

dan

immons

hyperion

Dan Simmons

Hyperion

PROLOG

Consulul Hegemoniei stătea pe balconul navei spaţiale negru-abanos şi cânta Preludiul în do diez minor de Rahmaninov pe un Steinway vechi, însă bine întreţinut, în timp ce în mlaştinile de dedesubt mugeau şi se năpusteau gigantice creaturi sauriane verzui. În nord clocotea o furtună. Pe fundalul norilor negri-vineţii se contura o pădure de gimnosperme uriaşe, iar norii stratocumulus se înălţau ca nişte turnuri înalte de nouă kilometri pe cerul care fierbea. Fulgere ondulau în lungul orizontului. Mai aproape de navă, uneori neclare, forme reptiliene nimereau fără voie în câmpul interdictiv, răgeau şi apoi dispăreau zgomotos prin pâcle indigo. Consulul se concentra asupra unui pasaj dificil din Preludiu, ignorând apropierea furtunii şi a nopţii.

Receptorul sperlumic piui.

Consulul se opri, cu degetele şovăind deasupra clapelor, şi ascultă. Tunetul urui prin văzduhul încărcat. Dinspre pădurea de gimnosperme se auzeau vaietele jalnice ale unei haite de mâncători-de-hoituri. Undeva în bezna de jos, o fiară lipsită de minte îşi trâmbiţă provocarea şi apoi amuţi. Câmpul interdictiv îşi adăugă subtonurile sonice la tăcerea bruscă. Sperlumicul piui din nou.

- La naiba, mormăi Consulul şi intră să răspundă.

În cele câteva secunde necesare calculatorului pentru a converti şi decoda rafala de tahioni ce se dezintegrau, Consulul îşi turnă un pahar cu scotch. Se instala pe pernele nişei de proiectare exact în momentul în care discul tastelor clipi verde.

- Redare, rosti Consulul.

- Ai fost ales să te întorci pe Hyperion, se auzi glasul răguşit al unei femei.

Vizualele complete încă nu se formaseră; aerul rămânea gol, cu excepţia codurilor de transmisie care-l anunţau pe Consul că rafala superlumică îşi avusese originea pe Tau Ceti Central - sediul administrativ al Hegemoniei. Consulul nu avea nevoie de coordonatele transmisiei pentru a şti asta. Vocea îmbătrânită, dar încă frumoasă, a Meinei Gladstone era inconfundabilă.

- Ai fost ales să te întorci pe Hyperion ca membru al Pelerinajului Shrike[1], continuă vocea.

Fugi de-aici, gândi Consulul şi se ridică să părăsească nişa.

- Tu şi alţi şase aţi fost selectaţi de Biserica lui Shrike şi confirmaţi de Totalitate, zise Meina Gladstone. Este în interesul Hegemoniei să accepţi.

Consulul rămase nemişcat în nişă, cu spatele spre pâlpâielile codurilor de transmisie. Fără să se întoarcă, îşi ridică paharul şi goli ultimele picături de scotch.

- Situaţia este foarte confuză, spuse Meina Gladstone cu un glas obosit. Acum trei săptămâni standard, consulatul şi Consiliul Autoguvernării ne-au anunţat prin sperlumic că Criptele Timpului dădeau semne de deschidere. Câmpurile antientropice din jurul lor se extindeau rapid şi Shrike începuse să ajungă în sud până la Lanţul Căpăstrului.

Consulul se întoarse şi se lăsă greoi să cadă pe perne. Apăruse o holo a chipului bătrân al Meinei Gladstone. Ochii îi păreau la fel de obosiţi ca şi glasul.

---

1. Shrike (Sfrâncioc sau lupul-vrăbiilor) - pasăre migratoare de pradă, de talie medie, cu cioc scurt si încovoiat la vârf, cu gheare ascuţite, puternice, si cu coadă lungă. Se hrăneşte cu insecte şi animale mici pe care le trage în ţeapă pe obiecte ascuţite cum sunt spinii. S-a preferat folosirea denumirii englezeşti, Shrike, în toată cartea (n. tr.).

- O trupă de intervenţii forţă-spaţiu a fost trimisă imediat de pe Parvati pentru a-i evacua pe cetăţenii Hegemoniei de pe Hyperion înainte să se deschidă Criptele Timpului. Datoria lor temporală va fi puţin mai mare de trei ani Hyperion.

Meina Gladstone făcu o pauză şi Consulul se gândi că n-o văzuse niciodată pe directoarea executivă a Senatului atât de îngrijorată.

- Nu ştim dacă flota de evacuare va sosi la timp, rosti ea, însă situaţia este chiar şi mai complicată. Un roi de migraţie al Expulzaţilor, alcătuit din minimum patru mii... de unităţi, a fost detectat apropiindu-se de Hyperion. Forţa noastră de evacuare ar trebui să ajungă doar cu puţin înaintea lor.

Consulul înţelegea şovăiala lui Gladstone. Un roi de migraţie al Expulzaţilor putea să fie format din nave de diverse mărimi, variind de la statocercetaşii de o persoană, până la oraşe-cutii şi forturi-comete, care adăposteau zeci de mii de barbari interstelari.

- Şefii statelor-majore ale FORŢEI cred că acesta este atacul cel mare al Expulzaţilor, zise Meina Gladstone. Calculatorul navei poziţionase holograma astfel încât ochii căprui şi trişti ai femeii păreau să-l privească direct pe Consul. Rămâne de văzut dacă ei încearcă să controleze numai Hyperion pentru Criptele Timpului sau dacă este vorba despre un atac total asupra Worldwebului. Între timp, o flotilă de bătălie FORŢA-spaţiu completă, şi înglobând un batalion de geniu pentru teleproiectoare, a pornit din sistemul Camn pentru a se alătura forţei de evacuare, dar flota aceasta poate fi rechemată în funcţie de circumstanţe.

Consulul încuviinţă şi ridică absent scotchul la buze. Se încruntă spre paharul gol şi-i dădu drumul să cadă pe mocheta groasă a holonişei. Deşi nu deţinea nici un fel de pregătire militară, pricepea decizia tactică

dificilă cu care se confruntau Gladstone şi şefii statelor-majore. Dacă în sistemul Hyperion nu era construit rapid un teleproiector militar - cu cheltuieli înspăimântătoare - ar fi fost imposibil să reziste invaziei Expulzaţilor, iar secretele Criptelor Timpului aveau să cadă în mâinile duşmanului Hegemoniei. Dacă însă flota construia la timp un teleproiector şi Hegemonia concentra toate resursele FORŢEI pentru apărarea unicei şi îndepărtatei planete colonie Hyperion, Worldwebul se expunea riscului teribil de a suferi un atac al Expulzaţilor altundeva în perimetru, sau - în scenariul cel mai defavorabil - ca barbarii să captureze teleproiectorul şi să pătrundă chiar în Web. Consulul încercă să-şi închipuie realitatea trupelor blindate de Expulzaţi trecând prin portalurile teleproiectoarelor în oraşele lipsite de apărare de pe o sută de planete.

Consulul trecu prin holograma Meinei Gladstone, îşi recuperă paharul şi îşi mai turnă un scotch.

- Ai fost ales să te alături pelerinajului la Shrike, rosti imaginea bătrânei directoare executive pe care presei îi plăcea s-o compare cu Lincoln, Churchill, Alvarez-Temp sau cu oricare alte legende pre-Hegira care erau în vogă la momentul respectiv. Templierii îşi trimit nava-arbore Yggdrasill şi comandantul forţei de evacuare a primit instrucţiuni s-o lase să treacă. Cu o datorie temporală de trei săptămâni, poţi face joncţiunea cu Yggdrasill înainte să plece din sistemul Parvati. La bordul navei-arbore vor fi şi ceilalţi şase pelerini aleşi de Biserica lui Shrike. Rapoartele agenţilor noştri de contrainformaţii sugerează că cel puţin unul dintre cei şapte pelerini este un agent al Expulzaţilor. Noi nu deţinem... deocamdată... nici o modalitate de a cunoaşte care anume dintre ei este.

Consulul fu nevoit să surâdă. Printre toate celelalte riscuri pe care şi le asuma Gladstone,

directoarea executivă trebuia să ţină seama şi de posibilitatea ca el însuşi să fi fost spionul şi de faptul că ea transmitea informaţii esenţiale unui agent al Expulzaţilor. Sau nu îi dăduse o informaţie esenţială? Mişcările flotei erau detectabile din clipa în care navele îşi utilizau propulsiile Hawking, iar dacă într-adevăr Consulul era spionul, destăinuirea directoarei putea fi un mod de a-l speria. Surâsul Consulului pieri şi îşi deşertă scotchul.

- Printre cei şapte pelerini aleşi se numără Sol Weintraub şi Fedmahn Kassad, spuse Gladstone.

Încruntătura Consulului se adânci. Privi norul de cifre care pâlpâiau ca nişte particule de praf în jurul imaginii bătrânei. Mai rămăseseră cincisprezece secunde de transmisie sperlumică.

- Avem nevoie de ajutorul tău, zise Meina Gladstone. Este vital să aflăm secretele Criptelor Timpului şi ale lui Shrike. Pelerinajul acesta poate fi ultima noastră şansă. Dacă Expulzaţii cuceresc Hyperion, agentul lor trebuie eliminat şi Criptele Timpului sigilate cu orice cost. Se poate ca soarta Hegemoniei să depindă de asta.

Transmisia se încheie, cu excepţia pâlpâirii coordonatelor pentru joncţiune.

- Răspuns? întrebă calculatorul navei.

În ciuda energiilor uriaşe implicate, nava spaţială putea plasa un jet codat, scurt în interminabilul murmur de rafale SLM[1] care legau laolaltă porţiunile locuite de oameni ale galaxiei.

- Nu, răspunse Consulul şi ieşi să se reazeme de balustrada balconului.

Se lăsase noaptea şi plafonul norilor era coborât. Nu se vedea nici o stea. Întunericul ar fi fost absolut, dacă n-ar fi existat intermitentele scăpărări de fulgere

---

1 Superluminice (n. tr.).

din nord şi o fosforescenţă palâ care se înălţa din mlaştini. Brusc, Consulul îşi dădu seama că, în secunda aceea, el era unica fiinţă dotată cu raţiune de pe o planetă fără nume. Ascultă zgomotele antediluviene ale nopţii ridicându-se dinspre smârcuri şi se gândi la dimineaţa care urma, avea să plece în VEM-ul Vikken la prima oră, să petreacă ziua sub razele soarelui, să vâneze animale mari în pădurile de ferigi din sud şi să revină seara în navă pentru o friptură zdravănă şi o bere rece. Consulul se gândi la plăcerea acută a vânătorii şi la alinarea la fel de puternică a solitudinii: solitudinea pe care o câştigase prin durerea şi coşmarul pe care le suferise deja pe Hyperion.

Hyperion...

Consulul intră, retrase balconul şi etanşă nava chiar în clipa când începură să cadă primele picături grele de ploaie. Sui scara spiralată către cabina de dormit din apexul navei. Încăperea circulară era întunecată, cu excepţia exploziilor silenţioase de fulgere care conturau pârâiaşe de ploaie ce brăzdau spiraiul. Consulul se dezbrăcă, se întinse pe salteaua tare şi comută sistemul stereo şi receptorii audio externi. Ascultă furia furtunii contopindu-se cu violenţa Cavalcadei Walkiriilor de Wagner. Vânturile de puterea unor uragane izbeau nava. Sunetul tunetelor umplu cabina, iar spiraiul fulgeră alb-orbitor, lăsând postimagini arzătoare pe retinele Consulului.

Wagner e bun doar pentru vijelii, gândi el. Închise ochii, dar fulgerele rămâneau vizibile prin pleoapele închise. Îşi reaminti scânteierea cristalelor de gheaţă suflate prin ruinele năruite de pe dealurile scunde de lângă Criptele Timpului şi lucirea mai rece, de oţel, în imposibilul arbore de ţepi metalici al lui Shrike. Îşi reaminti ţipete în noapte şi privirea cu sute de faţete, rubin şi sânge laolaltă, a lui Shrike însuşi.

Hyperion...

Consulul comandă încetişor calculatorului să închidă toate difuzoarele şi ridică încheietura mâinii pentru a-şi acoperi ochii. În liniştea care se pogorî brusc, rămase gândindu-se la nesăbuinţa pe care ar fi însemnat-o revenirea pe Hyperion. În cei unsprezece ani petrecuţi în calitate de Consul pe planeta aceea îndepărtată şi enigmatică, misterioasa Biserica lui Shrike îngăduise unei duzini de barje cu pelerini extraplanetari să pornească spre pustiurile măturate de vânt ce înconjurau Criptele Timpului, în nordul munţilor. Nici una nu se mai întorsese. Iar asta se petrecuse în timpuri normale, pe când Shrike fusese prizonierul mareelor timpului şi al unor forţe pe care nimeni nu le înţelegea, iar câmpurile antientropice se limitaseră la numai câteva zeci de metri în jurul Criptelor Timpului. Şi pe atunci nu existase ameninţarea unei invazii a Expulzaţilor.

Consulul se gândi la Shrike, liber să rătăcească peste tot pe Hyperion, la milioanele de băştinaşi şi miile de cetăţeni ai Hegemoniei, neajutoraţi în faţa unei creaturi care sfida legile fizicii şi care comunica doar prin moarte, şi se înfiora în ciuda căldurii din cabină. Hyperion...

Noaptea şi vijelia trecură. Un alt front de furtună goni înaintea zorilor ce se apropriau. Gimnosperme înalte de două sute de metri se îndoiră, şfichiuite de torentul care năvălea peste ele. Chiar înainte de prima rază de lumină, nava negru-abanos a Consulului se înălţă pe o coadă de plasmă albăstruie şi străpunse norii ce se îndeseau, urcând spre spaţiul cosmic şi spre joncţiune.

1

Consulul se trezi cu durerea de cap specifică, gâtlejul uscat şi senzaţia de a fi uitat o mie de vise pe care le puteau aduce numai perioadele petrecute în amnezia criogenică. Clipi repede, se ridică în capul oaselor pe cuşeta joasă şi, ameţit, împinse în lături ultimele benzi senzoriale lipite de piele. În ovoidul lipsit de ferestre al încăperii se mai găseau două clone membri de echipaj foarte scunde şi un Templier foarte înalt, în mantie cu glugă. O clonă îi oferi Consulului paharul cu suc de portocale, tradiţional după decriogenizare. El îl acceptă şi bău cu lăcomie.

- Arborele se află la două minute-lumină şi cinci ore de călătorie de Hyperion, rosti Templierul şi Consulul îşi dădu seama că-i vorbea Het Masteen, căpitanul navei-arbore templiere şi Adevăratul Glas al Arborelui.

În mod vag, pricepea că era o mare onoare să fie trezit de Căpitan, dar se simţea prea năucit şi dezorientat de amnezie ca să aprecieze lucrul acesta.

- Ceilalţi sunt treji de câteva ore, spuse Het Masteen şi le făcu semn clonelor să-i lase. S-au adunat pe platforma principală pentru cină.

- Hhrghn, mormăi Consulul şi sorbi din pahar, îşi drese glasul şi încercă din nou. Mulţumesc, Het Masteen, izbuti el să rostească.

Privind în jur la încăperea ovoidală cu mochetă de iarbă întunecată, pereţi translucizi şi coaste de ranforsare din stranilemn, continue şi curbate, Consulul înţelese că se afla într-unul dintre modulele ambientale mai mici. Închise ochii şi se strădui să-şi reamintească joncţiunea, petrecută imediat înainte ca nava templieră să cuantifice.

Îşi aminti prima imagine a navei-arbore lungă de un kilometru, pe când el se apropia pentru joncţiune, cu

detaliile înceţoşate de câmpurile restrictive generate de erg şi de maşinăriile redundante, care o înconjurau ca o pâclă sferică, însă cu corpul masiv şi frunzos arzând de mii de lumini care străluceau blând printre frunze şi modulele ambientale cu pereţi subţiri sau de-a lungul a nenumărate platforme, poduri, punţi de comandă, scări şi umbrare. În jurul bazei navei-arbore, sferele tehnologice şi de cargo erau strânse ciorchine ca nişte ciuperci supradimensionate, iar înapoia rădăcinilor lungi de zece kilometri unduiau filamentele albastre şi violet ale propulsiei.

- Ceilalţi aşteaptă, rosti încet Het Masteen şi dădu din cap spre pernele joase pe care zăcea bagajul Consulului, gata să se deschidă la comanda lui.

Templierul studie gânditor grinzile din stranilemn, în vreme ce Consulul se îmbrăcă în ţinută semioficială de seară, cu pantaloni negri largi, cizme lustruite, bluză albă de mătase, bufantă la brâu şi coate, guler topaz strâns, tunică neagră cu tresele purpurii ale Hegemoniei pe epoleţi şi tricorn moale, auriu. O secţiune a peretelui curb se transformă în oglindă şi Consulul rămase privind imaginea de acolo: un bărbat trecut de vârsta mijlocie în ţinută semioficială de seară, cu pielea arsă de soare, dar straniu de palidă sub ochii trişti. Consulul se încruntă, încuviinţă şi se întoarse.

Het Masteen făcu semn să-l însoţească şi Consulul urmă silueta înaltă îmbrăcată în mantie printr-un iris dilatat în peretele modulului, pe o pasarelă care se curba ascendent, dispărând îndărătul masivului perete de scoarţă al trunchiului navei-arbore. Consulul se opri, se apropie de marginea pasarelei, apoi se retrase iute un pas. Până jos erau cel puţin şase sute de metri - senzaţia de „jos" fiind creată de gravitaţia 1/6 g standard, care era generată de singularităţile întemniţate la baza arborelui - şi nu existau balustrade.

Îşi continuară suişul în tăcere şi ieşiră de pe pasarela trunchiului principal după treizeci de metri şi jumătate de spirală în jurul trunchiului mai departe, pentru a traversa un pod suspendat fragil către o ramură lată de cinci metri. O urmară pe aceasta tot mai sus, spre locul unde abundenţa de frunze reflecta razele puternice ale soarelui lui Hyperion.

- Nava mea a fost scoasă din stocare? se interesă Consulul.

- Este alimentată şi pregătită în sfera 11, răspunse Het Masteen.

Pătrunseră în umbra trunchiului şi stelele deveniră vizibile în peticele negre din plasa întunecată de frunze.

- Ceilalţi pelerini au fost de acord să coboare în nava ta, dacă autorităţile FORŢEI îţi dau permisiunea, adăugă Templierul.

Consulul îşi frecă ochii şi regretă că nu i se îngăduise mai mult timp pentru a-şi reveni pe deplin din strânsoarea rece a amneziei crionice.

- Aţi luat legătura cu trupa de intervenţie?

- Da, am fost apelaţi imediat ce am ieşit din saltul cuantic. O navă de război a Hegemoniei ne... escortează... chiar acum.

Het Masteen indică spre un petic de cer deasupra lor.

Consulul miji ochii în sus, dar în clipa aceea segmente ale etajelor superioare de ramuri se rotiră, ieşind din umbra navei-arbore, şi hectare de frunze se aprinseră în nuanţele amurgului. Chiar şi în locurile încă umbrite, păsări-lucitoare se ghemuiră aidoma unor lampioane japoneze deasupra pasarelelor iluminate, lianelor radiante şi podurilor suspendate luminoase, în timp ce licuricii de pe Vechiul Pământ şi funigeii fosforescenţi de pe Maui-Legământul pâlpâiră şi-şi croiră drumul prin labirinturi de frunze, amestecându-se

cu constelaţiile în suficientă măsură pentru a-l deruta până şi pe călătorul cel mai iscusit în citirea stelelor.

Het Masteen păşi într-un coş-lift ce atârna de un cablu din filamente de carbon, care dispărea în cei trei sute de metri de arbore de deasupra lor. Consulul îl urmă şi fură purtaţi silenţios în sus. Consulul observă că pasarelele, modulele şi platformele erau pustii în mod ostentativ, cu excepţia câtorva Templieri şi a clonelor mult mai mici care-i însoţeau. Consulul nu-şi putea aminti să fi văzut vreun alt pasager în ora lui de activitate febrilă dintre joncţiune şi amnezie, dar la momentul respectiv pusese amănuntul acela pe seama iminenţei saltului cuantic al navei-arbore, presupunând că pasagerii se găseau în siguranţa cuşetelor amnezice. Acum însă nava-arbore avea o viteză mult mai mică decât cea relativistă şi ramurile ei ar fi trebuit să fie ticsite cu pasageri care să caşte gura. Menţiona observaţia aceea Templierului.

- Voi şase sunteţi singurii noştri pasageri, spuse Het Masteen.

Coşul se opri într-un labirint foliat şi căpitanul navei-arbore porni înainte pe un escalator din lemn tocit de vreme.

Consulul clipi surprins. În mod normal, o nava-arbore templieră transporta între două şi cinci mii de pasageri şi reprezenta de departe modul cel mai plăcut de a călători între stele. Navele-arbori acumulau rareori o datorie temporală mai mare de patru-cinci luni, efectuând traversări scurte şi spectaculoase în cazul unor sisteme stelare aflate la distanţe de numai câţiva ani-lumină şi permiţând astfel bogaţilor lor pasageri să petreacă cât mai puţin timp în amnezie. În cazul de faţă, faptul că nava-arbore făcea drumul până la Hyperion şi înapoi, acumulând şase ani de timp Web fără pasageri

plătitori însemna o pierdere financiară colosală pentru Templieri.

După aceea Consulul înţelese, cu întârziere, că nava-arbore ar fi fost ideală pentru evacuarea apropiată, cheltuielile ei fiind rambursate în cele din urmă de Hegemonie. Ştia în acelaşi timp că aducerea unei nave atât de frumoase şi atât de vulnerabile ca Yggdrasill - una dintre cele numai cinci de felul ei - într-o zonă de război însemna un risc teribil pentru Frăţia Templierilor.

- Tovarăşii de pelerinaj, anunţă Het Masteen când el şi Consulul ieşiră pe o platformă lată, unde un grup mic aştepta la capătul unei mese lungi din lemn.

Deasupra lor stelele ardeau, rotindu-se ocazional, după cum nava-arbore îşi modifica înclinarea sau deriva; într-o parte şi în cealaltă, câte o sferă solidă de frunziş se curba în exterior precum coaja verde a unui fruct uriaş. Consulul recunoscu imediat locul ca fiind platforma pentru cină a Căpitanului, chiar înainte ca pasagerii ceilalţi să se ridice pentru a-l lăsa pe Het Masteen să-şi ocupe locul în capul mesei. Consulul găsi un scaun gol care-l aştepta în stânga Căpitanului.

După ce toţi se aşezară şi rămaseră tăcuţi, Het Masteen făcu prezentările oficiale. Deşi Consulul nu-l cunoştea personal pe nici unul, câteva nume îi erau familiare şi îşi folosi îndelungata experienţă în diplomaţie pentru a fişa identităţi şi impresii.

În stânga sa stătea părintele Lenar Hoyt, un preot din secta creştină de stil vechi cunoscută sub numele de Catolicism. Pentru o clipă, Consulul uitase semnificaţia veşmintelor negre şi a gulerului alb, apoi îşi aminti de spitalul Sfântul Francisc de pe Hebron, unde fusese internat pentru dezalcoolizare după dezastruoasa lui primă misiune diplomatică de acolo, cu patru decenii standard în urmă. Iar la menţionarea numelui Hoyt, el

îşi aminti alt preot, care dispăruse pe Hyperion pe la jumătatea mandatului său pe planetă.

După aprecierea Consulului, Lenar Hoyt era un bărbat tânăr - abia trecuse de treizeci de ani - totuşi ceva se părea că îl îmbătrânise teribil în trecutul nu foarte îndepărtat. Consulul îi privi chipul uscăţiv, pometţii pronunţaţi sub pielea pământie, ochii mari, dar înconjuraţi de cearcăne adânci, buzele subţiri încordate într-un spasm muscular permanent, cu colţurile prea coborâte pentru a putea fi măcar considerat un surâs cinic, părul nu atât atins de pleşuvie, cât de radiaţii. Avea aparenţa unui om care era bolnav de mulţi ani. În acelaşi timp, Consulul fu surprins că îndărătul măştii de durere tăinuită dăinuia ecoul fizic al tinereţii adolescentine - rămăşiţele foarte vagi ale feţei rotunde, pielii rumene şi gurii moi care aparţinuseră unui Lenar Hoyt mai tânăr, mai sănătos, mai puţin cinic.

Lângă preot şedea un bărbat a cărui imagine fusese familiară pentru majoritatea cetăţenilor Hegemoniei cu câţiva ani în urmă. Consulul se întrebă dacă durata atenţiei colective în Worldweb era pe atât de scurtă acum, pe cât fusese când el însuşi locuise acolo. Probabil că era şi mai scurtă. În cazul acesta, colonelul Fedmahn Kassad, supranumit „Călăul Bressiei de Sud", nu mai era probabil nici infam, nici faimos. Pentru generaţia Consulului şi pentru toţi aceia care trăiseră la periferia lentă şi expatriată a evenimentelor, Kassad nu era o persoană pe care s-o uiţi cu uşurinţă.

Colonelul Fedmahn Kassad era înalt - aproape îndeajuns de înalt pentru a-l privi drept în ochi pe Het Masteen care avea doi metri - şi îmbrăcat în uniforma neagră a FORŢEI, fără să poarte însemne de grad ori decoraţii. Uniforma lui era straniu de similară sutanei părintelui Hoyt, însă între cei doi bărbaţi nu mai exista nici o altă asemănare. Pe lângă aspectul ofilit al lui

Hoyt, Kassad era cafeniu, într-o evidentă condiţie fizică excelentă şi perfect zvelt, cu funii de muşchi jucând la umeri, încheieturi şi grumaz. Ochii îi erau mici, negri şi atoatevăzători, aidoma lentilelor unei videocamere primitive. Faţa lui era numai unghiuri: umbre, planuri şi faţete. Nu suptă ca a părintelui Hoyt, ci pur şi simplu dăltuită în rocă impasibilă. Linia subţire a bărbuţei care-i contura maxilarul îi accentua duritatea înfăţişării precum petele de sânge de pe tăişul unui cuţit.

Mişcările lente, pline de forţă, ale colonelului îi reaminteau Consulului de un jaguar crescut pe Pământ pe care-l văzuse într-o grădină zoologică dintr-o navă-seminală privată pe Lusus, cu mulţi ani în urmă. Vocea lui Kassad era moale, dar Consulul nu scăpă din vedere faptul că până şi tăcerile lui impuneau respect.

Grupul de pasageri se strânsese la un capăt al mesei lungi, astfel că aceasta era în majoritate neocupată.

Vizavi de Fedmahn Kassad stătea un bărbat care fusese prezentat ca fiind poetul Martin Silenus.

Silenus părea să fie complet opus militarului din faţa lui. Pe când Kassad era zvelt şi înalt, Martin Silenus era scund şi în mod vizibil puhav. Spre deosebire de trăsăturile tăiate în piatră ale colonelului, chipul poetului era la fel de mobil şi expresiv ca al unei primate de pe Pământ. Glasul său era un scrâşnet sonor, indecent. Consulul se gândi că în Martin Silenus exista ceva aproape plăcut de diabolic, în obrajii roşcovani, gura lată, sprâncenele expresive, urechile ascuţite şi mâinile ce se mişcau întruna, cu degete îndeajuns de lungi pentru a fi invidiate de un pianist concertant. Sau de un strangulator... Părul argintiu al poetului fusese tăiat într-un breton grosolan.

Martin Silenus părea să se apropie de şaizeci de ani, totuşi Consulul zări semnele albăstrui de pe gât şi

palme şi suspectă că bărbatul trecuse prin multe tratamente Poulsen. Vârsta reală a lui Silenus putea fi oriunde între nouăzeci şi o sută cincizeci de ani standard. Consulul ştia că dacă poetul era mai apropiat de cea din urmă, existau destule şanse să fie atins de nebunie.

Dacă Martin Silenus părea să fie gălăgios şi animat la prima vedere, pasagerul de alături degaja senzaţia imediată şi la fel de impresionantă de reticenţă inteligentă. Sol Weintraub ridică ochii când fu prezentat şi Consulul văzu barba scurtă înspicată, fruntea cutată şi ochii trişti şi luminoşi ai bine-cunoscutului erudit. Consulul auzise istorii despre Jidovul Rătăcitor şi zadarnica lui căutare, dar fu şocat să vadă că bătrânul ţinea acum pruncul în braţe - fiica lui, Rachel, nu avea decât două săptămâni. Consulul îşi feri privirea.

Al şaselea pelerin şi singura femeie de la masă era Brawne Lamia. Când fu prezentată, detectiva îl fixă pe Consul cu atâta intensitate, încât el îi putu simţi apăsarea uităturii chiar şi după ce ea privi în altă parte.

Fostă cetăţeană a planetei Lusus pe care gravitaţia era 1,3 g, Brawne Lamia, nu era mai înaltă decât poetul aflat la două scaune în dreapta ei, totuşi nici chiar salopeta largă de catifea reiată nu-i ascundea straturile groase de muşchi de pe silueta masivă. Buclele negre îi coborau pe umeri, sprâncenele erau două linii întunecate trasate orizontal peste fruntea lată, iar nasul era ascuţit şi solid, intensificându-i aspectul acvilin al privirii. Gura Lamiei era largă şi expresivă, aproape senzuală, curbându-se uşor în colţuri într-un surâs uşor care ar fi putut să fie crud ori pur şi simplu jucăuş. Ochii negri ai femeii păreau să-l sfideze pe observator să descopere adevărul.

Consulul se gândi că Brawne Lamia ar putea trece drept o femeie frumoasă.

După ce prezentările fură încheiate, Consulul îşi drese vocea şi se întoarse spre Templier.

- Het Masteen, ai spus că sunt şapte pelerini. Copilul domnului Weintraub este al şaptelea?

Gluga lui Het Masteen se mişcă lent dintr-o pane în alta.

- Nu. Doar aceia care iau în mod conştient decizia de a-l căuta pe Shrike pot fi consideraţi pelerini.

Cei aşezaţi la masă se foiră uşor. Toţi ştiau ceea ce ştia şi Consulul; doar un grup alcătuit dintr-un număr prim de pelerini putea întreprinde călătoria către nord sponsorizată de Biserica lui Shrike.

- Eu sunt al şaptelea, urmă Het Masteen, căpitanul navei-arbore templieră Yggdrasill şi Adevăratul Glas al Arborelui.

În tăcerea care urmă anunţului, Het Masteen făcu un gest şi un grup de clone începu să le servească pelerinilor ultima masă înainte de coborârea pe planetă.

- Aşadar Expulzaţii n-au ajuns încă în sistem? întrebă Brawne Lamia.

Glasul ei avea o răguşeală guturală care îl aţâţa în mod straniu pe Consul.

- Nu, răspunse Het Masteen, totuşi noi nu putem să fim la mai mult de două zile standard în faţa lor. Instrumentele noastre au detectat dispute de fuziuni în interiorul norului Oort al sistemului.

- Va fi război? întrebă părintele Hoyt.

Vocea sa părea la fel de vlăguită ca şi expresia chipului. Când nimeni nu oferi un răspuns, preotul se întoarse către dreapta sa, parcă direcţionând retroactiv întrebarea spre Consul.

Consulul oftă. Clonele serviseră vin; el ar fi preferat whisky.

- Cine ştie ce vor face Expulzaţii? rosti el. Deja par să nu mai fie motivaţi de logica umană.

Martin Silenus râse sonor, vărsându-şi vinul când gesticula.

- De parcă noi, căcaţii de oameni, am fi fost vreodată motivaţi de logica umană!

Bău o duşcă zdravănă, se şterse la gură şi hohoti din nou. Brawne Lamia se încruntă.

- Dacă luptele serioase încep prea curând, observă ea, poate că autorităţile nu ne vor permite să asolizăm.

- Ni se va îngădui să trecem, zise Het Masteen. Lumina soarelui reuşi să se strecoare pe lângă faldurile glugii sale şi căzu pe pielea gălbuie.

- Salvaţi de la moarte sigură în război pentru o moarte sigură în mâinile lui Shrike, murmură părintele Hoyt.

- În Univers nu există moarte! declamă Martin Silenus cu un glas despre care Consulul fu convins că ar fi putut trezi pe cineva cufundat în amnezie criogenică.

Poetul deşertă ultimele picături de vin şi ridică pocalul gol într-un toast care părea să se adreseze stelelor:

”Fără duhoarea morţii - moarte tot va fi -,
Plângi, plângi,
Oh, plângi, Cibele, plângi, căci ticăloasele-ţi fecioare
Au preschimbat o zeitate-n Becisnic tremurător.
Plângeţi, fraţii mei, plângeţi, căci nu mai am putere;
Firav ca trestia... şubred... stins ca glasu-mi însuşi...
Vai, vai, durerea, chinul nevolniciei.
Plângeţi, plângeţi, căci iată mă destram...”

Se întrerupse brusc şi-şi mai turnă vin, râgâind o dată în tăcerea care urmase recitării sale. Ceilalţi şase

schimbară priviri. Consulul observă că Sol Weintraub surâdea uşor, până ce pruncul din braţele sale se foi şi-i distrase atenţia.

- Ei bine, rosti părintele Hoyt şovăitor, ca şi cum ar fi încercat să reînnoade un fir anterior de gândire, în cazul în care convoiul Hegemoniei pleacă şi Expulzaţii cuceresc Hyperion, poate că ocupaţia se va face fără vărsare de sânge şi ne vor lăsa să ne vedem de treburi.

Colonelul Fedmahn Kassad râse încetişor.

- Expulzaţii nu-şi propun să ocupe Hyperion, preciza el. Dacă vor cuceri planeta, vor jefui ceea ce doresc şi după aceea vor face lucrul la care se pricep cel mai bine. Vor incendia oraşele, transformându-le în ruine calcinate, vor pisa ruinele în bucăţele şi mai mici, după care le vor arde până vor străluci. Vor topi calotele polare, vor fierbe oceanele şi apoi vor folosi reziduurile pentru a le presăra peste ceea ce a mai rămas din continente, astfel ca nimic să nu mai crească vreodată acolo.

- Ei bine..., începu părintele Hoyt apoi tăcu.

Orice conversaţie încetă, în timp ce clonele strânseră supa şi salatele şi aduseră felurile principale de mâncare.

- Ai spus că ne escortează o navă de război a Hegemoniei, se adresă Consulul lui Het Masteen când terminară friptura de vacă şi rasolul de caracatiţă-aeriană.

Templierul dădu din cap şi arătă în sus. Consulul miji ochii, dar nu putu distinge nimic în mişcare pe câmpul stelar rotitor.

- Poftim! rosti Fedmahn Kassad şi se aplecă prin faţa părintelui Hoyt pentru a-i întinde Consulului un binoclu militar pliabil.

Consulul încuviinţă în semn de mulţumire, activă binoclul şi scana peticul de cer pe care-l indicase Het

Masteen. Cristalele giroscopice din binoclu zumzăiră încetişor, stabilizând lentilele, şi baleiară zona într-un şablon preprogramat de căutare. Brusc, imaginea încremeni, se înceţoşă, se extinse şi rămase nemişcată.

Consulul nu putu să-şi controleze icnetul involuntar, când nava Hegemoniei umplu ocularul. Nu era nici aşteptatul sâmbure înceţoşat de câmp al unui statocercetaş solitar, nici bulbul unei nave-torţă, ci imaginea conturată electronic aparţinea unui transportor de atac negru mat. Era un vehicul impresionant în felul în care, de-a lungul secolelor, numai navele de război reuşiseră să fie. Nava-spin a Hegemoniei era absurd aerodinamică, cu cele patru seturi de braţe-tangon retractate gata de luptă, modulul de comandă lung de şaizeci de metri ascuţit ca un vârf Clovis, cu propulsia Hawking şi blisterele de fuziune dispuse mult în spatele zonei de lansare aidoma penelor din coada unei săgeţi.

Îi restitui binoclul lui Kassad fără nici un comentariu. Dacă trupa de intervenţie utiliza un transportor de atac pentru a escorta pe Yggdrasill, ce putere de foc desfăşurau împotriva invaziei Expulzaţilor?

- Cât mai avem până la asolizare? întrebă Brawne Lamia.

Îşi folosise comagenda pentru a accesa datasfera navei-arbore şi în mod evident nu era deloc mulţumită de ceea ce găsise. Sau de ceea ce nu găsise.

- Patru ore până la orbită, murmură Het Masteen. Plus alte câteva minute cu naveta de asolizare. Prietenul nostru consular şi-a oferit vehiculul privat pentru a vă coborî.

- În Keats? întrebă Sol Weintraub.

Erau primele cuvinte rostite de cărturar de când fusese servită cina. Consulul încuviinţă.

- Rămâne singurul astroport de pe Hyperion care poate primi nave de pasageri, reaminti el.

- Astroport? Părintele Hoyt părea furios. Crezusem că vom merge direct spre nord. Spre tărâmul lui Shrike.

Het Masteen clătină răbdător din cap.

- Întotdeauna, rosti el, pelerinajul începe din capitală. Va dura câteva zile ca să ajungem la Criptele Timpului.

- Câteva zile! pufni Brawne Lamia. Este absurd.

- Poate că da, aprobă Het Masteen, totuşi aşa stau lucrurile.

Părintele Hoyt părea ca şi cum ceva îi provocase indigestie, deşi nu mâncase mai nimic.

- N-am putea schimba regulile măcar de data asta, întrebă el, vreau să zic... ţinând seama de spaima provocată de război şi de toate celelalte? Să asolizăm pur şi simplu lângă Criptele Timpului, sau undeva în apropiere, şi să terminăm treaba? Consulul scutură din cap.

- Navele spaţiale şi aeriene au încercat de aproape patru sute de ani să meargă pe ruta cea mai scurtă către smârcurile nordice. Nu cunosc nici una care să fi reuşit.

- Poate cineva să-ntrebe, interveni Martin Silenus ridicând mâna ca un şcolar, ce naiba se-ntâmplă cu toate navele-alea?

Părintele Hoyt se încruntă către poet. Fedmahn Kassad surâse uşor. Sol Weintraub zise:

- Consulul nu a vrut să sugereze că regiunea este inaccesibilă. Se poate ajunge pe apă sau pe diverse rute terestre. De asemenea, navele spaţiale şi aeriene nu dispar. Ele asolizează fără probleme lângă ruine, ori lângă Criptele Timpului, şi revin tot fără probleme în punctul specificat de calculatoarele lor. Atât doar că pilotul şi pasagerii nu mai sunt văzuţi niciodată.

Weintraub ridică din poală pruncul care dormea şi-l aşeză într-un portbebe care-i atârna de gât.

- Asta zice vechea şi obosita legendă, spuse Brawne Lamia. Jurnalele navelor ce arată?

- Nimic, răspunse Consulul. Nici un act de violenţă. Nici o pătrundere forţată. Nici o abatere de la curs. Nici un fel de pete albe temporale inexplicabile. Nici un fel de emisii sau secătuiri neobişnuite ale energiei. Nici un fenomen fizic de absolut orice natură.

- Şi nici un pasager, completă Het Masteen.

Consulul fu luat prin surprindere, însă nu se trăda. Dacă Het Masteen tocmai încercase într-adevăr să facă o glumă, era pentru prima dată în deceniile de relaţii ale Consulului cu Templierii când unul dintre ei dovedise o urmă de umor, fie abia în stare născândă. Puţinul pe care-l distingea Consulul din trăsăturile vag orientale ale căpitanului, ascunse sub glugă, nu oferea nici o indicaţie că s-ar fi încercat o glumă.

- O melodramă minunată, râse Silenus. Ca o mare Sargasso a sufletelor transpusă în viaţa reală cu bocete hristice şi noi punem botu'. De fapt cine orchestrează intriga asta de căcat?

- Taci, îi ceru Brawne Lamia. Eşti beat, bătrâne. Consulul suspină. Reuniunea dura de aproape o oră standard.

Clonele strânseră vesela şi aduseră tăvi cu deserturi, pe care se găseau şerbeturi, cafele, fructe ale navei-arbore, draumuri, torturi şi preparate din ciocolată Renaissance. Martin Silenus flutură din mână spre deserturi şi le ceru clonelor să-i mai aducă o sticlă de vin. Consulul reflectă câteva secunde, apoi ceru un whisky.

- Mă gândesc, rosti Sol Weintraub în timp ce desertul era pe sfârşite, că supravieţuirea noastră ar putea depinde de discuţiile pe care le purtăm între noi.

- Ce vrei să spui? întrebă Brawne Lamia. Din reflex, Weintraub legănă fetiţa adormită.

- De exemplu, ştie cineva dintre cei de faţă de ce a fost ales de Biserica lui Shrike şi de Totalitate pentru a lua parte la voiajul acesta?

Nimeni nu-i răspunse.

- Mă aşteptasem la asta, încuviinţă Weintraub. O altă întrebare, poate chiar mai fascinantă: Este cineva dintre cei prezenţi membru sau adept al Bisericii lui Shrike? Eu unul sunt evreu şi oricât de confuze ar fi devenit noţiunile mele religioase în ultima vreme, ele nu includ adorarea unei maşini organice de ucis.

Weintraub ridică din sprâncenele stufoase şi privi în jurul mesei.

- Eu sunt Adevăratul Glas al Arborelui, spuse Het Masteen. Deşi mulţi Templieri cred că Shrike este Avatarul pedepsei pentru cei care nu se hrănesc din rădăcină, trebuie să consider că aceasta este o erezie care nu poate fi regăsită în Legământ şi nici în scrierile lui Muir[1].

În stânga Căpitanului, Consulul strânse din umeri.

- Eu sunt ateu, rosti el şi ridică paharul de whisky spre lumină. N-am fost niciodată în contact cu secta Shrike.

Părintele Hoyt zâmbi fără amuzament.

- Biserica Catolică m-a hirotonisit, zise el. Adorarea lui Shrike contrazice tot ceea ce apără Biserica.

Colonelul Kassad clătină din cap, dar nu era clar dacă o făcuse ca refuz de a răspunde sau pentru a arăta că nu era membru al Bisericii lui Shrike.

Martin Silenus gesticula expansiv.

---

1. John Muir (1838-1914), naturalist american de origine engleză care a susţinut crearea rezervaţiilor naturale (n. tr.).

- Am fost botezat luteran, anunţă el. Un cult care nu mai există. Am ajutat la crearea Gnosticismului Zen înainte ca vreunul dintre părinţii voştri să se fi născut. Am fost pe rând catolic, apocaliptic, neo-marxist, habotnic al interfeţei, Scuturător-de-Cătuşe, satanist, episcop în Biserica Nada a lui Jake şi membru cotizant al Institutului Reîncarnării Garantate. Acum, sunt fericit s-o spun, sunt un simplu păgân. Surâse spre toţi. Pentru un păgân, concluziona el, Shrike este o divinitate perfect acceptabilă.

- Eu ignor religiile, anunţă Brawne Lamia. Nu cedez înaintea lor.

- Cred că mi-am demonstrat ideea, zise Sol Weintraub. Nici unul dintre noi nu admite că ar fi subscris la dogma sectei Shrike, totuşi conducerea acelui grup sensibil ne-a ales pe noi dintre multe milioane de credincioşi care au solicitat să viziteze Criptele Timpului... şi pe zeul lor feroce... în ceea ce poate fi ultimul asemenea pelerinaj.

Consulul scutură din cap.

- Domnule Weintraub, rosti el, poate că ţi-ai demonstrat ideea, dar eu nu izbutesc s-o înţeleg.

Cărturarul îşi mângâie barba cu un gest absent.

- S-ar părea că motivele noastre pentru a reveni pe Hyperion sunt atât de irezistibile, încât până şi Biserica lui Shrike şi inteligenţele probabilistice ale Hegemoniei sunt de acord că merităm să ne întoarcem, spuse el. Unele dintre aceste motive - de exemplu, ale mele - pot fi de domeniu public, însă sunt convins că nici unul nu este cunoscut în totalitatea sa decât de persoanele de la această masă. Vă propun ca în cele câteva zile care ne mai rămân să ne împărtăşim reciproc istoriile personale.

- De ce? întrebă colonelul Kassad. Nu pare să slujească vreunui scop.

Weintraub surâse.

- Dimpotrivă, ar sluji - măcar - pentru a ne destinde şi amuza, oferindu-ne cel puţin o imagine a sufletelor tovarăşilor de călătorie, înainte ca Shrike sau altă nenorocire să ne distragă. Mai mult chiar, ne-ar putea oferi suficiente idei pentru a ne salva tuturor vieţile, dacă suntem îndeajuns de inteligenţi pentru a găsi firul comun de experienţă care leagă destinele noastre de capriciile lui Shrike.

Martin Silenus râse şi închise ochii. Spuse:

- Călărind fiecare o spinare de delfin şi sprijiniţi de-o aripioară dorsală, Neprihăniţii aceia îşi retrăiesc moartea, Cu rănile redeschise.

- Lenista, nu? întrebă părintele Hoyt. Am studiat-o la seminar.

- Pe-aproape, răspunse Silenus deschizând ochii şi turnându-şi vin. Yeats. Poponarul a trăit cu cinci sute de ani înainte ca Lenista să tragă din ţâţa metalică a măsii.

- La ce ne-ar ajuta, întrebă Lamia, să ne spunem povestea vieţii? Când ne vom întâlni cu Shrike, o să-i spunem lui ce dorim, unuia dintre noi i se va îndeplini dorinţa, iar ceilalţi vor muri. Corect?

- Aşa zice mitul, încuviinţă Weintraub.

- Shrike nu este un mit, rosti Kassad. Şi nici copacul lui de oţel.

- Atunci de ce să ne mai plictisim reciproc cu poveşti? repetă Brawne Lamia, luând şi ultima bucăţică din prăjitura ei cu ciocolată.

Weintraub atinse cu gingăşie ceafa pruncului adormit.

- Trăim în timpuri stranii, zise el. Deoarece acum facem parte din acea zecime dintr-o zecime dintr-un procent din cetăţenii Hegemoniei care călătoresc între stele, şi nu în Web, noi reprezentăm perioade stranii ale propriului nostru trecut recent. Eu, de pildă, am şaizeci şi opt de ani standard, însă din cauza datoriilor

temporale pe care le-ar fi putut atrage călătoriile mele, aş fi putut disipa anii aceştia peste mai bine de un secol din istoria Hegemoniei.

- Şi? făcu femeia de lângă el.

Weintraub deschise mâna într-un gest care-i includea pe toţi cei de la masă.

- Fiecare dintre noi reprezintă o insulă temporală şi în acelaşi timp un ocean diferit de perspective. Sau poate mai corect definit, fiecare dintre noi poate să deţină o piesă dintr-un puzzle pe care nimeni nu l-a putut rezolva de când omenirea a asolizat întâia dată pe Hyperion. Îşi scarpină nasul. Este un mister şi, trebuie să recunosc, mă atrag misterele, chiar dacă aceasta va fi ultima săptămână în care mă voi mai putea bucura de ele. Aş saluta un licăr de înţelegere, dar, în absenţa lui, mă voi mulţumi cu concentrarea atenţiei asupra puzzle-ului.

- Sunt de acord, vorbi Het Masteen inexpresiv. Nu mă gândisem la aspectul acesta, totuşi îmi dau seama că este mai înţelept să ne spunem povestea înainte de a ne confrunta cu Shrike.

- Şi ce ne va opri să minţim? întrebă Brawne Lamia.

- Nimic, rânji Martin Silenus. Asta-i şi frumuseţea.

- Ar trebui să supunem la vot, zise Consulul. Se gândi la afirmaţia Meinei Gladstone potrivit căreia cineva din grup era un agent al Expulzaţilor. Oare ascultarea istoriilor ar fi fost un mod de dare în vileag a spionului? Consulul zâmbi la ideea unui agent atât de nepriceput.

- Cine a decis că suntem o micuţă democraţie fericită? rosti sec colonelul Kassad.

- Ar fi preferabil să fim, spuse Consulul. Pentru a ne atinge obiectivele individuale, grupul trebuie să

ajungă împreună în regiunile lui Shrike. Avem nevoie de un mod prin care să luăm decizii.

- Am putea desemna un conducător, observă Kassad.

- Mă piş pe conducători, rosti poetul pe un ton satisfăcut.

Alţii de la masă clătinară de asemenea din capete.

- Bine, aprobă Consulul, votăm. Prima noastră decizie este legată de sugestia domnului Weintraub de a ne spune istoriile legăturilor noastre anterioare cu Hyperion.

- Totul sau nimic, interveni Het Masteen. Ori povestim toţi, ori nici unul. Ne vom supune voinţei majorităţii.

- De acord, zise Consulul brusc doritor să-i audă pe ceilalţi povestind şi în aceeaşi măsură convins că el nu-şi va spune niciodată istoria. Sunteţi pentru a ne povesti viaţa?

- Da, spuse Sol Weintraub.

- Da, spuse Het Masteen.

- Absolut, rosti Martin Silenus. N-aş rata această mini-farsă comică nici pentru o lună petrecută în băile de orgasme de pe Shote.

- Şi eu votez pentru, anunţă Consulul surprinzându-se pe sine. Cine este împotrivă?

- Eu, zise părintele Hoyt, dar în vocea lui nu exista nici pic de energie.

- Cred că-i o prostie, spuse Brawne Lamia. Consulul se întoarse către Kassad.

- Domnule colonel? Fedmahn Kassad ridică din umeri.

- Am consemnat patru voturi pro, două voturi contra şi o abţinere, rosti Consulul. Propunerea a fost acceptată. Cine vrea să înceapă?

Tăcerea se lăsă asupra mesei. În cele din urmă Martin Silenus ridică ochii de la blocnotesul mic în care scrisese. Rupse o foaie de hârtie în mai multe fâşiuţe.

- Am scris numerele de la unu la şapte, anunţă el. Ce ar fi să tragem la sorţi şi apoi să urmăm ordinea astfel decisă?

- Parcă am fi nişte copii, comentă Brawne Lamia.

- Eu sunt un tip copilăros, replică Silenus cu zâmbetul lui de satir. Domnule ambasador, spuse el îndreptându-se către Consul, pot să împrumut perna aceea aurită pe care o porţi drept pălărie?

Consulul îi întinse tricornul său, hârtiuţele împăturite fură introduse înăuntru şi pălăria trecu de la unul la altul. Sol Weintraub trase primul, iar Martin Silenus ultimul.

Consulul îşi despături bileţelul, asigurându-se că nimeni nu-l putea vedea. Avea numărul şapte. Încordarea îl părăsi ca aerul dintr-un balon umflat în mod excesiv. Era destul de posibil, se gândi, că aveau să apară destule evenimente înainte ca el să fie nevoit să-şi spună istoria. Sau ca războiul să facă totul irelevant. Sau ca grupul să-şi piardă interesul faţă de povestiri. Sau regele să moară. Sau calul să moară. Sau el îl putea învăţa pe cal să vorbească.

S-a terminat cu whiskyul, gândi Consulul.

- Cine-i primul? întrebă Martin Silenus.

În liniştea de scurtă durată, Consulul auzi frunzele foşnind sub adieri ce nu puteau fi simţite.

- Eu, anunţă părintele Hoyt.

Expresia preotului dovedea aceeaşi acceptare abia tăinuită a durerii pe care Consulul o zărise pe chipurile prietenilor atinşi de maladii necruţătoare. Hoyt îşi ridică biletul pe care era scris mare cifra 1.

- Perfect, zise Silenus. Dă-i drumul!

- Acum? întrebă preotul.

- De ce nu? replică poetul. Singurul semn al faptului că Silenus băuse cel puţin două sticle de vin era o uşoară întunecare a obrajilor săi deja îmbujoraţi şi o încruntătură chiar mai diabolică a sprâncenelor expresive. Mai avem câteva ore până la asolizare, iar eu unul intenţionez să dorm pentru a scăpa de amnezia congelatorului când vom fi în siguranţă pe sol şi printre simplii băştinaşi.

- Prietenul nostru are dreptate, vorbi încetişor Sol Weintraub. Dacă ne vom spune istoriile, atunci ora de după cina zilnică este un moment civilizat în care să o facem.

Părintele Hoyt suspină şi se ridică.

- Vă rog să mă scuzaţi doar un minut, spuse el şi părăsi sala de mese.

După două minute, Brawne Lamia întrebă:

- Credeţi că şi-a pierdut curajul?

- Nu, răspunse Lenar Hoyt apărând din beznă, în vârful escalatorului de lemn care slujea drept scară principală. Aveam nevoie de acestea.

Puse pe masă două carneţele pătate, apoi se aşeză.

- Nici vorbă să citim poveşti din cărticele, interveni Silenus. Astea trebuie să fie propriile noastre cuvinte, părinţele!

- Taci, fir-ar al naibii! strigă Hoyt.

Îşi trecu o palmă peste faţă şi-şi atinse pieptul. Pentru a doua oară în seara aceea, Consulul ştiu că privea un bărbat grav bolnav.

- Îmi cer scuze, urmă părintele Hoyt. Dar dacă o să-mi spun... povestea, va trebui să spun şi povestea altcuiva. Jurnalele acestea aparţin celui care a fost motivul venirii mele pe Hyperion... şi motivul pentru care revin azi.

Hoyt inspiră adânc. Consulul atinse jurnalele. Erau mânjite şi pe alocuri carbonizate, de parcă ar fi supravieţuit unui incendiu.

- Prietenul tău are gusturi de modă veche, comentă el, dacă încă mai ţine un jurnal scris.

- Da, spuse Hoyt. Dacă toată lumea este gata, voi începe.

Grupul din jurul mesei încuviinţă tăcut. Sub platforma pentru cină, un kilometru de navă-arbore gonea prin bezna rece cu avântul vibrant al unei creaturi vii. Sol Weintraub ridică pruncul adormit din port-bebe şi-l aşeză grijuliu pe o pernă, pe podea lângă scaunul lui. îşi scoase comagenda, o aşeză lângă pernă şi o programă pentru zgomot alb. Fetiţa de o săptămână stătea întinsă pe burtică şi dormea.

Consulul se lăsă mult pe spate şi găsi steaua verde-albastră care era Hyperion. Părea să crească tot mai mare, chiar în vreme ce o privea. Het Masteen îşi trase gluga pe ochi, astfel că întregul lui chip era doar o umbră. Sol Weintraub aprinse o pipă. Alţii acceptară încă o cafea şi se instalară mai comod în scaune.

Martin Silenus părea cel mai jinduitor şi nerăbdător dintre ascultători; se aplecă puţin înainte şi murmură:

- Şi zice „Dacă-s vrednic de saftea, Să fie într-un ceas bun, pe legea mea! Hai, sus în şei şi luaţi aminte-ncoace".

Şi iarăşi ne-am urnit la drum în pace,
Iar el a prins cu faţa zâmbitoare
A depăna povestea următoare.

POVESTIREA PREOTULUI

„OMUL CARE A STRIGAT DUMNEZEU"

- Uneori o linie subţire separă fanatismul ortodox de apostazie, spuse părintele Lenar Hoyt.

Aşa începu povestea preotului. Mai târziu, pe când o dicta în comagendă, Consulul şi-o reaminti ca pe un tot neîntrerupt, exceptând pauzele, glasul răguşit, pornirile şovăielnice şi abandonate sau redundanţele minore care erau cusururile eterne ale vorbirii omului.

Lenar Hoyt fusese un cleric tânăr, care se născuse, fusese educat şi doar recent hirotonisit pe planeta catolică Pacem, când primise cea dintâi misiune extra-planetară: urma să-l însoţească pe respectatul iezuit părintele Paul Dure în exil discret pe planeta colonie Hyperion.

În alte vremuri, părintele Paul Dure ar fi ajuns cu certitudine episcop, şi poate chiar papă. Înalt, slab, ascet, cu păr alb care începuse să se rărească, frunte nobilă şi ochi mult prea umpluţi de tăişul ascuţit al experienţei pentru a-şi ascunde suferinţa, Paul Dure era un discipol al sfântului Teilhard şi în acelaşi timp arheolog, etnolog şi eminent teolog iezuit. În ciuda declinului Bisericii Catolice în echivalentul unei secte pe jumătate uitată, tolerată din cauza bizareriei şi a izolării de curentul principal al vieţii Hegemoniei, logica iezuită nu-şi pierduse ascuţişul. De asemenea, nici părintele Dure nu-şi pierduse convingerea că Sfânta Biserică Catolică Apostolică continua să fie ultima şi cea mai bună şansă a omenirii la nemurire.

Pentru băieţelul Lenar Hoyt, părintele Paul Dure fusese un personaj cumva divin, atunci când îl întrezărea în cursul rarelor lui vizite prin şcolile dinaintea seminarului sau al şi mai rarelor vizite la Noul Vatican ale viitorului seminarist. Apoi, în anii în care Hoyt studiase în seminar, Dure vizitase un important sit

de săpături sponsorizat de Biserică pe apropiata planetă Armaghast. Când iezuitul revenise de acolo, la două săptămâni după hirotonisirea lui Hoyt, totul fusese ca într-o pâclă. Cu excepţia cercurilor superioare ale Noului Vatican, nimeni nu ştia cu exactitate ce se petrecuse, dar se şoptea despre excomunicare, ba chiar şi despre o anchetă înaintea Sfântului Oficiu al Inchiziţiei, rămas în latenţă de patru veacuri, după deruta ce urmase morţii Pământului.

Nu se petrecuse însă nimic din toate acelea, ci părintele Dure solicitase transferul pe Hyperion, o planetă despre care majoritatea oamenilor aveau habar numai datorită bizarei secte Shrike care apăruse acolo, iar părintele Hoyt fusese ales să-l însoţească. Avea să fie o misiune ingrată, să călătorească într-un rol care combina cele mai neplăcute aspecte de ucenic, escortă şi iscoadă, fără a avea măcar satisfacţia vizitării unei planete noi; Hoyt primise ordinul de a-l duce pe părintele Dure pe astroportul de pe Hyperion, după care să se îmbarce în aceeaşi navă-spin pentru voiajul de revenire în Worldweb. Eparhia îi oferea lui Lenar Hoyt douăzeci de luni în amnezie criogenică, câteva săptămâni de călătorie interplanetară la ambele capete ale voiajului şi o datorie temporală care avea să-l readucă pe Pacem la opt ani în urma foştilor colegi de clasă în goana după cariere la Vatican şi posturi misionare.

Obligat de legământul de obedienţă şi şcolit în disciplină, Lenar Hoyt acceptase fără comentarii.

Mijlocul lor de transport, bătrâna navă-spin HS Nadia Oleg, era un cilindru metalic scrijelit, fără nici un fel de gravitaţie artificială atunci când propulsia nu funcţiona, fără hublouri pentru pasageri şi fără mijloace recreaţionale la bord, cu excepţia simstimurilor introduse în data-linkuri pentru a-i ţine pe pasageri în

hamacurile şi cuşetele amnezice. După trezirea din amnezie, pasagerii - în majoritate muncitori extra-planetari şi turişti cu buget restrâns, condimentaţi cu câţiva sectanţi mistici şi viitori sinucigaşi Shrike - continuau să folosească pentru somn aceleaşi hamacuri şi cuşete, mâncau alimente reciclate în cantine comune şi în general se străduiau să reziste răului de spaţiu şi plictiselii pe durata lunecării de douăsprezece zile, în imponderabilitate, din punctul de ieşire din spin până la Hyperion.

Părintele Hoyt aflase puţine de la părintele Dure în decursul zilelor acelea de intimitate impusă şi absolut nimic despre evenimentele de pe Armaghast care îi determinaseră exilul. Tânărul îşi programase implantul comagendă să caute cât mai multe date despre Hyperion şi, cu trei zile înainte de asolizare, părintele Hoyt se considera expert în planeta aceea.

- Există consemnări ale unor catolici care au venit pe Hyperion, totuşi nu se menţionează nici o dioceză locală, spusese el într-o seară pe când stăteau de vorbă din hamacurile zero-g, iar aproape toţi ceilalţi pasageri zăceau cuplaţi la simstimuri erotice. Presupun că veţi face misionarism?

- Câtuşi de puţin, replicase părintele Dure. Bunii oameni de pe Hyperion nu mi-au impus opiniile lor religioase, de aceea nu văd nici un motiv pentru care să-i ofensez cu prozelitismul meu. De fapt, sper să călătoresc până pe continentul sudic - Aquila -, iar de acolo să găsesc o cale spre interior, din oraşul Port Romance. Nu însă în calitate de misionar. Intenţionez să stabilesc un post de cercetări etnologice în lungul Faliei.

- Cercetări? repetase surprins părintele Hoyt şi închisese ochii pentru a-şi apela implantul. Privindu-l iarăşi pe părintele Dure, spusese: Părinte, secţiunea

aceea a Platoului Pinion nu este locuită. Pădurile-de-foc o fac complet inaccesibilă în majoritatea anului.

Părintele Dure zâmbise şi încuviinţase din cap. El nu avea implanturi şi vechea lui comagendă îi rămăsese în bagaje pe durata călătoriei.

- Nu tocmai inaccesibilă, precizase el încetişor. Şi nu tocmai nelocuită. Acolo trăiesc bikura.

- Bikura, repetase părintele Hoyt şi închisese pleoapele. Nu sunt însă decât o legendă, spusese în cele din urmă.

- Hmm, exclamase părintele Dure. Încearcă o indexare încrucişată prin Mamet Spedling.

Părintele Hoyt închisese din nou ochii. Indexul General îi spusese că Mamet Spedling fusese un explorator obscur afiliat la Institutul Shackleton de pe Renaştere Minor, care, cu un secol şi jumătate standard în urmă, completase şi expediase Institutului un raport, în care relata felul cum îşi croise drum către interiorul continentului, pornind de la nou înfiinţatul pe atunci Port Romance, prin ţinuturi mlăştinoase care între timp fuseseră înlocuite cu plantaţii pentru fibroplastice, traversând pădurile-de-foc într-o perioadă rară de linişte şi suind destul de sus pe Platoul Pinion pentru a găsi Falia şi un trib mic de oameni care corespundeau profilului legendarilor bikura.

Însemnările succinte ale lui Spedling emiteau ipoteza că oamenii ar fi fost supravieţuitorii unei nave-seminale de colonizare care dispăruse cu trei secole în urmă şi descriau în mod clar un grup ce suferea de toate efectele culturale retrograde clasice ale izolării extreme, împerecherii în cadrul grupului şi supra-adaptării. În termenii fără echivoc ai lui Spedling: „...chiar după mai puţin de două zile petrecute aici, este evident că bikura sunt prea stupizi, letargici şi mărginiţi pentru a mai irosi timpul descriindu-i". Apoi pădurile-de-foc dăduseră

semne de reîncepere a activităţii şi Spedling nu mai irosise timp pentru a-şi studia descoperirea, ci se grăbise să ajungă la coastă, pierzând patru hamali indigeni, tot echipamentul şi toate înregistrările, ca şi braţul său stâng în pădurea „liniştită" pe durata celor trei luni de care avusese nevoie pentru a scăpa de acolo.

- Dumnezeule, rostise părintele Hoyt întins în hamacul său de pe Nadia Oleg, de ce tocmai bikura?

- De ce nu? fusese replică blândă a părintelui Dure. Foarte puţine se cunosc despre ei.

- Foarte puţine se cunosc despre planeta Hyperion, zisese preotul mai tânăr, devenind uşor agitat. Ce spuneţi despre Criptele Timpului şi despre legendarul Shrike, din nordul Lanţului Căpăstrului de pe Equus? întrebase el. Acelea sunt faimoase!

- Evident, încuviinţase părintele Dure. Lenar, câte lucrări bine documentate au fost scrise despre Cripte şi creatura Shrike? Sute? Mii?

Preotul mai bătrân îşi îndesase tutun în pipă şi acum şi-o aprindea; un lucru câtuşi de puţin simplu în imponderabilitate, gândise Hoyt.

- În plus, urmase Paul Dure, chiar în cazul în care creatura Shrike ar fi reală, nu este om, iar pe mine mă interesează oamenii.

- Da, încuviinţase Hoyt scotocindu-şi arsenalul mintal pentru argumente convingătoare, totuşi bikura sunt un mister insignifiant. În cel mai fericit caz, veţi găsi câteva zeci de băştinaşi care trăiesc într-o regiune atât de înceţoşată, de neclară şi... de neimportantă, încât n-au fost observaţi nici chiar de sateliţii cartografici ai coloniei. De ce i-aţi ales pe ei, când pe Hyperion există mistere importante ce pot fi studiate... de pildă, labirinturile! Hoyt se înviorase. Părinte, ştiaţi că Hyperion este una dintre cele nouă planete labirintice?

- Desigur, răspunsese Dure. O emisferă aproximativă de fum se dilatase dinspre el, până ce curenţii de aer o destrămaseră în tentacule şi afluenţi. Însă labirinturile au cercetătorii şi admiratorii lor în tot Webul, Lenar, iar tunelurile există acolo - pe toate cele nouă planete - de cât timp? De o jumătate de milion de ani standard? Eu cred că mai degrabă de vreo trei sferturi de milion de ani. Secretul lor va dăinui. Pe de altă parte, cât va mai dăinui cultura bikura înainte ca ei să fie absorbiţi în societatea colonială modernă sau, mai probabil, să fie distruşi pur şi simplu de circumstanţe?

Hoyt ridicase din umeri.

- Poate că au şi pierit deja. A trecut multă vreme de când Spedling i-a întâlnit şi de atunci n-a mai existat nici un alt raport confirmat. Dacă bikura a dispărut într-adevăr ca grup, atunci toată datoria dumneavoastră temporală, munca şi dificultatea de a ajunge acolo vor fi fost în van.

- Exact, fusese singura replică a părintelui Paul Dure, pufăind apoi calm din pipă.

Abia în ultima lor oră petrecută împreună, în decursul coborârii efective spre planetă, părintele Hoyt avusese parte de o singură şi fugară dezvăluire a gândurilor tovarăşului său. Hyperion strălucea alb, verde şi lapislazuli deasupra lor de câteva ore, când, pe neaşteptate, vechea navetă de asolizare pătrunsese în straturile superioare ale atmosferei, flăcările le acoperiseră pentru scurt timp hubloul, pentru ca apoi naveta să zboare silenţios la şaizeci de kilometri deasupra maselor întunecate de nori şi oceanelor luminate de stele, cu terminatorul răsăritului solar de pe Hyperion gonind către ei ca un talaz spectral de lumină.

- Minunat, şoptise Paul Dure mai mult pentru sine decât pentru tânărul lui companion. Minunat! În astfel de momente, simt... în modul cel mai vag şi imperfect...

ce sacrificiu trebuie să fi fost pentru Fiul Domnului să binevoiască să devină Fiul Omului.

Hoyt dorise să-l angajeze în discuţie atunci, dar părintele Dure continuase să privească pe hublou, pierdut în gânduri. După alte zece minute, ei asolizaseră la Keats Interstelar, părintele Dure fusese iute prins în vârtejul ritualurilor vămii şi bagajelor, iar după încă douăzeci de minute, complet dezamăgit, Lenar Hoyt se ridica din nou spre spaţiul cosmic şi Nadia Oleg.

- După alte cinci săptămâni din timpul meu subiectiv, am revenit pe Pacem, spuse părintele Hoyt. Pierdusem opt ani, dar, dintr-un motiv greu de definit, încercam sentimentul unei pierderi mult mai profunde. Imediat după ce m-am întors, episcopul m-a anunţat că de la Paul Dure nu fusese primită nici o veste în decursul celor patru ani ai şederii sale pe Hyperion. Noul Vatican cheltuise o avere pentru investigaţii sperlumice, totuşi nici autorităţile coloniale, nici consulatul din Keats nu izbutiseră să-l localizeze pe preotul dispărut.

Hoyt se opri pentru a sorbi din paharul cu apă şi Consulul zise:

- Îmi amintesc căutarea aceea. Desigur, eu nu l-am întâlnit niciodată pe Dure, însă am făcut tot ce am putut pentru a-i da de urmă. Theo, asistentul meu, şi-a consumat multă energie de-a lungul anilor, străduindu-se să rezolve cazul clericului dispărut. Cu excepţia câtorva semnalări contradictorii ale lui în Port Romance, nu lăsase absolut nici o urmă. Iar semnalările respective erau vechi de câţiva ani, din săptămânile imediat următoare sosirii lui. Sute de plantaţii erau lipsite pe atunci de radio sau linii de comunicaţii, în principal deoarece cultivau şi droguri pentru contrabandă, nu numai fibroplastice. Cred că n-am ajuns niciodată să stăm de vorbă cu cei de pe plantaţia cuvenită. Cel puţin

ştiu că atunci când am plecat, dosarul părintelui Dure era încă deschis.

Părintele Hoyt aprobă din cap.

- Eu am coborât în Keats la o lună după ce înlocuitorul dumitale preluase consulatul. Episcopul fusese prevenit, când mă oferisem voluntar să revin pe Hype. Însăşi Sanctitatea Sa m-a primit în audienţă. Am pe Hyperion mai puţin de şapte luni locale. Până am plecat, ca să revin în Web, descoperisem soarta părintelui Dure. Hoyt atinse cu mâna cele două caiete cu coperte de piele pătate de pe masă. Dacă doriţi îmi termin povestea, spuse el cu glas răguşit, trebuie să citesc pasaje din ele.

Nava-arbore Yggdrasill se rotise, astfel că trunchiul arborelui bloca soarele. Efectul fusese cufundarea în noapte a platformei pentru cină şi a umbrarului curb de frunze de sub ea, dar în loc ca numai câteva mii de stele să presare cerul, aşa cum s-ar fi văzut de pe o suprafaţă planetară, literalmente un milion de sori străluceau deasupra, dedesubtul şi în jurul grupului de la masă. Hyperion era acum o sferă distinctă, care se năpustea către ei asemenea unui proiectil ucigaş.

- Citeşte, rosti Martin Silenus.

DIN JURNALUL PĂRINTELUI PAUL DURE:
Ziua 1:

Aşa începe exilul meu.

Sunt oarecum derutat, neştiind cum să-mi datez noul jurnal. Potrivit calendarului monastic de pe Pacem, este a şaptesprezecea zi din Luna Toma în Anul Domnului 2732. Potrivit Standardului Hegemoniei este 12 octombrie 589 P.C. Potrivit calendarului Hyperion, cel puţin aşa mi-a spus recepţionerul micuţ şi zbârcit al

hotelului vechi în care locuiesc, este ziua a douăzeci şi treia din Lycius (ultima dintre cele şapte luni ale lor de câte patruzeci de zile), fie anul 426 D.P.N.A. (după prăbuşirea navetei de asolizare!), fie anul o sută douăzeci şi opt al domniei Tristului Rege Billy, care nu domnise nici măcar o sută din anii aceia.

La naiba cu toate! Îi voi spune Ziua 1 a exilului meu.

O zi epuizantă. (Pare ciudat să fii obosit după luni de somn, dar se spune că ar fi o reacţie uzuală după trezirea din amnezie. Celulele mele simt oboseala acestor ultime luni de călătorie, deşi eu nu mi le reamintesc. Nu ţin minte să mă fi simţit atât de obosit după o călătorie pe vremea când eram mai tânăr.)

Mi-a părut rău că n-am apucat să-l cunosc mai bine pe tânărul Hoyt. Pare o persoană cumsecade - numai ochi strălucitori şi catehism pertinent. Nu este vina tinerilor ca el că Biserica îşi trăieşte ultimele zile. Atât doar că specia lui de naivitate fericită nu poate face nimic pentru a opri alunecarea în uitare către care pare destinată Biserica.

Pe de altă parte, nici contribuţiile mele n-au fost de mare ajutor.

Un spectacol superb al noii mele planete în timpul coborârii de pe orbită. Am putut distinge două dintre cele trei continente: Equus şi Aquila. Al treilea, Ursa, nu era vizibil.

Asolizare în Keats şi ore de efort pentru a trece prin vamă şi a lua un mijloc de transport terestru în oraş. Imagini confuze: lanţul muntos spre nord, cu pâcla lui albăstruie, mişcătoare, poalele munţilor împădurite cu copaci portocalii şi galbeni, cerul alburiu cu tonuri verzi-albastre, soarele prea mic, însă mai strălucitor decât cel al lui Pacem. Culorile par mai vii din depărtare, dar se destramă şi se împrăştie pe măsură ce

te apropii, ca paleta unui pointillist. Măreaţa statuie a Tristului Rege Billy, despre care auzisem atât de multe, m-a dezamăgit în mod neaşteptat. Văzută de pe şosea, părea rudimentară şi grosolană, o schiţă grăbită, dăltuită în muntele întunecat, nicidecum figura regească la care mă aşteptasem. Într-adevăr se ridică ameninţător peste acest oraş dărăpănat cu o jumătate de milion de locuitori într-un fel pe care probabil că nevropatul rege-poet l-ar fi apreciat.

Oraşul în sine pare divizat, pe de o parte în labirintul lăbărţat de străduţe murdare şi cârciumi pe care localnicii îl numesc Jacktown şi pe de altă parte în Keats propriu-zis, aşa-numitul Oraş Vechi - cu toate că datează de numai patru veacuri, fiind numai piatră şlefuită şi sterilitate studiată. În curând îi voi face turul.

Îmi programasem o lună în Keats, dar sunt deja nerăbdător să plec. Oh, Monseniore Edouard, dacă m-ai putea vedea! Pedepsit, totuşi în continuare nedispus să mă căiesc. Mai singur ca oricând, însă în acelaşi timp mulţumit în mod straniu de noul meu exil. Dacă penitenţa mea pentru excesele trecutului cauzate de zelul de care am dat dovadă va fi izgonirea în al şaptelea cerc al disperării, atunci Hyperion a fost bine aleasă. Aş putea să dau uitării misiunea pe care mi-am ales-o singur de a ajunge la îndepărtaţii bikura (oare sunt reali? În seara asta, n-o cred) şi să mă mulţumesc cu a-mi trăi restul anilor în această capitală provincială de pe această planetă provincială uitată de Dumnezeu. Exilul meu nu ar fi cu nimic mai complet.

Oh, Edouard, am crescut împreună în copilărie, am fost colegi împreună (deşi eu nu eram atât de sclipitor şi nici atât de ortodox ca tine), iar acum suntem bătrâni amândoi. Tu eşti însă cu patru ani mai înţelept în clipa de faţă, iar eu continui să fiu băiatul neastâmpărat şi

care nu se căieşte niciodată pe care ţi-l reaminteşti. Mă rog proniei să fii viu şi sănătos şi să te rogi pentru mine!

Sunt obosit. O să mă culc. Mâine - turul lui Keats, mâncat bine şi aranjat transportul spre Aquila, spre sud.

Ziua 5:

În Keats există o catedrală. Mai precis, exista o catedrală. A fost abandonată de cel puţin două secole standard. Zace în ruine, cu transeptul deschis către cerurile verzi-albastre, cu una dintre turlele vestice neterminată, iar cu cealaltă turlă un simplu cadru-schelet de pietre căzute şi vergele de armare ruginite.

Am descoperit-o întâmplător, pe când hoinăream, rătăcit, pe malul râului Hoolie, în cartierul aproape nepopulat unde Oraşul Vechi regresează în Jacktown, în mijlocul unui vălmăşag de antrepozite înalte ce împiedică chiar şi o întrezărire fugară a turlelor ruinate ale catedralei, până în clipa în care coteşti într-o fundătură îngustă, iar acolo se află cochilia catedralei; anexa canonicatului stă pe jumătate în râu şi faţada ei este pătată cu rămăşiţele statuilor jelitoare, apocaliptice ale perioadei expansioniste post-Hegira.

M-am plimbat prin păienjenişul de umbre şi blocuri de piatră căzute în navă. Eparhia de pe Pacem nu menţionase vreun trecut catolic pe Hyperion, cu atât mai puţin prezenţa unei catedrale. Este inimaginabil ca risipita colonie a navei-seminale de acum patru secole să fi putut avea îndeajuns de mulţi enoriaşi pentru a justifica prezenţa unui episcop, cu atât mai puţin a unei catedrale. Cu toate acestea, ea era acolo, sub ochii mei.

Am iscodit prin umbrele sacristiei. Colbul şi pulberea de ipsos pluteau în aer ca tămâia, conturând doi stâlpi de raze solare ce coborau din ferestrele înguste şi foarte înalte. Am păşit într-o zonă scăldată de lumină şi m-am apropiat de altarul despuiat de orice

podoabe, cu excepţia fisurilor şi golurilor din care căzuse tencuială. Crucea mare care atârnase pe peretele dinspre răsărit, îndărătul altarului, se prăbuşise de asemenea şi zăcea în aşchii de ceramică printre movilele de sfărâmături de acolo. Fără să fi fost mânat de vreun gând conştient, am păşit înapoia altarului, am ridicat braţele şi am început oficierea euharistiei. Actul nu era nici parodic, nici melodramatic, nu conţinea nici un simbolism, nici o intenţie tăinuită, ci era pur şi simplu reacţia reflexă a unui preot care rostise liturghia aproape zilnic vreme de mai bine de patruzeci şi şase de ani din viaţă şi care se confrunta acum cu posibilitatea de a nu mai participa niciodată la ritualul liniştitor al acelei oficieri. Oarecum şocat, am înţeles că aveam un enoriaş. Bătrâna îngenunchea în rândul al patrulea de strane. Negrul veşmântului ei şi al baticului se contopeau atât de perfect cu umbrele, încât doar ovalul palid al chipului ei era vizibil, zbârcit şi bătrân, plutind fără trup în beznă. Surprins, m-am oprit din litania sfinţirii. Ea mă privea, dar ceva din ochii ei, chiar de la depărtare, m-a convins pe dată că era oarbă. Pentru o secundă mi-a pierit graiul, mijind ochii în lumina prăfoasă care scălda altarul, străduindu-mă să-mi explic imaginea aceasta spectrală şi în acelaşi timp încercând să înjghebez o explicaţie a prezenţei şi acţiunii mele.

Când mi-am recăpătat glasul şi i-am vorbit - cuvintele deşteptând ecouri în sala vastă -, mi-am dat seama că pleca. I-am auzit tălpile târşâind pe pardoseala de piatră. Un scrâşnet, după care o scurtă pâlpâire de flacără i-a iluminat profilul în extremitatea dreaptă a altarului. Mi-am ferit ochii de razele de soare pătrunse prin ferestre şi am pornit grijuliu peste ruinele ce marcau locul unde fusese odată balustrada altarului. I-am vorbit din nou, am liniştit-o şi i-am spus să nu se

teamă, deşi eu însumi eram cel care simţea fiori pe spinare. Am înaintat repede, totuşi când am ajuns în colţul ferit al navei, ea dispăruse. O uşiţă ducea spre anexa canonicatului năruită şi spre malul râului. Bătrâna nu se mai zărea. Am revenit în interiorul întunecos şi aş fi fost fericit să-i atribui apariţia imaginaţiei mele, un vis cu ochii deschişi după atâtea luni de absenţă a viselor impusă de criogenie, dacă n-ar fi existat o unică, dar tangibilă dovadă a prezenţei ei. În întunericul rece ardea o singură lumânare votivă roşie, cu flăcăruia pâlpâind sub nevăzuţii curenţi de aer.

Mă oboseşte oraşul acesta. Mă obosesc pretenţiile lui păgâne şi istoriile apocrife. Hyperion este planeta unui poet lipsit de poezie. Keats însuşi este un amestec de stridenţă, clasicism fals şi lipsă de raţiune, mânat de energia drumului către prosperitate. În oraş există trei grupuri de Gnostici Zen şi patru moschei Marii Musulmani, însă adevăratele lăcaşuri de cult sunt nenumăratele cârciumi şi bordeluri, pieţele uriaşe în care se manipulează încărcăturile de fibroplastice sosite din sud şi templele Sectei Shrike, unde sufletele pierdute îşi ascund disperarea sinucigaşă îndărătul unei paveze de misticism lipsit de substanţă. Întreaga planetă duhneşte a misticism lipsit de revelaţie. La dracu' cu ea!

Mâine pornesc spre sud. Pe planeta aceasta absurdă există forfecări şi alte aparate de zbor, dar pentru oamenii obişnuiţi călătoria între aceste blestemate continente insulare pare restricţionată la vapoare - despre care mi se spune că au nevoie de o veşnicie pentru a ajunge la destinaţie - sau la uriaşele dirijabile pentru pasageri care pleacă doar o dată pe săptămână din Keats.

Plec mâine la prima oră cu dirijabilul.

Ziua 10: Animale...

Cred că prima echipă de explorare care a coborât pe planeta aceasta a avut o fixaţie pentru animale. Calul, Ursul, Acvila... De trei zile înaintăm cu viteza melcului în lungul ţărmului estic al lui Equus, pe o coastă neregulată denumită Coama. Am petrecut ultima zi traversând un braţ îngust al Mării Mijlocii către o insulă mare ce poartă numele Cheia Pisicii. Astăzi debarcăm pasageri şi încărcătură la Felix, „principalul oraş" al insulei. Din ceea ce pot distinge de pe promenada de observare şi din turnul de ancorare, în adunătura aceea întâmplătoare de bordeie şi barăci nu pot trăi mai mult de cinci mii de oameni.

După aceea, nava îşi va urma târâşul de opt sute de kilometri printr-un şirag de insuliţe numite cele Nouă Cozi, după care va întreprinde un curajos salt peste şapte sute de kilometri de mare deschisă şi peste Ecuator. Următorul uscat pe care îl vom vedea atunci va fi coasta nord-vestică a continentului Aquila - „Pliscul", cum i se spune.

Animale...

A denumi acest mijloc de transport „dirijabil pentru pasageri" este o dovadă de creativitate semantică. Este un gigantic dispozitiv de ridicare, cu cale pentru marfă îndeajuns de mari ca să transporte oraşul Felix peste apă, rămânând totuşi spaţiu suficient pentru mii de baloturi de fibroplastice. Intre timp încărcătura mai puţin importantă - noi, pasagerii - se aciuieşte pe unde poate. Eu m-am instalat lângă portalul de încărcare pupa şi mi-am încropit un spaţiu destul de confortabil din bagajele cu lucrurile personale şi trei cufere mari cu echipament expediţionar. În apropierea mea se găseşte o familie de opt persoane – indigeni, muncitori pe plantaţie, care revin dintr-o expediţie

bianuală de târguieli pe cont propriu în Keats - şi deşi nu mă deranjează guiţatul sau mirosul purceilor pe care-i transportă în cuşti şi nici ţipetele ascuţite ale hamsterilor pentru hrană, în unele nopţi abia mai pot rezista la permanentele cârâieli confuze ale bietului cocoş ameţit cu băutură.

Animale!

Ziua 11:

În seara asta am cinat în salonul de deasupra punţii de promenadă cu Cetăţeanul Heremis Denzel, pensionar, fost profesor la un mic colegiu pentru plantatori de lângă Endymion. El m-a informat că prima echipă de explorare care a coborât pe Hyperion nu avea totuşi nici un fel de fetiş animalier; numele oficiale ale celor trei continente nu sunt Equus, Ursa şi Aquila, ci Creighton, Allensen şi Lopez. A adăugat că numele respective fuseseră atribuite în onoarea a trei birocraţi de nivel mediu din vechiul Serviciu Geodez. Aş fi preferat fetişul animalier!

Tocmai am cinat. Sunt singur pe promenada exterioară, ca să privesc apusul. Aici, pasarela este protejată de modulele pentru cargo de la prova, astfel că vântul nu se simte decât ca o briză uşor sărată. Deasupra mea se curbează învelişul verde-portocaliu al dirijabilului. Ne aflăm între insule; marea are culoare lapislazuli bogat, străbătut de subtonuri verzui, ca o inversare a nuanţelor cerului. Câţiva cirus înalţi prind ultimele raze ale soarelui prea mic al lui Hyperion şi se aprind aidoma coralului ce arde. Nu se aude nici un sunet, cu excepţia bâzâitului foarte slab al turbinelor electrice. La trei sute de metri sub noi, silueta unei uriaşe creaturi submarine, asemănătoare unei pisici-de-mare, ţine pasul cu dirijabilul. Cu o secundă în urmă, o

insectă sau o pasăre de mărimea şi culoarea unei colibri, dar cu aripi de funigei cu anvergura de un metru, s-a oprit la cinci metri de mine, pentru a mă cerceta, înainte de a pica spre apă cu aripile pliate.

Edouard, mă simt foarte singur în seara asta. M-ar ajuta dacă aş şti că mai eşti în viaţă, că mai lucrezi în grădină, că mai scrii serile în cabinetul tău. Crezusem că aceste călătorii îmi vor aţâţa vechile credinţe în conceptul de Dumnezeu al Sfântului Teilhard, în Care se contopesc Hristosul Evoluţiei, Personalul şi Universalul, En Haut şi En Avant, însă nu se întrevede nici o asemenea reînnoire.

Este tot mai întuneric. Eu sunt tot mai bătrân. Simt ceva... nu încă remuşcare... faţă de păcatul meu de a fi falsificat dovezile din săpăturile de pe Armaghast. Totuşi, Edouard, Excelenţa Voastră, dacă artefactele indicaseră prezenţa acolo a unei culturi orientate spre Hristos, la şase sute de ani-lumină de Vechiul Pământ, cu aproape trei mii de ani înainte ca omul să fi părăsit suprafaţa planetei sale natale...

A fost oare un păcat atât de funest să interpretez asemenea date ambigui într-un mod care putea să fi însemnat resurgenţa creştinismului în timpul vieţilor noastre?

Da, a fost. Nu însă, cred eu, ca păcat al falsificării datelor, ci ca păcat mai profund de a fi crezut în posibilitatea de salvare a creştinismului. Biserica moare, Edouard. Şi nu doar iubita noastră ramură a Sfântului Arbore, ci şi toate vlăstarele ei, vestigiile şi ulceraţiile. Întregul Trup al lui Hristos moare la fel de sigur pe cât moare trupul meu nesăbuit, Edouard. Noi doi am ştiut asta pe Armaghast, unde soarele sângeriu lumina doar peste colb şi moarte. Noi am ştiut-o în vara aceea verde şi răcoroasă din Colegiu, unde ne-am rostit primele legăminte. Noi am ştiut-o, băieţi fiind, pe terenurile

liniştite de joacă din Ville-franche-sur-Saone. O ştim şi acum.

Lumina a pierit complet; trebuie să scriu sub strălucirea slabă ce răzbate dinspre ferestrele salonului de pe puntea superioară. Stele se întind în constelaţii bizare. Marea Mijlocie scânteiază noaptea cu o fosforescenţă verzuie, nesănătoasă. La orizont, către sud-est, se întrevede o masă întunecată. Poate fi o furtună sau poate fi următoarea insulă din arhipelag, a treia dintre cele nouă „cozi". (Ce mitologie se ocupă de o pisică cu nouă cozi? Eu nu cunosc nici una.)

De dragul păsării pe care am văzut-o mai devreme - dacă era o pasăre -, mă rog ca în faţă să fie o insulă, nu o furtună.

Ziua 28:

Am rămas în Port Romance opt zile şi am văzut trei oameni morţi.

Primul a fost un trup pe plajă, caricatura albă, buhăită a unui bărbat, care fusese lăsat de valuri pe limba de pământ noroios pe care marea o acoperă în timpul fluxului, dincolo de turnul de ancorare, în prima mea seară în oraş. Copiii aruncau cu pietre în el.

Pe al doilea l-am zărit în timp ce era scos din ruinele carbonizate ale unei prăvălii de butelii cu metan din cartierul pauper al oraşului, în apropierea hotelului meu. Trupul lui era practic un tăciune, trăsăturile nu i se mai puteau distinge şi fusese chircit de căldură, cu braţele şi picioarele încordate în postura hyperion de boxer la care victimele incendiilor sunt reduse din timpuri imemoriale. Postisem toată ziua şi mărturisesc cu ruşine că am început să salivez când aerul s-a umplut cu izul de grăsime prăjită a cărnii arse.

Al treilea om a fost ucis la nici trei metri de mine. Tocmai ieşisem din hotel pe labirintul de scânduri stropite de noroi care slujesc drept trotuare în oraşul acesta mizerabil, când s-au auzit împuşcături şi un bărbat aflat cu câţiva paşi în faţa mea s-a clătinat de parcă alunecase pe ceva, s-a rotit spre mine cu o privire întrebătoare pe chip şi a căzut într-o parte, în tină şi zoaie.

Fusese împuşcat de trei ori cu o armă cu proiectile. Două gloanţe îl loviseră în piept, iar al treilea imediat sub ochiul stâng. În mod incredibil, încă mai respira când am ajuns lângă el. În mod inconştient, mi-am scos patrafirul din geantă, am bâjbâit după sticluţa cu agheasmă pe care o purtasem de atâta vreme şi am început ritualul maslului. Nimeni din mulţimea care s-a strâns în jur n-a obiectat. Bărbatul căzut a făcut o mişcare, a tuşit, parcă încercând să-şi dreagă vocea înainte de a vorbi, şi a murit. Mulţimea s-a împrăştiat chiar înainte ca trupul să fi fost îndepărtat.

Individul era de vârstă mijlocie, cu păr nisipiu şi uşor ponderal. Nu avea nici un document de identificare, nici măcar un card universal sau o comagendă. În buzunar erau şase monede de argint.

Dintr-un motiv inexplicabil, am optat să rămân alături de mort restul zilei acelea. Medicul era un individ scund şi cinic, care mi-a îngăduit să stau pe durata autopsiei obligatorii. Bănuiesc că era flămând după conversaţie.

- Atâta valorează toată şmecheria, a spus el deschizând abdomenul sărmanului om ca pe o pungă roz, desfăcând şi îndepărtând pliurile de piele şi carne şi prinzându-le apoi ca pe uşile unui cort.

- Care şmecherie? am întrebat.

- Viaţa lui, a răspuns medicul şi a tras pielea de pe faţa cadavrului în sus şi peste cap, ca pe o mască unsuroasă. Viaţa ta... Viaţa mea...

Benzile roşii şi albe de muşchi suprapuşi se transformaseră în vânătăi albăstrii în jurul găurii zdrenţuite de deasupra pometului.

- Trebuie să fie mai mult decât atâta, am spus. Medicul şi-a înălţat privirea de la munca lui sinistră şi a surâs amuzat.

- Serios? a zis el. Te rog, arată-mi. A ridicat inima bărbatului şi a părut s-o cântărească în palmă. Pe planetele Webului, asta ar valora ceva pe piaţa liberă. Sunt destui indivizi prea săraci ca să se bucure de organe clonate şi crescute în cuve, dar care au totuşi destui bani ca să nu moară doar fiindcă n-au avut o inimă la îndemână. Aici însă astea nu-s decât bucăţi de carne moartă.

- Trebuie să fie mai mult, am repetat deşi nu simţeam cine ştie ce convingere.

Mi-am amintit înmormântarea Preasfinţitului Papă Urban al XV-lea, cu puţin înainte de a părăsi Pacem. Aşa cum fusese obiceiul încă din epoca pre-Hegira, corpul nu fusese îmbălsămat. Aşteptase în anticamera bazilicii principale, ca să fie pregătit pentru coşciugul simplu din lemn. Când îi ajutasem pe Edouard şi pe monseniorul Frey să îmbrace leşul rigid, observasem pielea cafenie şi gura moale.

Medicul a strâns din umeri şi a terminat autopsia superficială. A urmat o anchetă oficială extrem de scurtă. N-a fost găsit nici un suspect, n-a fost formulat vreun mobil al crimei. O descriere a victimei a fost expediată la Keats, însă trupul bărbatului a fost îngropat a doua zi într-un cimitir pentru săraci, între câmpiile noroioase şi jungla galbenă.

Port Romance este un talmeş-balmeş de structuri galbene din stranilemn ridicate pe un labirint de schele și scânduri, care se întind pe câmpiile noroioase peste care pătrund mareele la gura lui Kans. Fluviul este lat de aproape doi kilometri aici, la vărsarea în golful Toschahai, însă numai câteva canale sunt navigabile si dragările se desfăşoară zi şi noapte. Stau treaz în fiecare noapte în odaia mea ieftină, cu fereastra deschisă spre bubuiturile ciocanelor de dragare ce sună ca pulsaţiile inimii acestui oraş abject, susurul îndepărtat al orasului fiind respiraţia lui. În noaptea asta ascult răsuflarea oraşului şi nu pot să nu-i atribui chipul jupuit al omului ucis.

Companiile au un port de forfecări la marginea oraşului, pentru transport civil şi de marfă spre interiorul continentului, către plantaţiile mai mari, dar nu dispun de suficienţi bani pentru a mitui pe cineva să mă îmbarc. Mai precis, eu m-aş putea îmbarca, dar nu-mi permit să iau şi cele trei cufere cu echipamente medicale şi ştiinţifice. Sunt totuşi ispitit s-o fac. Slujbele mele religioase printre bikura par acum mai absurde şi mai iraţionale ca oricând. Doar strania mea chemare către o destinaţie şi fermitatea pe care o găsesc masochistă de a-mi duce la bun sfârşit exilul autoimpus în condiţiile stabilite mă mai împing să înaintez în amonte.

În două zile, o ambarcaţiune va pleca în amonte, pe Kans. Mi-am făcut rezervare şi mâine o să-mi duc cuferele. Nu-mi va fi greu să las Port Romance în urmă.

Ziua 41:

Girandola îşi continuă avansarea lentă. De când am părăsit debarcaderul Melton, cu două zile în urmă, nu am văzut nici o urmă de aşezări omeneşti. Jungla

coboară acum până la malurile apei, ca un zid solid; mai mult chiar, se închide aproape complet deasupra noastră în locurile unde fluviul se îngustează la treizeci-patruzeci de metri. Lumina în sine este gălbuie, caldă ca untul lichid, filtrată prin frunziş şi boltă la optzeci de metri deasupra suprafeţei cafenii a lui Kans. Stau pe acoperişul de tablă ruginită al barjei de pasageri din centru şi mă căznesc să văd primul arbore tesla. Lângă mine, moş Kady se opreşte din cioplit, scuipă peste bord printr-o spărtură a danturii şi râde.

- Aşa de jos n-o să întâlnim copaci-de-foc, zice el. Dac-ar fi fost, pădurea n-ar fi arătat în nici un caz aşa. Trebuie s-ajungi sus pe Pinion, ca să vezi un tesla, încă n-am ieşit din pădurea ecuatorială, Padre.

Plouă în fiecare după-amiază. De fapt, „ploaie" este un termen prea blând pentru potopul care ne izbeşte zilnic ocultând malurile, răpăind cu un vuiet asurzitor pe acoperişurile de tablă ale barjelor şi încetinindu-ne târâşul în amonte până ce se pare că stăm nemişcaţi. Este ca şi cum fluviul ar deveni un torent vertical în fiecare după-amiază, o cascadă pe care ambarcaţiunea trebuie s-o escaladeze dacă dorim să continuăm.

Girandola este un şlep vechi, cu fund plat, care are cinci barje legate în jur aidoma unor copii zdrenţăroşi care se agaţă de fustele mamei lor obosite. Trei dintre barjele cu două niveluri transportă baloturi de bunuri care să fie vândute sau schimbate prin troc în plantaţiile şi aşezările din lungul fluviului. Celelalte două oferă un simulacru de adăpost pentru indigenii cu treburi, deşi bănuiesc că unii dintre rezidenţii lor sunt permanenţi. Propria mea cuşetă se făleşte cu o saltea pătată aşezată pe podea şi insecte ca nişte şopârle pe pereţi.

După ploi, toţi se adună pe punţi ca să privească pâclele serii ridicându-se de pe apele ce se răcesc. Acum

aerul este foarte fierbinte şi suprasaturat de umiditate pe toată durata zilei. Moş Kady îmi spune că am venit prea târziu pentru a sui prin ploaie şi pădurile-de-foc, înainte ca arborii tesla să devină activi. Vom vedea…

În seara asta ceţurile se înalţă ca spiritele tuturor morţilor care dorm sub suprafaţa întunecată a fluviului. Ultimele rămăşiţe zdrenţuite ale plafonului de nori al după-amiezii se disipează printre vârfurile copacilor şi culorile revin în lume. Privesc cum pădurea deasă trece de la galbenul de crom la şofran translucid, pentru ca apoi să pălească lent prin ocru, chihlimbariu şi obscuritate. La bordul Girandolei, moş Kady aprinde felinarele şi globurile-lumânări ce atârnă de nivelul superior curbat şi, parcă pentru a nu rămâne mai prejos, jungla neagră începe să strălucească cu fosforescenţa slabă a putreziciunii, în vreme ce păsări-lucitoare şi funigei multicolori pot fi zăriţi plutind de pe un ram pe altul în zonele superioare mai întunecoase.

Micul satelit natural al lui Hyperion nu este vizibil astă seară, dar planeta aceasta înaintează prin mai multe sfărâmături spaţiale decât este firesc pentru un corp ceresc aflat atât de aproape de soarele său şi bolta nopţii este iluminată de frecvente ploi de meteori. Astă seară, cerurile sunt foarte productive şi când trecem pe porţiuni mai late ale fluviului putem vedea configuraţii de jerbe orbitoare de meteori care ţes stelele laolaltă. Imaginile lor ard retina după o vreme şi eu cobor ochii spre fluviu, doar pentru a zări acelaşi ecou optic şi acolo, în apele negre.

Către orizontul estic se vede o lucire puternică şi moş Kady îmi spune că provine de la oglinzile orbitale care luminează câteva dintre plantaţiile mai mari.

Este prea cald ca să mă întorc în cabină. îmi întind salteaua subţire pe acoperişul barjei şi privesc spectacolul de lumină celestă, în timp ce grupuri de

familii de băştinaşi cântă melodii obsedante într-un argou pe care nici măcar n-am încercat să-l pricep. Mă gândesc la bikura, aflaţi încă foarte departe de locul acesta, şi mă cuprinde o nerăbdare ciudată.

Undeva în pădure un animal ţipă cu glasul unei femei speriate.

Ziua 60:

Ajuns plantaţia Perecebo. Bolnav.

Ziua 62:

Foarte bolnav. Febră, accese de friguri. Toată ziua de ieri am vomitat bilă neagră. Ploaia este asurzitoare. Noaptea, norii sunt iluminaţi de deasupra de oglinzi orbitale. Cerul pare incendiat. Am febră foarte mare.

O femeie mă îngrijeşte. Mă spală. Sunt prea bolnav ca să mă ruşinez. Părul ei este mai întunecat ca al majorităţii indigenilor. Vorbeşte puţin. Ochi negri, blânzi.

Oh, Dumnezeule, să fii bolnav atât de departe de casă!

Ziua 63

Femeia intră din ploaie cămaşa subţire, special să mă ispitească, ştie ce sunt pielea-mi, arde pe foc bumbac subţire sfârcuri întunecate dedesubt ştiu cine sunt ei privesc, aici le-aud vocile noaptea ei mă spală în

otravă mă ard ei cred că nu ştiu dar le-aud vocile peste ploaie când ţipetele încetează încetează, încetează..

Pielea aproape că mi-a dispărut, dedesubt roşu pot simţi gaura din obraz, când o să găsesc glonţul o să-i scuip afară, agnus dei quitoli specatta mundi miserer nobis misere nobis miserere

Ziua 65:

Mulţumescu-Ţi, Doamne, că m-ai izbăvit de boală.

Ziua 66:

Azi m-am bărbierit. Am reuşit să ajung la duş.

Semfa m-a ajutat să mă pregătesc pentru vizita administratorului. Mă aşteptam să fie unul dintre indivizii voinici şi grosolani pe care îi văzusem pe fereastră lucrând în curtea de sortare, însă era un negru blând şi peltic. A fost foarte îndatoritor. Fusesem impacientat în privinţa plăţii îngrijirii mele medicale, dar m-a asigurat că nu va costa nimic. Ceva şi mai bine încă - va însărcina pe cineva să mă conducă în ţinutul muntos! Zice că sezonul este cam înaintat, însă dacă în zece zile pot călători, ar trebui să putem străbate pădurea-de-foc până la Falie, înainte ca arborii tesla să fie complet activi.

După ce a plecat, am stat puţin de vorbă cu Semfa. Soţul ei a murit aici cu trei luni locale în urmă, într-un accident de recoltare. Semfa însăşi venise din Port Romance; căsnicia ei cu Mikel însemnase o mântuire pentru ea şi optase să rămână aici şi să se ocupe cu fel de fel de mărunţişuri, decât să revină în Port Romance. Nu o învinuiesc.

După un masaj, o să mă culc. În ultima vreme am visat-o mult pe mama.

Zece zile... În zece zile, voi fi gata!

Ziua 75:

Înainte de plecarea cu Tuk, am coborât la loturile de orez, pentru a-mi lua rămas-bun de la Semfa.

Nu a spus prea multe, dar în ochii ei am văzut că era tristă să mă vadă plecând. Fără premeditare, am binecuvântat-o, apoi am sărutat-o pe frunte. Tuk stătea în apropiere, surâzând şi legănându-se. După aceea am pornit la drum, urmaţi de cei doi brizi de povară. Supervizorul Orlandi ne-a însoţit până la capătul drumului şi ne-a fluturat din braţ în semn de rămas-bun când am intrat în poteca îngustă tăiată în desişul auriu.

Ziua 82:

După o săptămână pe drum - care drum? - după o săptămână în pădurea tropicală galbenă, fără cărări, după o săptămână de ascensiune epuizantă pe flancul tot mai abrupt al Platoului Pinion, azi dimineaţă am ieşit pe un promontoriu stâncos care ne-a îngăduit să privim îndărăt pe deasupra junglei, către Plisc şi Marea Mijlocie. Platoul se afla la aproape trei mii de metri deasupra nivelului mării şi panorama era impresionantă. Nori grei de ploaie se întindeau sub noi la poalele dealurilor Pinion, dar prin spărturi din pătura lor albă şi cenuşie am întrezărit imagini ale fluviului Kans în leneşa lui şerpuire spre Port R. şi spre mare, petice galben-crom ale pădurii prin care răzbătusem cu greu şi o părere de purpuriu hăt către est, despre care Tuk jura că ar fi fost partea inferioară a câmpurilor de fibroplastice de lângă Perecebo.

Am continuat înainte şi în sus, până târziu pe înserat. În mod vădit, Tuk este îngrijorat că vom fi prinşi

în pădurile-de-foc, când arborii tesla vor deveni activi. Eu mă căznesc să ţin pasul, trăgând de bridul împovărat şi murmurând rugăciuni în gând, pentru a-mi ţine mintea departe de durerile, suferinţele şi îndoielile mele generale.

Ziua 83:

Azi am încărcat şi am pornit la drum înainte de ivirea zorilor. Aerul miroase a fum şi cenuşă.

Schimbarea vegetaţiei aici, pe Platou, este surprinzătoare. Nu mai zăresc omniprezentul stranilemn, nici frunzoasa chalma. După ce am traversat o zonă intermediară de tufişuri de plante perene verzi şi albastre şi am suit iarăşi prin şiruri dese de pini mutanţi şi triplopi tremurători, am intrat în pădurea-de-foc propriu-zisă, cu dumbrăvi de prometei înalţi, fenicşi agăţători vizibili la tot pasul şi pâlcuri rotunde de lucitori chihlimbarii. Ocazional întâlneam zone impenetrabile de fibroşi albi, plante azbest bifurcate pe care Tuk le descria în mod pitoresc: „...zău, parc-ar fi sulele putrezite-ale unor uriaşi morţi ce-au fost îngropaţi aici." Călăuza mea are un fel aparte de a se exprima.

Spre sfârşitul după-amiezii, am văzut primul arbore tesla. De o jumătate de oră ne târâserăm picioarele peste solul acoperit cu cenuşă al pădurii, străduindu-ne să nu călcăm vlăstarele fragile de fenicşi şi bice-de-foc care se ridicau vitejeşte din solul negru de funingine, când Tuk s-a oprit brusc şi mi-a arătat cu mâna.

Arborele tesla, de care ne despărţea vreo jumătate de kilometru, se ridica pe puţin o sută de metri, o dată şi jumătate mai mult decât cel mai înalt prometeu. În apropierea coroanei, se lărgea în domul distinctiv de forma unui bulb de ceapă al nucii acumulator. Din

crengile radiale de deasupra nucii coborau zeci de liane nimbus, fiecare distingându-se argintie şi metalică pe fundalul cerului verde-lapislazuli. Întregul ansamblu m-a dus cu gândul la o moschee elegantă Marii Musulmani de pe Noua Mecca, ireverenţios ornată cu ghirlande de beteală.

- Trebuie s-o ştergem de-aici, a mârâit Tuk şi a insistat să ne echipăm chiar în clipa aceea în veşmintele pentru pădurile-de-foc.

Am petrecut restul după-amiezii şi seara înaintând cu greutate, purtând măştile osmotice şi cizmele cu tălpi groase din cauciuc, asudând sub straturi de ţesătură-gama, groasă ca pielea tăbăcită. Ambii brizi erau nervoşi, ciulindu-şi urechile lungi la cel mai mic zgomot. Chiar şi prin mască, puteam simţi izul de ozon; îmi reamintea de trenuleţele electrice cu care mă jucasem în leneşele după-amiezi de Crăciun în Villefranche-sur-Saone.

În seara asta poposim cât de aproape putem de un luminiş de besturi. Tuk mi-a arătat cum să instalez cercul de vergele paratrăsnet, mormăindu-şi permanent în barbă avertismente sinistre şi cercetând cerul serii în căutare de nori.

Intenţionez să dorm bine, indiferent ce ar fi.

Ziua 84: Ora 4:00...

Sfântă Născătoare de Dumnezeu! Timp de trei ore am fost prinşi în toiul sfârşitului lumii.

Exploziile au început la scurt timp după miezul nopţii, iniţial simple fulgere detunătoare, şi, cu totul lipsiţi de judecată, ne-am scos capetele prin uşa cortului pentru a privi spectacolul pirotehnic. Sunt obişnuit cu

furtunile musonice din Luna Matei de pe Pacem, aşa că prima oră a reprezentaţiei de fulgere nu mi s-a părut prea neobişnuită. Doar vederea îndepărtaţilor arbori tesla, ca focare infailibile ale descărcărilor aeriene, era uşor îngrijorătoare. În scurtă vreme însă Leviatanii pădurii străluceau şi sfârâiau cu propria lor energie acumulată şi atunci - tocmai când începusem să moţăi, în ciuda zgomotelor permanente - s-a dezlănţuit adevăratul Armaghedon.

Cel puţin o sută de arcuri de electricitate trebuie să se fi declanşat în primele zece secunde ale spasmelor iniţiale de energie violentă eliberate de arborii tesla. La mai puţin de treizeci de metri de noi, un prometeu a explodat, proiectând ramuri în flăcări spre solul aflat la cincizeci de metri mai jos. Vergelele paratrăsnet au strălucit, au sfârâit şi au respins arc după arc de moarte alb-albastră peste şi în jurul micuţei noastre tabere. Tuk a urlat ceva, dar nici un biet sunet omenesc nu putea fi auzit prin asaltul de lumină şi vacarm. Un pâlc de fenicşi agăţători s-a aprins lângă brizii priponiţi şi unul dintre animalele îngrozite - deşi cu picioarele împiedicate şi legate la ochi - s-a smuls şi s-a repezit prin cercul de vergele paratrăsnet sclipitoare. Instantaneu o jumătate de duzină de trăsnete dinspre cel mai apropiat tesla s-au arcuit către nefericita creatură. Vreme de o secundă dementă aş fi putut jura că am văzut scheletul animalului strălucind prin carnea ce fierbea, pentru ca apoi să zvâcnească, ridicându-se în văzduh şi să înceteze pur şi simplu să mai existe.

Timp de trei ore am privit sfârşitul lumii. Două vergele paratrăsnet cedaseră, dar celelalte opt au continuat să funcţioneze. Tuk şi cu mine ne ghemuim în grota fierbinte a cortului nostru, cu măştile osmotice filtrând îndeajuns oxigen rece din aerul supraîncins şi plin de fum, pentru a ne îngădui să respirăm. Numai

lipsa de tufişuri şi abilitatea lui Tuk de a ne amplasa cortul departe de alte ţinte şi în apropierea besturilor protectoare ne-au permis să supravieţuim. Plus cele opt vergele ramificate din aliaj care stau între noi şi eternitate.

- Par să reziste bine! răcnesc spre Tuk peste şuierăturile, pârâiturile, bubuiturile şi trosnetele furtunii.

- E făcute să ţin-o oră, cel mult două, mârâie călăuza mea. Când se topeşte, poa' să fie şi mai repede, murim.

Încuviinţez şi sorb apă călduţă prin fanta măştii osmotice. Dacă supravieţuiesc nopţii acesteia, îi voi mulţumi de-a pururi Domnului pentru generozitatea Lui de a-mi îngădui să fi văzut priveliştea aceasta.

Ziua 87:

Ieri la amiază, am ieşit din marginea nord-estică rumegătoare a pădurii-de-foc, am ridicat imediat tabăra pe malul unui pârâiaş şi am dormit optsprezece ore neîntrerupt; compensând trei nopţi lipsite de somn şi două zile teribile în care mersesem fără pauză printr-un coşmar de flăcări şi cenuşă. În orice direcţie am fi privit, în vreme ce ne apropiam de coama joasă şi îngustă care marca sfârşitul pădurii, puteam zări păstăi de seminţe şi conuri ce se deschideau exploziv, aducând viaţă nouă pentru diversele specii ce muriseră în conflagraţia din cele două nopţi anterioare. Cinci vergele paratrăsnet încă mai funcţionau, deşi nici Tuk, nici eu nu eram nerăbdători să le testăm pentru încă o noapte. Bridul supravieţuitor s-a prăbuşit şi a murit în clipa în care povara grea i-a fost ridicată de pe spinare.

M-am trezit în dimineaţa aceasta, în zori, auzind sunetul apei care curgea. Am urmat pârâiaşul cale de un

kilometru spre nord-est, cu susurul devenind tot mai puternic, până a dispărut în mod brusc.

Falia! Aproape că uitasem care era destinaţia noastră. Împleticindu-mă prin ceaţă, ţopăind de pe o piatră udă pe alta, în lungul albiei care se lărgea, am sărit pe un ultim bolovan, m-am clătinat acolo, mi-am recăpătat echilibrul şi am privit drept în jos de deasupra unei cascade care cobora trei mii de metri către pâclele, stâncile şi fluviul aflate hăt dedesubt.

Falia nu fusese săpată în platoul înalt, aşa cum se întâmplase cu Marele Canion legendar de pe Vechiul Pământ sau cu Despicătura Lumii de pe Hebron. În ciuda oceanelor sale active şi a continentelor aparent similare celor terestre, Hyperion este moartă din punct de vedere tectonic; mai degrabă asemănătoare cu Marte, Lusus ori Armaghast în ceea ce priveşte totala absenţa a derivei continentelor. Şi la fel ca Marte şi Lusus, Hyperion este afectată de teribile ere glaciare, cu toate că aici periodicitatea acestora se întinde la treizeci şi şapte de milioane de ani, din cauza elipsei foarte alungite a stelei pitice binare actualmente absentă. Comagenda compară Falia cu valea Mariner de pe Marte dinaintea terraformării, ambele fiind cauzate de slăbirea crustei prin îngheţare şi dezgheţare periodică de-a lungul erelor, urmate de curgerea unor fluvii subterane aşa cum este Kans. A urmat după aceea colapsul masiv, care a săpat o cicatrice lungă prin aripa muntoasă a continentului Aquila.

Tuk mi s-a alăturat pe marginea Faliei. Eram gol-puşcă şi scoteam mirosul de cenuşă din veşmintele de călătorie şi sutană. Mi-am stropit pielea albă cu apă şi am râs sonor, când ecourile răcnetelor lui Tuk au reverberat din Peretele Nordic aflat la două treimi de kilometru depărtare. Datorită naturii colapsului crustei, stăteam amândoi pe o proeminenţă întinsă care

ascundea Peretele Sudic de sub noi. Deşi eram expuşi în mod periculos, presupuneam că această cornişă stâncoasă care sfidase gravitaţia vreme de milioane de ani avea să mai reziste câteva ore, în timp ce ne îmbăiam, ne relaxam, urlam saluturi care să se întoarcă în ecouri până ce răguşeam şi în general ne comportam ca nişte copii scăpaţi de la şcoală. Tuk a mărturisit că nu străbătuse niciodată întreaga lăţime a pădurii-de-foc - şi nici nu cunoştea pe nimeni care s-o fi făcut în acest anotimp - şi a anunţat că, deoarece acum arborii tesla deveneau complet activi, trebuia să aştepte minimum trei luni înainte de a se putea întoarce. Nu părea să regrete lucrul acesta şi eram bucuros să-l am cu mine.

După-amiază am transportat împreună echipamentul meu, în etape, ridicând tabăra lângă pârâu, la o sută de metri de cornişă şi stivuindu-mi cutiile din plastic spongios cu echipamente ştiinţifice, pentru a le sorta dimineaţă.

În seara asta era frig. După cină, imediat înaintea apusului, mi-am îmbrăcat jacheta termală şi am pornit singur spre o terasă de stâncă, la sud-vest de locul unde întâlnisem întâia oară Falia. Din locul acela, sus deasupra fluviului, panorama era memorabilă. Ceţuri se înălţau dinspre cascade nevăzute ce se rostogoleau către apa aflată mult sub mine, picăturile ridicându-se în perdele de pâclă ce multiplicau apusul într-o puzderie de sfere violete şi de două ori mai multe curcubeie. Am văzut cum se năştea fiecare spectru, cum se înălţa spre cupola tot mai întunecată a cerului şi apoi cum se stingea. Pe măsură ce aerul tot mai rece pătrundea în fisurile şi cavernele platoului, iar aerul cald se năpustea în sus, târând frunzele, crenguţele şi ceţurile într-o vijelie verticală, un sunet a înflorit din Falie, ca şi cum continentul însuşi ar fi strigat cu voci de giganţi din piatră, uriaşe fluiere de bambus, orgi bisericeşti de

dimensiunile unor palate, cu notele limpezi, perfecte, întinzându-se de la soprană la basul cel mai profund. Am speculat asupra vectorilor vântului raportaţi la pereţii canelaţi de rocă, asupra cavernelor aflate mult dedesubt, ce deschideau răsuflători adânci în crusta nemişcată şi asupra iluziei glasurilor omeneşti pe care o pot genera armoniile aleatorii. Dar în cele din urmă am abandonat speculaţiile şi am ascultat pur şi simplu Falia cântându-şi imnul de rămas-bun de la soare.

Am revenit la cortul nostru şi la cercul lui de lumină provenită de la lanterna bioluminescentă, atunci când prima salvă de meteori a aprins bolta de deasupra şi explozii îndepărtate dinspre pădurile-de-foc au reverberat pe orizontul sudic şi vestic aidoma salvelor de artilerie ale unui război antic pe Vechiul Pământ pre-Hegira.

După ce am intrat în cort, am testat benzile de lungimi mari de undă ale comagendei, dar nu se auzeau decât pârâituri statice. Chiar şi în cazul în care sateliţii de comunicaţii primitivi ce deservesc plantaţiile de fibroplastice ar emite vreodată atât de departe în est, totul, poate cu excepţia celui mai îngust şi focalizat fascicul sperlumic, ar fi mascat de munţi şi de activitatea arborilor tesla. Pe Pacem, la mănăstire, puţini dintre noi aveam sau purtam comagende personale, însă datasfera se afla permanent acolo, dacă trebuia să ne conectăm la ea. Aici nu există alegere.

Stau şi ascult cum mor ultimele note ale vântului canionului, privesc cum cerul se întunecă şi arde simultan, zâmbesc auzind sforăitul lui Tuk în sacul de dormit dinafară cortului şi-mi spun Dacă acesta este exilul, aşa să fie.

Ziua 87:

Tuk este mort. A fost ucis.

I-am găsit trupul când am ieşit din cort, la răsăritul soarelui. Dormise afară, la nici patru metri de mine. Spusese că dorea să doarmă sub stele.

Ucigaşii îi retezaseră beregata în timpul somnului. Nu auzisem nici un ţipăt. Visasem însă: o visasem pe Semfa îngrijindu-mă în timpul febrei. Visasem mâini răcoroase care-mi atingeau gâtul şi pieptul, crucifixul pe care-l purtasem din copilărie. Am rămas lângă trupul lui Tuk, privind pata mare şi întunecată a sângelui său care îmbibase solul nepăsător al lui Hyperion şi m-am înfiorat la gândul că visul fusese mai mult decât un vis... că mâinile mă atinseseră cu adevărat în timpul nopţii. Mărturisesc că am reacţionat mai degrabă ca un bătrân prost şi speriat, decât ca un preot. I-am ţinut maslul, după care panica m-a izbit şi am părăsit corpul bietei mele călăuze, am scotocit cu disperare prin bagaje, căutând o armă, şi am luat maceta pe care o folosisem în pădurea tropicală şi maserul de tensiune redusă cu care plănuisem să vânez animalele mici. Nu ştiu totuşi dacă aş fi utilizat o armă asupra unei fiinţe omeneşti, chiar pentru a-mi salva viaţa. În panica mea însă m-am dus cu maceta, maserul şi binoclul electronic pe o stâncă înaltă din apropierea Faliei şi am cercetat zona, căutând orice urme ale asasinilor.

Nu se zărea nici o mişcare, cu excepţia arboricolilor micuţi şi a funigeilor pe care-i văzusem ieri trecând uite de la un copac la altul. Pădurea însăşi părea anormal de deasă şi întunecată. Spre nord-est, Falia avea sute de terase, platforme şi balcoane de stâncă În pădure se puteau adăposti bande întregi de sălbatici. O armată s-ar fi putut piti acolo, printre steiuri şi pâclele omniprezente.

După treizeci de minute de vigilenţă zadarnică şi laşitate prostească, am revenit la tabără şi am pregătit

trupul lui Tuk pentru înmormântare. Am avut nevoie de mai bine de două ore să sap un mormânt cuvenit în solul stâncos al platoului. După ce l-am coborât în groapă şi am încheiat slujba propriu-zisă, nu m-am putut gândi la nimic personal ce să spun despre omuleţul dur şi amuzant care-mi fusese călăuză.

- Păzeşte-l, Doamne, am rostit în cele din urmă dezgustat de propria mea ipocrizie şi convins în adâncul sufletului că murmuram cuvintele acelea doar pentru mine. Primeşte-l în împărăţia Ta. Amin.

În seara asta, am mutat tabăra cu o jumătate de kilometru mai la nord. Cortul îmi este instalat într-o zonă deschisă, la zece metri mai departe, dar eu sunt lipit cu spatele de stâncă, învelit în sacii de dormit, cu maceta şi maserul la îndemână. După înmormântarea lui Tuk, am trecut în revistă proviziile şi lăzile cu echipament. Nu dispăruse nimic, cu excepţia puţinelor vergele paratrăsnet rămase întregi. Imediat m-am întrebat dacă cineva ne urmărise prin pădurea-de-foc pentru a-l ucide pe Tuk şi a mă izola pe mine aici, dar nu am putut găsi nici un motiv pentru o acţiune atât de complicată. Oricine de pe plantaţii ne-ar fi putut omorî în timpul somnului în pădurea tropicală sau - chiar mai bine din punctul de vedere al unui asasin - în adâncul pădurii-de-foc, unde pe nimeni n-ar fi mirat două cadavre carbonizate. În felul acesta, mai rămâneau doar bikura. Responsabilităţile mele primitive.

M-am gândit să mă întorc prin pădurea-de-foc fără vergelele paratrăsnet, însă am abandonat repede ideea. A rămâne pe loc înseamnă moarte probabilă, iar a pleca înseamnă moarte sigură.

Mai sunt trei luni până ce arborii tesla redevin inactivi. O sută douăzeci de zile locale din câte douăzeci şi şase de ore. O eternitate.

Iisuse, de ce sunt încercat în felul acesta? Şi de ce mi-a fost cruţată viaţa azi-noapte, dacă mi se va oferi doar noaptea aceasta... sau următoarea?

Stau aici, sub piscul tot mai întunecat şi ascult suspinul dintr-odată rău prevestitor pe care îl înalţă vântul nopţii din Falie şi mă rog, în vreme ce bolta se luminează cu jerbele roşii ca sângele ale cozilor meteorilor.

Încerc să-mi adresez singur cuvinte de îmbărbătare.

Ziua 95:

Terorile săptămânii trecute s-au diminuat în mare parte. Descopăr că până şi frica păleşte şi devine banală după zile în care nu se petrece nimic.

Am folosit maceta ca să tai copăcei pentru o colibă, întinzând ţesătură-gama drept acoperiş şi uşă şi umplând cu lut spaţiile dintre lemne. Peretele din spate este roca solidă a stâncii. Mi-am sortat echipamentul de cercetare şi am instalat o parte din el, deşi bănuiesc că acum nu-l voi mai folosi niciodată.

Am început să caut de mâncare, pentru a suplimenta proviziile de alimente liofilizate, care se reduc iute. Potrivit graficului absurd alcătuit cu atâta timp în urmă pe Pacem, trebuia să fi trăit deja alături de bikura de câteva săptămâni şi să fac troc cu ei, oferindu-le obiecte în schimbul mâncării. Nu contează. Pe lângă regimul de rădăcini chalma insipide, dar uşor de fiert, am descoperit câteva soiuri de fructe de pădure, ca şi altele mai mari despre care comagenda mă sigură că sunt comestibile; deocamdată numai unul nu mi-a priit într-atât încât să mă ţină toată noaptea pe vine lângă marginea celei mai apropiate ravene.

Mă plimb între hotarele zonei mele la fel de agitat ca unul dintre pelopşii ţinuţi în cuşti, care erau atât de preţuiţi de padişahii minori pe Armaghast. Un kilometru spre sud şi patru spre vest, pădurile-de-foc sunt în plină desfăşurare. Dimineaţa, fumul concurează cu perdelele de pâclă în ascunderea cerului. Doar porţiunile aproape solide de besturi, solul stâncos de aici, din vârful platoului, şi coamele arcuite ce se întind aidoma unor vertebre împlătoşate în nord-est ţin la distanţă arborii tesla.

Către nord, platoul se lăţeşte şi hăţişurile devin mai dense în apropiere de Falie pe o distanţă de cincisprezece kilometri, până ce drumul este blocat de o ravenă cu adâncimea cam de o treime din a Faliei şi lăţimea la jumătate din ea. Ieri am ajuns în această extremitate nordică şi am privit frustrat peste bariera ce se căsca înaintea mea. Voi încerca din nou în altă zi, ocolind spre est pentru a găsi un punct de traversare, însă semnele de fenicşi de dincolo de râpă şi linţoliul de fum care atârnă deasupra orizontului nord-estic mă fac să bănuiesc că voi găsi doar canioane umplute cu chalma şi stepe de păduri-de-foc care sunt schiţate cu aproximaţie pe harta cartografiată de pe orbită.

În seara asta am mers la mormântul lui Tuk, când vântul îşi începuse bocetul eolian. Am îngenuncheat acolo şi m-am străduit să mă rog, totuşi n-a ieşit nimic.

Edouard, n-a ieşit nimic! Sunt la fel de gol ca sarcofagele acelea false pe care noi doi le-am dezgropat cu zecile din nisipurile deserturilor sterpe de lângă Tarum bel Wadi.

Gnosticii Zen ar spune că pustietatea aceasta este un semn bun, că prevesteşte deschiderea spre un nou nivel de conştiinţă, spre noi pătrunderi, noi experienţe.

Merde!

Pustiul din mine este doar… un pustiu.

Ziua 96:

I-am găsit pe bikura. Mai precis, ei m-au găsit pe mine. Voi scrie ce pot, înainte ca ei să vină pentru a mă trezi din „somnul" meu.

Azi întreprindeam o cartografiere detaliată la numai patru kilometri nord de tabără, când pâclele s-au ridicat sub căldura amiezii şi am observat pe partea dinspre mine a Faliei mai multe terase care rămăseseră ascunse până atunci. Mi-am utilizat binoclul electronic pentru a le cerceta - erau de fapt o serie de platforme în scară, steiuri şi petice întinse de iarbă ce se întindeau mult pe promontoriu... când mi-am dat seama că priveam locuinţe clădite de mâna omului. Erau cam o duzină de colibe primitive - bordeie grosolane din maldăre de frunze chalma, pietre şi turbă spongioasă - dar originea lor omenească era neîndoioasă.

Am rămas locului, cu binoclul tot la ochi, încercând să decid dacă să cobor către platformele expuse şi să mă confrunt cu locuitorii lor, sau să mă retrag în tabără, când am simţit ridicându-mi-se pe ceafă şi spate fiorul acela care te anunţă cu certitudine absolută că nu mai eşti singur. Am coborât binoclul şi m-am întors fără grabă. Bikura erau acolo, cel puţin treizeci, stând într-un semicerc care nu-mi îngăduia să mă retrag în pădure.

Nu ştiu la ce mă aşteptasem; poate la sălbatici despuiaţi, cu expresii feroce şi salbe de dinţi. Poate că pe jumătate mă aşteptasem să descopăr genul de ermiţi bărboşi şi cu părul vâlvoi pe care călătorii îi întâlneau uneori în munţii Moshe pe Hebron. Indiferent ce imagine despre ei aveam în minte, realitatea nu se potrivea cu şablonul.

Oamenii care se apropiaseră atât de silenţios de mine erau scunzi - nici unul nu era mai înalt de umărul

meu - şi înveşmântaţi în straie întunecate, grosolan ţesute, ce-i acopereau de la gât până la degetele picioarelor. Când se mişcau, aşa cum o făcură câţiva, păreau să lunece peste solul neregulat aidoma unor năluci. Din depărtare, apariţia lor nu-mi reamintea nimic altceva decât un stol de iezuiţi pitici la o enclavă a Noului Vatican.

Aproape că am chicotit în momentul acela, însă am priceput că un asemenea răspuns putea să fie pur şi simplu un semn al panicii care creştea. Bikura nu dovedeau nici un semn exterior de agresiune care să cauzeze o astfel de panică; nu purtau arme, mâinile lor mici erau goale. La fel de goale ca şi expresiile chipurilor.

Este greu să le descriu fizionomia în mod succint. Sunt complet spâni. Toţi. Absenţa pilozităţii faciale şi robele largi care coborau în linie dreaptă până la pământ făceau şi mai dificilă deosebirea bărbaţilor de femei. Membrii grupului care mă confruntau acum - deja depăşeau cincizeci - păreau să aibă toţi aproximativ aceeaşi vârstă: undeva între patruzeci şi cincizeci de ani. Feţele lor erau netede, cu pielea având o nuanţă gălbuie despre care am presupus că ar putea fi asociată cu ingerarea vreme de generaţii a unor minerale rare conţinute în chalma şi alte plante locale.

Cineva ar putea fi ispitit să descrie chipurile rotunde ale bikura ca fiind heruvimice, până ce, la o examinare mai atentă, impresia de farmec dulce păleşte şi este înlocuită de altă interpretare - idioţenie placidă. În calitate de preot, am petrecut destul timp pe planete înapoiate şi am văzut efectele unei boli genetice străvechi, numită în mod variat: sindrom Down, mongolism sau moştenirea navelor-generaţie. Aceasta a fost impresia generală creată de cei vreo şaizeci de omuleţi în veşminte negre care se apropiaseră de mine:

că eram întâmpinat de un grup tăcut şi zâmbitor de copii retardaţi şi pleşuvi.

Mi-am reamintit că ei erau, aproape cu certitudine, acelaşi grup de „copii zâmbitori" care-i retezaseră beregata lui Tuk în timp ce dormea şi-l lăsaseră să moară ca un porc înjunghiat.

Cel mai apropiat bikura a înaintat, s-a oprit la cinci paşi de mine şi a rostit ceva cu glas încet şi monoton.

- O clipă, am spus şi am bâjbâit în căutarea comagendei.

Am activat funcţia translator.

- Beyetet ota menna lot cresfem ket? a întrebat omul scund din faţa mea.

Mi-am pus casca la timp pentru a auzi traducerea comagendei. Nu exista nici un timp de întârziere. Graiul aparent străin era pur şi simplu o deformare a englezei arhaice a navelor-seminale, nu foarte îndepărtat de argoul indigen de pe plantaţii.

- Tu eşti bărbatul care aparţine formei crucii/cruciformului, a interpretat comagenda oferindu-mi două variante pentru substantivul final.

- Da, am încuviinţat ştiind acum că ei mă atinseseră în noaptea când dormisem fără să aud moartea lui Tuk.

Ceea ce însemna că ei îl uciseseră pe Tuk. Am aşteptat. Maserul pentru vânătoare se afla în raniţa mea. Raniţa era rezemată de un chalma mic, la nici zece paşi depărtare. Între ea şi mine se găseau poate vreo şase bikura. Nu conta. În secunda aceea am ştiut că nu voi folosi o armă împotriva altui om, nici măcar dacă era vorba despre un om care-mi omorâse călăuza şi poate că intenţiona să mă omoare şi pe mine. Am închis ochii şi am rostit în gând o scurtă rugăciune de căinţă. Când am deschis ochii, sosiseră şi mai mulţi bikura. Brusc nici

unul nu se mai clinti, pe parcă fusese atins un cvorum, de parcă se ajunsese la o decizie.

- Da, am repetat în mijlocul tăcerii. Eu sunt acela care poartă crucea.

Am auzit difuzorul comagendei pronunţând ultimul cuvânt „cresfem".

Bikura au încuviinţat din capete la unison şi, ca şi cum ar fi fost un gest pe care l-ar fi repetat de multă vreme, aidoma acoliţilor - s-au lăsat toţi într-un genunchi, cu robele foşnind încet, într-o genuflexiune perfectă.

Am deschis gura şi am constatat că nu aveam nimic de spus. Am închis-o la loc.

Bikura s-au ridicat. O briză a mişcat ramurile şi frunzele fragile de chalma, fâşâind uscat deasupra noastră, un sunet de sfârşitul verii. Cel mai apropiat bikura din stânga mea mi-a prins antebraţul cu degete reci şi puternice şi a rostit domol o frază pe care comagenda mea a tradus-o:

- Vino. Este timpul să mergem în case şi să dormim. Era mijlocul după-amiezii. Întrebându-mă dacă se tradusese corect cuvântul „a dormi", sau dacă nu cumva era un idiom sau o metaforă pentru „a muri", am dat din cap şi i-am urmat spre satul de la marginea Faliei.

Acum stau în colibă şi aştept. Se aud foşnete. S-a mai trezit cineva. Stau şi aştept.

Ziua 97:

Bikura se autointitulează „Trei Ori Douăzeci Şi Zece".

Am petrecut ultimele douăzeci şi şase de ore vorbind cu ei, observând, notând atunci când ei „dorm" cele două ore de după-amiază şi în general încercând să

înregistrez cât mai multe date înainte ca ei să decidă să-mi reteze gâtul.

Atât doar că încep să cred că nu-mi vor face nici un rău.

Am vorbit cu ei ieri, după „somnul" nostru. Uneori nu-mi răspund la întrebări, iar când o fac, replicile lor nu sunt decât mormăieli sau genul de răspunsuri divergente pe care le capeţi din partea copiilor slabi de minte. După întrebarea lor iniţială şi invitaţia de la prima noastră întâlnire, nici unul nu mi-a adresat altă întrebare şi nici nu a făcut vreun comentariu către mine.

I-am întrebat cu subtilitate, atent, precaut şi cu calmul profesionist al unui etnolog versat. Am pus întrebările cele mai simple şi mai faptice cu putinţă, pentru a mă asigura de funcţionarea corectă a comagendei. Funcţiona cum trebuie. Totuşi suma răspunsurilor m-a lăsat aproape la fel de ignorant pe cât fusesem cu vreo douăzeci de ore în urmă.

În cele din urmă, obosit în trup şi în spirit, am abandonat subtilitatea profesională şi am întrebat grupul cu care stăteam:

- Voi l-aţi ucis pe tovarăşul meu?

Cei trei interlocutori ai mei nu au ridicat ochii de la pânza pe care o ţeseau la un război primitiv.

- Da, a spus cel pe care ajunsesem să-l denumesc Alfa, deoarece se apropiase primul de mine în pădure, noi am tăiat gâtul tovarăşului tău cu pietre ascuţite şi l-am ţinut de braţe şi i-am astupat gura pe când se zbătea. A murit moartea adevărată.

- De ce? am întrebat după o clipă şi glasul meu a sunat la fel de uscat ca pleava de porumb sfărâmată.

- De ce a murit moartea adevărată? a spus Alfa, tot fără să înalţe ochii. Fiindcă tot sângele i s-a scurs şi a încetat să mai răsufle.

- Nu, am zis. De ce l-aţi ucis?

Alfa n-a răspuns, dar Betty - care se putea, sau nu, să fie femelă şi perechea lui Alfa - a ridicat privirea de la războiul ei şi a rostit simplu:

- Ca să-l facem să moară.

- De ce?

Răspunsurile soseau invariabil şi la fel de invariabil nu reuşeau să mă lumineze defel. După multe chestionări, determinasem că ei îl uciseseră pe Tuk pentru a-l face să moară şi că el murise fiindcă fusese ucis.

- Care este diferenţa între moarte şi moartea adevărată? am întrebat, nemaiavând deja încredere în comagendă sau în răbdarea mea.

Al treilea bikura, Del, a mârâit un răspuns pe care comagendă l-a interpretat:

- Tovarăşul tău a murit moartea adevărată. Tu nu.
În cele din urmă, cuprins de o frustrare mult prea apropiată de furie, m-am răstit:

- De ce nu? Pe mine de ce nu m-aţi ucis?

Toţi trei s-au oprit în mijlocul ţesutului lor stupid şi m-au privit.

- Tu nu poţi să fii ucis, fiindcă tu nu poţi să mori, a spus Alfa. Tu nu poţi să mori, fiindcă tu aparţii cruciformului şi urmezi calea crucii.

Nu aveam nici cea mai mică idee de ce blestemata de maşinărie traducea „cruce" o dată prin „cruce" şi apoi prin „cruciform". Fiindcă tu aparţii cruciformului.

M-a străbătut un fior, urmat de impulsul de a izbucni în râs. Dădusem oare peste acel clişeu al vechilor holoaventuri - tribul uitat de lume care-l idolatrizează pe „zeul" apărut pe neaşteptate în jungla lor, până ce bietul de el se taie în timp ce se bărbiereşte sau altceva de felul ăsta şi membrii tribului, convinşi şi puţin uşuraţi de evidentul caracter muritor al vizitatorului lor, îşi sacrifică fosta divinitate ca ofrandă?

Ar fi fost amuzant, dacă imaginea chipului golit de sânge al lui Tuk şi a rănii căscate şi cu margini zdrenţuite nu mi-ar fi fost atât de proaspătă în minte.

Cu siguranţă, reacţia lor înaintea crucii sugera că ar fi fost vorba de un grup de supravieţuitori ai unei foste colonii creştine - catolici? - deşi datele din comagendă insistau că naveta de asolizare cu şaptezeci de colonişti care se prăbuşise pe platoul acesta cu patru sute de ani în urmă avusese la bord doar marxişti neo-Kerwin, care ar fi fost indiferenţi faţă de vechile religii, dacă nu chiar ostili în mod făţiş.

M-am gândit să abandonez subiectul, deoarece era mult prea periculos ca să insist, însă nevoia mea prostească de a şti m-a împins mai departe.

- ÎI slăviţi pe Iisus? am întrebat.

Chipurile lor inexpresive nu mai aveau nevoie de o confirmare negativă verbală.

- Hristos? am încercat din nou. Iisus Hristos? Creştinism? Biserica Catolică?

Nici un fel de interes.

- Catolicism? Iisus? Fecioara Maria? Sfântul Petru? Pavel? Sfântul Teilhard?

Comagendă scoase sunete, dar cuvintele nu păreau să aibă vreun înţeles pentru ei.

- Urmaţi crucea? am spus, zbătându-mă pentru un ultim contact.

Toţi trei m-au privit.

- Noi aparţinem cruciformului, a zis Alfa. Am aprobat, fără să pricep nimic.

În seara asta am aţipit pentru scurt timp, chiar înainte de amurg, şi m-am deşteptat în muzica de orgă a vânturilor pogorârii nopţii în Falie. Se auzea mult mai sonor aici, pe platformele aşezării. Până şi coşmeliile păreau să se alăture corului, cu rafalele care sporeau în

intensitate, şuierând şi ţiuind prin interstiţiile dintre pietre, frunze ce vibrau şi hornuri primitive.

Ceva era în neregulă. Am avut nevoie de un minut să mă dezmeticesc şi să-mi dau seama că satul era pustiu. Toate colibele erau goale. M-am aşezat pe un bolovan rece şi m-am întrebat dacă prezenţa mea declanşase un exod în masă. Muzica vântului se sfârşise şi meteorii îşi începeau spectacolul nocturn prin spărturile din norii joşi, când am auzit un zgomot îndărătul meu şi, întorcându-mă, i-am văzut înapoia mea pe toţi cei şaptezeci de Trei Ori Douăzeci Şi Zece.

Au trecut mai departe fără un cuvânt şi s-au dus în colibele lor. Nu existau lumini. Mi i-am imaginat stând în cocioabe şi privind în gol.

Am rămas afară o vreme, neîntorcându-mă la coliba mea. După un timp, m-am apropiat de marginea platformei ierboase şi am stat în locul unde stânca se prăbuşea în abis. Un mănunchi de liane şi rădăcini se agăţau de faţa pietrei, dar păreau să se oprească după câţiva metri, atârnând deasupra hăului. Nici o liană nu ar fi putut să fie atât de lungă încât să ofere o cale până la fluviul aflat la doi kilometri mai jos.

Totuşi bikura veniseră din direcţia aceasta.

Nimic nu era logic. Am clătinat din cap şi am revenit în colibă.

Stând aici, scriind la lumina comagendei, încerc să mă gândesc la precauţiile pe care le-aş putea lua pentru a mă asigura că voi vedea răsăritul soarelui.

Nu-mi vine în minte nici una.

Ziua 103:

Cu cât aflu mai mult, cu atât înţeleg mai puţin.

Mi-am adus aproape tot echipamentul în coliba pe care mi-au pregătit-o aici, în sat.

Am făcut fotografii, am înregistrat cipuri video şi audio şi am holoscanat complet satul şi pe locuitorii săi. Aparent, lor nu le pasă. Le proiectez propriile lor imagini şi bikura trec prin ele, fără să arate vreun interes. Le redau propriile lor cuvinte şi ei zâmbesc şi se întorc în colibe unde stau ore la rând, fără să facă nimic, fără să spună nimic. Le ofer flecuşteţele pe care le-am luat în vederea trocului şi ei le iau fără comentarii, le încearcă dacă sunt comestibile, apoi le abandonează. Iarba este acoperită cu mărgele de plastic, oglinzi, petice de ţesături colorate şi pixuri ieftine.

Am instalat laboratorul medical complet, însă zadarnic; Trei Ori Douăzeci Şi Zece nu mă lasă să-i examinez, nu mă lasă să le iau probe de sânge, deşi le-am arătat în mod repetat că nu este dureros, nu mă lasă să-i scanez cu echipamentul de diagnoză... pe scurt, nu cooperează în nici un fel. Ei nu argumentează. Nu explică. Pur şi simplu, se întorc şi se duc să-şi vadă de non-treburile lor.

După o săptămână tot nu pot deosebi masculii de femele. Feţele lor îmi amintesc de puzzle-urile acelea vizuale care-şi schimbă forma în timp ce le priveşti; uneori chipul lui Betty pare în mod incontestabil feminin, dar după zece secunde convingerea identificării sexuale dispare şi mă gândesc din nou la ea (el?) ca fiind Beta. Vocile lor dovedesc o mutaţie identică. Blânde, perfect modulate, asexuate... îmi aminte de locuinţele computerizate slab programate care pot fi întâlnite pe planetele subdezvoltate.

Mă trezesc sperând să surprind imaginea unui bikura gol. Nu este uşor pentru un iezuit de patruzeci şi opt de ani standard să recunoască aşa ceva. Nu ar fi însă o sarcină uşoară nici pentru un voyeur veteran. Tabuul nudităţii pare absolut. Ei poartă robele lungi când sunt treji şi în timpul somnului de două ore de la

mijlocul zilei; părăsesc zona satului pentru a urina şi defeca şi bănuiesc că nici chiar atunci nu-şi scot veşmintele largi. Nu par a se spăla. S-ar putea suspecta că lucrul acesta cauzează probleme olfactive, totuşi primitivii nu emană nici un fel de miros, cu excepţia izului slab şi dulceag de chalma.

- Uneori trebuie să vă dezbrăcaţi, i-am spus lui Alfa într-o zi abandonând delicateţea în favoarea informaţiei.

- Nu, a zis Al şi a plecat altundeva să se aşeze şi să nu facă nimic, rămânând complet îmbrăcat.

Ei nu au nume. Iniţial, asta mi s-a părut incredibil, dar acum sunt sigur.

- Noi suntem tot ce a fost şi va fi, a spus cel mai scund bikura, unul pe care-l consider femelă şi căruia îi spun Eppie. Noi suntem Trei Ori Douăzeci Şi Zece.

Am cercetat arhiva comagendei şi mi-a confirmat ceea ce bănuisem: în peste şaisprezece mii de societăţi omeneşti cunoscute, nu era enumerată nici una în care să nu existe nume individuale. Chiar şi în societăţile-stup de pe Lusus, indivizii răspund la apelarea categoriei clasei lor urmată de un cod simplu.

Le spun numele meu şi ei mă privesc inexpresiv.

- Părintele Paul Dure. Părintele Paul Dure, repetă translatorul comagendei, dar nici un bikura nu încearcă măcar cea mai simplă repetare.

Cu excepţia dispariţiei lor în masă în fiecare zi înainte de apus şi a perioadei comune de somn care durează două ore, bikura acţionează foarte puţin ca grup. Până şi modul în care locuiesc pare aleatoriu. Al va petrece o siestă cu Betty, următoarea cu Gam, iar a treia cu Zelda sau Pete. Nu se distinge nici un sistem sau program. Din trei în trei zile, întregul grup de şaptezeci intră în pădure pentru cules şi se întoarce cu fructe, rădăcini şi coajă de chalma şi orice altceva care poate fi comestibil. Am fost convins că erau vegetarieni,

până ce l-am văzut pe Del mestecând leşul rece al unui pui arboricol. Micuţa primată căzuse probabil de pe ramurile de sus. Se pare că cei Trei Ori Douăzeci Şi Zece nu detestă carnea; pur şi simplu, sunt prea lipsiţi de inteligenţă ca să vâneze şi să ucidă vânatul.

Când sunt însetaţi, bikura merg trei sute de metri până la un pârâu care se revarsă în cascadă în Falie. În ciuda acestui inconvenient, nu există burdufuri pentru apă, vase sau orice alt tip de recipient. Eu îmi ţin rezerva de apă în containere de plastic de câte patruzeci de litri, totuşi bikura nu le bagă în seamă. În respectul meu tot mai scăzut pentru aceşti oameni, nu mi se mai pare improbabil să fi petrecut generaţii într-un sat fără nici o sursă de apă la îndemână.

- Cine a construit casele? îi întreb. Nu au un cuvânt pentru „sat".

- Trei Ori Douăzeci Şi Zece, răspunde Will.

ÎI pot deosebi de ceilalţi, doar după un deget rupt care a rămas strâmb după vindecare. Fiecare dintre ei are cel puţin o asemenea trăsătură distinctivă, cu toate că uneori cred că ar fi mai uşor să deosebesc între ele păsările dintr-un stol.

- Când le-au construit? întreb, deşi de acum ar trebui să ştiu că orice întrebare care începe prin „când" nu va primi nici un răspuns.

Nu primesc nici un răspuns.

În fiecare seară, ei coboară în Falie. Coboară pe liane. În a treia seară am încercat să observ acest exod, dar şase bikura m-au întors de la margine şi cu blândeţe, însă insistent, m-au adus înapoi la colibă. A fost prima acţiune observabilă ce sugerase agresiune şi după plecarea lor am rămas oarecum neliniştit.

În seara următoare, când au plecat, am intrat încetişor în colibă, nici măcar privind afară, dar după întoarcerea lor am recuperat imagul şi trepiedul lui din

locul unde le lăsasem în apropierea marginii. Temporizatorul funcţionase perfect. Hologramele îi arătau pe bikura prinzând lianele şi coborând pe faţa stâncii, graţioşi ca micuţii arboricoli care umplu pădurile de chalma şi stranilemn. După aceea dispăruseră sub proeminenţa stâncoasă.

- Ce faceţi când coborâţi pe stâncă în fiecare seară? l-am întrebat pe Al în ziua următoare.

M-a privit cu zâmbetul serafic de Buddha pe care ajunsesem să-l urăsc.

- Tu aparţii cruciformului, a spus de parcă prin asta ar fi răspuns la tot.

- Este un fel de a vă închina când coborâţi pe stâncă? l-am întrebat.

Nici un răspuns.

Am căzut pe gânduri pentru un minut.

- Şi eu urmez crucea, am rostit ştiind că va fi tradus ca „aparţin cruciformului". (În scurt timp, nu voi mai avea nevoie de programul translator, totuşi conversaţia aceasta era prea importantă ca s-o las în voia şansei.) Asta înseamnă că ar trebui să mă alătur vouă când coborâţi pe stâncă?

Pentru o secundă am crezut că Al se gândea. Fruntea i s-a încreţit şi mi-am dat seama că era prima dată că vedeam pe unul dintre cei Trei Ori Douăzeci Şi Zece schiţând ceva apropiat de o încruntătură. Apoi a spus:

- Tu nu poţi. Tu aparţii cruciformului, dar nu eşti din Trei Ori Douăzeci Şi Zece.

Am înţeles că avusese nevoie de toţi neuronii şi sinapsele din creier pentru a formula deosebirea aceea între noi.

- Ce aţi face voi dacă eu aş coborî pe stâncă? am întrebat, fără să mă aştept la vreun răspuns. Întrebările

legate de ipoteze aveau aproape întotdeauna la fel de mult succes ca acelea care implicau timpul.

De data asta, el mi-a răspuns. Zâmbetul serafic şi expresia senină au revenit şi Alfa a zis încet:

- Dacă încerci să cobori pe stâncă, te vom ţine pe iarbă, vom lua pietre ascuţite, îţi vom tăia gâtul și vom aştepta până ce sângele nu-ţi mai curge şi inima nu-ţi mai bate.

Nu am comentat nimic. M-am întrebat dacă-mi putea auzi bubuiturile inimii din clipa aceea. Ei bine, m-am gândit, cel puţin nu trebuie să-ţi mai faci griji că ei te consideră un zeu.

Tăcerea s-a prelungit. În cele din urmă, Al a adăugat o frază la care mă gândesc întruna de atunci.

- Şi dacă o s-o faci din nou, a spus el, va trebui să te omorâm din nou.

După aceea am rămas privindu-ne o vreme; fiecare convins, sunt sigur, că celălalt era un idiot absolut.

Ziua 104:

Fiecare descoperire îmi sporeşte confuzia.

Absenţa copiilor de aici m-a tulburat din prima mea zi în sat. Revăzându-mi însemnările, descopăr frecventa ei menţionare în observaţiile zilnice pe care le-am dictat în comagendă, totuşi nici o consemnare în acest talmeş-balmeş personal căruia îi spun „jurnal". Poate că implicaţiile erau prea înspăimântătoare.

La frecventele şi stângacele mele tentative de străpungere a acestui mister, cei Trei Ori Douăzeci Şi Zece au oferit obişnuitele lor lămuriri. Persoana întrebată zâmbeşte fericit şi răspunde într-un mod absurd, care ar face ca bolboroseala celui mai jalnic idiot al satului din Web să pară prin comparaţie un

aforism plin de înţelepciune. De cele mai multe ori însă bikura nu răspund deloc.

Într-o zi m-am postat în faţa celui pe care l-am denumit Del, am rămas locului până ce el a trebuit să-mi confirme prezenţa şi l-am întrebat:

- De ce nu există copii?

- Noi suntem Trei Ori Douăzeci Şi Zece, a răspuns încet.

- Unde sunt copiii?

Nici un răspuns. Nici o senzaţie de încercare de evitare a întrebării, ci doar o privire inexpresivă. Am inspirat adânc.

- Cine este cel mai tânăr dintre voi?

Del a părut să se gândească, luptându-se cu conceptul respectiv. Era depăşit. M-am întrebat dacă bikura îşi pierduseră atât de complet simţul temporal, încât orice întrebare în direcţia respectivă era sortită eşecului. Totuşi, după un minut de tăcere, Del a indicat spre locul unde Al era ghemuit sub razele de soare, lucrând la grosolanul lui război de ţesut şi a spus:

- Acela este ultimul care s-a întors.

- S-a întors? am repetat. De unde?

Del m-a privit fără să manifeste vreo stare emoţională, nici măcar pierderea răbdării.

- Tu aparţii cruciformului, a rostit. Tu trebuie să ştii calea crucii.

Am încuviinţat. Ştiam destule ca să recunosc faptul că în direcţia respectivă se afla una dintre numeroasele bucle conversaţionale ilogice care ne distrugeau de obicei dialogurile. M-am căznit să găsesc un mod de a urmări firul subţire de informaţie.

- Atunci Al, am spus şi l-am arătat, este ultimul care s-a născut. Care s-a întors. Dar alţii se vor... întoarce?

Nu eram sigur că-mi înţelegeam propria întrebare. Cum să te interesezi despre naştere, când interlocutorul nu are termen pentru „copil" şi nici conceptul timpului? Totuşi Del a părut să priceapă. A aprobat din cap. Încurajat, am continuat:

- Atunci când se va naşte - când se va întoarce - următorul Trei Ori Douăzeci Şi Zece?

- Nici unul nu se poate întoarce până nu moare unul, a zis el.

Brusc mi s-a părut că-mi dau seama.

- Deci nu vor fi alţi copii... nu se va întoarce nici unul, până nu moare cineva. Îl înlocuiţi pe cel dispărut cu altul, ca să menţineţi grupul la Trei Ori Douăzeci Şi Zece?

Del a răspuns prin tipul de tăcere pe care ajunsesem s-o interpretez ca aprobare.

Şablonul părea destul de clar. Bikura erau destul de serioşi în privinţa celor Trei Ori Douăzeci Şi Zece. Ei păstrau populaţia tribală la şaptezeci - atâţia câţi fuseseră pasagerii navetei de asolizare care se prăbuşise aici cu patru sute de ani în urmă. În privinţa asta posibilitatea unei coincidenţe era prea redusă. Când cineva murea, ei îngăduiau naşterea unui copil care să înlocuiască adultul. Simplu!

Simplu, dar imposibil. Natura şi biologia nu lucrează cu atâta acurateţe. Pe lângă problema minimumului de populaţie, apăreau şi alte absurdităţi. Deşi este dificil de precizat vârstele acestor oameni cu piele netedă, este evident că nu mai mult de zece ani îl separă pe cel mai bătrân de cel mai tânăr. În ciuda faptului că ei se comportă ca nişte copii, aş aprecia că media vârstelor lor este de 35-45 de ani standard. Atunci unde sunt cei foarte bătrâni? Unde sunt părinţii, unchii vârstnici şi mătuşile nemăritate? La rata aceasta, întregul trib va ajunge la bătrâneţe cam în acelaşi timp.

Ce se va întâmpla când toţi vor trece de vârsta fertilităţii şi vor trebui să înlocuiască un membru al tribului?

Bikura duc vieţi monotone, sedentare. Rata accidentelor - chiar dacă trăiesc pe muchia Faliei - trebuie să fie redusă. Nu există animale de pradă. Diferenţele între anotimpuri sunt minime şi, aproape cu certitudine, cantitatea de hrană rămâne stabilă. Ţinând însă seama de toate astea, în istoria de patru sute de ani a acestui grup stupefiant trebuie să fi existat momente când molimele bântuiseră aşezarea, când mai multe liane ca de obicei cedaseră şi-i lăsaseră pe săteni să cadă în adâncul Faliei sau când ceva cauzase îndesirea aceea anormală de decese bruşte de care companiile de asigurări se temeau din vremuri imemoriale.

Şi ce se întâmpla într-un asemenea caz? Se înmulţeau pentru a completa diferenţa, iar după aceea reveneau la actualul comportament lipsit de sexualitate? Să fie bikura într-atât de diferiţi de toate societăţile omeneşti consemnate de istorie, încât să aibă o perioadă de împerechere o dată la câţiva ani... o dată la un deceniu?... o dată în cursul vieţii? Pare îndoielnic.

Stau în coliba mea şi reanalizez posibilităţile. Una ar fi că oamenii aceştia au vieţi foarte lungi şi se pot reproduce în majoritatea timpului respectiv, permiţând simpla înlocuire a accidentelor tribale. Atât doar că asta nu explică vârstele lor ce par a fi atât de apropiate între ele. Şi apoi nu există nici un mecanism care să explice o asemenea longevitate. Cele mai bune medicamente antisenectute pe care le poate oferi Hegemonia izbutesc doar să extindă viaţa activă puţin dincolo de borna celor o sută de ani standard. Măsurile preventive pentru sănătate au extins vitalitatea debutului vârstei mijlocii mult dincolo de şaizeci de ani - etatea mea - dar, cu excepţia transplanturilor clonale, a bioingineriei şi a altor beneficii de care pot profita cei foarte bogaţi,

nimeni din Worldweb nu se poate aştepta să înceapă planificarea unei familii când are şaptezeci de ani sau nu se poate aştepta să danseze la aniversarea a o sută zece ani. În cazul în care consumul de rădăcini chalma sau aerul pur al Platoului Pinion aveau un efect spectaculos asupra întârzierii îmbătrânirii, atunci cu siguranţă toţi cei de pe Hyperion ar fi locuit aici şi ar fi molfăit chalma, planeta ar fi avut teleproiectare cu secole în urmă şi orice cetăţean al Hegemoniei care ar fi deţinut un card universal şi-ar fi planificat să-şi petreacă aici vacanţele şi pensia.

Nu, o concluzie mai logică este că bikura trăiesc vieţi cu durată normală, au copii la o rată normală, însă îi omoară dacă nu este necesară o înlocuire. Poate că ei practică abstinenţa sau controlul naşterilor - în alt mod decât prin măcelărirea pruncilor - până ce întregul trib ajunge la o etate când în scurt timp va fi necesar sânge nou. Un moment comun de naşteri în masă ar explica aparenta vârstei comune a tuturor membrilor tribului.

Totuşi cine-i învaţă pe copii? Ce se întâmplă cu părinţii şi cu ceilalţi vârstnici? Bikura transmit oare mai departe rudimentele culturii lor nesofisticate, după care îngăduie propria lor moarte? Ar fi aceasta o „moarte adevărată" - distrugerea unei întregi generaţii? Oare Trei Ori Douăzeci Şi Zece îi ucid pe indivizi la ambele extremităţi ale curbei Gauss ce reprezintă vârsta?

Acest tip de speculaţii este inutil. încep să mă înfurii pe propria mea incapacitate de rezolvare a problemelor. Mai bine stabileşte-ţi o strategie, Paul, şi acţionează pe baza ei. Mişcă-ţi fundul leneş de iezuit!

PROBLEMĂ: Cum să deosebesc sexele?

SOLUŢIE: Convinge sau sileşte pe unii dintre amărâţii ăştia să se lase supuşi unei examinări medicale. Află ce este cu acest mister al rolului sexului şi al tabuului nudităţii. O societate care depinde de ani de

abstinenţă sexuală pentru controlul populaţiei este compatibilă cu noua mea teorie.

PROBLEMĂ: De ce sunt atât de fanatici în menţinerea aceleiaşi populaţii de Trei Ori Douăzeci și Zece cu care a început colonia navetei pierdute?

SOLUŢIE: Bate-i la cap până afli.

PROBLEMĂ: Unde sunt copiii?

SOLUŢIE: Insistă şi iscodeşte până ce afli. Poate excursia de seară în jos, pe stâncă, este legată de loate astea. Poate că acolo este o grădiniţă de copii. Sau un maldăr de oscioare...

PROBLEMĂ: Ce este chestia asta cu „aparţine cruciformului" şi „calea crucii", dacă nu un vestigiu deformat al credinţei religioase a coloniştilor iniţiali?

SOLUŢIE: Află, mergând la sursă. S-ar putea ca această coborâre zilnică pe stâncă să aibă o natură religioasă.

PROBLEMĂ: Ce este mai jos pe stâncă?

SOLUŢIE: Coboară şi vezi.

Mâine, dacă şablonul lor de activitate se menţine, toţi cei şaptezeci din Trei Ori Douăzeci Şi Zece vor bântui pădurile pentru câteva ore ca să adune hrană. De data aceasta nu voi mai merge cu ei.

De data aceasta voi trece peste margine şi voi coborî pe stâncă.

Ziua 105:

Ora 9:30

- Mulţumescu-Ţi, Doamne, fiindcă mi-ai îngăduit să văd ceea ce am văzut azi.

Mulţumescu-Ţi, Doamne, pentru că m-ai adus în locul acesta, în momentul acesta, ca să văd dovada Prezenţei Tale.

Ora 11:25

- Edouard... Edouard! Trebuie să mă întorc. Să-ţi arăt totul! Să le arăt tuturor.

Am împachetat tot ce-mi este necesar, punând discurile imagului şi filmul într-un săculeţ pe care l-am ţesut din frunze de best. Am hrană, apă, maserul cu încărcătura sărăcită. Cort. Sac de dormit.

Dacă nu mi-ar fi fost furate vergelele paratrăsnet!

Poate că bikura le-au păstrat. Nu, am scotocit colibele lor şi pădurea din imediata apropiere. Ei n-ar fi avut ce să facă cu ele.

Nu contează!

Dacă pot, voi pleca azi. Dacă nu, o voi face cât de curând este posibil.

Edouard! Am totul aici, pe film şi pe discuri.

Ora 14:00...

Azi nu se poate trece prin pădurile-de-foc. Fumul m-a făcut să bat în retragere înainte să fi trecut de marginea zonei active.

Am revenit în sat şi am vizionat încă o dată hologramele. Nu este nici o greşeală. Miracolul este real.

Ora 15:30...

Trei Ori Douăzeci Şi Zece se vor întoarce dintr-o clipă în alta. Dar dacă ei ştiu... dacă ei pot spune, doar privindu-mă, că am fost acolo?

M-aş putea ascunde.

Nu, nu este nevoie să mă ascund. Dumnezeu nu m-a adus atât de departe şi nu mi-a îngăduit să văd ceea ce am văzut, doar pentru a mă lăsa să mor ucis de aceşti bieţi copii.

Ora 16:15...

Trei Ori Douăzeci Şi Zece s-au întors şi s-au dus la colibele lor fără să-mi arunce o privire.

Stau aici în uşa propriei mele colibe şi nu mă pot abţine să nu surâd, să nu râd şi să nu mă rog. Ceva mai

devreme, am mers la marginea Faliei, am spus liturghia şi am luat împărtăşanie. Sătenii nu s-au sinchisit să se uite la mine.

Cât de curând pot să plec? Supervizorul Orlandi şi Tuk spuseseră că pădurea-de-foc este complet activă timp de trei luni locale - o sută douăzeci de zile - după care redevine relativ inactivă pentru două luni. Eu şi Tuk am ajuns aici în ziua 87...

Nu mai pot aştepta încă o sută de zile pentru a aduce vestea planetei... tuturor planetelor.

Dacă un forfecar ar înfrunta vremea şi pădurile-de-foc şi m-ar culege de aici! Dacă aş putea accesa unul dintre sateliţii pentru date ce deservesc plantaţiile!

Orice este posibil. Vor apărea mai multe miracole.

Ora 23:50...

Trei Ori Douăzeci Şi Zece au coborât în Falie. Glasurile corului vânturilor de seară se înalţă de jur împrejur.

Cât îmi doresc să fiu cu ei acum! Acolo, jos.

Voi face singurul lucru pe care-l pot face. Voi îngenunchea aici, lângă marginea stâncii, şi mă voi ruga, în vreme ce notele de orgă ale planetei şi cerului cântă ceea ce acum ştiu că este un imn adus unui Dumnezeu adevărat şi prezent.

Ziua 106:

M-am trezit azi într-o dimineaţă perfectă. Cerul era turcoaz-închis; soarele era o piatră roşie ca sângele, perfect conturată în montura lui. Am stat afară, în faţa colibei, pe când pâclele se ridicau, arboricolii îşi încheiau concertul matinal de zbierete şi aerul începea să se încălzească. Apoi am reintrat şi am examinat din nou benzile şi discurile.

Îmi dau seama că în mâzgăliturile surescitate de ieri n-am povestit ce am găsit la baza stâncii. O voi face acum. Am discurile, benzile cu filme şi însemnările din comagendă, dar există întotdeauna posibilitatea ca doar aceste jurnale personale să fie găsite.

Am trecut peste muchia stâncii ieri dimineaţă, aproximativ la ora 7:30. Bikura plecaseră toţi să culeagă hrană din pădure. Coborârea pe liane părea destul de simplă - erau legate unele în jurul celorlalte suficient ca să creeze un soi de scară în majoritatea locurilor - însă când mi-am început coborârea, mi-am simţit inima bubuind îndeajuns de puternic pentru a fi dureros. Până la bolovanii şi fluviul de dedesubt sunt trei mii de metri. Tot timpul m-am ţinut strâns de cel puţin două liane şi m-am lăsat în jos centimetru cu centimetru, străduindu-mă să nu privesc abisul de sub tălpi.

Am avut nevoie de aproape o oră ca să cobor o sută cincizeci de metri pe care sunt sigur că bikura îi pot parcurge în zece minute. În cele din urmă, am ajuns la o ieşitură curbată ca o buză. Unele liane coborau mai departe în hău, dar majoritatea se îndoiau sub platforma de piatră către peretele de stâncă aflat la treizeci de metri spre interior. Ici-colo, lianele păreau să fi fost împletite, pentru a forma punţi rudimentare pe care probabil că bikura mergeau cu puţin ajutor din partea mâinilor. M-am târât în lungul acestor funii împletite, ţinându-mă strâns de liane pentru sprijin şi bolborosind rugăciuni pe care nu le mai rostisem din copilărie. Priveam drept înainte de parcă aş fi putut uita că sub fasciculele trosnitoare şi scârţâitoare de substanţă vegetală exista doar o întindere aparent infinită de aer.

În lungul peretelui de piatră exista un prag lat. Am lăsat ca trei metri din el să mă separe de prăpastie, înainte să mă strecor printre liane şi să-mi dau drumul să cad pe piatră de la doi metri şi jumătate înălţime.

Pragul era lat de vreo cinci metri şi se termina destul de repede spre nord-est, unde pornea consola masivă de sus. Am urmat o cărare în lungul pragului către sud-vest, dar m-am oprit şocat după numai două-zeci-treizeci de paşi. Era într-adevăr o cărare. O potecă săpată în roca dură. Suprafaţa ei strălucitoare se adâncise cu câţiva centimetri sub nivelul pietrei din jur. Mai departe, unde cărarea cobora peste buza rotunjită a pragului spre un nivel inferior mai lat. În stâncă fuseseră cioplite trepte, însă până şi acestea se tociseră în asemenea măsură încât păreau concave la mijloc.

Pentru o secundă m-am aşezat, izbit de realitatea acestui detaliu simplu. Nici chiar patru secole de parcurs zilnic de către Trei Ori Douăzeci Şi Zece n-ar fi putut justifica o asemenea eroziune a rocii solide.

Cineva sau ceva utilizase poteca aceasta cu mult înainte de prăbuşirea coloniştilor bikura aici. Cineva sau ceva utilizase poteca aceasta de milenii.

M-am ridicat şi am mers mai departe. Cu excepţia vântului care sufla blând prin Falia lată de o jumătate de kilometru, se auzeau puţine alte zgomote. Mi-am dat seama că puteam distinge sunetele line ale fluviului aflat mult dedesubt.

Cărarea se curba la stânga în jurul unei secţiuni de stâncă şi se sfârşea. Am păşit pe un prag lat de piatră ce cobora domol şi m-am holbat. Cred că am făcut semnul crucii fără să mă gândesc.

Întrucât pragul era tăiat în piatră pe direcţia nord-sud pe o distanţă de o sută de metri, puteam privi spre vest cale de treizeci de kilometri prin Falie, spre cerul deschis unde se sfârşea platoul. Am înţeles imediat că apusul soarelui avea să lumineze în fiecare seară porţiunea aceasta de piatră de sub buza de sus. N-aş fi fost surprins dacă - la solstiţiul de primăvară sau toamnă - soarele lui Hyperion ar fi părut, din locul

acesta unde mă aflam acum, să coboare direct în Falie, cu marginea sa roşie abia atingând pereţii de rocă în tonuri trandafirii.

M-am întors în stânga şi am privit faţa stâncii. Poteca tocită trecea pragul lat, până la uşile tăiate în lespedea verticală. Greşesc, nu erau nişte uşi simple, ci erau porţi sculptate în mod complicat, cu praguri şi buiandrugi lucraţi cu grijă în piatră. De fiecare parte a uşilor gemene se întindeau ferestre late cu vitralii, care se ridicau cel puţin douăzeci de metri spre consola de sus. M-am apropiat şi am cercetat faţada. Cei care o construiseră o făcuseră prin lărgirea zonei de sub buza de rocă, tăind un perete drept şi neted în granitul platoului, pentru ca după aceea să sape un tunel direct în faţa stâncii. Mi-am trecut degetele peste faldurile adânci ale sculpturilor ornamentale din jurul uşilor. Erau netede. Totul fusese tocit, netezit şi lustruit de timp, chiar şi aici, unde buza protectoare a ieşiturii de deasupra asigura protecţie împotriva elementelor erodante ale naturii. Cu câte mii de ani în urmă fusese săpat acest... templu... în peretele sudic al Faliei?

Vitraliile nu erau nici din sticlă, nici din plastic, ci dintr-un material gros şi translucid, care la atingere părea la fel de dur ca piatra înconjurătoare. De asemenea, fereastra nu era un complex de ochiuri, ci culorile se învolburau, se destrămau, se topeau şi se contopeau între ele, precum uleiul pe apă.

Am scos lanterna din raniţă, am atins una dintre uşi şi am şovăit când poarta înaltă s-a rotit către interior, uşor, fără frecare.

Am intrat în vestibul - nu am alt cuvânt pentru el - am traversat tăcutul spaţiu de vreo zece metri şi m-am oprit în faţa altui perete din acelaşi material ca şi vitraliile care în clipa aceasta strălucea înapoia mea, umplând vestibulul cu lumina densă a o sută de nuanţe

subtile. Am înţeles imediat că la ora apusului, razele directe ale soarelui umpleau sala aceasta cu fascicule de culoare incredibil de profunde, atingeau peretele de vitralii din faţa mea şi iluminau ceea ce se găsea dincolo de el.

Am găsit singura uşă, conturată de metal subţire şi întunecat, încastrat în piatra-vitralii, şi am trecut prin ea.

Pe Pacem, noi am reconstruit - pe cât de bine am putut s-o facem, folosind fotografii şi holograme străvechi - bazilica San Pietro, exact aşa cum se înălţa în vechiul Vatican. Lungă de două sute de metri şi lată de o sută treizeci şi cinci de metri, biserica poate adăposti cincizeci de mii de credincioşi, când Sanctitatea Sa ţine liturghia. Noi nu am avut niciodată mai mult de cinci mii de credincioşi acolo, nici chiar când se reuneşte Consiliul Episcopal al Tuturor Planetelor, la fiecare patruzeci şi trei de ani. În absida centrală, lângă copia după Tronul Sfântului Petru de Bernini, domul cel mare se ridică la o sută treizeci de metri deasupra pardoselii altarului. Este un spaţiu impresionant.

Spaţiul acesta era mai mare.

În penumbră, m-am folosit de razele lanternei pentru a mă convinge că mă aflam într-o singură şi uriaşă sală - o cavitate gigantică săpată în stânca solidă. Am estimat că pereţii netezi se ridicau până la un plafon care trebuia să se găsească la numai câţiva metri sub suprafaţa pe care bikura îşi instalaseră colibele. Aici nu exista nici un ornament, nici o piesă de mobilier, nici o urmă a vreunei concesii făcute formei sau funcţiei, cu excepţia obiectului situat exact în mijlocul acestei grote uriaşe, care reverberase.

În centrul sălii imense se afla un altar - o lespede de piatră de cinci metri pătraţi lăsată intactă când restul fusese săpat - iar din altarul acesta se ridica o cruce.

Înaltă de patru metri, lată de trei metri şi cioplită în stilul arhaic al crucifixelor lucrate cu grijă pe Vechiul Pământ, crucea era îndreptată către peretele de vitralii, ca şi cum ar fi aşteptat soarele şi explozia de lumină care să aprindă incrustaţiile de diamante, safire, cristale-de-sânge, mărgele de lapislazuli, lacrimile-reginei, onix şi alte pietre preţioase pe care le puteam distinge în raza lanternei pe măsură ce m-am apropiat.

Am îngenuncheat şi m-am rugat. Am stins lanterna şi am aşteptat câteva minute până ce ochii mei au putut distinge crucea în lumina slabă, fumurie. Fără îndoială, acesta era cruciformul la care se refereau bikura. Iar el fusese instalat aici cu cel puţin două mii de ani în urmă - poate zeci de mii de ani - cu mult înainte ca omenirea să fi părăsit întâia dată Vechiul Pământ. Aproape cu siguranţă înainte ca Hristos să fi predicat în Galileea.

M-am rugat.

Azi stau afară, în lumina soarelui, după ce am revăzut holodiscurile. Mi-am confirmat ceea ce abia observasem în decursul urcuşului înapoi pe stâncă, după ce descoperisem „bazilica", aşa cum o numesc. Pe pragul de afară din faţa bazilicii există trepte ce coboară mai departe în Falie. Deşi nu par la fel de tocite precum cărarea ce duce la bazilică, ele sunt la fel de aţâţătoare. Dumnezeu ştie ce alte minuni aşteaptă mai jos.

Trebuie să anunţ planetele de această descoperire!

Nu-mi scapă ironia faptului că tocmai eu am făcut descoperirea. Dacă n-ar fi existat Armaghast şi exilul meu, descoperirea putea să fi întârziat alte veacuri. Poate că Biserica ar fi murit înainte ca această revelaţie să-i insufle viaţă nouă.

Dar eu am găsit-o.

Într-un fel sau altul, voi pleca sau îmi voi transmite mesajul în exterior.

Ziua 107:

Sunt prizonier.

Azi dimineaţă mă îmbăiam în locul meu obişnuit, în apropiere de cascada făcută de pârâul care cade peste marginea stâncii, când am auzit un sunet şi, ridicând privirea, l-am văzut pe bikura căruia îi spun Del holbându-se la mine cu ochi căscaţi. I-am strigat un salut, dar micuţul s-a întors şi a luat-o la fugă. Am rămas nedumerit. Bikura se grăbesc rareori. După aceea mi-am dat seama că, deşi purtam pantaloni, violasem neîndoios tabuul lor privind nuditatea, îngăduindu-i lui Del să mă vadă dezbrăcat de la brâu în sus.

Am zâmbit, am scuturat din cap, m-am îmbrăcat şi m-am întors în sat. Dacă aş fi ştiut ce mă aştepta acolo, n-aş mai fi fi fost atât de amuzat.

Toţi cei Trei Ori Douăzeci Şi Zece aşteptau, privindu-mă, când m-am apropiat. M-am oprit la vreo zece metri de Al.

- Bună ziua, am rostit.

Alfa a făcut un gest şi şase bikura s-au repezit spre mine, m-au prins de braţe şi de picioare şi m-au ţintuit pe sol. Beta a înaintat şi a scos o piatră cu muchii ascuţite din robă. În vreme ce mă străduiam în zadar să mă eliberez, Beta mi-a despicat hainele în faţă şi a tras în lături zdrenţele, până ce am rămas gol.

Am încetat să mă mai zbat, când gloata s-a apropiat. Bikura mi-au privit trupul spălăcit, alb, şi au murmurat între ei. Îmi simţeam inima bubuind.

- Îmi pare rău dacă v-am încălcat legile, am început, totuşi nu-i nici un motiv...

- Tăcere, a rostit Alfa şi s-a adresat lui Zed - un bikura înalt cu cicatrice pe palmă. El nu este al crruciformului.

Zed a încuviinţat din cap.

- Lăsaţi-mă să vă explic, am spus însă Alfa m-a redus la tăcere cu un dos de palmă care mi-a însângerat buza şi mi-a ţiuit urechile.

Gestul lui nu conţinuse mai multă ostilitate decât cel prin care eu aş fi redus la tăcere o comagendă, lovind scurt o tastă.

- Ce facem cu el? a întrebat Alfa.

- Cei care nu urmează crucea trebuie să moară moartea adevărată, a zis Beta şi bikura s-au foit, înaintând. Mulţi aveau în mâini pietre ascuţite. Cei care nu sunt ai cruciformului trebuie să moară moartea adevărată, a continuat Beta şi glasul ei avea tonul de încheiere comun formulărilor frecvent repetate şi litaniilor religioase.

- Eu urmez crucea! am răcnit, când bikura m-au smuls în picioare.

Am înhăţat crucifixul care-mi atârna în jurul gâtului şi m-am luptat împotriva apăsării a nenumărate braţe. În cele din urmă am izbutit să înalţ crucea micuţă deasupra capului.

Alfa a ridicat braţul şi mulţimea s-a oprit. În linişte bruscă puteam auzi fluviul curgând la trei kilometri mai jos, prin Falie.

- El poartă într-adevăr o cruce, a spus Alfa. Del a avansat.

- Dar nu este al cruciformului! Am văzut. Nu este aşa cum am crezut. El nu este al cruciformului.

În vocea lui se simţea setea de sânge.

M-am blestemat în gând pentru că fusesem imprudent şi stupid. Viitorul Bisericii depindea de supravieţuirea mea şi dădusem cu piciorul amândurora, autoamăgindu-mă că bikura erau copii obtuzi şi inofensivi.

- Cei care nu urmează crucea trebuie să moară moartea adevărată, a repetat Beta.

Era o sentinţă finală.

Câteva mâini au ridicat pietre, când eu am răcnit, ştiind că fie era ultima mea şansă, fie condamnarea finală:

- Am coborât pe stâncă şi m-am închinat la altarul vostru! Eu urmez crucea!

Alfa şi gloata au şovăit. Am înţeles că se străduiau să asimileze ideea aceasta nouă. Nu le era uşor.

- Urmez crucea şi doresc să fiu al cruciformului, am rostit pe cât de calm am putut. Am fost la altarul vostru.

- Cei care nu urmează crucea trebuie să moară moartea adevărată, a strigat Gama.

- Dar el urmează crucea, a spus Alfa. El s-a rugat în sală.

- Acesta nu se poate, a zis Zed. Acolo se roagă Trei Ori Douăzeci Şi Zece, iar el nu este din Trei ori Douăzeci Şi Zece.

- Noi am ştiut dinainte că el nu este din Trei Ori Douăzeci Şi Zece, a spus Alfa, încruntându-se uşor în vreme ce se lupta cu conceptul de timp trecut.

- El nu este al cruciformului, a intervenit Delta-2.

- Cei care nu sunt ai cruciformului trebuie să moară moartea adevărată, a insistat Beta.

- El urmează crucea, a repetat Alfa. Nu poate atunci să devină al cruciformului?

De jur împrejur s-au auzit strigăte. În vacarmul și agitaţia generală, m-am străduit să mă desprind din mâinile care mă ţineau, totuşi strânsoarea lor a rămas fermă.

- El nu este din Trei Ori Douăzeci Şi Zece şi nu este al cruciformului, a spus Beta dar acum părea mai degrabă derutată decât ostilă. Cum să nu moară moartea adevărată? Trebuie să luăm pietrele şi să-i

deschidem gâtul, astfel ca sângele să curgă până ce i se opreşte inima. El nu este al cruciformului.

- El urmează crucea, a zis Alfa. Nu poate să devină al cruciformului?

De data aceasta, întrebarea a fost urmată de tăcere.

- El urmează crucea şi s-a rugat în sala cruciformului, a continuat Alfa. El nu trebuie să moară moartea adevărată.

- Toţi mor moartea adevărată, a intervenit un bikura pe care nu l-am recunoscut. Braţele mă dureau din cauza încordării de a ţine crucifixul deasupra capului. Mai puţin Trei Ori Douăzeci Şi Zece, a încheiat anonimul bikura.

- Pentru că ei au urmat crucea, s-au rugat în sală şi au devenit ai cruciformului, a rostit Alfa. Atunci el nu trebuie să devină al cruciformului?

Am rămas neclintit, strângând metalul rece al crucii mici şi le-am aşteptat verdictul. Mi-era frică să mor - mă simţeam înfricoşat - însă cea mai mare parte a minţii mele părea aproape detaşată. Principalul meu regret era că nu izbutisem să transmit vestea despre bazilică unui univers sceptic.

- Veniţi, vom vorbi despre asta, a spus Beta grupului şi m-au tras cu ei, revenind tăcuţi spre sat.

M-au întemniţat aici, în coliba mea. N-am avut nici o ocazie să încerc să pun mâna pe maserul de vânătoare; câţiva m-au ţinut de mâini şi picioare, pe când au golit coliba de aproape toate bunurile mele. Mi-au luat hainele, lăsându-mi doar una dintre robele lor grosolan ţesute cu care să mă acopăr.

Cu cât stau mai mult aici, cu atât devin mai mânios şi agitat. Mi-au luat comagendă, imagul, discurile, cipurile... totul. La vechiul meu loc de popas mi-a rămas o singură ladă nedeschisă, cu echipament medical de

diagnoză, dar acesta nu m-ar ajuta să înregistrez miracolul din Falie. Dacă ei distrug lucrurile pe care mi le-au luat... şi apoi mă distrug pe mine... nu va mai exista nici o înregistrare a bazilicii.

Dacă aş avea o armă, aş putea ucide paznicii şi Doamne Dumnezeule, la ce mă gândesc? Edouard, ce să fac?

Şi chiar dacă aş supravieţui... dacă aş reveni în Keats... dacă aş reuşi să revin în Web... cine m-ar crede?... după nouă ani de absenţă de pe Pacem din cauza datoriei temporale a saltului cuantic... pur şi simplu un bătrân care revine cu aceleaşi minciuni pentru care a fost exilat...

Doamne Dumnezeule, dacă ei distrug datele, atunci n-au decât să mă distrugă şi pe mine!

Ziua 110:

După trei zile, mi-au decis soarta.

Zed şi cel pe care eu îl numesc Teta-prim au venit după mine la puţin timp după amiază. Am clipit repede, când m-au scos afară, în lumina puternică. Trei Ori Douăzeci Şi Zece stăteau într-un semicerc larg lângă marginea stâncii. M-am aşteptat realmente să fiu aruncat peste muchia aceea. Apoi am observat rugul.

Presupusesem că bikura erau atât de primitivi, încât pierduseră arta aprinderii şi folosirii focului. Ei nu se încălzeau cu foc şi colibele le erau mereu întunecate. Nu-i văzusem niciodată gătind mâncare, nici chiar rarele cadavre de arboricoli pe care le devorau.

Acum însă focul ardea cu putere şi doar ei l-ar fi putut aprinde. M-am uitat să văd ce alimenta flăcările.

Îmi ardeau hainele, comagendă, însemnările de teren, casetele cu bandă, videocipurile, discurile cu date, imagul... tot ce conţinea informaţii. Am urlat la ei,

încercând să mă reped în foc şi le-am aruncat cuvinte pe care nu le mai folosisem din zilele copilăriei mele petrecute pe stradă.   M-au ignorat.

În cele din urmă, Alfa s-a apropiat de mine.

- Vei deveni al cruciformului, a rostit încetişor.

Nu-mi păsa. M-au readus în colibă, unde am plâns timp de o oră. La uşă nu există nici un paznic. Cu un minut în urmă, am stat în prag şi m-am gândit să fug spre pădurile-de-foc. După aceea m-am gândit la o alergare mult mai scurtă, dar la fel de fatală, spre Falie.

Am rămas locului.

Soarele va apune în scurt timp. Vântul se intensifică deja. În curând... În curând...

Ziua 112:

Au trecut numai două zile? Mi s-a părut o veşnicie.

Nu s-a desprins azi-dimineaţă. Nu s-a desprins.

Microcipul cu imagini al medscanerului este chiar aici, în faţa mea, dar tot nu-mi vine să cred. Totuşi aşa este. Acum sunt al cruciformului.

Au venit după mine imediat înainte de apus. Toţi. Nu m-am împotrivit când m-au condus către marginea Faliei. Erau mult mai agili pe liane decât mi-aş fi putut închipui. Eu îi încetineam, însă erau răbdători, arătându-mi reazemele cel mai uşor de atins, ruta cea mai rapidă.

Soarele lui Hyperion coborâse sub norii joşi şi era vizibil deasupra muchiei peretelui vestic, când am parcurs ultimii metri spre bazilică. Cântecul vântului nocturn era mai sonor decât anticipasem; parcă ne găseam printre tuburile unei gigantice orgi bisericeşti. Notele se înălţau de la mugete de bas atât de profunde încât oasele şi dinţii îmi vibrau, până la ţiuituri ascuţite, penetrante ce treceau cu uşurinţă în ultrasunete.

Alfa a deschis uşile exterioare şi am trecut prin anticameră, în bazilica din centru. Trei Ori Douăzeci Şi Zece au făcut un cerc larg în jurul altarului şi a crucii sale înalte. N-a fost nici o rugăciune. N-a fost nici un imn. N-a fost nici o ceremonie. Am stat pur şi simplu acolo în tăcere, în vreme ce vântul vuia printre coloanele canelate de afară şi răsuna în ecouri în uriaşa sală săpată în piatră - răsuna, rezona şi creştea în volum, până când mi-am lipit palmele peste urechi. Iar în tot acest timp, razele solare orizontale au umplut sala cu nuanţe profunde de chihlimbar, aur, lapislazuli şi apoi din nou chihlimbar - culori atât de profunde, încât podideau aerul de lumină şi se aşterneau ca vopseaua pe piele. M-am uitat cum crucea a fost atinsă de lumina aceasta şi a păstrat-o în fiecare dintre miile ei de pietre preţioase, a păstrat-o - se păru - chiar şi după ce soarele apusese şi ferestrele se înceţoşaseră la un cenuşiu de amurg. Era ca şi cum marele crucifix absorbise lumina şi o radia spre noi, în noi. După aceea chiar şi crucea a fost învăluită în întuneric, vântul a murit şi, în penumbra bruscă, Alfa a rostit încet:

- Aduceţi-1.

Am ieşit pe pragul lat de piatră, iar Beta era acolo cu torţe. În timp ce Beta le-a stins, oprind numai câteva, m-am întrebat dacă bikura rezervau focul doar pentru scopuri de ritual. Apoi Beta a pornit înainte şi am coborât scara îngustă tăiată în stâncă.

La început am înaintat încetişor, îngrozit, străduindu-mă să mă lipesc de stânca netedă şi căutând orice proeminenţă încurajatoare de rădăcini sau bolovani. Hăul din dreapta noastră era atât de abrupt şi nesfârşit, încât se situa la limita absurdului. Coborâşul pe scara veche era mult mai groaznic decât fusese înşfăcarea lianelor de pe faţa stâncii de deasupra. Aici trebuia să privesc în jos de fiecare dată când păşeam pe

treptele înguste şi lustruite de timp. Lunecarea şi căderea părură iniţial probabile, apoi inevitabile.

Am simţit impulsul de a mă opri în clipa aceea, de a reveni cel puţin în siguranţa bazilicii, dar majoritatea celor Trei Ori Douăzeci Şi Zece se aflau îndărătul meu pe scara îngustă şi existau prea puţine şanse ca ei să se tragă într-o parte pentru a-mi face loc să trec. În plus, şi chiar într-o măsură mai mare decât teama mea, era vorba despre curiozitatea sâcâitoare de a afla ce se găsea la piciorul scării. M-am oprit totuşi, timp îndeajuns pentru a privi în sus către buza Faliei, la trei sute de metri deasupra, şi pentru a vedea că norii dispăruseră, stelele răsăriseră şi baletul nocturn al dârelor de meteori se distingea strălucitor pe cerul negru ca tăciunele. După aceea am plecat capul, am început să rostesc în şoaptă rozariul şi am urmat lumina torţelor şi pe bikura în adâncurile perfide.

Nu puteam crede că scara ne va coborî complet până pe fundul Faliei, însă aşa s-a întâmplat. După ce trecuse deja de miezul nopţii, când mi-am dat seama că urma să coborâm până la nivelul fluviului, am estimat că vom ajunge acolo la amiaza zilei următoare, dar n-a fost aşa.

Am ajuns la baza Faliei la scurt timp înainte de răsărit. Stelele continuau să strălucească în frântura de cer dintre pereţii de piatră care se ridicau pe o înălţime parcă imposibilă de ambele părţi. Epuizat, împleticindu-mă în jos treaptă cu treaptă, înţelegând apoi că nu mai existau trepte, m-am uitat în sus şi m-am întrebat prosteşte dacă stelele rămâneau vizibile acolo în lumina zilei, aşa cum se întâmplase în copilărie când coborâsem într-o fântână, în Villefranche-sur-Saone.

- Aici, a spus Beta.

Fusese primul cuvânt rostit după multe ore şi abia l-am auzit peste vuietul fluviului. Trei Ori Douăzeci Şi

Zece s-au oprit în locul unde se aflau şi au rămas nemişcaţi. Eu am căzut în genunchi, apoi pe o parte. Era imposibil să pot urca scara aceea pe care tocmai o coborâsem. N-o puteam face nici într-o zi întreagă. N-o puteam face nici într-o săptămână. Poate că n-o puteam face niciodată. Am închis ochii ca să dorm, dar combustibilul neghiob al tensiunii nervoase a continuat să ardă în interiorul meu. Am privit fundul ravenei. Fluviul era aici mai lat decât anticipasem, albia lui depăşea lărgimea de şaptezeci de metri, iar zgomotul produs de ape întrecea cu mult nivelul obişnuit de zgomot; aveam senzaţia că eram devorat de mugetul unei fiare gigantice.

M-am ridicat în capul oaselor şi am privit un petic de întuneric de pe peretele opus al stâncii. Era o umbră mai neagră decât umbrele, mai regulată decât talmeş-balmeşul dinţat de pinteni, crevase şi steiuri ce împestriţau versantul de piatră. Era un pătrat perfect de întuneric, cu latura de minimum treizeci de metri. O uşă sau un orificiu în stâncă. M-am străduit să mă ridic în picioare şi am privit în aval, în lungul peretelui pe care abia coborâsem; da, era acolo. Cealaltă intrare, cea spre care Beta şi ceilalţi mergeau chiar acum, se întrevedea vag în lumina stelelor.

Găsisem o intrare în labirintul lui Hyperion.

„Ştiaţi că Hyperion este una dintre cele nouă planete labirintice?" mă întrebase cineva în naveta de asolizare. Ah, da, fusese preotul cel tânăr, Hoyt. Răspunsesem afirmativ, după care uitasem de subiectul acela. Pe mine mă interesau bikura - de fapt, eram mai interesat de suferinţa autoindusă a propriului meu exil -, nu labirinturile sau constructorii lor.

Nouă planete au labirinturi. Nouă din o sută şaptezeci şi şase de planete ale Webului şi alte vreo două sute de planete colonii şi protectorate. Nouă

planete din cele peste opt mii de corpuri cereşti explorate - fie şi numai superficial - de la Hegira.

Există arheologi planetari care îşi dedică vieţile studiului labirinturilor. Nu şi eu. Mie mi s-au părut dintotdeauna un subiect steril, vag ireal. Acum mergeam către unul dintre ele cu cei Trei Ori Douăzeci Şi Zece, în vreme ce fluviul Kans vuia, vibra şi ameninţa să ne stingă torţele cu jerbele lui de picături.

Labirinturile fuseseră săpate... create ca tuneluri cu trei sferturi de milion de ani standard în urmă. Detaliile lor erau inevitabil aceleaşi, originile erau inevitabil nesoluţionate.

Planetele labirintice sunt întotdeauna de tip Terra, cel puţin până la 7,9 pe Scara Solmev, sunt întotdeauna pe orbita unei stele de tip-G şi totuşi sunt întotdeauna moarte din punct de vedere tectonic, semănând mai degrabă cu Marte decât cu Vechiul Pământ. Tunelurile în sine se află la adâncime mare - în general, la minimum zece kilometri, dar ajungând adesea la treizeci de kilometri adâncime - şi sfredelesc crusta planetei. Pe Svoboda, nu departe de sistemul lui Pacem, opt sute de mii de kilometri de labirinturi fuseseră explorate cu sonde teleghidate. Pe toate planetele, tunelurile au secţiunea pătrată cu latura de treizeci de metri şi au fost săpate folosindu-se o tehnologie care deocamdată nu este disponibilă pentru Hegemonie. Am citit cândva într-o revistă de arheologie că Weinstein şi Kemp-Holtzer postulaseră o „cârtiţă cu fuziune", care ar fi explicat pereţii perfect netezi şi lipsa reziduurilor, însă teoria lor nu explica de unde apăruseră Constructorii sau maşinăriile lor şi nici de ce devotaseră secole unei sarcini inginereşti aparent lipsite de scop. Toate planetele labirintice - inclusiv Hyperion - fuseseră explorate şi cercetate. Niciodată nu fusese găsit nimic. Nici o urmă de echipamente folosite pentru excavări,

nici o cască ruginită de miner, nici măcar o bucăţică de plastic spart sau un ambalaj de stimbaton pe jumătate descompus. Cercetătorii nu identificaseră nici măcar puţurile de intrare şi ieşire. Nici o sugestie de metale grele sau minereuri preţioase nu fusese îndeajuns pentru a explica un asemenea efort monumental. Nu supravieţuiseră nici o legendă sau artefact ale Constructorilor Labirintului. Misterul mă nedumerise de-a lungul anilor, fără să mă implice totuşi. Până acum...

Am intrat pe gura tunelului. Secţiunea lui nu era un pătrat perfect. Eroziunea şi gravitaţia transformaseră tunelul perfect într-o peşteră grosolană pe prima sută de metri în peretele de stâncă. Beta s-a oprit în locul unde podeaua tunelului devenea netedă şi şi-a stins torţa. Ceilalţi bikura l-au imitat.

Era foarte întuneric. Tunelul cotise suficient pentru ca să oculteze orice lumină care ar fi putut răzbate până la noi din partea stelelor. Mai fusesem în grote şi până atunci. Cu torţele stinse, nu mă aşteptam ca ochii să mi se adapteze la bezna aproape totală, dar au făcut-o.

După vreo treizeci de secunde, am început să percep o strălucire trandafirie, slabă iniţial, apoi tot mai puternică, până ce peştera a fost mai luminoasă decât fusese canionul, mai luminoasă decât Pacem sub strălucirea celor trei sateliţi naturali ai săi. Lumina provenea de la o sută de surse... de la o mie de surse. Am izbutit să disting natura acestor surse, exact în clipa în care bikura au îngenuncheat cu smerenie.

Pereţii şi plafonul peşterii erau încrustaţi cu cruci, a căror lungime varia de la câţiva milimetri, până la un metru. Fiecare sclipea cu o lumină roz, profundă, proprie. Invizibile sub razele proiectate de torţe, crucile acestea scânteietoare umpleau tunelul cu lumină. M-am

apropiat de una încastrată în peretele cel mai apropiat. Avea deschiderea de treizeci de centimetri şi pulsa cu o sclipire organică, blândă. Nu fusese tăiată în piatră, nici ataşată de zid, ci era în mod clar organică, în mod clar vie, aducând cu coralul moale. La atingere, se simţea călduţă.

S-a auzit după aceea un sunet foarte slab - ba nu, n-a fost un sunet, ci poate o mişcare a aerului răcoros - şi m-am întors la timp ca să văd ceva pătrunzând în grotă.

Bikura erau tot în genunchi, cu capetele plecate şi ochii coborâţi. Eu am rămas în picioare. Privirea mea n-a părăsit nici un moment creatura care se mişca printre bikura îngenuncheaţi.

Avea forma vag umanoidă, cu toate acestea nu era defel om. Avea înălţimea de cel puţin trei metri. Chiar şi atunci când stătea nemişcată, suprafaţa sa argintie părea să se deplaseze şi să curgă ca mercurul suspendat în văzduh. Strălucirea roşiatică dinspre crucile încastrate în pereţii tunelului se reflecta din suprafeţele ascuţite şi scânteia pe lamele metalice curbate ce ieşeau din fruntea creaturii, din cele patru încheieturi, din coatele straniu articulate, din genunchi, din spinarea ca o platoşă şi din torace. Se prelinse printre bikura îngenuncheaţi şi când întinse patru braţe lungi, cu degetele mâinilor zornăind încetişor ca nişte scalpele cromate, mi-am reamintit în mod absurd de Sanctitatea Sa pe Pacem, binecuvântându-i pe credincioşi.

Nu am avut nici o îndoială că priveam legendarul Shrike.

În clipa aceea probabil că m-am mişcat sau am scos vreun sunet, fiindcă ochi mari şi roşii s-au întors în direcţia mea şi m-am trezit hipnotizat de dansul de lumină din prismele multifaţetate de acolo: nu doar simplă lumină reflectată, ci o strălucire puternică, de

culoarea vie a sângelui, ce părea să ardă în interiorul craniului ghimpat al creaturii şi să pulseze în teribilele nestemate aflate acolo unde Dumnezeu stabilise locul ochilor.

După aceea s-a mişcat... sau, mai precis, nu s-a mişcat, ci a încetat să mai fie acolo şi a fost aici, la mai puţin de un metru de mine, cu braţele lui bizar articulate cuprinzându-mă într-o îngrăditură de lame tăioase corporale şi oţel lichid argintiu. Gâfâind, dar incapabil să trag aer adânc în piept, mi-am zărit propria reflexie, faţa albă şi distorsionată, dansând peste suprafaţa învelişului metalic al creaturii şi peste ochii arzători.

Mărturisesc că am avut un sentiment mai apropiat de exaltare decât de teamă. Se întâmpla ceva inexplicabil. Forjat în logica iezuită şi călit în baia rece a ştiinţei, am înţeles totuşi în secunda aceea obsesia străveche a celor cu frica lui Dumnezeu pentru alt fel de frică: aţâţarea provocată de exorcism, vârtejul lipsit de conştiinţă al dervişilor posedaţi, ritualul de marionete al Tarotului şi capitularea aproape erotică în şedinţele de posedare, glosolalia şi transa Gnosicilor Zen. În clipita aceea am priceput pur şi simplu măsura certă în care afirmarea demonilor sau invocarea Satanei poate, cumva, să declare realitatea crizei lor mistice - Dumnezeul lui Avraam.

Fără să gândesc nimic din toate acestea, însă simțindu-le pe toate, am aşteptat îmbrăţişarea lui Shrike cu tremurul imperceptibil al unei mirese fecioare.

El a dispărut.

Nu s-a auzit vreun bubuit de tunet, nu s-a simţit iz brusc de pucioasă şi nici măcar un curent de aer produs în mod ştiinţific prin dispariţia unui corp. Creatura fusese aici, înconjurându-mă cu certitudinea minunată a

morţii sale tăioase, pentru ca în momentul următor să piară.

Împietrit, am rămas locului, clipind, în vreme ce Alfa s-a ridicat şi s-a apropiat de mine în penumbra cu tonuri desprinse din Bosch. A rămas în locul unde fusese Shrike, cu propriile lui braţe întinse într-o imitaţie patetică a perfecţiunii ucigaşe la care tocmai asistasem, dar pe chipul său inexpresiv de bikura nu se citea nici un semn că Alfa ar fi văzut creatura. A schiţat un gest stângaci cu palma deschisă, părând să cuprindă prin el labirintul, peretele grotei şi zecile de cruci luminoase încastrate acolo.

- Cruciform, a rostit Alfa.

Trei Ori Douăzeci Şi Zece s-au ridicat, s-au apropiat şi au îngenuncheat iarăşi. În lumina blândă, le-am privit chipurile placide şi am căzut de asemenea în genunchi.

- Vei urma crucea toate zilele tale, a rostit Alfa şi glasul lui purta cadenţa unei litanii.

Ceilalţi bikura i-au repetat cuvintele pe un ton aproape identic cu al unei psalmodieri.

- Vei aparţine cruciformului toate zilele tale, a spus Alfa şi când ceilalţi i-au îngânat vorbele, el a întins braţul şi a luat un cruciform mic de pe peretele grotei.

Nu era mai lung de douăzeci de centimetri şi s-a desprins de piatră cu un pocnet slab. Strălucirea i s-a stins pe măsură ce îl priveam.

Alfa a scos din robă o sforicică, a legat-o în jurul proeminenţelor micuţe din capătul cruciformului şi a ridicat crucea deasupra capului meu.

- Vei aparţine cruciformului acum şi în vecii vecilor, a zis el.

- Şi în vecii vecilor, s-a auzit ecoul bikura.

- Amin, am şoptit eu. Beta mi-a făcut semn că trebuie să-mi deschei roba în faţă. Alfa a coborât

cruciuliţa, până a atârnat în jurul gâtului meu. Am simţit-o rece pe piept; spatele ei era perfect plat, perfect neted.

Bikura s-au ridicat şi au pornit spre ieşirea peşterii, aparent redeveniţi apatici şi indiferenţi. I-am privit plecând, apoi am atins uşor crucea, am ridicat-o şi am cercetat-o. Cruciformul era rece, inert. Dacă într-adevăr fusese viu cu câteva clipe în urmă, acum nu mai dovedea nici un semn în această privinţă. Continua să pară mai degrabă coral, decât cristal sau rocă; pe spatele său neted nu se zărea nici cea mai mică urmă a vreunei substanţe adezive. Am speculat asupra efectelor fotochimice care ar fi creat luminescenţa. Am speculat asupra substanţelor fosforescente naturale, a bioluminescenţei şi a şanselor ca evoluţia să modeleze asemenea obiecte. Am speculat asupra legăturii, dacă exista vreuna, dintre prezenţa lor aici şi labirint, ca şi despre eonii necesari pentru formarea acestui platou astfel ca fluviul şi canionul să poată întrerupe unul dintre tuneluri. Am speculat asupra bazilicii şi creatorilor ei, m-am gândit la bikura, Shrike şi la mine însumi. În cele din urmă, am încetat speculaţiile şi am închis ochii să mă rog.

Când am ieşit din peşteră, cu cruciformul rece pe piept, sub robă, cei Trei Ori Douăzeci Şi Zece erau în mod evident gata să înceapă urcuşul de trei kilometri pe scară. Am ridicat ochii la crestătura alburie a cerului dimineţii dintre pereţii Faliei.

- Nu! am răcnit, cu glasul aproape acoperit de vuietul fluviului. Am nevoie de odihnă. Odihnă!

Am căzut în genunchi în nisip, dar vreo şase bikura s-au apropiat, m-au ridicat cu blândeţe şi m-au îndemnat spre scară.

Am încercat, Domnul îmi este martor că am încercat, însă după două-trei ore de suiş am simţit cum

îmi cedează picioarele şi m-am năruit, lunecând pe piatră, incapabil să-mi opresc căderea de şase sute de metri către bolovani şi fluviu. Îmi amintesc că am prins în mână cruciformul de sub roba groasă, apoi mai multe mâini mi-au oprit alunecarea, m-au ridicat, m-au purtat. Iar după aceea nu-mi mai amintesc nimic.

Până în dimineaţa asta. M-am trezit sub un răsărit care revărsa lumină prin deschiderea colibei mele. Purtam doar roba şi o atingere m-a asigurat că la gât cruciformul continua să atârne de sforicică lui vegetală. Privind soarele ce se înălţa deasupra pădurii, mi-am dat seama că pierdusem o zi, că dormisem nu numai pe durata cât suisem scara aceea nesfârşită (oare cum putuseră omuleţii să mă transporte doi kilometri şi jumătate pe verticală?), dar şi toată ziua aceea şi noaptea care-i urmase.

Am privit în jurul colibei. Comagenda şi celelalte dispozitive de înregistrat dispăruseră. Rămăseseră doar medscanerul şi nişte software-uri antropologice devenite inutile prin distrugerea celorlalte echipamente. Am clătinat din cap şi am pornit spre pârâu, ca să mă spăl.

Bikura păreau să doarmă. După ce participasem la ritualul lor şi „aparţineam cruciformului", păreau să fi pierdut interesul faţă de persoana mea. Dezbrăcându-mă să mă îmbăiez, am decis să nu mă mai preocup de ei. Am hotărât să plec de îndată ce mă simţeam îndeajuns de puternic. Dacă era necesar, aveam să găsesc o cale să ocolesc pădurile-de-foc. La nevoie, puteam să cobor scara şi să urmez cursul lui Kans. Ştiam mai mult ca oricând că vestea despre aceste artefacte miraculoase trebuia adusă lumii dinafară.

Mi-am tras peste cap roba grea, am rămas albicios și tremurând în lumina dimineţii şi am ridicat mâna să-mi iau cruciformul mic de pe piept.

Nu s-a desprins.

Stătea acolo, ca şi cum ar fi fost parte din corpul meu. Am tras, smuls şi smucit de sforicică, până s-a rupt şi a căzut. Am zgâriat cu unghiile proeminenţa în formă de cruce de pe piept. Nu s-a desprins. Carnea părea ca şi cum crescuse peste marginile cruciformului. Cu excepţia scrijeliturilor lăsate de unghii, nu simţeam nici o durere sau senzaţie fizică în cruciform sau în jurul lui, ci doar teroarea reală din suflet la gândul acestui obiect care era fixat de mine. După ce mi-a trecut primul val de panică, am rămas locului un minut, apoi mi-am îmbrăcat grăbit roba şi m-am întors iute în sat.

Cuţitul îmi dispăruse, la fel ca maserul, foarfecele, briciul... orice care m-ar fi putut ajuta să îndepărtez excrescenţa de pe pieptul meu. Unghiile îmi lăsaseră dâre însângerate pe piept. După aceea mi-am amintit de medscaner. I-am trecut receptorul deasupra pieptului, am citit display-ul, am scuturat din cap neîncrezător şi am rulat o scanare corporală integrală. După o vreme am tastat solicitarea de copii hard a rezultatelor scanării şi am rămas nemişcat foarte multă vreme.

Acum stau cu microcipurile de imagini. Cruciformul este perfect vizibil, atât pe imaginea ecografului, cât şi pe a secţiunii RMN... ca şi fibrele interne ce se răspândesc ca nişte tentacule subţiri, ca nişte rădăcini, prin tot trupul meu.

Excesul de ganglioni radiază dintr-un nucleu masiv aflat deasupra sternului, împrăştiindu-se în filamente peste tot - un coşmar de nematozi. Din câte pot vedea cu scanerul meu simplu, nematozii se termină în nucleul amigdaloid şi în alţi ganglioni fundamentali din ambele emisfere cerebrale. Temperatura, metabolismul şi nivelul limfocitelor sunt toate normale. N-a avut loc nici o invazie de ţesut străin. Potrivit scanerului, filamentele nematozi sunt rezultatul unei metastaze extinse, dar

simple. Potrivit scanerului, cruciformul în sine este compus din ţesut familiar... ADN-ul este al meu.

Aparţin cruciformului.

Ziua 116:

În fiecare zi mă plimb înainte şi înapoi între limitele cuştii mele - pădurile-de-foc spre sud şi est, ravenele împădurite spre nord-est şi Falia la nord şi la vest. Trei Ori Douăzeci Şi Zece nu mă vor lăsa să cobor în Falie dincolo de bazilică. Cruciformul nu mă va lăsa să mă îndepărtez cu mai mult de zece kilometri de Falie.

Iniţial nu mi-a venit să cred. Decisesem să pătrund în pădurile-de-foc, bizuindu-mă pe noroc şi pe ajutorul Domnului. Nu intrasem însă decât vreo doi kilometri în liziera pădurii, când durerea m-a izbit în piept, braţe şi cap. Am fost sigur că sufeream un atac de cord, dar simptomele au încetat imediat ce m-am întors la Falie. O vreme am întreprins experimente şi rezultatele au fost invariabil aceleaşi. Ori de câte ori mă aventuram adânc în pădurea-de-foc, îndepărtându-mă de Falie, durerea revenea şi sporea În intensitate până nu mă întorceam în sat.

Am început să înţeleg şi alte lucruri. Ieri, pe când exploram către nord, am găsit epava navei-seminale.

Doar o rămăşiţă metalică ruginită şi cuprinsă într-o masă de liane, printre stâncile de la marginea păduri-de-foc, lângă ravenă. Ghemuindu-mă însă printre coastele din aliaj expuse ale vehiculului străvechi, mi-am putut imagina fericirea celor şaptezeci de supravieţuitori, drumul lor scurt până la Falie, descoperirea finală a bazilicii şi... şi ce? Orice ipoteze făcute dincolo de acest punct sunt inutile, dar suspiciunile rămân. Mâine voi încerca altă examinare

fizică a unui bikura. Poate că acum, când „aparţin cruciformului", mă vor îngădui.

În fiecare zi, mă supun medscanului. Nematozii rămân - poate mai groşi, poate nu. Sunt convins că ei sunt simpli paraziţi, deşi trupul meu n-a arătat nici un semn în această privinţă. Mă privesc în apa adâncă de lângă cascadă şi văd doar aceeaşi faţă prelungă şi îmbătrânită pe care am ajuns s-o detest în ultimii ani. Azi-dimineaţă, în timp ce îmi studiam imaginea în apă, am deschis larg gura, gândindu-mă pe jumătate că voi vedea filamente cenuşii şi ciorchini de nematozi crescându-mi de pe cerul gurii şi din fundul gâtului. N-am zărit nimic.

Ziua 117:

Bikura nu au sexe. Nu sunt celibatari, nici hermafrodiţi, nici subdezvoltaţi - pur şi simplu, nu sunt diferenţiaţi sexual. Sunt la fel de lipsiţi de organe genitale externe sau interne ca şi o păpuşă de plastic spongios pentru copii. Nu există nici o dovadă că penisurile, testiculele sau organele feminine echivalente s-ar fi atrofiat sau ar fi fost modificate chirurgical. Nu există nici un semn că ar fi, existat vreodată. Urina merge printr-o uretră primitivă, care se termină într-o cavitate adiacentă anusului - un fel de cloacă rudimentară.

Beta a îngăduit să fie examinat. Medscanerul a confirmat ceea ce ochii mei nu voiau să creadă. Del şi Teta au fost de asemenea de acord cu scanarea. Nu am nici cea mai mică îndoială că şi ceilalţi Trei Ori Douăzeci Şi Zece sunt la fel de asexuaţi. Nu există nici un semn că ei ar fi fost... modificaţi. Aş sugera că toţi s-au născut aşa, dar care ar fi putut să le fie părinţii? Şi cum intenţionează să se reproducă bulgării aceştia asexuaţi

de lut uman? Trebuie să existe vreo legătură cu cruciformul.

După ce le-am terminat scanările, m-am dezbrăcat şi m-am studiat pe mine. Cruciformul se ridică de pe pieptul meu precum ţesutul roz al unei cicatrice, totuşi eu sunt încă om.

Cât timp?

Ziua 133:

Alfa a murit.

Eram cu el acum trei dimineţi când a căzut. Ne aflam la vreo trei kilometri spre est, căutând tuberculi de chalma în stâncile mari de lângă marginea Faliei. Plouase în majoritatea celor două zile anterioare şi pietrele erau destul de lunecoase. Am ridicat ochii de la propria mea escaladă, la timp pentru a-l vedea pe Alfa călcând greşit şi alunecând pe o lespede lată de rocă, dispărând peste margine. Nu a scos nici un ţipăt. Singurul sunet a fost hârşâitul robei pe stâncă, urmat după câteva secunde de zgomotul oribil de pepene crăpat al corpului său care lovise o proeminenţă de piatră la optzeci de metri mai jos.

Am avut nevoie de o oră ca să găsesc o cale de acces până la el. Chiar înainte de a-mi începe coborârea periculoasă, am ştiut că era prea târziu pentru a-l mai putea ajuta. Era însă datoria mea.

Corpul îi era înţepenit între două stânci mari. Probabil că murise instantaneu; braţele şi picioarele îi erau rupte, iar partea dreaptă a craniului fusese zdrobită. Sângele şi materia cerebrală mânjiseră piatra udă aidoma resturilor unui picnic trist. Am rămas lângă trupuşorul lui şi am plâns. Nu ştiu de ce, dar am plâns. În timp ce plângeam, i-am administrat maslul şi m-am rugat ca Domnul să primească sufletul acestei persoane

mici şi asexuate. După aceea i-am înfăşurat corpul în liane, am suit cu greu stânca înaltă de optzeci de metri şi - oprindu-mă frecvent ca să gâfâi epuizat - am tras cadavrul după mine.

Când i-am adus corpul în satul bikura, am fost privit cu prea puţin interes. În cele din urmă Beta şi alţi şase s-au apropiat ca să arunce o căutătură indiferentă asupra leşului. Nimeni nu m-a întrebat cum murise. După două minute, micul grup s-a dispersat.

Mai târziu, am purtat trupul lui Alfa la promontoriul unde îl îngropasem pe Tuk cu atâtea săptămâni în urmă. Săpam groapa puţin adâncă, folosind o piatră netedă, când a apărut Gama. Ochii lui bikura s-au dilatat puţin şi pentru o clipită mi s-a părut că văd un sentiment de emoţie pe trăsăturile acelea inexpresive.

- Ce faci? a întrebat el.

- Îl înmormântez.

Eram prea obosit ca să spun mai multe. M-am rezemat de o rădăcină groasă de chalma şi m-am odihnit.

- Nu, a spus Gama ca o comandă. El aparţine cruciformului.

M-am holbat, iar bikura s-a răsucit şi a plecat repede spre sat. După ce a dispărut, am îndepărtat prelata rudimentară de fibre vegetale cu care învelisem cadavrul.

Alfa era, fără urmă de îndoială, mort. Deja nu mai conta, pentru el sau pentru Univers, dacă aparţinea sau nu cruciformului. Căderea îl despuiase de majoritatea veşmintelor şi de toată demnitatea. Partea dreaptă a craniului se crăpase şi fusese golită ca un ou la micul dejun. Un ochi se căsca, fără să vadă, către cerul lui Hyperion printr-o peliculă tot mai opacă, iar celălalt privea parcă leneş de sub o pleoapă pe jumătate

coborâtă. Cutia toracică îi fusese zdrobită în asemenea măsură, încât cioturi de oase străpungeau carnea. Ambele braţe se rupseseră şi piciorul stâng se răsucise aproape complet. Folosisem medscanul ca să efectuez o autopsie superficială şi îmi dezvăluise leziuni interne masive; până şi inima amărâtului fusese strivită în şocul impactului.

M-am aplecat şi am pipăit pielea rece. Rigor mortis se instaura. Degetele mele au atins proeminenţa în formă de cruce de pe piept şi mi-am tras repede mâna îndărăt. Cruciformul era cald.

- Ridică-te.

Am înălţat ochii şi i-am văzut pe Beta şi ceilalţi bikura stând acolo. N-am avut nici o îndoială că m-ar fi ucis imediat, dacă nu m-aş fi îndepărtat de leş. Pe când mă trăgeam în lateral, o parte a minţii mele înspăimântate peste măsură a observat că Trei Ori Douăzeci Şi Zece erau acum Trei Ori Douăzeci Şi Nouă. În momentul acela mi s-a părut amuzant.

Bikura au ridicat trupul şi au pornit spre sat. Beta a privit cerul, m-a privit pe mine şi a spus:

- Este aproape timpul. Vei veni.

Am coborât toţi în Falie. Cadavrul a fost atent legat într-un coş de liane şi lăsat în jos odată cu noi.

Soarele încă nu ilumina interiorul bazilicii, când ei au aşezat corpul lui Alfa pe altarul lat şi au îndepărtat zdrenţele rămase.

Nu ştiu la ce mă aşteptam în continuare... poate la un act ritualic de canibalism. Nimic nu m-ar fi surprins, în loc de aşa ceva, un bikura a ridicat braţele, exact în clipa în care primele raze de lumină colorată au pătruns în bazilică, şi a intonat:

- Vei urma crucea toate zilele tale.

Trei Ori Douăzeci Şi Zece au îngenuncheat şi au repetat propoziţia. Eu am rămas în picioare. Nu am scos nici un cuvânt.

- Vei aparţine cruciformului toate zilele tale, a zis micul bikura şi bazilica a răsunat de corul glasurilor ce repetau.

Lumina de culoarea şi textura sângelui închegat proiecta pe peretele îndepărtat gigantica umbră a unei cruci.

- Vei aparţine cruciformului acum şi în vecii vecilor, s-a auzit incantaţia, iar vânturile sporeau afară şi tuburile de orgă ale canionului se tânguiau cu glasul unui copil torturat.

Când bikura s-au oprit, eu n-am mai şoptit „Amin". Am rămas locului, în vreme ce ei s-au întors şi au plecat cu indiferenţa bruscă şi totală a copiilor răsfăţaţi care şi-au pierdut interesul faţă de jocul lor.

- Nu este nici un motiv să stai, mi-a spus Beta după ce dispăruseră toţi.

- Dar vreau să rămân, am zis aşteptându-mă la o comandă să plec.

Beta s-a răsucit fără măcar să ridice din umeri şi m-a lăsat acolo. Lumina a pălit. Am ieşit să privesc soarele apunând, iar când m-am întors începuse.

Cu ani în urmă, în şcoală, văzusem holograma accelerată a descompunerii unui şoarece-cangur. Acţiunea lentă de reciclare a naturii desfăşurată pe parcursul unei săptămâni fusese accelerată şi comprimată în treizeci de secunde de oroare. Văzusem dilatarea bruscă, aproape comică a stârvului micuţ, apoi umflarea pielii şi cărnii în leziuni, urmată de apariţia viermilor în gură, ochi şi rănile deschise, iar în cele din urmă rapida şi incredibila curăţire a cărnii de pe oase prin tirbuşonare - nu găsesc alt cuvânt care să se potrivească imaginii - când viermii descriseseră o

spirală de la dreapta la stânga, de la cap spre coadă, o elice accelerată de consumare a leşului, care lăsase în urmă doar oase, cartilaje şi piele.

Acum priveam trupul unui om.

M-am oprit şi m-am uitat, pe când ultimele licăriri de lumină păleau rapid. În tăcerea ce deştepta ecouri a bazilicii nu se auzea absolut nimic, cu excepţia pulsului meu care-mi bubuia în timpane. M-am uitat cum cadavrul lui Alfa mai întâi a zvâcnit, după care a vibrat în mod vizibil, aproape levitând de pe altar în violenţa spasmodică a descompunerii bruşte. Pentru câteva clipe, cruciformul a părut să crească în mărime şi să-şi intensifice culoarea, strălucind la fel de roşu precum carnea crudă, şi mi-am imaginat atunci că am întrezărit reţeaua de filamente şi nematozi care menţinea laolaltă corpul ce se dezintegra, aidoma fibrelor metalice din modelul topit al unui sculptor. Carnea curgea.

În noaptea aceea am rămas în bazilică. Zona din jurul altarului a rămas iluminată de sclipirea cruciformului de pe pieptul lui Alfa. Când trupul se mişca, lumina proiecta umbre stranii pe pereţi.

Nu am părăsit bazilica până ce Alfa n-a plecat, în a treia zi, dar majoritatea schimbărilor vizibile se petrecuseră până la sfârşitul primei nopţi. Corpul lui bikura pe care eu îl numeam Alfa fusese distrus şi reconstruit în timp ce priveam. Cadavrul care rămăsese nu era tocmai Alfa şi nici tocmai non-Alfa, însă era intact. Faţa era a unei păpuşi din plastic spongios, netedă şi fără cute, cu trăsăturile modelate într-un surâs vag. La răsăritul celei de-a treia zile, am văzut cum pieptul cadavrului a început să se ridice şi să coboare şi am auzit prima inspiraţie - un foşnet sunând ca apa turnată într-un burduf din piele. Cu puţin înainte de amiază, am părăsit bazilica pentru a sui pe liane.

L-am urmat pe Alfa.

El n-a scos nici un cuvânt şi n-a răspuns la întrebări. Ochii lui au o privire fixă, nefocalizată, şi ocazional se opreşte, de parcă ar auzi glasuri îndepărtate care-l strigă.

Nimeni nu ne-a băgat în seamă când am revenit în sat. Alfa a intrat într-o colibă şi stă acolo. Eu stau în coliba mea. Cu un minut în urmă, mi-am desfăcut roba şi mi-am trecut degetele peste proeminenţa cruciformului. Zace benign sub pielea pieptului. Aşteaptă.

Ziua 140:

Îmi revin după răni şi după pierderea de sânge. Nu poate fi tăiat cu o piatră ascuţită.

Nu-i place durerea. Mi-am pierdut conştiinţa cu mult înainte s-o fi cerut durerea sau hemoragia. De fiecare dată când mă trezeam şi reîncepeam să tai, mă făcea din nou să leşin. Nu-i place durerea.

Ziua 158:

Alfa a început să vorbească câte ceva. Pare mai greoi, mai lent şi doar vag conştient de prezenţa mea (sau de a oricărui bikura), dar mănâncă şi se mişcă. Pare să mă recunoască, într-o anumită măsură. Med-scanerul arată inima şi organele interne ale unui tânăr... poate ale unui băiat de şaisprezece ani.

Trebuie să mai aştept încă o lună şi zece zile - cu totul vreo cincizeci de zile -, până ce pădurile-de-foc se liniştesc îndeajuns pentru a încerca să plec, indiferent de durerile pe care le voi simţi la îndepărtarea de sat. Vom vedea cine poate să reziste la multă durere.

Ziua 173:

Altă moarte.

Cel căruia îi spun Will - cel cu degetul rupt - lipsea de o săptămână. Ieri bikura au plecat câţiva kilometri spre nord-est, parcă ghidaţi de raza unei balize, şi i-au găsit rămăşiţele lângă ravena cea mare.

Este clar că o ramură s-a rupt pe când se cocoţa pentru a culege nişte frunze chalma. Moartea trebuie să fi fost instantanee, prin ruperea gâtului, însă important este locul unde a căzut. Trupul - dacă-l mai puteam numi aşa - zăcea între două conuri înalte de lut ce marcau muşuroaiele insectelor mari şi roşii pe care Tuk le numea mantise-de-foc. Termite devoratoare ar fi fost o denumire mai adecvată. În ultimele zile, insectele curăţaseră complet oasele de carne. Puţin mai rămăsese, cu excepţia scheletului, a unor zdrenţe de ţesuturi şi tendoane şi a cruciformului - încă ataşat de cutia toracică aidoma unei cruci splendide depuse în sarcofagul unui papă de mult răposat.

Este groaznic, totuşi nu pot să nu simt un mărunt sentiment de triumf dincolo de tristeţe. Cruciformul nu mai poate să regenereze nimic din osemintele acestea descărnate; până şi ilogica teribilă a acestui parazit blestemat trebuie să respecte imperativul legii conservării masei. Bikura pe care l-am numit Will a murit moartea adevărată. De acum, Trei Ori Douăzeci Şi Zece sunt cu adevărat Trei Ori Douăzeci Şi Nouă.

Ziua 174:

Sunt un prost.

Azi am întrebat de Will şi despre faptul că el murise moartea adevărată. Mă intrigase lipsa de reacţie a bikura. Ei recuperaseră cruciformul, dar lăsaseră

scheletul acolo unde-l găsiseră; nu făcuseră nici o încercare de a transporta rămăşiţele la bazilică. Peste noapte, mă străbătuse ideea îngrijorătoare că voi fi silit să umplu locul membrului lipsă din cei Trei Ori Douăzeci Şi Zece.

- Este foarte trist, am spus, că unul dintre voi a murit moartea adevărată. Ce vor deveni cei Trei Ori Douăzeci Şi Zece?

Beta m-a privit fix.

- El nu poate muri moartea adevărată, mi-a răspuns micul androgin spân. El aparţine cruciformului.

Ceva mai târziu, în vreme ce continuam scanările medicale ale membrilor tribului, am descoperit adevărul. Cel pe care l-am etichetat Teta arată la fel şi se comportă la fel, însă acum poartă două cruciforme înglobate în carnea lui. Nu am nici o îndoială că acest bikura va tinde spre corpolenţă în anii următori, umflându-se şi maturizându-se cumva ca o respingătoare celulă E. coli într-un vas Petri de cultură. Când el/ea/neutru va muri, doi vor ieşi din mormânt şi Trei Ori Douăzeci Şi Zece vor fi din nou completi. Cred că o iau razna.

Ziua 195:

Au trecut săptămâni de când studiez blestematul de parazit şi tot nu am nici un indiciu asupra felului în care funcţionează. Mai rău încă, nici nu-mi mai pasă. Acum mă interesează răspunsul la întrebări mult mai importante.

De ce a îngăduit Dumnezeu această blasfemie?

De ce au fost bikura pedepsiţi în felul acesta?

De ce am fost eu ales să sufăr soarta lor?

Pun întrebările acestea în rugăciunile mele vesperale, dar nu aud nici un răspuns, ci doar cântecul sângeros al vântului dinspre Falie.

Ziua 214:

Ultimele zece pagini ar trebui să conţină toate notaţiile făcute de mine în timpul lucrului şi ipotezele tehnice. Aceasta va fi ultima mea însemnare înainte de a încerca să străbat mâine dimineaţă pădurea-de-foc pasivă.

Nu poate să existe nici o îndoială că am descoperit punctul final al societăţilor umane stagnante. Bikura au atins visul nemuririi oamenilor şi au plătit pentru el cu natura lor umană şi cu sufletele lor nemuritoare.

Edouard, am petrecut multe ore luptându-mă cu credinţa mea... cu lipsa mea de credinţă... totuşi acum, în acest colţ teribil al unei planete practic uitată de lume, ciuruit aşa cum sunt de acest parazit detestabil, am redescoperit cumva o putere a credinţei pe care n-am mai cunoscut-o de când noi doi nu eram decât nişte băieţaşi. Înţeleg acum nevoia pentru credinţă - credinţa pură, oarbă, necontestată de raţiune - ca fiind un mic colac de salvare în oceanul sălbatic şi infinit al unui univers condus de legi nesimţitoare şi total indiferente faţă de micuţele fiinţe gânditoare care-l populează.

Zi după zi am încercat să părăsesc Falia şi zi după zi am suferit dureri atât de teribile, încât au devenit o parte tangibilă a lumii mele, aidoma soarelui prea mic sau a cerului verde şi lapislazuli. Durerea a devenit aliatul meu, îngerul meu păzitor, singura legătură care mi-a mai rămas cu natura umană. Cruciformului nu-i place durerea. Nici mie nu-mi place, dar, precum cruciformul, sunt de acord s-o folosesc pentru a-mi sluji scopurilor. Şi o voi face în mod conştient, nu instinctiv

ca masa de ţesut străin lipsit de minte care este înglobată în mine. Lucrul acesta caută doar evitarea iraţională a morţii, prin orice mijloace. Eu nu doresc să mor, însă îmbrăţişez durerea şi moartea în locul unei vieţi eterne fără minte. Viaţa este sfântă - eu continui să susţin că acesta este un element central al gândirii şi învăţăturilor Bisericii în ultimii două mii opt sute de ani, de când viaţa a devenit atât de ieftină -, dar şi mai sfânt este sufletul.

Acum îmi dau seama că ceea ce încercam să fac cu datele de pe Armaghast era să ofer Bisericii nu o renaştere, ci doar o tranziţie spre o viaţă falsă, de felul celei al acestor biete cadavre umblătoare. Dacă Biserica este menită să dispară, atunci aşa va trebui să fie - totuşi să piară glorios, cu deplina cunoaştere a renaşterii ei întru Hristos. Va trebui să pătrundă în tenebre, nu cu dragă inimă, însă cu fruntea sus - curajos şi cu tăria credinţei - ca milioanele care au făcut-o înaintea noastră, păstrând credinţa aidoma acelor generaţii ce au înfruntat moartea în tăcerea izolată a lagărelor de exterminare, a globurilor de foc nucleare, a saloanelor de canceroşi şi a pogromurilor, coborând în beznă dacă nu cu optimism, atunci rugându-se să existe un temei pentru toate, ceva care să merite preţul tuturor acelor suferinţe, al tuturor acelor sacrificii. Toţi cei dinaintea noastră au pătruns în beznă fără asigurarea logicii sau datelor sau a unei teorii convingătoare, ci bizuindu-se doar pe un firicel subţire de speranţă sau pe siguranţa prea şubredă a credinţei. Iar dacă ei au fost capabili să susţină speranţa aceea firavă înaintea tenebrelor, atunci tot aşa va trebui să fac şi eu... şi aşa va trebui să facă şi Biserica.

Deja nu mai cred că există vreun tratament sau operaţie care m-ar putea scăpa de lucrul acesta care mă

infestează, totuşi dacă cineva îl poate separa, studia şi distruge, chiar cu preţul vieţii mele, voi fi mulţumit.

Pădurile-de-foc sunt pe cât de liniştite vor fi vreodată. Acum - la culcare. Plec înainte de zori.

Ziua 215:

Nu există ieşire.

Am înaintat paisprezece kilometri în pădure. Există focuri răzleţe şi rafale de curenţi, dar se poate pătrunde. În trei săptămâni de mers aş fi putut s-o traversez.

Cruciformul nu mă va lăsa să plec.

Durerea a fost ca un atac de cord care nu se mai oprea. Am continuat totuşi să înaintez, împleticindu-mă şi târându-mă prin cenuşă. În cele din urmă, mi-am pierdut cunoştinţa. Când mi-am revenit, mă târâm spre Falie. M-am întors, am mers un kilometru, m-am târât cincizeci de metri, apoi mi-am pierdut cunoştinţa şi m-am trezit în locul de unde pornisem. Bătălia aceasta dementă pentru controlul asupra trupului meu a continuat toată ziua.

Înainte de apus, bikura au intrat în pădure, m-au găsit la cinci kilometri de Falie şi m-au purtat înapoi.

Iisuse Hristoase, de ce ai îngăduit una ca asta?

De acum nu mai am nici o speranţă, decât dacă vine cineva în căutarea mea.

Ziua 223:

Din nou, încercare. Din nou, durere. Din nou, eşec.

Ziua 257:

Azi am împlinit şaizeci şi opt de ani standard. Continui să lucrez la capela pe care o construiesc lângă Falie. Ieri am încercat să cobor la fluviu, dar am fost întors din drum de Beta şi alţi patru bikura.

Ziua 280:

Sunt de un an local pe Hyperion. Un an în Purgatoriu. Sau este Iadul?

Ziua 311:

Lucrând să dezghioc bolovani de pe brânele de sub platforma pe care se înalţă capela, am descoperit azi vergelele paratrăsnet. Probabil că bikura le-au aruncat peste margine când l-au ucis pe Tuk în noaptea aceea de acum două sute douăzeci şi trei de zile.

Vergelele acestea mi-ar permite să străbat pădurea-de-foc în orice moment al anului, dacă mi-ar îngădui-o cruciformul. El însă n-o face. Dacă nu mi-ar fi distrus trusele medicale cu sedative! Cu toate acestea, stând şi privind vergelele, mi-a venit o idee.

Experimentele mele rudimentare cu medscanerul continuaseră. Cu două săptămâni în urmă, când Teta îşi rupsese piciorul, am observat reacţia cruciformului. Parazitul a făcut tot ce putuse pentru a bloca durerea; Teta fusese inconştient mare parte din timp şi trupul lui produsese cantităţi incredibile de endorfine. Totuşi fractura fusese una extrem de dureroasă şi după patru zile bikura retezaseră gâtul lui Teta şi-i duseseră corpul în bazilică. Pentru cruciform fusese mai uşor să-i reînvie cadavrul, decât să tolereze o asemenea durere pe o perioadă îndelungată. Însă înainte de a fi omorât, scanerul meu arătase o retragere considerabilă a

nematozilor cruciformului din unele părţi ale sistemului nervos central.

Nu ştiu dacă este posibilă inducerea asupra propriei persoane - sau tolerarea - unor niveluri de durere non-letală suficientă pentru alungarea completă a cruciformului, dar sunt sigur de un lucru: bikura n-o vor îngădui.

Astăzi stau pe platformă, mai jos de capela pe jumătate terminată şi analizez posibilităţile.

Ziua 438:

Capela este terminată. E munca vieţii mele.

În seara asta, când bikura au coborât în Falie pentru parodierea zilnică a serviciului divin, am rostit liturghia la altarul nou-construitei capele. Copsesem prescura din făină de chalma şi sunt sigur că trebuie să fi avut gustul frunzei acelea galbene şi insipide, dar pentru mine gustul a fost exact ca acela al primei anafure pe care o înghiţisem la cea dintâi împărtăşanie a mea în Villefranche-sur-Saone, cu vreo şaizeci de ani standard în urmă.

Dimineaţă voi face ceea ce am plănuit. Totul este pregătit: jurnalele mele şi microcipurile medscanerului vor fi în punguţa împletită din fibre de 'best. Asta-i tot ce pot face.

Vinul sfinţit a fost doar apă, însă în lumina slabă a amurgului părea roşu ca sângele şi avea gust de vin de împărtăşanie.

Greu va fi să pătrund suficient de adânc în pădurea-de-foc. Trebuie să sper că acolo există destulă activitate incipientă în şi de la arborii tesla chiar şi în perioadele cele mai liniştite.

La revedere, Edouard! Mă îndoiesc că mai eşti în viaţă şi chiar dacă ai fi, nu văd nici o cale prin care ne-

am mai putea reuni vreodată, despărţiţi aşa cum suntem nu numai de anii distanţei, ci şi de un hău mult mai vast în formă de cruce. Speranţa mea de a te revedea nu va fi pentru această viaţă, ci pentru cea următoare. Straniu să mă auzi vorbind în felul acesta, nu? Trebuie să-ţi spun, Edouard, că în ciuda deceniilor acestea de nesiguranţă şi a spaimei teribile legate de ceea ce mă aşteaptă, inima şi sufletul îmi sunt totuşi împăcate.

Doamne, Dumnezeul meu, Mă căiesc din toată inimă că Te-am mâhnit, Şi ocărăsc toate păcatele mele, Pentru că mă lipsesc de paradis Şi-mi aduc chinurile gheenei, Dar mai mult decât toate pentru că Te-am mâhnit, Doamne, Dumnezeul meu, Care eşti întruparea bunătăţii Şi care meriţi toată dragostea mea Cu tărie, hotărăsc cu ajutorul îndurării Tale să-mi mărturisesc păcatele, să mă căiesc de ele Şi să-mi îndrept viaţa, Amin.

Ora 24:00:

Amurgul pătrunde prin fereastra deschisă a capelei şi scaldă în lumină altarul, potirul grosolan cioplit şi pe mine. Vântul dinspre Falie creşte în ultimul său cor pe care - cu noroc şi prin mila Domnului - îl voi mai auzi vreodată.

- Aceasta este ultima însemnare din jurnal, spuse Lenar Hoyt.

Când preotul termină de citit, cei şase pelerini de la masă ridicară feţele spre el, ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un vis comun. Consulul privi în sus şi văzu că Hyperion era mult mai aproape acum, acoperind o treime din cer şi alungând stelele cu sclipirea sa rece.

- Am sosit la zece săptămâni după ce-l văzusem pentru ultima dată pe părintele Dure, continuă părintele Hoyt şi glasul lui era o şoaptă răguşită. Pe Hyperion

trecuseră mai bine de opt ani... şapte ani de la ultima însemnare din jurnalul părintelui Dure.

Preotul suferea în mod vizibil, era palid şi chipul îi strălucea bolnăvicios, cu pielea udă de transpiraţie.

- După o lună, am ajuns la plantaţia Perecebo în amonte de Port Romance, urmă el silindu-se să insufle forţă în glas. Presupuneam că plantatorii de fibroplastice mi-ar fi putut spune adevărul, chiar dacă nu doreau să aibă nimic de-a face cu consulatul ori cu Autorităţile Autoguvernării. Am avut dreptate. Administratorul de la Perecebo se numea Orlandi şi îşi reamintea de părintele Dure, la fel ca noua lui soţie, femeia Semfa pe care părintele Dure o menţiona în jurnalul lui. Managerul plantaţiei încercase să organizeze câteva operaţiuni de salvare pe Platou, dar o înlănţuire fără precedent de sezoane de activitate în pădurile-de-foc îi siliseră să-şi abandoneze intenţiile. După alţi câţiva ani renunţaseră la speranţa că Dure sau omul lor, Tuk, mai puteau fi în viaţă. Orlandi a angajat totuşi doi piloţi rurali experţi pentru o expediţie de salvare la Falie cu doi forfecari ai plantaţiei. Ne-am menţinut în Falie cât am putut de mult, bizuindu-ne pe instrumentele de depistare a reliefului şi pe noroc pentru a ajunge în tărâmul bikura. Deşi în felul acesta ocolisem în majoritate pădurile-de-foc, am pierdut un forfecar şi patru oameni din cauza activităţii tesla.

Părintele Hoyt se opri şi se clătină uşor. Prinzându-se de marginea mesei pentru a-şi recăpăta echilibrul, îşi drese vocea şi zise:

- Multe nu mai sunt de spus. Am localizat satul bikura. Erau şaptezeci, toţi stupizi şi necomunicativi aşa cum sugerează însemnările lui Dure. De la ei am izbutit să deduc că părintele Dure murise în timp ce încercase să străbată pădurea-de-foc. Punguliţa de azbest rezistase şi în ea am găsit jurnalele şi datele medicale.

Hoyt îi privi pe ceilalţi pentru o clipă, apoi coborî ochii.

- I-am convins să ne arate unde murise părintele Dure, rosti el. Ei... nu-l îngropaseră. Resturile lui erau incinerate şi descompuse, totuşi îndeajuns de complete pentru a ne dovedi că intensitatea descărcărilor tesla distruseseră... cruciformul... şi trupul lui. Părintele Dure murise moartea adevărată. Ne-am întors cu resturile lui la plantaţia Perecebo, unde a fost înmormântat după ritualul complet.

Hoyt inspiră adânc.

- În ciuda obiecţiilor mele vehemente, domnul Orlandi a distrus satul bikura şi o secţiune a peretelui Faliei, folosind încărcături nucleare pe care le adusese de la plantaţie. Nu cred că vreun bikura ar fi putut supravieţui. Din câte ne-am putut da seama, intrarea în labirint şi aşa-numita bazilică trebuie să fi fost de asemenea distruse în alunecarea de teren care s-a produs. În decursul expediţiei, am suferit mai multe răni şi de aceea a trebuit să rămân la plantaţie câteva luni înainte de a reveni pe continentul nordic, de unde am pornit către Pacem. Nimeni nu ştie de existenţa acestor jurnale, doar domnul Orlandi, monseniorul Edouard şi acei superiori ai săi cărora a găsit de cuviinţă să le povestească. Din câte ştiu, Biserica n-a declarat nimic referitor la jurnalele părintelui Dure.

Părintele Hoyt, rămas în picioare, se aşeză în sfârşit. Broboane de sudoare îi picurau de pe bărbie şi chipul îi era alb-albăstrui în lumina reflectată a lui Hyperion.

- Asta-i... tot? întrebă Martin Silenus.

- Da, reuşi să murmure părintele Hoyt.

- Doamnă şi domnilor, rosti Het Masteen, este târziu. Vă sugerez să vă luaţi bagajele şi să vă întâlniţi la nava prietenului nostru Consulul, la sfera 11, în cel mult

treizeci de minute. Eu voi folosi una dintre cele trei navete de asolizare ale arborelui pentru a mă alătura vouă mai târziu.

Majoritatea grupului se adună în mai puţin de cincisprezece minute. Templierii înjghebaseră o pasarelă de la un pod de lucru de pe interiorul sferei până la balconul/debarcader superior al navei, iar Consulul îi conduse pe pelerini în salon, în vreme ce clonele aduseră bagajele, apoi plecară.

- Un fascinant instrument vechi, comentă colonelul Kassad trecându-şi degetele peste Steinway. Clavecin?

- Pian, răspunse Consulul. Din pre-Hegira. Suntem toţi?

- Mai puţin Hoyt, răspunse Brawne Lamia instalându-se în nişa de proiecţie.

Het Masteen intră în salon.

- Nava de război a Hegemoniei ţi-a acordat permisiunea de a coborî în astroportul Keats, spuse Căpitanul şi privi în jur. Voi trimite un membru al echipajului să vadă dacă domnul Hoyt are nevoie de ajutor.

- Nu, zise Consulul. Îşi drese glasul. Aş dori să mă duc eu însumi după el. Îmi poţi spune cum să ajung la cabina lui?

Căpitanul navei-arbore îl privi pe Consul o secundă, după care îşi strecură mâna în faldurile mantiei.

- Bon voyage, rosti el şi-i întinse un microcip. Ne vom întâlni pe planetă, înainte de ora noastră de plecare, la miezul nopţii, de la Templul lui Shrike din Keats.

Consulul făcu o plecăciune.

- Het Masteen, rosti el pe un ton oficial, a fost o plăcere să călătoresc între ramurile protectoare ale Arborelui. Se întoarse către ceilalţi şi făcu un gest din

mână: Vă rog, instalaţi-vă în salon sau în biblioteca de pe puntea imediat inferioară. Nava vă va satisface toate dorinţele şi va răspunde la orice întrebări aveţi. Vom pleca imediat ce mă voi întoarce cu părintele Hoyt.

Modulul ambiental al preotului se afla la jumătatea navei-arbore, mult în exterior pe o ramură secundară. Aşa cum se aşteptase Consulul, microcipul direcţional comagendă pe care i-l dăduse Het Masteen servea de asemenea şi ca paspartu pentru zăvorul palmar. După câteva minute în care apăsase zadarnic soneria şi bătuse în portalul de acces, Consulul declanşa comanda prioritară de deschidere şi pătrunse în modul.

Părintele Hoyt era în genunchi, zvârcolindu-se în centrul carpetei de iarbă. În jurul lui pe podea erau împrăştiate aşternuturi, echipamente, veşminte şi conţinutul unei truse medicale standard. îşi smulsese tunica şi gulerul şi sfâşiase cămaşa într-atât de asudată, încât îi era lipită de corp în zdrenţe ude, ruptă şi sfârtecată acolo unde o ferfeliţise cu unghiile. Lumina lui Hyperion se infiltra prin pereţii modulului, făcând ca scena bizară să pară că s-ar derula sub apă... sau, gândi Consulul, într-o catedrală.

Chipul lui Lenar Hoyt se contorsiona de agonie, în vreme ce mâinile sale îi râcâiau pieptul. Muşchii de pe antebraţele dezgolite se zvârcoleau aidoma unor creaturi vii, mişcându-se sub pielea ce părea o muşama albicioasă.

- Injectorul... n-a funcţionat, icni Hoyt. Te rog!

Consulul încuviinţă, comandă uşii să se închidă şi îngenunche lângă preot. Ii îndepărtă injectorul inutil din pumnul încleştat şi ejectă cartuşul-fiolă.

Morfină. Consulul dădu iarăşi din cap şi scoase un injector din trusa medicală pe care o adusese din nava lui. Avu nevoie de mai puţin de cinci secunde să-l încarce cu ultramorf.

- Te rog, îl imploră Hoyt.

Întregul trup îi era cuprins de spasme. Consulul aproape că putea vedea talazurile de durere străbătându-l pe bărbat.

- Da, spuse Consulul şi inspiră şuierat. Dar mai întâi, restul poveştii.

Hoyt îl privi fix şi întinse fără putere mâna spre injector.

De acum transpirat el însuşi, Consulul ţinu instrumentul cât mai departe.

- Da, rosti el, imediat după ce aud restul poveştii. Este important să ştiu.

- Dumnezeule, Iisuse Hristoase, suspină Hoyt. Te rog!

- Da, icni Consulul. Da. Îndată ce-mi spui adevărul. Părintele Hoyt se prăbuşi pe antebraţe, răsuflând în gâfâieli scurte.

- Ticălos blestemat, şuieră el.

Inspiră profund de două ori, reţinu inspiraţia în plămâni până ce trupul încetă să-i mai tremure şi se strădui să se ridice în capul oaselor. Când îl privi pe Consul, în ochii lui înnebuniţi de durere se putea zări parcă uşurare.

- Şi dup-aia... o să-mi faci... injecţia?

- Da, încuviinţă Consulul.

- Bine, reuşi Hoyt un murmur chinuit. Adevărul... Plantaţia Perecebo... cum am zis. Am zburat la... începutul lui octombrie... Licius... la opt ani după dispariţia... lui Dure. Ah, Hristoase, cum mai doare! Alcoolul şi endorfinele nu mai au nici un efect. Doar... ultramorfina pură.

- Da, şopti Consulul. Este pregătită. îndată ce termini povestea.

Preotul plecă fruntea. Transpiraţia îi picura de pe obraji şi vârful nasului pe iarba scurtă. Consulul văzu

muşchii bărbatului încordându-se, ca şi cum s-ar fi pregătit să atace, apoi alt spasm de durere zgudui trupul slăbănog şi Hoyt se nărui înainte.

- Forfecarul n-a fost distrus... de tesla. Împreună cu Semfa şi doi bărbaţi... am amerizat forţat lângă Falie... în timp ce Orlandi căuta în amonte. Forfecarul lui... a trebuit s-aştepte până la terminarea furtunii de fulgere. Bikura au venit noaptea. Au ucis... au ucis-o pe Semfa, pe pilot, pe celălalt bărbat... i-am uitat numele. Pe mine... m-au cruţat.

Hoyt întinse mâna după crucifixul său şi-şi dădu seama că şi-l smulsese. Hohoti scurt, oprindu-se înainte ca râsetele să se preschimbe în suspine.

- Ei... mi-au spus despre calea crucii. Despre cruciform. Mi-au spus despre... Fiul Flăcărilor. A doua dimineaţă m-au dus să-l văd pe Fiu. M-au dus... să-l văd.

Se chinui să se îndrepte şi-şi zgârie obrajii cu unghiile. Ochii îi erau larg căscaţi şi, în ciuda durerilor, era evident că uitase de ultramorfina.

- La vreo trei kilometri în pădurea-de-foc... la un tesla mare... înalt de optzeci, o sută de metri, cel puţin. Era inactiv atunci, dar în aer... se simţea încărcătura masivă. Peste tot era cenuşă. Bikura nu s-au... nu s-au apropiat prea mult. Au îngenuncheat, plecându-şi blestematele de capete pleşuve. Cu toate acestea eu... eu m-am apropiat... a trebuit. Doamne Dumnezeule... Iisuse Hristoase, el era. Dure. Ce mai rămăsese din el. Se folosise de o scară, pentru a sui trei... poate patru metri... pe trunchiul copacului. Construise un fel de platformă. Pentru picioare. Rupsese vergelele paratrăsnet... ceva mai lungi ca nişte piroane... şi le ascuţise. Probabil că se folosise de o piatră ca să-l bată pe cel mai lung prin picioarele lui în platforma de 'best şi copac.

Braţul lui stâng... bătuse pironul între radius şi cubitus... ocolind venele... exact ca nenorociţii de romani. Perfect sigur, atâta vreme cât scheletul îi era intact. Cealaltă mână... mâna dreapta... cu palma în jos. Bătuse mai întâi pironul. ÎI ascuţise la ambele capete. După aceea... izbise cu putere cu mâna dreaptă, străpungând-o. Cumva, îndoise pironul peste ea. Ca un cârlig.

Scara căzuse... de mult... dar era 'best. Nu arsese. M-am suit până la el. Totul arsese cu ani în urmă... hainele, pielea, primele straturi de carne... însă punga de 'best îi era în jurul gâtului.

Piroanele din aliaj conduceau curentul chiar şi atunci... l-am putut vedea... simţi... străbătând ce mai rămăsese din corp.

Continua să arate ca Paul Dure. Important! I-am spus monseniorului. Nu avea piele. Carnea era dezgolită sau descompusă prin fierbere. Nervii şi-alte chestii vizibile... ca nişte rădăcini sure şi galbene. Hristoase, mirosul... Totuşi continua să arate ca Paul Dure.

Atunci am înţeles. Am înţeles totul. Cumva... chiar înainte să fi citit jurnalele. Am înţeles că el atârna acolo... oh, Doamne Dumnezeule... de şapte ani. Viu. Mort. Cruciformul... îl silea să trăiască. Curenţii electrici... îl traversaseră fiecare secundă din... din acei şapte ani. Flăcări. Foame. Durere. Moarte. Dar cumva blestematul de... cruciform... sugea substanţă poate din copac, din aer, din ce mai rămăsese... reconstruind ce putea... silindu-l să trăiască, să simtă durerea, din nou şi din nou şi din nou...

Însă el învinsese. Durerea era aliatul lui. Iisuse Hristoase, nu doar câteva ore ţintuit pe copac şi apoi suliţa şi odihna, ci şapte ani!

Dar... el învinsese. Când am luat punga, cruciformul de pe pieptul lui a căzut. Pur şi simplu... a

căzut... cu rădăcini lungi şi-nsângerate. Apoi creatura... creatura despre care fusesem sigur că era un cadavru... omul a ridicat capul. Nu avea pleoape. Ochii îi fierseseră şi erau alburii. Buzele pieriseră. Cu toate acestea m-a privit şi a zâmbit. El a zâmbit. Şi a murit... a murit cu adevărat... acolo, în braţele mele. A zecea mia oară, dar de data aceasta cu adevărat. Mi-a zâmbit şi a murit.

Hoyt se opri, rămânând în tăcere cu propria lui durere, după care continuă, încleştând la răstimpuri dinţii:

- Bikura m-au dus... înapoi la... Falie. Orlandi a sosit a doua zi. M-a salvat. El... Semfa...   n-am putut... a distrus satul, i-a ars pe bikura care stăteau ca nişte oi nătânge. N-am... n-am putut argumenta cu el. Am râs. Doamne Dumnezeule, iartă-mă! Orlandi a aruncat în aer locul cu încărcăturile pe care le foloseau să... să defrişeze jungla... pentru loturile de fibroplastice.

Hoyt privi direct spre Consul şi făcu un gest contorsionat din mâna dreaptă.

- La început, calmantele au funcţionat. Însă cu fiecare an... cu fiecare zi... a fost mai rău. Chiar şi în amnezie... durerea. Trebuia oricum să mă-ntorc. Cum a putut el... şapte ani! Iisuse Hristoase, icni părintele Hoyt şi zgârie carpeta cu unghiile.

Consulul se mişcă iute, injectând întreaga fiolă de ultramorfină mai jos de subsuoară, prinzându-l pe preot în timp ce se prăbuşea şi lăsând cu blândeţe trupul inconştient pe podea. Cu ochii înceţoşaţi, Consulul rupse cămaşa îmbibată de sudoare a lui Hoyt, aruncând cât colo zdrenţele. Era acolo, desigur, sub pielea albicioasă a pieptului, ca un vierme mare, jupuit, în formă de cruce. Consulul inspiră şi-l întoarse cu delicateţe pe preot. Al doilea cruciform se găsea acolo unde se aşteptase să-l găsească, o proeminenţă ceva mai mică, în formă de cruce între omoplaţii slăbănogi ai

bărbatului. Se mişcă uşor când degetele Consulului atinseră pielea fierbinte.

Consulul acţiona fără grabă, dar eficient - împachetă obiectele preotului, făcu ordine în odaie şi-l îmbrăcă pe bărbatul inconştient cu blândeţea cu care ar fi îmbrăcat trupul unei rude răposate. Comagenda sa bâzâi.

- Trebuie să plecăm, se auzi glasul colonelului Kassad.

- Venim, răspunse Consulul.

Folosi comagenda ca să cheme clone să ia bagajele, însă îl ridică el însuşi pe părintele Hoyt. Trupul părea să nu aibă greutate.

Uşa modulului se dilată şi Consulul ieşi, trecând din umbra intensă a ramurii în strălucirea verde-albăstruie a planetei care acoperea cerul. Încercând să decidă ce avea să le spună celorlalţi, se opri un moment şi privi chipul bărbatului adormit. Ridică ochii spre Hyperion, apoi porni. Chiar dacă câmpul gravitaţional ar fi fost terestru standard, Consulul ştia asta, corpul din braţele lui n-ar fi fost o povară.

Cândva părintele unui copil, mort acum, Consulul umblă, resimţind senzaţia purtării unui fiu adormit către pat.

2

Fusese o zi caldă şi ploioasă în Keats, capitala lui Hyperion, şi chiar după ce ploaia încetase, un plafon de nori se deplasa lent şi greoi peste oraş, umplând văzduhul cu izul sărat al oceanului aflat la douăzeci de kilometri în vest. Spre seară, când lumina cenuşie a zilei începuse să se înceţoşeze în amurgul sur, două unde sonice zguduiră oraşul şi apoi reverberară din singurul pisc erodat dinspre sud. Norii străluciră alb-albastru.

După o jumătate de minut, o navă spaţială negru-abanos străpunse plafonul jos şi coborî precaut pe o coadă de flăcări de fuziune, cu luminile de poziţie clipind roşu şi verde pe fundalul sur.

La o mie de metri altitudine, semnalele de avertizare luminoasă ale navei pâlpâiră şi trei raze de lumină monocromă de la astroportul din nordul oraşului prinseră vehiculul într-un tripod rubiniu primitor. Nava rămase planând la trei sute de metri înălţime, glisă în lateral la fel de lin ca un pahar lunecând pe suprafaţa umedă a unei mese, după care se aşeză imponderabil într-un puţ antişoc care o aştepta.

Jeturi de apă de înaltă presiune scăldară puţul şi baza navei, ridicând vălătuci de aburi ce se contopiră cu perdelele de bură suflate peste câmpia asfaltată a astroportului. După ce jeturile de apă încetară, nu se mai auzi nici un sunet, doar murmurul ploii şi trosniturile şi pârâiturile aleatorii ale navei spaţiale care se răcea.

Un balcon se extinse din navă la douăzeci de metri deasupra zidului puţului. Ieşiră cinci siluete.

- Mulţumim pentru călătorie, domnule, rosti colonelul Kassad către Consul.

Consulul încuviinţă din cap şi se rezemă de balustradă, inspirând adânc aerul proaspăt. Picături fine de ploaie îi presărau ca nişte mărgăritare umerii şi sprâncenele.

Sol Weintraub îşi ridică pruncul din portbebe. O schimbare de presiune, temperatură, miros, mişcare, zgomot sau o combinaţie a tuturor o trezise pe fetiţă şi ea începu să plângă sonor. Weintraub o legănă şi-i gânguri, dar scâncetele continuară.

- Un comentariu potrivit pentru sosirea noastră, zise Martin Silenus. Poetul purta o capă purpurie lungă şi o beretă roşie, care îi era coborâtă spre umărul drept.

Sorbi din paharul de vin cu care ieşise din salon şi adăugă: Iisuse Hristoase, locul ăsta arată altfel.

Consulul, care lipsise numai opt ani locali, fu nevoit să-i dea dreptate. Pe vremea când el locuise în Keats, astroportul se aflase la nouă kilometri de oraş; acum cocioabe, corturi şi uliţe de pământ înconjurau perimetrul câmpului de asolizare. În zilele când el fusese Consul, cel mult o navă cobora o dată pe săptămână pe astroportul micuţ; acum numără pe pistă mai bine de douăzeci de nave. Clădirea minusculă a administraţiei şi vămii fusese înlocuită de o structură gigantică din prefabricate, o duzină de puţuri anti-şoc noi şi grile de asolizare fuseseră adăugate acolo unde câmpul fusese extins în grabă spre vest, iar perimetrul era presărat de zeci de module acoperite cu plase de camuflaj, despre care Consulul ştia că puteau sluji ca orice, de la staţii de control terestru, până la barăci militare. O pădure de antene exotice se ridica spre cer dintr-un ciorchine de asemenea paralelipipede în capătul îndepărtat al pistei de asolizare.

- Progres, murmură Consulul.

- Război, spuse colonelul Kassad.

- Aceia sunt oameni, rosti Brawne Lamia indicând porţile terminalului principal de pe latura sudică a câmpului.

Un val cafeniu se izbea ca un talaz silenţios de gardul exterior şi de câmpul restrictiv.

- Dumnezeule, zise Consulul, ai dreptate. Kassad îşi scoase binoclul şi ei priviră pe rând, holbându-se la miile de forme care trăgeau de sârmă, împingând în câmpul restrictiv.

- De ce sunt aici? întrebă Lamia. Ce vor? Chiar şi de la o jumătate de kilometru depărtare, puterea voinţei lipsită de minte a gloatei era înspăimântătoare. Siluete negre din FORŢA marină puteau fi zărite patrulând

imediat în interiorul perimetrului. Consulul îşi dădu seama că fâşia de pământ dezgolit dintre sârme, câmpul restrictiv şi puşcaşii marini anunţau aproape cu certitudine mine terestre, o zonă de raza-morţii, sau ambele.

- Ce vor? repetă Lamia.

- Vor să plece, spuse Kassad.

Chiar înainte de răspunsul colonelului, Consulul pricepu că gloata de la porţi şi cocioabele din jurul astroportului erau inevitabile; populaţia de pe Hyperion era pregătită să plece. Bănui că un asemenea flux tăcut năvălea spre porţi de fiecare dată când asoliza o navă.

- Ei bine, unul tot va rămâne, zise Martin Silenus şi arătă muntele scund aflat dincolo de râu, în sud. Bătrânul Plângăreţ William Rex, Dumnezeu să-i odihnească sufletul păcătos! Chipul sculptat al Tristului Rege Billy era abia vizibil prin bura de ploaie şi amurgul care se îndesea. Eu l-am cunoscut, Horatio, urmă poetul cherchelit. Un adevărat izvor de glume. Nici una dintre ele amuzantă. Un adevărat idiot, Horatio.

Sol Weintraub revenise în navă şi stătea chiar lângă pragul uşii, ferindu-şi pruncul de ploaie şi îndepărtându-i scâncetele pentru a nu deranja conversaţia.

- Vine cineva, arătă el.

Un vehicul terestru cu polimerul de camuflaj inert şi un VEM modificat cu ventilatoare de planare pentru câmpul magnetic slab al lui Hyperion traversau terenul cu suprafaţă dură.

Ochii lui Martin Silenus nu părăsiră nici o clipă privirea severă a Tristului Rege Billy. Aproape prea încet pentru a fi auzit, Silenus murmură:

În trist adâncă umbra unei văi,
Departe de a zorilor suflare,
Departe de-a amiezii vâlvătaie,

Departe de luceafărul de seară,
Stătea Saturn ca stânca, neclintit,
Mut ca tăcerea din bârlogul lui;
Păduri, păduri, ca norii peste nori,
Îi spânzurau din cap - şi nici o boare.

Părintele Hoyt ieşi pe balcon, frecându-şi faţa cu ambele palme. Ochii îi erau căscaţi şi nefocalizaţi, ca la un copil abia trezit din somn.

- Am ajuns? întrebă el.

- Da, în pizda mă-sii! răcni Martin Silenus şi restitui binoclul colonelului. Să coborâm şi să-i salutăm pe jandarmi.

Tânărul locotenent de marină nu păru impresionat de grup, nici chiar după ce scanase microcipul de autorizaţie pe care Het Masteen îl primise de la comandantul trupelor de intervenţie. Locotenentul le scana pe îndelete cipurile-vize, lăsându-i să aştepte în ploaie, făcând ocazional câte un comentariu cu aroganţa nepăsătoare comună unor asemenea persoane neînsemnate care tocmai au căpătat un crâmpei de putere. Apoi ajunse la cipul lui Fedmahn Kassad ridică ochii cu expresia unei nevăstuici surprinse.

- Domnul colonel Kassad!

- În rezervă, preciza Kassad.

- Mă scuzaţi, domnule colonel, se bâlbâi locotenentul în vreme ce se grăbea să restituie vizele tuturor. Nu ştiusem că faceţi pane din acest grup, domnule colonel. Chestia-i că... căpitanul a zis... vreau să spun... unchiul meu a fost cu dumneavoastră pe Bressia, domnule colonel. Vă rog să mă scuzaţi... dacă eu sau oamenii mei vă putem ajuta cu ceva...

- Pe loc repaus, locotenente, zise Kassad. Există posibilitatea vreunui mijloc de transport în oraş?

- Ah... păi, domnule colonel... Tânărul puşcaş marin încercă să-şi frece bărbia, după care îşi reaminti că purta cască. Da, domnule colonel. Problema însă, domnule colonel, este că gloata poate deveni destul de periculoasă şi... nenorocitele de VEM-uri merg ca un căcat pe... vă rog să mă scuzaţi, domnule colonel. Chestia-i că transporturile terestre sunt limitate la mărfuri şi până la ora 22:00 nu avem nici un forfecar disponibil care să poată pleca din bază, dar vă pot aranja să vă trec grupul pe lista de...

- O clipă, interveni Consulul.

Un forfecar ponosit de pasageri, cu domul geodezic auriu al Hegemoniei pictat pe poale, asolizase la zece metri depărtare. Un bărbat înalt şi slăbănog coborî.

- Theo! strigă Consulul.

Ambii înaintară, se pregătiră să-şi strângă mâinile, după aceea renunţară şi se îmbrăţişară.

- La dracu', făcu Consulul, arăţi bine, Theo. Era adevărat. Fostul lui asistent recuperase şase ani din diferenţa faţă de Consul, totuşi bărbatul mai tânăr continua să aibă zâmbetul ştrengăresc, faţa ascuţită şi părul roşu şi des care atrăseseră toate femeile nemăritate - şi nu puţine dintre cele măritate - din personalul consulatului. Timiditatea care făcuse parte din vulnerabilitatea lui Theo Lane continua să existe, evidenţiată prin felul în care, acum, îşi aranja în mod inutil ochelarii arhaici cu ramă de baga - unica artificialitate a tânărului diplomat.

- Mă bucur că te-ai întors, zise Theo. Consulul se răsuci, începu să-şi prezinte prietenul, apoi se opri.

- Dumnezeule, făcu el, tu eşti Consulul actual. Scuză-mă, Theo, nu m-am gândit.

Theo Lane surâse şi-şi aranjă ochelarii.

- Nici o problemă, domnule. De fapt, nu mai sunt Consul. În ultimele luni am funcţionat ca Guvernator-general. Consiliul Autoguvernării a solicitat în sfârşit - şi a primit - statutul oficial de colonie. Bun-sosit pe cea mai recentă planetă din Hegemonie.

Consulul îl privi fix o secundă, după care îşi îmbrăţişa din nou fostul protejat.

- Felicitări, Excelenţa Voastră! Theo zâmbi şi privi cerul.

- În scurt timp va începe să plouă foarte tare. Îmbarcă-ţi grupul în forfecar şi vă duc eu în oraş. Noul Guvernator-general îi zâmbi tânărului puşcaş marin: Locotenente?

- Ă-ă-ă... da, domnule Guvernator-general? Ofiţerul luă poziţie de drepţi.

- Vrei, te rog, să-ţi pui oamenii să încarce bagajele oaspeţilor mei? Toţi dorim să ne adăpostim de ploaie.

Forfecarul zbură spre sud peste autostradă la înălţimea constantă de şaizeci de metri. Consulul stătea în faţă pe scaunul de lângă pilot; ceilalţi se relaxau în fotoliile basculante din plastic spongios aflate în spate. Martin Silenus şi părintele Hoyt păreau să doarmă. Pruncul lui Weintraub încetase să mai plângă, în schimbul unui biberon cu lapte matern sintetic.

- Lucrurile s-au schimbat, rosti Consulul.

Îşi rezemă obrazul de cupola bătută de ploaie şi privi în jos, către haos.

Mii de barăci şi cocioabe acopereau versanţii dealurilor şi vâlcelele de-a lungul drumului de trei kilometri până la suburbii. Sub prelate ude erau aprinse focuri şi Consulul privi siluete de culoarea lutului care se deplasau între adăposturi de culoarea lutului. Garduri înalte fuseseră ridicate în lungul vechii Autostrăzi a Astroportului, iar şoseaua în sine fusese lărgită şi refăcută. Două benzi de camioane şi pneumoperne,

majoritatea kaki militar sau acoperite cu polimer de camuflaj inactiv, se mişcau lent în ambele direcţii. În faţă, luminile din Keats păreau să se fi multiplicat şi răspândit peste secţiuni noi ale văii râului şi dealurilor.

- Trei milioane, spuse Theo parcă citind gândurile fostului său şef. Minimum trei milioane de locuitori şi numărul sporeşte zilnic.

Consulul se holbă.

- Când am plecat eu, erau numai patru milioane și jumătate pe toată planeta.

- Cifra aceea nu s-a modificat, zise noul Guvernator-general. Absolut toţi vor să ajungă la Keats, să se îmbarce şi să se care de-aici. Unii aşteaptă construirea teleproiectorului, dar cei mai mulţi nu cred că va fi gata la timp. Se tem.

- De Expulzaţi?

- Şi de ei, încuviinţă Theo, însă cel mai mult de Shrike.

Consulul îşi întoarse chipul de la răcoarea cupolei.

- Aşadar a coborât la sud de Lanţul Căpăstrului? Theo râse fără chef.

- Este peste tot. Sau poate că ei sunt peste tot. Majoritatea oamenilor sunt convinşi că acum există zeci sau sute de creaturi. Omucideri Shrike au fost raportate pe toate cele trei continente. Peste tot, mai puţin în Keats, pe segmente de coastă din lungul Coamei şi în câteva dintre oraşele mari, ca Endymion.

- Câte victime? întrebă Consulul fără să dorească de fapt să ştie.

- Minimum douăzeci de mii de morţi sau dispăruţi, zise Theo. Sunt şi mulţi răniţi, totuşi acela nu-i Shrike, nu? Râse iarăşi, sec. Shrike nu se mulţumeşte să rănească oameni, nu? Nu, este vorba despre persoane care s-au împuşcat accidental, au căzut pe scări ori au

sărit panicaţi pe fereastră, care s-au călcat în picioare în aglomeraţii. Este un dezastru-n pizda mă-sii.

În cei unsprezece ani cât lucrase cu Theo Lane, Consulul nu-l auzise niciodată înjurând, indiferent sub ce formă.

- FORŢA este de vreun ajutor? se interesă el. Ea îl ţine pe Shrike departe de marile oraşe?

Theo clătină din cap.

- FORŢA n-a făcut absolut nimic, decât să ţină mulţimile la respect. Ah, da, puşcaşii marini fac o întreagă demonstraţie de păstrare în siguranţă a astroportului de aici şi a zonei de asolizare portuară din Port R., dar ei nici măcar n-au încercat să-l confrunte pe Shrike. Aşteaptă să se lupte cu Expulzaţii.

- FAA? întrebă Consulul, ştiind chiar în timp ce vorbea că slab antrenata Forţă de Autoapărare ar fi fost de prea puţin folos.

Theo pufni.

- Cel puţin opt mii de victime sunt din FAA. Generalul Braxton a dus „Treimea Luptătoare" în sus pe Drumul Fluviului ca „să lovească ameninţarea Shrike în bârlogul ei" şi de atunci nu s-a mai auzit nimic despre ei.

- Glumeşti, zise Consulul, totuşi o privire aruncată spre chipul prietenului său îi spuse că acesta vorbea serios. Theo, rosti el, cum naiba de ţi-ai găsit timp să ne aştepţi la astroport?

- N-am avut de ales, răspunse Guvernatorul general. Întoarse capul şi se uită în spate. Ceilalţi dormeau sau priveau extenuaţi pe ferestre. Trebuia să stau de vorbă cu tine, urmă Theo. Să te conving să nu te duci.

Consulul dădu să scuture din cap, însă Theo îl prinse de braţ şi-l strânse puternic.

- Ascultă ce am de spus, fir-ar al dracu'! Ştiu cât de greu este pentru tine să revii aici după... după ce s-a

întâmplat, dar, la dracu', n-are nici un rost să abandonezi totul fără motiv. Abandonează pelerinajul ăsta idiot. Rămâi în Keats.

- Nu pot..., începu Consulul.

- Ascultă-mă, îi ceru Theo. Motivul numărul unu: eşti cel mai bun diplomat şi manager de criză pe care l-am văzut vreodată şi avem nevoie de talentele tale.

- Nu are...

- Taci un minut! Motivul numărul doi: tu şi ceilalţi nu veţi ajunge nici măcar la două sute de kilometri de Criptele Timpului. Acum nu mai este ca-n vremurile din trecut când tu erai aici şi amărâţii de sinucigaşi puteau ajunge acolo, ba chiar să poposească vreo săptămână şi eventual să se răzgândească şi să se-ntoarcă acasă. Shrike a intrat în acţiune. Este ca o ciumă.

- Înţeleg asta, însă...

- Motivul numărul trei: eu am nevoie de tine. Am implorat Tau Ceti Central să trimită pe altcineva. Când am aflat că vii tu... ei bine, să dea dracii, m-a măcinat în ultimii doi ani.

Consulul clătină din cap, neînţelegător.

Theo porni virajul spre centrul oraşului şi apoi rămase în planare, luându-şi ochii de la comenzi ca să privească direct la Consul.

- Vreau ca tu să preiei funcţia de Guvernator general. Senatul nu va interveni - poate cu excepţia lui Gladstone - iar până va afla ea, va fi prea târziu.

Consulul simţi ca şi cum cineva l-ar fi pocnit sub a treia coastă. îşi feri ochii şi se uită în jos, către labirintul de străzi înguste şi clădiri strâmbe din Jackson, Oraşul Vechi. Când îşi regăsi glasul, spuse:

- Nu pot, Theo.

- Ascultă, dacă tu...

- Nu. Vorbesc serios - nu pot. N-ar fi fost oricum bine dacă aş fi acceptat, dar adevărul simplu este că nu pot. Trebuie să merg în pelerinajul ăsta.

Theo îşi îndreptă ochelarii şi privi drept înainte.

- Theo, eşti cel mai competent şi capabil profesionist din Serviciul Extern cu care am lucrat vreodată. Eu am fost desprins opt ani de realitate. Cred...

Theo încuviinţă apăsat şi-l întrerupse.

- Bănuiesc că vreţi să mergeţi la Templul lui Shrike.

-Da.

Forfecarul descrise un cerc şi asoliză. Consulul se uita în gol, gândindu-se, când uşile laterale ale vehiculului se basculară şi se pliară, iar Sol Weintraub spuse:

- Doamne Dumnezeule!

Grupul ieşi şi se holbă la ruina carbonizată şi năruită care fusese Templul lui Shrike. După ce cu aproximativ douăzeci şi cinci de ani locali în urmă Criptele Timpului fuseseră închise fiindcă deveniseră prea periculoase, Templul lui Shrike ajunsese atracţia turistică cea mai populară de pe Hyperion. Acoperind suprafaţa a trei cvartale şi ridicându-se la o sută cincizeci de metri înălţime cu turla sa centrală şi ascuţită, templul central al Bisericii lui Shrike era pe de o parte o catedrală ce inspira veneraţie, pe de altă parte o glumă gotică, prin curbele fluide ale contraforturilor ei din piatră prinse de scheletul din aliaje; pe de o parte, o litografie Escher prin trucurile vizuale de perspective şi unghiuri imposibile, iar pe de altă parte, un coşmar Bosch prin gurile de tunel, incintele ascunse, grădinile întunecate şi secţiunile interzise, şi - mai mult decât orice - fusese parte din trecutul lui Hyperion.

Acum pierise. Mormanele înalte de piatră înnegrită erau unicele indicii ale fostei măreţii a clădirii. Grinzi topite de aliaje se înălţau dintre bolovani aidoma coastelor unui stârv gigantic. Mare parte din sfărâmături se prăbuşiseră în puţurile, subsolurile şi pasajele care se întinseseră sub punctul acela de referinţă vechi de trei secole. Consulul se apropie de marginea unui puţ şi se întrebă dacă subsolul adânc făcuse cu adevărat legătura - aşa cum afirma legenda - cu unul dintre labirinturile planetei.

- Se pare că ar fi utilizat biciul-iadului, rosti Martin Silenus folosind un termen arhaic pentru orice armă laser de energie mare. Poetul părea că se trezise brusc, când i se alătură Consulului pe marginea puţului. Îmi amintesc vremea când Templul şi părţi din Oraşul Vechi erau singurele lucruri de pe-aici, urmă el. După dezastrul de lângă Cripte, Billy a decis să mute Jacktown aici din cauza Templului. Acum nu mai există. Hristoase...

- Nu, zise Kassad. Ceilalţi îl priviră.

Colonelul se ridică din locul unde examinase năruiturile.

- N-a fost biciul-iadului, spuse el, ci încărcături de plasmă. Mai multe.

- Mai vrei acum să rămâi aici şi să continui pelerinajul acesta inutil? întrebă Theo. Vino cu mine la consulat.

Se adresa Consulului, dar extindea invitaţia tuturor.

Consulul întoarse spatele puţului şi-şi privi fostul asistent, însă îl văzu acum, pentru prima dată, pe Guvernatorul-general al unei planete asediate din Hegemonie.

- Nu putem, Excelenţa Voastră, spuse Consulul. Cel puţin, eu nu pot. Nu voi vorbi în numele celorlalţi.

Cei patru bărbaţi şi femeia negară din capete. Silenus şi Kassad începură să descarce bagajele. Ploaia reveni sub forma unei pâcle uşoare ce cădea din beznă. În clipa aceea Consulul observă cei doi forfecari de atac FORŢĂ ce pluteau deasupra acoperişurilor apropiate. Întunericul şi fuzelajele din polimer-cameleonic îi ascunseseră bine, dar ploaia le dezvăluia acum contururile. Normal, gândi Consulul, Guvernatorul-general nu călătoreşte neescortat.

- Preoţii au scăpat? întrebă Brawne Lamia. Au mai existat supravieţuitori după distrugerea Templului?

- Da, zise Theo. (Dictatorul de facto a cinci milioane de suflete condamnate îşi scoase ochelarii şi-i lustrui pe poalele cămăşii.) Toţi preoţii şi acoliţii lui Shrike au scăpat prin tuneluri. Mulţimea înconjurase locul acesta de luni întregi. Liderul lor, o femeie pe nume Cammon, de undeva de la est de Oceanul de Iarbă, le dăduse tuturor celor din Templu suficiente avertismente înainte de a detona DL-20.

- Unde era poliţia? întrebă Consulul. FAA? FORŢA?

Theo Lane surâse şi în clipa aceea păru cu decenii mai bătrân decât tânărul pe care-l cunoscuse Consulul.

- Voi aţi fost trei ani în tranzit, rosti el. Universul s-a modificat. Sectanţii Shrike sunt arşi pe rug şi bătuţi în Web. Nu vă puteţi imagina atitudinea de aici. Poliţia din Keats a fost înglobată în urma legii marţiale pe care am declarat-o cu paisprezece luni în urmă. Ea şi FAA au privit, în timp ce gloata a incinerat Templul. La fel ca mine. În seara aceea, aici au fost o jumătate de milion de oameni.

Sol Weintraub se apropie mai mult.

- Ei ştiu despre noi? Despre acest pelerinaj final?

- Dacă ar şti, răspunse Theo, nici unul dintre voi n-ar mai fi în viaţă. Aţi crede că gloata ar saluta orice care ar putea să-l domolească pe Shrike, dar de fapt singurul

lucru pe care l-ar observa ar fi faptul că voi aţi fost aleşi de Biserica lui Shrike. În cazul de faţă, a trebuit să-mi nesocotesc Consiliul Consultativ. Dorea să vă distrugă nava înainte să fi pătruns în atmosferă.

- De ce ai făcut-o? întrebă Consulul. De ce l-ai nesocotit?

Theo oftă şi-şi aranja ochelarii.

- Hyperion continuă să aibă nevoie de Hegemonie şi Gladstone continuă să aibă votul de încredere al Totalităţii, chiar dacă nu şi pe al Senatului. Iar eu continui să am nevoie de tine.

Consulul privi ruina Templului lui Shrike.

- Pelerinajul acesta s-a încheiat înainte ca tu să ajungi aici, rosti Guvernatorul-general Theo Lane. Vrei să te întorci cu mine la consulat... cel puţin în calitate de consilier?

- Îmi pare rău, spuse Consulul. Nu pot.

Theo se întoarse fără un cuvânt, intră în forfecar şi decolă. Escorta militară îl urmă ca o înceţoşare prin ploaie.

Ploaia se înteţi. Grupul se strânse laolaltă în întunericul care sporea. Weintraub improvizase un fel de capotă deasupra lui Rachel şi răpăitul ploii pe plastic o făcea pe fetiţă să plângă.

- Ce facem în continuare? întrebă Consulul privind în jur în noapte şi spre străzile înguste.

Bagajele lor zăceau într-un morman îmbibat de apă. Planeta mirosea a cenuşă.

- Ştiu eu un bar, rânji Martin Silenus.

Se dovedi că barul îi era cunoscut şi Consulului; în mare parte a mandatului său de unsprezece ani pe Hyperion aproape că trăise în Cicero's.

Spre deosebire de majoritatea locurilor din Keats sau de pe Hyperion, Cicero's nu fusese botezat după un fleac literar pre-Hegira. Se zvonea că barul îşi căpătase

numele de la o secţiune a unui oraş de pe Vechiul Pământ - unii spuneau Chicago, SUA, alţii erau siguri că fusese Calcutta, SIA -, însă numai Stan Leweski, proprietar şi strănepot al fondatorului, ştia adevărul, iar Stan nu-i dezvăluise niciodată secretul. Ilarul în sine se revărsase într-un secol şi jumătate de existenţă, de la o mansardă la care se ajungea pe scări îrur-una dintre clădirile cele mai vechi şi deformate din Jacktown de pe malul râului Hoolie, la nouă niveluri în patru clădiri vechi şi deformate de pe malul râului Hoolie. De-a lungul deceniilor, singurele elemente care se păstraseră în decorul lui Cicero's erau plafoanele scunde, fumul gros şi fundalul permanent de conversaţii ce oferea senzaţia de intimitate în mijlocul animaţiei.

În seara aceasta nu se putea vorbi despre intimitate. Consulul şi ceilalţi se opriră pe când îşi purtau bagajele prin intrarea de pe Marsh Lane.

- Iisuse Hristoase, murmură Martin Silenus.

Cicero's arăta ca şi cum ar fi fost invadat de hoarde barbare. Toate scaunele erau pline, toate mesele erau ocupate, în general de bărbaţi, iar podelele erau acoperite de pachete, arme, pături rulate, echipamente străvechi de comunicaţii, cutii de raţii şi toate celelalte gunoaie ale unei armate de refugiaţi... sau poate ale unei armate refugiate. Aerul greu din Cicero's, care cândva fusese încărcat cu aromele întrepătrunse de fripturi la tigaie, vin, stim, bere şi tutun fără tabac, izbea cu mirosurile suprapuse de trupuri nespălate, urină şi disperare.

În clipa aceea, silueta mătăhăloasă a lui Stan Leweski se materializă din umbre. Antebraţele proprietarului erau la fel de uriaşe şi masive ca întotdeauna, dar fruntea lui avansase destui centimetri prin claia de păr negru ce bătuse în retragere, iar în jurul ochilor negri existau mai multe cute decât îşi

reamintea Consulul. Ochii aceia erau căscaţi acum, când Leweski îl privea pe Consul.

- O stafie, rosti el.

- Nu.

- N-ai murit?

- Nu.

- La dracu'! exclamă Stan Leweski şi, prinzându-l pe Consul de antebraţe, îl ridică cu uşurinţa cu care un adult ar fi făcut-o cu un copil de cinci ani. La dracu'! N-ai murit. Ce faci aici?

- Îţi verificam autorizaţia de vânzare a băuturilor alcoolice, zise Consulul. Pune-mă jos.

Leweski îl lăsă cu grijă pe Consul, îl bătu pe umeri şi rânji larg. ÎI privi pe Martin Silenus şi rânjetul i se schimbă într-o încruntătură.

- Pari familiar, totuşi nu te-am mai văzut niciodată.

- L-am cunoscut pe străbunicul tău, zise Silenus. Ceea ce-mi aduce aminte de ceva - ţi-a mai rămas bere din aia pre-Hegira? Chestia aia caldă, britanică, care are gust de pişat reciclat de ren. Niciodată n-am putut căpăta destulă.

- N-a mai rămas nimic, răspunse Leweski şi apoi ridică mâna spre poet. Să fiu al naibii! Geamantanul bunicului Jiri... Holograma veche a satirului din Licktownul original... Poate fi adevărat? Se holbă la Silenus, după aceea la Consul, atingându-i pe amândoi delicat cu un deget arătător masiv. Două spectre...

- Şase oameni obosiţi, spuse Consulul. Pruncul reîncepu să plângă. Şapte. Ai loc pentru noi?

Leweski se întoarse şi descrise un semicerc, cu mâinile desfăcute şi palmele îndreptate în sus.

- Aşa-i peste tot. N-a mai rămas nici un locşor. Nici mâncare, nici vin. Miji ochii către Martin Silenus: Nici bere. Acum am devenit un hotel mare, fără paturi. Ticăloşii de la FAA stau aici fără să plătească, îşi beau

trăscăul lor din interior şi-aşteaptă sfârşitul lumii. Cred că asta se va-ntâmpla destul de repede.

Pelerinii stăteau în fostul mezanin de acces în clădire. Mormanul lor de bagaje se alăturase unui vălmăşag de echipamente care presăra deja podeaua. Grupuri mici de bărbaţi se strecurau prin mulţime şi-i evaluau din ochi pe nou-sosiţi - privind-o mai ales pe Brawne Lamia. Ea le întoarse căutăturile cu o privire inexpresivă, rece.

Stan Leweski îl privi pentru un moment pe Consul.

- Am o masă la balcon. Cinci dintre Comandourile Morţii FAA stau acolo de o săptămână, povestindu-le tuturor şi lor înşişi cum o să-i radă pe Expulzaţi cu mâinile goale. Dacă vrei masa aia, o să-i dau afară pe ţângăi.

- Da, spuse Consulul.

Leweski se întorsese să plece, când Lamia îl opri, punându-şi mâna pe braţul lui.

- Vrei un mic ajutor? întrebă ea.

Stan Leweski ridică din umeri şi rânji.

- N-am nevoie, dar s-ar putea să-mi placă. Haide! Dispărură în mulţime.

Balconul de la nivelul al treilea avusese spaţiu suficient doar pentru masa făcută ţăndări şi şase scaune. În ciuda îmbulzelii nebuneşti de pe nivelurile principale, de pe scări şi paliere, nimeni nu-i provocase pentru a ocupa spaţiul după ce Leweski şi Lamia aruncaseră Comandourile Morţii, care protestaseră, peste balustradă, în râul aflat la nouă metri dedesubt. Cumva, Leweski izbutise să le trimită pelerinilor o carafă de bere, un coş de pâine şi friptură rece.

Grupul mancă în tăcere, suferind în mod evident mai mult ca de obicei de foamea, oboseala şi deprimarea postamnezie. Întunericul de pe balcon era diminuat doar de lumina slabă reflectată din adâncul lui Cicero's şi de

felinarele barjelor ce treceau pe râu. Cele mai multe clădiri din lungul lui Hoolie erau cufundate în beznă, dar alte lumini din oraş se reflectau din plafonul jos al norilor. Consulul putu distinge ruinele Templului lui Shrike la o jumătate de kilometru în amonte.

- Ei bine, rosti părintele Hoyt, care-şi revenise în mod clar după doza masivă de ultramorfină şi se clătina pe muchia îngustă dintre durere şi sedare, ce facem în continuare?

Când nimeni nu răspunse, Consulul închise ochii. Refuza să preia conducerea în orice privinţă. Stând pe balconul din Cicero's, era extrem de uşor să recadă în ritmurile unui trai anterior; avea să bea până în zori, să privească ploile de meteori după ce norii se împrăştiau, iar apoi să se împleticească spre apartamentul lui pustiu de lângă piaţă, mergând la Consulat după alte patru ore, după ce făcuse duş şi se bărbierise, părând perfect pe dinafară, dacă n-ar fi fost ochii injectaţi şi durerea sfredelitoare din ţeastă. Încrezându-se că Theo - tăcutul şi eficientul Theo - îl va ajuta să străbată dimineaţa. Încrezându-se că norocul îl va ajuta să străbată ziua. Încrezându-se că băutul în Cicero's îl va ajuta să străbată noaptea. Încrezându-se că lipsa de importanţă a postului său îl va ajuta să străbată viaţa.

- Sunteţi toţi pregătiţi pentru a pleca în pelerinaj? Consulul deschise brusc ochii. O siluetă cu mantie şi glugă stătea în prag şi pentru un moment Consulul crezu că era Het Masteen, după care îşi dădu seama că bărbatul acesta era mult mai scund, iar vorbele lui nu se poticneau în consoane ca ale Templierului.

- Dacă sunteţi pregătiţi, atunci trebuie să plecăm, rosti silueta întunecată.

- Cine eşti? întrebă Brawne Lamia.

- Veniţi repede, fu singurul răspuns al umbrei. Fedmahn Kassad se ridică, aplecându-se pentru a nu se

lovi cu capul de plafon, şi reţinu silueta în mantie, dându-i gluga pe spate printr-un gest scurt al mâinii.

- Un android! făcu Lenar Hoyt, holbându-se la pielea albastră şi ochii complet albaştri ai omului.

Consulul fu mai puţin surprins. De un secol, obţinerea androizilor fusese ilegală în Hegemonie şi nici un android nu mai fusese biofabricat cam tot de atunci, însă ei continuau să fie folosiţi pentru munci manuale în zone izolate ale planetelor noncolonii mărginaşe... ca Hyperion. Templul lui Shrike folosise androizi pe scară mare, respectând doctrina Bisericii lui Shrike care proclama că androizii erau neîntinaţi de păcatul originar şi ca atare superiori din punct de vedere spiritual omenirii şi - fiindcă veni vorba - exceptaţi de la pedeapsa teribilă şi inevitabilă a lui Shrike.

- Trebuie să veniţi repede, şopti androidul trăgându-şi gluga la loc.

- Eşti de la Templu? întrebă Lamia.

- Tăcere! se răsti androidul. Trase cu ochiul pe hol, reveni către ei şi încuviinţă din cap. Trebuie să ne grăbim. Vă rog să mă urmaţi.

Toţi se sculară în picioare, apoi ezitară. Consulul îl privi pe Kassad, care-şi deschise fără grabă jacheta lungă de piele. întrezări pentru o clipită o baghetă-letală la brâul colonelului. În mod normal, Consulul ar fi fost îngrozit de simpla idee a existenţei unei baghete-letale în preajma sa - cea mai mică atingere greşită putea transforma în piftie toate sinapsele celor din balcon -, dar în secunda aceasta se simţi în mod straniu liniştit de zărirea ei.

- Bagajele noastre..., începu Weintraub

- Deja s-a avut grijă de ele, şopti omul cu glugă. Haideţi, repede!

Grupul îl urmă pe android pe scară şi în noapte, iar trecerea lor fu obosită şi resemnată ca un suspin.

Consulul dormi până târziu. La o jumătate de oră după răsăritul soarelui, un dreptunghi de lumină îşi găsi drum printre obloanele hubloului şi căzu pe perna lui. Consulul se întoarse, dar nu se trezi. La o oră după aceea, răsună un zăngănit puternic, când calcanii-dracului istoviţi, care trăseseră barja toată noaptea, fură eliberaţi şi înlocuiţi de alţii odihniţi. Consulul continuă să doarmă. În ora următoare, paşii şi strigătele echipajului de pe puntea din exteriorul cabinei lui private sporiră în intensitate şi persistenţă, dar abia sirena de avertizare de sub ecluzele Karla fu cea care-l trezi în cele din urmă.

Mişcându-se lent, în inerţia parcă drogată a mahmurelii pricinuite de amnezie, Consulul se spălă cât putu mai bine având la dispoziţie lavoarul şi pompa din cabină, îmbrăcă pantaloni largi de bumbac, o cămaşă veche de pânză groasă şi pantofi cu talpă de cauciuc spongios şi-şi croi drum spre puntea mijlocie.

Micul dejun fusese pregătit pe un bufet lung lângă o masă ponosită ce putea fi retrasă în bordajul punţii. O tendă umbrea zona destinată servitului mesei şi prelata stacojiu-aurie pocnea în curentul iscat de mişcarea ambarcaţiunii. Era o zi superbă, senină şi veselă, cu soarele lui Hyperion compensând prin ferocitate ceea ce-i lipsea în mărime.

Weintraub, Lamia, Kassad şi Silenus erau deja acolo. Lenar Hoyt şi Het Masteen se alăturară grupului la două minute după sosirea Consulului.

Consulul îşi luă de pe bufet peşte fript, fructe şi suc de portocale, apoi se apropie de balustradă. Aici albia era lată, distanţa dintre maluri fiind de cel puţin un kilometru, iar verdele şi lapislazuli apei reflectau întrutotul cerul. La prima vedere, Consulul nu recunoscu peisajele de pe nici unul dintre maluri. În est, plantaţii semiacvatice de fasole-periscop se pierdeau în

pâcla depărtării, cu soarele care se ridica pe cer reflectându-se din o mie de suprafeţe inundate. La intersecţiile digurilor plantaţiilor erau vizibile câteva colibe indigene, cu pereţii înclinaţi construiţi din stranilemn decolorat sau semistejar auriu. În vest, lunca inundabilă din lungul fluviului era acoperită cu hăţişuri joase de gissen, rădăcini de womangrove şi o ferigă roşu-aprins pe care Consulul n-o recunoscu, toate crescând în jurul mlaştinilor de nămol şi lagunelor miniaturale ce se întindeau pe un kilometru către falezele pe care perenele albăstrui se agăţau de orice petic gol dintre lespezile de granit.

Pentru o secundă, Consulul se simţi rătăcit, dezorientat pe o planetă despre care crezuse că o cunoştea bine, însă după aceea îşi reaminti sirena de la ecluzele Karla şi-şi dădu seama că pătrunseseră pe o porţiune rar folosită din Hoolie, la nord de Crângul lui Doukhobor. Consulul nu văzuse niciodată partea aceasta a fluviului, deoarece întotdeauna călătorise sau zburase peste Canalul de Transport Regal, care se afla în vestul falezelor. Putea doar să presupună că vreun pericol sau anomalie pe ruta principală spre oceanul de Iarbă îi făcuse să pornească pe această cale secundară, prin porţiuni derivate din Hoolie. Aprecia că se aflau la o sută optzeci de kilometri nord-est de Keats.

- Pare altfel în lumina zilei, nu? făcu părintele Hoyt. Consulul se uită din nou către mal, nefiind sigur despre ce vorbea Hoyt; apoi înţelese că se referise la barjă.

Totul fusese straniu - urmărirea mesagerului android prin ploaie, îmbarcarea pe barja veche, drumul prin labirintul ei de cabine şi coridoare parchetate, preluarea lui Het Masteen de la ruinele Templului şi apoi luminile din Keats îndepărtându-se la pupa.

Consulul îşi reaminti orele acelea de dinainte şi de după miezul nopţii ca dintr-un vis înceţoşat de oboseală şi-şi închipui că şi ceilalţi trebuiau să fi fost la fel de epuizaţi şi dezorientaţi. îşi reaminti în mod vag surpriza simţită când văzuse că toţi membrii echipajului barjei erau androizi, dar îşi aminti cel mai bine propria lui uşurare când închisese în cele din urmă uşa cabinei şi se târâse în cuşetă.

- Azi dimineaţă am stat de vorbă cu A. Bettik, spuse Weintraub referindu-se la androidul care le fusese călăuză. Ambarcaţiunea aceasta veche are o istorie interesantă.

Martin Silenus se apropie de bufet pentru a-şi umple un pahar cu suc de tomate, adăugă ceva din flaconul turtit pe care-l purta şi rosti:

- E clar că-i destul de veche. Balustradele sunt lustruite de palme, treptele tocite de tălpi, tavanele afumate de funinginea felinarelor şi paturile adâncite de generaţii de futaiuri. Aş zice că-i veche de secole. Sculpturile şi finisările rococo sunt al dracu' de mişto. Aţi observat că în ciuda tuturor celorlalte duhori, inserţiile de lemn încă miros a santal? N-aş fi surprins dacă vechitura asta ar fi venit de pe Vechiul Pământ.

- Aşa este, zise Sol Weintraub. Fetiţa, Rachel, dormea pe braţul lui şi între buze i se formau încet băşicuţe de salivă. Ne aflăm pe mândra Benares, construită în oraşul de pe Vechiul Pământ cu acelaşi nume şi botezată după el.

- Nu-mi amintesc să fi auzit de vreun oraş de pe Vechiul Pământ cu numele ăsta, spuse Consulul.

Brawne Lamia ridică ochii de la micul dejun pe care aproape îl terminase.

- Benares, cunoscut şi ca Varanasi sau Ganhipur, Statul Liber Hindu. Parte din a Doua Sferă Asiatică de Coprosperitate formată după al Treilea Război Sino-

japonez. Distrus în Conflictul Limitat cu Indo-Republica Sovietică Musulmană.

- Da, încuviinţă Weintraub, Benares a fost construită cu ceva timp înainte de Marea Greşeală. Aş zice pe la jumătatea secolului al XXII-lea. A. Bettik m-a informat că iniţial a fost o barjă levitaţională...

- Generatorii EM mai există? îl întrerupse colonelul Kassad.

- Aşa cred, răspunse Weintraub. Lângă salonul principal de pe puntea cea mai de jos. Podeaua salonului este cristal lunar pur. Minunat, dacă am fi călătorit la două mii de metri altitudine... complet inutil acum.

- Benares, repetă Martin Silenus şi-şi trecu palma cu un gest drăgăstos peste o balustradă înnegrită de vreme. Cândva am fost jefuit acolo.

Brawne Lamia îşi lăsă din mână ceaşca de cafea.

- Bătrâne, încerci să ne spui că eşti atât de vârstnic încât să-ţi reaminteşti Vechiul Pământ? Să ştii că nu suntem idioţi.

- Scumpa mea copilă, radie Martin Silenus, nu încerc să-ţi spun nimic. Mă gândisem doar că s-ar putea să fie plăcut - şi în acelaşi timp edificator şi clarificator - dacă la un moment dat am face schimb de liste cuprinzând toate locurile în care am jefuit sau am fost jefuiţi. Deoarece deţii avantajul nedrept de a fi fost fiica unui senator, sunt convins că lista ta ar fi mult mai distinsă şi... mult mai lungă.

Lamia deschise gura să replice, se încruntă şi tăcu.

- Mă întreb cum a ajuns ambarcaţiunea aceasta pe Hyperion? murmură părintele Hoyt. De ce să aduci o barjă levitaţională pe o planetă unde echipamentele EM nu funcţionează?

- Ar trebui să funcţioneze, zise colonelul Kassad. Hyperion are un câmp magnetic, chiar dacă slab, atât

doar că nu te-ai putea bizui pe el pentru susţinerea vehiculelor în văzduh.

Părintele Hoyt ridică o sprânceană, neînţelegând în mod evident precizarea.

- Hei, strigă poetul de la locul lui de lângă balustradă, a venit toată gaşca!

- Şi? făcu Brawne Lamia.

Buzele ei dispăreau practic într-o linie subţire ori de câte ori i se adresa lui Silenus.

- Suntem toţi aici, spuse el. Să-i dăm drumul cu poveştile.

- Parcă ajunsesem la înţelegerea că ne vom spune istoriile după cină, rosti Het Masteen.

Martin Silenus strânse din umeri.

- Mic dejun, cină - pe cine-l doare-n cur de asta? Ne-am strâns toţi. N-o s-avem nevoie de şase-şapte zile ca s-ajungem la Criptele Timpului, nu?

Consulul căzu pe gânduri. În mai puţin de două zile aveau să ajungă pe cât de departe îi putea duce fluviul. Alte două zile, sau mai puţin, în funcţie de vânt, urmau să fie petrecute pe Oceanul de Iarbă. Cel mult o zi pentru a trece munţii...

- Nu, răspunse el. Nici măcar şase zile.

- Perfect, zise Silenus, atunci să-i dăm drumul cu poveştile. În plus, n-avem nici o garanţie că Shrike nu ne va face o vizită-surpriză înainte de a-i ciocăni la uşă. Dacă vi se pare că poveştile astea de la ora de culcare ne-ar putea creşte cu ceva şansele de supravieţuire, atunci eu zic să le auzim pe toate înainte ca povestitorii să-nceapă să fie făcuţi tocătură de robotu' ăla ambulant de bucătărie pe care suntem atât de dornici să-l vizităm.

- Eşti dezgustător, făcu Brawne Lamia.

- Ah, scumpo, surâse Martin Silenus, sunt exact aceleaşi cuvinte pe care le-ai şoptit azi-noapte după al doilea orgasm al tău.

Lamia îşi feri ochii. Părintele Hoyt îşi drese glasul si spuse:

- Al cui este rândul? Mă refer la istorisire... Tăcerea se prelungi.

- Al meu, rosti Fedmahn Kassad.

Bărbatul înalt vârî mâna în buzunarul tunicii albe şi arătă un bilet de hârtie pe care era scris un 2 mare.

- Ai ceva împotrivă s-o faci acum? întrebă Sol Weintraub.

Kassad surâse uşor.

- Nu doream s-o fac deloc, zise el, dar ce bine-ar fi de-ar fi îndeplinită cumplita faptă astăzi sorocită.

- Hei! strigă Martin Silenus. Tipu' se pricepe la piesele pre-Hegira.

- Shakespeare? întrebă părintele Hoyt.

- Nu, spuse Silenus. Lerner căcas-ar pe Lowe. Neil şi lăbarul de Simon. Hamei călare pe Posten.

- Domnule colonel, rosti Sol Weintraub pe un ton oficial, vremea este frumoasă, nici unul dintre noi nu pare să aibă ceva presant de făcut în următoarea oră şi v-am fi toţi recunoscători dacă ne-aţi împărtăşi povestea dumneavoastră care vă aduce pe Hyperion în ultimul pelerinaj al lui Shrike.

Kassad aprobă din cap. Ziua se încălzea, prelata tendei pocnea, punţile scârţâiau şi barja levitaţională Benares urca monoton contra curentului, spre munţi, smârcuri şi Shrike.

POVESTIREA SOLDATULUI
AMANŢII RĂZBOIULUI

În bătălia de la Agincourt, Fedmahn Kassad a întâlnit-o pe femeia în a cărei căutare avea să-şi petreacă restul vieţii.

Era o dimineaţă umedă şi rece de octombrie din Anul Domnului 1415. Kassad fusese introdus ca arcaş în oastea lui Henric al V-lea al Angliei. Armata engleză fusese pe pământul francez de la 14 august, iar de la 8 octombrie se retrăgea din faţa francezilor superiori ca forţă. Henric îşi convinsese Consiliul de Război că armata putea să fie mai rapidă decât francezii într-un marş forţat spre adăpostul lui Calais. Nu putuse. Acum, când zorii zilei de 25 octombrie se întrevedeau suri şi ploioşi, şapte mii de englezi, în majoritate arcaşi, înfruntau o oaste de douăzeci şi opt de mii de soldaţi francezi aflaţi la un kilometru în faţa lor, dincolo de câmpul noroios.

Kassad se simţea înfrigurat, obosit, bolnav şi speriat. În ultima săptămână de marş, el şi ceilalţi arcaşi nu se hrăniseră decât cu fructele de pădure pe care le găsiseră şi în dimineaţa aceasta toţi sufereau de diaree. Temperatura aerului era în jur de zece grade Celsius şi bărbatul petrecuse o noapte lungă încercând să doarmă pe solul umed. Era impresionat de realismul incredibil al experienţei - Reţeaua de Istorie a Tacticii de la Şcoala de Comandă Olympus depăşea simstinurile la fel de mult pe cât hologramele de mărime naturală depăşeau ferotipiile... dar senzaţiile fizice erau atât de convingătoare, atât de reale, încât pe Kassad nu-l încânta defel ideea de a fi rănit. Se povestea despre cadeţi care primiseră răni fatale în simulările RITŞCO şi fuseseră scoşi cu picioarele înainte din cuvele lor de imersiune.

Kassad şi ceilalţi arcaşi din flancul drept al lui Henric priviseră toată dimineaţa oastea mai numeroasă a francezilor, după care flamurile se agitaseră, echivalenţii sergenţilor din secolul al XV-lea lansaseră strigăte de luptă şi arcaşii ascultaseră ordinul regelui şi începuseră marşul împotriva inamicului. Linia

neregulată a englezilor, care se întindea vreo şapte sute de metri de-a latul câmpului, de la o lizieră la alta, consta din pâlcuri de arcaşi, printre care erau intercalate grupuri mai mici de soldaţi călări împlătoşaţi. Englezii nu aveau o cavalerie oficială şi cei mai mulţi cai pe care Kassad îi putea zări în capătul lui de câmp erau strânşi lângă grupul de comandă al regelui, la trei sute de metri depărtare spre centru, sau adunaţi în jurul poziţiei ducelui de York, mai aproape de flancul drept unde se aflau Kassad şi ceilalţi arcaşi. Grupurile acestea de comandă îi reaminteau bărbatului de cartierul general mobil al FORŢELE-sol, atât doar că în locul inevitabilei păduri de antene de comunicaţii care să le trădeze poziţia, stindarde viu colorate şi flamuri atârnau ude şi inerte pe lănci. O ţintă evidentă pentru artilerie, gândi Kassad, apoi îşi reaminti că arma aceea încă nu exista.

Kassad observă că francezii aveau mulţi cai. Estimă că şase-şapte sute de călăreţi erau dispuşi în rânduri în ambele lor flancuri, iar o linie lungă de cavalerie se afla în spatele frontului principal de bătălie. Lui Kassad nu-i plăceau caii. Desigur, văzuse fotografii şi holograme, totuşi până la acest exerciţiu nu întâlnise animalele în sine, iar mărimea, mirosurile şi sunetele lor tindeau să fie descurajante - mai ales când blestematele de patrupede aveau capul şi pieptul acoperite de zale, erau împlătoşate în oţel, şi antrenate să poarte bărbaţi în armură cu lănci lungi de patru metri.

Înaintarea englezilor se opri. Kassad estimă că linia lui se afla la două sute cincizeci de metri de francezi. Din experienţa săptămânii trecute, ştia că distanţa era sub raza de acţiune a arcurilor mari, însă în acelaşi timp ştia că avea să-şi smulgă pe jumătate braţul din articulaţie pentru a ţine arcul acela încordat.

Francezii răcneau ceea ce Kassad bănuia că erau insulte. Le ignoră, iar el şi tovarăşii săi tăcuţi trecură de locul unde îşi înfipseseră săgeţile lungi şi găsiră un sol moale în care să bată parii. Aceştia erau mari şi grei, iar Kassad îl căra pe al său de o săptămână. Lung de un metru şi jumătate, lemnul greoi fusese ascuţit la ambele capete. Când se dăduse ordinul ca toţi arcaşii să caute copăcei şi să taie pari, undeva în codrul cel des prin care trecuseră imediat după ce traversaseră râul Somme, Kassad se întrebase într-o doară ce aveau să facă cu ei. Acum ştia.

Fiecare al treilea arcaş purta un mai şi îşi bătură pe rând parii, înclinându-i cu atenţie către duşman. Kassad îşi scoase cuţitul lung, reascuţi capătul care, deşi aplecat pieziş, i se ridica aproape până la piept, apoi se retrase prin gardul viu de pari ascuţiţi pentru ca să aştepte atacul francezilor.

Francezii nu atacară.

Kassad aşteptă alături de ceilalţi. Arcul lui era înstrunit, patruzeci şi opt de săgeţi erau înfipte în două mănunchiuri la picioare şi era bine proptit în tălpi.

Francezii nu atacară.

Ploaia se oprise, dar începuse să sufle o briză rece şi puţina căldură corporală pe care Kassad a căpătat-o în urma marşului scurt şi a baterii parilor se pierduse rapid. Singurele zgomote erau zornăielile metalice produse de foirile oamenilor şi cailor, mormăiturile ocazionale sau râsetele nervoase şi bufniturile mai grele de copite ale cavaleriei franceze care se rearanja, totuşi continua să refuze şarja.

- Să-mi bag..., zise un yeoman cărunt la vreo doi metri de el. Nemernicii ne-au stricat toată dimineaţa asta de căcat. Ori se pişă, ori se dau jos de pe oală.

Kassad încuviinţă din cap. Nu era sigur dacă auzea şi înţelegea dialectul epocii acelea sau dacă vorbirea

fusese pur şi simplu în grai Standard. Habar n-avea dacă arcaşul cărunt era alt cadet din Şcoala de Comandă, un instructor sau doar un artefact al simulării. Nu putea ghici dacă argoul fusese corect. Nu-i păsa. Inima îi bubuia şi-şi simţea palmele asudate. Le şterse pe vestă.

Ca şi cum regele Henric ar fi fost îndemnat de mormăiala bătrânului, steagurile de comandă se legănară brusc şi se înălţară, sergenţii răcniră şi linie după linie de arcaşi englezi îşi ridică arcurile mari, le încordă când primi ordinul şi trase săgeţile la următorul ordin.

Patru valuri de săgeţi alcătuite din şase mii de proiectile lungi de un metru, cu vârf ca o daltă ascuţită, cunoscute sub numele „clothyard", se ridicară, părură să rămână suspendate într-un nor la treizeci de metri înălţime, după care căzură peste francezi.

Se auziră zbieretele cailor şi o mie de copii demenţi bătură în zece mii de oale de cositor, când ostaşii francezi se aplecară în faţă sub ploaia de săgeţi, pentru a lăsa coifurile lor de oţel şi armurile de pe umeri şi piept să preia greul torentului. Kassad ştia că în termeni militari pierderile fuseseră minore, însă asta era o alinare prea mică pentru ocazionalul soldat francez căruia îi intraseră în ochi douăzeci şi cinci de centimetri de săgeată sau pentru zecile de cai care se cabrau, se năruiau şi se loveau unul de celălalt, în vreme ce călăreţii se străduiau să smulgă săgeţile de lemn din spinările şi flancurile lor.

Francezii nu atacară.

Alte comenzi fură răcnite. Kassad ridică arcul, îl încorda, slobozi săgeata. Din nou. Şi din nou. Cerul se întuneca la fiecare zece secunde. Braţul şi spinarea îl dureau pe bărbat din cauza ritmului. Constată că nu simţea nici exaltare, nici mânie. Îşi făcea treaba.

Antebraţul îi era carne vie. Săgeţile zbârnâiră iarăşi. Şi iarăşi. Cincisprezece din primul lui mănunchi de douăzeci şi patru de săgeţi fuseseră trase, când un strigăt se transmise în lungul liniei englezilor şi Kassad se opri şi coborî ochii, fără să slăbească încordarea arcului.

Francezii atacau.

O şarjă de cavalerie era mai presus de experienţa lui Kassad. Vederea a o mie două sute de cai în armură care goneau direct spre el crea senzaţii interne pe care le găsi demoralizatoare. Şarja dură mai puţin de patruzeci de secunde, însă Kassad constată că durata aceea era mai mult decât suficientă pentru ca gura să i se usuce complet, răsuflarea să devină întretăiată şi gâfâită, iar testiculele să i se retragă complet în trup. Dacă restul fiinţei sale ar fi putut găsi o ascunzătoare comparabilă, el s-ar fi gândit în mod serios să se târască înăuntru.

Aşa însă era prea preocupat să fugă.

Trăgând la comandă, linia lui de arcaşi lansă cinci salve în linie dreaptă spre călăreţii care îi atacau, izbuti să mai tragă încă o săgeată în foc de voie, apoi se retrase cinci paşi.

Caii, se dovedi, erau prea inteligenţi pentru a fi de acord să se înfigă de bună voie în vârfurile parilor - indiferent cât i-ar fi implorat călăreţii lor s-o facă - dar al doilea şi al treilea val de cavalerie nu se opri la fel de brusc ca primul şi, într-o singură clipă de nebunie, caii se prăbuşiră, nechezând, călăreţii fură azvârliţi, urlând, iar Kassad ţâşni, zbierând, repezindu-se către orice francez căzut pe care-l putea zări. Cavalerul francez făcu o tumbă peste capul calului său care se prăbuşea, se rostogoli o dată, apoi se ridică lovind cu maiul în silueta ghemuită, atunci când putea, înjunghiind prin fantele armurii cu cuţitul său lung, atunci când nu avea

loc să poată roti ciocanul. La scurt timp, el, arcaşul cărunt şi un bărbat mai tânăr care-şi pierduse căciula deveniră o echipă de ucis eficientă, atacând din trei părţi călăreţii azvârliţi de pe cal, cu Kassad folosindu-şi maiul pentru a-i doborî pe francezii care cerşeau îndurare, pentru ca după aceea toţi trei să-i termine cu cuţitele.

Un singur cavaler se sculă în picioare şi ridică spada pentru a li se opune. Francezul îşi înălţă viziera coifului şi strigă un apel clar la onoare şi duel individual. Bătrânul şi tânărul îi dădeau târcoale ca lupii. Kassad se întoarse cu arcul şi de la zece paşi trimise o săgeată în ochiul stâng al cavalerului.

Bătălia continuă în nota de operetă funestă comună tuturor luptelor cu arme, încă de la primele înfruntări ce folosiseră pietre şi oase pe Vechiul Pământ. Cavaleria franceză izbuti să se întoarcă şi să dea bir cu fugiţii, în secunda în care primul val de zece mii de pedestraşi atacă centrul englezilor. Încăierarea compromise ritmul asaltului şi, până ce francezii recăpătară iniţiativa, soldaţii lui Henric izbutiseră să-i ţină la depărtarea lăncilor, în timp ce Kassad şi câteva mii de arcaşi revărsară salve de săgeţi trase de la mică distanţă în pedestrimea franceză.

Acţiunea aceea nu puse capăt bătăliei. De fapt, nu era nici măcar clipa decisivă. Momentul de răscruce, atunci când sosi, fu pierdut - aşa cum se întâmplă cu toate momentele de acest fel - în praful şi tumultul a mii de dueluri individuale, în care infanteriştii se înfruntau corp la corp. Înainte ca totul să se termine, după vreo trei ore, aveau să existe variaţiuni minore cu teme repetate, atacuri ineficiente şi contraatacuri stângace, ca şi un act mai puţin decât onorabil - ordinul lui Henric de a ucide prizonierii, astfel încât să nu fie lăsaţi în ariergardă, unde să reprezinte o ameninţare pentru

englezi. Ulterior însă, cronicarii şi istoricii aveau să cadă de acord că rezultatul fusese pecetluit undeva în confuzia din timpul primei şarje a pedestrimii franceze. Au murit mii de francezi. Dominaţia engleză în partea aceea a Europei avea să mai continue un timp. Vremea cavalerilor împlătoşaţi, a celor care întruchipau însăşi noţiunea de „cavalerism", luase sfârşit... închisă în sicriul istoriei de câteva mii de arcaşi ţărani, scursura societăţii, înarmaţi cu arcuri mari. Insulta finală la adresa francezilor de viţă nobilă care muriseră - dacă într-adevăr morţii mai puteau fi lezaţi de insulte - o constituise faptul că arcaşii englezi nu numai că fuseseră oameni simpli, „simpli" în sensul cel mai de jos şi mai infestat de păduchi al cuvântului, ci că fuseseră recruţi. Pifani. GI. Răcani. AEP-i. Râtani. Boboci. K-tehi. Şobolani-spaţiali.

Toate acestea făceau parte din lecţia pe care Kassad ar fi trebuit s-o înveţe în decursul exerciţiului RIT:ŞCO. El nu învăţă nimic din toate. Era prea ocupat cu o întâlnire care avea să-i schimbe viaţa.

Cavalerul francez făcu o tumbă peste capul calului său care se prăbuşea, se rostogoli o dată, apoi se ridică şi o luă la fugă spre pădure, înainte ca noroiul să fi încetat să se ridice în aer. Kassad îl urmă. Parcursese jumătate din distanţa care-l despărţea de lizieră până să-şi dea seama că tânărul şi arcaşul cărunt nu-l însoţiseră. Nu conta. Adrenalina lui curgea năvalnic şi setea sângelui îl prinsese în ghearele ei.

Cavalerul, care tocmai fusese azvârlit de pe un cal aflat în plin galop şi care purta treizeci de kilograme de armură incomodă, ar fi trebuit să fie o pradă uşor de prins. Nu se întâmplă însă aşa. Francezul privi peste umăr o dată, îl zări pe Kassad alergând cât îl ţineau puterile cu un mai în mână şi ochii scăpărând, şi parcă

îşi spori viteza, ajungând la pădure cu cincisprezece metri înaintea urmăritorului său.

Kassad pătrunse adânc în pădure înainte să se oprească, să se rezeme în mai, să-şi tragă răsuflarea şi să privească în jur. Bufniturile, răcnetele şi zăngăniturile dinspre câmpul de luptă dindărătul lui erau atenuate de depărtare şi hăţişuri. Copacii erau aproape complet despuiaţi şi crengile încă picurau după ploaia din timpul nopţii; solul pădurii era acoperit cu un strat gros de frunze vechi şi o masă încâlcită de arbuşti şi rugi. Cavalerul lăsase o urmă de ramuri rupte şi paşi pe primii douăzeci de metri, dar potecile ciutelor şi desişurile împiedicau să se vadă clar încotro apucase.

Kassad avansa lent, afundându-se mai mult printre copaci, încercând să perceapă orice zgomot diferit de propriile lui gâfâieli şi de bubuiturile nebuneşti ale inimii. Pricepu brusc că, tactic vorbind, acţiunea lui nu era deloc inspirată; când dispăruse în tufe, cavalerul purtase armură completă şi spadă. Era posibil în orice moment ca francezul să-şi uite panica, să regrete temporara pierdere a onoarei şi să-şi reamintească anii de antrenament pentru luptă. Kassad fusese de asemenea antrenat. Coborî ochii la cămaşa lui din pânză şi vesta de piele. Continua să ţină maiul cu ambele mâini, iar cuţitul era înfipt în brâul lat. El fusese antrenat să utilizeze arme de mare energie cu o rază letală ce varia de la câţiva metri la mii de kilometri. Fusese antrenat în folosirea grenadelor cu plasmă, bicelor-iadului, puştilor cu fleşete, sonicelor, armelor fără recul pentru gravitaţie zero, baghetelor-letale, puştilor cinetice de asalt şi mănuşilor-cu-raze. Acum deţinea ştiinţa funcţionării arcului mare englez. Nici una dintre armele acelea - inclusiv arcul mare - nu se aflau asupra lui în clipa respectivă.

- Băga-mi-aş, murmură sublocotenentul Kassad.

Cavalerul apăru din tufişuri, atacând ca un urs, cu braţele ridicate şi picioarele depărtate, cu spada pe punctul de a descrie un arc paralel cu solul menit să-l eviscereze pe Kassad. Cadetul ŞCO încercă să sară îndărăt şi simultan să ridice maiul. Nici una dintre acţiuni nu avu succes deplin. Spada francezului zbură maiul greu din strânsoarea lui Kassad, în timp ce vârful bont al lamei sfârtecă vesta de piele, cămaşa şi pielea sublocotenentului.

Kassad răgi şi se împletici din nou îndărăt, smulgându-şi cuţitul de la brâu. Călcâiul drept i se agăţă în ramura unui copac căzut şi el se prăbuşi pe spate, înjurând şi rostogolindu-se mai departe în hăţişul de ramuri, în vreme ce cavalerul avansa, trosnind peste crenguţe, iar spada lui masivă reteză ramuri aidoma unei macete supradimensionate. Kassad îşi scosese cuţitul până ce francezul curăţase o potecă spre el, dar lama de douăzeci şi cinci de centimetri era o armă jalnică împotriva armurii, dacă adversarul nu era complet neajutorat. Iar cel din faţa sa nu era deloc neajutorat. Kassad ştia că n-avea să poată pătrunde niciodată pe sub arcul de oţel descris de spada celuilalt. Unica lui speranţă era fuga, însă trunchiul înalt al copacului prăvălit înapoia lui şi atacatorul din faţă eliminau opţiunea respectivă. Nu dorea să fie sfârtecat din spate, când se întorcea. Şi nici de dedesubt, dacă s-ar fi cocoţat într-un arbore. Sublocotenentul nu dorea să fie tăiat din nici o parte.

Adoptă poziţia ghemuită a unui luptător cu şişul, pe care n-o mai folosise din zilele când se bătuse pe străzile din Tharsis. Se întrebă cum avea să procedeze simularea cu moartea lui.

Silueta apăru înapoia francezului ca o umbră bruscă. Zgomotul maiului lui Kassad lovind umărul împlătoşat al cavalerului răsună exact precum acela

scos de cineva care ar fi izbit cu un baros în capota unui VEM.

Francezul se clătină, se întoarse să înfrunte noua ameninţare şi primi în piept a doua lovitură de mai. Salvatorul lui Kassad era micuţ şi cavalerul nu căzu. Îşi ridicase spada deasupra capului, când Kassad îl placă cu umărul din spate şi dinapoia genunchilor.

Crengile copacilor se rupseră, când francezul se prăvăli. Atacatorul micuţ sări călare pe pieptul lui, fixând cu un picior braţul cu spada, şi lovi repetat cu maiul în coif şi vizieră. Kassad se extrase din hăţişul de ramuri şi rădăcini, se aşeză pe genunchii cavalerului şi începu să înjunghie prin fantele armurii din zona vintrelor, flancurilor şi subsuorilor. Salvatorul lui Kassad sări într-o parte, punându-şi ambele tălpi pe încheietura francezului, şi sublocotenentul avansa iute, împungând prin crăpăturile unde coiful se îmbina cu platoşa pieptului şi în cele din urmă lovind cu tăişul chiar prin fantele vizierei.

Cavalerul urlă când maiul coborî pentru ultima dată, aproape prinzând degetele lui Kassad, şi lovi mânerul cuţitului, afundându-l prin fanta vizierei ca pe o ancoră de cort lungă de douăzeci şi cinci de centimetri. Francezul se arcui, ridicându-l pe Kassad şi treizeci de kilograme de armură de pe sol într-un ultim şi violent spasm, după care căzu îndărăt inert.

Kassad se rostogoli pe o parte. Salvatorul lui colapsă alături. Amândoi erau acoperiţi de sudoare şi de sângele mortului. Kassad îşi privi salvatorul. Femeia purta veşminte destul de asemănătoare cu ale lui. Pentru o clipă, rămaseră pur şi simplu nemişcaţi, gâfâind.

- Ai păţit... ceva? izbuti Kassad să întrebe după o vreme.

Brusc, înfăţişarea ei îl surprinse. Părul castaniu îi era scurt faţă de moda actuală din Worldweb; scurt, drept şi astfel tăiat încât şuviţele cele mai lungi coborau de la câţiva centimetri din stânga cărării centrale, până aproape deasupra urechii drepte. Era o tunsoare băieţească dintr-o vreme demult uitată, totuşi ea nu era un băiat. Kassad se gândi că era poate cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată: structura osaturii era atât de perfectă, încât bărbia şi pomeţii erau modelate fără a fi prea ascuţite, ochii mari străluceau de vioiciune şi inteligenţă, iar gura era blândă cu buza inferioară fragedă. Zăcând lângă ea, îşi dădu seama că era înaltă - nu la fel de înaltă ca el, dar în nici un caz o femeie din secolul al XV-lea - şi chiar sub tunica largă şi pantalonii bufanţi, putea distinge curbele dulci ale şoldurilor şi sânilor. Părea să fie cu câţiva ani mai vârstnică decât Kassad, poate se apropia de treizeci de ani, însă el abia înregistra amănuntul acela, fiindcă ea continua să-i fixeze chipul cu ochi catifelaţi, ademenitori, infinit de adânci.

- Ai păţit ceva? repetă el şi glasul i se păru lui însuşi straniu.

Ea nu răspunse. Sau mai degrabă îi răspunse, lunecându-şi degetele lungi peste pieptul lui, rupând şireturile de piele care-i strângeau laolaltă vesta grosolană. Mâinile ei găsiră cămaşa lui. Era îmbibată de sânge şi pe jumătate spintecată în faţă. Femeia o sfâşie complet, până jos. Se apropie apoi de el, cu degetele şi buzele pe pieptul lui, cu şoldurile începând deja să se mişte. Mâna ei dreaptă găsi sfoara ce-i încheia pantalonii în faţă şi o smulse.

Kassad o ajută să-i scoată restul veşmintelor şi le îndepărtă pe ale ei din trei mişcări fluide. Femeia nu purta nimic sub cămaşa şi pantalonii din ţesătură grosolană. Mâna lui lunecă între coapsele ei, înapoia ei,

îi prinse în palmă fesele mişcătoare, o trase mai aproape şi lunecă spre asprimea umedă din faţă. Ea i se deschise în acelaşi moment în care gura se închise pe a lui. Cumva, cu toate mişcările lor şi dezbrăcatul, epidermele le rămaseră mereu în contact. Kassad îşi simţea propria aţâţare frecându-se de rotunjimea pântecului ei.

Femeia se rostogoli după aceea peste el, cu coapsele călare pe şoldurile lui, continuând să-l privească fix în ochi. Kassad nu fusese în viaţa lui atât de excitat. Icni când ea îşi duse mâna dreaptă înapoi, îl găsi şi-l călăuzi în ea. Când redeschise ochii, ea se mişca lent, cu capul lăsat pe spate şi ochii închişi. Mâinile lui se ridicară pe laturile ei, pentru a-i cuprinde în palme sânii perfecţi. Sfârcurile se întăriră sub palmele lui.

Făcură dragoste. La douăzeci şi trei de ani standard, Kassad fusese îndrăgostit o dată şi se bucurase de sex de multe ori. Crezuse că ştia toate tâlcurile şi toate trucurile. În experienţa lui de până atunci nu exista nimic ce să nu poată descrie printr-o frază şi un hohot de râs camarazilor de pluton în cala unui transportor. Cu cinismul calm şi sigur al unui veteran de douăzeci şi trei de ani, el era convins că nu avea să încerce niciodată ceva care să nu poată fi descris în felul acela, minimalizat în felul acela. Greşea. Nu a putut niciodată să împărtăşească altcuiva în mod adecvat senzaţiile din următoarele minute. Nici nu a încercat vreodată.

Făcură dragoste sub razele neaşteptate de soare târziu de octombrie, cu un covor de frunze şi straie dedesubt şi o peliculă de sânge şi sudoare lubrifiind frecarea dulce dintre ei. Ochii verzi ai femeii îl priveau de sus, se dilatară uşor când el începu să se mişte repede şi se închiseră în aceeaşi clipă în care bărbatul îi închise pe ai lui.

Se mişcară împreună în talazul brusc de senzaţii la fel de vechi şi inevitabil ca şi mişcarea astrelor: cu pulsurile galopând, cu trupurile stimulate de propriile lor ţeluri, o altă, şi ultimă, ridicare laolaltă, cu lumea din jur micşorându-se până la dispariţie… şi apoi, contopiţi încă prin atingere, bătăi de inimă şi fiorul descrescător al pasiunii, îngăduind conştiinţei să revină în trupul de care se despărţise, pe când lumea reapărea prin simţuri uitate.

Rămaseră culcaţi unul lângă celălalt. Armura mortului era rece sub braţul stâng al lui Kassad, coapsa femeii era caldă pe piciorul lui drept. Razele soarelui erau o binecuvântare. Culori ascunse se înălţară la suprafaţa lucrurilor. Kassad întoarse capul şi o privi cum îşi rezema capul de umărul lui. Obrajii ei străluceau de îmbujorare şi de lumina toamnei, iar părul ei aducea cu fire de aramă întinse pe pielea braţului bărbatului. Femeia îndoi piciorul peste coapsa lui şi Kassad simţi fiorul pasiunii renăscute. Soarele îi încălzea faţa. Închise ochii.

Când se trezi, ea dispăruse. Era sigur că trecuseră doar câteva secunde - în tot cazul, nu mai mult de un minut - dar lumina soarelui pierise, culorile se întunecaseră în pădure şi briza rece a serii mişca ramurile desfrunzite.

Kassad se îmbrăcă în hainele sfâşiate, făcute scoarţă de sângele uscat. Cavalerul francez zăcea nemişcat şi rigid în postura indiferentă de sine a morţii. Părea deja natură moartă, o parte din pădure. Nicăieri nu se mai zărea vreo urmă a femeii.

Fedmahn Kassad şchiopată încet prin pădure, în penumbrele amurgului, sub o ploaie bruscă şi riguroasă.

Câmpul de luptă continua să fie ticsit de oameni, vii şi morţi. Morţii zăceau în grămezi, aidoma soldăţeilor de jucărie cu care Kassad se jucase în copilărie. Răniţii

se mişcau încet, cu ajutorul prietenilor, ici-colo, siluete se furişau printre morţi, iar lângă liziera opusă un grup animat de heralzi, francezi şi englezi deopotrivă, se întâlnise în conclav, discutând animat şi gesticulând de zor. Kassad ştia că ei trebuiau să hotărască în privinţa denumirii bătăliei, astfel încât cronicile lor să coincidă. De asemenea, ştia că aveau să decidă asupra numelui castelului cel mai apropiat, Agincourt, deşi acesta nu figurase nici în strategie, nici în bătălie.

Kassad începuse să creadă că aceasta nu era o simulare, că viaţa lui în Worldweb fusese visul şi că ziua aceasta sură trebuia să fie realitatea, când brusc întreaga scenă încremeni cu contururile siluetelor omeneşti şi cailor, iar pădurea întunecată deveni la fel de transparentă ca o hologramă ce se destramă. Apoi fu ajutat să iasă din cuva lui de simulare din Şcoala de Comandă Olympus, iar ceilalţi cădeţi şi instructori se ridicau, vorbeau şi râdeau între ei - nici unul nepărând să-şi dea seama că lumea se schimbase pentru vecie.

Săptămâni întregi, Kassad petrecu fiecare oră liberă rătăcind pe domeniul Şcolii de Comandă, privind de pe metereze cum umbra de seară a lui Mons Olympus acoperea mai întâi pădurea Platoului, apoi ţinuturile montane suprapopulate, apoi totul până la jumătatea distanţei care-i despărţea de orizont, apoi toată planeta. Şi în fiecare secundă se gândi la cele întâmplate. Se gândi la femeie.

Nimeni altul nu mai remarcase ceva straniu în simulare. Nimeni altul nu mai părăsise câmpul de luptă. Un instructor explicase că în segmentul respectiv de simulare nu exista nimic dincolo de câmpul de luptă. Nimeni nu observase absenţa lui. Fusese ca şi cum incidentul din pădure - şi femeia - nu se petrecuse niciodată.

Kassad ştia mai bine. El participă la cursurile de istorie militară şi matematică. Frecventă orele din poligon şi sala de gimnastică. Trecu prin supliciile din arestul de pe Caldera Quadrangle, deşi acelea au fost rare. În general, tânărul Kassad deveni un cadet ofiţer chiar mai bun decât fusese. Dar în tot acest timp, el aşteptă.

După aceea ea reapăru.

Se găsea tot în ultimele ore ale unei simulări RIT: ŞCO. De acum Kassad învăţase că exerciţiile erau ceva mai mult decât simple simulări. RIT:ŞCO făcea parte din Totalitatea Worldwebului, reţeaua în timp și care guverna politica Hegemoniei, care oferea informaţii miliardelor de cetăţeni flămânzi după date și care dezvoltase o formă proprie de autonomie şi conştiinţă. Peste o sută cincizeci de datasfere planetare îşi contopeau resursele în interiorul cadrului creat de şase mii de IA-uri de clasă omega pentru a permite funcţionarea RIT:ŞCO.

- ŞCO nu simulează, scâncise cadetul Radinski, cel mai bun expert în IA pe care Kassad îl putuse găsi și mitui ca să-i explice, ci visează, visează cu cea mai mare precizie istorică din Web - cu mult peste suma părţilor sale, fiindcă introduce şi intuiţie holistică, nu numai fapte... iar când visează, ne îngăduie să visăm odată cu ea.

Kassad nu înţelesese, dar crezuse. După aceea ea reapăru.

În primul război SUA-Vietnam, ei făcură dragoste după încheierea unei ambuscade, în timpul beznei şi terorii unei patrule de noapte. Kassad purta haine aspre de camuflaj - fără chiloţi, din cauza ciupercii pe care jungla o dezvolta între picioarele bărbaţilor - şi o cască de oţel cu puţin mai avansată decât coifurile de la Agincourt. Ea avea salopetă neagră şi sandale,

veşmântul universal al ţăranilor din sud-estul Asiei. Şi al Vietcongului. Apoi nici unul dintre ei nu mai purtă nimic, când făcură dragoste în picioare în noapte, femeia cu spatele rezemat de un copac şi cu picioarele cuprinzându-l pe Kassad, în vreme ce dincolo de ei lumea exploda în strălucirile verzui ale rachetelor de semnalizare şi în pârâiturile şi pocnetele minelor antipersonale.

Ea veni la el în a doua zi a bătăliei de la Gettysburg şi din nou la Borodino, unde norii de fum de praf de puşcă atârnau deasupra mormanelor de trupuri ca vapori condensaţi din sufletele plecate.

Făcură dragoste în epava zdrobită a unui TAB în Bazinul Hellas, în timp ce bătălia pneumotancurilor era în plină desfăşurare şi pulberea roşiatică a simunului ce se apropia scrijelea şi zbiera la blindajul din titan.

- Spune-mi cum te cheamă, şopti el în Standard. Ea clătină din cap.

- Eşti reală... în afara simulării? o întrebă în anglo-japoneza epocii aceleia.

Ea încuviinţă şi se aplecă să-l sărute.

Zăcură unul în braţele celuilalt într-un adăpost printre ruinele capitalei Brasilia, pe când razele-morţii VEM-urilor chinezeşti treceau aidoma unor reflectoare albastre peste pereţii din ceramică sparţi. În decursul unei bătălii fără nume, după asediul unui oraş-turn uitat din stepele ruseşti, Kassad o trăsese îndărăt în încăperea distrusă unde făcuseră dragoste şi-i şoptise:

- Vreau să rămân cu tine.

Ea îi atinsese buzele cu un deget şi clătinase din cap. După evacuarea Noului Chicago, întinşi pe balconul de la etajul 100, unde Kassad îşi pregătise cuibul de lunetist pentru acţiunea de ariergardă lipsită de speranţe a ultimului preşedinte SUA, el pusese mâna pe pielea caldă dintre sânii ei şi rostise:

- Mi te poţi alătura vreodată... în viaţa reală?

Femeia îi atinsese obrazul cu palma şi surâsese.

În ultimul an petrecut la Şcoala de Comandă au fost doar cinci simulări RIT:ŞCO, întrucât instruirea cadeţilor se focaliza pe exerciţiile reale în teren. Uneori, ca atunci când Kassad stătuse în fotoliul de comandă tactică la deşănţarea unui batalion pe Ceres, când închidea ochii, privea printre reprezentările geografice în culori primare ale matricei teren/tactică generată cortical şi încerca senzaţia existenţei... cuiva? A ei? Nu era sigur.

Femeia nu mai reapăru. Nu mai reapăru în ultimele luni de şcoală. Nu mai reapăru în simularea finală a marii Bătălii din nebuloasa Coal Sack, când fusese înfrântă revolta generalului Horace Glennon-Height. Nu mai reapăru la paradele şi petrecerile de absolvire şi nici când anul mărşălui într-o ultimă paradă la Olympos în faţa directorului executiv al Hegemoniei, care saluta de pe puntea lui levitaţională iluminată în roşu.

Şi apoi Kassad nu mai avu nici măcar vreme să viseze, fiindcă tinerii ofiţeri se teleproiectară spre Luna Pământului pentru Ceremonia Masada, se teleproiectară iarăşi la Tau Ceti Central pentru jurământul oficial de intrare în FORŢĂ şi şcoala se termină.

Sublocotenentul cadet Kassad deveni locotenentul Kassad, petrecu gratuit trei săptămâni standard în Web, cu un card universal eliberat de FORŢĂ, care-i îngăduia să se teleproiecteze oricât de departe şi de frecvent dorea, pentru ca după aceea să fie trimis şcoala de instruire în Serviciul Colonial al Hegemoniei de pe Lusus, ca să fie pregătit pentru serviciu a în afara Webului. Era convins că n-avea s-o mai revadă. Se înşela.

Fedmahn Kassad crescuse într-o sărăcie patronată de moartea bruscă. Ca membru al minorităţii care continua să se intituleze palestinieni, el şi familia lui trăiseră în mahalalele Tharsisului, dovada umană a moştenirii amare a celor definitiv deposedaţi. Fiecare palestinian din Worldwveb şi de dincolo de acesta purta amintirea culturală a unui secol de strădanii încununate de o lună de triumf naţionalist, înainte ca Jihadul Nuclear din 2038 să radă totul. După aceea venise a doua diaspora a lor, care durase cinci secole şi ajunsese pe planete deşert izolate, ca Marte, visul lor fiind îngropat odată cu moartea Vechiului Pământ.

Ca şi ceilalţi băieţi din Lagărele de Relocare din sudul Tharsisului, Kassad ori intra în găşti, ori se confrunta cu opţiunea de a fi victimă a tuturor auto-proclamaţilor prădători din lagăre. El alese să intre în găşti şi ucisese alt tânăr, înainte să fi împlinit şaisprezece ani standard.

Marte era în Worldweb doar pentru vânătorile din valea Mariner, masivul Zen al lui Schrauder din bazinul Hellas şi Şcoala de Comandă Olympus. Kassad nu trebuia să călătorească până în valea Mariner ca să înveţe despre vânătoare şi a fi vânat, nu era interesat de Gnosticismul Zen, iar ca adolescent nu țintea decât dispreţ faţă de cadeţii în uniforme care aiurau din toate colţurile Webului ca să se instruiască pntru a intra în FORŢĂ. El se alătură celor de-o armă cu el în batjocorirea Noului Bushido ca fiind un cod pentru poponari, totuşi un străvechi filon de onoare din sufletul tânărului Kassad rezona în secret aridul unei clase de samurai ale căror vieţi şi activităţi gravitau în jurul datoriei, respectului de sine și preţuirii finale a cuvântului dat.

La vârsta de optsprezece ani, un înalt judecător Hinerant al Provinciei Tharsis îi oferi lui Kassad

posibilitatea de a alege între a petrece un an marţian în lagărul de muncă polar sau a se oferi voluntar pentru Brigada John Carter care se forma pe atunci pentru a ajuta FORŢA să înfrângă resurgenţa Rebeliunii Glennon-Height din coloniile de clasa a LTf-a. Kassad alese voluntariatul şi descoperi că-i plăcea disciplina şi curăţenia vieţii militare, deşi Brigada John Carter avea exclusiv sarcini de garnizoană în cadrul Webului şi fu desfiinţată la scurtă vreme după ce nepotul donat al lui Glennon-Height murise pe Renaştere. La două zile după a nouăsprezecea lui aniversare, Kassad se prezentase la FORŢĂ:sol şi fusese respins. Trăsese o beţie de nouă zile şi se trezise într-unul dintre cele mai adânci tuneluri-stup de pe Lusus, cu implantul comagendă militar furat - de către cineva care se părea că urmase un curs de chirurgie prin corespondenţă - cu cardul universal şi accesul la teleproiectare revocate şi cu ţeasta explorând noi frontiere ale durerii.

Kassad munci un an standard pe Lusus, economisind şase mii de mărci şi îngăduind muncii fizice în gravitaţia 1,3 PS să pună capăt fragilităţii sale marţiene. Până ce-şi folosi economiile pentru a pleca spre Maui-Legământul cu un cargobot vechi cu vele solare şi propulsii Hawking improvizate, Kassad era tot zvelt şi înalt după standardele Webului, dar muşchii îi era dezvoltaţi minunat după standardele oricui.

Sosi pe Maui-Legământul cu trei zile înainte ca acolo să se dezlănţuie brutalul şi nepopularul Război Insular şi în cele din urmă comandantul FORŢEI combinate din Primul-sit se plictisi să-l vadă pe tânărul Kassad aşteptând în anticamera lui în asemenea măsură, încât îi îngădui să se înroleze în Regimentul 23 Aprovizionare ca ajutor de pilot de ambarcaţiune cu aripi portante. După unsprezece luni standard, caporalul Fedmahn Kassad din Batalionul 12 de Infanterie Mobilă

primise două decoraţii Servicii Deosebite, o menţionare senatorială pentru curaj în campania din Arhipelagul Ecuatorial şi două medalii pentru răni căpătate în acţiune. Fusese de asemenea recrutat pentru şcoala de comandă FORŢĂ şi trimis spre Web cu primul convoi.

Kassad o visa adesea. Nu-i aflase niciodată numele, ea nu vorbise niciodată, dar i-ar fi putut recunoaşte atingerea şi parfumul în beznă absolută printre alte o mie de femei. În gând îi spunea Mystera.

În vreme ce alţi tineri ofiţeri se duceau la bordel sau îşi căutau prietene în rândul populaţiei indigene, Kassad rămânea în bază sau hoinărea pe îndelete prin oraşe stranii. Păstrase secretă obsesia lui faţă de Mystera, ştiind foarte bine cum ar fi apărut aceasta într-un raport psihologic. Uneori, în bivuac sub luni multiple sau în cala de gravitaţie zero ca un uter a unui transportor de trupe, Kassad îşi dădea seama cât de nebunească era de fapt povestea lui de dragoste cu o fantomă. Însă apoi îşi reamintea aluniţa de sub sânul ei stâng pe care o sărutase într-o noapte, simțindu-i bătăile inimii sub buze în timp ce solul se cutremura sub focul tunurilor mari de lângă Verdun, îşi reamintea gestul de nerăbdare cu care ea îşi dădea părul pe spate, când obrazul i se odihnea pe coapsa lui. Iar ofiţerii tineri se duceau în oraş sau în barăcile de lângă bază, iar Fedmahn Kassad citea altă carte de istorie sau alerga în jurul bazei sau rula strategii tactice pe comagendă.

Nu trecu mult şi Kassad atrase atenţia superiorilor.

În timpul războiului nedeclarat cu Minerii Liberi din Teritoriile Inelului Lambert, locotenentul Kassad fusese cel care condusese infanteriştii supravieţuitori şi puşcaşii marini, traversând pe fundul vechiului puţ de exploatare al asteroidului Peregrine, pentru a evacua personalul consulatului Hegemoniei şi cetăţenii.

Dar în decursul scurtei domnii a Noului Profet de pe Qom-Riyadh, căpitanul Fedmahn Kassad atrase atenţia întregului Web.

Căpitanul FORŢĂ:spaţiu al unicei nave a Hegemoniei aflată pe o rază de un salt de doi ani în jurul planetei-colonie se afla într-o vizită de curtoazie, în momentul în care Noul Profet alesese să conducă treizeci de milioane de şiiţi ai Noii Ordini împotriva a două continente de comercianţi suniţi şi a nouăzeci de mii de infideli rezidenţi ai Hegemoniei. Nava căpitanului şi cinci dintre ofiţerii săi executivi fură luaţi prizonieri. Mesaje sperlumice urgente de la Tau Ceti Central cerură ca ofiţerul superior de la bordul navei HS Denieve aflate pe orbită să rezolve situaţia pe Qom-Riyadh, să elibereze prizonierii şi să-l detroneze pe Noul Profet... fără a recurge la arme nucleare în interiorul atmosferei planetare. Denieve era o navă de patrulare orbitală veche. Nu deţinea arme nucleare care să poată fi utilizate în interiorul unei atmosfere. Ofiţerul superior de la bord era căpitanul Fedmahn Kassad din FORŢA:combinate.

În a treia zi a revoluţiei, Kassad asoliză singura navetă de asalt din Denieve în curtea principală a Marii Moschei din Mashhad. El şi ceilalţi treizeci şi patru de militari FORŢĂ priviră cum mulţimea crescu la trei sute de mii de militanţi ţinuţi la respect doar de câmpul restrictiv al navetei şi de inexistenţa unui ordin de atac din partea Noului Profet. Acesta nu se afla în Marea Moschee; zburase în emisfera nordică a lui Riyadh pentru a sărbători acolo victoria.

La două ore după asolizare, căpitanul Kassad ieşi din navetă şi emise o înştiinţare scurtă. El declara că fusese crescut ca musulman şi anunţă că interpretarea Coranului, încă din timpul navelor-seminale şiite, arătase în mod limpede că Dumnezeul Islamului nici nu

va ierta, nici nu va îngădui măcelărirea nevinovaţilor, indiferent câte jihaduri ar fi fost proclamate de eretici fanfaroni ca Noul Profet. Căpitanul Kassad le acordă liderilor celor treizeci de milioane de fanatici un răgaz de trei ore în care să-i predea pe ostatici şi să se întoarcă la casele lor de pe continentul deşert Qom.

În primele trei zile ale revoluţiei, armatele Noului Profet ocupaseră majoritatea oraşelor de pe două continente şi luaseră prizonieri douăzeci şi şapte de mii de cetăţeni ai Hegemoniei. Plutoanele de execuție nu mai prididiseră zi şi noapte în soluţionarea de străvechi dispute teologice şi se estima că în primele două zile ale ocupaţiei Noului Profet fuseseră ucişi cel puţin un sfert de milion de suniţi. Ca răspuns la ultimatumul lui Kassad, Noul Profet anunţă că toţi infidelii vor fi executaţi imediat după discursul său televizat din aceeaşi seară. De asemenea, el ordonă atacarea navetei de asalt a lui Kassad.

Evitând folosirea explozivelor de mare putere, pentru a proteja Marea Moschee, Gărzile Revoluţionare folosiră arme automate, tunuri energetice primitive, încărcături de plasmă şi valuri de atacuri umane. Câmpul restrictiv rezistă.

Discursul televizat al Noului Profet începu cu cincisprezece minute înainte de expirarea ultimatului căpitanului. Noul Profet fu de acord cu Kassad că Allah îi va pedepsi în chip teribil pe eretici, dar anunţă că infidelii Hegemoniei vor fi cei pedepsiţi în felul acela. A fost singura dată când Noul Profet fusese văzut pierzându-şi cumpătul în faţa camerelor de luat vederi. Răcnind şi împroşcând salivă în toate părţile, el ordonă ca atacurile să fie reînnoite asupra navetei de asalt de la sol şi anunţă că în clipa aceea o duzină de bombe cu fisiune erau asamblate în reactorul „Putere pentru Pace", care fusese ocupat în Aii. Cu ele, forţele lui Allah

aveau să fie purtate în spaţiul cosmic. Prima bombă cu fisiune, explică el, avea să fie folosită chiar în după-amiaza aceea împotriva satanicei navete de asalt a infidelului Kassad. În continuare, Noul Profet porni să explice amănunţit felul în care vor fi executaţi ostaticii Hegemoniei, însă în momentul acela expiră ultimatumul lui Kassad.

Ca urmare a propriei sale opţiuni, dar şi prin hazardul poziţiei ei îndepărtate, Qom-Riyadh era o planetă primitivă din punct de vedere tehnic. Locuitorii nu erau totuşi atât de primitivi încât să nu aibă o data-sferă activă. Şi nici mullahii revoluţionari care conduceau atacul nu se opuneau în asemenea măsură „Trufaşului Satana al Ştiinţei Hegemoniei", încât să refuze să se conecteze la reţeaua globală de date prin intermediul comagendelor personale.

HS Denieve presărase suficient de mulţi sateliţi de spionaj pentru ca până la ora 17:29, Qom-Riyadh Central Time, datasfera să fi fost examinată şi analizată în amănunt, astfel că nava Hegemoniei identificase 16 830 de mullahi revoluţionari după codurile lor de acces. La ora 17:29:30, sateliţii de spionaj începură să trimită date de localizare a ţintelor în timp real spre cei douăzeci şi unu de sateliţi defensivi pe care naveta de asalt a lui Kassad îi plasase pe orbita inferioară. Armele acestea orbitale de apărare erau atât de vechi, încât misiunea lui Denieve fusese de a le readuce în Web pentru a fi distruse în condiţii de securitate. Kassad sugerase altă utilizare a lor.

Exact la ora 17:30, nouăsprezece dintre sateliţii mici îşi detonară miezurile de fuziune. În nanosecundele dinaintea autodistrugerii lor, razele X rezultate fură focalizate, aţintite şi eliberate în 16 830 de fascicule invizibile, dar cu aceeaşi lungime de undă. Vechii sateliţii defensivi nu fuseseră proiectaţi pentru utilizare

în atmosferă şi aveau o suprafaţă distructivă reală cu raza mai mică de un milimetru. Din fericire, nu era nevoie de mai mult. Nu toate fasciculele emise străbătură ceea ce se afla între mullahi şi cer, însă 15 784 o făcură.

Efectul fu instantaneu şi spectaculos. În absolut toate cazurile, creierul şi fluidul cerebral al ţintei atinseră punctul de fierbere, se transformară în vapori şi explodară craniul în nenumărate fragmente. Noul Profet era în mijlocul emisiei sale în direct, televizată pe toată planeta - practic tocmai pronunţa cuvântul „eretic" -, când sosi ora 17:30.

Pentru aproape două minute, ecranele şi pereţii TV de pe planetă afişară imaginea trupului fără cap al Noului Profet prăbuşit peste microfon. După aceea, Fedmahn Kassad intră pe toate frecvenţele de emisie şi anunţă că următorul termen limită va expira peste o oră şi că orice acţiuni împotriva ostaticilor vor avea parte de o ripostă şi mai teribilă a nemulţumirii lui Allah.

Nu au existat represalii.

În seara aceea, pe orbita din Qom-Riyadh, Myste îl vizită pe Kassad pentru prima dată după zilele cadet. El dormea, dar vizita fu mai mult decât un vis şi mai puţin decât realitatea alternativă a simulărilor RIT:ŞCO. Stăteau amândoi întinşi unul lângă celălalt sub o pătură subţire, sub un acoperiş spart. Pielea ei era caldă şi parcă încărcată de electricitate, cu chipul doar un contur pal pe fundalul beznei nopţii. Pe boltă, stelele abia începuseră să se destrame în lumina falsă a revărsării zorilor. Kassad îşi dădu seama că ea încerca să-i vorbească; buzele ei moi formau cuvinte care erau însă sub pragul audibilităţii lui. Se trase îndărăt pentru o clipă, pentru a-i vedea mai bine chipul şi, făcând aşa, pierdu complet contactul. Se deşteptă în hamac cu obrajii umezi şi zumzetul sistemelor navei sunându-i la

fel de straniu ca răsuflarea unei fiare pe jumătate trezite.

După nouă săptămâni standard petrecute la bordul navei, Kassad compăru înaintea unui tribunal marţial FORŢĂ de pe Freeholm. Când luase deciziile acelea pe Qom-Riyadh, el ştiuse că superiorii lui aveau de ales numai între două posibilităţi: să-l răstignească ori să-l promoveze.

FORŢA se mândrea cu faptul că era pregătită pentru orice situaţii de urgenţă din Web ori din regiunile coloniale, totuşi nimic n-o putuse pregăti pentru Bătălia din Bressia de Sud şi implicaţiile ei asupra Noului Bushido.

Noul Cod Bushido, care guverna viaţa colonelului Kassad, evoluase din necesitatea supravieţuirii clasei nulitare. După atrocităţile de la sfârşitul secolului XX și imediat după aceea, când liderii militari îşi supuseră naţiunile unor strategii în care populaţii întregi de civili erau obiective legitime, în vreme ce călăii lor în uniforme se găseau în siguranţa buncărelor autonome la cincizeci de metri în subteran, aversiunea civililor supravieţuitori devenise atât de mare, încât, de mai bine de un secol, cuvântul „militar" reprezenta o invitaţie la linşaj.

Pe măsură ce evoluase, Noul Bushido combinase conceptele străvechi de onoare şi curaj individual cu necesitatea cruţării civililor, ori de câte ori ar fi fost posibil. Se considerase de asemenea înţelept să se revină la conceptele pre-napoleoniene de războaie mici, „non-totale", cu obiective definite şi condamnarea exceselor. Codul solicita abandonarea armelor nucleare şi campaniilor de bombardamente strategice în toate cazurile, cu excepţia celor extreme, şi, mai mult încă, cerea o revenire ceea ce în Evul Mediu al Vechiului Pământ era denumit bătălie între trupe mici alcătuite

din profesionişti la o dată stabilită de comun acord, într-un loc unde distrugerea proprietăţilor private şi publice era limitată la maximum.

Codul acesta funcţionase bine în primele patru secole ale expansiunii post-Hegira. Faptul că tehnologii esenţiale au fost practic încremenite locului pe durata a trei dintre secolele acelea a acţionat în favoarea Hegemoniei, deoarece monopolul ei în folosirea teleproiectoarelor i-a permis să aplice modestele resurse FORŢĂ în locurile cuvenite, pe duratele necesare. Chiar şi dacă era separată de inevitabilii ani de salt ai datoriei temporale, nici o planetă-colonie sau independentă nu putea spera să fie pe potriva puterii Hegemoniei. Incidente de felul rebeliunii politice de pe Maui-Legământul, cu războiul ei unic de gherilă sau fanatismului religios de pe Qom-Riyadh, erau înăbuşite repede şi ferm, iar orice excese în campanii nu făceau decât să atragă atenţia asupra importanţei revenirii la Codul strict al Noului Bushido. Cu toate acestea, în ciuda calculelor şi pregătirilor întreprinse de FORŢĂ, nimeni nu anticipase în mod adecvat inevitabila confruntare cu Expulzaţii.

Expulzaţii fuseseră unica ameninţare externă asupra Hegemoniei în cele patru secole de când urmaşii hoardelor barbare părăsiseră sistemul solar al Pământului în flota lor rudimentară de oraşe cosmice O'Neill cu asteroizi şi ciorchini de comete-ferme experimentale. Chiar şi după ce Expulzaţii dobândiseră propulsia Hawking, politica oficială a Hegemoniei fusese de a-i ignora, atâta vreme cât roiurile lor rămâneau în bezna interstelară şi-şi limitau jafurile din interiorul sistemele planetare la colectarea de hidrogen din gigantele gazoase şi gheaţă de apă de la sateliţii nepopulaţi.

Primele incursiuni în Pustietate, pe Lumea lui Bent şi GHC 2990, fuseseră considerate anomalii de puţin interes pentru Hegemonie. Până şi bătălia violentă pentru Lee 3 fusese tratată ca o problemă a Serviciului Colonial, iar când trupele de intervenţie FORŢĂ sosiseră la şase ani locali după atac, la cinci ani după ce Expulzaţii plecaseră, atrocităţile fuseseră date uitării în mod discret în favoarea ideii că nici un asalt barbar n-avea să se repete dacă Hegemonia îşi arăta muşchii.

În deceniile ce urmaseră lui Lee 3, forţele spaţiale FORŢĂ şi ale Expulzaţilor se confruntaseră într-o sută de zone de graniţă, dar, cu excepţia bizarelor lupte ale Marinei în locuri lipsite de gravitaţie şi de aer, nu se consemnaseră încleştări între infanterii. În World-web, istoriile proliferară: Expulzaţii nu fuseseră niciodată o ameninţare pentru planetele de tip Terra, din cauza adaptării lor de trei secole la imponderabilitate; Expulzaţii evoluaseră în ceva mai presus - sau mai prejos - decât oamenii; Expulzaţii nu deţineau tehnologie pentru teleproiectare, n-o vor inventa niciodată şi ca atare nu vor reprezenta niciodată o ameninţare pentru FORŢĂ. Apoi sosise episodul Bressia.

Bressia era una dintre planetele acelea mândre şi independente, încântate atât de accesul uşor la Web, cât şi de distanţa de opt luni de acesta, îmbogăţindu-se din exportul de diamante, rădăcini de burr şi cafea de cea mai bună calitate, refuzând cu sfială să devină o planetă-colonie, totuşi continuând să rămână dependentă de Protectoratul Hegemoniei şi de Piaţa Comună pentru a face faţă obiectivelor ei economice tot mai ridicate. Ca în cazul majorităţii unor astfel de planete, Bressia se fălea cu Forţa ei Defensivă: douăsprezece nave-torţe, un portavion de atac reechipat care fusese retras de FORŢĂ:spaţiu cu cincizeci de ani în urmă, douăzeci de nave orbitale de patrulare, mici şi iuţi, armată

permanentă de nouăzeci de mii de voluntari o flotilă oceanică respectabilă şi un arsenal de armament nuclear acumulat exclusiv în scopuri simbolice.

Siajul Hawking al Expulzaţilor fusese observat de staţiile de monitorizare ale Hegemoniei, dar fusese interpretat în mod eronat ca altă simplă migraţie de roi care n-avea să treacă mai aproape de o jumătate de an-lumină de sistemul bressian. În loc de a se întâmpla însă aşa, printr-o singură corecţie de curs, care nu fusese detectată decât după ce roiul intrase în raza norului Oort, Expulzaţii năvăliseră asupra Bressiei ca un prăpăd din Vechiul Testament. Un minimum de şapte luni standard separa Bressia de orice salvare sau reacţie a Hegemoniei.

Forţa spaţială a Bressiei fusese nimicită complet în primele douăzeci de ore de lupte. După aceea, roiul Expulzaţilor avansase trei mii de nave în spaţiul cis-lunar al planetei şi începuse distrugerea sistematică a tuturor defensivelor Bressiei.

Planeta fusese colonizată de central-europeni practici şi direcţi în primul val al Hegirei, iar cele două continente ale sale purtau denumirile prozaice Bressia de Nord şi Bressia de Sud. Pe Bressia de Nord se găseau deserturi, tundre înalte şi şase oraşe importante, populate în majoritate de recoltatori de rădăcini de burr şi ingineri petrolişti. Mai temperată ca geografie şi climă, Bressia de Sud reprezenta căminul pentru mare parte din cele patru sute de milioane de locuitori ai planetei şi uriaşele plantaţii de cafea.

Ca şi cum ar fi intenţionat să demonstreze ce însemnase cândva războiul, Expulzaţii pârjoliseră Bressia de Nord - mai întâi cu câteva sute de arme nucleare fără precipitaţii radioactive şi bombe tactice cu plasmă, apoi cu razele-morţii şi în cele din urmă cu viruşi modificaţi genetic. Dintre cele paisprezece

milioane de locuitori supravieţuiseră numai o mână de oameni. Bressia de Sud nu fusese bombardată, cu excepţia unor obiective militare precise, a aeroporturile lor şi a portului mare din Solno.

Doctrina FORŢEI afirma că, deşi o planetă putea fi distrusă de pe orbită, invazia militară reală a unei planete industrializate era o imposibilitate; argumentele finale împotriva invaziei erau logistica asolizării, zona imensă ce trebuia ocupată şi mărimea anevoioasă a armatei invadatoare.

În mod evident, Expulzaţii nu citiseră manualele doctrinei FORŢEI. În a douăzeci şi treia zi a instalării, două mii de navete de asolizare şi vehicule de asalt coborâră în Bressia de Sud. Ceea ce mai rămăsese din forţa aeriană bressiană a fost distrus în acele prime ore ale invaziei. Două dispozitive nucleare au fost până la urmă detonate împotriva capetelor de pod ale Expulzaţilor: primul a fost deviat de câmpurile de energie, iar al doilea a distrus o singură navă-cercetaş, care putea să fi fost o ţintă falsă.

Se dovedi că Expulzaţii se modificaseră fizic în trei secole. Ei continuau să prefere mediile de imponderabilitate, dar exoscheletele amplificate energetic ale infanteriei lor îi serveau perfect şi fu numai o chestiune de zile până ce soldaţii Expulzaţi cu membre lungi, în uniforme complet negre, roiau peste oraşele din Bressia de Sud ca o năvală de păianjeni gigantici.

Ultima rezistenţă organizată se prăbuşi în a nouăsprezecea zi a invaziei. Capitala Buckminster căzu în aceeaşi zi. Ultimul mesaj sperlumic dinspre Bressia către Hegemonie fu întrerupt în mijlocul transmisiei, la o oră după ce trupele Expulzaţilor intrară în oraş.

Colonelul Fedmahn Kassad sosi cu Flota 1 FORŢĂ după douăzeci şi nouă de săptămâni standard. Treizeci

de nave-torţe de clasă-omega ce protejau o singură Navă-Salt echipată cu teleproiector pătrunseră cu viteză mare în sistem. Sfera de singularitate fu activată la trei ore după oprirea rotirii, iar după alte zece ore în sistemul planetar se desfăşuraseră pe poziţie patru sute de nave FORŢĂ. Contrainvazia se declanşase după douăzeci şi una de ore.

Acelea erau datele matematice ale primelor minute ale Bătăliei pentru Bressia. Pentru Kassad, amintirea acelor zile şi săptămâni nu consta în date matematice, ci în frumuseţea teribilă a luptelor. Era pentru prima dată când Navele-Salt fuseseră utilizate pentru ceva peste nivelul unei divizii şi urmase confuzia care era de aşteptat. Kassad sosi de la o distanţă de cinci minute-lumină şi se prăbuşi pe pietriş şi praf galben, fiindcă portalul teleproiector al navetei de asalt era orientat cu deschiderea în jos pe o pantă înclinată, lunecoasă din cauza noroiului şi sângelui primelor grupe care intraseră. Kassad rămase întins în noroi și privi în josul pantei la spectacolul nebunesc. Zece dintre cele şaptesprezece navete de asalt teleproiectate fuseseră doborâte şi ardeau, risipite peste poalele dealurilor şi ogoare aidoma unor jucării distruse. Câmpurile restrictive ale navetelor supravieţuitoare se diminuau sub un atac violent de proiectile şi foc de FPI, care transformase zonele de asolizare în domuri de flăcări portocalii. Display-ul tactic al lui Kassad era un dezastru fără speranţe; vizorul lui afişa un vălmăşag de vectori de foc imposibili, pâlpâind cu roşu fosforescent locurile unde soldaţii FORŢEI zăceau murind şi cu suprapuneri de spectre bruiaj ale Expulzaţilor. Cineva răcnea: „Oh, la dracu'! La dracu'! Oh, la dracu'!" pe circuitul lui primar de comandă şi implanturile consemnau un vid acolo unde ar fi trebuit să fie datele Grupului de Comandă.

Un soldat îl ajută să se ridice, Kassad îşi scutură noroiul de pe bagheta de comandă şi se feri din calea următorului grup care se teleproiecta, iar războiul începu.

Din primele lui minute pe Bressia de Sud, colonelul înţelesese că Noul Bushido era mort. Optzeci de mii de soldaţi FORŢĂ:sol superb înarmaţi şi instruiţi avansară din capetele de pod, căutând lupta într-o regiune nepopulată. Trupele Expulzaţilor se retraseră în spatele unei Unii de pământ pârjolit, lăsând în urmă doar bombe-capcană ucigaşe şi civili morţi. FORŢA folosi teleproiectoarele pentru a-şi surprinde inamicul, pentru a-l sili să lupte. Expulzaţii răspunseră cu un baraj de arme nucleare şi plasmă, ţintuind infanteria sub câmpuri de forţă în timp ce propria lor infanterie se retrăgea pentru a pregăti defensive în jurul oraşelor şi capetelor de pod ale navetelor ce asolizau.

În spaţiul cosmic nu se înregistră nici o victorie rapidă care să modifice raportul de forţe pe Bressia de Sud. În ciuda atacurilor simulate şi a ocazionalelor bătălii înverşunate, Expulzaţii păstrară controlul complet într-o sferă cu raza de 3 UA[1] în jurul Bressiei. Unităţile FORŢĂ-spaţiu se retraseră şi se concentrară să menţină flota în raza de teleproiectare şi să protejeze Nava-Salt primară.

Bătălia la sol a cărei durată fusese estimată la două zile se prelungi la treizeci de zile, apoi la şaizeci. Războiul revenise la nivelul secolului XX sau XXI: campanii lungi şi feroce purtate prin praful de cărămizi al oraşelor ruinate, peste cadavrele civililor. Cei optzeci de mii de soldaţi FORŢĂ iniţiali pieriră, fură întăriţi cu alţi o sută de mii şi continuau să fie decimaţi, când fură solicitate alte două sute de mii. Numai fermitatea

1 - Unitate Astronomică, egală cu 149 597 870 kilometri (n. tr.).

încruntată a Meinei Gladstone şi a încă unei duzini de senatori hotărâţi menţinu în viaţă războiul şi ucise trupele, în vreme ce miliardele de glasuri ale Totalităţii şi Consiliului Consultativ le cereau părăsirea planetei.

Kassad pricepuse aproape instantaneu modificarea de tactică. Instinctele lui de bătăuş de stradă ieşiseră la suprafaţă şi preluaseră iniţiativa chiar înainte ca majoritatea diviziei sale să fie rasă de pe faţa pământului în Bătălia de la Stoneheap. Pe când alţi comandanţi FORŢĂ încetaseră practic să mai funcţioneze, încremeniţi în indecizie de această violare a Noului Bushido, Kassad - la comanda regimentului său şi în calitate de comandant temporar al diviziei după ce grupul de Comandă Delta fusese distrus de o încărcătură nucleară - sacrifică oameni pentru a câştiga timp şi solicită arme de fuziune pentru a-şi susţine propriul contraatac. Până în momentul în care Expulzaţii se retraseră la nouăzeci şi şapte de zile după „salvarea" Bressiei de către FORŢĂ, Kassad îşi câştigase porecla cu două tăişuri de Călăul Bressiei de Sud. Se spunea că până şi propriii lui soldaţi se temeau de el.

Iar Kassad o visa pe ea în vise ce erau mai mult - şi mai puţin - decât nişte simple vise.

În ultima noapte a Bătăliei pentru Stoneheap, în labirintul de tuneluri întunecate în care Kassad şi trupele sale de ucigaşi-vânători foloseau sonice şi gaz T-5 pentru a alunga ultimele furnicare de comandouri ale Expulzaţilor, colonelul adormi printre flăcări şi urlete şi simţi atingerea degetelor ei lungi pe obraz şi apăsarea moale a sânilor ei.

Când pătrunseră în Noua Vienă, în dimineaţa de după lovitura spaţială solicitată de Kassad, cu soldaţii urmând făgaşele de arsură şlefuite ca sticla şi late de douăzeci de metri din oraşul bombardat, bărbatul privise fără să clipească la rândurile de capete omeneşti

ce zăceau pe pavaj, înşiruite grijuliu parcă pentru a primi trupele FORŢĂ salvatoare cu privirile lor acuzatoare. Revenise în VEM-ul lui de comandă, închisese chepengurile şi - ghemuindu-se în bezna caldă care mirosea a cauciuc, plastic încins şi ioni încărcaţi - auzise murmurele ei peste bolborositul canalelor C3 şi codurilor implanturilor.

În seara dinaintea retragerii Expulzaţilor, Kassad părăsi conferinţa de comandă de la bordul lui HS Brazii, se teleproiectă la cartierul lui general din Indelibles, în nordul văii Hyne şi merse cu vehiculul de comandă până în vârf, pentru a privi bombardamentul final. Cele mai apropiate lovituri nucleare tactice erau la patruzeci şi cinci de kilometri depărtare. Bombele cu plasmă înfloreau aidoma unor flori portocalii şi roşii ca sângele plantate într-o reţea perfectă. Colonelul numără mai bine de două sute de coloane dansatoare de lumină verde, când suliţele bicelor-iadului ferfeniţiră platoul lat. Şi chiar înainte de a adormi, pe când stătea pe poalele VEM-ului şi-şi alunga din ochi postimagini albicioase, ea sosi. Purta o rochie albastru-deschis şi păşea uşor printre plantele burr moarte de pe versantul dealului. Briza îi vălurea ţesătura moale a rochiei. Chipul şi braţele îi erau pale, aproape translucide. Îi rosti numele - Kassad aproape că putu să audă cuvintele - apoi al doilea val de bombardamente se rostogoli peste câmpia de sub el şi totul se pierdu în zgomot şi flăcări.

Aşa cum pare să fie regula într-un Univers aparent guvernat de ironie, Fedmahn Kassad trecuse teafăr prin nouăzeci şi şapte de zile din cele mai dure lupte pe care le cunoscuse Hegemonia, doar pentru ca să fie rănit la două zile după ce ultimii Expulzaţi se retrăseseră în navele-roi. Se afla în clădirea Centrului Civic din Buckminster, una dintre cele trei rămase în picioare, oferind răspunsuri scurte la întrebările stupide ale unui

reporter al Worldweb, când o bombă-capcană cu plasmă, nu mai mare decât un microcomutator, explodă la cincisprezece niveluri deasupra, îi proiectă pe reporter şi doi asistenţi ai lui Kassad printr-o grilă de ventilaţie, jos în stradă, şi nărui clădirea peste el.

Kassad a fost medevacuat la cartierul general al diviziei şi de acolo teleproiectat pe Nava-Salt aflată acum pe orbita celui de-al doilea satelit natural al Kressiei. Acolo a fost resuscitat şi trecut la reanimare, în timp ce ofiţerii superiori şi politicienii Hegemoniei îi decideau soarta.

Din cauza conexiunii teleproiector şi a transmisiilor mass-media în timp real de pe Bressia, colonelul Fedmahn Kassad devenise un soi de *cause celebre*. Miliardele de oameni care fuseseră îngroziţi de sălbăticia fără precedent a campaniei din Bressia de Sud ar fi fost încântaţi să-l vadă adus în faţa Curţii Marţiale sau judecat pentru crime de război. Directorul executiv Gladstone şi mulţi alţii îi considerau atât pe el, cât şi pe ceilalţi comandanţi FORŢĂ drept nişte salvatori.

În cele din urmă, Kassad a fost îmbarcat într-o navă-spin, la terapie intensivă, pentru călătoria lentă înapoi spre Web. Întrucât îngrijirea medicală avea să fie făcută oricum în amnezie, era cumva logic să lase vechile nave-spital să se ocupe de cei grav răniţi şi de morţii ce puteau fi reanimaţi. Până ajungeau în Worldweb, Kassad şi ceilalţi pacienţi ar fi fost apţi de serviciu activ. În plus, colonelul ar fi acumulat o datorie temporală de minimum optsprezece luni standard şi orice controverse privind persoana lui puteau fi încheiate deja de mult.

Kassad se trezi şi văzu silueta întunecată a unei femei aplecându-se deasupra lui. Pentru o secundă fu convins că era ea, apoi îşi dădu seama că era un medic FORŢĂ.

- Sunt mort? şopti el.

- Ai fost. Te afli la bordul lui HS Merrick. Ai trecut de câteva ori prin resuscitare şi reanimare, dar probabil că nu-ţi aminteşti din cauza postefectelor amneziei. Suntem gata să începem următoarea etapă în terapia recuperatorie. Crezi că ai putea încerca să umbli?

Bărbatul ridică un braţ pentru a-şi acoperi ochii. În ciuda dezorientării cauzate de amnezie, îşi reamintea acum sesiunile dureroase de terapie, orele îndelungate petrecute în cuvele cu viruşi ARN şi chirurgia. Cel mai mult îşi reamintea chirurgia.

- Care-i ruta noastră? întrebă el, continuând să-şi protejeze ochii. Am uitat cum ne-ntoarcem în Web.

Medicul zâmbi de parcă ar fi fost o întrebare pe care i-o pusese de fiecare dată când ieşise din amnezie. Poate că aşa şi era.

- Ne vom opri pe Hyperion şi Garden, zise ea. Tocmai am intrat pe orbita lui...

Femeia fu întreruptă de sunetul sfârşitului lumii - ţipete de gigantice trâmbiţe de alamă, scrâşnete de metal rupt, zbierete de Furii. Kassad se rostogoli din pat, trăgând salteaua după el când căzu în gravitaţia de 0,16 g. Uragane îl împinseră peste podea, proiectând în el recipiente, tăvi, aşternuturi, cărţi, corpuri, instrumente din metal şi nenumărate alte obiecte. Bărbaţi şi femei ţipau, cu vocile crescând în falsetto, pe măsură ce aerul se rarefia în salon. Kassad simţi salteaua izbindu-se de perete; deschise ochii şi privi pe sub palmele făcute streaşină.

La un metru de el, un păianjen de mărimea unei mingi de fotbal cu picioare, agitându-se sălbatic, se străduia să pătrundă printr-o fisură ce apăruse brusc în peretele despărţitor. Picioarele lipsite de articulaţii ale creaturii păreau să lovească hârtiile şi celelalte fragmente ce se roteau în jurul lui. Păianjenul se răsuci

şi bărbatul înţelese că era capul medicului; femeia fusese decapitată în explozia iniţială. Părul ei lung biciui faţa lui Kassad. După aceea, fisura se lăţi la dimensiunile unui pumn şi capul dispăru prin ea.

Kassad se ridică, exact în clipa în care braţul-tangon îşi opri rotirea şi senzaţia de „sus" încetă. Singurele forţe care operau acum erau uraganele ce continuau să repeadă tot ceea ce exista în salon spre fisurile şi crăpăturile din peretele despărţitor, alături de zguduiturile şi rostogolirile ameţitoare ale navei. Colonelul pluti împotriva curentului, trăgându-se către uşa coridorului braţului-tangon, folosindu-se de orice priză pe care o putea găsi şi dând disperat din picioare pe ultimii cinci metri prin imponderabilitate. O tavă de metal îl izbi deasupra ochiului; un leş cu hemoragia revărsată prin ochi aproape că-l dezechilibră, trimiţându-l îndărăt în salon. Uşile etanşe pentru urgenţe se izbeau inutil într-un puşcaş marin mort, al cărui trup în costum spaţial le bloca închiderea. Kassad se rostogoli prin uşă în puţul braţului-tangon şi trase cadavrul după el. Uşa se închise etanş în urma lui, dar în puţ nu exista mai mult aer decât fusese în salon. Undeva, urletul unei sirene se subţie şi deveni inaudibil.

Kassad urlă şi el, străduindu-se să se elibereze de presiune, pentru ca să nu-i explodeze plămânii şi timpanele. Braţul-tangon continua să piardă aer; el şi cadavrul erau traşi pe distanţa de o sută treizeci de metri spre corpul principal al navei. Împreună cu puşcaşul marin, se rostogoli prin braţul-tangon într-un vals macabru.

Colonelul avu nevoie de douăzeci de secunde pentru a acţiona deschiderile de urgenţă de pe costumul puşcaşului şi de alt minut pentru a ejecta cadavrul bărbatului şi a se strecura el înăuntru. Era cu cel puţin zece centimetri mai înalt decât fusese mortul şi deşi

costumul era construit pentru a îngădui un grad de dilatare, continua să-l ciupească dureros la ceafă, încheieturi şi genunchi. Casca îi strângea fruntea ca fălcile unei menghine. Stropi de sânge şi fragmente dintr-o substanţă moale şi albă erau lipite de interiorul vizorului. Schija de şrapnel care-l ucisese pe puşcaşul marin lăsase orificii de intrare şi de ieşire, însă costumul se străduise să se autosigileze. Majoritatea ledurilor de pe piept arătau culoarea roşie şi costumul nu răspunse când bărbatul îi ceru un raport de stare, totuşi recirculatorul respirator funcţiona, deşi cu un hârâit îngrijorător.

Kassad încercă radioul costumului. Nimic, nici măcar paraziţi de fundal. Găsi mufa comagendei şi se conecta într-un termex din perete. Nimic. Nava se zgudui apoi încă o dată, cu metalul reverberând sub o succesiune de şocuri şi Kassad fu proiectat în peretele puţului braţului-tangon. Una dintre cuştile de transport se rostogoli pe lângă el, cu cablurile retezate sfichiuind ca tentaculele unei anemone de mare agitate. În cuşcă erau cadavre, iar alte corpuri se vedeau învălmăşite pe segmentele scării spirale ce mai rămăseseră intacte pe peretele puţului. Colonelul se catapultă din picioare pe restul distanţei până la capătul puţului şi descoperi că toate uşile etanşe erau închise, braţul-tangon în sine se închisese ca un iris, dar în principalul perete despărţitor existau găuri suficient de mari pentru a trece pe acolo cu un VEM comercial.

Nava se clătină încă o dată şi începu să facă tumbe sălbatice, aplicând noi şi complexe forţe Coriolis asupra lui Kassad şi a tuturor obiectelor din puţ. El se agăţă de metalul sfâşiat şi se trase printr-o ruptură în carcasa triplă a lui HS Merrick.

Aproape că izbucni în râs, când văzu interiorul. Cei care atacaseră vechea navă-spital o făcuseră ca la carte,

retezând şi străpungând carcasa cu FPI-uri până ce etanşările pneumatice cedaseră, unităţile autosigilante se spărseseră, roboţii de autoreparare fuseseră supraîncărcaţi şi pereţii despărţitori interiori se năruiseră. După aceea, nava inamică lansase proiectile în interiorul fuzelajului, cu focoase conţinând ceea ce trupele FORŢĂ:spaţiu numeau în mod bizar „mitralii". Efectul fusese similar cu declanşarea unei grenade antipersonal într-un labirint ticsit cu şobolani.

Luminile răzbăteau printr-o mie de găuri, ici-colo devenind raze colorate, în locurile unde întâlneau o bază coloidală în vălul plutitor de praf, sânge sau lubrifiant. Din locul unde atârna, răsucindu-se la fiecare zguduitură şi rostogolire a navei, Kassad putea să vadă vreo douăzeci de corpuri, goale şi zdrenţuite, care se mişcau cu graţia înşelătoare de balet subacvatic a morţilor în imponderabilitate. Cele mai multe cadavre pluteau înconjurate de propriile lor sisteme solare minuscule de sânge şi ţesuturi. Câteva îl priveau cu holbarea proprie personajelor din filmele de desene animate, cu ochii dilataţi de presiune, şi păreau că-l cheamă la ele prin mişcări aleatorii, languroase de mâini şi braţe.

Bătând energic din picioare, Kassad avansa printre sfărâmături, ca să ajungă la puţul principal de coborâre spre centrul de comandă. Nu văzuse nici o armă - se părea că nimeni, cu excepţia puşcaşului marin, nu reuşise să se îmbrace în costum spaţial - dar ştia că în centrul de comandă sau în secţiunea ocupată de puşcaşi marini la pupa trebuia să existe un rastel cu armament.

Kassad se opri la ultima uşă de etanşare distrusă şi rămase cu ochii holbaţi. De data aceasta, izbucni În râs. Dincolo de punctul acela nu mai exista nici puţul principal de acces, nici pupa. De fapt, nu mai exista nava. Secţiunea în care se afla el - un braţ-tangon şi

modulul salonului medical, o halcă neregulată din fuzelaj - fusese smulsă şi desprinsă de navă cu uşurinţa cu care Beowulf smulsese braţul din trupul lui Grendel. Ultima uşă, neetanşă, către puţul de acces de pe calea spre spaţiul cosmic. La câţiva kilometri depărtare, colonelul văzu alte fragmente distruse din HS Merrick, rostogolindu-se sub strălucirea soarelui. O planetă verde-lapislazuli se vedea uriaşă, atât de aproape, încât Kassad fu încercat de un val de acrofobie şi se strânse mai puternic de cadrul uşii. Zări apoi o steluţă ivindu-se dinapoia cercului planetei, urmele laser clipiră într-un limbaj Morse rubiniu şi o secţiune de navă aflată la o jumătate de kilometru de vid în faţa bărbatului explodă din nou într-o jerbă de metal vaporizat, compuşi volatili îngheţaţi instaneu şi punctuleţe negre rostogolitoare despre care îşi dădu seama că erau trupuri.

Kassad se trase mai adânc în interiorul hăţişului disimulator de sfărâmături şi-şi analiză situaţia. Costumul puşcaşului marin nu putea rezista mai mult de o oră - deja putea simţi duhoarea de ouă stricate a recirculatorului respirator defect - şi pe durata strădaniei sale de a avansa prin epavă, el nu zărise nici un compartiment sau container etanş. Şi chiar dacă ar fi găsit o incintă sau sas în care să se adăpostească, ce ar fi urmat? Nu ştia dacă planeta de dedesubt era Hyperion sau Garden, însă era convins că pe nici una dintre planetele acelea nu staţionau trupe FORŢĂ. De asemenea, era destul de sigur că nici o forţă defensivă locală n-ar fi atacat o navă de război a Expulzaţilor. Aveau să treacă zile bune înainte ca o navetă patrulare să investigheze fragmentele din HS Merrick. Era perfect posibil, o ştia foarte bine, ca orbita secţiunii în care se afla el acum să se micşoreze înainte ca planetarii să fi trimis pe cineva să o examineze, trimiţând mii de tone de metal contorsionat să ardă în atmosferă. Mai ştia că

planetarilor nu le-ar fi plăcut asta, dar, din punctul lor de vedere, putea fi preferabil să îngăduie prăbuşirea unor fragmente arzătoare din cer decât să-i nemulţumească pe Expulzaţi. Dacă planeta avea defensive orbitale primitive sau FPI-uri bazate la sol, realiză el şi surâse amar, ar fi fost chiar mai logic să ţintească în fragmentele epavei pentru a le mărunţi cât mai mult, în loc să tragă asupra navei Expulzaţilor.

Oricum, diferenţa nu conta pentru el. Dacă nu întreprindea rapid ceva, avea să fie mort cu mult înainte ca restul de navă în care se afla să pătrundă în atmosferă sau ca planetarii să intre în acţiune.

Câmpul de amplificare al puşcaşului fusese fisurat de schija care-l ucisese, dar Kassad trase peste vizor ceea ce mai rămăsese din display. Ledurile de avertizare clipeau roşii, totuşi costumul mai avea suficientă energie pentru a-i arăta imaginile amplificate strălucind verde-pal prin reţeaua de fisuri subţiri ca firul de păr. Kassad privi cum nava-torţă a Expulzaţilor se opri la o sută de kilometri, cu câmpurile defensive înceţoşând stelele de pe fundal, şi lansă nişte obiecte. Pentru o clipă, bărbatul fu sigur că acelea erau proiectilele care aveau să dea lovitura de graţie şi se pomeni înjurând fără încântare înaintea certitudinii de a avea numai câteva secunde de trăit. După aceea remarcă viteza lor redusă şi spori încă puţin amplificarea. Ledurile de energie pâlpâiră roşu şi amplificarea cedă, însă nu înainte ca el să fi văzut formele ovoidale subţiate la un capăt, presărate de duze şi cupole cockpit, urmate fiecare de o încâlceală de şase braţe manipulatoare lipsite de articulaţii. „Calmari", aşa numiseră cei din FORŢĂ:spaţiu navetele de abordaj ale Expulzaţilor.

Kassad se retrase în epavă. Dispunea de numai câteva minute înainte ca unul sau mai mulţi calmari să ajungă aici. Câţi Expulzaţi se puteau afla într-o navetă

ca aceea? Zece? Douăzeci? Era sigur că nu puteau fi mai puţin de zece, bine înarmaţi şi dotaţi cu senzori infraroşii şi de mişcare. Elita Expulzaţilor, echivalentă puşcaşilor marini spaţiali ai Hegemoniei, comandourile nu numai că fuseseră antrenate pentru lupta în imponderabilitate, ci se născuseră şi crescuseră în absenţa gravitaţiei. Membrele lor lungi, degetele prehensile şi cozile proteze reprezentau avantaje suplimentare pentru mediul respectiv, deşi colonelul se îndoia că ei ar fi avut nevoie de mai multe avantaje decât deţineau deja.

Începu să se tragă cu grijă înapoi prin labirintul de metal contorsionat, luptându-se cu valul de adrenalină secretat de spaimă, care-l făcea să dorească să se propulseze cu violenţă din picioare, zbierând prin beznă. Ce vor ei? Prizonieri. Asta ar fi soluţionat problema lui imediată de supravieţuire. Pentru a supravieţui, nu trebuia să facă nimic altceva decât să se predea. Dificultatea soluţiei era faptul că bărbatul văzuse hologramele FORŢA contrainformaţii ale navei Expulzaţilor pe care o capturaseră în vecinătatea Bressiei. În cala ei de stocare fuseseră două sute de prizonieri. Iar Expulzaţii avuseseră în mod evident multe întrebări pentru acei cetăţeni ai Hegemoniei. Poate că-i incomodase hrănirea şi întemniţarea unui număr atât de mare de oameni - sau poate că aceea era metoda lor esenţială de interogare - dar civilii de pe Bressia şi soldaţii FORŢĂ capturaţi fuseseră găsiţi jupuiţi şi răstigniţi pe tăvi de oţel ca nişte broaşte la un curs practic de biologie, cu organele scăldate în fluide nutritive, braţele şi picioarele amputate expert, ochii înlăturaţi şi creierele pregătite pentru întrebările interogatorilor cu sonde de comunicaţii corticale rudimentare şi mufe inductive introduse direct în cranii prin orificii de câte trei centimetri.

Kassad se trase mai departe, plutind printre sfărâmături şi măruntaiele învălmăşite ale cablajelor navei. Nu simţea nici cea mai mică înclinaţie să se predea. Secţiunea ce se rostogolea prin spaţiul cosmic vibra, când cel puţin unul dintre calmari se ataşă de carcasă ori de peretele despărţitor. Gândeşte, îşi ordonă Kassad. Avea nevoie de o armă într-o măsură mai mare decât de o ascunzătoare. În timpul târâşului prin epavă, oare nu văzuse ceva care l-ar fi putut ajuta să supravieţuiască?

Se opri şi rămase agăţat de o bucată expusă de cablu de fibră optică, în timp ce se gândea. Salonul medical în care se trezise... paturile... cuvele... aparatura de reanimare... cele mai multe obiecte fuseseră absorbite în spaţiul cosmic prin găurile din învelişul exterior. Puţul braţului-tangon... cuşca... cadavrele de pe scară. Nici o armă. Majoritatea trupurilor fuseseră despuiate în urma exploziilor mitraliilor sau a decomprimării bruşte. Cablurile sarcofagelor? Nu, erau prea lungi şi imposibil de tăiat fără instrumente. Instrumente? Nu zărise nici unul.

Cabinetele medicale cu uşile larg deschise din lungul coridoarelor dinainte de puţul de acces principal... Sălile de gimagistică medicală, cuvele RMN şi pulmonare cu capacele ridicate aidoma unor sarcofage jefuite... O sală de operaţii rămasă intactă, cu interiorul ca un labirint de instrumente risipite şi cabluri plutitoare... Solarul, complet golit, atunci când ferestrele explodaseră spre exterior... Saloanele pentru pacienţi... Saloanele pentru medici... Camerele de serviciu, coridoarele şi cubiculumuri neidentificabile... Cadavrele...

Kassad mai rămase atârnat o secundă, se orienta în labirintul rostogolitor de lumini şi umbre, apoi se propulsa din picioare.

Sperase că va beneficia de zece minute; avu parte de mai puţin de opt. Ştia că Expulzaţii vor fi metodici şi eficienţi, totuşi subestimase cât de eficienţi puteau fi în imponderabilitate. Îşi miza viaţa pe ipoteza că în fiecare echipă de cercetare aveau să fie doi - procedura standard a puşcaşilor marini, similar felului în care şobolanii din FORŢĂ-sol învăţaseră să treacă de la o uşă la următoarea în luptele din oraşe, unul năvălind în camere, rând pe rând, iar celălalt asigurând foc de acoperire. Dacă erau mai mult de doi dacă Expulzaţii lucrau în grupe de câte patru, el avea să moară cu certitudine.

Plutea în mijlocul Sălii de Operaţii nr. 3, când Expulzatul pătrunse pe uşă. Recirculatorul respirat al colonelului cedase aproape complet şi el plutea imobil, horcăind aer viciat, când Expulzatul intrase, îi dăduse ocol şi-şi aţintise cele două arme asupra siluetei neînarmate în costum spaţial avariat de puşcaş marin.

Kassad mizase pe faptul că starea jalnică a costumului şi vizorului său aveau să-i câştige o clipă sau două. Dinapoia vizorului mânjit de sânge şi ţesut cerebral, ochii lui priviră fără să vadă în sus, când îl baleie raza de lumină de pe pieptul Expulzatului. Comandoul avea două arme: un paralizator sonic într-o mână şi un pistol mai mic, însă mult mai letal, cu fascicul îngust, în degetele lungi ale „piciorului" stâng. Ridică arma sonică. Kassad avu timp să observe spinul ucigaş al cozii proteză, după care declanşă mouse-ul din mâna dreaptă înmănuşată.

Colonelul avusese nevoie de aproape toate cele opt minute pentru a conecta generatorul de avarie la circuitele sălii de operaţii. Nu toate laserele chirurgicale supravieţuiseră, dar şase mai funcţionau. Kassad poziţionase patru dintre cele mai mici pentru a acoperi zona imediat din stânga uşii, iar pe cele două cu tăierea

oaselor le aţintise către spaţiul din dreapta. Expulzatul se deplasase în dreapta.

Costumul spaţial al Expulzatului explodă. Laserii continuară să sfârtece în cercurile lor preprogramate, în vreme ce Kassad se propulsa înainte, și strecurându-se pe sub razele albastre ce răscoleau acum fiinţa de fluid izolator inutil şi sânge fierbător, care se curgea treptat. Smulse arma sonică exact în secunda în care al doilea Expulzat pătrunse în sală, agil ca un cimpanzeu de pe Vechiul Pământ.

Kassad lipi sonica de casca lui şi trase. Forma din costum se înmuie. Coada proteză zvâcni de câteva ori, mânată de impulsuri nervoase aleatorii. Declanşarea atât de aproape a unei sonice nu era o cale de a lua prizonieri; o rafală de la distanţa aceea transforma creierul unui om într-un fel de terci de ovăz. Colonelul nu dorea să ia prizonieri.

Lovi din picioare, desprinzându-se, prinse o traversă şi baleie sonica activă peste cadrul uşii deschise. Nimeni nu mai apăru pe acolo. O altă verificare efectuată după douăzeci de secunde arătă un coridor pustiu.

Kassad ignoră primul corp şi-l dezbrăcă pe omul cu costum intact. Comandoul era gol sub costum şi se dovedi că nu era un bărbat; femeia avea păr blond tuns scurt, sâni mici şi un tatuaj chiar deasupra liniei părului pubian. Avea pielea foarte palidă şi din nas, urechi şi ochi se prelingeau picături de sânge. Kassad reţinu că Expulzaţii foloseau femei în Marina lor. Toate trupurile de Expulzaţi de pe Bressia fuseseră masculine.

Îşi păstră casca şi recirculatorul respirator, după aceea lovi cadavrul cu piciorul, îndepărtându-l, şi îmbrăcă costumul nefamiliar. Vidul îi explodă vase sanguine din piele. Frigul pătrunzător îl muşcă, pe când se străduia cu încheietori şi încuietori ciudate. Deşi era

înalt, era prea scund pentru costumul femeii. Reuşea să opereze mănuşile braţelor, dacă se întindea foarte mult, dar cele pentru picioare şi conexiunile cozii erau în afara posibilităţilor sale. Le lăsă să atârne inutile, apoi îşi scoase casca şi se luptă să monteze în locul ei globul Expulzat.

Ledurile gulerului străluciră chihlimbarul şi violet. Kassad auzi vâjâitul aerului prin timpanele ce-l dureau şi fu cât pe-aci să vomite, asaltat de o duhoare grea, pătrunzătoare. Bănui că pentru un Expulzat era mirosul dulce al căminului natal. Peticele-difuzoare din glob şopteau comenzi codificate într-un limbaj care semăna cu o bandă audio de Engleză Veche derulată în sens invers cu viteză mare. Kassad îşi asuma alt risc, mizând de data aceasta pe presupunerea că unităţile de sol ale Expulzaţilor de pe Bressia funcţionaseră ca echipe semiindependente, conectate prin contacte vocale radio şi telemetrie de bază, spre deosebire de reţeaua de implant tactic a FORŢE-sol. Dacă şi aici utilizau acelaşi sistem, atunci şeful unităţii ar fi putut să ştie că doi dintre oamenii săi lipseau, poate chiar să aibă datele lor medcom, dar să nu ştie exact unde anume se aflau.

Kassad decise că era momentul să termine cu ipotezele şi să acţioneze. Programă mouse-ul să declanşeze laserele chirurgicale asupra oricui intra în sala de opeții, după care ţopăi, împleticindu-se, pe coridor.

Ciudată deplasarea în costumul acela blestemat, gândi el, gata cu încercarea de a merge cu pantalonii coborâți în vine în condiţiile unui câmp gravitaţional. Luase cu el ambele pistoale energetice şi negăsind vreo armură, inele de fixare, cârlige, petice cu arici, cleme magnetice sau buzunare în care să le poarte - plutea acum, înaintând aidoma unui pirat cherchelit dintr-o melodramă, cu câte o armă în fiecare mână, ricoşând

dintr-un perete în celălalt. Fără chef, lăsă un pistol să plutească în urma lui şi încercă să se prindă de pereţi şi să se tracteze cu un singur braţ. Mănuşa îi era cu vreo trei numere mai mare. Nenorocita de ladă se bălăngănea, îi lovea globul căştii şi se simţea literalmente ca şi cum ar fi fost sodomizat.

În două rânduri se piti în crăpături, când zări lumini în depărtare. Aproape că ajunsese la puntea deschisă de unde privise apropierea calmarului, când ocoli un colţ şi fu cât pe-aci să se izbească de trei Expulzaţi.

Faptul că purta costum de Expulzat îi oferi un avantaj de minimum două secunde. ÎI împuşcă pe primul Expulzat în cască de la distanţă minimă. Al doilea trase o rafală sonică nesigură ce trecu pe lângă umărul stâng al colonelului, înainte ca el să-i expedieze trei salve în piept. Al treilea membru al grupului de comando execută o tumbă peste cap spre înapoi, găsi trei mânere şi dispăru îndărătul unui perete despărţitor rupt. Căştile lui Kassad răsunară de blesteme, comenzi şi întrebări. Bărbatul porni într-o urmărire tăcută.

Al treilea Expulzat ar fi scăpat, dacă n-ar fi redescoperit sentimentul onoarei şi nu s-ar fi întors să lupte. Kassad simţi un deja-vu inexplicabil, când îi trase o salvă de energie prin ochiul stâng de la cinci metri depărtare.

Cadavrul se rostogoli către înapoi, ieşind la lumina soarelui. Kassad se târî până la deschidere şi privi atent calmarul imobilizat la nici douăzeci de metri depărtare. Era, se gândi, primul lui strop de noroc de multă vreme încoace.

Se propulsa din picioare peste distanţa care-l despărţea de vehiculul spaţial, ştiind că, dacă cineva ar fi vrut să-l împuşte din calmar sau din epavă, el n-ar fi avut cum să se apere. Încercă tensiunea provocată de

ridicarea scrotului pe care o avea întotdeauna când se simţea o ţintă expusă. Nimeni nu trase în el. Comenzi şi întrebări îi ţiuiau în urechi. Nu le putea înţelege, nu ştia de unde proveneau şi, în general, consideră că era mai bine să nu participe la dialog.

Stângăcia cauzată de masivitatea costumului fu cât pe-aci să-l facă să rateze calmarul. Pentru o clipă, gândi că un asemenea eşec spectaculos ar fi fost verdictul cel mai potrivit al Universului pentru ambiţiile lui războinice: curajosul luptător care pluteşte pe o orbită din apropierea planetei, fără sisteme de manevră, fără propulsie, fără nici o masă de reacţie de vreun tip... până şi pistolul era fără recul. Şi-ar fi sfârşit viaţa, tot atât de inutil şi inofensiv precum un balon scăpat din mâna unui copil.

Kassad se întinse până ce încheieturile îi trosniră, prinse o antenă-vergea şi se trase încet, mână peste mână, până la fuzelajul calmarului.

Unde dracu' era sasul? Fuzelajul era relativ neted pentru un vehicul cosmic, dar decorat cu nenumărate scheme, decalcuri şi panouri ce anunţau probabilele echivalente ale Expulzaţilor pentru: FĂRĂ SCARĂ sau PERICOL: PROPULSIE BABORD. Nu era vizibilă nici o intrare. Bănuia că la bord se găseau Expulzaţi, cel puţin un pilot, şi că aceştia se întrebau probabil de ce comandoul lor care se întorsese se târa acum pe fuzelaj ca un crab şchiop în loc să acţioneze ecluza. Sau poate că ei ştiau răspunsul şi aşteptau înăuntru cu armele scoase. Oricum, era evident că nimeni n-avea să-i deschidă uşa.

Ia mai dă-i dracu', gândi el şi trase într-una dintre cabinele de observaţie.

Expulzaţii aveau o navă bine ordonată. Doar echivalentul câtorva agrafe de hârtie şi monede ţâşniră afară odată cu gheizerul de aer din interior. Colonelul

aşteptă până ce erupţia încetă, apoi se strecură prin deschizătură.

Se găsea în secţiunea pentru transport: o cală capitonată care semăna destul de bine cu compartimentul pentru şobolani-spaţiali din orice navetă de asolizare sau TAB. Kassad îşi notă mental că într-un calmar puteau încăpea probabil douăzeci de Expulzaţi în costume spaţiale de luptă complete. Acum era pustiu. Un chepeng deschis ducea la cockpit.

Doar pilotul rămăsese la bord şi se găsea în procesul final de descheiere a centurilor de siguranţă când Kassad îl împuşcă. Colonelul împinse trupul în secţiunea pentru transport, după aceea se fixă el însuşi în ceea ce spera că este fotoliul de comandă.

Lumina caldă a soarelui pătrundea prin radomul de deasupra. Videomonitoare şi holoconsole prezentau scenele de la prova şi pupa, iar imagini de la camerele de umăr ofereau o idee asupra operaţiei de căutare ce se desfăşura în epavă. Kassad întrezări trupul gol din Sala de Operaţii nr. 3 şi câteva siluete prinse într-un schimb de focuri cu laserele chirurgicale.

În holodramele din copilăria lui Fedmahn Kassad, eroii păruseră aproape întotdeauna să ştie cum să opereze forfecari, nave spaţiale, VEM-uri ciudate şi alte maşinării stranii, ori de câte ori era necesar. Kassad fusese instruit să se descurce cu transportoare militare, tancuri simple şi TAB-uri, eventual un vehicul de asalt sau o navetă de asolizare, în cazuri disperate. Dacă ar fi rămas izolat într-o navă FORŢĂ lipsită de echipaj, o posibilitate foarte îndepărtată, s-ar fi putut descurca în centrul de comandă într-atât încât să comunice cu calculatorul principal sau să expedieze o solicitare de ajutor prin radio sau transmiţătorul sperlumic. Aşezat în fotoliul de comandă al unui calmar al Expulzaţilor, Kassad nu beneficia nici de cel mai infim indiciu.

Totuşi lucrurile nu stăteau chiar atât de rău. El recunoscu imediat fantele de prindere ale manipulatoarelor tentaculelor calmarului şi, dacă ar fi beneficiat doar două-trei ore de gândire şi testare, ar fi putut desluşi câteva alte comenzi. Nu dispunea însă de nici un timp de răgaz. Pe ecranul prova se vedeau trei siluete în costume spaţiale ce se lansaseră spre calmar, trăind în timp ce înaintau. Capul cu piele palidă, cu aspect bizar, extraterestru, al unui Expulzat se materializă pe neaşteptate pe holoconsolă. Kassad auzi strigăte în peticele-difuzoare ale căştii.

Broboane de sudoare îi atârnau în faţa ochilor şi-i mânjeau interiorul căştii. Scutură din cap, îndepărtându-le pe cât putu, miji ochii la consolele de comenzi și apăsă pe nişte suprafeţe ce păreau promiţătoare. Kassad ştia prea bine că era terminat, dacă existau circuite de comenzi verbale, comenzi prioritare sau un calculator suspicios. Se gândise la toate acestea în secunda dinainte să-l împuşte pe pilot, totuşi nu-şi putuse imagina vreun fel în care l-ar fi putut sili pe acesta sau ar fi putut avea încredere în el. Nu, nu, procedase aşa cum trebuia, îşi spuse colonelul şi apăsă alte suprafeţe de comandă.

Un propulsor se declanşa.

Calmarul se mişcă, smucindu-şi amarările. Kassad ricoşa înainte şi înapoi în plasa de centuri.

- Futu-i, şopti el, primul său comentariu audibil de când o întrebase pe doctoriţa FORŢĂ care era destinaţia navei.

Se întinse suficient de mult pentru a-şi introduce degetele mănuşilor în fantele de prindere. Patru dintre cele şase manipulatoare se desprinseră. Unul se rupse.

Al şaselea smulse o bucată din peretele despărţitor al HS Merrick.

Calmarul se rostogoli liber. Videocamerele arătară două siluete în costume spaţiale care eşuaseră în salturile lor şi o treia care se prinsese de aceeaşi antenă-vergea ce-l salvase pe Kassad. Ştiind acum zona aproximativă în care se găseau comenzile propulsoarelor, bărbatul răpăi frenetic cu degetele pe ele. Deasupra se aprinse o lumină. Toate holoproiectoarele se stinseră. Calmarul începu o manevră care îngloba cele mai violente elemente de tangaj, ruliu şi girare. Kassad văzu forma în costum spaţial rostogolindu-se peste radomul de deasupra, apărând fulgerător pe videcranul prova, apoi devenind un punctuleţ pe ecranul pupa. Expulzatul continuă să tragă salve energetice, până ce fu prea mic ca să mai poată fi zărit.

Kassad se strădui să nu-şi piardă cunoştinţa, pe când tumbele sălbatice continuară. O mulţime de alerte verbale şi vizuale urlau, solicitându-i atenţia. Atinse comenzile propulsoarelor, aprecie că fusese un succes, şi-şi retrase mâinile când simţi ca şi cum ar fi fost tras simultan în numai două direcţii, nu în cinci.

Imaginea aleatorie a unei videocamere îi arătă că nava-torţă se îndepărta. Asta era bine. Kassad nu se îndoia că nava de război a Expulzaţilor îl putea distruge în orice clipă şi că ar fi făcut-o, dacă el s-ar fi apropiat sau ar fi ameninţat-o în orice fel. Nu ştia dacă naveta-calmar în care se afla dispunea de vreun arsenal şi de altfel se îndoia că ar fi transportat altceva decât armament antipersonal, dar era sigur că nici un comandant al vreunei nave-torţe n-ar fi îngăduit unui vehicul scăpat de sub control să se apropie de nava sa. Kassad presupunea că toţi Expulzaţii ştiau deja că naveta-calmar fusese deturnată de inamic. El n-ar fi fost surprins - dezamăgit, da, însă nu surprins -, dacă nava-torţă l-ar fi vaporizat dintr-o secundă în alta, dar se

bizuia pe două sentimente care erau în esenţă omeneşti, chiar dacă nu aparţineau neapărat omenescului Expulzaţilor: curiozitatea şi dorinţa de răzbunare.

Curiozitatea, ştia colonelul, putea fi dominată în momente de stres, dar era absolut sigur ca o societate paramilitară, semifeudală ca a Expulzaţilor să aibă cultul răzbunării. Toate celelalte condiţii fiind de egalitate, neexistând nici o posibilitate de a le mai produce rău şi aproape nici o posibilitate de a evada, se părea că Fedmahn Kassad devenise un prim candidat pentru una dintre tăvile lor de disecţie. El spera ca Expulzaţii să gândească aşa.

Privi videodisplay-ul prova, se încruntă şi-şi slăbi harnaşamentul, într-atât încât să se poată uita afară prin radomul de deasupra. Calmarul se rostogolea, însă nici pe departe la fel de violent ca înainte. Planeta părea mai apropiată - una dintre emisferele ei îi acoperea vederea de „deasupra" -, totuşi nu ştia cât de aproape de atmosferă ajunsese. Nu putea descifra nici unul dintre display-urile cu date. Putea doar să estimeze care fusese viteza lor orbitală şi cât de violent putea fi şocul reintrării. Clipa de examinare a scenei spaţiale din epava lui Merrick îi sugerase că se găseau foarte aproape, poate doar la cinci-şase sute de kilometri deasupra suprafeţei şi în genul de orbită de staţionare despre care ştia că preceda lansarea navetelor de asolizare.

Kassad încercă să-şi şteargă faţa şi se încruntă când vârfurile degetelor mănuşii lungi şi largi îi loviră vizorul. Era obosit. La dracu', cu numai câteva ore în urmă fusese în amnezie, iar cu câteva săptămâni de timp subiectiv la bordul navei mai devreme fusese cu certitudine corp-mort.

Se întrebă dacă planeta aceea era Hyperion sau Garden; el nu fusese pe nici una, dar ştia că Garden era

mai populată, pe punctul de a deveni colonie a Hegemoniei. Speră să fie Garden.

Nava-torţă lansă trei navete de asalt. Colonelul le zări clar, înainte ca videocamera pupa să panorameze mai departe. Apăsă comenzile propulsoarelor, până simţi că nava se rostogolea şi mai rapid către zidul planetei de deasupra sa. Altceva nu-i prea rămăsese de făcut.

Calmarul atinse atmosfera înainte să fie prins din urmă de cele trei navete de asalt ale Expulzaţilor. Neîndoios vehiculele acelea erau înarmate şi-l aveau de acum în raza de foc a armelor lor, dar cineva din circuitul de comandă fusese probabil curios. Sau furios.

Calmarul lui Kassad nu era câtuşi de puţin aerodinamic. Ca majoritatea vehiculelor de deplasare inter-nave, calmarul se putea deplasa la limitele atmosferelor planetare, însă era sortit pieirii dacă se afunda prea mult în puţul gravitaţional. Kassad văzu strălucirile roşii de avertizare asupra intrării în atmosferă, auzi creşterea pârâiturilor ionice pe canalele radio active și se întrebă brusc dacă ideea aceea fusese inspirată.

Rezistenţa atmosferică stabiliză calmarul şi Kassad simţi prima smucire slabă a gravitaţiei când examină consola şi braţele de comandă ale fotoliului în căutarea circuitului de control pe care se rugă să-l găsească acolo. Un videcran acoperit de paraziţi arăta una dintre navetele de asolizare urmată de un siaj de plasmă albastră, în timp ce decelera. Iluzia creată era similară celei avute atunci când un paraşutist aflat în cădere liberă îl privea pe altul care-şi deschidea paraşuta sau îşi activa echipamentul de suspensie; naveta de asalt păru să se ridice brusc.

Colonelul avea alte griji pe cap. Aparent nu existau comenzi de evacuare şi nici aparatură de ejectare. Toate

navetele FORŢA:spaţiu aveau la bord un tip sau altul de dispozitiv pentru ieşirea în atmosferă -era un obicei vechi de aproape opt secole, de pe vremea când domeniul zborurilor cosmice consta exclusiv din tentative de incursiuni în imediata vecinătate a învelişului atmosferic al Vechiului Pământ. Probabil că o navetă de deplasare inter-nave nu ar fi necesitat niciodată un dispozitiv de ieşire în atmosferă, totuşi temerile străvechi consemnate în regulamente arhaice erau greu de eliminat.

Cel puţin aşa susţinea teoria. Kassad nu putu să găsească nimic. Nava lui vibra acum, se rotea şi începuse să se încălzească realmente. Bărbatul lovi cu palma peste descuietoarea harnaşamentului de siguranţă şi se trase către partea din spate a calmarului, fără a şti măcar ce anume căuta. Raniţe de suspensie? Paraşute? O pereche de aripi?

În cala de transport a trupelor nu exista nimic, cu excepţia cadavrului pilotului Expulzat şi a câtorva compartimente pentru stocare, puţin mai mari decât containerele pentru raţii individuale. Kassad le cercetă în grabă, dar nu găsi nimic care să depăşească în mărime o trusă de prim-ajutor. Nici un dispozitiv miraculos.

Putea să audă calmarul zguduindu-se şi pârâind, în vreme ce se ţinu strâns de un inel pivotant şi acceptă faptul că Expulzaţii nu irosiseră bani sau spaţiu pentru dispozitive de salvare de asemenea probabilitate redusă în calmarii lor. De ce ar fi făcut-o? Îşi petreceau vieţile în bezna dintre sistemele stelare; conceptul lor de atmosferă se limita la cilindrul lung de opt kilometri şi presurizat al unui oraş-cutie. Senzorii audio exteriori ai căştii costumului începură să recepteze şuieratul neregulat al aerului pe fuzelaj şi prin radomul spart din secţiunea pupa. Colonelul strânse din umeri. Riscase

totul pe o singură carte de prea multe ori, iar acum pierduse.

Calmarul se cutremura şi se zguduia. Kassad auzi tentaculele manipulatorului rupându-se de la prova. Cadavrul Expulzatului fu absorbit brusc prin radomul spart, aidoma unei furnici supte de un aspirator. Kassad se strânse de inelul pivotant şi se uită prin chepengul deschis la fotoliile de comandă din cockpit. Pe neaşteptate i se părură minunat de arhaice, parcă desprinse dintr-un manual despre primele nave cosmice. Părţi din exteriorul navetei ardeau deja, vuind lângă radomurile de observaţie ca nişte bucăţi de tavă. Bărbatul închise ochii şi încercă să-şi reamintească lecţiile din Şcoala de Comandă Olympos despre structura şi designul străvechilor vehicule spaţiale. Calmarul porni o tumbă finală. Vacarmul era incredibil.

- Allah! icni Kassad, un strigăt pe care nu-l mai folosise din copilărie.

Începu să se tragă spre înainte, către cockpit, proptindu-se în rama chepengului deschis, găsind prize ca şi cum ar fi escaladat un perete vertical. Cu adevărat suia un perete. Calmarul se stabilizase într-un picaj fatal cu pupa înainte. Kassad sui sub o apăsare de 3 g, ştiind că o singură alunecare i-ar fi fracturat toate oasele din corp. În spatele lui, şuieratul atmosferic se transformă într-un ţipăt, după aceea în urletul unui dragon. Secţiunea pentru transportul trupelor ardea în explozii sălbatice, care topeau metalele.

Suirea în fotoliul de comandă fu similară cu escaladarea unei surplombe de piatră, purtând în spate greutatea altor doi alpinişti. Mănuşile stângace făceau ca strânsoarea lui pe tetieră să fie şi mai puţin sigură, când Kassad atârnă deasupra puţului vertical care ducea la cazanul în flăcări al secţiunii pentru trupe. Naveta se zdruncină, Colonelul îşi balansa picioarele în

sus şi ajunse în fotoliul de comandă. Display-urile video erau moarte. Flăcările încinseseră radomul de deasupra, aducându-l la un roşu bolnăvicios. Kassad aproape că-şi pierdu cunoştinţa când se aplecă în faţă, cu degetele bâjbâind prin întuneric sub fotoliul de comandă, între genunchi. Nu exista nimic. Stai aşa. Un mâner. Ba nu, sfinte Hristoase şi Allah... un inel-declanşator. Ceva desprins din cărţile de istorie.

Calmarul se dezintegra. Deasupra capului, radomul arse şi revărsă perspex lichid în interiorul cocpitului, stropind costumul şi vizorul colonelului. Aproape că simţi mirosul de plastic topit. Vehiculul spaţial se rotea, pe când se făcea bucăţi. Kassad văzu în faţa ochilor o ceaţă trandafirie, apoi doar o pâclă, după care nu mai zări nimic. Cu degete amorţite, strânse harnaşamentul... şi mai mult... fie că centurile îi tăiau pieptul, fie că perspexul îi pătrunsese prin costum. Mâna lui reveni la inelul-declanşator. Degetele erau prea stângace ca să-l cuprindă... nu. Trage!

Prea târziu. Calmarul explodă cu un urlet final şi un glob de foc, consola de comandă mitraliind cockpitul cu zece mii de schije minuscule.

Kassad fu izbit cu putere de spătarul fotoliului. În sus. În exterior. Prin inima flăcărilor.

Se rostogolea peste cap.

Colonelul fu vag conştient că fotoliul îşi proiecta propriul câmp restrictiv în timp ce făcea tumbe. Flăcările erau la câţiva centimetri de faţa lui.

Piroboltţuri declanşară şi propulsară fotoliul ejectabil în afara suflului arzător al calmarului. Fotoliul descrise propria sa dâră de flăcări albastre peste boltă. Microprocesoarele îl rotiră, astfel ca discul câmpului de forţă să fie între Kassad şi dogoarea ca de furnal a frecării. Bărbatul simţi că pe piept i se aşază un gigant, când deceleră cu opt g pe două mii de kilometri de cer.

Îşi sili pleoapele să se deschidă o dată. Nu zări nici urmă de element de comandă pentru o paraşută, sau urmă de suspensie ori alt dispozitiv de frânare. Oricum nu-şi putea clinti nici braţele, nici palmele.

Gigantul se foi şi deveni mai greu.

Kassad înţelese că o parte din globul căştii sale se topise ori fusese spart de suflul exploziei. Vacarmul era indescriptibil. Nu conta.

Strânse şi mai tare din ochi. Era un moment bun pentru un pui de somn.

Deschise ochii şi văzu silueta întunecată a unei femei aplecându-se peste el. Pentru o secundă crezu că era ea. Privi din nou şi-şi dădu seama că era ea. Femeia îi atinse obrazul cu degete răcoroase.

- Sunt mort? şopti el, ridicând mâna pentru a-i prinde încheietura.

-Nu.

Glasul ei era moale şi răguşit, cu o urmă de accent pe care nu-l putea identifica. Până atunci n-o mai auzise vorbind.

- Eşti reală?

-Da.

Kassad suspină şi privi în jur. Zăcea complet gol sub o robă subţire pe un fel de cuşetă sau platformă amplasată în centrul unei încăperi întunecate, cavernoase. Deasupra capului, lumina stelelor era vizibilă printr-un acoperiş spart. Kassad ridică şi cealaltă mână, ca să-i atingă umărul. Părul ei era un nimb negru deasupra lui. Purta o rochie largă şi subţire, care - chiar şi sub lumina slabă a stelelor - îi îngăduia să-i distingă silueta trupului. Simţi parfumul ei, izul pătrunzător de săpun şi piele şi ea, pe care-l cunoştea atât de bine din celelalte întâlniri ale lor.

- Probabil că ai întrebări, şopti femeia în vreme ce el desfăcu broşa de aur care-i ţinea rochia laolaltă.

Veşmântul căzu ca o şoaptă pe podea. Ea nu purta nimic dedesubt. Deasupra lor, dâra Căii Lactee era clar vizibilă.

- Nu, spuse Kassad şi o trase către el.

Spre dimineaţă începu o briză, însă Kassad trase peste ei pătura uşoară. Materialul subţire păru să le păstreze toată temperatura corporală şi rămaseră laolaltă, perfect încălziţi. Undeva, nisipul sau zăpada se hârşâia de ziduri. Stelele erau foarte clare şi foarte strălucitoare.

Se deşteptară la prima geană a zorilor, cu feţele apropiate sub acoperământul mătăsos. Ea îşi trecu mâna în jos pe coastele lui, găsind cicatrice vechi şi recente.

- Cum te cheamă? şopti Kassad.

- Şşş, murmură ea şi mâna îi lunecă mai jos.

Colonelul îşi afundă faţa în curba parfumată a gâtului ei. Moliciunea sânilor femeii îl apăsa. Noaptea se preschimbă în dimineaţă. Undeva, nisipul sau zăpada bătea în ziduri.

Făcură dragoste, dormiră, făcură din nou dragoste.

Când se lumină pe deplin, se sculară şi se îmbrăcară. Se pregătise pentru Kassad lenjerie de corp, o tunică și pantaloni gri. I se potriveau perfect, ca şi şosetele absorbante şi cizmele moi. Femeia purta haine simple, bleumarin.

- Cum te cheamă? întrebă el când părăsiră clădirea

- Moneta, spuse visul lui, sau Mnemosyne - oricare dintre ele îţi place mai mult.

- Moneta, şopti Kassad şi ridică ochii spre soarele mic care se înălţa pe cerul lapislazuli.

- Suntem pe Hyperion?

- Da.

- Cum am asolizat? Câmp suspensor? Paraşută?

- Ai coborât sub o aripă de folie de aur.

- Nu simt nici o durere. N-au existat răni?

- Au fost tratate.

- Ce este locul acesta?

- Oraşul Poeţilor. A fost abandonat cu o sută de ani în urmă. Dincolo de colina aceea se află Criptele Timpului.

- Ce-i cu navetele de asalt care mă urmăreau?

- Una a asolizat în apropiere. Stăpânul Durerii s-a ocupat personal de echipaj. Celelalte două au coborât ceva mai departe.

- Cine este Stăpânul Durerii?

- Vino, spuse Moneta.

Oraşul mort se termina în deşert. Nisip fin luneca peste marmure albe, pe jumătate îngropate de dune.

Către vest, o navetă de asolizare a Expulzaţilor avea portalurile deschise aidoma unor irisuri. În apropiere pe o coloană prăbuşită, un termocub oferea cafea fierbinte şi chifle proaspăt coapte. Mâncară şi băură în tăcere.

Kassad se strădui să-şi reamintească legendele lui Hyperion.

- Stăpânul Durerii este Shrike, rosti el în cele din urmă.

- Bineînţeles.

- Tu eşti de-aici... din Oraşul Poeţilor? Moneta surâse şi negă încet din cap. Colonelul îşi termină cafeaua şi lăsă ceaşca jos.

Senzaţia că era într-un vis persista, mult mai pregnant decât orice simulare în care participase vreodată. Totuşi cafeaua avusese un gust amărui plăcut, iar soarele îi încălzea faţa şi mâinile.

- Vino, spuse Moneta.

Traversară întinderi de nisip rece. Kassad se pomeni privind cerul, ştiind că nava-torţă îi putea

fulgera de pe orbită... apoi ştiind cu o certitudine subită că n-avea s-o facă.

Criptele Timpului se aflau într-o vale. Un obelisc scund strălucea blând. Un sfinx de piatră părea să absoarbă lumina. O structură complexă de piloni răsuciţi proiecta umbre asupra sieşi. Alte cripte erau siluete pe fundalul soarelui care se ridica. Fiecare criptă avea o uşă şi toate uşile erau deschise. Kassad ştia că uşile fuseseră deschise când primii exploratori descoperiseră Criptele şi că structurile erau goale. Mai mult de trei secole de căutări ale unor odăi secrete, cavouri, tainiţe şi pasaje fuseseră zadarnice.

- Mai departe de locul acesta nu poţi merge, zise Moneta când se apropiară de stânca de la capătul văii. Mareele temporale sunt puternice astăzi.

Implantul tactic al colonelului era tăcut. Nu avea comagendă, aşa că îşi cercetă memoria.

- În jurul Criptelor Timpului, rosti el, există câmpuri de forţă antientropice.

-Da.

- Criptele sunt străvechi. Câmpurile antientropice le împiedică să îmbătrânească.

- Nu, zise Moneta. Mareele temporale propulsează Criptele înapoi prin timp.

- Înapoi prin timp, repetă prosteşte Kassad.

- Priveşte!

Tremurând înceţoşat, ca un miraj, un arbore din oţel apăru din pâclă şi o furtună bruscă de nisip ocru. Părea să umple valea, ridicându-se cel puţin două sute de metri, până la înălţimea stâncilor. Ramurile îşi schimbau locul, se dizolvau şi reformau ca elementele unei holograme defectuos reglate. Lumina soarelui dansa pe spini lungi de cinci metri. Cadavre de Expulzaţi, bărbaţi şi femei, toţi despuiaţi, erau trase ca în ţeapă pe cel puţin douăzeci dintre spinii aceia. Alte

ramuri purtau alte corpuri. Nu toate aparţineau unor oameni.

Furtuna de praf acoperi valea pentru o clipă, iar când vântul încetă, imaginea dispăruse deja.

- Vino, rosti Moneta..

Kassad o urmă la periferia mareelor tempo evitând fluxul şi refluxul câmpului antientropic, cum copiii se joacă de-a prinsele cu surful unui val o pe o plajă lată. Simţea atracţia exercitată de mareea temporale sub forma unor valuri de deja-vu ce-i atingeau uşor toate celulele corpului.

Imediat după intrarea în vale, acolo unde colina se deschidea spre dune şi smârcurile joase care duceau către Oraşul Poeţilor, Moneta atinse un perete de ardezie vineţie şi o uşă de intrare se deschise într-o încăpere lungă şi joasă săpată în stâncă.

- Aici locuieşti? întrebă Kassad, dar în acelaşi moment văzu că nu existau semne că cineva ar fi locuit acolo.

Pereţii din piatră ai camerei erau acoperiţi cu rafturi şi nişe ticsite.

- Trebuie să ne pregătim, şopti Moneta şi lumina, din cameră se preschimbă, căpătând o nuanţă aurie.

Un rack lung îşi coborî produsele. O peliculă de polimer reflector de grosimea unui cip se derula din plafon, ca să slujească drept oglindă.

Kassad privi cu pasivitatea calmă a unui om cufundat în vis, cum Moneta îşi scoase hainele ei, apoi pe ale lui. Nuditatea lor nu mai era erotică, ci doar ceremonială.

- Ai fost în visurile mele de mulţi ani, rosti el.

- Da. În trecutul tău. În viitorul meu. Unda de şoc a evenimentelor se deplasează prin timp ca încreţiturile pe suprafaţa unui iaz.

Colonelul clipi când ea ridică o vergea de aur şi-i lovi pieptul. Simţi un şoc uşor şi pielea lui deveni lividă, capul şi faţa un ovoid lipsit de trăsături. După o secundă, Moneta i se alătură şi trupul femeii deveni o cascadă de reflexii, apă peste mercur și crom. Kassad îşi zări propria reflexie reflectantă în curbele şi muşchii ei. Sânii Monetei formau razele de lumină; sfârcurile erau ca nişte pişcături micuţe pe un lac de oglindă. Înainta ca să-i îmbrăţişeze simţi suprafeţele lor contopindu-se aidoma unor fluide magnetizate. Dedesubtul câmpiilor conectate, pielea lui o atinse pe a ei.

- Duşmanii tăi aşteaptă dincolo de oraş, şopti femeia. Cromul chipului ei era o revărsare de lumină.

- Duşmanii?

- Expulzaţii. Cei care te-au urmărit până aici. Kassad clătină din cap şi văzu reflexia lui făcând la fel.

- Ei nu mai sunt importanţi.

- Ba da, murmură Moneta, duşmanul este întotdeauna important. Trebuie să te înarmezi.

- Cu ce?

Dar chiar în acel moment, Kassad simţi cum ea îl atingea cu o sferă de bronz, un toroid albastru-mat. Corpul lui modificat îi vorbi acum la fel de clar ca trupele ce-i raportau pe un circuit de comandă implantat. Kassad simţi pasiunea carnală acumulându-se în el cu puterea învârtoşării.

- Vino.

Moneta îl conduse din nou în pustiul deschis. Lumina soarelui părea polarizată şi apăsătoare. Bărbatul simţea că lunecau peste dune, curgând aidoma lichidului pe străzile de marmură albă din oraşul mort. În apropiere de extremitatea vestică a oraşului, lângă rămăşiţele năruite ale unui structuri ce purta încă lintoul înscris al Amfiteatrului Poeţilor, aştepta ceva.

Pentru o clipă, Kassad crezu că era altă persoană purtând câmpurile de forţă cromate în care erau învăluiţi el şi Moneta... însă numai pentru o clipă. Silueta aceea de mercur suprapus cromului nu avea nimic uman. Ca prin vis, colonelul observă cele patru braţe, lamele retractabile ale degetelor, abundenţa de ţepi ghimpaţi de pe gât, frunte, încheieturile mâinilor, genunchi şi corp, totuşi privirea lui nu părăsi nici măcar o secundă ochii cu două mii de faţete care ardeau cu o văpaie purpurie ce acoperea lumina soarelui şi reducea ziua la nivelul unor umbre de sânge.

Shrike, gândi Kassad.

- Stăpânul Durerii, şopti Moneta.

Creatura se întoarse şi-i conduse afară din oraşul mort.

Kassad constată că Expulzaţii îşi pregătiseră bine defensivele. Cele două navete de asalt erau amplasate la mai puţin de o jumătate de kilometru una faţă de cealaltă, cu tunurile, proiectoarele şi turelele de proiectile acoperindu-se reciproc, formând un unghi de foc complet de 360°. Trupele de Expulzaţi nu pierduseră timpul, ci săpaseră tranşee la o sută de metri de navete, iar Kassad putea zări cel puţin două blindaje de tancuri EM, cu grilele de proiecţie şi tuburile lansatoare acoperind smârcul larg şi pustiu dintre Oraşul Poeţilor şi navete. Vederea colonelului fusese modificată şi putea zări câmpurile restrictive suprapuse ale navei sub forma unor benzi de ceaţă gălbuie, iar senzorii de mişcare şi minele antipersonale ca sfere de lumină roşie pulsatorie.

Clipi. Ceva nu era în regulă cu imaginea. Apoi înţelese: în afară de consistenţa luminii şi de percepţia lui sporită a câmpurilor de energie, nimic nu se clintea. Soldaţii Expulzaţi, chiar şi aceia aflaţi în atitudini de mişcare, erau la fel de încremeniţi ca jucăriile din copilăria sa petrecută în mahalalele Tharsis. Tancurile

KM erau pe jumătate îngropate, dar Kassad observă că până şi radarele lor - vizibile pentru el sub forma unor arce purpurii concentrice - erau nemişcate. Privi cerul şi văzu un fel de pasăre mare atârnând pe firmament, tot atât de neclintită precum o insectă încremenită în chihlimbar. Colonelul trecu pe lângă un nor de praf care atârna suspendat, întinse o mână din crom şi cu vârful unui deget împroşcă spirale de particule spre sol.

În faţa lor, Shrike străbătu nepăsător labirintul roşu de mine senzoriale, păşi peste liniile albastre de raze-piedici, se aplecă pe sub pulsaţiile violete ale scanerelor de autodeclanşare a focului, străbătu câmpul restrictiv galben şi zidul verde al perimetrului defensiv sonic şi intră în umbra navetei de asalt. Moneta şi Kassad îl urmară.

- Cum este posibil?

Îşi dădu seama că pusese întrebarea folosind un mediu care era într-o oarecare măsură telepatic, însă mult mai sofisticat decât conducţia prin implant.

- El controlează timpul.

- Stăpânul Durerii?

- Bineînţeles.

- Noi de ce suntem aici?

Moneta gesticula către Expulzaţii nemişcaţi.

- Ei sunt duşmanii tăi.

Kassad simţea cum se trezeşte în cele din urmă dintr-un vis lung. Acum era realitate. Ochii Expulzatului, care nu clipeau înapoia căştii sale, erau reali. Naveta de asalt, care se ridica precum un mausoleu din bronz în stânga lui, era reală.

Fedmahn Kassad înţelese că-i putea ucide pe toţi - comandouri, echipaje de navete de asalt, pe toţi - şi ei nu s-ar fi putut opune cu nimic. El ştia că timpul nu se oprise - tot aşa cum nu se oprea atunci când o navă utiliza propulsia Hawking - ci era doar o chestiune de

variaţie a vitezei. Pasărea încremenită deasupra lor avea să-şi încheie fâlfâitul aripilor, dacă i se acordau suficiente minute sau ore. Expulzatul din faţa lui avea să închidă ochii, clipind, în cazul în care Kassad ar fi avut răbdarea să privească destul de mult. Între timp, Kassad, Moneta şi Shrike îi puteau ucide pe toţi, fără ca Expulzaţii să priceapă că erau atacaţi.

Nu era cinstit, aprecie colonelul. Era incorect. Era violarea definitivă a Noului Bushido, mai rea în felul ei decât uciderea gratuită a civililor. Esenţa onoarei rezida în înfruntarea între egali. Se pregătea să-i comunice asta Monetei, când ea spuse/gândi:

- Priveşte.

Timpul îşi reluă curgerea printr-o explozie sonoră, foarte asemănătoare cu năvala aerului într-o ecluză pneumatică. Pasărea se înălţă şi dădu roată deasupra. Briza deşertului repezi nisip în câmpul restrictiv încărcat static. Un soldat Expulzat se ridică dintr-un genunchi, îi văzu pe Shrike şi cele două siluete umane, răcni ceva în canalul său de comunicaţii tactice şi ridică arma energetică.

Shrike nu păru să se mişte... pentru Kassad, el încetă pur şi simplu să mai fie aici şi apăru acolo. Expulzatul emise un al doilea urlet, mai scurt, apoi coborî ochii, neîncrezător, când braţul lui Shrike se retrase cu inima sa în pumnul lui cu lame tăioase. Soldatul se holbă, deschise gura parcă gata să vorbească şi se prăbuşi.

Kassad se întoarse la dreapta şi se pomeni faţă în faţă cu un Expulzat blindat. Acesta ridică cu greu o armă. Kassad roti braţul, simţi bâzâind câmpul de forţă cromat şi văzu cum muchia palmei sale retează blindajul corporal, casca şi gâtul. Capul soldatului se rostogoli în ţărână.

Colonelul sări într-o tranşee puţin adâncă şi văzu câţiva soldaţi întorcându-se spre el. Timpul continua să fie dislocat; inamicii se mişcau parcă cu încetinitorul pentru o secundă, pentru ca în clipa următoare să tresară ca o hologramă defectă, ajungând la patru cincimi din viteza normală. Nu aveau însă niciodată iuţeala lui Kassad. Gândurile lui despre Noul Bushido pieriseră. Aceştia erau barbarii care încercaseră să-l omoare pe el. Frânse spinarea unuia, păşi în lateral, lovi cu degete de crom rigide prin blindajul corporal al altuia, strivi laringele celui de-al treilea, evită lama unui cuţit ce se mişca în ralanti şi izbi cu piciorul în coloana vertebrală a cuţitarului, frângându-i-o. Sări afară din tranşee.

- Kassad!

Kassad eschivă când raza laser se târî pe lângă umărul lui, arzându-şi calea prin aer ca un fitil lent de lumină rubinie. Simţi izul de ozon când pârâi, ratându-1. Imposibil. Am evitat un laser! Ridică o piatră şi-o azvârli către Expulzatul care manevra biciul-iadului montat pe tanc. Un bubuit sonic pocni şi tunarul explodă îndărăt. Kassad smulse o grenadă cu plasmă din banduliera unui cadavru, sări pe chepengul tancului şi fu la treizeci de metri depărtare înainte ca explozia să ridice o flacără ca un gheizer, înaltă cât prova navetei de asalt.

Bărbatul se opri în ochiul de calm al furtunii şi o văzu pe Moneta în mijlocul propriului ei carnagiu. Sângele o împroşca, dar nu adera, curgând ca uleiul pe apă peste curbele irizate ale bărbiei, umerilor, sânilor şi abdomenului. Ea îl privi şi Kassad simţi un val reînnoit de sete de sânge.

Înapoia ei, Shrike se deplasa fără grabă prin haos, alegându-şi victimele de parcă ar fi fost un secerător. Kassad se uită cum creatura se materializa şi se dematerializa şi înţelese că pentru Stăpânul Durerii el şi

Moneta apăreau mişcându-se la fel de lent cum apăreau Expulzaţii pentru ochii colonelului.

Timpul se iuţi, ajungând la patru cincimi din viteza normală. Soldaţii supravieţuitori intraseră de acum în panică şi se împuşcau între ei, părăsindu-şi posturile şi luptându-se să se îmbarce în naveta de asalt. Kassad încercă să priceapă cum fuseseră pentru ei ultimele două minute: forme înceţoşate care se deplasau prin poziţiile lor defensive, camarazi zăcând în bălţi uriaşe de sânge... O privi pe Moneta avansând prin rândurile lor şi ucigând după bunul ei plac. Spre uimirea lui, descoperi că deţinea un anume control asupra timpului: clipea şi oponenţii încetineau la o treime de viteză, clipea şi evenimentele se derulau aproape cu viteza normală. Sentimentul lui de onoare şi echilibru mintal îi ceru să oprească masacrul, totuşi setea de sânge care părea o patimă aproape carnală copleşea orice obiecţii.

Cineva din naveta de asalt etanşase ecluza pneumatică şi un soldat îngrozit folosi o încărcătură de plasmă ca să detoneze portalul, deschizându-1. Gloata se îmbulzi, călcându-i în picioare pe răniţi, în fuga dinaintea ucigaşilor invizibili. Kassad îi urmă înăuntru.

Expresia „luptă ca un şobolan încolţit" este o descriere extrem de realistă. De-a lungul istoriei înfruntărilor militare, se ştia că soldaţii, combatanţii în general, luptaseră cu cea mai mare ardoare când fuseseră nevoiţi s-o facă în locuri închise, unde fuga nu mai era o opţiune. Indiferent dacă asta fusese în pasajele din La Haye Sainte şi Hougoumont de la Waterloo sau în tunelurile stup de pe Lusus, unele dintre cele mai teribile bătălii corp la corp din istorie se purtaseră în spaţii strâmte, unde nu era posibilă nici un fel retragere. Adevărul acela se confirma şi azi. Expulzaţii se luptară... şi muriră... ca nişte şobolani încolţiţi.

Shrike scosese din funcţiune naveta de asalt. Moneta rămase afară ca să-i ucidă pe cei şaizeci de soldaţi care-şi păstraseră posturile. Kassad îi ucise pe cei dinăuntru.

În cele din urmă, cealaltă navetă de asalt deschise focul asupra perechii ei sortită pieirii. Kassad era deja afară şi privi fasciculele de particule şi laserele de mare intensitate abia târându-se spre el, urmate - parcă după o eternitate - de proiectile ce păreau să înainteze atât de încet, încât s-ar fi putut iscăli pe ele în timp ce zburau. La momentul acela toţi Expulzaţii erau morţi în interiorul şi în jurul navetei invadate, totuşi câmpul restrictiv al acesteia rezistă. Dispersia energiei şi exploziile de impact azvârliră cadavrele din jur, incendiară echipamentele şi transformară nisipul în sticlă, dar Kassad şi Moneta priviră din interiorul unui dom de foc portocaliu cum cealaltă navetă de asalt se retrase în spaţiu.

- Îi putem opri?

Kassad gâfâia, sudoarea curgea pe el şi realmente tremura de incitare.

-Am putea, replică Moneta, însă n-o dorim. Ei vor purta mesajul de la noi.

- Ce mesaj?

- Vino aici.

EI se întoarse la sunetul vocii ei. Câmpul de forţă dispăruse. Pielea Monetei strălucea; părul negru îi era lipit de tâmple; sfârcurile îi erau întărite. Vino aici.

Colonelul coborî ochii, privindu-şi corpul. Propriul său câmp de forţă dispăruse - graţie dorinţei lui simulate subconştient - şi era mai excitat decât îşi reaminti să fi fost vreodată.

-Vino aici, şopti Moneta pentru a treia oară. Kassad merse la ea, o ridică în braţe şi simţi mătasea umedă de sudoare a pielii feselor când o purtă spre un

petic de iarbă neatins aflat pe o movilă sculptată de vânt. O aşeză pe sol printre mormanele de trupuri ale Expulzaţilor, îi depărta cu brutalitate picioarele, îi prinse ambele mâini în strânsoarea uneia dintre mâinile sale, îi ridică braţele deasupra capului, le ţintui de pământ şi-şi coborî corpul lung între picioarele ei.

- Da, murmură Moneta când el îi sărută lobul urechii stângi, îşi lipi buzele de scobitura gâtului ei şi linse transpiraţia cu gust sărat, înţepător de pe sânii ei.

Întinşi printre morţi. Alţi morţi vor urma. Mii. Milioane. Râsete stinse din pântece moarte. Şiruri lungi de trupe ieşind din Nave-Salt ca să intre în flăcările ce-i aşteaptă.

-Da.

El îi simţea răsuflarea fierbinte în ureche. Moneta îşi eliberă mâinile, le lăsă să lunece pe umerii lui umezi, îşi purtă unghiile lungi pe spinarea lui şi-i prinse fesele ca să-l tragă mai aproape. Erecţia hârşâi prin părul ei pubian şi pulsă lipită de curba pântecelui ei.

Portaluri teleproiectoare deschizându-se pentru a putea să intre navele de război lungi şi nemiloase. Dogoarea exploziilor de plasmă. Sute de nave, mii, dansând, murind ca nişte fire de praf într-o tornadă. Coloane, uriaşe de lumină rubinie solidă săgetând peste distanţe enorme, scăldând ţintele în talazul final de pârjol, trupuri fierbând în lumină roşie.

-Da.

Moneta îşi deschise gura şi corpul spre el. Căldură sus şi mai jos, limba ei în gura lui când o pătrunse, întâmpinat de lubrifierea caldă. Corpul lui se încordă puternic, se trase uşor îndărăt, îngădui căldurii umede să-l învăluie şi mai mult pe măsură ce se mişcau împreună.

Dogoare pe o sută de planete. Continente arzând în spasme orbitoare, rostogolirea mărilor clocotitoare.

Văzduhul însuşi arzând. Oceane de aer supraîncins dilatându-se ca pielea fierbinte ridicându-se sub atingerea unui amant.

- Da... da... da.

Moneta răsuflă căldură pe buzele lui. Pielea ei este ulei şi catifea. Kassad împinge repede acum şi Universul se contractă pe când senzaţiile se dilată, simţurile se diminuează când ea se închide caldă şi umedă şi strânsă în jurul lui. Şoldurile ei izbesc brutal, în răspuns, parcă simţind teribila acumulare de presiune din adâncul fiinţei lui. Solicitatoare. Kassad face o grimasă, închide ochii, vede... globuri de foc dilatându-se, stele murind, sori explodând în impulsuri gigantice de văpăi, sisteme stelare prinse într-un extaz de distrugere...el simte durere în piept, şoldurile nu i se opresc, se mişcă şi mai repede, chiar când deschide ochii și vede......spinul uriaş de oţel ridicându-se dintre sânii Monetei, aproape trăgându-l în ţeapă când el se trage îndărăt în mod inconştient, ridicându-se, lama spinului tăind şi sângele picurând pe pielea ei, pielea ei, reflectoare acum, pielea rece ca metalul, cu şoldurile lui încă mişcându-se în vreme ce ochii lui încă buimaci privesc cum buzele Monetei se zbârcesc şi se curbează îndărăt, dezvăluind şiruri de lame de oţel. Acolo unde fuseseră dinţi, lame de metal spintecând spre fesele lui acolo unde strânseseră degete, picioare - benzi puternice de oţel întemniţându-i şoldurile ce pompau, ochii ei......în ultimele secunde dinaintea orgasmului, Kassad încearcă să se elibereze... mâinile lui pe gâtul ei, apăsând... ea se agăţă ca o lipitoare, o ventuză pregătită să-l secătuiască... se rostogolesc, lovindu-se de trupuri moarte...ochii ei ca nestemate roşii, arzând cu un pârjol nebunesc, ca acela care-i umple lui testiculele dureroase, extinzîndu-se ca o flacără, revărsându-se... Kassad îşi trânteşte ambele palme în sol, proptindu-se,

se ridică, îndepărtându-se de ea... de creatură... puterea lui este cea a unui nebun, dar nu îndeajuns, fiindcă forţe gravitaţionale teribile îi apasă laolaltă sugând ca gura unei lipitori, în timp ce el se află pragul exploziei, priveşte în ochii ei... moartea planetelor... moartea planetelor!

Kassad urlă şi se trage îndărăt. Fâşii de piele şi carne se rup şi se desprind, când el se aruncă în sus şi într-o parte. Dinţi de metal se închid clicăind într-un vas de oţel, ratându-i glandul cu un milimetru umed. Băbatul se prăbuşeşte pe o coastă, se rostogoleşte şi îndepărtează, cu şoldurile zvâcnind, incapabil să-oprească ejacularea. Sămânţa explodează în fuioare, cade pe pumnul strâns al unui cadavru. Kassad geme, se rostogoleşte mai departe, se ghemuieşte în poziţia unui fetus şi ejaculează din nou. Şi din nou.

Aude şuieratul şi foşnetul, când ea se ridică îndărătul lui. Kassad se răstoarnă pe spate şi mijeşte ochii înaintea luminii soarelui şi a propriei sale dureri. Ea stă deasupra lui, cu picioarele depărtate, o siluetă de ghimpi. Colonelul îşi şterge sudoarea din ochi, îşi vede încheietura roşie de sânge când şi-o retrage şi aşteaptă lovitura finală. Pielea i se contractă, anticipând spintecătura lamei în carne. Icnind, Kassad priveşte în sus şi o vede pe Moneta deasupra lui, cu coapse din carne, nu din oţel, cu părul pubian lipit de piele de umezeala pasiunii lor. Faţa îi este întunecată, soarele este îndărătul femeii, însă el vede flăcări roşii murind în hăurile multifaţetate ale ochilor ei. Ea zâmbeşte şi bărbatul vede razele soarelui scânteind pe şiruri de dinţi metalici.

- Kassad..., şopteşte ea şi este sunetul nisipului care se freacă de oase.

Kassad îşi smulge privirea, se străduieşte să se scoale şi se împleticeşte peste leşuri şi sfărâmături ce ard, în dorința lui de a se elibera. Nu priveşte în urmă.

O echipă de supraveghere din Forţa de autoapărerere de pe Hyperion l-au găsit pe colonelul Fedmahn Kassad după două zile. A fost descoperit zăcând fără cunoştinţă pe unul dintre smârcurile acoperite cu nisip ce duceau la abandonatul Donjon Cronos, la douăzeci de kilometri de oraşul părăsit şi de epava modulului ejectabil. Era gol-puşcă şi aproape mort din cauza expunerii la condiţiile meteo, dar a răspuns bine la tratamentul de urgenţă aplicat imediat, după care a fost transportat pe calea aerului la sud de Lanţul Căpăstrului, într-un spital din Keats. Patrule de recunoaştere din batalionul AA au înaintat prudent spre nord, atente la mareele antientropice din jurul Criptelor Timpului şi temându-se de orice bombe-capcane lăsate în urmă de Expulzaţi. Nu au descoperit nici una. Cercetaşii au găsit doar epava fotoliului cu care Kassad se salvase din calmar şi carcasele carbonizate ale celor două navete de asalt pe care Expulzaţii le săgetaseră de pe orbită. Nu existau nici un fel de indicii privind motivele pentru care-şi distruseseră propriile nave, iar trupurile Expulzaţilor - atât din navete, cât şi din jurul lor - fuseseră în aşa măsură carbonizate, încât nu mai exista speranţa vreunei autopsii sau analize.

Kassad şi-a recăpătat cunoştinţa după trei zile Hyperion, a jurat că nu-şi mai reamintea nimic din cele petrecute după ce furase calmarul, iar după alte două săptămâni locale a plecat cu o navă-torţă.

La revenirea în Web, Kassad a demisionat din FORŢĂ. O vreme a activat în mişcări antirăzboinice, apărând ocazional pe reţeaua Totalitate şi susţinând dezarmarea. Însă atacul asupra Bressiei mobilizase Hegemonia în direcţia adevăratului război interstelar,

aşa cum n-o făcuse nimic altceva în trei secole şi vocea lui Kassad a fost fie acoperită, fie ignorată, fiind pusă pe seama conştiinţei vinovate a Călăului Bressiei de Sud.

În cei şaisprezece ani scurşi de la evenimentele de pe Bressia, colonelul Kassad dispăruse din Web şi din conştiinţa Webului. Cu toate că nu se mai purtaseră bătălii majore, Expulzaţii rămâneau principala sperietoare a Hegemoniei. Fedmahn Kassad era doar o amintire care pălea.

Dimineaţa se apropia de sfârşit când Kassad îşi termină povestea. Consulul clipi şi privi în jur, remarcând barja şi tot ce-i înconjura, pentru prima dată după mai bine de două ore. Benares ieşise în canalul principal al lui Hoolie. Consulul putea să audă scârţâiturile lanţurilor şi otgoanelor, când calcanii-dracului se încordau în harnaşamente. Benares părea singura ambarcaţiune care urca în amonte, deşi numeroase bărci mici erau vizibile mergând în partea opusă. Consulul îşi frecă fruntea şi fu surprins să vadă că palma i se umezi de transpiraţie. Ziua devenise foarte caldă şi umbra undei se îndepărtase de el fără să-şi fi dat seama. Clipi, și-și şterse sudoarea din ochi şi trecu în zona umbrită pentru a-şi turna ceva de băut din sticlele cu tării pe care androizii le puseseră într-un bufet lângă masă.

- Dumnezeule, vorbi părintele Hoyt, aşadar, potrivit acestei creaturi Moneta, Criptele Timpului se deplasează înapoi în timp?

- Da, zise Kassad.

- Este posibil aşa ceva? întrebă Hoyt.

-Da.

Sol Weintraub fusese cel care răspunsese.

- Dacă este adevărat, rosti Brawne Lamia, atunci ai „întâlnit-o" pe această Moneta... oricare i-ar fi numele

adevărat... în trecutul ei, dar în viitorul tău... într-o întâlnire care urmează să aibă loc.

- Da, zise Kassad.

Silenus se apropie de balustradă şi scuipă în râu.

- Colonele, crezi că jigodia a fost Shrike?

- Nu ştiu.

Răspunsul sec al lui Kassad abia se auzise. Silenus se întoarse către Sol Weintraub.

- Tu eşti cărturar. În mitografia Shrike se menţionează că fiinţa asta îşi poate schimba forma?

- Nu, răspunse Weintraub.

Pregătea un biberon de lapte pentru a-şi hrăni fiica. Pruncul scâncea încetişor, miorlăind ca un pisoi, şi-şi mişca degeţelele.

- Colonele, vorbi Het Masteen, câmpul de forţă... sau orice altceva ar fi fost costumul acela de luptă... l-ai adus cu tine după întâlnirea cu Expulzaţii şi această... femeie?

Kassad se uită o clipă la Templier, apoi clătină din cap.

Consulul îşi fixa cu privirea băutura, însă capul i se înălţă brusc, cu forţa unei idei.

- Colonele, ai spus că ai văzut o imagine a copacului ucigaş al lui Shrike... structura, obiectul unde îşi trage în ţeapă victimele.

Kassad îşi mută privirea de vasilisc de la Templier la Consul. Încuviinţă fără grabă.

- Iar pe el erau înfipte trupuri? Altă încuviinţare.

Consulul îşi şterse sudoarea de pe buza superioară.

- Dacă arborele acela călătoreşte înapoi în timp odată cu Criptele Timpului, atunci victimele provin din viitorul nostru.

Kassad nu spuse nimic. Ceilalţi se holbau şi ei la Consul, totuşi numai Weintraub păru să înţeleagă ce

însemna comentariul lui... şi care trebuia să fie următoarea lui întrebare.

Consulul rezistă nevoii imperioase de a-şi şterge iarăşi buzele de transpiraţie. Glasul lui era ferm.

- L-ai văzut pe vreunul dintre noi acolo? Kassad păstră tăcerea mai bine de un minut. Pe neaşteptate, sunetele slabe provenite dinspre râu şi dinspre straiurile navei părură foarte puternice. În cele din urmă, Kassad inspiră adânc.

- Da.

Tăcerea se prelungi din nou. Brawne Lamia o întrerupse.

- Ne vei spune cine anume?

- Nu.

Colonelul se ridică şi porni spre scara ce ducea la punţile inferioare.

- Stai! strigă părintele Hoyt. Kassad se opri în capul treptelor.

- Vrei cel puţin să ne spui alte două lucruri?

- Care anume?

Părintele Hoyt făcu o grimasă, străbătut de un val de durere. Chipul lui scofâlcit se albi sub broboanele de transpiraţie. Inspiră adânc şi spuse:

- Mai întâi, crezi că Shrike... femeia... doreşte cumva să te folosească pe tine ca să declanşeze acest teribil război interstelar pe care l-ai întrevăzut?

- Da, răspunse încetişor Kassad.

- Şi în al doilea rând, ne poţi spune ce intenţionezi să-i ceri lui Shrike... sau acestei Moneta... atunci când îi vei întâlni la sfârşitul pelerinajului?

Kassad zâmbi pentru prima dată. Era un zâmbet ca o lamă de cuţit şi foarte, foarte rece.

- Nu le voi cere nimic, zise el. Când îi voi întâlni de data aceasta, îi voi ucide.

Ceilalţi pelerini nu-şi vorbiră şi nici nu se priviră în timp ce colonelul coborî sub punte. Benares conduse toată după-amiaza spre nord-nord-est.

3

Barja Benares intră în portul fluvial Naiad cu o oră înaintea apusului. Echipajul şi pelerinii se înghesuiră lângă balustradă pentru a se holba la tăciunii mocniţi ai oraşului care adăpostise cândva douăzeci de mii de locuitori. Puţine mai rămăseseră din el. Faimosul Hanul Cheiului, construit în zilele Tristului Rege Billy, arsese până la temelii; docurile lui carbonizate, debarcaderele şi balcoanele închise se năruiseră în apele puţin adânci ale lui Hoolie. Clădirea vămii era o carapace arsă. Terminalul pentru nave aeriene din extremitatea nordică a oraşului supravieţuise doar ca un schelet înnegrit, al cărui turn de ancorare fusese redus la o fleşă de cărbune. Nu mai dăinuise absolut nici o urmă din micuţul templu al lui Shrike de pe malul râului. Partea cea mai rea, din punctul de vedere al pelerinilor, era distrugerea Staţiei Riverane Naiad; docul pentru înhămare era ars şi deformat, cu adăposturile pentru calcanii-dracului deschise către râu.

- Fir-ar a dracului! făcu Martin Silenus.

- Cine a făcut-o? întrebă părintele Hoyt. Shrike?

- Mai probabil FAA, răspunse Consulul. Deşi este posibil ca ei să se fi luptat cu Shrike.

- Nu pot să cred! izbucni Brawne Lamia şi se întoarse către A. Bettik, care tocmai li se alăturase pe puntea pupa. Nu ştiai ce s-a-ntâmplat?

- Nu, zise androidul. De peste o săptămână nu a existat nici un contact cu nici un punct situat la nord de ecluze.

- De ce dracu'? întrebă Lamia. Chiar dacă planeta asta uitată de Dumnezeu n-are o datasferă, voi n-aveţi radiouri?

A. Bettik surâse uşor.

- Ba da, doamnă Lamia, există radiouri, dar sateliţii de comunicaţii au fost doborâţi, staţiile de retransmisie prin microunde de la Ecluzele Karla au lost distruse, iar pe unde scurte nu avem acces.

- Cum stă treaba cu calcanii? se interesă Kassad. Nu putem continua spre Margine cu cei pe care-i avem?

Bettik se încruntă.

- Va trebui s-o facem, domnule colonel, spuse el, însă este o crimă. Cei doi înhămaţi nu-şi vor reveni de pe urma unui astfel de efort. Cu calcani odihniţi, am fi ajuns la Margine înainte de crăpatul zorilor. Cu aceştia doi... Androidul strânse din umeri. Cu noroc, dacă vor supravieţui, vom ajunge pe la începutul după-amiezii...

- Goeleta-eoliană ne va aştepta, nu? întrebă Het Masteen.

- Trebuie să presupunem că da, zise A. Bettik. Acum vă rog să mă scuzaţi, dar trebuie să mă ocup de hrănirea bieţilor calcani pe care-i avem. În mai puţin de o oră, ar trebui să pornim mai departe.

Nu zăriră pe nimeni în ruinele lui Naiad sau în preajma acestora. Nici o ambarcaţiune fluvială nu-şi făcu apariţia lângă oraş. După o oră de înaintare spre nord-est, pătrunseră într-o regiune în care pădurile şi terenurile cultivabile din jurul cursului inferior al lui Hoolie lăsară loc unduitoarei prerii portocalii din sudul Oceanului de Iarbă. Ocazional, Consulul zărea turnurile de argilă ale furnicilor-arhitect; unele dintre structurile lor serate din apropierea râului atingeau zece metri înălţime. Nu se întrezărea nici un semn de aşezări omeneşti intacte. Bacul de la Vadul lui Betty dispăruse complet, fără ca măcar o parâmă de remorcaj sau un

adăpost să fi rămas acolo unde existase de două secole. Hanul Podul Râului de la Capul Grotei era întunecat şi tăcut. A. Bettik şi alţi membri de echipaj strigară într-acolo, însă nu primiră nici un răspuns dinspre gura neagră a peşterii.

Apusul pogorî o nemişcare voluptuoasă peste râu, întreruptă după scurtă vreme de corul sunetelor emise de insecte şi de ţipetele păsărilor. Pentru un timp, suprafaţa lui Hoolie deveni o oglindă a discului cenuşiu-verzui al bolţii amurgului, tulburată doar de salturile peştilor ce se hrăneau doar la căderea serii şi de siajul calcanilor ce trăgeau din greu. Când se lăsă cu adevărat întunericul, nenumăraţi funigei de prerie - mult mai albicioşi decât rudele lor din pădure, dar cu o anvergură mai mare a aripilor, umbre luminescente de dimensiunile unor copilaşi - dansară în văile și văiugile dealurilor ce unduiau lin. Până ce răsăriră constelaţiile şi dârele meteorilor începură să brăzdeze tăria nopţii, un spectacol strălucitor aici, departe de luminile create de oameni, felinarele fuseseră aprinse și cina întinsă pe puntea pupa.

Pelerinii erau tăcuţi, parcă încă pierduţi în contemplarea istoriei crâncene şi derutante a colonelului Kassad. Consulul băuse întruna de la amiază şi acum simţea detaşarea plăcută - de realitate, de durerea memoriei - care îi permitea să străbată zi după zi şi noapte după noapte. Cu pronunţia precautã şi neîmpleticită pe care numai un adevărat alcoolic o poate stăpâni, întrebă cine urma să-şi spună povestea.

- E rândul meu, răspunse Martin Silenus.

Poetul băuse de asemenea constant, încă de dimineaţă. Glasul lui era la fel de atent controlat ca al consulului, totuşi roşeaţa din obrajii săi colţuroşi şi strălucirea aproape nebunească a ochilor îl trădau pe bătrânul poet.

- Cel puţin eu am tras numărul trei... îşi înălţă peticul de hârtie. Dacă mai vreţi s-auziţi căcatul.

Brawne Lamia îşi ridică paharul cu vin, făcu o grimasă şi-l aşeză pe masă.

- Poate că ar trebui să discutăm despre ce am aflat din primele două istorii şi în ce fel s-ar putea ele asocia... situaţiei noastre actuale.

- Nu încă, spuse colonelul Kassad. Nu deţinem destule informaţii.

- Să-l lăsăm pe domnul Silenus să vorbească, zise Sol Weintraub. După aceea putem începe să discutăm despre ce am auzit.

- De acord, rosti Lenar Hoyt.

Het Masteen şi Consulul încuviinţară în tăcere.

- De-acord! strigă Martin Silenus. O să spun povestea mea. Numai o clipă, să-mi termin paharul ăsta de vin.

POVESTIREA POETULUI „CÂNTURILE HYPERION"

La început a fost Cuvântul. Dup-aia a venit nenorocitul de procesor de cuvinte. Dup-aia a venit nenorocitul de procesor de gânduri. Dup-aia a venit moartea literaturii. Aşa merg lucrurile.

Francis Bacon a spus cândva: „Printr-o alăturare nepotrivită şi improprie de cuvinte, un minunat zăgaz se iveşte în calea minţii." Noi toţi am contribuit cu minunate zăgazuri în calea minţii, nu-i aşa? Unul dintre cei mai buni şi uitaţi scriitori[1] al secolului XX a zis cândva un bon mot: „îmi place tare mult să fiu un scriitor. Detest însă partea cu scrisul." V-aţi prins?

---

1 Peter de Vries (1910-1993), scriitor american cunoscut pentru ironia sa (n. red.).

Ei bine, amigos şi amigette, îmi place tare mult să fiu un poet. Detest însă nenorocitele de cuvinte.

De unde să-ncep?

Să-ncep poate cu Hyperion?

(Fondul de deschidere). Acum două secole standard.

Cele cinci nave-seminale ale Tristului Rege Billy se roteau aidoma unor păpădii de aur deasupra acestui cer de lapislazuli prea familiar nouă. Am asolizat ca nişte conchistadori, plimbându-ne ţanţoş încolo şi încoace; mai bine de două mii de artişti vizuali, scrinuri, sculptori, poeţi, ARN-işti, videocreatori, holoregizori, compozitori şi descompozitori şi Dumnezeu mai ştie ce, susţinuţi de un număr de cinci ori mai mare de administratori, tehnicieni, ecologişti, supraveghetori, şambelani şi pupincurişti profesionişti, ca nu mai amintesc de însăşi familia cururilor regale, susţinută la rândul ei de un număr de zece ori mai mare de androizi, gata să are solul, să aţâţe focu-n reactoare, să înalţe oraşe, să ridice lăzi şi să care baloturi... ce dracu', v-aţi prins care-i ideea.

Am asolizat pe o planetă deja însămânţată de amărâţii care deveniseră băştinaşi cu două secole în urmă și care trăiau de la mână până la gură şi de la măciucă până la creier, pe-oriunde puteau. În mod evident, descendenţii nobili ai acelor bravi pionieri ne-au primit ca pe nişte zei - mai ales după ce câţiva dintre băieţii care se ocupau de securitatea noastră au mierlit câțiva dintre liderii lor mai agresivi - şi în mod evident noi am acceptat adularea lor ca fiind cu totul bine venită şi i-am pus la muncă lângă pieile noastre albastre, să asaneze mlaştinile şi să clădească oraşul nostru scânteietor.

Şi-a fost cu adevărat un oraş scânteietor. Vederea ruinelor din prezent nu vă poate spune nimic despre

locul acela. Deşertul a avansat în trei secole; apeductele din munţi s-au prăbuşit şi s-au năruit; oraşul însuşi nu este decât un maldăr de oseminte. Dar în vremea lui de glorie, Oraşul Poeţilor era cu adevărat măreţ, puţin din Atena lui Socrate cu aţâţarea intelectuală a Veneţiei renascentiste, fervoarea artistică a Parisului din epoca impresioniştilor democraţia reală a primului deceniu al lui Orbit City, şi viitorul nelimitat al lui Tau Ceti Central.

În cele din urmă, desigur, nu era nici unul dintre locurile acelea. Era doar palatul cerbului lui Hrothgar, dătător de claustrofobie, cu monstrul pândind în bezna de afară. Bineînţeles, aveam un Grendel al nostru. Aveam chiar şi un Hrothgar, dacă mijiţi niţel ochii şi vă uitaţi la bietul profil pleoştit al Tristului Rege Billy. Ne lipsea doar clanul Geats; un Beowulf voinic, cu umeri laţi şi creier mic, urmat de banda lui de psihopaţi veseli. Aşa că, lipsindu-ne un Erou, ne-am mulţumit cu rolul victimelor şi ne-am compus sonetele, ne-am repetat baletele şi ne-am derulat papirusurile, iar în tot acest timp Grendel al nostru din spini şi oţel slujea noaptea cu spaime şi secera femururi şi zgârciuri.

Aceea a fost vremea când eu - pe-atunci un satir, cu trupul croit ca oglindă a sufletului meu - am ajuns aproape de încheierea Cânturilor, opera mea de pe cât de mult am fost în stare în cinci secole de perpetuă încăpăţânare. (Ton de închidere)

Mă gândesc totuşi că povestea cu Grendel este matură. Personajele n-au fost încă aduse în scenă. Viaţa neliniară şi proza necontinuă au partizanii lor, intre care eu nu sunt cel din urmă, dar în final, primul personaj este acela care câştigă ori pierde nemurirea pe pergament. N-aţi nutrit niciodată gândul că Huck şi Jim, care îşi împing - chiar acum - pluta pe un fluviu aflat dincolo de accesul nostru, sunt mult mai reali decât cizmarul care ne-a încălţat cu numai o zi în urmă, însă

uitat parcă pentru vecie? Și acum, dacă nenorocita asta de poveste trebuie relatată, atunci ar trebui să ştiţi cine-s personajele ei. De 41 rea, oricât de mult m-ar îndurera, mă voi întoarce să încep cu începutul.

La început era Cuvântul. Şi Cuvântul era proclamat în limbaj binar clasic. Şi Cuvântul a spus: „Să fie viaţă!" Şi în felul acesta, undeva în criptele Irh-Nucleu de pe domeniul mamei mele, sperma congelată a tatălui meu de multă vreme mort a fost decongelată, trecută în suspensie, agitată ca laptele cu vanilie, încărcată în ceva care era parţial pistol cu apă şi parţial vibrator şi - la atingerea magică a unui trăgaci - ejaculată în Mama, la momentul când luna era plină şi ovulul pregătit.

Desigur, Mama ar fi putut să nu fie însămânţată în modul acela barbar. Ea ar fi putut opta pentru fertilizare ex utero, un amant mascul cu un transplant de ADN de la Tata, un surogat clonat, o concepție imaculată prin îmbinare de gene, orice vă închipuiţi... dar, aşa cum mi-a spus mai târziu, şi-a depărtat picioarele conform tradiţiei. Bănuiala mea este că aşa i-a plăcut.

Oricum, aşa m-am născut eu.

M-am născut pe Pământ... Vechiul Pământ... du-te-n mă-ta, Lamia, dacă nu mă crezi! Locuiam domeniul Mamei, pe o insulă nu departe de Rezervaţia Nord-Americană.

Note pentru schiţa casei de pe Vechiul Pământ:

Amurguri fragile pălind de la violet la fucsie şi apoi la purpuriu deasupra siluetelor din hârtie creponată ale arborilor aflaţi dincolo de pajiştea care se întinde la nesfârşit spre sud-vest. Ceruri delicate ca porţelanul translucid, neîntinate de nori sau siaje. Tăcerea presimfonică a primelor raze de lumină, urmată de bubuitul de ţimbale al răsăritului. Portocaliu şi roşcat aprinzându-se în auriu, lunga şi răcoroasa coborâre în

verde: umbre de frunze, estompări, tentacule de chiparoşi şi sălcii plângătoare, catifeaua verde şi tihnită a luminişului.

Domeniul Mamei - domeniul nostru - o mie de acri aflaţi în mijlocul altui milion de acri. Peluze de dimensiunile unor mici prerii, cu iarbă atât de perfectă, încât ademenea trupul să se întindă şi să moţăie pe perfecţiunea ei moale. Copaci cu coroane nobile - cadrane solare ale Pământului - cu umbrele rotindu-se într-o procesiune măreaţă; când contopindu-se, când contractându-se la amiază, pentru ca în cele din urmă să se lungească spre est odată cu moartea zilei. Ulmi gigantici. Plopi şi chiparoşi şi seqoia şi bonsai. Baobabi coborându-şi trunchiuri noi aidoma unor coloane cu laturi netede într-un templu boltit de cer. Sălcii înşiruindu-se în lungul canalelor atent aliniate şi a pâraielor neregulate, cu crengile înalte, cântând vântului bocete antice.

Casa noastră se înalţă pe o colină joasă unde, iarna, umbrele maronii ale peluzei aduc cu flancul mătăsos al unui animal femelă, numai muşchi încordaţi şi viteză. Casa îşi etalează secolele de concreştere: un nuc de jad deasupra curţii estice prinde prima lumină a zorilor, o suită de frontoane pe aripa sudică proiectează triunghiuri de umbră pe sera de cristal la ora ceaiului, balcoanele şi labirintul scărilor exterioare din lungul porticurilor estice joacă jocuri Escher cu umbrele după-amiezii.

Era după Marea Greşeală, dar înainte ca totul să devină de nelocuit. În general, noi ocupam domeniul în ceea ce denumeam în mod bizar „perioadele de emisiune" - intervale de zece până la optsprezece luni liniştite între spasmele întregii planete, când nenorocita de gaură neagră a Echipei Kiev digera fragmente din centrul Pământului şi-şi aştepta următorul ospăţ. În

decursul „Momentelor Rele", ne petreceam vacanţele la unchiul Kowa, dincolo de Lună, pe un asteroid terraformat adus acolo înainte de migraţia Expulzaţilor.

Aţi putea afirma de acum că m-am născut cu linguriţă de argint în cur. Nu ofer nici o scuză. De trei mii de ani de diletantism cu democraţia, familiile rămase pe Vechiul Pământ ajunseseră la concluzia că unicul mod de a evita pleava era de a nu-i îngădui să se înmulţească. Sau, mai degrabă, de a subvenţiona flote de nave-seminale, explorări cu nave-spin, și migrări prin intermediul teleproiectoarelor... toată graba panicată a Hegirei... atâta vreme cât ei se reproduceau acolo şi lăsau în pace Vechiul Pământ. Fapt că planeta natală era o căzătură bătrână şi bolnavă fără dinţi, nu afectase imboldul plevei de a deveni pionierii spaţiului cosmic. Nu erau deloc fraieri.

Şi la fel ca Buddha, eram aproape matur înainte de a vedea primul indiciu al sărăciei. Aveam şaisprezece ani standard, pornisem în Wanderjahrd şi hoinăream prin India, când am văzut un cerşetor. Vechile Familii Hinduse îi păstrau pe lângă ele din considerente religioase, dar tot ce am ştiut atunci fost faptul că acela era un bărbat în zdrenţe, numai piele şi os, care întindea un coş de răchită în care se afla un diskey de credit străvechi şi care cerşea o atingere a cardului meu universal. Prietenii mei au considerat că era o culme a ilarităţii. Eu am vomitat. Asta se petrecea în Benares.

Copilăria mea a fost privilegiată, însă nu la modul odios. Am amintiri plăcute de la faimoasele petreceri date de Grande Dame Sybil (îmi era mătuşă de gradul al doilea din partea mamei). Îmi amintesc una de pomină, care a ţinut trei zile, în Arhipelagul Manhattan unde oaspeţii aduşi în navete de asolizare din Orbit City fi din arcologiile europene. Îmi amintesc Empire State Building înălţându-se din apă, cu numeroasele lui lumini

reflectate pe lagune şi canalele mărginite de VEM-urile descărcând pasageri pe puntea de observaţie, în vreme ce focurile pentru gătit ardeau de jur împrejur pe gorganele acoperite de vegetaţie ale clădirilor mai mici ale insulei.

În zilele acelea, Rezervaţia Nord-Americană era terenul nostru privat de joacă. Se spunea că pe continentul acela misterios continuau să vieţuiască aproximativ opt mii de oameni, dar jumătate dintre ei erau rangeri. Din restul făceau parte renegaţii ARN-işti care se ocupau de reînvierea speciilor de plante şi animale de multă vreme absente din vizuinile lor nord-americane antediluviene, inginerii ecologi, primitivi cu licenţe, ca Ogalalla Sioux sau Hell's Angels Guild, și ocazionalii turişti. Eu aveam un văr despre care se spunea că hălăduia cu rucsacul în spate de la o zonă de observaţie la alta în interiorul Rezervaţiei, însă o făcea în Vestul Mijlociu, unde zonele erau relativ apropiate şi cirezile de dinozauri erau mult mai rare.

În primul secol de după Marea Greşeală, Gaia era hrănită letal, totuşi murea încet. Pustiirile erau uriaşe în Momentele Rele - şi acestea soseau tot mai des, în spasme precis estimabile, remisiuni mai scurte şi consecinţe tot mai teribile după fiecare atac -, însă Pământul răbda şi se autorepara pe cât putea de bine.

După cum spuneam, Rezervaţia era terenul nostru de joacă, dar, într-un sens cât se poate de real, acelaşi lucru era valabil pentru întregul Pământ muribund. Mama mi-a îngăduit să am propriul aparat de zbor la vârsta de şapte ani şi pe tot globul nu exista un 1oc în care să nu pot ajunge într-o oră de zbor de aceea prietenul meu cel mai bun, Amalfi Schwartz, locuia în Domeniul Muntelui Erebus, în fosta Republică Antarctică. Ne vedeam zilnic. Faptul că legile Vechiului Pământ interziceau teleproiectoarele nu ne deranja

câtuşi de puţin; întinşi pe coasta unui deal, noaptea privind în sus prin cele zece mii de Lumini Orbitale şi cele douăzeci de mii de faruri-balize ale Inelului, spre cele două sau trei mii de stele vizibile, noi nu simţeam nici o umbră de gelozie, nici un imbold de a ne alătura Hegirei care chiar pe atunci ţesea mătasea teleproiectoare a Worldwebului. Noi eram fericiţi.

Amintirile mele despre Mama sunt în mod straniu stilizate, de parcă ea ar fi alt personaj fictiv din unul dintre romanele mele din seria Pământul Muribund. Poate că aşa şi era. Poate că eu am fost crescut de roboţi în oraşele automate ale Europei, alăptat de androide în Deşertul Amazoanelor sau pur şi simplu m-am dezvoltat într-o cuvă, ca drojdia berarilor. Ceea ce-mi amintesc este halatul alb al mamei lunecând spectral prin odăile întunecoase ale domeniului, venele albăstrui infinit de delicate de pe dosul mâinilor ei cu degete subţiri, când turna ceai în ceşti în lumina colbuită din seră; razele lumânărilor prinse ca muşte aurii în plasa de păianjen scânteietoare a părului ei prins într-un coc în creştetul capului, în stilul Grandes Dames. Uneori visez glasul ei, cadenţa şi tonul vitalitatea lui uterină, apoi însă mă trezesc şi vine doar vântul mişcând perdelele dantelate sau linului unei mări necunoscute izbindu-se de pietrele ţărmului.

De la prima mea percepţie a sinelui am ştiut că va trebui să fiu poet. N-a fost ca şi cum aș fi avut de ales, ci mai degrabă de parcă toată frumuseţea aflată pe moarte în jurul meu îşi răsufla ultima respiraţie în mine şi poruncea să fiu sortit să mă joc cu vorbele pe tot restul vieţii mele, ca expiraţie pentru rasa noastră care-şi măcelărise nechibzuit planeta ce-i fusese leagăn. Aşa că, ce dracu, am devenit poet.

Aveam un preceptor pe care-l chema Balthazar - dar foarte bătrân, un refugiat de pe uliţele cu iz de

trupuri ale străvechii Alexandria. Balthazar strălucea pur şi simplu alb-albastru din cauza primelor și rudimentarelor tratamente Poulsen; era ca mumia iradiată a unui om, etanşat în plastic lichid. Şi lasciv ca proverbialul ţap. După câteva secole, când eram în perioada mea de satir, am simţit că înţeleg în sfârşit pornirile priapice ale bietului don Balthazar, totuşi în copilăria mea ele erau mai degrabă un impediment în păstrarea tinerelor în rândul personalului care deservea domeniile. Femei sau androide, don Balthazar nu făcea discriminări - le regula pe toate.

Din fericire pentru educaţia mea, nu exista nimic homosexual în patima lui don Balthazar pentru carnea tânără, aşa că escapadele lui se concretizau fie ca absenţe de la orele de meditaţie, fie sub forma unei atenţii cu totul exagerate îndreptate asupra memorării de versuri din Ovidiu, Senesh sau Wu.

Era un preceptor excelent. Am studiat anticii, sfârşitul perioadei clasice, am efectuat călătorii de studiu la ruinele Atenei, Romei, Londrei şi Hannib Missouri, fără ca să fiu vreodată supus unui test cu lucrări de control. Don Balthazar aştepta din parte mea să memorez totul de la primul contact şi nu l-am dezamăgit. El a convins-o pe mama mea că riscurile „educaţiei progresive" nu erau pentru o familie de pe Vechiul Pământ, aşa că n-am cunoscut niciodată scurtăturile limitatoare pentru minte de medicaţie ARN, imersiunii în datasferă, instruirii flashback sistemice, grupurilor de întâlniri stilizate, „aptitudinilor de gândire la nivel superior" pe seama faptelor reale, sau programării fără limbaj scris. Ca rezultat al acelor privări, până la vârsta de şase ani eram în stare să recit toată Odiseea tradusă de Fitzgerald, să compun o sextină, deşi încă nu puteam să mă îmbrac singur, şi să

gândesc în versuri-fugă spirale chiar înainte să fi interfaţat cu o IA.

Pe de altă parte, educaţia mea ştiinţifică a fost mai puţin riguroasă. Don Balthazar nu era aproape deloc interesat de ceea ce el numea „latura mecanică a Universului". Împlinisem douăzeci şi doi de ani înainte să înţeleg că MMT-urile, computerele şi sistemele biogene de pe asteroidul unchiului Kowa erau maşini, nu manifestări serviabile ale animalelor din jurul nostru. Eu credeam în zâne, iele, numerologie, astrologie şi magia Sânzienelor din adâncul codrilor primitivi din KN A. Aidoma lui Keats şi Lamb în studioul lui, don Balthazar şi eu toastam pentru „contuzia matematicii" şi deplângeam distrugerea poleirii curcubeului prin prisma indiscretă a domnului Newton. Neîncrederea iniţială şi ura reală faţă de tot ce era ştiinţific şi obiectiv mi-au fost de folos mai târziu în viaţă. Am învăţat că nu este greu să rămâi în pre-copernican în Hegemonia postştiinţifică.

Cele dintâi poezii ale mele erau execrabile. Ca majoritatea poeţilor slabi, nu eram conştient de acest lucru, convins în aroganţa mea că simplul act al creației acorda o oarecare calitate avortonilor nevaloroşi pe care-i zămisleam. Mama a rămas tolerantă, deşi lăsam grămăjoare puturoase de rahaţi prin toată casa. Era îngăduitoare cu unicul ei copil, cu toate că acesta manifesta aceeaşi incontinenţă lipsită de griji ca un căţel neînvăţat să-şi facă mendrele afară. Don Balthazar n-a comentat niciodată opera mea; în principal, bănuiesc, fiindcă nu i-am arătat-o niciodată. Don Balthazar considera că venerabilul Daton era un impostor, că Salmud Brevy şi Robert Frost ar fi trebuit să se spânzure cu propriile lor intestine, că Wordsworth era un nebun şi că orice altceva cu excepţia sonetelor lui Shakespeare reprezenta o profanare a limbii. Nu am

întrevăzut nici un motiv pentru a-l tulbura pe don Balthazar cu versurile mele, în ciuda faptului că ştiam că abundau în geniu înmugurit.

Am publicat câteva dintre aceste mici excremente literare în diversele jurnale hard-copy care erau în vogă pe atunci în arcologiile Caselor Europene, actorii diletanţi ai acestor publicaţii necizelate fiind atât de toleranţi cu mama mea, pe cât era ea. Ocazional îl sâcâiam pe Amalfi ori pe altul dintre tovarăşii mei de joacă - mai puţin aristocratici decât mine şi deţinând astfel acces la datasferă sau la transmiţătoarele sperlumice - să descarce unele dintre versurile mele spre Inel ori Marte, şi astfel către coloniile teleproiectoare care îmboboceau. Nu mi-au răspuns niciodată. Am presupus că erau prea ocupate.

Credinţa în identitatea proprie de poet sau de scriitor, înainte de testul acid al publicării, este la fel de naivă şi inofensivă ca şi credinţa tinerilor în nemurire... iar inevitabila dezamăgire este la fel de dureroasă.

Mama a murit odată cu Vechiul Pământ. Aproximativ jumătate din Vechile Familii au rămas pe planetă în acel ultim cataclism; pe atunci aveam douăzeci de ani şi-mi făcusem propriile planuri romantice de a muri cu lumea natală. Mama decisese altfel. Nu o preocupa decesul meu prematur - ca şi mine, era mult prea egocentrică pentru a se gândi la altcineva într-un asemenea moment - şi nici măcar faptul că moartea ADN-ului meu avea să marcheze sfârşitul unei descendenţe de aristocraţi ce se extindea în trecut până la Mayflower; nu, Mama era neliniştită de faptul că familia va muri îndatorată. Se părea că ultimul nostru veac de extravaganţe fusese finanţat prin împrumuturi masive de la Banca Inelului şi alte instituţii discrete din afară Terrei. Acum, când continentele Pământului se dărâmau sub impactul contracţiei, pădurile întinse luau

foc, oceanele creşteau şi se încingeau într-o supă lipsită de viaţă, când aerul însuşi se transforma în ceva prea fierbinte şi prea dens pentru a fi străpuns şi prea rarefiat pentru a fi cărat cu ciurul, acum băncile doreau banii înapoi. Eu eram garanţia colaterală.

Sau, mai precis, planul Mamei era. Ea şi-a lichidat toate activele disponibile cu câteva săptămâni înainte ca termenul acela să devină o realitate literală, am depus un sfert de milion de mărci în conturi pe termen lung în Banca Inelului care se retrăgea rapid și m-a trimis într-o călătorie la Protectoratul Atmosferic Rifkin de pe Poarta Raiului, o planetă minoră de pe orbita stelei Vega. Chiar pe atunci planeta aceea toxică avea o conexiune teleproiector cu Sistemul Solar, dar eu nu m-am teleproiectat. N-am fost însă nici pasager al singurei nave-spin cu propulsie Hawking care venea pe Poarta Raiului în fiecare an standard. Nu, Mama m-a trimis în fundătura aceea din Pustietate cu un statoreactor Fază Trei, subluminic, congelat laolaltă cu embrioni de vite, concentrate de sucuri de portocale şi viruşi fertilizatori, într-o călătorie care a durat o suta douăzeci şi nouă de ani la bordul navei, cu o datorie temporală obiectivă de o sută şaizeci şi şapte de ani standard!

Mama apreciase că dobânzile cumulate pe conturile pe termen lung vor fi suficiente pentru a achita datoria familiei şi poate pentru a-mi permite să supravieţuiesc confortabil o vreme. Pentru prima şi ultima dată în viaţa ei, Mama apreciase greşit.

Note pentru o schiţă a Porţii Raiului:

Drumuri de noroi care pleacă de la docurile conversiune ale staţiei aidoma unei configuraţii. Plăgi pe spinarea unui lepros. Nori maro-sufrus care atârnă zdrenţuroşi pe un cer de pânză putredă. O încâlceală de structuri din lemn lipsite de formă, pe jumătate ruinate înainte de a fi pe deplin construite, cu ferestrele fără

geamuri holbându-se nevăzătoare în gurile căscate ale vecinelor lor. Indigeni înmulţindu-se ca... oamenii, bănuiesc... schilozi orbi, cu plămânii arşi de putregai aerian, conducând un furnicar de o duzină de vlăstare, pielea copiilor descuamată de la vârsta de cinci ani standard, ochii lăcrimându-le permanent de la înţepăturile atmosferei care-i va ucide înainte să fi împlinit patruzeci de ani, cu zâmbete cariate, părul unsuros colcăind de păduchi şi săculeţii de sânge ai căpuşelor dracula. Părinţi mândri, radiind. Douăzeci de milioane de jegoși osândiţi îngrămădiţi în mahalale ce inundă o insulă mai mică decât peluza vestică a familiei mele de pe Vechiul Pământ, toţi luptându-se să respire unicul aer respirabil pe o planetă unde standardul este „inhalează şi mori", muşuroindu-se tot mai aproape de centrul atmosferei de supravieţuire cu raza de o sută de kilometri, pe care Staţia de Generare Atmosferică izbutise s-o asigure înainte de a începe să funcţioneze cu întreruperi.

Poarta Raiului: noul meu cămin.

Mama nu ţinuse seama de posibilitatea ca toate conturile Vechiului Pământ să fie blocate... şi apoi redistribuite în economia Worldwebului aflată în cădere. Ea nici nu ţinuse cont că motivul pentru care omenii ca mine aşteptaseră propulsia Hawking pentru a vizita braţul spiral al galaxiei fusese că în anabioza criogenică pe termen lung - spre deosebire de câteva săptămâni sau luni petrecute în amnezie - posibilitatea leziunilor cerebrale fatale era de şaptesprezece la sută. Eu am avut noroc. Când am fost dezambalat pe Poarta Raiului şi pus să sap canale pentru acizi în afara perimetrului, suferisem un singur accident vascular cerebral. Din punct de vedere fizic, după două săptămâni eram capabil să lucrez în puţurile de noroi. Mental, lăsam foarte mult de dorit.

Emisfera stângă a creierului meu se închisese la fel cum se autoizolează secţiunea avariată a unei nave-spin, cu ecluzele pneumatice etanşe lăsând deschise vidului compartimentele condamnate pieirii. Puteam încă să gândesc. Controlul părţii drepte a corpului mi-a revenit în scurt timp. Numai centrii limbajului fuseseră vătămaţi mai presus de o simplă reparaţie. Minunatul calculator organic îndesat în craniul meu îşi aruncase limbajul ca pe un program defect. Emisfera cerebrală dreaptă nu rămăsese complet fără limbaj - însă numai unităţile de comunicare de maximă încărcătură emoţională puteau pătrunde în zona aceea a afectelor; vocabularul meu se redusese la nouă cuvinte. (Asta, am aflat ulterior, era ceva excepţional, fiindcă multe victime ale accidentelor vascular-cerebrale păstrează numai două sau trei cuvinte.) Pentru ştiinţă, iată întregul meu vocabular de cuvinte utilizabile: fut, căcat, pişat, pizdă, dracu', bulangiii, găoază, pipi şi caca.

O analiză rapidă va demonstra o anumită decadanţă. Dispuneam de opt substantive, care definesc şase lucruri; dintre cele opt substantive, cinci aveau asociate şi verbe. Păstrasem un substantiv indiscutabil şi o sintagmă care putea fi utilizată atât ca verb, cât ca imprecaţie. Universul noului meu limbaj era compus din două repetiţii specifice vocabularului copiilor, şase cuvinte bisilabice, unul monosilabic şi două trisilabice. Arena mea de exprimare verbală oferea patru direcţii spre subiectul deşertării, două referinţe la anatomia umană, o imprecaţie demonică, o descriere standard sau o solicitare pentru coit şi o variaţiune pe tema coitală care nu reprezenta o opţiune pentru mine, întrucât nu eram poponar.

Una peste alta, erau suficiente.

Nu voi spune că-mi reamintesc cu plăcere cei trei ani petrecuţi în puţurile de noroi şi mahalalele slinoase

de pe Poarta Raiului, dar este adevărat că anii aceia au fost cel puţin la fel de formaţionali - şi probabil mai mult - ca anterioarele mele două decenii trăite pe Vechiul Pământ.

În scurt timp, am descoperit că printre cunoştinţele mele intime - Moş Şlam, şeful de echipă care manevra braţul excavatorului; Unk, bătăuşul căruia îi plăteam o taxă de protecţie; Kiti, ştoarfa păduchioasă cu care mă culcam atunci când mi-o puteam permite - vocabularul mă servea perfect. „Căcat-fut", mârâiam, gesticulând. „Găoază pizdă pipi fut."

„Aha", rânjea Moş Şlam, arătându-şi singurul dinte, o să te duci la magazin să iei nişte alge de mestecat, este?" „Dracu' caca", îi rânjeam şi eu.

Viaţa unui poet constă nu doar în limbajul-dans al exprimării, ci în combinaţiile aproape infirme de percepţii şi amintiri combinate cu sensibilitatea celor percepute şi reamintite. Cei trei ani locali petrecuţi de mine pe Poarta Raiului, aproape o mie nouă sute de zile standard, mi-au îngăduit să văd, să aud - să-mi amintesc ca şi cum, literalmente, aș fi fost renăscut. Prea puţin conta faptul că fusesem născut în iad; îmbunătăţirea experienţelor de viaţă de substanţa oricărei opere poetice adevărate, iar experienţa brută reprezenta cadoul de naştere al noii mele vieţi.

Nu am avut nici un fel de problemă în a mă adapta unei brave lumi noi aflate la un secol şi jumătate distanţă de planeta pe care trăisem până atunci. În ciuda discursurilor noastre despre expansiune şi spiritul pionieratului din ultimele cinci secole, ştiam cu toţii cât de nepăsător şi static devenise universul nostru omenesc. Ne găsim într-un confortabil Ev Mediu al minţii inventive; instituţiile se schimbă, totuşi puţin și numai prin evoluţie gradată, nu prin revoluţie; cercetarea ştiinţifică înaintează precum crabii într-un

târâş lateral, în vreme ce altădată sărea în uriaşe salturi intuitive; dispozitivele se schimbă chiar şi mai puţin, tehnologii stagnante familiare nouă ar fi imediat identificabile - şi operabile! - de către străbunicii noştri.

În timpul somnului meu, Hegemonia devenise o entitate oficială, Worldwebul fusese ţesut în ceva apropiat de forma lui finală, Totalitatea îşi ocupase locul democratic pe lista despoţilor mărinimoşi ai omenirii, Teh-Nucleul se separase de slujirea oamenilor şi apoi le oferise ajutorul său ca aliat, nu ca sclav, Expulzaţii se retrăseseră în beznă şi în rolul de Nemesis... dar toate acestea înaintaseră imperceptibil spre masa critică înainte ca eu să fi fost îngheţat între burţi de porc şi şerbet, iar asemenea extinderi evidente ale unor tendinţe vechi necesitau un efort redus pentru a fi înţelese. În plus, istoria văzută de la interior este întotdeauna o mizerie întunecată şi aflată în proces de digestie, cu totul diferită de vaca uşor de recunoscut pe care istoricii o văd din afară.

Viaţa mea era Poarta Raiului şi solicitarea permanentă, clipă de clipă, pentru supravieţuirea acolo. Cerul era un etern apus maro-gălbui, atârnând ca un tavan gata să se prăbuşească la numai câţiva metri deasupra coşmeliei mele. Baraca aceasta era în mod straniu confortabilă: o masă pentru mâncat, un pat pentru dormit şi futut, o gaură pentru pişat şi căcat şi o fereastră pentru holbat în tăcere. Mediul meu oglindea vocabularul meu.

Temniţele au fost din totdeauna un loc bun pentru scriitori, ucigând demonii gemeni ai mobilităţii şi distragerii, iar Poarta Raiului nu constituia o excepţie. Protectoratul Atmosferic deţinea corpul meu, însă mintea - sau ceea ce mai rămăsese din ea - îmi aparţinea.

Îmi compuneam poeziile pe ....magendă procesor de gânduri Sadu-Dekenar, unui ins într-un şezlong capitonat, plutind în barja mea pe deasupra lagunelor întunecate ori plimbându-mă melancolic sub frunzare parfumate. Produsele nedisciplinate, efeminate, gradate ale acelor reveniri au fost descrise deja. Pe Poarta Raiului am descoperit ce extraordinar stimulent mintal putea fi munca fizică; nu simpla muncă fizică, ar trebui să spun, ci munca fizică absolut istovitoare, care arde plămânii, smulge măruntaiele, deşiră ligamentele şi constipă testiculele. Am mai descoperit însă că dacă sarcina este atât oneroasă, cât şi repetitivă, mintea nu numai că rămâne liberă să rătăcească spre tărâmuri inimaginative, ci realmente să zboare către planuri mai elevate.

În felul acesta, pe Poarta Raiului, pe când râneam depunerile de pe fundul canalelor de zoaie sub privirea roşie a lui Vega Primo ori mă târâm în patru labe printre stalactitele şi stalagmitele bacteriilor de circulare respiratorie din conductele-plămâni ale naţiei, am devenit poet.

Nu-mi lipseau decât cuvintele.

Cel mai distins scriitor al secolului XX, William Gass, a declarat odată într-un interviu: „Cuvintele sunt obiectele supreme. Ele sunt lucruri conştiente."

Aşa şi sunt. Pure şi transcendente, ca orice Idee ce a proiectat vreodată o umbră în peştera obscură a percepţiilor noastre imaginată de Platon. În acelaşi timp însă, capcane de înşelare şi înţelegere greşită. Cuvintele ne deformează gândirea pe poteci infinite de autoamăgire, iar faptul că ne petrecem majoritatea vieţii mentale în sălaşe cerebrale construite din greu înseamnă lipsa unei obiectivităţi necesare pentru a atinge teribila distorsionare a realităţii pe care o admite limbajul. Exemplu: pictograma chineză pentru „entitate"

este un simbol format din două părţi - un bărbat care stă literalmente lângă cuvântul său. Până aici, perfect. Ce înseamnă însă cuvântul „integritate" din Engleza Recentă? Sau „patrie"? Sau „progres"? Sau „democraţie"? Sau „frumuseţe"? Dar chiar şi în auto-amăgirea noastră, noi devenim zei.

Un filozof/matematician pe nume Bertrand Russell, care a trăit şi a murit în acelaşi secol ca şi Gass, a scris cândva: „Limbajul slujeşte nu numai pentru a exprima gândul, ci pentru a face posibile gânduri ce nu ar putea exista în absenţa lui". Aceasta este esenţa geniului creator al omenirii: nu edificiile civilizaţiei şi nici armele tunătoare şi orbitoare ce le pot pune capăt, ci cuvintele care fecundează concepte noi, la fel cum spermatozoizii atacă un ovul. S-ar putea susţine că gemenii siamezi cuvânt/idee sunt singura contribuţie pe care specia umană poate s-o aducă, o va face sau ar trebui s-o facă în descâlcirea cosmosului. (De acord, ADN-ul nostru este unic, dar acelaşi lucru se poate spune şi despre cel al unei salamandre. Da, noi construim artefacte, însă la fel procedează şi specii de animale, începând de la castori, până la furnicile-arhitect ale căror turnuri crenelate sunt vizibile chiar acum. Da, noi ţesem lucruri reale din substanţa matematicii, totuşi Universul este cablat cu etică. Mâzgăliţi un cer şi nu va ţâşni imediat, pătrundeţi într-un nou sistem solar şi formulele lui Lio Brahe aşteaptă pitite sub mantia de catifea a continuumului spaţio-temporal. Dar unde-i ascuns Universul, un cuvânt sub straturile lui externe de biologie, geometrie sau rocă nesimţitoare?). Mită şi urmele altor forme de viaţă inteligentă pe Mir, le-am descoperit - zeppelinele de pe Jove II....constructorii Labirintului, empaţii Seneschai de pe Irbron, Oamenii-Nuia de pe Durulis, arhitecţii Criptelor Timpului, Shrike

însuşi - ne-au lăsat mistere și artefacte obscure, însă nu şi limbaj. Nu şi cuvinte.

Cândva, poetul John Keats a scris unui prieten al său pe nume Bailey: „Nu sunt sigur de nimic altceva în afară de sfinţenia sentimentelor Inimii şi de adevărul Imaginaţiei... Ceea ce imaginaţia cuprinde, Frumuseţe trebuie să fie adevărul - chiar dacă acesta a existat sau nu înainte."

Poetul chinez George Wu, care a murit în ultimul Război Sino-japonez, cu trei secole înainte de Hegira, a priceput asta când a înregistrat în comagenda lui: „Poeţii sunt moaşele nebune ale realităţii. Ei nu văd ceea ce este şi nici ceea ce poate să fie, ci ceea ce trebuie să devină." Ulterior, pe ultimul său disc adresat iubitei lui în săptămâna dinaintea morţii, Wu a spus: „Cuvintele sunt singurele gloanţe din banduliera adevărului. Iar poeţii sunt lunetiştii."

Vedeţi voi, la început era Cuvântul. Şi Cuvânt s-a întrupat în ţesătura Universului uman. Şi numai poetul poate să extindă acest Univers, găsind scurtături spre realităţi noi, la fel cum propulsia Hawking, care sapă tuneluri pe sub barierele continuumului spaţio-temporal einsteinian.

Pentru a fi poet, am înţeles, un poet adevărat, trebuia să devii Avatarul întrupat al omenirii; pentru a accepta mantia poetului, trebuie să porţi crucea Fiului Omului, să suferi chinurile naşterii Mamei- sau a Omenirii.

Pentru a fi un poet adevărat trebuie să devii Dumnezeu.

Am încercat să explic asta prietenilor mei de la Poarta Raiului.

- Pişat, căcat, am spus. Găoază bulangiu, dracu căcat dracu'. Pizdă. Pipi pizdă. Dracu'!

Ei au clătinat din cap, au zâmbit şi s-au îndepărtat. Marii poeţi sunt rareori înţeleşi în epoca lor.

Norii maro-gălbui vărsau acid peste mine. Pleoscăiam prin noroiul care-mi ajungea până la coapse şi curăţăm iarba-ploşniţei din conductele de canalizare ale oraşului. Moş Şlam a murit în al doilea an, acolo, când lucram toţi la un proiect de extindere a Canalului Bulevardul Unu până la Smârcurile Decantoare. Un accident... Suia o dună de sedimente pentru a salva un singur trandafir de sulf dinaintea zoaielor ce avansau, când s-a petrecut un cutremur de noroi. Kiti s-a măritat la scurt timp după aceea. Ea a continuat să lucreze ocazional ca prostituată, dar o vedeam tot mai rar. A murit în timp ce năştea, la scurtă vreme după ce un tsunami verde a purtat cu el Oraşul Smârcurilor. Eu am continuat să scriu poezii.

Cum este posibil, aţi putea întreba, ca un om să poată scrie versuri minunate, folosind un vocabular din numai nouă cuvinte aparţinând emisferei drepte?

Răspunsul este că eu nu foloseam nici un fel de cuvinte. Poezia este interesată doar în secundar de cuvinte. În primul rând, ea este interesată de adevăr. Știu că am lucrat cu Ding an Sich, la substanţa dinapoia umbrei, ţesând concepte, comparaţii şi conexiuni puternice, aşa cum un inginer ar ridica un zgârie-nori a cărui structură cu mustăţi din aliaje este construită cu mult înainte să apară sticla, plasticul şi cromaluminiul.

Şi, încet, cuvintele s-au întors. Creierul se reinstruieşte şi se reechipează uluitor de bine. Ceea ce fusese pierdut în emisfera stângă şi-a găsit un cămin altundeva sau şi-a reafirmat primordialitatea în regiunile vătămate, aidoma pionierilor care revin pe o câmpie afectată de incendii, însă pe care flăcările au făcut-o mai fertilă. În vreme ce anterior un cuvânt simplu, ca „sare", mă lăsa bâlbâindu-mă şi icnind, cu mintea mea

încercând neantul, precum vârful unei limbi care pipăie golul lăsat de un dinte lipsă, acum cuvintele şi frazele reveneau lent ca numele unor tovarăşi de joacă uitaţi. În timpul zilei munceam în câmpurile de sedimente, dar seara mă aşezam la masa mea crăpată şi-mi scriam Cânturile la lumina unui opaiţ cu seu care sfârâia. Cândva, Mark Twain a opinat în stilul lui agreabil: „Diferenţa între cuvântul potrivit şi cel aproape potrivit este diferenţa dintre un fulger şi un licurici." Amuzant, totuşi incomplet. În lunile acelea lungi în care mi-am început Cânturile pe Poarta Raiului, am descoperit că diferenţa dintre a găsi cuvântul potrivit şi a accepta cuvântul aproape potrivit era diferenţa dintre a fi lovit de fulger şi a privi o reprezentaţie celestă de fulgere.

Aşa au pornit şi au crescut Cânturile mele. Scrise pe foi fragile din fibră de iarba-ploşniţei reciclate, pe care le produceau cu tona pentru a fi utilizate ca hârtie igienică, mâzgălite cu o carioca ieftină cumpărată de la Magazinul Companiei, Cânturile au căpătat formă. Pe măsură ce cuvintele se întorceau, ocupându-şi locurile aidoma pieselor cândva risipite ale unui puzzle tridimensional, am avut nevoie de o formă. Revenind la învăţăturile lui don Balthazar, am încercat nobleţea măsurată a versurilor epopeice ale lui Milton. Câştigând încredere, am adăugat senzualitatea romantică a unui Byron, pârguită printr-o celebrare a limbajului în stilul lui Keats. Amestecând toate acestea, am condimentat melanjul cu câte un vârf din cinismul sclipitor al lui Yeats şi din aroganţa obscură şi erudită a lui Pound. Am tăiat, am mărunţit şi am adăugat ingrediente de felul controlului imagistic al lui Eliot, capturării atmosferei lui Dylan Thomas, atmosferei apocaliptice a lui Delmore Schwartz, tuşei de oroare a lui Steve Tem, implorării pentru inocenţă a lui Salmud Brevy, iubirii de scheme convolute a temelor a lui Daton, preaslăvirii

materialităţii a lui Wu și voioşiei radicale a lui Edmond Ki Fererra.

În cele din urmă, desigur, am aruncat cât colo întregul amestec şi am scris Cânturile într-un stil numai al meu.

Dacă n-ar fi fost Unk, bătăuşul, probabil că aş fi acum pe Poarta Raiului, săpând ziua canale pentru surzi şi scriind Cânturi noaptea.

Era ziua mea liberă şi-mi duceam Cânturile - singurul exemplar al manuscrisului meu! - la Biblioteca Companiei din Sala Comună, pentru nişte documentări, când Unk şi două dintre brutele lui au apărut de pe o alee şi mi-au cerut plata imediată a taxei de protecţie pentru luna următoare. În Protectoratul Atmosferic Poarta Raiului, nu aveam cârduri universale; ne plăteam datoriile în banii tipăriţi de companie sau în mărci de contrabandă. Nu aveam de nici unele. Unk a cerut să-mi examineze sacul din plastic de pe umăr. Fără să mă gândesc, l-am refuzat. A fost o greşeală. Dacă i-aş fi arătat manuscrisul, probabil că l-ar fi aruncat în noroaie şi mi-ar fi tras câteva, după ce m-ar fi ameninţat. Aşa însă, refuzul meu l-a înfuriat şi de aceea el şi cei doi tovarăşi neanderthalieni mi-au smuls sacul, au aruncat manuscrisul în noroaie, după care m-au bătut până ce am fost cât pe aici să dau proverbialul ort popii.

Întâmplător, în ziua aceea un VEM care aparţinea unui manager de control al calităţii aerului din Protectorat zbura jos deasupra solului şi soţia managerului, care călătorea singură spre arcologii Magazinului Rezidenţial al Companiei, a comandat asolizarea, a ordonat slujitorului android să mă salveze pe mine şi ceea ce mai rămăsese din Cânturile mele, apoi m-a dus personal la Spitalul Companiei. În mod obişnuit, membrii forţei de muncă asigurate primeau îngrijirile medicale, dacă se sinchisea cineva să le

acorde, în Bio Clinica publică, totuşi spitalul n-a dorit să refuze soţia unui manager, aşa că am fost admis - încă inconştient - şi supravegheat de un medic uman şi de soţia managerului în timp ce îmi reveneam într-o cuvă de terapie.

În regulă, ca să fac dintr-o poveste banală şi lungă o poveste banală şi scurtă, voi sări direct la nivel următor. Helenda - asta era soţia managerului – mi-a citit manuscrisul pe când pluteam în substanţele nutritive de reanimare. I-a plăcut. În aceeaşi zi în care eram decantat în Spitalul Companiei, Helenda s-a teleproiectat pe Renaştere, unde a arătat Cânturile surorii ei, Felia, care avea o prietenă al cărei iubit cunoştea un redactor de la Transline Publishing. Când m-a trezit a doua zi, coastele rupte îmi fuseseră sudate, pometele fracturat se vindecase, vânătăile îmi dispăruseră şi am primit cinci dinţi noi, o cornee nouă pentru ochiul stâng şi un contract cu Transline.

Cartea mi-a fost publicată după cinci săptămâni. După încă o săptămână, Helenda a divorţat de managerul ei şi s-a măritat cu mine. Ea era la a şaptea căsătorie, eu la prima. Am petrecut luna de miere pe Concourse şi, când ne-am întors, cartea mea se vânduse în peste un miliard de exemplare - primul volum de versuri care intra pe lista de bestseller-uri în ultimele patru secole - iar eu devenisem multimilionar.

Tyrena Wingreen-Feif a fost primul meu redactor la Transline. Ea a avut inspiraţia de a intitula cartea Pământul muribund (o cercetare în arhive a descoperit un roman cu acelaşi titlu apărut cu cinci sute de ani în urmă, dar copyrightul fusese pierdut şi romanul nu se mai tipărea). Ea a avut ideea de a publica numai acele părţi din Cânturi care se refereau la ultimele zile nostalgice ale Vechiului Pământ. Şi tot ea a venit cu propunerea de a înlătura părţile despre care credea că-i

vor plictisi pe cititori - pasajele filozofice, descrierile mamei mele, părţile în care omagiam poeţii interiori, locurile în care mă jucasem cu versuri experimentale, pasajele mai personale - de fapt totul, cu excepţia descrierilor ultimelor zile idilice, care, golite de orice încărcătură mai profundă, sunau sentimental și insipid. La patru luni după publicare, Pământul muribund se vânduse în două miliarde şi jumătate de exemplare hardfax, o versiune digitală prescurtată era disponibilă pe datasfera Totalitate şi se făcuseră opţiuni pentru holouri. Tyrena mi-a atras atenţia că momentul publicării fusese perfect... şocul traumei originale a morţii Vechiului Pământ însemnase un ecou de negare, aproape ca şi cum Pământul n-ar fi existat niciodată, urmat de o perioadă de renaştere a interesului, culminând în cultele nostalgiei Vechiului Pământ, care puteau fi găsite acum pe toate plantele din Web. O carte - chiar şi o carte de versuri ce prezenta ultimele zile sosise exact în clipa optimă. Pentru mine, primele luni de viaţă în calitate celebritate în Hegemonie au fost mult mai bulversante decât tranziţia mea anterioară de la fiu răsfăţat al Vechiului Pământ la sclav victimă a unui accident cerebral pe Poarta Raiului. În decursul acelor prime luni, am iscălit cărţi şi hardfaxuri pe mai bine de sută de planete; am apărut în emisiunea „The All Now!" cu Marmon Hamlit; am făcut cunoştinţă cu directorul executiv Senister Perot şi Drury Fein, purtătorul de cuvânt al Totalităţii, plus o duzină de naratori; am vorbit în faţa Societăţii Interplanetare a Femeilor PEN şi a Sindicatului Scriitorilor de Lusus; am primit grade onorifice de la Universitatea Noului Pământ şi de la Cambridge Doi; am fost sărbătorit, intervievat, reprodus, recenzat (favorabil), biografiat (neautorizat), aclamat, serializat şi escrocat. A fost o perioadă încărcată.

Note pentru o schiţă a vieţii în Hegemonie: Casa mea constă în treizeci şi opt de camere pe treizeci şi şase de planete. Nu există nici o uşă: intrările cu arcade sunt portaluri teleproiectoare, opacizate cu perdele-intimitate, dar majoritatea deschise pentru observare şi intrare. Fiecare odaie are ferestre peste tot şi minimum doi pereţi cu portaluri. Din salonul cel mare de pe Vectorul Renaştere, pot vedea cerurile de bronz şi turnurile acoperite de cocleală din Fă-Posibil în valea de sub piscul meu vulcanic şi întorcând capul pot privi prin portalul teleproiectorului şi peste întinderea covorului alb din living, pentru a vedea Marea Edgar Allan spărgându-se de stâncile Capului Prospero pe Nevermore, biblioteca mea are vedere spre gheţarii şi cerurile verzi de pe Nordholm, iar din zece paşi cobor o scară scurtă către cabinetul meu din turn, o încăpere confortabilă, deschisă, înconjurată de sticlă polarizată, care oferă o panoramă de trei sute şaizeci de grade a celor mai înalte vârfuri din Kushpat Karakoram, un lanţ muntos aflat la două mii de kilometri de cea mai apropiată aşezare în extremitatea răsăriteană a Republicii Jamnu pe Deneb Drei.

Giganticul dormitor pe care îl împart cu Helenda se leagănă lin în ramurile unui Arbore-al-lumii înalt de trei sute de metri de pe planeta templieră Crângul lui Dumnezeu şi are legătură cu un solar singuratic şi izolat pe câmpiile de sare aride ale Hebronului. Nu toate ferestrele se deschid spre peisaje sălbatice: sala media dă pe platforma pentru forfecari de la etajul 138 al unui arcturn de pe Tau Ceti Central, iar patioul nostru se găseşte pe o terasă aflată deasupra pieţei din Cartierul Vechi al animatului Nou Ierusalim. Arhitectul, elevul legendarului Milion DeHavre, a încorporat câteva ghiduşii în designul locuinţei: scara coboară către încăperea din turn, desigur, însă la fel de bizar

amuzantă este ieşirea din foişor, care duce la sala de gimnastică de la nivelul cel mai de jos al celui mai adânc stup de pe Lusus, sau poate baia pentru oaspeţi, care constă din toaletă, bideu, chiuvetă cabină pentru duş pe o plută deschisă, fără pereţi, în oceanul planetar violet de pe Mare Infinitus.

La început, variaţiile de gravitaţie de la o cameră la alta erau ameţitoare, totuşi în scurtă vreme m-am adaptat, fiind deja pregătit sufleteşte pentru apăsarea de pe Lusus, Hebron şi Sol Draconi Septem, sau anticipând inconştient libertatea mai mică de 1 g standard din majoritatea odăilor.

În cele zece luni standard de când eu şi Helenda suntem împreună, am petrecut puţin timp în casa noastră, preferând mai degrabă să ne plimbăm cu prietenii printre arcologiile turistice şi de vacanţă şi localurile de noapte din Worldweb. „Prietenii" noştri sunt anteriorul set teleproiector, care acum se autointitulează Turma Caribu, după numele unui mamifer migrator dispărut de pe Vechiul Pământ. Turma aceasta este formată din alţi scriitori, câţiva artişti vizuali de succes, intelectuali de pe Concourse, reprezentanţi media ai Totalităţii, câţiva ARN-işti radicali şi îmbinători cosmetici de gene, aristocraţi Web, fanatici avuţi ai teleproiectării şi dependenţi de Flashback, câţiva regizori de holouri şi teatru, o mână de actori şi artişti de spectacole, câţiva capi mafioţi porniţi pe drumul drept şi o listă schimbătoare de celebrităţi recente... printre care mă număr şi eu.

Toţi beau, folosesc stimuli şi autoimplanturi, se cablează şi-şi pot permite drogurile cele mai bune. Cel mai la modă este Flashback. Este în mod clar un viciu al clasei superioare: pentru a-l percepe în totalitate, ai nevoie de gama completă de implanturi ninpe. Helenda a avut grijă să fiu dotat ca atare: Am unonitoare,

extensii senzoriale şi comagendă internă, şunturi neurale, amplificatoare, procesoare metacorir x, cipuri sanguine, tenii ARN... propria mea mamă nu mi-ar fi recunoscut interiorul.

Încerc Flashback de două ori. Prima oară este o planare - ţintesc petrecerea ocazionată de a noua mea aniversare şi o nimeresc din prima. Totul este acolo: privitorii care cântă pe peluza nordică la crăpatul zorilor, don Balthazar anulând morocănos orele de sală pentru ca să-mi pot petrece ziua cu Amalfi în VEM-ul meu, gonind peste dunele sure ale Bazinului Amazon într-un abandon fericit; alaiul cu torţe din aceeaşi seară, când reprezentanţii celorlalte Familii Vechi sosesc în amurg, cu cadourile colorat ambalate strălucind sub lună şi cele Zece Mii de Lumini. După nouă ore petrecute în Flashback, mă ridic cu un zâmbet pe chip. A doua oară aproape că mă ucide.

Am patru ani şi plâng, căutând-o pe mama prin nesfârşite odăi cu iz de colb şi mobile vechi. Servitori androizi încearcă să mă consoleze, dar mă scutur din mâinile lor şi alerg pe coridoare mânjite de umbre şi de funinginea prea multor generaţii. Încălcând prima regulă pe care am învăţat-o vreodată, dau de pereţi uşile salonului de cusut al Mamei, sfânta sfintelor ei în care se retrage pentru trei ore în fiecare după-amiază şi din care iese cu surâs moale şi tivul rochiei pale murmurând peste covor ca ecoul suspinului unei fantome.

Mama stă acolo, în umbre. Am patru ani şi m-am rănit la deget şi mă reped spre ea, aruncându-mă în braţele ei.

Ea nu răspunde. Un braţ elegant rămâne întins în lungul spătarului şezlongului, iar celălalt zace inert pe pernă.

Mă trag îndărăt, şocat de moliciunea ei rece. Trag de draperiile grele de catifea fără să mă ridic din poala ei.

Ochii mamei sunt albi, daţi peste cap. Buzele îi sunt uşor întredeschise. Saliva îi umezeşte colţurile gurii şi sclipeşte pe bărbia ei perfectă. Din fuioarele aurii ale părului - coafat în stilul Grande Dame care-i este pe plac - zăresc scânteierea de oţel rece a sârmei stim şi luciul mai mat al mufei craniene în care a introdus-o. De ambele părţi, osul este foarte alb. Pe masă, în apropierea mâinii ei stângi se află seringa cu Flashback, goală.

Servitorii sosesc şi mă îndepărtează. Mama nici măcar nu clipeşte o dată. Sunt tras, urlând, din salon.

Mă trezesc, urlând.

Poate că refuzul meu de a mai folosi vreodată Flashback a grăbit plecarea Helendei, totuşi mă îndoiesc. Eu eram o jucărie pentru ea - un primitiv care o amuza prin inocenţa lui în faţă unei vieţi care pentru ea nu mai avea secrete de multe decenii. Indiferent care ar fi fost motivul, refuzul meu faţă de Flashback m-a lăsat multe zile lipsit de Helenda; timpul petrecut în replay este timp real şi utilizatorii de Flashback mor adesea pentru că au petrecut mai multe zile din vieţile lor sub efectul drogului decât au fost vreo dată în stare conştientă.

Iniţial m-am distrat cu implanturile şi tehnojucăriilc care-mi fuseseră interzise ca membru al unei Familii de pe Vechiul Pământ. În acel prim an, datasfera a fost un concept fermecător - am apelat informaţii aproape constant, trăind într-o frenezie de interfaţă și impietate. Eram tot atât de dependent de datele brute, pe cât era Turma Caribu de stimurile şi drogurile ei. Mi-l puteam închipui pe don Balthazar răsucindu-se în mormântul lui topit, când eu renunţam

la memoria pe termen lung în favoarea satisfacţiei tranzitorii a omniscienţei implanturilor. Abia mai târziu am simţit pierderea - Odiseea tradusă de Fitzgerald, Ultimul marş al lui Wu şi douăzeci de alte poeme epopeice care supravieţuiseră accidentului meu cerebral erau acum zdrenţuite ca fuioare de nori sub un vânt puternic. Mult mai târziu, eliberat de implanturi, le-am reînvăţat pe toate, cu osteneală.

Pentru prima şi singura dată în viaţa mea, m-am implicat în politică. Mi-am petrecut zile şi nopţi monitorizând Senatul pe teleproiector sau zăcând conectat la Totalitate. Cândva, cineva a estimat că Totalitatea se ocupă zilnic cu aproximativ o sută de acte legislative în vigoare ale Hegemoniei, iar în lunile pe care le-am petrecut cuplat cu aparatul senzorial n-am ratat nici una dintre ele. Vocea şi numele mi-au devenit bine-cunoscute pe canalele de dezbateri. Nici o lege nu era lipsită de importanţă, nici un subiect prea simplu ori prea complex pentru inputul meu. Numai actul de votare la fiecare câteva minute îmi oferea un sentiment fals de reuşită. În cele din urmă am abandonat obsesia politicii, când mi-am dat seama că accesarea cu regularitate a Totalităţii însemna fie să rămân în casă, fie să mă transform într-un mort-viu. Un individ permanent preocupat cu accesarea implanturilor sale este o imagine jalnică în public şi n-a fost necesară ironia Helendei pentru a înţelege că dacă rămâneam în casă aveam să mă preschimb într-un burete Totalitate, ca atât de multe alte milioane de trântori din Web. De aceea am renunţat la politică. Deja însă descoperisem altă pasiune: religia.

M-am alăturat religiilor. Ce dracu', am ajutat la crearea de religii! Biserica Gnosticismului Zen se extindea exponenţial şi eu devenisem un credincios autentic, apărând în talk-show-uri HTV şi căutându-mi

Locurile de Putere cu toată fervoarea unui musulman pre-Hegira pornit în pelerinaj spre Mecca. În plus, îmi plăcea teleproiectarea. Câştigasem aproape o sută de milioane de mărci din drepturile de autor pentru Pământul muribund şi Helenda îi investise bine, dar la un moment dat cineva evaluase că o locuinţă teleproiectoare, aşa cum era a mea, costa peste cincizeci de mii de mărci zilnic numai pentru a o menţine în Web, iar eu nu-mi limitam teleproiectarea la cele treizeci şi şase de planete ale casei mele. Transline Publishing mă făcuse eligibil pentru un card universal Gold şi-l utilizasem cu generozitate, teleproiectându-mă în colțuri improbabile ale Webului şi apoi petrecând săptămâni în cazări de lux şi închiriind VEM-uri, pentru a-mi găsi Locurile de Putere în zone îndepărtate de planete uitate de lume.

Nu am găsit nici unul. Am renunţat la Gnosticismul Zen cam în acelaşi timp în care Helenda a divorţat de mine. Teancurile de facturi se înălţau şi a trebuit să lichidez majoritatea stocurilor şi investiţiilor pe termen lung ce-mi rămăseseră după ce Helenda îşi luase partea. (Nu fusesem doar naiv și îndrăgostit când ea îşi pusese avocaţii să redacteze contractul de căsătorie... fusesem idiot.)

În cele din urmă, chiar recurgând la economii ale reducerii teleproiectărilor şi concedierii servitotorilor androizi, mă confruntam cu dezastrul financiar. M-am dus să discut cu Tyrena Wingreen-Feif.

- Nimeni nu vrea să citească poezie, a rostit ea răsfoind teancul subţire de Cânturi pe care le scrisesem în ultimul an şi jumătate.

- Ce vrei să spui? am întrebat. Pământul muribund era poezie.

- Pământul muribund a fost o baftă, a răspuns Tyrena. Unghiile ei erau lungi, verzi şi curbate potrivit

celei mai recente mode mandarin; se arcuiau în jurul manuscrisului meu ca ghearele unei fiare clorofiliene. S-a vândut pentru că subconştientul colectiv era pregătit pentru aşa ceva.

- Poate că subconştientul colectiv este pregătit pentru asta, am spus.

Începusem să mă enervez. Tyrena a izbucnit în râs. Nu era un sunet pe de-a întregul plăcut.

- Martin, Martin, Martin, a făcut ea. Asta-i poezie. Tu scrii despre Poarta Raiului şi Turma Caribu, dar nu răzbate decât singurătate, dislocare, anxietate o examinare cinică a omenirii.

-Şi?

- Şi nimeni nu vrea să plătească pentru a vedea anxietatea altuia, a râs Tyrena.

M-am întors cu spatele la masa ei şi m-am îndepărtat. Biroul Tyrenei ocupa întregul etaj 435 al Turnului Transline din secţiunea Babel de pe Tau Ceti Central. Nu existau ferestre; odaia circulară era deschisă de la podea până la plafon, ecranată de un câmp restrictiv generat solar, care nu trăda nici cel mai mic tremur. Era ca şi cum ai fi stat între două plăci sure, suspendate la jumătatea distanţei dintre cer şi pământ. Am privit nori stacojii deplasându-se între turnurile mai mici, cu jumătate de kilometru mai jos, şi m-am gândit la excesul de orgoliu. Biroul Tyrenei nu avea uşi, scări, elevatoare, lifturi de câmp sau chepenguri: nu exista absolut nici o conexiune cu celelalte etaje. În biroul ei pătrundeai prin teleproiectorul pentafaţetat care pâlpâia în aer ca o holo-sculptură abstractă. M-am trezit apoi gândindu-mă nu numai la orgoliu, ci şi la incendii şi pene de curent. Am rostit:

- Vrei să zici că n-o să le publici?

- Nici vorbă de aşa ceva, a surâs redactoarea mea. Tu ai adus miliarde de mărci în contul Transline.

Bineînţeles c-o să le publicăm. Spun însă că nu le va cumpăra nimeni.

- Greşeşti! am strigat. De acord, nu toţi pricep poezia rafinată, dar mai există încă destui oameni care citesc, pentru ca volumul să devină un bestseller.

Tyrena n-a mai râs, însă zâmbetul i s-a spintecat în sus într-o grimasă a buzelor verzi.

- Martin, Martin, Martin, a zis ea, numărul oamenilor culţi s-a redus constant din epoca lui Gutenberg. Până în secolul XX, mai puţin de două procente din oamenii care alcătuiau aşa-zisele democraţii industrializate citeau măcar o carte pe an. Iar asta se întâmpla înainte de maşini inteligente, datasfere şi medii prietenoase cu utilizatorul. Până la Hegira, nouăzeci și opt la sută din populaţia Hegemoniei nu avea nici un motiv să citească ceva. De aceea nici nu s-a sinchisit să înveţe cum s-o facă. În prezent, este şi mai rău. În Worldweb trăiesc peste o sută de miliarde de oameni şi nici măcar unu la sută dintre ei nu se obosesc să hardfaxeze vreun material tipărit, cu atât mai puţin să citească o carte.

- Pământul muribund s-a vândut în aproape trei miliarde de exemplare, i-am reamintit.

- Hmmm, a făcut Tyrena. A fost Efectul Călătoria Pelerinului.

- Ce anume?

- Efectul Călătoria Pelerinului. În colonia Massachusetts din... cât a fost? - secolul al XVII-lea pe Vechiul Pământ, fiecare familie decentă trebuia să aibă un exemplar din cartea aceea. Dar, cerule, nu trebuia să-l şi citeşti! Acelaşi lucru a fost valabil și pentru *Mein Kampf* de Hitler sau pentru *Imagini în ochiul unui copil decapitat* a lui Stukatsky.

- Cine a fost Hitler? am întrebat. Tyrena a surâs uşor.

- Un politician de pe Vechiul Pământ, care a şi scris câte ceva. *Mein Kampf* continuă să fie tipărit... Transline reînnoieşte copyrightul la fiecare o sută treizeci şi opt de ani.

- Bine, uite cum facem, i-am spus, o să iau înapoi Cânturile, o să le mai cizelez câteva săptămâni şi-o să scot tot ce pot mai bun din ele.

- Perfect, a zâmbit Tyrena.

- Bănuiesc c-o să vrei să le redactezi tu, aşa cum ai făcut data trecută?

- Deloc, a zis Tyrena. Fiindcă de data asta nu mai există nici un miez de nostalgie, n-ai decât să le scrii aşa cum doreşti.

Am clipit repede.

- Vrei să spui că acum pot păstra versurile albe?

- Evident.

- Şi filozofia?

- Chiar te rog.

- Şi secţiunile experimentale?

- Da.

- Şi le veţi tipări aşa cum o să le scriu eu?

- Absolut.

- Există totuşi vreo şansă să se vândă?

- Absolut nici una.

Cele „câteva săptămâni" de cizelare a Cânturilor s-au transformat în zece luni de muncă fanatică. Am închis majoritatea camerelor din locuinţă, păstrând doar odaia din turnul de pe Deneb Drei, sala de gimnastică de pe Lusus, bucătăria şi baia-plută de pe Mare Inlinitus. Lucram zece ore neîntrerupt, făceam o pauză pentru o şedinţă de exerciţii fizice intense, urmată de masă şi câteva ore de somn, după care reveneam la masa de lucru pentru alte opt ore. Semăna cu perioada din urmă cu cinci ani, când îmi reveneam din accidentul cerebral şi aveam nevoie câteodată de o oră sau de o zi întreagă

pentru a găsi un cuvânt, pentru ca un concept să-şi afunde rădăcinile în solul sterp al limbajului. Acum era un proces chiar mai lent, fiindcă agonizam deasupra cuvântului perfect, a1 schemei perfecte de rimă, a imaginii celei mai evocatoare şi a analogului cel mai inefabil pentru emoţia cea mai efemeră.

După zece luni standard terminasem, confirmând străvechiul aforism potrivit căruia nici o carte sau poezie nu este terminată vreodată, ci doar abandonată.

- Ce crezi? am întrebat-o pe Tyrena, pe când citea. Ochii ei erau discuri opace de bronz, după moda săptămânii în curs, totuşi asta nu ascundea faptul că i se umeziseră. Şi-a şters o lacrimă.

- Este minunat, mi-a răspuns.

- Am încercat să redescopăr vocea unora dintre Antici, am spus, brusc sfios.

- Ai reuşit în mod sclipitor.

- Interludiul Porţii Raiului continuă să fie brutal, am spus.

- Este perfect.

- Este despre singurătate, am spus.

- E chiar singurătatea.

- Crezi că-i gata? am întrebat.

- E perfect... o capodoperă.

- Crezi că se va vinde? am întrebat.

- Nici vorbă.

Au planificat o primă ediţie de şaptezeci de milioane de exemplare hardfax a Cânturilor. Transline a făcut publicitate în datasferă, a plasat reclame HTV, a transmis inserţii software, a solicitat cu succes prezentări din partea autorilor de bestselleruri, s-a asigurat că erau recenzate în secţiunea Cărţi din Noul New York Times şi TC2 Recenzii şi în general a cheltuit o avere pentru mediatizare.

În primul an după publicare, s-au vândut douăzeci şi trei de mii de exemplare hardfax din Cânturi. La zece la sută drepturi de autor din preţul de vânzare de 12 MK de pe copertă, câştigasem 13800 MK din avansul de 2000000 MK de la Transline. În al doilea an s-au vândut 638 exemplare hardfax; nu au existat vânzări de drepturi pentru datasferă, nici opţiuni pentru holouri, nici turnee de promovare.

Vânzările puţine ale Cânturilor au fost compensate prin abundenţa recenziilor negative: „Indescifrabil... arhaic... irelevant pentru toate problemele curente", a spus secţiunea Cărţi din Times. „Dl Silenus a comis actul final al necomunicării", a scris Urban Kapry în TC2 Recenzii, „complăcându-se într-o orgie de confuzie plină de pretenţii". Pe „AllNet Now!", Marmon Hamlit a dat lovitura de graţie: „Ah, chestia aia poetică de... cum-îl-cheamă... n-am putut s-o citesc. Nici n-am încercat."

Tyrena Wingreen-Feif n-a părut îngrijorată. La două săptămâni după ce au apărut primele recenzii si primele retururi de hardfax, la o zi după sfârşitul chiolhanului meu de treisprezece zile, m-am teleproiectat în biroul ei şi m-am aruncat în scaunul din plastic spongios negru, care se ghemuia în centrul încăperii ca o panteră de catifea. Una dintre legendarele furtuni de pe Tau Ceti Central era în plină desfăşurare şi fulgere de dimensiuni jupiteriene sfâşiau văzduhul sângeriu imediat dincolo de câmpul restrictiv invizibil.

- Nu te speria, a zis Tyrena. Moda de săptămâna asta includea o coafură ce ridică ţepi negri la o jumătate de metru deasupra frunţii ei şi un câmp corporal opacizant, ai cărui curenţi de culori mişcătoare ascundeau - şi dezvăluiau - nuditatea de dedesubt. Prima ediţie s-a ridicat la numai şaizeci de mii de faxtransmisii, aşa că acolo n-am pierdut cine ştie ce.

- Ai spui c-au fost planificate şaptezeci de milioane, am rostit.

- Da, însă ne-am răzgândit după ce IA-ul Transline a citit cartea.

M-am afundat şi mai mult în plasticul spongios.

- Până şi IA-ul a detestat-o?

- IA-ului i-a plăcut, a spus Tyrena. În clipa aceea am ştiut cu certitudine că oamenii o vor detesta.

M-am îndreptat în scaun.

- N-am fi putut vinde exemplare TehNucleului?

- Am făcut-o, a răspuns Tyrena. Am vândut un exemplar. Probabil că milioanele de IA-uri de acolo l-au partajat în timp real în secunda în care a venit pe sperlumic. Copyrightul interstelar nu valorează nici cât un căcat, când faci afaceri cu siliciul.

- Bine, am încuviinţat gârbovindu-mă. Ce facem acum?

Afară, fulgere de mărimea superautostrăzilor străvechi ale Vechiului Pământ dansau între turlele corporaţiilor şi turnurile norilor.

Tyrena s-a ridicat de la birou şi a mers până la marginea cercului acoperit de covor. Câmpul corporal i-a pâlpâit ca uleiul încărcat electric vărsat pe apă.

- Acum, a vorbit ea, tu trebuie să decizi dacă vrei să fii un scriitor sau cel mai mare labagiu din Worldweb.

- Poftim?

- Cum ai auzit. Tyrena s-a întors şi a zâmbit. Vârfurile dinţilor îi fuseseră îmbrăcate în aur. Contractul ne permite să recuperăm avansul în orice moduri considerate necesare. Confiscându-ţi activele din Interbank, recuperând monedele de aur pe care le-ai ascuns şi vânzând locuinţa aia teleproiectoare. Așa ne-am cam acoperi cheltuielile. Iar după aceea te poţi alătura celorlalţi diletanţi artistici, rataţi şi buni de balamuc pe care Tristul Rege Billy le colectează pe orice

planetă din Pustietate pe care locuieşte. M-am holbat la ea. Altă posibilitate, a urmat Tyrena afişându-şi din plin surâsul de canibal, este să dăm pur şi simplu uitării aceste recul temporar şi să începi să lucrezi la următoarea ta carte.

Următoarea mea carte a apărut după cinci luni standard. Pământul muribund II continua din locul în care se oprise Pământul muribund, dar de data aceasta în proză simplă, cu lungimea propoziţiilor și conţinutul capitolelor atent dirijate de reacţiile bio-monitorizate ale unui grup de test format din 638 cititori medii de hardfax. Cartea a fost în formă de roman, suficient de scurtă pentru a nu intimida potenţialii cumpărători de la standurile de ieşire din super-marketurile alimentare, iar coperta era o hologramă interactivă de douăzeci de secunde în care străinul înalt şi oacheş - Amalfi Schwartz, presupun, deşi Amalfi era scund şi bălai şi purta lentile de contact -sfâşie corsajul femeii care se zbate, exact până la linia sfârcurilor, înainte ca blonda îngrozită să se întoarcă spre obiectiv şi să strige după ajutor într-un suspin fără voce asigurat de pornovedeta holo Lee Swann.

Pământul muribund II s-a vândut în nouăsprezece milioane de exemplare.

- Nu-i rău, a comentat Tyrena. Durează un timp până-ţi clădeşti un public.

- Primul Pământ muribund s-a vândut în trei miliarde de exemplare, am spus.

- Călătoria Pelerinului, a zis ea. Mein Kampf. O dată la un secol. Poate şi mai rar.

- S-a vândut totuşi în trei miliarde...

- Ascultă-mă, a spus Tyrena. Pe Vechiul Pământ din secolul XX, un lanţ de fast-food lua carnea vitei moarte, o prăjea în grăsime, adăuga substanţe cancerigene, o învelea în plastic obţinut din petrol şi

vindea nouă sute de miliarde de unităţi. Ăştia-s oamenii. Dă-ţi seama!

Pământul muribund III a introdus alte personaje: Winona, sclava evadată care ajunge să deţină propria ei plantaţie de fibroplastice (nu contează că fibroplasticele n-au crescut niciodată pe Vechiul Pământ), Arturo Redgrave, cutezătorul spărgător al blocadei comerciale (care blocadă?!) şi Innocence Sperry, telepatul de nouă ani care murea de o nespecificată boală Little Nell. Innocence a trăit până la Pământul muribund IX, iar în ziua în care Transline mi-a îngăduit să-l omor pe răhăţel, m-am dus să sărbătoresc printr-un chef de şase zile pe douăzeci de planete. M-am trezit într-o conductă-plămân de pe Poarta Raiului, acoperit de vomă şi mucegai recirculator respirator, cu cea mai mare migrenă din Web şi conştiinţa certă că în scurt timp trebuia să încep volumul al X-lea din Pământului muribund.

Nu este greu să fii salahor literar. Între Pământul muribund II şi Pământul muribund IX, şase ani standard trecuseră relativ fără dureri. Documentarea îmi era superficială, intriga lipsită de originalitate, și frazele de mucava, proza la nivelul culturilor fără limbaj scris, iar timpul liber îmi aparţinea pe deplin. Am călătorit, m-am însurat de două ori; ambele neveste m-au părăsit fără a păstra ranchiune, dar cu o halcă apreciabilă din drepturile de autor pentru următorul Pământ muribund. Am explorat religii şi consumul serios de alcool, găsind în cel din urmă mai multă speranţă pentru mângâiere de durată.

Mi-am menţinut locuinţa, adăugându-i şase camere pe cinci planete, şi am umplut-o cu obiecte minunate de artă. Am oferit recepţii. Scriitorii se numărau printre cunoştinţele mele, totuşi, ca întotdeauna, manifestam tendinţa de a nu avea încredere unul în celălalt şi de a ne critica, invidiind în taină succesele altora şi

descoperindu-le lipsuri în opere. În adâncul inimii sale, fiecare dintre noi ştia că el sau ea era un adevărat artist al cuvântului, care doar întâmplător scria la comandă; ceilalţi erau scribălăi.

Apoi, într-o dimineaţă răcoroasă, cu dormitorul meu legănându-se uşor în ramurile cele mai de sus ale arborelui de pe planeta Templieră, m-am trezit sub un cer sur şi cu ştiinţa că muza mă părăsise.

Trecuseră cinci ani de când nu mai scrisesem. Cânturile zăceau deschise în turnul Deneb Drei doar câteva pagini terminate dincolo de ceea ce fusese publicat. Utilizasem procesoare de gânduri pentru a-mi scrie romanele şi unul dintre ele se activă când am pătruns în cabinet. CĂCAT, tipări el, CE-AM FĂCUT CU MUZA MEA?

Faptul că muza mea putuse fugi fără să-mi fi dat seama spune câte ceva despre genul de literatură pe care îl abordasem. Pentru aceia care nu scriu şi care n-au fost niciodată incitaţi de impulsul creativ, referirea la muze pare o figură de stil, o vanitate bizară, însă pentru cei dintre noi care trăiesc prin intermediul Cuvântului, muzele noastre sunt tot atât de reale şi necesare, pe cât este lutul moale al limbajului pe care ele ne ajută să-l modelăm. Când cineva scrie -când scrie cu adevărat - este ca şi cum ar fi primit o legătură sperlumică directă cu zeii. Nici un poet adevărat   n-a fost în stare să explice euforia pe care o simte atunci când mintea devine un instrument în aceeaşi măsură ca stiloul sau procesorul de gânduri, ordonând şi exprimând revelaţiile care se revarsă de altundeva.

Muza mea fugise. Am căutat-o în celelalte lumi ale locuinţei mele, dar numai tăcerea a reverberat din pereţii decoraţi cu obiecte de artă şi din spaţiile goale. M-am teleproiectat şi m-am dus în locurile mele favorite, privind sorii apunând pe preriile suflate de vânt de pe

iarbă şi ceţurile nopţii ascunzând piscurile de abanos de pe Nevermore, însă, deşi mi-am golit gândurile de gunoiul prozei nesfârşitului Pământ muribund n-am auzit nici o şoaptă din partea muzei. Am căutat-o în alcool şi Flashback, revenind la fiicele productive de pe Poarta Raiului, când inspiraţia era un zumzet constant în urechile mele, întrerupându-mi munca, trezindu-mă din somn, totuşi în orele şi zilele retrăite, glasul ei era amuţit, sau deformat de un disc audio avariat dintr-un secol dat uitării. Muza mea fugise.

M-am teleproiectat în biroul Tyrenei Wingreen-Fei chiar în clipa în care Tyrena fusese promovată de la funcţia de director editorial al diviziei hardfax la cea de editor. Noul ei cabinet ocupa etajul cel mai de sus al Turnului Transline de pe Tau Ceti Central şi stând acolo era ca şi cum ai fi fost cocoţat pe piscul cel mai înalt şi mai zvelt din galaxie; doar domul invizibil al câmpului restrictiv vag polarizat se arcuia deasupra, iar marginea covorului se sfârşea printr-un hău de şase kilometri. M-am întrebat dacă alţi autori simţeau imboldul de a sări în gol.

- Noul opus? a întrebat Tyrena.

Lusus domina universul modei în săptămâna aceea şi „domina" este cuvântul potrivit; redactoarea mea era îmbrăcată în piele şi fier, cu ţepi ruginiţi pe încheieturile mâinilor şi pe gât, şi cu o bandulieră masivă care-i trecea peste umăr şi sânul stâng. Cartuşele din bandulieră păreau reale.

- Da, am spus şi-am aruncat cutia manuscrisului pe biroul ei.

- Martin, Martin, Martin, a suspinat ea, când ai să te-nveţi să-ţi transmiţi cărţile, în loc să te chinul atât ca să le imprimi şi apoi să le aduci personal?

- Simt o satisfacţie bizară în a le aduce personal i-am răspuns. Mai ales pe aceasta.

- Chiar aşa?

- Da, am încuviinţat. De ce nu citeşti ceva din ea? Tyrena a zâmbit şi a răpăit unghiile negre pe cartuşele din bandulieră.

- Sunt convinsă că se ridică la înălţimea standardelor tale obişnuite, Martin, a rostit ea. Nici nu trebuie să mă uit înăuntru.

- Te rog s-o faci, am insistat.

- Realmente, a zis Tyrena, nu am nici un motiv. Nu mă simt niciodată în largul meu să citesc o lucrare nouă în prezenţa autorului.

- Acum nu va fi cazul, am spus. Ajunge să citeşti primele pagini.

Probabil că a simţit ceva în glasul meu, fiindcă s-a încruntat uşor şi a deschis cutia. Încruntătura s-a accentuat pe măsură ce a citit prima pagină, după aceea a frunzărit manuscrisul.

Pe prima pagină era o singură propoziţie: „Şi apoi, într-o frumoasă dimineaţă de octombrie, Pământul Muribund şi-a înghiţit propriile măruntaie, s-a zvârcolit în ultimul său spasm şi a murit." Celelalte două sute nouăzeci şi nouă de pagini erau goale.

- O glumă, Martin?

O aluzie subtilă, atunci? Vrei să începi o serie nouă? Martin, să nu crezi că nu ne-am aşteptat la aşa ceva. Băieţii noştri au nişte idei de seriale foarte incitante pentru tine. Domnul Subwaizee consideră că e perfect pentru novelizările holourilor Răzbunătorului Stacojiu.

- Tyrena, am rostit eu cordial, poţi să bagi Răzbunătorul Stacojiu direct în curul corporaţiei tale. Am terminat cu Transline şi cu terciul ăsta premasticat Voi îi spuneţi ficţiune. Chipul Tyrenei nici măcar n-a tresărit. Dinţii ei nu erau ascuţiţi, ci astăzi erau fier

ruginit, asortat la ţepii de pe încheieturi şi zgarda din jurul gâtului.

- Martin, Martin, Martin, a suspinat ea, nici nu-ţi dai seama cât de terminat vei fi dacă nu-ţi ceri scuze şi revii pe calea cea dreaptă. Dar asta poate să aştepte până mâine. Ce-ar fi să te-ntorci acasă, să te trezeşti din beţie şi să te mai gândeşti niţel?

Am izbucnit în râs.

- Stimată doamnă, sunt mai treaz decât am fost în ultimii opt ani. Atât doar că mi-a trebuit o vreme să-nţeleg că nu doar eu scriu căcaturi... în tot Webul ăsta n-a fost publicată o singură carte care să nu fie un gunoi absolut. Ei bine, eu ies din pubelă.

Tyrena s-a ridicat. Pentru prima dată, am observat că la centura ei simulată din prelată şi plasă atârna o baghetă letală FORŢĂ. Am sperat că era un accesoriu de recuzită fals, ca şi restul costumului.

- Ascultă-mă, scribălău mizerabil şi fără talent, a şuierat ea. Eşti proprietatea lui Transline de la coaie în sus. Dacă ne mai faci necazuri, o să te trimitem lucrezi în fabrica de romane de dragoste gotice pe numele Rosemary Ţâţă-de-mâţă. Acum du-te acasă trezeşte-te şi-apucă-te de treabă la Pământul muribund X.

Am surâs şi am scuturat din cap. Tyrena a mijit uşor ochii.

- Încă ne datorezi aproape un milion de mărci din avansul ăla, a spus ea. Ajunge să suflăm un cuvânt la Recuperări şi-ţi confiscăm toate camerele din casă, mai puţin amărâta aia de plută pe care-o foloseşti ca budă. N-ai decât să stai pe ea până se umplu oceanele de rahat.

Am râs pentru ultima dată.

- Este o unitate autonomă cu distrugerea deşeurilor, am spus. În plus, am vândut casa ieri. Cecul

pentru achitarea diferenţei din avans trebuie să vă fi intrat deja în cont.

Tyrena a răpăit degetele pe plăselele din plastic ale baghetei-letale.

- Ştii bine că Transline deţine copyright pe conceptul de Pământ Muribund. O să punem pur şi simplu pe altcineva să scrie cărţile.

Am încuviinţat.

- E binevenit. Ceva din glasul redactoarei mele s-a schimbat când a priceput că vorbeam serios. Cumva, am simţit că ar fi avut de câştigat dacă eu rămâneam. Ascultă-mă, Martin, mi-a spus, sunt sigură că putem rezolva chestia asta. Chiar ieri îi ziceam direcţinii că avansurile tale au fost prea mici şi că Transline trebuie să-ţi permită să dezvolţi o nouă direcţie...

- Tyrena, Tyrena, Tyrena, am suspinat. La revedere.

M-am teleproiectat pe Vectorul Renaştere şi apoi m-am îmbarcat într-o navă-spin pentru drumul de trei săptămâni spre Asquith şi regalul ticsit al Tristului Rege Billy.

Note pentru o schiţă a Tristului Rege Billy: Maiestatea Sa Regele William al XXII-lea, lord suveran al Regatului Windsor-în-Exil, aduce puţin cu o lumânare din ceară modelată după chipul unui om, care a fost lăsată pe o plită fierbinte. Părul lui lung coboară în pâraie fără viaţă pe umerii gârboviţi, în timp ce făgaşele adânci de pe frunte se preling în jos spre afluenţii de riduri din jurul ochilor de baset, iar apoi continuă către sud, printre pliuri şi cute, spre labirintul de piei al gâtului şi guşilor. Se spune despre Regele Billy că le reaminteşte antropologilor de figurinele grijilor de pe Kinshasa din Pustietate, că-i face pe Gnosticii Zen să-l evoce pe Compătimitorul Buddha după incendiul templului de pe Tai Zhin şi că-i trimite în grabă pe

istoricii media la arhivele lor pentru a verifica fotografiile lui Charles Laughton, un străvechi actor de film bidimensional. Nici una dintre referinţele acestea nu înseamnă nimic pentru mine; îl privesc pe Regele Billy şi mă gândesc la de mult răposatul meu preceptor, don Balthazar, după un chiolhan de o săptămână.

Reputaţia de posomorât a Tristului Rege Billy este exagerată. El râde frecvent; necazul lui este faptul că felul său specific de râs îi face pe majoritatea oamenilor să creadă că suspină.

Oamenii se nasc cu o anumită fizionomie, dar în cazul Maiestăţii Sale, întreaga lui persoană tinde să sugereze fie „bufon", fie „victimă". El se îmbracă, dacă se poate folosi acest termen, în ceva apropiat de o stare constantă de anarhie, sfidând simţul gustului şi culorii servitorilor săi androizi, astfel că în unele zile intră în contradicţie simultan cu sine şi cu ambientul său. În plus, aspectul lui nu se limitează la haosul croielilor; Regele William se deplasează într-o permanentă sferă de neglijenţă, cu şliţul descheiat, cu mantia de catifea sfâşiată, zdrenţuită şi atrăgând firimiturile de pe podea ca un magnet, cu manşeta mânecii stângi de două ori mai lungă decât cea dreaptă, care - la rândul ei - pare ca şi cum ar fi fost vârâtă în dulceaţă.

Aţi înţeles ideea generală.

În ciuda acestor aspecte, Tristul Rege Billy are minte pătrunzătoare şi o pasiune pentru arte şi literatură care n-a fost egalată din zilele adevăratei Renaşteri de pe Vechiul Pământ.

Din unele puncte de vedere, Regele Billy este copilul dolofan cu faţa veşnic lipită de vitrina cofetăriei. El iubeşte şi apreciază muzica de calitate, însă n-o poate reproduce. Cunoscător al baletului, Maiestatea Sa este un împiedicat, o suită mişcătoare de căderi în fund şi stângăcii comice. Cititor pasionat, critic infailibil de

poezie şi protector al dezbaterilor, Regele Billy combină gângăveala exprimării verbale cu o sfiiciune care nu-i va permite să-şi arate nimănui versurile sau proza.

Burlac pe viaţă, intrând în al şaizecilea an al său, Regele Billy locuieşte în palatul dărăpănat şi în regatul lui de cinci mii de kilometri pătraţi, ca şi cum acestea ar fi un alt costum de veşminte regale boţite. Anecdotele abundă: unul dintre faimoşii pictori în ulei pe care Regele Billy îi susţine financiar îl găseşte pe Înălţimea Sa mergând cu capul plecat şi mâinile încrucişate la spate, cu un picior pe poteca grădinii şi cu celălalt prin noroi, în mod evident pierdut în gânduri. Artistul îşi salută protectorul. Tristul Rege Billy ridică ochii, clipeşte, priveşte în jur ca şi cum s-ar fi deşteptat dintr-o lungă moţăiala.

- S-s-scuză-mă, rosteşte Maiestatea Sa către pictorul uluit, d-d-dar p-p-poţi te rog s-să-mi spui - mergeam spre palat sau veneam de la p-p-palat?

- Mergeai spre palat, Maiestatea Ta, replică artistul.

- Ah, b-b-bine, suspină Regele, deci am luat micul dejun.

Generalul Horace Glennon-Height îşi începuse rebeliunea şi planeta Asquith din Pustietate se afla drept în calea sa. Asquith nu era îngrijorată - Hegemonia oferise o flotă FORŢĂ:spaţiu ca pavăză -, dar conducătorul regatului Monaco-în-Exil părea mai topit ca niciodată atunci când m-a chemat.

- Martin, spuse Maiestatea Sa, ai auzit de b-b-bătalia p-p-pentru Fomalhaut?

- Da, am spus. Nu mi se pare c-ar fi vreun mort de-ngrijorare. Fomalhaut era exact genul de planetă pe care o atacă Glennon-Height... mică... nu mai mult de câteva mii de colonişti, bogată în minerale şi cu o

datorie temporală de minimum - cât era? - douăzeci de luni standard faţă de Web.

- D-d-douăzeci şi trei, preciză Tristul Rege Billy. D-d-deci nu crezi că s-s-suntem în p-p-pericol?

- Nu, am clătinat din cap. Cu un timp de tranzit real de numai trei săptămâni şi o datorie temporală mai mică de un an, Hegemonia poate oricând aduce aici forţe din Web mai rapid decât ar putea generalul să transporte cu navele-spin din Fomalhaut.

- Poate, reflectă Regele Billy dând să se rezeme de un glob şi apoi tresărind brusc când acesta porni să se învârtă sub greutatea lui. Am decis totuşi să începem propria noastră m-m-modestă Hegira.

Am clipit, surprins. De aproape doi ani, Billy vorbise despre relocarea regatului în exil, dar nu bănuisem niciodată că o va pune în aplicare.

- N-n-na... navele sunt gata pe Parvati, zise el. Asquith a acceptat să su-su-su... asigure transportul necesar spre Web.

- Şi palatul? am întrebat. Biblioteca? Fermele şi terenurile?

- Au fost donate, bineînţeles, zise Regele Billy, însă conţinutul bibliotecii va călători cu noi.

M-am aşezat pe braţul divanului din păr de cal şi mi-am frecat obrazul. În cei zece ani de când locuiam în regat, avansasem de la calitatea de supus protejat la cea de profesor, confident şi prieten, dar nu pretinsesem niciodată că aş fi înţeles această enigmă ciufulită. La sosirea mea, Billy mă primise imediat în audienţă.

- V-v-vrei s-s-să t-t-te alături celorlalţi oameni i t-talentaţi din mica noastră colonie? mă întrebase.

- Da, Maiestatea Voastră.

- Şi o s-s-să m-m-mai s-s-scrii alte cărţi ca P-p-pă-mântul muribund?

- Pe cât posibil, nu, Maiestatea Voastră.

- S-s-să ştii că am citit-o, spusese omuleţul. A f-fost foarte interesantă.

- Sunteţi mărinimos, Sire.

- R-r-rahat, domnule Silenus. A f-f-fost interesantă pentru că cineva o expurgase în m-m-mod evident şi lăsase toate părţile proaste.

Rânjisem larg, surprins de brusca revelaţie că Tristul Rege Billy avea să-mi placă.

- D-d-dar Cânturile, suspinase el, aceea a f-f-fost o c-c-carte adevărată. Probabil cel mai bun volum de v-v... poezie publicat în Web în ultimele două secole. Cred că nu voi şti niciodată cum ai reuşit s-o strecori pe lângă poliţia mediocrităţii. Am comandat douăzeci de mii de exemplare p-p-pentru regat.

Înclinasem uşor capul, rămas fără cuvinte pentru prima dată din zilele de după accidentul cerebral, cu două decenii în urmă.

- O să mai scrii p-p-poezii cum au f-f-fost Cânturile.

- Am venit aici ca să încerc, Maiestatea Voastă.

- Atunci, bun sosit, spusese Tristul Rege Billy. Vei locui în aripa vestică a p-p-p... castelului, lângă cabinetul meu şi uşa îmi va fi mereu deschisă pentru tine.

Priveam uşa închisă şi pe micuţul suveran care pe chiar şi atunci când zâmbea - părea a fi gata să izbucnească în lacrimi.

- Hyperion? am întrebat.

El menţionase de mai multe ori planeta-colonie recăzută în primitivism.

- Exact. Navele-seminale androide sunt acolo deja de câţiva ani, M-M-Martin. Au pregătit drumul, ca să spun aşa.

Am ridicat o sprânceană. Averea Regelui Billy nu provenea din activele regatului, ci din investiţii majore în economia Webului. Chiar şi aşa, dacă el întreprinsese

de mai mulţi ani un efort clandestin de recolonizare, costul trebuie să fi fost ameţitor.

- M-m-mai ţii minte de ce primii coloniştii au numit pl-pl-pl... lumea aceea Hyperion, Martin?

- Sigur că da. Înainte de Hegira, ei erau o comunitate mică şi independentă pe unul dintre sateliţii lui Saturn. N-au putut rezista fără reaprovizionare din partea Terrei, aşa că au emigrat în Pustietate şi au botezat planeta în amintirea satelitului de pe care plecaseră.

Regele Billy surâse trist.

- Şi ştii de ce numele este propice pentru tentativa noastră?

Am avut nevoie de vreo zece secunde pentru a prinde conexiunea.

- Keats, am rostit.

Cu câţiva ani în urmă, spre sfârşitul unei conversații lungi despre esenţa poeziei, Regele Billy mă întrebase cine a fost poetul cel mai pur care trăise vreodată.

- Cel mai pur? repetasem eu. Nu vrei să spui cel mai mare?

- Nu, nu, răspunsese Billy, ar fi absurd s-s-să argumentăm cine este cel mai mare. S-s-sunt curios să aflu părerea ta despre cel mai p-p-pur... cel mai apropiat de esenţa pe care o descrii.

Reflectasem la asta câteva zile şi după aceea îi adusesem răspunsul, pe când priveam sorii ce apuneau de pe coama promontoriului de lângă palat. Umbre roşii şi albastre se întindeau către noi peste pajiştea de chihlimbar.

- Keats, îi spusesem.

- John Keats, şoptise Tristul Rege Billy. Aha! Apoi, după o clipă:

- De ce?

Aşa că îi spusesem tot ce ştiam despre poetul din secolul al XIX-lea de pe Vechiul Pământ; despre educaţia, formarea şi moartea lui timpurie... însă cel mai mult despre o viaţă dedicată aproape în totalitate misterelor şi frumuseţilor creaţiei poetice.

Billy păruse interesat atunci; acum părea obosit când flutură din mână şi materializa o hologramă care aproape că umplu încăperea. M-am retras, peste dealuri, clădiri şi animale ce păşteau, pentru vedea mai bine ansamblul.

- Este Hyperion, şopti protectorul meu. Aşa cum se întâmpla întotdeauna când era complet absorbit, Regele Billy uita să se bâlbâie. Holograma comută printr-o serie de imagini: oraşe riverane, oraşe-port, castele în vârf de munte, un oraş pe o colină plină de monumente pe potriva clădirilor stranii din valea apropiată.

- Criptele Timpului? am întrebat.

- Exact. Cel mai mare mister din Universul cunoscut.

M-am încruntat înaintea hiperbolei.

- Sunt goale-n pizda mă-sii, am spus. Au fost goale de când au fost descoperite.

- Ele sunt sursa unui câmp de forţă antientropic ciudat, care continuă să dăinuie, zise Regele Billy. Unul dintre puţinele fenomene, cu excepţia singularităţilor, care cutează să modifice timpul însuşi.

- Nu-i mare chestie, am comentat. Trebuie să fi fost similar cu vopseaua antirugină aplicată pe metale. Au fost construite să dureze, dar sunt goale. Şi de când suntem aşa în limbă după tehnologie?

- Nu este vorba despre tehnologie, suspină Regele Billy cu chipul topindu-i-se în făgaşe mai adânci, ci despre mister. Despre ciudăţenia unui loc atât de prins în plasa unor spirite creatoare. Un melanj perfect între utopia clasică şi misterul păgân.

Am strâns din umeri, neimpresionat.

Tristul Rege Billy flutură din braţ şi holograma dispăru.

- P-p-poezia ta s-a îmbunătăţit?

Am încrucişat braţele pe piept şi l-am fulgerat cu pivirea pe nătângul pitic regal.

-Nu.

- M-m-muza ta s-a întors?

- Nu am spus nimic. Dacă privirile ar fi putut ucide, toţi am fi strigat „Regele a murit, trăiască regele!" înainte de căderea nopţii.

- Foarte b-b-bine, spuse el dovedind că putea să arate insuportabil de îngâmfat, nu numai de trist. S-s-strânge-ţi bagajele, băiatul meu. Plecăm spre Hyperion.

(Fondu de deschidere)

Cele cinci nave-seminale ale Tristului Rege Billy plutind aidoma unor păpădii de aur deasupra unui cer de lapislazuli. Oraşe albe înălţându-se pe trei continente: Keats, Endymion, Port Romance... Oraşul Poeţilor însuşi. Opt mii de pelerini ai Artei, încercând să evadeze de tirania mediocrităţii şi căutând o reînnoire a viziunii pe această planetă grosolan cioplită.

Asquith şi Windsor-în-Exil fuseseră un centru pentru biofabricarea de androizi în secolul de după Hegira, iar acum aceşti prieteni cu piele albastră ai omului munceau şi cultivau cu ştiinţa că vor fi în sfârşit liberi odată ce se terminau aceste trude finale. Oraşele albe se ridicau. Sătui să se joace de-a băştinaşii, indigenii ieşiră din satele lor şi din păduri şi ne ajutară să reconstruim colonia după specificaţii mai umane. Tehnocraţii, birocraţii şi ecocraţii fură dezgheţaţi şi eliberaţi pe planeta nebănuitoare, iar visul Tristului Rege Billy se apropie cu încă un pas de realitate.

Până la sosirea noastră pe Hyperion, generalul Horace Glennon-Height era mort, scurta dar brutala lui

revoltă fusese deja strivită, însă nu ne mai puteam întoarce.

Unii dintre artiştii şi artizanii mai necizelaţi au dat dispreţuitor cu piciorul unui trai în Oraşul Poeţilor şi au preferat existenţe necizelate, dar creative, în Jacktown sau Port Romance, ba chiar şi pe frontierele ce se extindeau, totuşi eu am rămas.

Nu am găsit nici o muză pe Hyperion în acei primi ani. Pentru mulţi, dilatarea distanţelor cauzată de transporturile limitate - pe VEM-uri nu se putea pune bază, forfecarii erau puţini - şi contracţia conştiinţei artificiale datorată absenţei datasferei, lipsa de acces la Totalitate şi unicul transmiţător sperlumic... toate acestea au dus la o reînnoire a energiilor creatoare, la o nouă înţelegere a ceea ce însemna să fii om şi artist.

Cel puţin aşa am auzit eu.

N-a apărut nici o muză. Versul meu continua să fie expert din punct de vedere tehnic şi mort ca mâţa lui Huck Finn.

Am decis să mă sinucid.

Mai întâi însă am petrecut o vreme, cel puţin nouă ani, îndeplinind un serviciu în beneficiul comunităţi - oferind singurul lucru care-i lipsea noului Hyperion: decadenţa.

De la un biosculptor cu un nume pe potrivă, Iraumann Hacket, am obţinut flancurile hirsute, copitele şi picioarele de ţap ale unui satir. Mi-am lăsat să-mi crească barba şi mi-am extins urechile. Graumann a efectuat unele modificări interesante ale aparatului meu sexual. Zvonul s-a răspândit. Ţărăncuţe, indigene, soţiile credincioşilor noştri edili urbani şi pionieri - toate aşteptau o vizită din partea unicului satir rezident pe Hyperion sau o tocmeau ele însele. Am învăţat ce înseamnă realmente „priapic" şi „satiriazis". Pe lângă seriile nesfârşite de întreceri sexuale, am îngăduit

beţiilor mele să devină legendare şi vocabularului să revină la ceva ce se apropia de vechile zile din perioada de după accidentul cerebral.

Era minunat în pizda măsii. Era iadul pe pământ.

Iar apoi, în noaptea pe care o programasem pentru a-mi zbura creierii a apărut Grendel.

Note pentru o schiţă a monstrului care ne vizitează: Visele noastre cele mai groaznice s-au transformat în realitate. Ceva crâncen care se fereşte de lumină.

Umbre de Morbius şi Krell. Aţâţă focurile tare, Mamă, Grendel soseşte la noapte.

Iniţial credem că cei care lipsesc sunt pur şi simplu absenţi; pe zidurile oraşului nostru nu există străjeri, de fapt, nu există nici ziduri, la uşa palatului cerbului nostru nu sunt războinici. Apoi un soţ anunţă că o nevastă a dispărut între cină şi învelirea celor doi copii ai lor înainte de culcare. După aceea Hoba Kristus implozionistul abstract, nu apare la spectacolul de joi din Amfiteatrul Poeţilor, prima lui absenţă în optzeci şi doi de ani de urcat pe scenă. Îngrijorarea creşte. Tristul Rege Billy revine de la activitatea de supraveghere a restaurării lui Jacktown şi promite că securitatea va fi întărită. În jurul oraşului este ţesută o reţea senzorială. Ofiţeri de la Securitatea Navelor cercetează Criptele Timpului şi raportează că toate continuă să fie goale. Apoi sunt trimişi în intrarea labirintului de la baza Criptei de Jad şi raportează că nu găsesc nimic pe o sondare de şase mii de kilometri. Forfecari, atât roboţi, cât şi cu piloţi umani, baleiază regiunea dintre oraş şi Lanţul Căpăstrului, fără să depisteze ceva mai mare decât amprenta termică a ţiparilor de rocă. Timp de o săptămână locală, nu se mai consemnează alte dispariţii. După care încep morţile.

Sculptorul Pete Garcia este găsit în studioul lui... şi în dormitorul lui... şi în curtea de afară. Managerul Securităţii Navelor, Truin Hines, este îndeajuns de neprevăzător pentru a declara unui reporter: „Pare ca şi cum ar fi fost sfâşiat cu brutalitate de un animal. Totuşi nici unul dintre animalele pe care le-am văzut vreodată n-ar fi putut face aşa ceva unui om."

În taină, toţi suntem aţâţaţi şi înfioraţi. De acord, dialogul este slăbuţ, desprins direct dintr-un milion de filme şi holouri cu care ne-am speriat, dar acum facem parte din spectacol.

Suspiciunea se îndreaptă spre explicaţia evidentă: un psihopat este liber printre noi, ucigând probabil cu o lamă pulsatoare sau cu biciul-iadului. De data aceasta, el (sau ea) n-a mai avut timp să îndepărteze cadavrul. Bietul Pete...

Hines este concediat şi managerul Oraşului, Pruett, primeşte permisiunea Maiestăţii Sale de a angaja, instrui şi înarma o forţă poliţienească citadină de aproximativ douăzeci de oameni. Se vorbeşte că întregii populaţii de şase mii de locuitori ai Oraşului Poeţilor le va fi administrat testul-adevărului. Cafenelele de pe trotuare zumzăie cu discuţii despre drepturile civile... tehnic vorbind, noi nu facem parte din Hegemonie - avem atunci vreun drept?... şi sunt clocite planuri nesăbuite pentru prinderea ucigaşului.

Apoi începe măcelul.

Crimele nu respectau nici un şablon. Trupurile erau găsite câte două, câte trei, sau câte unul, sau nu mai erau găsite deloc. Unele dispariţii erau fără vărsare de sânge; altele lăsau în urmă litri de sânge. Nu existau martori, nici supravieţuitori ai atacurilor. Locurile nu păreau să aibă nici o importanţă: familia Weimont locuia în una dintre vilele periferice, dar Sira Rob nu-şi părăsise niciodată studioul din turnul situat în apropiere

de centrul oraşului; două dintre victime au dispărut noaptea, aparent pe când se plimbau de capul lor prin Parcul Zen, însă fata cancelarului Lehman avea bodyguarzi, totuşi a dispărut când era singură într-o sală de baie de la etajul al şaselea al palatului Tristului Rege Billy.

Pe Lusus, pe Tau Ceti Central sau pe o duzină de alte planete cu vechime în Web, morţile a o duzină de oameni reprezintă veşti neînsemnate - informaţii pentru datasferă pe termen scurt sau pentru paginile interioare ale ziarelor matinale -, dar într-un oraş cu şase mii de locuitori într-o colonie de cincizeci de mii, o duzină de crime - ca şi proverbiala sentinţă ce anunţa spânzurarea în zori - tinde să focalizeze în mod remarcabil atenţia oamenilor.

Cunoscusem una dintre cele dintâi victimei! Sissipriss Harris fusese una dintre primele mele cuceriri ca satir - şi una dintre cele mai entuziaste - o fată superbă, cu păr blond şi lung, prea mătăsos pentru a fi real, cu tenul ca de piersică abia culeasă, prea virgin pentru a visa să-l atingi, o frumuseţe perfectă pentru a crede în ea: exact tipul de femeie pe care până şi cel mai timid mascul visează s-o violeze. Sissipriss fusese acum violată cu adevărat. Îi găsiseră doar capul, stând vertical în centrul pieţii Lord Byron, de parcă ea ar fi fost îngropată până la gât în marmură lichidă, care apoi se solidificase. Când am aflat detaliile acelea, am ştiut exact cu ce fel de creatură aveam de-a face, fiindcă o pisică pe care o avusesem pe domeniul mamei lăsa ofrande similare pe patioul sudic în majoritatea dimineţilor de vară - capul unui şoarece, holbându-se în sus de pe gresie cu uimire pură de rozător, sau poate rânjetul dinţat al unui undau - trofee de vânătoare ale unui prădător încă flămând.

Tristul Rege Billy a venit să mă viziteze pe când lucram la Cânturi.

- Bună dimineaţa, Billy, am rostit.

- Se spune Maiestatea Voastră, a mormăit Maiestatea Sa într-o rară etalare de glorie regală.

(Gângăveala îi dispăruse în ziua în care naveta de polizare regală coborâse pe Hyperion.)

- Bună dimineaţa, Billy, Maiestatea Voastră.

- Hmmrh, a mârâit seniorul meu mutând din loc nişte hârtii şi izbutind să se aşeze exact în singura baltă de cafea vărsată pe o banchetă altfel uscată. Scrii ceva nou, Silenus.

Nu am văzut nici un motiv pentru a confirma o confirmare a evidenţei.

- Totdeauna foloseşti creionul?

- Nu, am răspuns, numai când vreau să scriu ceva ce are să merite să fie citit.

- Astea merită să fie citite? a indicat el teancul mic de manuscrise pe care-l acumulasem în două săptămâni locale de muncă.

- Da.

- Da? Pur şi simplu da?

- Da.

- O să le pot citi în curând?

- Nu.

Regele Billy a plecat ochii şi a observat că piciorul lui stâng era într-o băltoacă de cafea. S-a încruntat, şi-a schimbat locul şi a tamponat cu tivul mânecii băltoaca mult micşorată.

- Niciodată? a întrebat.

- Doar dacă vei trăi mai mult decât mine.

- Ceea ce şi intenţionez, a răspuns Regele. În timp ce tu o să te stingi din cât joci rolul ţapului printre mieluşelele regatului.

- Asta a fost o încercare de metaforă?

- Câtuşi de puţin, a zis Regele Billy. Doar a constatare.

- Nu mi-am îndreptat atenţia asupra unei mieluşele din vremea copilăriei mele petrecute la fermă, am rostit. În cântec, i-am promis mamei că n-o să mai fut niciodată oiţe fără să-i cer voie.

În vreme ce Regele Billy mă privea cu tristeţe, am fredonat câteva măsuri dintr-un vechi cântecel voios numit „Mioaro, alta nu va mai fi ca tine".

- Martin, a spus el, cineva sau ceva îmi omoară poporul.

Am lăsat deoparte hârtia şi creionul.

- Ştiu, am zis.

- Am nevoie de ajutorul tău.

- Cum, pentru numele lui Hristos? Vrei să pornesc pe urmele ucigaşului ca un detectiv de la HTV? Să mă lupt până la moarte-n pizda mă-sii deasupra cascadei Reichenbach?

- Ar fi realmente acceptabil, Martin, dar până atunci m-aş mulţumi cu nişte opinii şi sfaturi.

- Opinia Unu, am rostit, a fost o prostie c-am venit. Opinia Doi: este o prostie să rămânem. Sfat Alfa/Omega: să plecăm.

Regele Billy a aprobat cu jale.

- Să plecăm din oraşul acesta sau de pe Hyperion? Am strâns din umeri.

Maiestatea Sa s-a ridicat şi s-a apropiat de fereastra micului meu studio. Dădea spre o străduţă lată de trei metri până la peretele din cărămidă al uzinei automate de reciclare de alături. Regele Billy a studiat priveliştea.

- Cunoşti, presupun, a zis el, străvechea legendă a lui Shrike.

- Am auzit fragmente.

- Indigenii asociază monstrul cu Criptele Timpului.

- Indigenii îşi mânjesc burţile cu vopsea la sărbătoarea recoltei şi fumează tutun nerecombinat genetic, am spus.

Regele Billy a încuviinţat la auzul înţelepciunii mele.

- Prima echipă de explorare a Hegemoniei a fost circumspectă în privinţa acestei zone. Au instalat recorderele multicanal şi şi-au menţinut bazele la sud de Căpăstru.

- Auzi, am spus, Maiestatea Voastră... ce vrei? Iertarea păcatelor fiindcă ai belit-o şi-ai construit oraşul aici? Eşti iertat. Du-te, fiule, şi nu mai păcătui. Şi acum, dacă nu te superi, Regalitatea Voastră odioasă, am de scris aici nişte versuri porno.

Regele Billy nu s-a clintit din faţa ferestrei.

- Martin, tu recomanzi să evacuăm oraşul? Am şovăit doar o secundă.

- Bineînţeles.

- Şi tu ai pleca împreună cu restul?

- De ce n-aş face-o?

Regele Billy s-a întors şi m-a privit în ochi.

- Ai face-o cu adevărat?

N-am spus nimic. După un minut, mi-am ferit privirea.

- Mă gândisem eu..., a rostit conducătorul planetei. Şi-a încrucişat la spate mâinile dolofane şi privit din nou peretele de cărămidă. Dacă aş fi fost detectiv, a urmat el, aş fi fost bănuitor. Cetăţeanul cel mai puţin productiv al oraşului reîncepe să scrie după un deceniu de tăcere la numai... cât, Martin?... două zile după primele crime. Acum el a dispărut din viata mondenă pe care o domina cândva şi-şi petrece timpul compunând un poem epopeic... sfios, până şi tinerele fete sunt în siguranţă înaintea patimii sale de ţap.

Am suspinat.

- Patimă de ţap, Sire?

Regele Billy s-a uitat la mine peste umăr.

- Bun, am rostit. M-ai prins. Mărturisesc. I-am omorât şi m-am scăldat în sângele lor. Are succes ca afrodiziac literar, băga-mi-aş. M-am gândit că încă două sute de victime... maximum trei sute... şi viitoarea mea carte va fi gata pentru publicare.

Regele Billy a revenit spre fereastră.

- Care-i treaba? l-am întrebat. Nu mă crezi?

- Nu.

- De ce?

- Fiindcă, a răspuns Regele, ştiu cine-i ucigaşul.

Ne-am aşezat în holonişa întunecată şi l-am privit pe Shrike ucigând-o pe romanciera Sira Rob şi pe amantul ei. Nivelul de luminozitate era foarte redus; pielea de vârstă mijlocie a Şirei părea să lucească cu fosforescenţă palidă, în timp ce fesele albe ale piciorului ei mult mai tânăr lăsau iluzia, în lumina albă, că pluteau separat de restul trupului său bronzat. Actul lor sexual îşi atingea apogeul frenetic, când se petrecu inexplicabilul. În locul pistonărilor finale și a pauzei bruşte a orgasmului, tânărul bărbat păru că se ridică în levitaţie, deplasându-se înapoi în aer, ca şi cum Sira l-ar fi ejectat cumva cu forţa de pe propriul ei corp. Coloana sonoră a discului, alcătuită până atunci din obişnuitele şi banalele gâfâieli, icnete, îndemnuri şi instrucţiuni care sunt de aşteptat la o asemenea activitate, umplu pe neaşteptate holonişa de urlete - mai întâi ale tânărului, apoi ale Şirei.

Se auzi un bufnet, când trupul băiatului izbi un perete din afara razei vizuale. Corpul Şirei zăcea aşteptând într-o vulnerabilitate tragicomică, cu picioarele desfăcute, braţele deschise, sânii turtiţi, coapsele alburii. Dăduse capul pe spate în extaz, dar acum avusese timp să-l ridice, iar şocul şi furia înlocuiau

deja expresia straniu de similară de orgasm iminent. Ea deschise gura să strige ceva.

Nici un cuvânt. Se auziră doar sunete de tăiere a unui pepene produse de lamele ce străpungeau carnea, de cârlige smulse din tendoane şi oase. Capul Şirei reveni pe spate, cu gura deschisă imposibil de larg, iar trupul îi explodă de la stern în jos. Carnea se separă, de parcă un satâr invizibil ar fi tocat-o. Scalpele nevăzute încheiară deschiderea ei. În părți laterale apărură ca metrajul obscen, filmat în ralanti al operaţiei favorite a unui chirurg dement. Era autopsie brutală efectuată asupra unei persoane ce trăia. Mai precis, asupra unei persoane care trăise fiindcă atunci când sângele încetă să mai zboare, trupul se opri din spasme, membrele Şirei se destinseră în moarte şi picioarele se redeschiseră ca un arc al etalării obscene a viscerelor de mai sus. Iar după aceea - pentru o secundă infinitezimală - lângă piață se zări o înceţoşare de roşu şi crom.

- Stop-cadru, extinde şi amplifică, a comandat Regele Billy calculatorului casei.

Înceţoşarea se limpezi într-un cap desprins din coşmarul unui dependent de jolt: un chip parţial din oţel, parţial din crom şi parţial craniu de os, dinţi ca ai unui lup mecanic încrucişat cu un excavator acţionat de abur, ochi ca lasere cu rubin arzând prin nestemate umplute cu sânge, frunte penetrată de o lamă-ţepuşă care se ridica treizeci de centimetri dintr-o ţeastă de argint viu şi un gât încercuit de ghimpi similari.

- Shrike? am întrebat.

Regele Billy a încuviinţat - o mişcare imperceptibilă a bărbiei şi guşilor.

- Ce s-a întâmplat cu băiatul? am întrebat.

- Când trupul Şirei a fost descoperit, nu s-a găsit nici o urmă a lui, a spus Regele. Nimeni n-a ştiut că el

lipsea, până n-a fost descoperit discul acesta. A fost identificat ca un tânăr specialist în recreaţii şi divertisment din Endymion.

- Abia acum aţi găsit holoul?

- Ieri, a răspuns Regele Billy. Cei de la securitate au găsit imagul pe plafon. Fanta nu avea nici un milimetru. Șira deţinea o bibliotecă întreagă de asemenea discuri. Camera exista probabil doar pentru a înregistra... ă-ă-ă...

- Nebuniile din budoar, am spus.

- Exact.

M-am ridicat şi m-am apropiat de imaginea plutitoare a creaturii. Mâna mea a trecut prin frunte, ţepuşă şi fălci. Calculatorul îi calculase mărimea şi o reprezentase corespunzător. Judecând după capul său, Grendelul nostru local era înalt de peste trei metri.

- Shrike, am murmurat mai mult ca un salut, decât ca o identificare.

- Ce-mi poţi spune despre el, Martin?

- De ce mă-ntrebi pe mine? m-am răstit. Sunt poet, nu mitoistoric.

- Ai accesat calculatorul navei-seminale cu o căutare despre natura şi originea lui Shrike.

Am înălţat o sprânceană. Accesul la calculator ar fi trebuit să fie tot atât de privat şi anonim, cât şi o intrare în datasferă în Hegemonie.

- Şi ce dacă? am rostit. De când au început uciderile, probabil că sute de oameni au căutat legenda lui Shrike. Poate chiar mii. Este singurul căcat de legendă cu monştri pe care-o avem noi.

Regele Billy şi-a mişcat în sus şi în jos cutele şi pliurile.

- Da, a spus el, dar tu ai căutat fişierele cu multe luni înainte de prima dispariţie.

Am suspinat şi m-am lăsat moale pe pernele holonişei.

- Bun, am încuviinţat, aşa este. Şi ce dacă? Voiam să folosesc căcatul ăla de legendă în căcatul de poem pe care m-am apucat să-l scriu, aşa că m-am documentat. Arestează-mă.

- Ce ai aflat?

De acum eram extrem de furios. Am tropăit copitele de satir pe covorul moale.

- Exact ce-i în căcatul de fişier, m-am răstit, ce dracu' vrei de la mine, Billy?

Regele şi-a frecat fruntea şi a făcut o grimasă, când, din greşeală, şi-a băgat degetul mic în ochi.

- Nu ştiu, a răspuns el. Cei de la securitate doresc să te ducă în nava de pe orbită şi să te pună pe interfaţă interogativă completă. Eu am preferat să stau de vorbă cu tine.

Am clipit, simţind în stomac o stranie senzaţie de imponderabilitate. Interogativa completă însemna şunturi corticale şi mufe în craniu. Majoritatea persoanelor interogate în felul acela se recuperau complet. Majoritatea...

- Îmi poţi spune care aspect al legendei lui Shrike intenţionai să-l foloseşti în poemul tău? a întrebat încetişor Regele Billy.

- Bineînţeles, am zis. Potrivit scripturii Sectei Shrike - a fost începută de băştinaşi -, Shrike este Stăpânul mării şi îngerul Ispăşirii Finale, venit dintr-un loc din afara timpului pentru a anunţa sfârşitul rasei umane. Îmi place hiperbola asta.

- Sfârşitul rasei umane, a repetat Regele Billy.

- Da. El este Arhanghelul Mihail şi profetul Moroii si Satana şi Entropia Camuflată şi monstrul lui Frankenstein, toate împachetate în acelaşi ambalaj. Bântuie în jurul Criptelor Timpului, aşteptând să facă iar

prăpăd atunci când va sosi timpul ca omenirea să se a alăture păsării dodo, gorilei şi caşalotului pe lista extincţiilor.

- Monstrul lui Frankenstein, a reflectat omuleţul în mantie boţită. De ce tocmai el?

Am inspirat adânc.

- Pentru că Secta Shrike crede că omenirea a produs cumva creatura asta, am răspuns deşi ştiam că Regele Billy cunoştea tot ce cunoşteam eu şi mai mult decât atât.

- Se ştie cum poate fi ucis? a întrebat el.

- Eu unul n-am aflat. Se presupune că ar fi nemuritor, atemporal.

- Un zeu? Am şovăit.

- Nu tocmai, am spus în cele din urmă. Mai probabil ar fi vorba despre învierea unuia dintre cele mai oribile coşmaruri ale Universului. Un fel de Moartea cu Coasa, dar cu predilecţie spre agăţarea sufletelor pe un gigantic arbore cu ţepi... în timp ce sufletele nu au părăsit încă trupurile oamenilor. Regele Billy a aprobat din cap.

- Uite care-i treaba, am rostit, dacă insişti să despici în patru firul de păr din teologia unor planete înapoiate, de ce nu zbori până-n Jacktown, ca să stai de vorbă cu preoţii Sectei?

- Da, a zis Regele cu bărbia pe pumnul durduliu, evident distras, ei sunt deja interogaţi în nava-seminală. Totul este foarte confuz.

M-am ridicat să plec, nefiind sigur dacă mi se va îngădui.

- Martin?

- Da.

- Înainte de a pleca, te poţi gândi la altceva ca ne-ar putea ajuta să înţelegem creatura aceasta?

M-am oprit în prag, simţind cum inima îmi bubuie sub coaste, gata să iasă afară.

- Da, am spus cu glas abia controlat. Îţi pot spun cine şi ce este de fapt Shrike.

- Poftim?

- Este muza mea, am zis, apoi m-am întors şi am revenit în odaia mea ca să scriu.

Bineînţeles că eu îl invocasem pe Shrike. Ştia asta. Îl invocasem, scriind poemul meu epopeic despre el. La început era Cuvântul.

Mi-am redenumit poemul Cânturile Hyperion. În el nu era vorba despre planetă, ci despre sfârşitul autointitulaţilor Titani pe adevăratul lor nume „oameni".

Era vorba despre aroganţa iraţională a unei rase care cutezase să-şi ucidă planeta natală din pură indiferenţă, la care-i purtase apoi trufia aceea periculoasă spre stele, doar pentru a întâlni răzbunarea unei divinităţi la a cărei procreare ajutase şi omenirea. Hyperion era primul lucru serios pe care-l făcusem după mulţi ani şi cel mai bun pe care aveam să-l fac vreodată. Ceea ce începuse ca un omagiu comic/serios adus spectrului lui John Keats devenise ultimul meu motiv pentru existenţă, un tur de forţă epic într-o epocă a farselor mediocre. Cânturile Hyperion erau scrise cu un talent pe care nu l-aş fi putut atinge niciodată, cu o măiestrie pe care n-aş putut-o câştiga niciodată, şi cântat cu un glas care nu era al meu. Sfârşitul omenirii era subiectul meu. Shrike era muza mea.

Alţi douăzeci de oameni au murit înainte ca Regele Billy să evacueze Oraşul Poeţilor. Unii dintre evacuaţi au plecat în Endymion, Keats sau altul dintre celelalte oraşe noi, dar cei mai mulţi au votat să se întoarcă în Web cu navele-seminale. Visul utopiei creative a Regelui Billy a murit, deşi Regele însuşi trăia în palatul mohorât din Keats. Conducerea coloniei a trecut în seama

Consiliului Autoguvernării, care a înaintat Hegemoniei cererea de aderare şi a stabilit imediat o Forţă de Autoapărare. FAA - alcătuită în principal din aceiaşi indigeni care se ciomăgiseră unul pe celălalt cu un deceniu în urmă, însă comandaţi acum de ofiţeri autointitulaţi din noua noastră colonie - a reuşit doar să perturbe liniştea nopţilor cu patrulele lor de forfecari automaţi şi să mânjească frumuseţea deşertului care-şi recucerea treptat terenurile cu mecii lor mobili de supraveghere.

În mod surprinzător, nu am fost singurul care vrea rămână locului; au făcut-o cel puţin alţi două sute, deşi cei mai mulţi dintre noi evitam contactele sociale, surâzând politicos când ne întâlneam pe promenada Poeţilor sau în timp ce mâncam, izolaţi, în pustietatea răsunătoare a domului de mese.

Crimele şi dispariţiile au continuat, în medie de una la două săptămâni locale, cu toate că, de obicei nu erau descoperite de noi, ci de comandantul Forţă regional, care solicita recensământul cetăţenilor la care câteva săptămâni.

Din acel prim an îmi dăinuie în minte o neobișnuită imagine de comunitate, din seara când ne-am strâns în sala de mese pentru a privi plecarea navei-seminale. Era în toiul sezonului autumnal al meteoriţilor şi cerurile nopţii lui Hyperion erau deja înflăcărate de dâre aurii şi zigzaguri roşii de foc, când motoarele navei-seminale s-au declanşat, un soare micuţ a luminat pe boltă şi timp de o oră am privit cum prieteni şi colegi artişti se îndepărtau sub forma unui fascicul de flăcări de fuziune. Tristul Rege Billy ni s-a alăturat în seara aceea şi îmi amintesc că s-a uitat la mine înainte de a reintra solemn în caleaşca lui împodobită pentru a reveni la siguranţa din Keats.

În anii care au urmat, am părăsit oraşul numai de şase ori; o dată pentru a găsi un biosculptor care să mă poată scăpa de simularea satirului, iar în celelalte rânduri pentru a cumpăra hrană şi diferite obiecte.

La Templul lui Shrike reîncepuseră pelerinajele Shrike şi în călătoriile mele foloseam complicata lor cale de acces spre moarte, dar în sens opus - drumul până Donjonul Cronos, funicularul peste Lanţul Căpăstrului, goeletele-eoliene şi barja Charon în jos pe Hoolie. La întoarcere, îi fixam cu privirea pe pelerini şi mă întrebam care va supravieţui.

Puţini vizitau Oraşul Poeţilor. Turnurile noastre pe jumătate terminate semănau deja cu nişte ruine năruite. Galeriile, cu splendidele lor domuri din sticlă şi arcade acoperite se îngreunau de liane şi iederă; buruieni de felul pirului şi iarba-cicatrice răsăreau printre lespezi. FAA-ul contribuia la haos, amplasând mine şi bombe-capcană ca să-l ucidă pe Shrike, însă nu izbutea decât să devasteze secţiuni ale oraşului, cândva minunate. Irigaţiile s-au defectat. Apeductul s-a prăbuşit. Deşertul a pus stăpânire pe cetate. Treceam dintr-o odaie în alta în palatul abandonat al Regelui Billy, lucrând la poemul meu, aşteptându-mi muza.

Când te gândeşti mai bine, relaţia cauză-efect începe să semene cu o buclă-logică nebună a artistului de date Carolus sau poate cu o litografie de Escher; Shrike îşi manifestase existenţa datorită puterilor incantatorii ale poemului meu, dar poemul nu ar fi putut exista fără ameninţarea/prezenţa lui Shrike ca muză. Poate că eram puţin nebun în zilele acelea.

În zece ani, moartea violentă curăţase oraşul de diletanţi, până ce rămăsesem doar eu şi Shrike.

Trecerea anuală a Pelerinajului Shrike era o iritație minoră, o caravană îndepărtată care traversa deşertul spre Criptele Timpului. Uneori câteva siluete se

întorceau, alergând peste nisipurile vermilion către adăpostul Donjonului lui Cronos, aflat la douăzeci de kilometri spre sud-est. În cele mai multe cazuri, nu se întorcea nimeni.

Eu priveam din umbrele oraşului. Părul şi barba îmi crescuseră şi acopereau o parte dintre zdrenţele pe care le purtam. De cele mai multe ori, ieşeam noaptea, deplasându-mă printre ruine ca o umbră furişă, uneori uitându-mă la palatul meu iluminat, aidoma lui David Hume, care privea pe ferestrele locuinţei sale şi declara solemn că el nu era acasă. N-am mutat sintetizatorul de hrană din domul de mese în odăile mele, preferând să mănânc în tăcerea născătoare de ecouri de sub domul crăpat, ca un Eloi tâmp care se îngraşă pentru inevitabilul Morlock.

Nu l-am văzut niciodată pe Shrike. În multe nopţi, imediat înainte de sosirea zorilor, mă trezeam din moţăială la auzul unui zgomot brusc - scrâşnet de metal pe piatră, scârţâit de nisip sub o talpă -, însă, deşi eram adesea convins că eram urmărit, nu l-am zărit niciodată pe urmăritor.

Ocazional întreprindeam călătoria scurtă până la Criptele Timpului, mai ales noaptea, evitând smuciturile uşoare, tulburătoare ale mareelor temporale antientropice în vreme ce mă mişcăm prin umbre complicate sub aripile Sfinxului, ori priveam stelele prin zidul de smarald al Criptei de Jad. La revenirea dintr-un asemenea pelerinaj nocturn, am găsit în studioul meu pe regele Bily.

- Impresionant, M-M-M-Martin, a spus Regele, lovind cu palma în unul dintre cele câteva teancuri de manuscrise ce zăceau prin odaie.

Aşezat în scaunul supradimensionat de la masa lungă, monarhul ratat părea bătrân, mai topit ca oricând. Era evident că citise de câteva ore.

- Chiar c-c-crezi că omenirea m-m-merită un asemenea s-s-sfârşit? a întrebat el încetişor.

Trecuseră zece ani de când nu-l mai auzisem bâlbâindu-se.

Am înaintat din uşă, fără să-i răspund. Billy îmi fusese prieten şi protector timp de douăzeci de ani standard, totuşi în clipa aceea l-aş fi putut ucide. Gândul că cineva citise Hyperion fără asentimentul meu mă umplea de furie.

- Îţi d-d-datezi p-p-p... cânturile? a rostit Regele Billy răsfoind prin teancul cel mai recent de pagini completate.

- Cum ai ajuns aici? m-am răstit.

Nu era o întrebare de complezenţă. În ultimii ani, forfecarii, navetele de asolizare şi elicopterele nu prea avuseseră noroc cu zborurile prin regiunea Criptelor Timpului. Vehiculele ajungeau fără pasageri. Asta făcuse minuni în alimentarea mitului Shrike.

Omuleţul în mantie boţită a strâns din umeri. Veşmintele lui erau menite să fie strălucitoare şi regale, dar reuşeau doar să-l facă să semene cu un arlechin supraponderal.

- Am urmărit ultimul lot de pelerini, a răspuns el, apoi am v-v-venit din Donjonul Cronos, să te vizitez. Observ că n-ai scris nimic de mult M-M-Martin. Poţi explica asta?

Am clocotit în tăcere, pe când mă apropiam încetişor.

- Poate că aş putea eu să explic, a spus Regele Billy. A examinat ultima pagină completată din Cânturile Hyperion, ca şi cum ea ar fi deţinut răspunsul unei enigme cu care-şi bătuse capul de mult timp. Ultimele mele strofe au fost scrise anul trecut în aceeaşi săptămână în care a dispărut J.T. Telio.

- Şi?

Ajunsesem la capătul opus al mesei. Simulând nepăsarea, am tras mai aproape un top de pagini de manuscris, îndepărtându-le de Regele Billy.

- Şi aceea a f-f-fost... p-p-potrivit monitoarelor FAA... d-d-data morţii ultimului locuitor d-d-din Oraşul P-P-Poeţilor, a spus el. Ultimul c-c-cu excepţia ta, Martin.

Am ridicat din umeri şi am început să ocolesc masa. Trebuia să ajung la Billy fără să mă împiedic în manuscrise.

- Ştii, Martin, a urmat el cu vocea lui profundă şi tristă, nu l-ai t-t-terminat. Mai există o şansă c-ca omenirea s-s-să supravieţuiască Prăbuşirii.

- Nu, am spus şi m-am apropiat tiptil.

- Însă tu nu-l poţi scrie, aşa-i, Martin? Tu nu poţi c-c-compune poemul acesta dacă m-m-muza ta nu varsă sânge, aşa-i?

- Da, am spus.

- Poate că da. Oricum, este o coincidenţă fatalistă. Martin, te-ai întrebat vreodată de ce ai fost cruțat numai tu?

Am înălţat iarăşi din umeri şi am îndepărtat un teanc de hârtii. Eram mai înalt, mai puternic decât Billy, dar trebuia să mă asigur că integritatea manuscrisului nu avea să fie deteriorată.

- Este t-t-timpul să facem ceva în privinţa asta, a spus protectorul meu.

- Nu, am spus, este timpul să pleci tu. Am îndepărtat ultimele teancuri de poezii şi am înainat braţele, constatând cu surprindere că ţineam într-o mână un sfeşnic de bronz.

- Te rog să rămâi pe loc, a rostit încetişor Regele Hilly şi a ridicat din poale un paralizator neural. M-am oprit numai pentru o secundă. Apoi am râs.

- Javră pitică şi mizerabilă, am spus, n-ai putea folosi un căcat de armă, nici dacă ţi-ar fi viaţa-n joc.

Am păşit înainte, ca să-l iau la poceală şi să-l dau afară.

Obrazul îmi era lipit de piatra curţii interioare, dar un ochi era îndeajuns de deschis pentru a vedea că stelele continuau să strălucească prin grilajul rupt al domului galeriei. Nu puteam să clipesc. Membrele si trunchiul mă pişcau cu furnicăturile revenirii simţurilor, de parcă întreg corpul mi-ar fi fost amorţit, iar acum se trezea, cu greu şi cu dureri. Îmi venea să urlu, însă falca şi limba refuzau să funcţioneze. Ba am fost ridicat şi proptit de o banchetă din piatră astfel ca să pot vedea curtea şi fântâna secată pe care o proiectase Rithmet Corbet, Laucoon din bronz în lupta cu şerpii din bronz în lumina pâlpâitoare torentelor de meteoriţi dinaintea zorilor.

- Îmi p-p-pare rău, Martin, s-a auzit un glas familiar, d-d-dar nebunia asta t-t-trebuie să se termine.

Regele Billy a apărut în raza mea vizuală, purtând un braţ de manuscrise. Alte maldăre de pagini zăceau pe bordura fântânii, la picioarele troianului din metal. În apropiere se afla un recipient de benzină, deschis.

Am izbutit să clipesc. Pleoapele mi s-au mişcat aidoma unor fiare ruginite.

- Efectul paralizant ar t-t-trebui s-s-să treacă în câteva s-s-s... minute, a zis Regele Billy.

S-a aplecat în fântână, a ridicat un vraf de manuscrise şi l-a aprins cu un licăr a brichetei sale.

- Nu! am reuşit să răcnesc printre fălcile încleştate. Flăcările au dansat şi au murit. Regele Billy a lăsat scrumul să cadă în fântână şi a ridicat alt teanc de pagini, rulându-le sul. Lacrimi străluceau pe obrajii ridaţi, iluminaţi de văpăi.

- T-t-tu l-ai invocat, a icnit omuleţul. T-t-trebuie s-s-să se termine.

M-am străduit să mă scol. Braţele şi picioarele mi-au zvâcnit ca membrele unei marionete incompetent mânuită. Am urlat din nou şi sunetul de agonie a deşteptat ecouri din marmură şi granit.

Regele Billy a luat un maldăr mare de hârtii şi s-a apucat să citească de pe pagina de deasupra:

Fără de sprijin sau proptea
Ci numai cu plăpânda-mi piericiune, am susţinut
Povara acestei linişti necurmate,
Amurgul imuabil şi cele trei forme nemişcate,
Greoi apăsându-mi simţurile ca o Lună.
Cu mintea-mi arzătoare am măsurat, fireşte,
Fazele-i de-argint revărsate peste noapte,
Şi zi după zi am socotit că ajung
Tot mai neputincios şi spectral. Adesea m-am rugat,
Fierbinte, ca Moartea să mă scape de valea plângerii
Şi de toate poverile ei, icnind de disperarea
Schimbării, şi oră după oră m-am blestemat...

Şi-a ridicat apoi chipul spre stele şi a încredinţat flăcarilor pagina aceea.

- Nu! am urlat iarăşi şi mi-am silit picioarele să se îndoaie.

Am ajuns într-un genunchi, am încercat să-mi menţin echilibrul cu un braţ care mă înţepa cu ace de foc şi am căzut pe o parte.

Umbra în mantie a ridicat un vraf prea gros pentru a fi făcut sul şi a mijit ochii la el în lumina slabă.

Apoi zărit-am un chip de ceară,
Nu de tristeţi umane bortelit,
Ci cu paloarea lucitoare
A unei boli nestinse care nu ucide,
Ci-ntruna preface, iar moartea fericită
Nu-i poate pune capăt; spre moarte

Ce nu-i moarte faţa aceea înainta;
De crini şi nea trecuse şi dincolo de ele
Nu trebuie a gândi acum, deşi văzut-am acel chip.,.

Regele Billy şi-a acţionat bricheta şi pagina aceea, urmată de alte cincizeci, a izbucnit în vâlvătăi. A azvârlit în fântână hârtiile ce ardeau şi s-a aplecat după altele.

- Te rog! am strigat şi m-am sculat în capul oaselor, încordându-mi picioarele înaintea zvâcniturilor de impulsuri nervoase aleatorii şi în acelaşi timp rezemându-mă de bancheta de piatră. Te rog...

A treia siluetă n-a apărut realmente, ci mai degrabă a îngăduit prezenţei ei să fie percepută de conştiinţa mea; a fost ca şi cum ar fi existat acolo dintotdeauna, iar Regele Billy şi eu n-o remarcasem până ce flăcările nu fuseseră îndeajuns de strălucitoare. Imposibil de înalt, cu patru braţe, modelat în crom şi cartilagii, Shrike şi-a întors privirea roşie către noi.

Regele Billy a icnit, s-a retras un pas, apoi a înaintat ca să alimenteze focul cu alte cânturi. Scrumul s-a ridicat pe curenţi de aer cald. Un stol de porumbei a ţâşnit de pe traversele sufocate de liane ale domului spart într-o explozie de fâlfâituri.

Am înaintat cu o mişcare ce era mai degrabă împleticire decât pas. Shrike nu s-a clintit şi nici nu şi-a abătut uitătura însângerată.

- Pleacă! a strigat Regele Billy, uitând de bâlbâială, și exaltat, ţinând în fiecare mână foi care ardeau, întorcete-n genunea din care-ai ieşit!

Slirike a părut să-şi încline capul imperceptibil, iar mâna roşie a scânteiat pe suprafeţe tăioase.

- Stăpâne! am răcnit, deşi nu am ştiut atunci şi nici acum dacă am făcut-o spre Regele Billy sau spre apariţia din iad.

M-am clătinat câţiva paşi şi am întins mâna către Regele Billy.

El nu era acolo. Cu o clipă în urmă regele bătrân se aflase la o lungime de braţ de mine, iar după o secundă se găsea la zece metri depărtare, ridicat deasupra pietrelor curţii. Degete ca ţepi de oţel îi străpungeau toate, pieptul şi coapsele, totuşi el continua să se zbată şi Cânturile mele îi ardeau în pumni. Shrike îl ţinea ca un tată care-şi oferă fiul pentru a fi botezat.

- Distruge-l! a urlat Billy şi braţele lui ţintuite s-au străduit jalnic să gesticuleze. Distruge-l!

M-am oprit la marginea fântânii, bălăbănindu-mă neputincios lângă ghizd. La început am crezut că-mi spunea să-l distrug pe Shrike... după aceea m-am gândit că se referea la poem... pentru ca în cele din urmă să-mi dau seama că se referea la amândouă. O mie de pagini şi mai bine de manuscris zăceau răvăşite în fântâna secată. Am ridicat recipientul cu benzină.

Shrike nu s-a clintit, decât pentru a-l aduce înapoi pe Regele Billy către pieptul său, lent, cu o mişcare straniu afectuoasă. Billy s-a zvârcolit şi a urlat fără glas când o ţepuşă lungă de oţel i-a ieşit prin mătasea de arlechin imediat deasupra sternului. Am rămas locului, privind prosteşte şi gândindu-mă la colecţiile de fluturi cu care mă fălisem în copilărie. Încet, cu gesturi mecanice, am stropit cu benzină peste paginile împrăştiate.

- Termină odată! a icnit Regele Billy. Martin, pentru numele lui Dumnezeu!

Am ridicat bricheta din locul unde o lăsase. Shrike n-a făcut nici o mişcare. Sângele îmbibase porţiunile negre ale tunicii lui Billy, până se contopiseră cu pătratele stacojii deja existente. Am acţionat cu degetul mare bricheta străveche, o dată, de două ori, de trei ori, dar n-au ieşit decât scântei. Printre lacrimi, puteam vedea opera vieţii mele zăcând în fântâna prăfuită. Am scăpat bricheta.

Billy a zbierat. Ca prin vis, am auzit lame de oţel scrijelind oase, când el s-a răsucit în îmbrăţişarea lui Shrike.

- Termină! a urlat el. Martin... ah, Doamne! Atunci m-am întors, am făcut repede cinci paşi şi am aruncat recipientul pe jumătate plin cu benzină. Gazele mi-au înceţoşat privirea deja înceţoşată. Billy şi creatura imposibilă care-l ţinea erau uzi ca doi comici într-o hologramă bufă.   L-am văzut pe Billy închizând ochii şi bolborosind, am văzut fluidul pe botul clar definit al lui Shrike reflectând cerul luminat de meteoriţi, după care tăciunii muribunzi ai paginilor arse din pumnii încă încleştaţi ai lui Billy au aprins benzina.

Am înălţat braţele ca să-mi protejez faţa - prea târziu, barba şi sprâncenele au pârâit şi au fumegat eu m-am împleticit îndărăt, până ce m-a oprit ghizdul fântânii.

Pentru o secundă, rugul a fost o perfectă sculptură de flăcări, o Pieta galben şi albastru cu o madonă cuprinzând în braţe ţinând un Hristos în vâlvătăi. Apoi silueta ce ardea s-a zvârcolit şi s-a arcuit, continuând să fie miluită de spinii de oţel şi de douăzeci de gheare ca custurile, şi s-a înălţat un răcnet despre care nici în ziua de azi nu pot să cred că a ieşit din jumătatea omenească a acelei perechi îmbrăţişate în moarte. Urlând m-am prăbuşit în genunchi, iar ecoul a reverberat din fiecare suprafaţă dură din oraş şi a alungat porumbeii în zbor panicat. Iar urletul a continuat minute după ce viziunea înflăcărată a încetat pur şi simplu să mai existe, nelăsând în urmă nici cenuşă, nici imagini pe retină. A trecut alt minut, sau poate două înainte de a înţelege că zbieretul pe care-l auzeam acum era al meu.

Anticlimaxul este, desigur, adevărata temelie a lucrurilor. Viaţa adevărată structurează rareori un deznodământ decent.

Am avut nevoie de câteva luni, poate de un an, să recopiez paginile deteriorate de benzină şi să rescriu Cânturile arse. Nu va fi o surpriză să aflu că nu am terminat poemul. N-a fost opţiunea mea. Muza mă părăsise.

Oraşul Poeţilor a decăzut în pace. Am mai rămas încă un an sau doi... poate cinci, nu ştiu; pe atunci, o luasem destul de bine razna. Şi în ziua de azi, consemnări ale primilor pelerini Shrike povestesc despre silueta uscăţivă, cu păr lung, în zdrenţe şi cu ochii holbaţi, care-i trezea din somnul lor Ghetsimani, zbierând obscenităţi şi agitând pumnii spre tăcutele Cripte ale Timpului, provocând pe laşul dinăuntru să iasă odată.

În cele din urmă, nebunia s-a stins - deşi tăciunii vor străluci mereu - şi am mers pe jos cei o mie cinci sute de kilometri înapoi la civilizaţie, cu raniţa împovărată doar de manuscris, supravieţuind cu ţipari de rocă şi zăpadă, şi cu absolut nimic în ultimele zece zile.

Cele două secole şi jumătate scurse de atunci nu merită povestite, cu atât mai puţin retrăite. Tratamente Poulsen ca să menţină instrumentul viu şi aşteptând. Două hibernări lungi în voiajuri criogenice ilegale, la viteze subluminice; fiecare înghiţind un secol sau mai mult; fiecare cerându-şi preţul în celule cerebrale şi memorie.

Am aşteptat, atunci. Aştept în continuare. Poemul trebuie terminat. Va fi terminat.

La început era Cuvântul.

La sfârşit... dincolo de onoruri, dincolo de viaţă, dincolo de griji...

La sfârşit va fi Cuvântul.

4

Benares ajunse la Margine în ziua următoare, la scurt timp după ce soarele trecuse de amiază. Unul dintre calcani murise în harnaşament la numai douăzeci de kilometri de destinaţia lor şi A. Bettik îi retezase hamurile, dându-i drumul în apă. Celălalt rezistase până amaraseră la debarcaderul decolorat, apoi se întorsese cu burta în sus, complet epuizat, cu bule de aer ridicându-se din orificiile gemene pentru respiraţie. Bettik ordonase ca şi calcanul acela să fie eliberat, explicând că avea o şansă măruntă de supravieţuire, dacă ar fi fost purtat de curentul mai rapid.

Pelerinii se treziseră încă dinaintea răsăritului şi urmăriseră peisajul care rămânea în urma lor. Vorbiseră puţin şi nici unul nu găsise ceva ce să-i spună lui Martin Silenus. Poetul nu păruse să se sinchisească... băuse vin la micul dejun şi fredonase cântece obscene în vreme ce soarele se înălţa.

Râul se lăţise în timpul nopţii şi până dimineaţă era o autostradă lată de doi kilometri, albastru-cenuşie, care trecea prin dealurile scunde şi verzi din sudul Oceanului de Iarbă. Atât de aproape de Ocean nu existau arbori, iar tonurile castanii, aurii şi purpurii ale tufelor Coamei se deschiseseră treptat spre verdele îndrăzneţ al ierburilor nordice, înalte de doi metri. Toată dimineaţa, dealurile se turtiseră, iar acum erau comprimate în benzi scunde de faleze ierboase de ambele părţi ale râului. O negură plutea deasupra orizontului spre nord-est, iar pelerinii care trăiseră pe planete acvatice şi ştiau că umbra aceea însemna făgăduiala oceanului care se apropia. Trebuiră să-şi reamintească faptul că singurul ocean care se afla în preajmă consta dintr-un miliard de hectare de iarbă.

Marginea nu fusese niciodată un avanpost mare şi acum era complet părăsit. Duzina de clădiri ce se

înşirau de o parte şi cealaltă a străzii cu făgaşe adânci pornind de la docuri avea aspectul pustiit al tuturor caselor abandonate, iar urmele de pe debarcadere arătau că locuitorii fugiseră cu săptămâni în urmă. Popasul Pelerinilor, hanul vechi de trei secole situat imediat sub creasta colinei, fusese incendiat.

A. Bettik îi însoţi către vârful promontoriului scund.

- Ce veţi face în continuare? îl întrebă colonelul Kassad.

- Potrivit termenilor din contractul cu Templul, după această călătorie suntem liberi, răspunse androidul. O vom lăsa pe Benares aici, ca să vă puteţi întoarce, iar noi vom porni cu şalupa pe râu în jos. După care ne vom vedea de drumul nostru.

- Cu evacuaţii? întrebă Brawne Lamia.

- Nu, surâse Bettik. Avem propriile noastre scopuri şi pelerinaje pe Hyperion.

Grupul de pelerini ajunse pe creasta rotunjită a promontoriului. Îndărătul lor, Benares părea o jucărioară amarată la un doc deformat; Hoolie continua spre sud-vest în pâclele albăstrui ale depărtării de dincolo de oraş şi cotea spre vest, îngustându-se către Cataractele Inferioare de netrecut, aflate la doisprezece kilometri în aval de Margine. În nordul şi estul lor se întindea Oceanul de Iarbă.

- Dumnezeule..., murmură Brawne Lamia. Era ca şi cum ar fi suit pe ultimul deal al Creaţiei.

Dedesubtul lor, o mână de docuri, cheiuri şi remize marcau sfârşitul Marginii şi începutul Oceanului. Iarba se întindea la nesfârşit, unduind senzual sub briza uşoară şi părând să lovească în poalele promontoriului ca un flux verde. Părea infinită şi fără întreruperi, întinzându-se până la toate orizonturile şi aparent ridicându-se la exact aceeaşi înălţime cât vedeai cu

ochii. Nu exista nici cel mai mărunt indiciu despre Lanţul Căpăstrului, despre care pelerinii ştiau că se ridica la opt sute de kilometri spre nord-est. Iluzia că priveau un imens ocean verde era aproape perfectă, ajungând la detalii de felul sclipirii tulpinilor îndoite de vânt care semănau cu berbecii albi ai talazurilor văzuţi de pe un ţărm îndepărtat.

- Este superb, rosti Lamia care nu-l mai văzuse niciodată.

- Cu adevărat remarcabil este la apusul şi la răsăritul soarelui, spuse Consulul.

- Fascinant, murmură Sol Weintraub ridicându-şi fetiţa astfel ca pruncul să poată vedea.

Ea se foi fericită şi se concentra asupra examinării propriilor degeţele.

- Un ecosistem bine conservat, zise aprobator Het Masteen. Muir ar fi încântat.

- Căcat, spuse Martin Silenus.

Ceilalţi se întoarseră, pironindu-l cu privirile.

- Nu-i nici o goeletă-eoliană, în pizda mă-sii, spuse poetul.

Ceilalţi patru bărbaţi, femeia şi androidul se uitară în tăcere la docurile abandonate şi la pustiul câmpiei de iarbă.

- A fost întârziat, rosti Consulul. Martin Silenus râse ca un lătrat.

- Sau a plecat deja. Ar fi trebuit să fim aici aseară. Colonelul Kassad îşi ridică binoclul amplificat şi baleie orizontul.

- Mi se pare improbabil să fi plecat fără noi, comentă el. Goeleta urma să fie trimisă chiar de preoţii Templului lui Shrike, care au un interes legitim în pelerinajul nostru.

- Am putea merge pe jos, vorbi Lenar Hoyt. Preotul arăta palid şi slăbit, afectat în mod evident atât de

dureri, cât şi de medicamente, şi abia capabil să stea în picioare, cu atât mai puţin să umble.

- Nu, zise Kassad. Sunt sute de kilometri şi iarba este mai înaltă decât un stat de om.

- Busole, spuse preotul.

- Busolele nu funcţionează pe Hyperion, răspunse Kassad continuând să privească prin binoclu.

- Atunci detectoare direcţionale, zise Hoyt.

- Avem un IDD, încuviinţă Consulul, dar nu asta-i problema. Iarba este tăioasă. După jumătate de kilometru, din noi nu vor mai rămâne decât zdrenţe.

- Plus şerpii-de-iarbă, adăugă Kassad coborând binoclul. Este un ecosistem bine păstrat, însă nu unul prin care să hoinăreşti.

Părintele Hoyt suspină şi se lăsă să cadă, pe jumătate prăbuşindu-se, pe iarba scurtă de pe vârful colinei. Când vorbi, în glasul lui se simţea un ton apropiat de uşurare:

- Bine, atunci ne întoarcem. A. Bettik făcu un pas înainte.

- Dacă goeleta-eoliană nu apare, echipajul este gata să aştepte şi să vă transporte înapoi la Keats, cu Benares.

- Nu, vorbi Consulul, luaţi şalupa şi plecaţi.

- Ia stai, băga-mi-aş picioarele! strigă Martin Silenus. Nu-mi amintesc să te fi ales dictator, amigo. Trebuie s-ajungem acolo. Dacă jegul ăla de goeletă-eoliană n-apare, va trebui să găsim altă modalitate.

Consulul se răsuci spre bărbatul mai scund.

- Cum? Cu barja? Ar dura două săptămâni să ajungem până la Coamă şi să ocolim Litoralul Nordic către Otto sau unul dintre celelalte capete de pod. Şi asta dacă găsim nave disponibile. Toate ambarcaţiunile de pe Hyperion sunt probabil utilizate pentru evacuare.

- Atunci cu dirijabilul, mârâi poetul. Brawne Lamia izbucni în râs.

- Oh, da! Am văzut atât de multe dirijabile în cele două zile cât am navigat pe râu...

Martin Silenus se întoarse fulgerător, strângând pumnii, ca şi cum ar fi fost gata s-o lovească. După aceea, zâmbi.

- Perfect, doamnă, atunci ce facem? Poate că dacă vom sacrifica pe cineva şerpilor-de-iarbă, zeii transportului ne vor surâde.

Privirea femeii era arctică.

- Crezusem că jertfele pe rug erau mai pe stilul tău, piticanie.

Colonelul Kassad păşi între cei doi. Glasul lui latră poruncitor:

- Ajunge! Consulul are dreptate. Rămânem aici până soseşte goeleta. Domnule Masteen, doamnă Lamia, mergeţi cu A. Bettik şi supravegheaţi descărcarea bagajelor noastre. Părintele Hoyt şi domnul Silenus vor strânge lemne ca să facem focul.

- Focul? repetă preotul.

Pe vârful colinei era zăpuşeală.

- Pentru la noapte, răspunse Kassad. Vrem ca goeleta-eoliană să ştie că suntem aici. Haideţi să-i dăm drumul!

Grupul privi în tăcere şalupa care porni în aval la apusul soarelui. Şi de la doi kilometri distanţă, Consulul putea distinge pielea albastră a membrilor echipajului. Benares părea veche şi abandonată la dana ei, deja parte din oraşul părăsit. După ce şalupa se pierdu în depărtare, pelerinii se întoarseră către Oceanul de Iarbă. Umbre lungi dinspre promontoriile râului se târau peste valuri şi bancuri, aşa cum ajunsese deja Consulul să se gândească la ele. Mai departe, oceanul părea să-şi schimbe culoarea, cu iarba atenuându-se la un tremur

acvamarin înainte de a se întuneca, sugerând adâncuri vegetale. Cerul lapislazuli se topea în tonurile roşii şi aurii ale asfinţitului, luminând vârful colinei lor şi proiectând o lumină lichidă pe pielea pelerinilor. Nu se auzea decât murmurul vântului în iarbă.

- Avem un morman imens de bagaje-n pizda mă-sii, vorbi cu glas tare Martin Silenus. Pentru o mână de oameni plecaţi într-o călătorie numai dus...

Era adevărat, gândi Consulul. Bagajele lor se ridicau ca un deluşor pe coama ierboasă a colinei.

- Undeva acolo, se auzi glasul blând al lui Het Masteen, se poate ascunde salvarea noastră.

- Ce vrei să zici? întrebă Brawne Lamia.

- Chiar aşa, făcu Martin Silenus întinzându-se pe spate, încrucişând mâinile la ceafă şi privind cerul. Ţi-ai adus izmene anti-Shrike?

Templierul clătină încet din cap. Apusul îi acoperea chipul cu umbre sub gluga mantiei.

- Să nu trivializăm sau să disimulăm, spuse el. Este momentul să recunoaştem că fiecare dintre noi a venit în acest pelerinaj cu ceva despre care speră că va modifica rezultatul inevitabil, atunci când va sosi clipa şi va trebui să-l privim în faţă pe Stăpânul Durerii.

Poetul izbucni în râs.

- Nu mi-am adus nici măcar lăbuţa norocoasă de iepuraş.

Gluga Templierului se mişcă imperceptibil.

- Dar poate manuscrisul? Poetul nu rosti nimic.

Het Masteen îşi deplasă ochii invizibili la bărbatul înalt din stânga lui.

- Iar dumneata, colonele, ai câteva cufere pe care îţi figurează numele. Arme, poate?

Kassad ridică fruntea, totuşi nu vorbi.

- Desigur, urmă Het Masteen, ar fi prosteşte să pleci la vânătoare fără arme.

- Şi eu? întrebă Brawne Lamia, încrucişându-şi braţele. Ştii ce armă secretă am strecurat eu?

Vocea cu accent straniu a Templierului era calmă.

- Încă nu ţi-am auzit istoria, doamnă Lamia. Ar fi prematur să speculez.

- Şi Consulul? întrebă Lamia.

- Oh, da, este evident ce armă deţine prietenul nostru diplomat.

Consulul se întoarse de la contemplarea asfinţitului.

- Am adus doar nişte haine şi două cărţi pentru lectură, spuse el adevărul.

- Da, oftă Templierul, însă ce navă spaţială minunată ai lăsat în urmă.

Martin Silenus sări în picioare.

- Nava-n pizda mă-sii! răcni el. O poţi apela, nu? Ei bine, fir-ar a dracu', fluieră-ţi câinele, m-am săturat să stau aici.

Consulul rupse un fir de iarbă şi-l despică fără grabă. După un minut, rosti:

- Chiar dacă aş putea s-o apelez... şi l-aţi auzit pe A. Bettik spunând că sateliţii de comunicaţii şi staţiile de retransmisie nu funcţionează... aşadar, chiar dacă aș putea s-o apelez, n-am putea ateriza la nord de Lanțul Căpăstrului. Asta însemna dezastru instantaneu, chiar înainte ca Shrike să înceapă să bântuie la sud de munţi.

- Da, încuviinţă Silenus fluturând agitat din braţe, dar am putea trece dincolo de căcatul ăsta de... păşune! Apelează nava!

- Să aşteptăm până dimineaţă, spuse Consulul. Dacă goeleta-eoliană nu va fi aici, vom discuta despre alte posibilităţi.

- Ce căcat..., începu poetul, dar Kassad păşi înainte cu spatele la el, îndepărtându-l efectiv din cerc.

- Domnule Masteen, rosti colonelul, care-i secretul tău?

Lumina difuză a cerului muribund era totuşi suficientă pentru a dezvălui un surâs uşor pe buzele subţiri ale Templierului. El arătă mormanul de bagaje.

- Aşa cum se poate vedea, cufărul meu este cel mai greu şi mai misterios dintre toate.

- Este un cub Mobius, zise părintele Hoyt. Am văzut artefacte străvechi transportate în felul acesta.

- Sau bombe de fuziune, spuse Kassad.

- Nimic atât de primitiv, rosti Het Masteen.

- Nu ne spui? întrebă Lamia.

- Când va sosi rândul meu să povestesc, zise Templierul.

- Tu eşti următorul? întrebă Consulul. Putem asculta în timp ce aşteptăm.

Sol Weintraub îşi drese glasul.

- Eu am numărul 4, anunţă el arătând peticul de hârtie, însă aş fi mai mult decât încântat să fac schimb cu Adevăratul Glas al Arborelui.

O trecu pe Rachel de pe umărul său stâng pe cel drept, bătând-o încetişor cu palma pe spate. Het Masteen scutură din cap.

- Nu, avem tot timpul. Am dorit doar să atrag atenţia că în deznădejde există întotdeauna nădejde. Până acum am învăţat multe din istoriile auzite. Totuşi fiecare dintre noi are o sămânţă de speranţă îngropată chiar mai adânc decât am recunoscut-o.

- Nu văd..., începu părintele Hoyt, dar fu întrerupt de strigătul brusc al lui Martin Silenus.

- Uite goeleta! Căcam-aş pe ea de goeletă-eoliană. Vine, în sfârşit!

Trecură alte douăzeci de minute până ce goeleta-eoliană amară la unul dintre cheiuri. Ambarcaţiunea venise dinspre nord, cu velele sale ca nişte pătrate albe

pe fundalul câmpiei întunecate, secătuită de culori. Ultimele raze de lumină pieriseră până ce nava mare virase, apropiindu-se de promontoriul scund, pliase velele principale şi înaintase uşor, până se oprise.

Consulul era impresionat. Ambarcaţiunea era din lemn, lucrată manual şi uriaşă, curbată, cu liniile de femeie însărcinată ale unui galion oceanic desprins din istoria străveche a Vechiului Pământ. Unica roată gigantică, încorporată în centrul cocii curbe, ar fi fost în mod normal invizibilă în iarba înaltă de doi metri, totuşi Consulul întrezări o imagine a părţii sale inferioare, în timp ce căra bagaje pe doc. De la sol până la parapet ar fi fost şase-şapte metri, iar până în vârful catargului principal era o înălţime de cinci ori mai mare. Din locul unde se oprise, gâfâind de oboseală, Consulul putea să audă pocnetele flamurilor mult deasupra sa şi un zumzet constant, aproape subsonic, ce provenea fie de la volantul interior al navei, fie de la giroscoapele ei masive.

O pasarelă se extinse din partea superioară a copastiei şi coborî pe chei. Părintele Hoyt şi Brawne Lamia fură nevoiţi să se retragă iute, ca să nu fie striviţi.

Goeleta-eoliană nu era atât de bine iluminată ca Benares; lumina părea să provină numai de la cele câteva felinare atârnate de vergi. Nici un membru de echipaj nu fusese vizibil pe durata apropierii ei şi nici acum nu apăru vreunul.

- Alo! strigă Consulul de la piciorul pasarelei. Nu-i răspunse nimeni.

- Aşteptaţi, vă rog, un minut, spuse Kassad şi sui rampa lungă din cinci paşi.

Ceilalţi priviră cum Kassad se opri în vârf, îşi atinse centura, unde era vârâtă micuţa baghetă-letală, apoi dispăru în interiorul navei. După alte minute, o

lumină răzbătu prin ferestrele largi de la pupa, proiectând trapeze galbene pe iarba de dedesubt.

- Suiţi! strigă Kassad din capul rampei. Este pustie. Grupul se chinui cu bagajele, făcând mai multe drumuri. Consulul îl ajută pe Het Masteen să urce cufărul Mobius greu şi simţi în vârfurile degetelor o vibraţie slabă, dar intensă.

- Unde pizda măsii-i echipajul? întrebă Martin Silenus, când se strânseră pe puntea prova.

Întreprinseseră un circuit în şir indian prin coridoarele înguste şi cabine, coborând pe scări de frânghie şi inspectând cabinele cu puţin mai mari decât cuşetele incorporate pe care le conţineau. Doar cabina situată cel mai aproape de pupa - probabil a căpitanului - se putea compara cu dimensiunile şi confortul celor standard de pe Benares.

- În mod evident este automată, zise Kassad. Ofiţerul FORŢĂ indică fungile care dispăreau în fante din punte, manipulatoarele aproape invizibile printre straiuri şi vergi, ca şi semnele subtile de angrenaje aflate la jumătatea înălţimii catargului pupa cu velă latină.

- N-am văzut nici un centru de comandă, comentă Lamia. Nici măcar o tastatură sau un nex de puncte-C.

Îşi scoase comagenda dintr-un buzunar de la piept şi încercă să interfaţeze pe frecvenţele standard de date, comunicaţii şi biomedicale. Nu căpătă nici un răspuns din partea navei.

- Navele aveau de obicei echipaj, spuse Consulul. Iniţiaţii Templului obişnuiau să-i însoţească pe pelerini spre munţi.

- După cum se vede, zise Hoyt, acum nu mai sunt aici. Cred totuşi că putem presupune că mai există cineva în depoul de funiculare sau în Donjonul Cronos. Ei ne-au trimis goeleta.

- Sau poate că toţi au murit şi goeleta-eoliană funcționează automat, pe baza programării, rosti Lamia. Privi peste umăr când straiurile şi pânzele scârţâiră sub o pală bruscă de vânt. La dracu', e straniu să fii izolat de toţi şi de toate în felul ăsta. Parc-ai fi orb și surd. Nu ştiu cum rezistă coloniştii.

Martin Silenus se apropie de grup şi se aşeză pe balustradă. Bău dintr-o sticlă verde, lunguiaţă, şi spuse:

Unde-i Poetul? arătaţi-l! arătaţi-l,
Voi nouă muze, ca să-l pot cunoaşte!
Acesta-i omul care oricui îi este pe potrivă, chiar de-i împărat,
Sau cerşetorul cel mai sărac,
Sau orice alt lucru la fel de fermecat,
Orice poate fi omul între Platon şi gorilă;
Acesta-i omul care la paseri a găsit,
Fie ele Pitulici sau Vulturi, calea subtilă
Spre toate simţămintele lor; el a auzit
Răgetele Leului şi îndată poate spune
Ce-mpărtăşeşte gâtlejul-i răguşit;
Pentru el, urletul Tigrului, de prădăciune,
Este articulat şi-i sună îndrăgit
În auz, ca şi limba maternă.

- De unde ai sticla de vin? întrebă Kassad. Martin Silenus zâmbi. În lumina felinarului, ochii îi erau mici şi strălucitori.

- Cambuza-i plină şi există şi-un bar. Îl declar deschis.

- Ar trebui să pregătim ceva de cinat, rosti Consulul, deşi tot ce dorea în clipa aceea era nişte vin.

Trecuseră mai bine de zece ore de la ultima lor masă.

Se auzi un zăngănit şi-un bâzâit şi toţi şase se apropiară de balustrada tribord. Pasarela se retrăsese în cocă. Se răsuciră iarăşi în grup, când velele se derulară, parâmele se întinseră şi, undeva, un volant zumzăi în spectru ultrasonic. Cu pânzele umflate şi puntea uşor înclinată, goeleta-eoliană se îndepărtă de chei, pătrunzând în beznă. Unicele sunete erau pocnetele velaturii şi scârţâitul navei, uruitul îndepărtat al roţii şi foşnetele aspre ale ierbii pe fundul cocii.

Cei şase priviră cum umbra promontoriului rămase în urmă, rugul-far neaprins micşorându-se ca o sclipire vagă de lumină stelară pe lemn alburiu, apoi dăinui numai cerul, noaptea şi cercurile legănate de lumină ale felinarelor.

- Cobor sub punte, anunţă Consulul, să văd dacă pot încropi o cină.

Ceilalţi mai zăboviră o vreme în aer liber, percepând prin tălpi mişcarea uşoară şi huruitul, şi privind bezna prin care treceau. Oceanul de Iarbă era vizibil doar ca locul unde stelele se sfârşeau şi începea o masă neagră, compactă. Kassad folosi o lanternă pentru a ilumina fragmente de vele şi straiuri, cu parâme încordate de mâini invizibile, după aceea controlă toate colţurile şi locurile întunecate, de la pupa la prova. Ceilalţi îl priviră în tăcere. Când el stinse lanterna, întunericul păru mai puţin apăsător şi lumina stelelor mai sclipitoare. Un miros pătrunzător de pământ fertil - aducând mai degrabă cu cel simţit primăvara la o fermă, decât cu al oceanului - ajunse la ei purtat de o briză care străbătuse o mie de kilometri de iarbă.

Ceva mai târziu, Consulul îi strigă şi coborâră toţi ca să mănânce.

Chicineta era strâmtă şi nu exista o sală de mese, aşa că folosiră cabina cea mare de la pupa drept încăpere comună, alăturând trei cufere pentru a

improviza o masă. Patru felinare se legănau de bârnele joase şi iluminau complet locul. Când Het Masteen deschise una dintre ferestrele înalte de deasupra patului, briza pătrunse înăuntru.

Consulul aşeză farfurii ticsite cu sandvişuri pe cufărul cel mai mare, plecă şi reveni cu ceşti albe, groase, şi un termos cu cafea. Le umplu, pe când ceilalţi începură să mănânce.

- Nu-i rău deloc, comentă Fedmahn Kassad. De unde ai friptura?

- Frigiderul este umplut cu vârf. În oficiul pupa mai este un congelator mare.

- Electrice? întrebă Het Masteen.

- Nu. Cu izolaţie dublă.

Martin Silenus mirosi conţinutul unui borcan, găsi un cuţit pe farfuria cu sandvişuri şi adăugă o porţie zdravănă de hrean pe felia sa. Ochii îi scânteiară de lacrimi când muşcă.

- Cât durează de obicei traversarea aceasta? îl întrebă Lamia pe Consul.

El ridică ochii, abandonând studierea cercului de cafea neagră şi fierbinte din ceaşca lui.

- Scuză-mă... ce-ai spus?

- Cât durează traversarea Oceanului de Iarbă?

- O noapte şi o jumătate de zi până la munţi, spuse Consulul. Dacă vântul ne este prielnic.

- Şi după aceea... cât durează traversarea munţilor? întrebă părintele Hoyt.

- Mai puţin de o zi, răspunse Consulul.

- Dacă funcţionează funicularul, adăugă Kassad. Consulul sorbi din cafeaua fierbinte şi făcu o grimasă.

- Va trebui să presupunem că funcţionează. În caz contrar...

- În caz contrar... ce? întrebă Lamia.

- În caz contrar, rosti colonelul Kassad apropiindu-se de fereastra deschisă şi punându-şi mâinile în şolduri, vom rămâne eşuaţi la şase sute de kilometri de Criptele Timpului şi la o mie de kilometri de oraşele sudice.

Consulul clătină din cap.

- Nu, zise el. Preoţii Templului sau persoanele care sunt înapoia acestui pelerinaj au avut grijă să ajungem până aici. Ei se vor asigura că ne vom atinge destinaţia.

Brawne Lamia încrucişa braţele şi se încruntă.

- În ce calitate... de jertfe?

Martin Silenus hohoti sonor şi-şi scoase sticla:

Dar cine sunt cei care jertfă cer?
O, tainic preot, ce altar de frunze
Ar vrea juninca lung mugind spre cer,
Cu şolduri moi sub verzi ghirlande-ascunse?
Ce mic oraş pe râu sau ţărm de mare,
Ce turn pe culmi cu paşnic foişor,
In zori cucernici, pot pustii să stea?
O, mic oraş, cu străzi fără mişcare
In veci, şi nimeni, spre-a şopti uşor
De ce-ai murit, nu se va-napoia.

Brawne Lamia vârî mâna sub tunică şi scoase un laser tăietor nu mai mare decât degetul ei mic. Îl aţinti către capul poetului.

- Răhăţel mizerabil ce eşti, dacă mai aud un cuvânt din partea ta... îţi jur... te-am ras pe loc.

Tăcerea fu brusc absolută, cu excepţia uruitului-geamăt din fundal al navei. Consulul păşi spre Martin Silenus. Colonelul Kassad făcu doi paşi înapoia Lamiei.

Poetul sorbi o duşcă prelungă şi îi surâse femeii cu păr negru. Buzele lui erau umede.

- Oh, construieşte-ţi corabia morţii, şopti el. Oh, construieşte-o!

Degetele Lamiei erau înălbite pe laserul cât un creion. Consulul se apropie şi mai mult de Silenus, neştiind ce să facă, imaginându-şi fasciculul şfichiuitor de lumină topind propriii lui ochi. Kassad se aplecă spre Lamia precum doi metri de umbră încordată.

- Stimată doamnă, rosti Sol Weintraub din locul în care se afla, aşezat pe cuşeta de lângă peretele opus, trebuie să-ţi reamintesc că este un copil de faţă?

Lamia privi în dreapta ei. Weintraub scosese un sertar mare dintr-un dulap al navei şi-l aşezase pe pat, încropind un pătuc. Îmbăiase pruncul şi intrase silenţios, imediat înainte ca poetul să recite. Acum aşeză lin fetiţa în cuibuşorul capitonat.

- Îmi cer scuze, spuse Brawne Lamia şi coborî laserul. Mă face însă atât de... furioasă....

Weintraub încuviinţă, legănând încetişor sertarul. Ruliul domol al goeletei-eoliene combinat cu uruitul constant al volantului uriaş păreau să fi adormit deja copila.

- Suntem toţi obosiţi şi încordaţi, zise cărturarul. Poate că ar trebui să ne găsim culcuşurile pentru noapte şi să ne odihnim.

Femeia suspină şi-şi vârî arma în centură.

- Eu n-o să dorm, spuse ea. Lucrurile sunt prea... stranii.

Alţii aprobară din capete. Martin Silenus se aşezase pe pervazul lat de sub ferestrele pupa. îşi ridică picioarele sub el, trase un gât din sticlă şi i se adresă lui Weintraub:

- Spune-ţi povestea, bătrâne.

- Da, zise părintele Hoyt. Preotul părea epuizat până la punctul în care arăta cadaveric, însă ochii lui ardeau ca de febră. Spune-ne-o. Trebuie să auzim istoriile şi să avem timp să ne gândim la ele înainte să ajungem.

Weintraub îşi trecu o palmă peste ţeasta pleşuvă.

- Este o poveste plictisitoare, rosti el. N-am mai fost niciodată pe Hyperion. Nu am avut parte de confruntări cu monştri şi nici de acte de eroism. Este povestea unui om a cărui noţiune despre aventuri epopeice este să vorbească în faţa studenţilor fără notiţe de curs.

- Cu atât mai bine, făcu Martin Silenus. Avem nevoie de un soporific.

Sol Weintraub oftă, îşi aranjă ochelarii şi încuviinţă. Cu excepţia câtorva şuviţe negre, barba lui era sură. Reduse intensitatea felinarului de deasupra pătucului fetiţei şi se apropie de un scaun aflat în mijlocul încăperii.

Consulul stinse celelalte felinare şi le turnă cafea doritorilor. Glasul lui Sol Weintraub era lent, atent în formulare şi precis în cuvinte şi nu după mult timp cadenţa lină a istoriei lui se contopi cu uruitul încetişor şi tangajele uşoare ale înaintării goeletei-eoliene către nord.

POVESTIREA CĂRTURARULUI
GUSTUL RÂULUI LETHE ESTE AMAR

Sol Weintraub şi soţia lui, Sarai, duseseră o viaţa fericită înainte de naşterea fiicei lor; însă Rachel făcuse lucrurile pe atât de perfecte, pe cât şi le putuse imagina perechea.

Sarai avea douăzeci şi şapte de ani când copilul fusese conceput, iar Sol avea douăzeci şi nouă. Nici unul dintre ei nu luase în consideraţie tratamentele Poulsen, fiindcă nici unul dintre ei nu şi le putea permite, dar,

chiar şi în absenţa curei aceleia, amândoi se aşteptau la încă cincizeci de ani de sănătate.

Până atunci amândoi trăiseră numai pe Lumea lui Barnard, unul dintre cei mai vechi, însă mai puţin incitanţi, membri ai Hegemoniei. Lumea lui Barnard făcea parte din Web, totuşi asta era prea puţin important pentru Sol şi Sarai, întrucât ei nu-şi puteau îngădui călătorii frecvente prin teleproiectare şi oricum nutreau prea puţin dorinţa de a voiaja. Recent, Sol sărbătorise al zecelea an de când preda istoria şi studiile clasice la colegiul Nightenhelser şi unde întreprindea propriile sale cercetări asupra evoluţiei eticii. Nightenhelser era o instituţie mică, cu nici trei mii de studenţi, dar reputaţia ei academică era deosebită şi atrăgea tineri din tot Webul. Principala nemulţumire a acelor studenţi era faptul că Nightenhelser şi comunitatea Crawford din jurul său constituia o insulă de civilizaţie în mijlocul unui ocean de porumb. Era perfect adevărat; colegiul se găsea la trei mii de kilometri de capitala Bussard şi terenurile terraformate de până acolo fuseseră alocate agriculturii. Nu existau păduri pe care să le tai, nici dealuri pe care să urci şi nici munţi care să întrerupă monotonia plată a ogoarelor de porumb, ogoarelor de fasole, ogoarelor de porumb, ogoarelor de grâu, ogoarelor de porumb, plantaţiilor de orez şi ogoarelor de porumb. Poetul radical Salmud Brevy predase pentru scurt timp la Nightenhelser înainte de revolta Glennon-Height, fusese concediat şi, înaintea teleproiectării spre Vectorul Renaştere, le spusese prietenilor săi că districtul Crawford de pe Sinzer de Sud de pe Lumea lui Barnard era al Optulea Cerc al Dezolării de pe cel mai mic furuncul de pe curul absolut al Creaţiei.

Lui Sol şi Sarai Weintraub le plăcea acolo. Un oraş cu douăzeci şi cinci de mii de locuitori, Crawford părea

să fi fost reconstruit după un şablon din centrul Americii secolului al XIX-lea. Străzile erau largi şi peste ele se arcuiau ulmi şi stejari. (Lumea lui Barnard fusese a doua colonie pământeană extrasolară, cu secole înaintea propulsiei Hawking şi a Hegirei, iar navele-seminale de pe atunci fuseseră gigantice.) Casele din Crawford reflectau stiluri ce se întindeau de la victorian timpuriu la renaştere canadiană, însă toate păreau să fie albe şi să aibă în faţă peluze mari şi perfect îngrijite.

Colegiul în sine era în stil georgian, o combinaţie de cărămidă roşie şi coloane albe ce înconjurau parcul oval. Cabinetul lui Sol se găsea la etajul al doilea al Corpului Placher, clădirea cea mai veche din campus, şi iernile privea afară la ramurile desfrunzite ce împărţeau parcul în desene geometrice complexe. Lui Sol îi plăcea izul de praf de cretă şi lemn vechi al locului, un miros care nu se schimbase din vremea când el urmase colegiul aici, şi în fiecare zi când suia către biroul lui onora făgaşele adâncite în trepte, o moştenire de douăzeci de generaţii de studenţi ai colegiului Nightenhelser.

Sarai se născuse la o fermă, la jumătatea distanţei între Bussard şi Crawford, şi obţinuse diploma în teoria muzicii cu un an înainte ca Sol să-şi încheie doctoratul. Fusese o tânără fericită şi plină de viaţă, care compensa prin personalitate ceea ce-i lipsea în normele acceptate de frumuseţe fizică şi-şi purtase acest farmec personal şi ulterior în viaţă. Sarai studiase doi ani în afara planetei, la Universitatea Noul Lyon de pe Deneb Drei, dar acolo dusese dorul casei: amurgurile erau bruşte, deoarece mult lăudaţii munţi retezau lumina soarelui ca o seceră ştirbă, şi ea tânjise după asfinţiturile lungi de câteva ore de acasă, unde Steaua lui Barnard atârna deasupra orizontului ca un balon roşu, imens, prins cu o sfoară, pe când cerul vesperal se coagula. Îi lipsea platul perfect al

şesului, pe care - uitându-se din camera ei de la etajul al doilea de sub frontoanele abrupte - o fetiţă putea privi cale de cincizeci de kilometri deasupra câmpurilor de mătasea porumbului, ca să vadă o furtună apropiindu-se aidoma unei perdele negre-vineţii iluminată de fulgere. Şi Sarai ducea dorul familiei ei.

Ea şi Sol se întâlniseră la o săptămână după ce Sarai se transferase la Nightenhelser; au trecut încă trei ani înainte ca el să-i ceară mâna şi ea să accepte. Iniţial, Sarai nu văzuse nimic în doctorandul scund. Pe atunci ea continua să se îmbrace după moda din Web, era implicată în teorii muzicale post-destrucţioniste, citea Obit şi Nihil, şi cele mai avangardiste reviste de pe Vectorul Renaştere şi TC2, simula oboseala sofisticată faţă de viaţă şi vocabularul unei rebele... şi nimic din acestea nu se potrivea cu absolventul de istorie micuţ, dar serios, care îi vărsă pe rochie cocteil de fructe la petrecerea dată în cinstea decanului Moore. Orice calităţi exotice care ar fi putut proveni din filiaţia evreiască a lui Sol Weintraub fură instantaneu negate de accentul său tipic LB, garderoba din magazinul Squire din Crawford şi de faptul că venise la petrecere cu un exemplar din Solitudini în dezacord cu Detresque, ţinută absent sub braţ.

Pentru Sol a fost dragoste la prima vedere. El rămase holbându-se la fata cu obrajii rumeni care râdea, şi ignoră rochia scumpă şi unghiile false, de mandarin, în favoarea personalităţii care răbufnea ca lumina unui far spre tânărul singuratic. Sol nu ştiuse că el era singuratic, până n-o întâlni pe Sarai, totuşi după prima ocazie în care îi strânse mâna şi vărsă salată de fructe pe rochia ei ştiu că viaţa lui avea să fie pustie de-a pururi dacă nu se însura cu ea.

Se căsătoriră în săptămâna care urmă numirii lui Sol ca profesor la colegiu. Luna de miere o petrecură pe

Maui-Legământul, prima lui călătorie cu teleproiectorul în străinătate, şi timp de trei săptămâni închiriară o insulă mobilă cu care navigară prin minunile Arhipelagului Ecuatorial. Sol nu uită niciodată imaginile din zilele acelea arse de soare şi umplute de vânt, iar icoana secretă pe care avea s-o iubească întotdeauna cel mai mult era a lui Sarai ridicându-se nudă după o partidă de înot pe timp de noapte, cu stelele Nucleului strălucind deasupra ei, în timp ce însuşi trupul femeii sclipea cu constelaţii din fosforescenţa siajului insulei.

Ei îşi doriseră imediat un copil, însă aveau să treacă cinci ani înainte ca natura să fie de acord.

Sol îşi amintea cum o ţinuse pe Sarai în braţe în vreme ce ea se chircea de durere; fusese o naştere dificilă, până ce, în cele din urmă, incredibil, Rachel Sarah Weintraub se născuse la ora 2:01 noaptea, în Centrul Medical al Districtului Crawford.

Prezenţa unui prunc conturbă viaţa solipsistă a lui Sol ca universitar serios şi profesiunea lui Sarai de critic muzical pentru datasfera lui Barnard, dar nici unuia nu-i păsă. Primele luni au fost un amalgam de permanentă oboseală şi fericire. Seara târziu, între două mese ale pruncului, Sol se furişa în vârful picioarelor în camera fetiţei, doar pentru a vedea ce face Rachel, stând locului şi privind-o. De cele mai multe ori o găsea pe Sarai deja acolo şi amândoi se uitau, ţinându-se de mâini, la miracolul unui prunc care dormea pe burtică, cu funduleţul în aer, cu capul îngropat în pernuţa de la capătul pătuţului.

Rachel era unul dintre acei rari copii care izbutesc să fie drăgălaşi fără a deveni conştienţi de sine şi afectaţi; până împlinise doi ani standard, personalitatea şi înfăţişarea ei erau frapante - moştenise de la mamă părul şaten-deschis, obrajii rumeni şi zâmbetul larg, iar de la tată ochii mari, căprui. Prietenii spuneau că fetiţa

combina părţile cele mai bune din sensibilitatea lui Sarai şi intelectul lui Sol. O prietenă, psiholog pediatru la colegiu, comentase odată că, la vârsta de cinci ani, Rachel dovedea indicatorii cei mai demni de încredere ai adevăratei înzestrări pentru o persoană tânără: curiozitate structurată, empatie, compasiune şi sentimentul acut al corectitudinii.

Într-o zi, studiind fişiere străvechi de pe Vechiul Pământ, Sol citea despre efectul pe care Beatrice îl avusese asupra viziunii despre lume a lui Dante Alighieri, când fusese izbit de un pasaj scris de un critic din secolul XX sau XXI:

Ea [Beatrice] singură continua să fie reală pentru el, continua să aibă înţeles în lume şi frumuseţe. Natura ei deveni punctul lui de reper - ceea ce Melville ar fi numit, cu mai multă cumpătare decât putem noi dovedi acum - meridianul său Greenwich...

Sol se oprise pentru a accesa definiţia meridianului Greenwich, apoi citise mai departe. Criticul adăugase o notiţă personală:

Cei mai mulţi dintre noi, sper, au avut un copil, o pereche sau un prieten ca Beatrice, cineva care, prin însăşi natura sa, prin aparent intrinseca sa bunătate şi inteligenţă, ne face să fim stingheritor de conştienţi de minciunile noastre, atunci când minţim.

Sol închise displayul şi rămase privind afară, la desenele geometrice negre ale ramurilor de deasupra parcului.

Rachel nu era intolerabil de perfectă. La cinci ani standard, ea tăiase cu atenţie părul a cinci păpuşi favorite, după aceea îşi tunsese propriul ei păr, cel mai scurt dintre toate. La şapte ani, decisese că muncitorii emigranţi care locuiau în casele dărăpănate din extremitatea sudică a oraşului nu aveau o dietă nutritivă, aşa încât golise cămările casei, frigiderele,

congelatoarele şi băncile sintetizatoare, convinsese trei prietene s-o însoţească şi împărţise alimente în valoare de câteva sute de mărci din bugetul lunar al familiei.

La vârsta de zece ani, Rachel răspunsese unei provocări din partea lui Stubby Berkowitz şi încercase să se caţere în vârful celui mai bătrân ulm din Crawford. Ajunsese la patruzeci de metri înălţime, la mai puţin de cinci metri de vârf, când o ramură se rupsese şi ea căzuse două treimi din distanţa până la pământ. Sol fusese chemat pe comagendă, în timp ce discuta despre implicaţiile morale ale primei epoci de dezarmare nucleară a Pământului, şi ieşise din clasă fără un cuvânt, alergând cele douăsprezece cvartale până la Centrul Medical.

Rachel îşi rupsese piciorul stâng şi două coaste, îşi perforase un plămân şi-şi fracturase maxilarul. Plutea într-o baie de soluţie nutritivă recuperatoare, când Sol intrase valvârtej, dar izbutise să privească peste umărul mamei ei, să surâdă uşor şi să rostească în ciuda sârmelor care-i imobilizau falca:

- Tată, eram la cinci metri de vârf. Poate chiar mai aproape. Data viitoare, o să reuşesc.

Rachel absolvi cum laudae gimnaziul şi primi oferte de bursă pentru liceu de la instituţii de învăţământ corporative de pe cinci planete şi de la trei universităţi, inclusiv de la Harvard de pe Noul Pământ. Ea alese Nightenhelser.

Sol nu fu foarte surprins că fiica lui alesese arheologia ca materie principală. Unele dintre cele mai dragi amintiri ale lui legate de Rachel erau după-amieze lungi pe care ea le petrecuse sub veranda suspendată a casei, pe când avea vreo doi ani, săpând în argilă, ignorând păianjenii şi râmele, pentru ca după aceea să apară în goana mare în casă, arătând fiecare farfurioară de plastic şi fiecare pfenig tocit pe care le excavase şi

dorind să ştie de unde proveneau şi cum arătau oamenii care le lăsaseră acolo.

Rachel primi diploma de absolvire la nouăsprezece ani standard, lucră în vara aceea la ferma bunicii ei, iar toamna se teleproiectă. Rămase la Universitatea Reichs de pe Freeholm timp de douăzeci şi opt de luni locale, iar când reveni, lumea redeveni colorată pentru Sol şi Sarai.

Timp de două săptămâni, fiica lor - o adultă acum, conştientă şi sigură pe sine în modalităţi în care adesea nu izbuteau să fie persoane de două ori mai vârstnice decât ea - se odihni şi se bucură de întoarcerea acasă.

Într-o seară, traversând campusul imediat după amurg, îşi sâcâise tatăl despre detalii asupra descendenţei ei.

- Tată, tu te mai consideri un evreu? Sol îşi trecuse mâna peste părul care începea să se rărească, surprins de întrebare.

- Evreu? Da, cred că da. Bineînţeles, nu mai înseamnă ce a însemnat cândva.

- Eu sunt evreică? întrebase Rachel. Obrajii îi străluceau în lumina slabă.

- Da, dacă o doreşti, răspunsese Sol. După dispariţia Vechiului Pământ, nu mai are aceeaşi semnificaţie.

- Dacă aş fi fost băiat, m-ai fi circumcis?

Sol izbucnise în râs, încântat şi stânjenit de întrebare.

- Vorbesc serios, insistase Rachel. Sol îşi potrivise ochelarii.

- Cred că ar fi trebuit s-o fac, fetiţo. Nu m-am gândit niciodată la asta.

- Ai fost la sinagoga din Bussard?

- N-am mai fost de la barmitzvahul meu, răspunsese Sol gândindu-se la ziua aceea din urmă cu

cincizeci de ani, când tatăl său împrumutase Vikkenul unchiului Richard şi zburase cu toată familia în capitală pentru a participa la ritual.

- Tată, de ce cred evreii că lucrurile sunt... mai puţin importante acum, decât înainte de Hegira?

Sol desfăcuse mâinile - mâini puternice, mai degrabă de cioplitor în piatră decât de profesor.

- Asta-i o întrebare bună, Rachel. Poate că motivul este faptul că mare parte din vis este mort. Israelul nu mai există. Noul Templu a durat mai puţin decât primul şi al doilea. Dumnezeu Şi-a încălcat promisiunea, distrugând Pământul a doua oară în felul în care a făcut-o. Iar diaspora aceasta este... pentru vecie.

- Totuşi evreii îşi menţin în unele locuri identitatea etnică şi religioasă, insistase fiica lui.

- Ah, da, bineînţeles. Pe Hebron şi în zone izolate de pe Concourse poţi găsi comunităţi întregi... hasidici, ortodocşi, hasmonei, cam tot ce doreşti... totuşi ele tind să fie... neesenţiale, pitoreşti... orientate spre atragerea turiştilor.

- Ca un parc tematic de distracţii?

-Da.

- Mă poţi duce mâine la templul Bethel? Pot împrumuta naveta lui Khaki.

- Nu-i nevoie, zisese Sol. O s-o folosim pe a colegiului.

Făcuse o pauză.

- Da, rostise el în cele din urmă, mi-ar face plăcere să te duc mâine la sinagogă.

Se întunecase sub bolta ulmilor bătrâni. Felinarele stradale se aprinseseră pe aleea largă care ducea către locuinţa lor.

- Tată, spusese Rachel, o să te-ntreb ceva ce te-am întrebat de un milion de ori de la vârsta de doi ani. Tu crezi în Dumnezeu?

Sol nu zâmbise. Nu putuse decât să-i dea răspunsul pe care i-l dăduse de un milion de ori.

- Aştept să cred, rostise el.

Teza de doctorat a lui Rachel se referea la artefacte extraterestre şi pre-Hegira. Timp de trei ani standard, Sol şi Sarai fură vizitaţi ocazional de fiica lor, după care urmaseră cărţi poştale sperlumice de pe planete exotice, apropiate, dar nu din Web. Toţi ştiau că activitatea ei de cercetare pe teren în vederea încheierii tezei avea s-o poarte în curând dincolo de Web, în Pustietatea unde datoria temporală eroda vieţile şi amintirile celor rămaşi în urmă.

- Unde dracu-i Hyperion? întrebase Sarai în timpul ultimei vacanţe a lui Rachel înainte de plecarea expediţiei. După cum sună, parc-ar fi denumirea unei noi linii de produse gospodăreşti.

- Este un loc extraordinar, mamă. Acolo există mai multe artefacte non-umane decât pe orice altă planetă, cu excepţia lui Armaghast.

- Atunci de ce nu te duci pe Armaghast? întrebase Sarai. Este la numai câteva luni de Web. De ce te mulţumeşti cu a doua ca importanţă?

- Hyperion n-a devenit încă o atracţie turistică majoră, răspunsese Rachel. Deşi este pe punctul de a fi o problemă. În prezent, oamenii cu bani sunt mult mai dispuşi să călătorească în afara Webului.

Sol constatase că glasul îi răguşise pe neaşteptate.

- O să te duci în labirint, sau la artefactele numite Criptele Timpului?

- La Criptele Timpului, tată. Voi lucra cu Melio Arundez şi el ştie despre Cripte mai multe decât oricare altă persoană aflată în viaţă.

- Nu sunt periculoase? întrebase Sol pe un ton cât putuse mai nepăsător, dar îşi simţise şi el unda de nelinişte din voce.

Rachel surâsese.

- Din cauza legendei lui Shrike? Nu. De două secole standard, nimeni n-a fost deranjat de legenda aceea.

- Am văzut totuşi documente despre problemele de acolo din a doua colonizare..., începuse Sol.

- Le-am văzut şi eu, tată, însă ei nu ştiuseră despre ţiparii de rocă cei mari care coboară în pustiu ca să vâneze. Probabil că au pierdut câţiva oameni din cauza lor şi au intrat în panică. Tu ştii bine cum pornesc legendele. În plus, ţiparii au fost vânaţi până la extincţie.

- Acolo nu aterizează vehicule spaţiale, insistase Sol. Trebuie să navighezi cu ambarcaţiunea până la Cripte. Ori să mergi pe jos. Ori altă blestemăţie.

Rachel răsese.

- Iniţial, oamenii care soseau pe calea aerului au subestimat efectele câmpurilor antientropice şi au fost unele accidente. Acum însă există un serviciu de dirijabile. Au un hotel mare, numit Donjonul Cronos, la marginea nordică a munţilor, care găzduieşte anual sute de turişti.

- Tu o să stai acolo? întrebase Sarai.

- O parte din timp. O să fie palpitant, mamă.

- Sper că nu exagerat de palpitant, replicase Sarai şi surâseseră toţi.

În timpul celor patru ani cât Rachel fu în tranzit - câteva săptămâni de amnezie criogenică pentru ea - Sol descoperi că-i ducea dorul fiicei sale chiar mai mult decât dacă ea n-ar fi putut comunica, însă ar fi lucrat undeva prin Web. Faptul că se îndepărta de el cu o viteză mai mare ca a luminii, înfăşurată în coconul cuantic artificial al efectului Hawking, i se părea nenatural şi ameninţător.

Ei se dedicară muncii. Sarai se retrase din activitatea de critic pentru ca să-şi consacre mai mult timp problemelor ecologice locale, dar pentru Sol a fost una dintre perioadele cele mai agitate ale vieţii sale. Îi apărură a doua şi a treia carte, iar a doua - Răspântii morale - cauză o asemenea senzaţie, încât era permanent solicitat să participe la conferinţe şi simpozioane extraplanetare. La unele merse singur, la altele cu Sarai, totuşi, deşi amândoi se bucurau de ideea de a călători şi de experienţa reală a confruntării cu mâncăruri stranii, gravitaţii diferite şi lumina unor sori ciudaţi, toate păliră după o vreme şi Sol se pomeni petrecând tot mai mult timp acasă, documentându-se pentru următoarea lui carte, participând la conferinţe, dacă trebuia s-o facă, prin intermediul hologramelor interactive de la colegiu.

Trecuseră aproape cinci ani de când Rachel plecase în expediţia ei, când Sol avu un vis care avea să-i schimbe viaţa.

Sol visase că hoinărea printr-o structură gigantică, cu pilaştri de mărimea unor sequoia şi plafon care se pierdea din vedere, hăt deasupra lui, prin care lumina roşie pătrundea în coloane solide. Uneori întrevedea prin penumbre lucruri îndepărtate, în stânga, ori în dreapta lui: odată distinse două picioare din piatră care se înălţau aidoma unor clădiri masive prin întunecime; altă dată observase ceva ce părea un scarabeu de cristal rotindu-se mult peste capul lui, cu interiorul aprins de lumini reci.

În cele din urmă, Sol se oprise să se odihnească. Îndărătul său putea auzi sunetele unei conflagraţii de proporţii - oraşe şi păduri întregi care ardeau. În faţa lui sclipeau luminile spre care mersese, două ovale roşu-închis, aproape rubiniu.

Îşi ştergea transpiraţia de pe frunte, când un glas colosal îi vorbise:

- Sol! Ia-o pe fiica ta, pe unica ta fiică Rachel, pe care o iubeşti, du-te pe planeta Hyperion şi jertfeşte-o acolo ca ofrandă pe rug într-unul dintre locurile despre care îţi voi spune.

Iar în visul său, Sol se îndreptase şi spusese:

- Nu cred că vorbeşti serios.

Mersese mai departe prin beznă, cu ochii roşii strălucind acum ca nişte luni însângerate ce atârnau deasupra unei câmpii ale cărei trăsături nu le putea distinge, iar când se oprise să-şi tragă răsuflarea, glasul colosal rostise:

- Sol! Ia-o pe fiica ta, pe unica ta fiică Rachel, pe care o iubeşti, du-te pe planeta Hyperion şi jertfeşte-o acolo ca ofrandă pe rug într-unui dintre locurile despre care îţi voi spune.

Iar Sol se scuturase de apăsarea glasului şi vorbise răspicat în beznă:

- Te-am auzit de prima dată... răspunsul este tot nu.

Sol ştia că visa în clipele acelea şi o parte din mintea lui era încântată de ironia scenariului, dar pe altă parte nu-şi dorea decât să se trezească. În loc să se trezească, el se pomeni pe un balcon scund, uitându-se de sus la o încăpere în care Rachel zăcea goală pe o lespede mare de piatră. Scena era luminată de strălucirea celor două globuri roşii gemene. Sol îşi privi mâna dreaptă şi zări acolo un cuţit lung, curbat. Lama şi mânerul păreau făcute din os.

Glasul, care îi părea lui Sol mai mult ca oricând ca ideea superficială a unui regizor de holouri ieftine despre cum ar trebui să se audă vocea lui Dumnezeu, se auzi din nou:

- Sol! Ascultă-mă cu atenţie. Viitorul omenirii depinde de supunerea ta în această privinţă. Trebuie săţi iei fiica, pe fiica ta Rachel, pe care o iubeşti, să te duci pe planeta Hyperion şi s-o jertfeşti acolo ca ofrandă pe rug într-unui dintre locurile despre care îţi voi spune.

Iar Sol, iritat de întregul vis, totuşi cumva alarmat de el, se întorsese şi aruncase cuţitul departe în beznă. Când revenise pentru a-şi găsi fiica, scena pierise. Globurile roşii atârnau mai aproape ca oricând şi acum putea să vadă că erau nestemate multifaţetate de dimensiunile unor planetoizi.

Vocea amplificată răsună iarăşi:

- Sol? Ţi-ai pierdut prilejul, Sol Weintraub. Dacă te răzgândeşti, ştii unde să mă găseşti.

Şi Sol se deşteptase, pe jumătate râzând, pe jumătate înfiorat de vis. Amuzat de gândul că întregul Talmud şi Vechiul Testament puteau să nu fie altceva decât o lungă poveste cosmică fără poantă.

Cam pe când Sol avusese visul acela, Rachel se afla pe Hyperion, încheindu-şi primul an de cercetări acolo. Echipa formată din nouă arheologi şi şase fizicieni găsiseră Donjonul Cronos fascinant, dar mult prea ticsit de turişti şi potenţiali pelerini Shrike, aşa că după prima lună pe care o petrecuseră făcând naveta la hotel, ei instalaseră o tabără permanentă între oraşul ruinat şi canionul micuţ care găzduia Criptele Timpului.

În vreme ce jumătate din echipă excava situl mai recent al oraşului neterminat, doi dintre colegii lui Rachel o ajutau să catalogheze toate aspectele Criptelor. Fizicienii erau fascinaţi de câmpurile antientropice şi-şi petreceau majoritatea timpului instalând fanioane de culori diferite pentru a însemna limitele aşa-numitelor maree temporale.

Echipa lui Rachel îşi concentrase activitatea în structura botezată Sfinxul, deşi creatura reprezentată în

piatră nu era nici om, nici leu; era posibil chiar să nu fie deloc o creatură, în ciuda faptului că liniile blânde din partea superioară a monolitului de rocă sugerau curbele unei fiinţe vii, iar apendicele largi îi duceau pe toţi cu gândul la aripi. Spre deosebire de alte Cripte, care erau deschise şi astfel uşor de cercetat, Sfinxul era o masă de blocuri masive, ciuruită ca un fagure de coridoare strâmte, dintre care unele se îngustau până la imposibil, altele se lărgeau până la mărimea unor amfiteatre, însă nici unul nu ducea nicăieri, ci toate se întorceau în ele însele. Nu existau catacombe, camere ale tezaurului, sarcofage jefuite, fresce murale sau pasaje secrete, ci doar un labirint de coridoare lipsite de sens prin piatră roşcată.

Rachel şi iubitul ei, Melio Arundez, începură să cartografieze Sfinxul, folosind o metodă care se utiliza de minimum şapte sute de ani, fiind inaugurată în piramidele egiptene cândva în decursul secolului XX. Amplasând detectoare sensibile la radiaţii şi raze cosmice în punctul cel mai de jos din Sfinx, ei înregistrau timpii de sosire şi configuraţiile deflectoare ale particulelor care treceau prin masa de rocă de deasupra lor, căutând camere sau pasaje ascunse ce nu ar fi apărut nici chiar pe imaginile generate de radarul profund. Din cauza sezonului turistic aglomerat şi a preocupării Consiliul Autoguvernării Hyperion ca nu cumva Criptele să fie deteriorate de asemenea cercetări, Rachel şi Melio mergeau la situl lor numai la miezul nopţii, păşind şi târându-se vreme de o jumătate de oră prin labirintul de coridoare pe care-l ticsiseră cu fosfogloburi albastre. Acolo, stând sub sute de mii de tone de piatră, ei îşi supravegheau instrumentele până dimineaţă, ascultând în căşti piuiturile particulelor care se născuseră în pântecele stelelor muribunde.

Mareele temporale nu reprezentaseră o problemă în cazul Sfinxului. Dintre toate Criptele, aceasta părea cel mai puţin protejată de câmpurile antientropice și fizicienii mapaseră cu grijă orele când talazurile temporale puteau constitui o ameninţare. Valoarea maximă a fluxului era la ora 10:00, pentru ca după numai douăzeci de minute să se retragă spre Cripta de Jad, aflată la jumătate de kilometru către sud. Turiştii nu aveau voie să se apropie de Sfinx până după ora 12:00 şi, pentru a îngădui o marjă de siguranţă, situl se îngrijea să-i evacueze pe toţi până la ora 9:00. Echipa de fizicieni amplasase senzori cronotropici în diverse puncte de pe potecile şi pasarelele dintre Cripte, atât pentru a alerta monitoarele asupra unor variaţii de maree, cât şi pentru a-i avertiza pe vizitatori.

Cu numai trei săptămâni înainte de sfârşitul anului ei de cercetare pe Hyperion, Rachel se trezi într-o noapte, îşi lăsă iubitul dormind şi luă un jeep cu pernă de aer din tabără spre Cripte. Ea şi Melio deciseseră că era o prostie ca amândoi să monitorizeze echipamentul noapte de noapte; acum alternau, unul lucra la sit, iar celălalt colecţiona datele şi pregătea proiectul final - maparea radar a dunelor dintre Cripta de Jad şi Obelisc.

Noaptea era răcoroasă şi minunată. O abundenţă de stele se întindea de la un orizont la celălalt, de patru-cinci ori mai multe decât numărul celor cu care Rachel crescuse, privind de pe Lumea lui Barnard. Dunele scunde murmurau şi se mişcau sub briza puternică ce sufla dinspre munţii din sud.

Rachel găsi luminile încă arzând la sit. Echipa de fizicieni tocmai decisese să încheie ziua de lucru şi încărca propriul ei jeep. Rachel flecari cu fizicienii, bău o ceaşcă de cafea, privindu-i cum se îndepărtau, apoi îşi luă raniţa şi parcurse drumul de douăzeci şi cinci de minute în subsolul Sfinxului.

Pentru a suta oară, femeia se întrebă cine clădise Criptele şi în ce scop o făcuse. Datarea materialelor de construcţie fusese inutilă, din cauza efectului câmpului antientropic. Analiza Criptelor relativ la eroziunea canionului şi a altor caracteristici geologice din jur sugerase o vârstă de minimum o jumătate de milion de ani. Senzaţia era că arhitecţii Criptelor Timpului fuseseră umanoizi, deşi nimic cu excepţia scalei uriaşe a structurilor nu sugera aşa ceva. În tot cazul, pasajele din Sfinx dezvăluiau prea puţine: unele erau destul de omeneşti ca formă şi dimensiuni, dar după numai câţiva metri parcurşi prin acelaşi coridor acesta se putea micşora la dimensiunile unei conducte de canalizare, pentru ca apoi să se transforme în ceva mai mare şi mai aleatoriu decât o grotă naturală. Uşile, dacă puteau fi numite aşa, întrucât nu se deschideau spre nimic anume, puteau fi triunghiulare, trapezoidale ori decagonale la fel de frecvent ca dreptunghiulare.

Rachel se târî ultimii douăzeci de metri în jos pe o pantă abruptă, împingându-şi raniţa în faţă. Fosfogloburile care nu degajau căldură confereau pietrei şi pielii ei o nuanţă vineţie, de ţesut organic lipsit de sânge. Când ajunse în „subsol", acesta păru un refugiu de dezordine şi mirosuri umane. Câteva scaune pliante umpleau centrul spaţiului mic, iar detectoare, osciloscoape şi alte echipamente se înşiruiau pe masa îngustă lipită de peretele nordic. Lângă peretele opus, o scândură lată sprijinită pe postamente susţinea ceşti de cafea, un joc de şah, o gogoaşă pe jumătate mâncată, două cărţi în ediţii ieftine şi o jucărie de plastic care reprezenta un soi de câine cu o fustiţă din iarbă.

Rachel se instală, îşi aşeză termosul cu cafea lângă jucărie şi examină detectoarele de raze cosmice. Datele păreau să fie aceleaşi: nici un fel de incinte sau pasaje secrete, ci doar câteva nişe pe care le scăpase până şi

radarul profund. Dimineaţă, Melio şi Stefan aveau să pună în funcţiune o sondă de adâncime, introducând un filament imagistic şi testând aerul înainte de a săpa mai departe cu un micromanipulator. Deocamdată cele o duzină de asemenea nişe nu oferiseră nimic interesant. În tabără se glumea că următoarea gaură, nu mai mare decât un pumn, avea să dezvăluie sarcofage minuscule, urne infinitezimale, o mumie micuţă sau - aşa cum spusese Melio - „un Tutankhamonel mititel".

Din reflex, Rachel îşi testă legăturile de comunicaţie ale comagendei. Nimic. Patruzeci de metri de rocă însemna foarte mult. Se discutase despre posibilitatea de a întinde fire telefonice din subsol la suprafaţă, totuşi nu existase o nevoie presantă şi şederea lor aici se apropia de sfârşit. Rachel reglă canalele input ale comagendei pentru a monitoriza datele detectoarelor, după care se pregăti pentru o noapte lungă şi plictisitoare.

O istorie minunată de pe Vechiul Pământ povestea despre un faraon - să fi fost Kheops? - care poruncise construirea uriaşei lui piramide, fusese de acord cu amplasarea camerei mortuare adânc sub centrul ei, apoi stătuse treaz noapte de noapte, ani la rând, cuprins de o panică pricinuită de claustrofobie la gândul tonelor de piatră ce aveau să fie de-a pururi deasupra lui. În cele din urmă, faraonul poruncise repoziţionarea camerei mortuare la două treimi din înălţimea imensei piramide. Extrem de nonconformist. Rachel putea să-i înţeleagă reacţia şi spera că - oriunde ar fi fost - el dormea mai bine acum.

Rachel aproape că aţipise când - la ora 2:15 - comagenda piui, detectoarele zbierară şi ea sări în picioare. Potrivit senzorilor, în Sfinx apăruseră brusc o duzină de incinte noi, unele mai mari decât structura totală. Rachel apelă displayuri şi aerul se înceţoşă cu

machete care se modificau în timp ce le privea. Diagrame de coridoare se răsuceau întorcându-se în sine, aidoma unor benzi Mobius rotative. Senzorii externi indicau că structura superioară se învârtea şi îndoia, contorsionându-se ca poliflexul în vânt… sau ca nişte aripi.

Rachel ştiu că era un tip de defecţiune multiplă, dar chiar în vreme ce încerca să recalibreze echipamentele, înregistra datele şi impresiile în comagendă. După aceea câteva lucruri se petrecură simultan.

Auzi târşâit de picioare în coridorul de deasupra ei.

Toate displayurile se întunecară concomitent.

Undeva în labirintul de coridoare, o alarmă de maree temporală începu să urle.

Toate luminile se stinseră.

Acest ultim eveniment era complet ilogic. Bateriile de instrumente aveau propriile lor surse energetice şi ar fi rămas iluminate şi în cazul unui atac nuclear. Lampa pe care o foloseau în subsol avea un acumulator nou cu durată garantată de funcţionare de zece ani. Fosfogloburile din coridoare erau bioluminescente şi nu necesitau energie.

Cu toate acestea, luminile se stinseseră. Rachel scoase o lanternă laser din buzunarul de la genunchi al salopetei şi o acţionă. Nu se întâmplă nimic.

Pentru prima dată în viaţa ei, teroarea se strânse în jurul lui Rachel Weintraub ca o mână ce-i încleşta inima. Nu putu să respire. Timp de zece secunde, îşi impuse să rămână absolut nemişcată, fără măcar să asculte, ci aşteptând doar ca panica să dispară. Când se diminuase îndeajuns pentru ca să poată răsufla fără gâfâieli, femeia porni, pipăindu-şi drumul, spre instrumente şi le apăsă tastele. Nu-i răspunseră. Luă

comagenda şi puse degetul mare pe diskey. Nimic... ceea ce, desigur, era imposibil, ţinând seama de invulnerabilitatea semiconductorului şi de fiabilitatea bateriei. Cu toate acestea, nimic.

Rachel îşi putea auzi pulsul bubuind, dar îşi alungă din nou panica şi se îndreptă pe bâjbâite către unica ieşire. Gândul de a-şi croi drum prin labirint în bezna absolută o făcea să-i vină să ţipe, însă nu se putea gândi la nici o altă opţiune.

Se opri, amintindu-şi ceva. În labirintul Sfinxului existaseră lămpi vechi, dar echipa de cercetare înşirase fosfogloburile. Le înşirase. Un fir de perlon le unea între ele, complet până la suprafaţă.

Perfect! Rachel bâjbâi spre ieşire, pipăind piatra rece de sub degete. La fel de rece fusese şi mai devreme?

Se auzi zgomotul clar a ceva care cobora prin puţul de acces, hârşâind ascuţit.

- Melio? strigă Rachel în beznă. Tanya? Kurt?

Hârşâitul se auzea foarte aproape. Rachel se retrase şi răsturnă un instrument şi un scaun pe întuneric. Ceva îi atinse părul şi ea icni, apoi ridică mâna.

Plafonul era mai jos. Blocul solid de piatră, un pătrat cu latura de cinci metri, lunecă, coborând, chiar pe când ea ridicase palma pentru a-l atinge. Deschiderea spre coridor se afla la jumătatea înălţimii peretelui. Rachel se împletici într-acolo, legănându-şi braţele orbeşte. Se împiedică de un scaun pliant, găsi masa cu instrumente, o urmă către peretele îndepărtat şi simţi cum podeaua coridorului dispăru când tavanul se lăsă şi mai mult. Îşi retrase degetele cu o clipă înainte să fie retezate.

Rachel se aşeză pe jos în beznă. Un osciloscop trosni de plafon, până ce masa pârâi şi se rupse sub el.

Ea se uită, disperată, în toate părţile. Un scrâşnet metalic - ca o respiraţie - se auzi la nici un metru de ea. Femeia începu să se retragă, lunecând pe podeaua acoperită brusc cu sfărâmături de echipamente. Respiraţia răsună mai puternic.

Ceva ascuţit şi infinit de rece îi apucă încheietura.

Rachel ţipă în cele din urmă.

În zilele acelea pe Hyperion nu exista un transmiţător sperlumic. De asemenea, nici nava-spin HS Farraux City nu avea capacitate pentru comunicaţii SPL. De aceea, Sol şi Sarai aflară despre accidentul fiicei lor doar atunci când consulatul Hegemoniei de pe Parvati anunţă sperlumic colegiul că Rachel suferise un accident, că starea ei era stabilă, dar că nu-şi recăpătase cunoştinţa şi că era transferată de pe Parvati pe planeta Vectorul Renaştere din Web la bordul unei nave-torţă medicale. Călătoria avea să dureze puţin peste zece zile de timp subiectiv al navei, cu o datorie temporală de cinci luni. Acele cinci luni fură o agonie pentru Sol şi soţia lui, iar până ce nava medicală ajunse la nexul teleproiector Renaştere, ei îşi imaginaseră de o mie de ori lucrurile cele mai rele. Trecuseră opt ani de când o văzuseră ultima dată pe Rachel.

Centrul Medical din DaVinci era un turn plutitor susţinut de emisie energetică directă. Panorama deasupra Mării Como era ameţitoare, însă nici Sol, nici Sarai nu avură timp pentru ea, pe când trecură de la un nivel la altul, în căutarea fetei lor. Doctoriţa Singh şi Melio Arundez îi aşteptau în holul secţiei de Reanimare. Prezentările fură scurte.

- Ce-i cu Rachel? întrebă Sarai.

-Doarme, răspunse Singh, o femeie înaltă, cu ţinută aristocratică, dar cu ochi blânzi. Din câte ne putem da seama, Rachel n-a suferit nici o... leziune... , ă-ă-ă... fizică. Este însă lipsită de cunoştinţă de

aproximativ şaptesprezece săptămâni standard de timp obiectiv al ei. Abia în ultimele zece zile, undele ei cerebrale au consemnat somn profund în loc de comă.

- Nu înţeleg, spuse Sol. A fost un accident la sit? O lovitură?

- S-a întâmplat ceva, răspunse Melio Arundez, dar nu ştim sigur ce anume. Rachel se afla în unul dintre artefacte... singură... comagenda ei şi alte instrumente nu au înregistrat nimic neobişnuit. A existat însă un vârf brusc al unui fenomen cunoscut acolo drept câmpuri antientropice...

- Mareele temporale, zise Sol. Ştim despre ele. Spune mai departe.

Arundez încuviinţă din cap şi deschise mâinile ca şi cum ar fi modelat aerul,

- A fost un... vârf de câmp... mai degrabă un tsunami decât un flux... şi Sfinxul... artefactul în care se afla Rachel... a fost complet inundat. Vreau să spun că n-a existat nici o leziune fizică, dar Rachel era inconştientă când am găsit-o...

Se întoarse după ajutor spre Singh.

- Fiica voastră era în comă, rosti doctoriţa. În starea aceea nu era posibil să fie pusă în amnezie criogenică...

- Adică a efectuat saltul cuantic fără amnezie criogenică? întrebă Sol.

Citise undeva despre afecţiunile psihologice de care suferiseră călătorii ce simţiseră direct efectul Hawking.

- Nu, nu, îl linişti Singh. A fost fără cunoştinţă într-un mod care a protejat-o la fel de bine ca o stare de amnezie.

- Este rănită? dori Sarai să afle.

- Nu ştim, zise Singh. Toate semnele vitale au revenit la valorile normale. Activitatea undelor cerebrale

se apropie de starea de conştiinţă. Problema este că trupul pare să fi absorbit... mai exact, se pare că a fost contaminată de câmpurile antientropice.

Sol îşi frecă fruntea.

- Similar cu boala de radiaţie? Singh şovăi.

- Nu tocmai... ă-ă-ă... cazul acesta este lipsit de precedente. În după-amiaza aceasta se aşteaptă sosirea specialiştilor în maladii de îmbătrânire patologică de pe Tau Ceti Central, Lusus şi Metaxas.

Sol o privi drept în ochi pe femeie.

- Doctore, vrei să spui că Rachel a contractat o boală de îmbătrânire pe Hyperion? Se opri o clipă pentru a-şi scotoci memoria. Ceva ca sindromul Methuselah, sau mai vechea maladie Alzheimer?

- Nu, zise Singh, de fapt boala fiicei voastre nu are un nume. Medicii de aici îi spun „maladia lui Merlin". Vedeţi voi... vârsta fiicei voastre se modifică cu viteza normală... dar din câte ne putem da seama, sensul modificării este regresiv.

Sarai se desprinse din grup şi se holbă la Singh, de parcă doctoriţa ar fi fost nebună.

- Doresc să-mi văd fiica, spuse ea încet, totuşi foarte ferm. Doresc s-o văd pe Rachel acum.

Rachel se deşteptă la mai puţin de patruzeci de ore după sosirea lui Sol şi Sarai. În câteva minute, stătea în capul oaselor în pat, vorbind chiar în vreme ce medicii şi tehnicienii roiau în jurul ei.

- Mamă! Tată! Ce faceţi aici? înainte ca vreunul dintre ei să fi putut răspunde, ea privi în jur şi clipi repede. Ia staţi aşa, unde suntem aici? În Keats?

Mama îi prinse mâna.

- Suntem într-un spital din DaVinci, scumpo. Pe Vectorul Renaştere.

Ochii lui Rachel se căscară aproape comic.

- Pe Renaştere... Suntem în Web? Privi în jur, complet uluită.

- Rachel, care este ultimul lucru pe care ţi-l aminteşti? întrebă Singh.

Tânăra se uită la ea fără să înţeleagă.

- Ultimul lucru pe care... pe care mi-l reamintesc este că m-am culcat lângă Melio după... îşi privi părinţii, apoi îşi atinse obrajii cu vârfurile degetelor. Melio? Ceilalţi? Sunt...

- Toţi membrii expediţiei sunt sănătoşi, o linişti Singh. Tu ai avut un uşor accident. Au trecut şaptesprezece săptămâni. Eşti înapoi în Web. În siguranţă. Toţi cei din echipa ta sunt sănătoşi.

- Şaptesprezece săptămâni...

Îndărătul bronzului care începuse să i se şteargă de pe chip, Rachel deveni foarte palidă.

Sol o prinse de mână.

- Cum te simţi, puştoaico?

Apăsarea de răspuns a degetelor ei era sfâşietor de slabă.

- Nu ştiu, tati, izbuti ea să spună. Obosită. Ameţită. Confuză.

Sarai se aşeză pe pat şi o cuprinse în braţe.

- Gata, fetiţo. Totul o să fie bine.

Melio intră în rezervă, nebărbierit, cu părul răvăşit în urma moţăielii din anticameră.

- Rache? făcu el.

Rachel îl privi din siguranţa braţelor mamei.

- Bună, rosti ea aproape sfios. M-am întors.

Părerea lui Sol fusese şi continuase să fie că medicina nu se schimbase de fapt prea mult din zilele lipitorilor şi poţiunilor; acum medicii te roteau în centrifuge, realiniau câmpul magnetic al corpului, bombardau victima cu unde sonice, pătrundeau în celule ca să interogheze ARN-ul, iar apoi îşi recunoşteau

ignoranţa, fără ca în realitate să iasă în faţă şi s-o spună răspicat. Unicul lucru care se schimbase era faptul că notele de plată erau mai mari.

Picotea într-un scaun, când îl trezi glasul lui Rachel.

- Tati?

Se îndreptă şi se întinse către mâna ei.

- Aici sunt, puştoaico.

- Unde sunt, tată? Ce s-a-ntâmplat?

- Eşti într-un spital de pe Renaştere, fetiţo. A fost un accident pe Hyperion. Acum eşti bine, atât doar că ţi-a afectat niţel memoria.

Rachel se agăţă de mâna lui.

- Un spital? În Web? Cum am ajuns aici? De cât timp sunt aici?

- De vreo cinci săptămâni, şopti Sol. Care-i ultimul lucru pe care ţi-l aminteşti, Rachel?

Ea se lăsă înapoi pe perne şi-şi atinse fruntea, pipăind senzorii minusculi de acolo.

- Melio şi cu mine fuseserăm la şedinţă. Discutaserăm cu echipa despre instalarea echipamentelor de căutare în Sfinx. Ah... tată... nu ţi-am spus despre Melio... el este...

- Da, rosti Sol şi-i întinse lui Rachel comagenda ei. Ia, puştoaico. Ascultă ce-i aici.

Părăsi rezerva.

Rachel atinse diskey şi clipi, când îşi auzi propria voce:

„Perfect, Rache, tocmai te-ai trezit. Eşti confuză. Nu ştii cum ai ajuns aici. Ei bine, puştoaico, ţi s-a-ntâmplat ceva. Ascultă!

Înregistrez asta în a douăsprezecea zi a Lunii Zece, anul 457 de la Hegira, 2739 d.H. după vechiul calendar. Da, ştiu că asta înseamnă o jumătate de an

standard de la ultimul lucru pe care ţi-l aminteşti. Ascultă!

În Sfinx s-a întâmplat ceva. Ai fost prinsă în mareea temporală. Te-a modificat. Ciclul vieţii ţi-a fost inversat, chiar dacă asta sună aiurea. Trupul tău întinereşte cu fiecare minut, deşi asta nu-i partea importantă în momentul de faţă. Când tu dormi... când noi dormim... tu uiţi. Pierzi încă o zi din memoria ta dinainte de accident şi pierzi tot ce a fost după aceea. Nu mă întreba de ce se întâmplă aşa. Medicii nu ştiu. Experţii nu ştiu. Dacă doreşti o analogie, gândeşte-te atunci la un virus şarpe... unul de tip vechi... care-ţi înghite datele din comagenda... mergând retrogresiv de la cea mai recentă intrare.

Ei nu ştiu nici de ce pierderea memoriei are loc în timp ce dormi. Au încercat să te ţină trează, dar după vreo treizeci de ore intri pur şi simplu în catatonie pentru un timp şi virusul îşi face oricum treaba. Aşa că n-are nici un rost.

Ştii ceva? Vorbitul ăsta despre tine la persoana a doua are efect terapeutic. În clipa asta, eu zac în pat şi aştept să mă ducă la imagistică, ştiind că voi adormi când o să mă-ntorc... ştiind c-o să uit totul din nou... şi asta mă îngrozeşte.

Perfect, apelează memoria pe termen scurt a comagendei şi-o să capeţi un rezumat pregătit din timp, care te va pune la curent cu tot ce s-a-ntâmplat după accident. Ah... mama şi tata sunt amândoi aici şi ei ştiu despre Melio. Însă eu nu ştiu atât de mult pe cât obişnuiam. Când am făcut noi prima dată dragoste cu el, hm? În a doua lună pe Hyperion? În cazul ăsta, ne-au mai rămas doar câteva săptămâni, Rachel, şi apoi vom fi doar simple cunoştinţe. Bucură-te de amintirile tale cât mai poţi, fato! Rachel cea de ieri, terminat."

Sol intră şi-şi găsi fiica stand cu spatele perfect drept în pat, strângând puternic comagenda, palidă la faţă şi speriată.

- Tati...

El se aşeză lângă ea şi o lăsă să plângă... pentru a douăzecea seară la rând.

La opt săptămâni standard după sosirea pe Renaştere, Sol şi Sarai fluturară din braţe în semn de rămas-bun spre Rachel şi Melio la teleproiectorul multiport DaVinci, apoi se teleproiectară acasă, pe Lumea lui Barnard.

- Nu cred că ea ar fi trebuit să fi părăsit spitalul, murmură Sarai când luară naveta de seară către Crawford.

Sub ei, continentul era o cuvertură din pătrate şi dreptunghiuri gata de recoltare.

- Mamă, rosti Sol atingând-o pe genunchi, doctorii ar fi ţinut-o acolo pe vecie. Acum însă ei o fac doar pentru propria lor curiozitate. Au făcut tot ce pot ca s-o ajute... zadarnic. Ea trebuie să-şi trăiască viaţa.

- Dar de ce să plece cu... cu el? zise Sarai. De abia îl cunoaşte.

Sol oftă şi se lăsă pe spate în pernele fotoliului.

- După două săptămâni nu şi-l va mai aminti deloc, spuse el. Cel puţin nu în felul în care ei doi îşi împărtăşesc toate secretele acum. Priveşte lucrurile din punctul ei de vedere, mamă. Se luptă zilnic să se reorienteze într-o lume care a înnebunit. Are douăzeci şi cinci de ani şi este îndrăgostită. Las-o să fie fericită.

Sarai îşi întoarse chipul spre fereastră şi împreună, fără să vorbească, ei priviră soarele roşu plutind ca un balon prins cu o sfoară la marginea serii.

Sol intrase binişor în semestrul al doilea, când îi apelă Rachel. Era un mesaj unisens, prin teleproiector

de pe Freeholm şi imaginea ei atârna în centrul vechii holonişe ca un spectru familiar.

- Bună, mamă. Bună, tată. Scuze că nu v-am scris sau apelat în ultimele săptămâni. Cred că ştiţi c-am părăsit universitatea. Şi pe Melio. A fost o prostie să-ncerc să-nvăţ chestii noi de nivel postuniversitar. Pur şi simplu, uitam marţi ce discutasem luni. Chiar şi cu discurile şi cu ajutorul comagendelor, era o bătălie sortită eşecului. Poate c-o să mă mai înscriu o dată în programul pentru anul întâi... Pe ăla mi-l amintesc complet! Glumeam.

Mi-a fost prea greu şi cu Melio. Cel puţin aşa spun însemnările mele. N-a fost vina lui, sunt sigură de asta. A fost blând, răbdător şi iubitor până la sfârşit. Atât doar că... ei bine, nu poţi să-ncepi de la zero o relaţie chiar în fiecare zi. Apartamentul nostru era plin cu fotografiile noastre, cu notiţe pe care mi le autoadresasem despre noi, cu holograme ale noastre pe Hyperion, dar... mă-nţelegeţi... Dimineaţa era un străin total. Până la amiază, începeam să cred ce fusese între noi, chiar dacă nu-mi puteam aminti. Până seara, plângeam în braţele lui... apoi, mai devreme sau mai târziu, adormeam. Este mai bine aşa.

Imaginea lui Rachel se opri, se întoarse ca şi cum ar fi fost gata să întrerupă contactul, după care se răzgândi. Le zâmbi.

- Aşa că, oricum, am părăsit şcoala pentru o vreme. Centrul Medical Freeholm mă doreşte nonstop, însă trebuie să se-aşeze la coadă... am primit o ofertă din partea Institutului de Cercetări Tau Ceti care-i greu de refuzat. Îmi oferă un... cred că i-au zis „onorariu de cercetare"... mai mare decât am plătit pentru patru ani la Nightenhelser şi tot Reichs la un loc.

I-am refuzat. Continui să mă duc ca pacient ambulatoriu, dar seria de transplanturi ARN mă lasă

plină de vânătăi şi cu un sentiment de deprimare. Bineînţeles, s-ar putea să fiu deprimată pur şi simplu pentru că în fiecare dimineaţă nu-mi pot reaminti de unde provin vânătăile. Ha-ha!

Oricum, o să stau cu Tanya o vreme şi după aceea poate... m-am gândit că poate o să vin acasă pentru o vreme. În Luna Doi este ziua mea de naştere... O să am iarăşi douăzeci şi doi de ani. Straniu, nu? În tot cazul, este mult mai uşor să fiu cu oameni pe care-i cunosc şi am întâlnit-o pe Tanya imediat după ce m-am transferat aici, pe când aveam douăzeci şi doi... Cred că-nţelegeţi.

Aşa că... ia zi, mamă, camera mea cea veche mai există sau ai transformat-o în club de mah-jongg, aşa cum mă ameninţai mereu? Scrieţi-mi sau apelaţi-mă. Data viitoare o să strâng banii pentru un duplex, ca să putem vorbi cu adevărat. Acum doar... Am crezut c-o să...

Rachel flutură din braţ.

- Trebuie s-o şterg. V-am pupat şi-am plecat. Vă iubesc pe-amândoi.

Sol zbură la Bussard City în săptămâna dinaintea aniversării lui Rachel, ca s-o ia de la singurul terminex teleproiector public al planetei. El o zări primul, stând cu bagajele lângă ceasul floral. Arăta tânără, totuşi nu cu mult mai tânără decât atunci când se despărţiseră pe Vectorul Renaştere. Nu, îşi dădu seama Sol, în ţinuta ei se simţea ceva mai puţină încredere în sine. Scutură din cap ca să-şi alunge asemenea gânduri, o strigă şi alergă s-o îmbrăţişeze.

Şocul de pe faţa ei când îi dădu drumul era atât de profund, încât nu-l putu ignora.

- Ce-i, scumpo? Ce s-a-ntâmplat?

Era una dintre rarele ocazii în care îşi văzuse vreodată fiica negăsindu-şi deloc cuvintele.

- Am... tu... am uitat, se bâlbâi ea. Clătină din cap într-un mod familiar şi izbuti să râdă şi să plângă simultan. Arăţi niţel diferit, asta-i tot, tată. Îmi amintesc cum am plecat de-aici, ca şi când ar fi fost... literalmente... ieri. Când ţi-am văzut părul...

Rachel îşi acoperi gura.

Sol îşi trecu palma peste ţeastă.

- Ah, da, rosti el brusc cât pe-aci să râdă şi să plângă el însuşi. Cu şcoala şi călătoriile tale, au trecut mai bine de unsprezece ani. Sunt bătrân. Şi chel. Deschise din nou braţele. Bine ai revenit, micuţo.

Rachel intră în cercul protector al îmbrăţişării lui.

Timp de câteva luni, lucrurile merseră bine. Rachel se simţea mult mai în siguranţă înconjurată de obiecte familiare, iar pentru Sarai durerea sfâşietoare cauzată de boala fiicei lor era temporar abătută de fericirea de a o avea iarăşi acasă.

Rachel se trezea devreme în fiecare dimineaţă şi-şi viziona „spectacolul de orientare" privat care, Sol ştia, conţinea imagini ale lui şi ale lui Sarai cu un deceniu mai bătrâni decât şi-i reamintea ea. Bărbatul încercă să-şi închipuie cum era pentru Rachel: se deştepta în propriul ei pat, cu amintiri proaspete, avea douăzeci şi doi de ani, era acasă în vacanţă după ce urmase facultatea pe altă planetă, doar pentru a-şi găsi părinţii îmbătrâniţi pe neaşteptate, o sută de schimbări mărunte în casă şi oraş, alte ştiri... cu anii de istorie trecuţi fără urme pe lângă ea.

Era ceva de neconceput.

Prima lor greşeală fu să accepte dorinţa lui Rachel de a-şi invita vechii prieteni la petrecerea ocazionată de a douăzeci şi doua aniversare: aceiaşi care o sărbătoriseră şi prima dată - nestăpânita Niki, Don Stewart şi prietenul lui Howard, Kathi Obeg şi Marta Tyn, prietena ei cea mai bună Linna McKyler - toţi abia

ieşiţi pe atunci din colegiu, scuturându-şi coconii copilăriei pentru o nouă viaţă.
Rachel îi văzuse pe toţi de când se întorsese. Dar dormise... şi uitase. Iar de data aceasta, de singura dată, Sol şi Sarai nu-şi amintiră că ea uitase.

Niki avea treizeci şi patru de ani standard şi născuse doi copii - tot energică, tot de nestăpânit, însă babă după criteriile lui Rachel. Don şi Howard vorbiră despre investiţiile lor, despre succesele copiilor lor în sport şi despre apropiatele vacanţe. Kathi era derutată, i se adresă numai de două ori lui Rachel, iar atunci ca şi cum ar li vorbit unei impostoare. Marta era geloasă în mod făţiş pe tinereţea lui Rachel. Linna, care devenise o gnostică Zen ardentă în anii care trecuseră, izbucni în plâns şi se retrase mai devreme.

După ce plecaseră toţi, Rachel rămase în ruina post-petrecere din living şi privi tortul mâncat pe jumătate. Nu plânse. Înainte de a sui la etaj, îşi strânse mama în braţe şi-i şopti tatei:

- Tată, te rog, să nu mă mai laşi niciodată să fac aşa ceva.

Apoi sui la etaj să se odihnească.

În primăvara aceea, Sol avu din nou visul. Era rătăcit într-un loc uriaş şi întunecos, iluminat numai de două globuri roşii. Şi nu i se păru absurd, când vocea seacă spuse:

„Sol! Ia-o pe fiica ta, pe unica ta fiică Rachel, pe care o iubeşti, du-te pe planeta Hyperion şi jertfeşte-o acolo ca ofrandă pe rug într-unul dintre locurile despre care îţi voi spune."

Şi Sol urlă în beznă:

- Ai lua-o deja, nenorocitule! Ce trebuie să fac ca s-o recapăt? Spune-mi! Spune-mi, fir-ai al dracului!

Şi Sol Weintraub se trezi asudat, cu lacrimi în ochi şi furie în inimă. În cealaltă cameră îşi putea simţi fiica dormind, în vreme ce şarpele cel mare o devora.

În lunile care urmară, Sol deveni obsedat de obţinerea de informaţii despre Hyperion, Criptele Timpului şi Shrike. Fiind un cercetător cu experienţă, fu uluit cât de puţine date concrete existau despre un subiect atât de provocator. Exista Biserica lui Shrike, realiză - pe Lumea lui Barnard nu existau temple, dar în Web erau multe - însă în scurt timp realiză că descoperirea de informaţii concrete în literatura sectei Shrike semăna cu tentativa de cartografiere a geografiei lui Sarnath prin vizitarea unei mănăstiri budiste. Factorul timp era menţionat în dogma Bisericii Shrike, dar numai în sensul că Shrike ar fi fost „...îngerul Răzbunării de Dincolo de Timp" şi că adevăratul timp se sfârşise pentru rasa umană odată cu moartea Vechiului Pământ, iar cele patru secole scurse de atunci fuseseră „timp fals". Sol aprecie că scripturile acelea erau combinaţia obişnuită de vorbe cu două înţelesuri şi superficialitate pompoasă comună majorităţii religiilor. Cu toate acestea, plănuia să viziteze un templu al Bisericii Shrike imediat ce termina de explorat direcţiile mai serioase ale documentării.

Melio Arundez lansă altă expediţie pe Hyperion, sponsorizată tot de Universitatea Reichs, cu obiectivul declarat de a izola şi pricepe fenomenul mareei temporale care îi declanşase lui Rachel maladia lui Merlin. Un câştig major îl reprezenta decizia Protectoratului Hegemoniei de a trimite cu expediţia aceea un transmiţător teleproiector care să fie instalat în consulatul Hegemoniei din Keats. Şi aşa însă aveau să treacă mai bine de trei ani de timp Web înainte ca expediţia să ajungă pe Hyperion. Primul impuls al lui Sol fu să plece cu Arundez şi echipa lui; cu siguranţă, în

orice holodramă personajele principale reveneau la scena incidentului. Îşi înfrâna însă impulsul instinctiv în câteva minute. El era istoric şi filozof; orice contribuţie pe care ar fi putut s-o aducă la succesul expediţiei ar fi fost infim, în cazul cel mai fericit. Rachel continua să păstreze interesul şi deprinderile unui viitor absolvent de colegiu arheologic bine instruit, dar deprinderile acelea se reduceau puţin câte puţin în fiecare zi şi Sol nu vedea nici un beneficiu din revenirea ei la locul accidentului. Fiecare zi ar fi însemnat un şoc pentru ea - să se trezească pe o planetă necunoscută, într-o misiune care i-ar fi cerut cunoştinţe pe care nu le stăpânea. Sarai n-ar fi îngăduit aşa ceva.

Sol abandonă cartea la care lucra - o analiză a teoriilor etice ale lui Kierkegaard ca moralitate de compromis în cazul aplicării la maşinăria legală a Hegemoniei - şi se concentra asupra culegerii de informaţii ezoterice despre timp, despre Hyperion şi despre povestea lui Avraam.

Lunile petrecute cu desfăşurarea activităţilor sale obişnuite şi cu strângerea de informaţii contribuiau prea puţin la satisfacerea nevoii lui de acţiune.

Ocazional, îşi descărca frustrarea asupra specialiştilor medicali şi ştiinţifici care veneau s-o examineze pe Rachel aidoma unor şuvoaie de pelerini la un altar sacru.

- Cum dracu' se poate-ntâmpla asta! urlase el la un specialist micuţ care făcuse greşeala de a fi în acelaşi timp infatuat şi condescendent faţă de tatăl pacientei. (Medicul avea un cap atât de spân, încât chipul său semăna cu o bilă de biliard pictată.) A început să fie mai mică! răcnise Sol, realmente îmbrâncindu-l pe expertul care bătea în retragere. Nimic vizibil, dar masa osoasă se diminuează. Cum este posibil să înceapă să redevină copil? Ce se-ntâmplă atunci cu legea conservării masei?

Expertul dăduse din buze, însă fusese prea zguduit ca să vorbească. Colegul său bărbos răspunsese în locul lui:

- Domnule Weintraub, rostise el, vă rog! Trebuie să înţelegeţi că fiica dumneavoastră ocupă în prezent... ă-ă-ă... consideraţi că este o regiune localizată de entropie inversată.

Sol se răsucise pe călcâie spre celălalt.

- Vrei să spui că ea este doar prinsă într-o bulă retrogresivă?

- Ah... nu, răspunsese colegul masându-şi nervos bărbia. Poate că o analogie mai bună ar fi că... biologic cel puţin... mecanismul viaţă/metabolism a fost inversat... ă-ă-ă...

- Prostii! se răstise Sol. Ea nici nu excretă ca să se hrănească, nici nu-şi regurgită hrana. Şi cum ar fi treaba cu naivitatea neurologică? Dacă inversaţi impulsurile electrochimice, căpătaţi un nonsens. Creierul ei funcţionează, domnilor... memoria este cea care dispare. De ce, domnilor? De ce?

Specialistul îşi regăsise în cele din urmă vocea.

- Nu ştim de ce, domnule Weintraub. Matematic vorbind, corpul fiicei dumneavoastră seamănă cu o ecuaţie inversată temporal... sau poate cu un obiect care a trecut printr-o gaură neagră cu rotaţie rapidă. Noi nu ştim cum s-a întâmplat aşa ceva sau de ce în clipa aceasta se petrece o imposibilitate fizică, domnule Weintraub. Pur şi simplu, nu deţinem suficiente date.

Sol strânsese mâinile celor doi.

- Perfect. Asta-i tot ce doream să ştiu, domnilor. Drum bun!

La a douăzeci şi una aniversare a lui Rachel, ea veni la uşa lui Sol la o oră după ce se culcaseră toţi.

- Tati?

- Ce-i, puştoaico? Sol îşi îmbrăcă halatul şi i se alătură în prag. Nu poţi să dormi?

- N-am dormit de două zile, şopti ea. Am luat stimulente ca să pot parcurge toate informaţiile pe care mi le-am lăsat în fişierul „Vrei să ştii?".

Sol încuviinţă din cap.

- Tati, vrei să cobori şi să bei ceva cu mine? Sunt nişte lucruri despre care vreau să vorbim.

Sol îşi luă ochelarii de pe noptieră şi i se alătură la parter.

Avea să fie prima şi singura dată când Sol se îmbătă cu fiica lui. N-a fost o beţie gălăgioasă - o vreme au flecărit, apoi au început să spună glume şi calambururi, până ce amândoi chicoteau prea nestăpânit pentru ca să mai poată continua. Rachel dădu să spună altă poveste, bău din pahar exact în momentul cel mai amuzant şi whiskyul aproape că-i ţâşni pe nas, într-atât de tare râdea. Amândoi considerau că era chestia cea mai caraghioasă care se-ntâmplase vreodată.

- Mă duc s-aduc altă sticlă, rosti Sol ştergându-şi lacrimile. Decanul Moore mi-a dăruit nişte scotch de Crăciunul trecut... cred.

Când reveni, păşind cu grijă, Rachel stătea dreaptă pe canapea şi-şi pieptăna părul peste cap cu degetele. El îi turnă puţin şi o vreme băură în tăcere.

- Tati?

- Da?

- Am parcurs totul. M-am văzut pe mine, m-am ascultat pe mine, am văzut holouri cu Linna şi ceilalţi, toţi ajunşi la vârsta mijlocie...

- Eh, nu chiar vârsta mijlocie, spuse Sol. Linna va avea treizeci şi cinci de ani luna viitoare...

- Mă rog, bătrână, ştii la ce mă refer. Oricum, am citit informările medicale, am văzut fotografiile de pe Hyperion... şi ştii ceva?

- Ce?

- Nu-mi vine să cred nimic din toate astea, tată. Sol lăsă jos paharul pe care-l ţinea în mână şi-şi privi fiica. Faţa ei era mai plină ca înainte, mai puţin sofisticată. Şi chiar mai frumoasă.

- Vreau să spun că cred, urmă ea cu un râset scurt, speriat. Nu ar fi posibil ca tu şi mama să fi imaginat o glumă atât de crudă. În plus... vârsta ta... ştirile şi toate... Ştiu că-i real, dar nu-mi vine să cred. Înţelegi ce vreau să spun, tată?

- Da, zise Sol.

- Vreau să spun că azi-dimineaţă m-am trezit şi mi-am spus, Aoleu... mâine e examenul de paleontologie şi nici măcar n-am învăţat. Abia aşteptam să-i arăt lui Roger Sherman nişte chestii... se crede atât de deştept.

Sol sorbi din pahar.

- Roger a murit acum trei ani într-un accident de avion la sud de Bussard, rosti el.

N-ar fi vorbit dacă n-ar fi avut whiskyul în el, însă trebuia să afle dacă exista o Rachel care se ascundea în Rachel.

- Ştiu, încuviinţă Rachel şi-şi ridică ambii genunchi sub bărbie. I-am accesat pe toţi pe care-i cunoşteam. Gram e moartă. Profesorul Eikhardt nu mai predă. Niki s-a măritat cu un... vânzător. În patru ani se întâmplă multe.

- De fapt este vorba de mai bine de unsprezece ani, rosti Sol. Călătoria dus-întors la Hyperion te-a lăsat cu şase ani în urma noastră, cei de acasă.

- Dar asta-i ceva normal! strigă Rachel. Oamenii călătoresc permanent în afara Webului. Ei fac faţă.

Sol aprobă încet.

- Asta însă este altceva, puştoaico. Rachel reuşi să surâdă şi-şi goli paharul.

- Doamne, ce mai subestimare! Puse paharul pe masă cu un pocnet sec, final. Fii atent, uite ce-am decis. Am petrecut două zile şi jumătate, parcurgând chestiile pe care ea mi le-a... pe care eu mi le-am pregătit ca să ştiu ce s-a-ntâmplat, ce se-ntâmplă... şi pur şi simplu nu mi-e de nici un ajutor.

Sol rămase perfect nemişcat, neîndrăznind nici măcar să răsufle.

- Vreau să zic, urmă Rachel, că nu mi-e de nici un ajutor să ştiu că sunt tot mai tânără cu fiecare zi, că-mi pierd amintirile despre oameni pe care nici măcar nu i-am întâlnit încă... şi ce-o să se-ntâmple în continuare? Voi deveni tot mai tânără şi tot mai micuţă şi tot mai puţin capabilă, până ce într-o bună zi voi dispărea pur şi simplu? Iisuse, tată! Rachel îşi strânse braţele şi mai puternic în jurul genunchilor. Cumva este amuzant, aşa, într-un mod mai straniu, nu?

- Nu, zise Sol încet.

- Nu, sunt sigură că nu-i, spuse Rachel. Ochii ei, întotdeauna mari şi negri, erau umezi. Cred că pentru tine şi mama este coşmarul cel mai teribil din lume. În fiecare zi trebuie să mă vedeţi cum cobor scara... confuză... trezindu-mă cu amintirile de ieri, dar auzindu-mi propria voce care-mi spune că ieri a fost cu ani în urmă. Că am avut o poveste de dragoste cu un tip pe care-l chema Amelio...

- Melio, şopti Sol.

- Nu contează. Pur şi simplu, nu mi-e de nici un ajutor, tată! Până ce pot măcar să încep să absorb toate informaţiile alea, sunt atât de epuizată, încât trebuie să mă culc. Şi după aceea... ei bine, ştii ce se-ntâmplă după aceea...

- Ce..., rosti Sol şi trebui să-şi dreagă vocea. Ce vrei să facem noi, fetiţo?

Rachel îl privi drept în ochi şi zâmbi. Era acelaşi zâmbet cu care-l răsplătise din a cincea ei săptămână de viaţă.

- Nu-mi mai spuneţi, rosti ea. Nu mă mai lăsaţi pe mine să-mi povestesc. Nu face altceva decât să mă doară. Vreau să spun că eu nu am trăit momentele acelea... Tăcu şi-şi atinse fruntea. Ştii ce vreau să spun, tată. Rachel care s-a dus pe altă planetă şi s-a îndrăgostit şi a avut un accident... aceea era o altă Rachel! Eu n-ar trebui să sufăr durerea ei. Pornise să plângă. Înţelegi? Înţelegi?

- Da, zise Sol. Deschise braţele şi-i simţi căldura şi lacrimile pe piept. Da, înţeleg.

Mesajele sperlumice de pe Hyperion sosiră frecvent în anul următor, dar toate erau negative. Natura şi sursa câmpurilor antientropice nu fuseseră găsite. Nici un fel de activitate neobişnuită a mareelor temporale nu fusese înregistrată în jurul Sfinxului. Experimentele cu animale de laborator în regiunile mareice şi în jurul lor duseseră la moartea instantanee a unor animale, totuşi maladia lui Merlin nu apăruse. Melio îşi încheia fiecare mesaj în acelaşi fel: „Cu dragoste pentru Rachel".

Sol şi Sarai folosiră bani împrumutaţi de la Universitatea Reichs pentru tratamente Poulsen limitate în Bussard City. Erau deja prea bătrâni pentru ca procesul să le prelungească vieţile cu încă un secol, dar le readuse aspectul unui cuplu ce se apropia de cincizeci de ani standard, nu de şaptezeci. Studiară fotografiile vechi de familie şi constatară că nu era prea greu să se îmbrace aşa cum o făcuseră cu un deceniu şi jumătate în urmă.

Rachel de şaisprezece ani coborî scara în goană cu comagenda reglată pe postul de radio al colegiului.

- Pot să mănânc cereale de orez?

- Nu asta mănânci în fiecare dimineaţă? zâmbi Sarai.

- Ba da, surâse larg Rachel. Atât doar că mă gândeam că poate s-au terminat sau cine ştie ce. Am auzit telefonul. A fost Niki?

- Nu, spuse Sol.

- La dracu', făcu Rachel şi se uită la ei. Scuze, însă mi-a promis c-o să mă sune imediat ce sosesc rezultatele standardizate. Au trecut trei săptămâni de la seminare şi ai zice că ar fi trebuit să aflu ceva.

- Nu-ţi face griji, rosti Sarai. Aduse ibricul de cafea la masă, începu să-i toarne lui Rachel, apoi îşi turnă ei. Nu te nelinişti, scumpo. Îţi promit că rezultatele tale vor fi îndeajuns de bune ca să poţi intra la orice şcoală ai dori.

- Of, mamă, suspină Rachel, tu habar n-ai! Concurenţa este nemiloasă. Se încruntă. Nu mi-ai văzut ansiblul de mate? În camera mea este o harababură incredibilă şi n-am putut găsi nimic.

Sol îşi drese glasul.

- Azi n-ai ore, puştoaico.

- N-am ore? se holbă Rachel la el. Marţea? Cu şase săptămâni înainte de absolvire? Ce s-a-ntâmplat?

- Ai fost bolnavă, rosti Sarai ferm. Poţi să stai o zi acasă. Numai azi.

Încruntătura lui Rachel se accentua.

- Bolnavă? Nu mă simt bolnavă. Doar niţel aşa... ciudat. Ca şi cum lucrurile nu sunt... nu sunt tocmai la locul lor. De pildă, de ce-aţi mutat canapeaua din camera media? Şi unde-i Chips?   L-am strigat şi l-am tot strigat, dar n-a apărut.

Sol atinse încheietura fiicei sale.

- Ai fost bolnavă o vreme, spuse el. Doctorul a zis că te-ai putea trezi cu câteva lacune de memorie. Haide să vorbim despre asta în timp ce mergem spre campus. Vrei?

Rachel se învioră.

- Să nu merg la ore şi să ne ducem la colegiu? Sigur că da. Simula o expresie de consternare. Atâta vreme cât nu ne-ntâlnim cu Roger Sherman. E-n anul întâi la analiză acolo şi e ceva de groază.

- N-o să ne întâlnim cu Roger, zise Sol. Gata de plecare?

- Aproape. Rachel se aplecă şi o strânse în braţe cu putere pe mama ei. Te-am pupat şi-am plecat.

- Aferim, mai vorbim, spuse Sarai.

- Bine, surâse Rachel fluturându-şi pletele lungi. Sunt gata.

Drumurile constante în Bussard City necesitaseră achiziţionarea unui VEM şi, într-o zi răcoroasă de toamnă, Sol alese ruta cea mai lentă, cu mult sub culoarele de trafic, bucurându-se de vederea şi mireasma ogoarelor recoltate de dedesubt. Mai mulţi bărbaţi şi femei care lucrau pe câmpuri fluturară braţele către el.

Bussard se dezvoltase impresionant faţă de anii copilăriei lui Sol, dar sinagoga era în acelaşi loc, la marginea unuia dintre cele mai vechi cartiere din oraş. Templul era vechi, Sol se simţea bătrân, până şi chipa pe care şi-o puse părea străveche, tocită până la subţiere de deceniile de utilizare, însă rabinul era tânăr. Sol îşi dădu seama că bărbatul avea în jur de patruzeci de ani - părul i se rărea de ambele părţi ale chipei negre - totuşi în ochii lui era aproape un puştan. Sol fu uşurat când bărbatul mai tânăr îi propuse să-şi termine conversaţia în parcul de peste stradă.

Se aşezară pe o bancă, iar Sol fu surprins să observe că nu lăsase pipa, ci şi-o trecea nervos dintr-o mână în alta. În aer plutea un iz de frunze arse amestecat cu mirosul ploii din noaptea trecută.

- Nu prea înţeleg, domnule Weintraub, spuse rabinul. Visul este cel care te tulbură sau faptul că fiica dumitale s-a îmbolnăvit după ce ai început să visezi?

Sol ridică fruntea ca să simtă razele soarelui pe faţă.

- De fapt, nici unul în sine, răspunse el. Îmi este imposibil să nu simt că ele două sunt cumva conectate.

Rabinul îşi trecu un deget peste buza inferioară.

- Câţi ani are fiica dumitale?

- Acum are treisprezece, răspunse Sol după o pauză imperceptibilă.

- Şi boala este... serioasă? Îi ameninţă viaţa?

- Nu-i ameninţă viaţa, zise Sol. Nu încă. Rabinul îşi încrucişa braţele pe pântecul amplu.

- Doar nu crezi... pot să-ţi spun Sol?

- Bineînţeles.

- Sol, doar nu crezi că prin visul acela... doar nu crezi că tu ai fi cauzat cumva boala fetiţei tale. Aşa crezi?

- Nu, răspunse Sol şi tăcu o clipă, întrebându-se în adâncul său dacă spunea adevărul. Nu, rabine, nu cred asta...

- Spune-mi Mort.

- Bine, Mort. Nu am venit pentru că aş crede că eu - sau visul - am cauzat boala lui Rachel. Cred însă că subconştientul meu încearcă să-mi transmită ceva.

Mort se legănă uşor înainte şi înapoi.

- Poate că un neurospecialist sau un psiholog te-ar putea ajuta mai mult în privinţa asta, Sol. Nu sunt sigur ce aş putea eu...

- Mă interesează istoria lui Avraam, îl întrerupse Weintraub. Vreau să-ţi spun că am aprofundat diverse sisteme etice, dar îmi este greu să pricep unul care a început cu porunca adresată unui tată de a-şi ucide fiul.

- Nu, nu, nu! strigă rabinul, agitându-şi în faţă degetele ce păreau ale unui copil. În momentul respectiv, Dumnezeu a oprit mâna lui Avraam. El nu ar fi îngăduit un sacrificiu uman în numele Lui. Supunerea faţă de vrerea Domnului a fost cea care...

- Da, zise Sol. Supunere. Dar spune aşa „Apoi şi-a întins Avraam mâna şi a luat cuţitul, ca să junghie pe fiul său". Dumnezeu trebuie să fi privit în sufletul lui şi să fi văzut că Avraam era gata să-l înjunghie pe Isaac. O simplă dovadă de supunere nedublată de devotament interior nu l-ar fi mulţumit pe Dumnezeu din Facere. Ce s-ar fi întâmplat dacă Avraam l-ar fi iubit pe fiul lui mai mult decât îl iubea pe Dumnezeu?

Mort răpăi degetele pe genunchi pentru o secundă, după care se întinse şi-l prinse pe bărbat de antebraţ.

- Sol, îmi dau seama că eşti tulburat din cauza bolii fiicei tale. Nu o suprapune unui document scris acum opt mii de ani. Spune-mi mai multe despre fetiţa ta. Totuşi, copiii nu mai mor de boli. Nu în Web...

Sol se ridică, zâmbi şi se retrase pentru a-şi elibera braţul.

- Mi-ar plăcea să stăm mai mult de vorbă, Mort. Aş dori. Trebuie însă să plec. Am un curs diseară.

- O să vii la templu de sabat? întrebă rabinul, întinzând degetelele butucănoase pentru un ultim contact uman.

Sol lăsă chipa în mâinile bărbatului mai tânăr.

- Poate că într-una din zilele astea, Mort. Într-una din zilele astea, o să vin.

Ceva mai târziu în aceeaşi toamnă, Sol privi pe fereastra biroului său şi văzu silueta întunecată a unui bărbat care stătea sub ulmul desfrunzit din faţa casei. Mass-media, gândi el şi inima i se înfiora. Vreme de un deceniu se temuse de ziua când secretul va fi dat în vileag, ştiind că va însemna sfârşitul vieţii lor simple în Crawford. Ieşi în răcoarea serii.

- Melio! rosti el când văzu chipul bărbatului înalt.

Arheologul stătea cu mâinile înfundate în buzunarele pardesiului său albastru, lung. În ciuda celor zece ani standard trecuţi de la ultimul lor contact, Arundez îmbătrânise doar puţin - Sol bănuia că încă nu împlinise treizeci de ani. Totuşi faţa puternic bronzată a bărbatului mai tânăr era cutată de griji.

- Sol, spuse el şi întinse mâna aproape sfios. Weintraub i-o scutură cu căldură.

- N-am ştiut că te-ai întors. Haide în casă!

- Nu. Arheologul se retrase o jumătate de pas. Stau aici de o oră. N-am avut curajul să vin la uşă.

Sol deschise gura să vorbească, dar apoi se mulţumi să încuviinţeze tăcut. îşi vârî mâinile în buzunare, ca să se încălzească. Primele stele deveneau vizibile deasupra frontoanelor întunecate ale casei.

- Rachel nu-i acasă, zise el în cele din urmă. S-a dus la bibliotecă. Crede... crede că are teză la istorie.

Melio inspiră răguşit şi încuviinţă la rândul său.

- Sol, vorbi el cu voce spartă, tu şi Sarai trebuie să înţelegeţi că am făcut tot ce am putut. Echipa a stat pe Hyperion trei ani standard. Am fi fost şi acum acolo, dacă Universitatea nu ne-ar fi tăiat fondurile. N-a fost nimic...

- Ştim, spuse Sol, am apreciat mesajele sperlumice.

- Am petrecut eu însumi luni întregi stând singur în Sfinx, urmă Melio. Potrivit instrumentelor, nu era decât

un maldăr inert de pietre, dar uneori mi s-a părut că am simţit... ceva... Scutură iarăşi din cap. I-am înşelat aşteptările.

- Nu, rosti Sol şi strânse umărul bărbatului mai tânăr prin pardesiul de lână. Am însă o întrebare. Am luat legătura cu senatorii noştri... am discutat chiar cu directorii Consiliului Ştiinţific... dar nimeni nu-mi poate explica de ce Hegemonia n-a cheltuit mai mult timp şi bani ca să investigheze fenomenele de pe Hyperion. Mi se pare că ar fi trebuit să integreze planeta aceea în Web de multă vreme, fie numai şi pentru potenţialul ei ştiinţific. Cum pot să ignore o enigmă de felul Criptelor?

- Ştiu ce vrei să spui. Până şi stoparea prematură a finanţării noastre a fost suspicioasă. Este ca şi cum Hegemonia ar avea o politică de a ţine Hyperion la distanţă.

- Crezi..., zise Sol însă în clipa aceea Rachel se apropie de ei în amurgul toamnei.

Avea mâinile afundate adânc în buzunarele jachetei roşii, părul îi era tuns scurt în stilul vechi de decenii al adolescenţilor de pretutindeni şi obrajii ei bucălaţi erau îmbujoraţi de frig. Rachel se legăna pe muchia dintre copilărie şi începutul maturităţii; picioarele lungi în blugi, pantofii de sport şi jacheta voluminoasă puteau să fi aparţinut unui băiat.

Le surâse larg.

- Bună, tată. Apropiindu-se mai mult în lumina slabă, îl salută sfios din cap pe Melio. Pardon, n-am vrut să vă-ntrerup conversaţia.

Sol inspiră adânc.

- Nu-i nimic, puştoaico. Rachel, dânsul este domnul Arundez de la Universitatea Reichs de pe Freeholm. Domnule Arundez, ea este fiica mea, Rachel.

- Încântată de cunoştinţă, spuse Rachel radiind de încântare sinceră. Tiii, Reichs! V-am citit pliantele. Mi-ar plăcea să ajung acolo cândva.

Melio aprobă rigid. Sol îi zări încordarea din umeri şi trunchi.

- Ai..., începu Melio. Vreau să zic, ce materie ţi-ar plăcea să studiezi acolo?

Sol crezu că durerea din glasul bărbatul trebuia să fie sesizabilă pentru Rachel, însă ea doar strânse din umeri şi râse.

- Oh, tiii, din toate! Domnul Eikhardt - proful de paleontologie/arheologie din cursul avansat pe care-l urmez la Centrul Educaţional - zice că au un departament de artefacte antice şi clasice excepţional.

- Aşa-i, reuşi să spună Melio.

Rachel se uită timid de la tatăl ei la străin, aparent simţind existenţa unei tensiuni, dar nebănuindu-i sursa.

- Cred că mai mult vă-ntrerup discuţia. Mă duc înăuntru şi mă bag în pat. Am impresia că m-a prins un virus ciudat... un fel de meningită zice mama, care mă face cam prostuţă. Oricum, mă bucur că v-am cunoscut, domnule Arundez. Sper să vă văd într-o bună zi în Reichs.

- Şi eu sper asta, zise Melio fixând-o atât de intens în crepuscul, încât Sol avu impresia că încerca să memoreze tot ce însemna secunda aceea.

- Bine atunci..., rosti Rachel şi se retrase, iar pantofii ei cu tălpi de cauciuc scârţâiră pe trotuar, noapte bună. Ne vedem dimineaţă, tată.

- Noapte bună, Rachel.

Ea se opri în uşa casei. Lumina lămpilor de pe peluză o făceau să pară mult mai tânără de treisprezece ani.

- Te-am pupat şi-am plecat.

- Aferim, mai vorbim, zise Sol şi-l auzi pe Melio şoptind la unison aceleaşi cuvinte.

Rămaseră o vreme în tăcere, simţind cum noaptea se instala peste orăşel. Un băiat pe o bicicletă trecu pe lângă ei şi frunzele pârâiră sub roţi, iar spiţele scânteiară în cercurile de lumină de sub vechile felinare stradale.

- Vino în casă, se adresă Sol bărbatului tăcut. Sarai va fi foarte încântată să te vadă. Rachel doarme deja.

- Nu acum, zise Melio.

Era o umbră acolo, cu mâinile tot în buzunare.

- Trebuie să... a fost o greşeală, Sol. Dădu să se întoarcă, apoi privi peste umăr. O să telefonez când ajung pe Freeholm, spuse el. O să organizăm altă expediţie.

Sol încuviinţă. Trei ani pentru tranzit, gândi el. Dacă ar pleca discard, ea va avea... aproape zece ani înainte ca ei să ajungă.

- Bine, spuse el.

Melio se opri, ridică mâna în semn de rămas-bun şi porni în lungul bordurii, ignorând frunzele ce trosneau sub picioare.

Sol nu-l mai văzu niciodată în persoană.

Cea mai mare Biserică a lui Shrike din Web se afla pe Lusus şi Sol se teleproiectă acolo cu două săptămâni înainte de a zecea aniversare a lui Rachel. Clădirea în sine nu era cu mult mai mare decât o catedrală de pe Vechiul Pământ, dar părea gigantică cu efectul ei de arcuri butante, cu nivelurile superioare răsucite şi zidurile de susţinere din vitralii. Sol era indispus şi gravitaţia lususeană brutală nu contribuia la ameliorarea stării sale sufleteşti. În ciuda întâlnirii care-i fusese fixată de episcop, el trebui să aştepte mai bine de cinci ore înainte de a i se îngădui să intre în sfânta sfintelor. Petrecu majoritatea timpului, privind sculptura

de douăzeci de metri din oţel şi policrom care se rotea lent şi care ar fi putut să-l reprezinte pe legendarul Shrike... şi în acelaşi timp ar fi putut să fie un omagiu abstract adus tuturor armelor cu muchii inventate vreodată. Sol era mai interesat de cele două globuri roşii ce pluteau în interiorul spaţiului de coşmar care ar fi putut să fi fost un craniu.

- Domnul Weintraub?

- Da, Excelenţă, încuviinţă Sol.

Observă că acoliţii, exorciştii, diaconii şi ostiarii care-i ţinuseră tovărăşie în timpul lungii aşteptări se prosternaseră pe lespezile întunecate la intrarea marelui preot. Sol făcu o plecăciune scurtă.

- Te rog, te rog, domnule Weintraub, intră, rosti preotul.

Indică uşa către sanctuarul Shrike printr-un gest larg al braţului acoperit de faldurile robei.

Sol intră, se trezi într-un loc întunecos şi plin de ecouri, nu foarte diferit de scena din visul lui recurent, şi se aşeză acolo unde îi indicase episcopul. Când clericul se îndreptă spre propriul său loc, asemănător unui tron micuţ îndărătul unui birou cu sculpturi complicate, însă modern în toate detaliile, Sol observă că marele preot era un lususean nativ, care se îngrăşase şi avea fălci dolofane, totuşi rămânea formidabil în felul acela în care păreau să fie toţi locuitorii de pe Lusus. Roba îi era frapantă prin culoarea roşie... un roşu strălucitor, arterial, unduind mai degrabă ca un fluid aflat într-un recipient decât ca mătasea sau catifeaua, cu tiv de hermină onix. Episcopul purta pe toate degetele inele mari, care alternau roşu şi negru, producând un efect tulburător asupra lui Sol.

- Excelenţa Voastră, începu Sol, îmi cer scuze din capul locului pentru orice încălcare a protocolului ecleziastic pe care am comis-o... sau pe care o pot

comite. Mărturisesc că ştiu puţine despre Biserica lui Shrike, dar ceea ce ştiu m-a adus aici. Vă rog să mă scuzaţi dacă în mod nepotrivit îmi afişez ignoranţa prin modul stângaci de folosire a titlurilor sau termenilor.

Episcopul flutură din degete spre Sol. Pietrele roşii şi negre sclipiră în lumina slabă.

- Titlurile nu sunt importante, domnule Weintraub. Este acceptabil pentru un necredincios să ni se adreseze cu „Excelenţa Voastră". Trebuie să îţi precizez însă că denumirea oficială a modestului nostru grup este Biserica Ispăşirii Finale, iar entităţii pe care cu atâta nepăsare lumea o numeşte... Shrike... noi ne adresăm... atunci când îi rostim numele... cu Stăpânul Durerii sau, în mod obişnuit, Avatarul. Te rog, continuă cu întrebarea importantă pe care spuneai că o ai pentru noi. Sol se plecă uşor.

- Excelenţa Voastră, sunt un profesor...

- Scuză-ne pentru întrerupere, domnule Weintraub, dar dumneata eşti mai mult decât un simplu profesor. Eşti un cărturar, un exeget. Noi suntem foarte familiarizaţi cu scrierile dumitale de hermeneutica moralei. Logica lor este greşită, însă destul de provocatoare. Noi o utilizăm cu regularitate în cursurile noastre de apologie doctrinală. Te rugăm, continuă.

Sol clipi. Lucrările lui erau aproape necunoscute în exteriorul unor cercuri academice foarte rarefiate, iar această recunoaştere îl luase prin surprindere. În cele cinci secunde de care avu nevoie pentru a-şi reveni, Sol aprecie că era preferabil să creadă că episcopul Shrike dorise să ştie cu cine stătea de vorbă şi că avea un excelent personal de documentare.

- Excelenţa Voastră, formaţia mea este irelevantă. V-am solicitat această audienţă deoarece copilul meu... fiica mea... s-a îmbolnăvit ca posibil rezultat al cercetărilor pe care le întreprindea într-o regiune care

are o anume importanţă pentru Biserica voastră. Mă refer desigur la aşa-numitele Cripte ale Timpului de pe planeta Hyperion.

Episcopul dădu lent din cap. Sol se întrebă dacă el ştia despre Rachel.

- Domnule Weintraub, eşti conştient de faptul că regiunea la care te-ai referit... pe care noi o numim Chivotul Legii... a fost recent declarată zonă interzisă pentru aşa-zişii cercetători de către Consiliul guvernării Hyperion?

- Da, Excelenţa Voastră. Am auzit lucrul acesta. Înţeleg că Biserica voastră a intermediat în aprobarea legislaţiei respective.

Episcopul nu răspunse la afirmaţia aceea. Clopoţei răsunară departe, în penumbrele apăsate de stratul de fum de tămâie.

- Oricum, Excelenţa Voastră, am sperat că un aspect al doctrinei Bisericii voastre ar putea arunca o lumină asupra bolii fiicei mele.

Episcopul înclină capul înainte, astfel încât singura rază de soare care-l lumina sclipi pe fruntea lui şi-i cufundă ochii în umbre.

- Domnule Weintraub, doreşti să fii educat religios în misterele Bisericii?

Sol îşi atinse barba cu un deget.

- Nu, Excelenţa Voastră, decât dacă procedând în felul acesta aş putea îmbunătăţi starea de sănătate a fiicei mele.

- Şi doreşte fiica dumitale să fie iniţiată în Biserica Ispăşirii Finale?

Sol şovăi preţ de o bătaie a inimii.

- Din nou, Excelenţa Voastră, ea doreşte să fie sănătoasă. Dacă intrarea în Biserică ar vindeca-o sau ajuta-o, ar fi un argument foarte serios.

Episcopul se lăsă pe spate în foşnetul robei. Roşul începu să curgă dinspre el în penumbră.

- Domnule Weintraub, dumneata vorbeşti despre legile fizice. Biserica noastră este arbitrul final al Mântuirii spirituale. Conştientizezi faptul că primul derivă în mod invariabil din cea de-a doua?

- Ştiu că aceasta este o afirmaţie veche şi respectată peste tot, zise Sol. Binele integral al fiicei mele e grija soţiei mele şi a mea.

Episcopul îşi rezemă capul masiv pe pumnul său.

- Domnule Weintraub, care este natura bolii fiicei dumitale?

- Este... o boală asociată timpului, Excelenţa Voastră.

Episcopul se îndreptă, brusc încordat.

- Şi în care dintre locurile sfinte spuneai că a contractat fiica dumitale această maladie, domnule Weintraub?

- Artefactul numit Sfinxul, Excelenţa Voastră. Episcopul se ridică atât de brusc, încât hârtiile de pe biroul său fură trântite pe podea. Chiar şi fără veşminte, bărbatul ar fi fost de două ori mai masiv decât Sol. În robele roşii ce fluturau, stând în picioare, preotul Shrike se înălţa deasupra lui Sol ca întruparea morţii stacojii.

- Poţi pleca! tună bărbatul mătăhălos. Fiica ta este făptura cea mai binecuvântată, dar şi mai blestemată. Nici tu, nici Biserica... şi nici vreun alt mijlocitor din viaţa aceasta... nu poate face nimic pentru ea.

Sol se păstră ferm, fără să se scoale de pe scaun.

- Excelenţa Voastră, dacă există vreo posibilitate...

- NU! răcni episcopul, roşu acum şi la faţă. Tastă ceva pe birou. Exorcişti şi diaconi apărură în uşă, cu mantii negre tivite cu roşu ca un ecou ameninţător al episcopului. Ostiarii înveşmântaţi complet în negru se contopeau cu umbrele.

- Audienţa a luat sfârşit, spuse episcopul mai puţin răsunător, dar infinit mai radical. Fiica ta a fost aleasă de Avatar pentru a ispăşi într-un mod în care toţi păcătoşii şi necredincioşii vor trebui să sufere într-o bună zi. Într-o zi care este foarte aproape.

- Excelenţa Voastră, dacă îmi mai puteţi acorda cinci minute...

Episcopul pocni din degete şi exorciştii înaintară, pentru a-l escorta afară pe Sol. Bărbaţii erau lususeani. Unul singur dintre ei s-ar fi putut descurca în faţa a cinci cărturari de dimensiunile lui Sol.

- Excelenţa Voastră..., strigă Sol după ce se descotorosi de mâinile primului bărbat.

Ceilalţi trei exorcişti interveniră, cu diaconii la fel de voinici gata să-i ajute aflaţi în apropiere. Episcopul se întorsese cu spatele şi părea că priveşte în beznă.

Sanctuarul exterior răsună de icnete şi târşâiturile călcâielor lui Sol şi de cel puţin un geamăt sonor, când piciorul lui luă contact cu părţile cel mai puţin ecleziastice ale conducătorului exorciştilor. Rezultatul final nu fu deloc afectat. Sol ateriza în stradă. Înainte de a-i întoarce spatele, ultimul ostiar îi aruncă pălăria mototolită.

Alte zece zile petrecute pe Lusus nu-i aduseră nimic bărbatului, decât sporirea oboselii cauzată de gravitaţie. Aparatul birocratic al Templului nu-i răspundea la apeluri. Tribunalele nu-i puteau oferi nici o înlesnire, iar exorciştii stăteau la datorie îndărătul uşilor vestibulului.

Sol se teleproiectă pe Noul Pământ şi Vectorul Renaştere, pe Fuji şi TC2, pe Deneb Drei şi Deneb Vier, însă peste tot templele lui Shrike îi erau închise.

Epuizat, frustrat, rămas fără bani, Sol se teleproiectă pe Lumea lui Barnard, scoase VEM-ul din

parcarea pe termen lung şi sosi acasă cu o oră înainte de aniversarea lui Rachel.

- Mi-ai adus ceva, tati? întrebă curioasă fetiţa de zece ani.

Sarai îi spusese în ziua aceea că Sol fusese plecat.

Sol scosese pachetul ambalat. Era toată seria de cărţi Anne de la Green Gables. Nu ceea ce dorise să-i aducă el.

- Pot să-l deschid?

- Mai târziu, micuţo. Cu celelalte cadouri.

- Te rog, tati! înainte să vină Niki şi ceilalţi copii. Sol aruncă o privire spre Sarai şi soţia lui clătină din cap în tăcere. Rachel îşi amintise cu numai câteva zile în urmă să le invite la petrecere pe Niki, Linna şi ceilalţi prieteni ai ei. Sarai încă nu găsise nici o scuză.

- Bine, Rachel, spuse el. Dar numai pe ăsta, înainte de petrecere.

În vreme ce fetiţa rupea ambalajul pacheţelului, Sol văzu pachetul cel uriaş din living, legat cu funde roşii. Bicicleta cea nouă, desigur. Rachel ceruse o bicicletă nouă cu un an înainte de a zecea ei aniversare. Obosit, Sol se întrebă dacă ea avea să fie surprinsă mâine să găsească bicicleta nouă în ziua dinaintea celei de a zecea aniversări. Sau poate că aveau să înlăture bicicleta peste noapte, în timpul somnului ei.

Sol se prăbuşi pe canapea. Panglica roşie îi reamintea de robele episcopului.

Lui Sarai nu-i fusese niciodată uşor să abandoneze trecutul. De fiecare dată când spăla, împăturea şi punea în dulap hainele rămase prea mari ale lui Rachel, ea vărsase în taină lacrimi despre care Sol ştiuse cumva. Sarai preţuise fiecare etapă a copilăriei lui Rachel, bucurându-se de normalitatea cotidiană a lucrurilor; o normalitate pe care o accepta tăcut ca fiind momentele cele mai bune din viaţă. Întotdeauna ea simţise că

esenţa vieţii unui om nu rezida în primul rând în momentele de vârf, ziua nunţii şi triumfurile care erau evidenţiate în memorie ca date înconjurate cu roşu în calendarele vechi, ci, mai degrabă, în succesiunea lipsită de conştientizare a fleacurilor - după-amiezile de weekend în care membrii familiei îşi vedeau fiecare de preocupările personale, conexiunile şi intersectările lor întâmplătoare, dialogurile iminent nememorabile -, pentru că suma unor asemenea ore crea o sinergie care era importantă şi eternă.

Sol o găsi pe Sarai în pod, plângând încetişor pe măsură ce scotocea prin cutii. Nu mai erau însă lacrimile blânde pe care ea le vărsase cândva pentru sfârşitul flecuşteţelor. Sarai Weintraub era furioasă.

- Ce faci, mamă?

- Rachel are nevoie de haine. Toate îi sunt prea mari. Ce se potriveşte pe o fată de opt ani nu se potriveşte pe una de şapte. Mai am nişte lucruşoare de-ale ei, pe-aici pe undeva.

- Lasă-le, făcu Sol. O să-i cumpărăm altele noi. Sarai clătină din cap.

- Ca să se-ntrebe în fiecare zi unde i-au dispărut toate hainele ei favorite? Nu. Am păstrat unele. Sunt pe-aici, pe undeva.

- Fă-o mai târziu.

- La naiba, nu există mai târziu! zbieră Sarai, apoi se întoarse cu spatele la Sol şi-şi duse mâinile la faţă. Iartă-mă.

Sol o cuprinse în braţe. În ciuda tratamentelor Poulsen limitate, braţele goale ale femeii erau mult mai subţiri decât şi le reamintea el. Noduri şi corzi sub piele bătucită. O strânse la piept.

- Iartă-mă, repetă ea plângând acum fără să se mai ascundă. Pur şi simplu, nu-i drept.

- Nu, încuviinţă Sol, nu-i drept.

Razele soarelui care pătrundeau prin ferestrele prăfuite ale podului împrăştiau o lumină tristă, de catedrală. Lui Sol îi plăcuse dintotdeauna mirosul din poduri - făgăduiala încinsă şi stătută a unui loc atât de puţin utilizat şi plin de comori viitoare. Azi era ruinată.

Se ghemui lângă o ladă.

- Haide, iubito, rosti el, să căutăm împreună.

Rachel continuă să fie fericită, implicată în viaţă, doar vag derutată de neconcordanţele cu care se confrunta în fiecare dimineaţă când se deştepta. Pe măsură ce întinerea, deveni mai uşor să i se explice superficial modificările ce păreau să se fi produs peste noapte - dispariţia ulmului bătrân din faţa casei, noul bloc cu apartamente de pe colţul unde trăise domnul Nesbitt în casa lui în stil colonial, absenţa prietenilor ei, şi Sol începu să vadă, ca niciodată până atunci, flexibilitatea copiilor. El şi-o imagina acum pe Rachel trăind pe creasta gata să se spargă a talazului temporal, fără să zărească adâncurile întunecate ale oceanului din faţă, păstrându-şi echilibrul graţie micului ei stoc de amintiri şi a unei totale dăruiri faţă de cele douăsprezece până la cincisprezece ore de prezent ce-i erau îngăduite în fiecare zi.

Nici Sol şi nici Sarai nu doreau ca fiica lor să fie izolată de alţi copii şi era greu să găsească modalităţi de a stabili contacte. Rachel era încântată să se joace cu „fetiţa cea nouă" sau „băieţelul cel nou" din vecini - copii ai altor instructori, nepoţii prietenilor, pentru o vreme chiar cu fiica lui Niki -, dar ceilalţi copii trebuiau să se obişnuiască cu felul în care Rachel îi întâmpina zilnic fără să-şi amintească nimic din trecutul lor comun şi numai câţiva aveau sensibilitatea de a continua şarada aceasta de dragul unui tovarăş de joacă.

Povestea maladiei unice a lui Rachel nu era desigur un secret în Crawford. Se răspândise prin

colegiu în primul an după revenirea ei şi la scurtă vreme după aceea o ştiuse tot oraşul. Crawford reacţionase în maniera străveche a aşezărilor mici - unii bârfeau întruna, alţii nu-şi puteau ascunde din glas şi privire compătimirea şi satisfacţia faţă de necazul altuia - totuşi în general comunitatea îşi strânsese aripile proiectoare în jurul familiei Weintraub precum o cloşcă stângace care-şi apără puii.

Cu toate acestea li se îngăduise să-şi urmeze vieţile, ba chiar atunci când Sol trebui să renunţe la unele cursuri şi apoi să solicite o pensionare timpurie din cauza călătoriilor pe care le întreprindea căutând tralament medical pentru Rachel, motivul real nu fusese menţionat de nimeni.

Bineînţeles însă nu putea să dureze la nesfârşit şi în ziua de primăvară când Sol ieşi pe verandă şi-şi văzu fiica de şapte ani plângând şi întorcându-se din parc înconjurată de o ceată de reporteri, cu teleimplanturile sclipind şi comagendele întinse, el ştiu că o etapă a vieţii lor se sfârşise pentru totdeauna. Sol sări de pe verandă şi alergă spre Rachel.

- Domnule Weintraub, este adevărat că fiica dumneavoastră a contractat o boală temporală terminală? Ce se va-ntâmpla după şapte ani? Va dispărea pur şi simplu?

- Domnule Weintraub! Domnule Weintraub! Rachel zice că ea crede că Raben Dowell este directorul Senatului şi că ne aflăm în anul 2711 d.Hr. A pierdut complet aceşti treizeci şi patru de ani sau este o iluzie cauzată de maladia lui Merlin?

- Rachel! Mai ţii minte când erai o femeie matură? Cum te simţi să fii din nou copil?

- Domnule Weintraub! Domnule Weintraub! Doar încă o imagine, vă rog! Ce ziceţi să luaţi o fotografie a

lui Rachel când era matură, iar dumneavoastră şi copilul să staţi lângă ea, privind-o?

- Domnule Weintraub! Este adevărat că-i vorba despre blestemul Criptelor Timpului? Rachel a văzut monstrul Shrike?

- Hei, Weintraub! Sol! Solly! Ce-o să faci tu şi nevasta după ce-o să dispară puştoaica?

Un reporter bloca drumul lui Sol către uşa din faţă. Bărbatul se aplecă în faţă, cu lentilele stereo ale ochilor săi extinzându-se într-un zoom pe Rachel. Sol îl prinse de părul său lung - convenabil legat în coadă - şi-l trase în lateral, îndepărtându-l din cale.

Haita urlă şi zbieră în exteriorul casei timp de şapte săptămâni. Sol înţelese ceea ce ştiuse şi uitase despre comunităţile foarte mici: erau frecvent iritante, întotdeauna mărginite, uneori indiscrete la nivel personal, dar nu subscriseseră niciodată la moştenirea malițioasă a aşa-numitului „drept al publicului la informaţii".

Webul o făcea. În loc să îngăduie ca familia să-i devină prizoniera permanentă a reporterilor asediatori, Sol trecu la ofensivă. Aranja interviuri cu cele mai atotpătrunzătoare programe de ştiri prin cablu teleproiector, participă la discuţii Totalitate şi se deplasă în persoană la Conclavul de Cercetări Medicale Concourse. În zece luni standard, el ceru ajutor pentru fiica sa pe optzeci de planete.

Ofertele se revărsară din zece mii de surse, totuşi grosul lor provenea de la tămăduitori spirituali, promotori de proiecte, cercetători instituţionali şi liber-profesionişti care-şi ofereau serviciile în schimbul publicităţii, adoratori ai sectei Shrike şi alţi fanatici religioşi care atrăgeau atenţia că Rachel îşi merita soarta, solicitări ale agenţiilor publicitare pentru asocierea cu produsele lor, oferte ale agenţilor mass-

media de a „se ocupa" de Rachel pentru asemenea asocieri, expresii de simpatie ale unor oameni simpli - incluzând frecvent cipuri de credit, expresii de neîncredere ale savanţilor, oferte ale producătorilor de holouri şi editurilor pentru drepturi exclusive ale poveştii vieţii lui Rachel şi o cascadă de oferte imobiliare.

Universitatea Reichs plăti munca unei echipe de evaluatori care să sorteze ofertele şi să vadă dacă Rachel putea beneficia de ceva. Majoritatea mesajelor fură îndepărtate. Câteva oferte medicale sau de cercetare fură examinate cu toată seriozitatea. În cele din urmă, nici una nu păru să ofere o direcţie de cercetare sau terapie experimentală pe care Reichs să n-o fi testat deja.

O carte poştală sperlumică atrase atenţia lui Sol. Provenea de la Preşedintele Kibbutzului K'far Shalom de pe Hebron şi spunea doar atât:

DACĂ SE ÎNTRECE MĂSURA, VINO.

În scurt timp, măsura fu depăşită. După primele luni de publicitate, asediul păru să se ridice, însă acela fu doar preludiul actului doi. Tabloidele îl numeau pe Sol „Jidovul rătăcitor", tatăl disperat care colinda prin toate colţurile Webului în căutarea unei cure pentru boala ciudată a copilului său - o etichetă ironică, ţinând seama de neplăcerea de o viaţă a lui Sol faţă de călătorii. În mod inevitabil, Sarai era „mama îndurerată", iar Rachel „copila condamnată" sau, într-un titlu inspirat: „Victima virgină a blestemului Criptelor Timpului". Nici un membru al familiei nu putea ieşi din casă fără să nu dea peste un reporter sau imag ascuns după vreun arbore.

Crawford descoperi că din nefericirea familiei Weintraub se puteau câştiga bani. Iniţial, oraşul se menţinuse distant, dar când întreprinzători din Bussard

City apăruseră cu prăvălii de suvenire, tarabe cu tricouri, tururi de vizitare şi chioşcuri cu dataci-puri pentru turiştii care veneau în număr tot mai mare, afaceriştii locali mai întâi şovăiseră, după care deciseseră în unanimitate că, dacă existau oportunităţi comerciale, profiturile nu trebuiau să iasă din oraş.

După patru sute treizeci şi opt de ani standard de singurătate relativă, oraşul Crawford primi un terminex teleproiector. Vizitatorii nu mai trebuiau să rabde zborul de douăzeci de minute de la Bussard City. Mulţimile sporiră.

În ziua în care se mutară, ploua cu găleata şi străzile erau pustii. Rachel nu plânse, însă privi cu ochi măriţi toată ziua şi vorbi cu glas scăzut. Era cu zece zile înainte de a şasea ei aniversare.

- Tati, dar de ce trebuie să ne mutăm?

- Aşa trebuie, iubito.

- Dar de ce?

- E ceva ce trebuie să facem, micuţo. O să-ţi placă Hebron. Sunt multe parcuri acolo.

- Dar de ce n-aţi spus niciodată c-o să ne mutăm?

- Am spus, iubito. Probabil că ai uitat.

- Şi ce-o să facă bunu' şi buna şi unchiu' Richard şi mătuşa Tetha şi unchiu' Saul şi toţi ceilalţi?

- Pot veni oricând să ne viziteze.

- Şi ce-o să se-ntâmple cu Niki şi Linna şi prietenele mele?

Sol nu spuse nimic, ci duse ultimele bagaje la VEM. Casa fusese vândută şi era goală; mobilierul fusese dat spre vânzare sau deja trimis spre Hebron. Timp de o săptămână fusese un flux continuu de rude şi prieteni vechi, colegi asociaţi, ba chiar şi unii dintre membrii echipei de medici din Reichs care lucraseră cu Rachel timp de optsprezece ani. Totuşi acum strada era pustie. Ploaia se revărsa peste cupola de perspex a

VEM-ului vechi, şiroind în pârâiaşe întreţesute. Ei trei rămaseră în vehicul pentru o vreme, privind casa. Interiorul mirosea a lână umedă şi a păr jilav.

Rachel strânse în braţe ursuleţul pe care Sarai îl recuperase din pod cu şase luni în urmă.

- Nu-i corect, zise ea.

- Nu, încuviinţă Sol. Nu-i corect.

Hebron era o planetă-deşert. Patru secole de terraformare făcuseră atmosfera respirabilă şi un milion de hectare de teren arabil. Creaturile care locuiseră aici anterior fuseseră mici, dure şi incredibil de precaute, dar la fel erau şi creaturile importate de pe Vechiul Pământ, incluzându-i şi pe oameni.

- Ah, exclamă Sol în ziua în care ajunseră în Dan, sătucul pârlit de deasupra kibbutzului K'far Shalom ars de soare, ce masochişti suntem noi, evreii! Când a început Hegira am avut de ales dintre douăzeci de mii de planete cartografiate şi tâmpiţii ăia au venit aici.

Totuşi nu masochismul îi adusese nici pe primii colonişti, nici pe Sol şi familia sa. Hebron era în majoritate acoperit de deşert, însă zonele fertile erau aproape înspăimântător de fertile. Universitatea Sinai era respectată în tot Webul şi Centrul ei Medical aducea pacienţi bogaţi şi un venit sănătos pentru cooperativă. Hebron avea un singur terminex teleproiector în Noul Ierusalim şi nu îngăduia portaluri nicăieri altundeva. Întrucât nu aparţinea nici Hegemoniei, nici Protectoratului, Hebron îi taxa zdravăn pe călători pentru privilegiul teleproiectării şi nu îngăduia nici unui turist să iasă din Noul Ierusalim. Pentru un evreu care căuta intimitate, era poate locul cel mai sigur dintre cele trei sute de planete călcate de om.

Kibbutzul era o cooperativă mai degrabă prin tradiţie decât prin modul de operare. Familia Weintraub fu primită călduros în propria ei casă - un loc modest

care oferea chirpici copt la soare, curbe în loc de unghiuri drepte şi podele simple de lemn, dar care în acelaşi timp oferea de pe deal panorama unei întinderi infinite de nisip dincolo de pâlcurile de portocali şi măslini. Soarele părea să cauterizeze totul, gândi Sol, până şi grijile şi coşmarurile. Lumina era un adevărat fenomen. Seara, casa lor strălucea trandafiriu vreme de o oră după apusul soarelui.

În fiecare dimineaţă, Sol stătea lângă patul fiicei sale până la trezirea ei. Primele minute de confuzie ale fetiţei îl îndurerau întotdeauna, dar se asigura că el era prima imagine pe care Rachel o vedea zilnic. O ţinea în braţe în timp ce ea îşi punea întrebările.

- Unde suntem, tati?

- Într-un loc minunat, micuţo. La micul dejun, o să-ţi povestesc totul despre el.

- Cum am ajuns aici?

- Prin teleproiectare, zbor şi apoi niţel mers pe jos, răspundea el. Nu-i chiar aşa departe... totuşi îndeajuns de departe ca să fie ca o aventură.

- Dar patul meu i-aici... şi jucăriile mele... de ce nu-mi amintesc când am venit?

Iar Sol o prindea cu blândeţe de umeri, se uita în ochii ei căprui şi spunea:

- Ai avut un accident, Rachel. Mai ţii minte în Broscoiul trist, când Terrence s-a lovit la cap şi pentru câteva zile a uitat unde locuia? Cam aşa ceva s-a-n-tâmplat.

- Eu sunt mai sănătoasă acum?

- Da, zicea Sol, acum eşti perfect sănătoasă.

Şi casa se umplea cu mirosul micului dejun, iar ei ieşeau pe terasă unde îi aştepta Sarai.

Rachel avea mai mulţi tovarăşi de joacă decât oricând. La şcoala cooperativei kibbutzului ea era întotdeauna musafirul primit cu braţele deschise,

întâmpinat în fiecare zi ca şi când ar fi fost prima dată. În după-amiezile lungi, copiii se jucau în livezi şi explorau în lungul stâncilor.

Avner, Robert şi Ephraim, bătrânii Consiliului, îl îmboldiră pe Sol să reînceapă lucrul la cartea lui. Hebron se mândrea cu numărul mare de cărturari, artişti, muzicieni, filozofi, scriitori şi compozitori pe care-i găzduia în calitate de cetăţeni şi rezidenţi pe termen lung. Locuinţa, îi atraseră ei atenţia, era un cadou din partea statului. Pensia lui Sol, deşi mică potrivit standardelor Webului, era mai mult decât suficientă pentru nevoile lor modeste în K'far Shalom. Spre surpriza sa, Sol descoperi că îi făcea plăcere munca fizică. Indiferent dacă lucra în livezi, dacă îndepărta pietrele de pe terenurile încă necultivate sau dacă repara un zid de deasupra oraşului, el constată că mintea şi spiritul lui îi erau mai libere decât fuseseră de mulţi ani. Descoperi că se putea lupta cu Kierkegaard, în timp ce aştepta să se usuce mortarul, şi să găsească înţelesuri noi în Kant şi Vandeur, pe când examina cu atenţie merele în căutare de viermi. La vârsta de şaptezeci şi trei de ani standard, Sol îşi câştigă primele bătături.

Serile se juca împreună cu Rachel, apoi se plimba pe la poalele dealurilor cu Sarai, în vreme ce Judy sau altă fată din vecini o păzea pe fetiţa lor care dormea. Într-un weekend, merseră la Noul Ierusalim.

Numai Sol şi Sarai - prima zi petrecută în doi după şaptesprezece ani standard, de când Rachel revenise pentru a locui cu ei.

Însă nu totul era idilic. Prea dese erau nopţile în care Sol se trezea singur în pat şi mergea desculţ pe hol, ca s-o găsească pe Sarai privind-o pe Rachel în somn. Şi adesea la sfârşitul unei zile lungi, făcându-i baie lui

Rachel în cada ceramică veche sau învelind-o, sub strălucirea trandafirie a pereţilor, copila rostea:

- Îmi place aici, tati, dar mâine putem pleca acasă?

Iar Sol încuviinţa din cap. Iar după povestea de dinainte de culcare şi cântecul de leagăn şi sărutul de somn uşor, convins că ea dormise, începea să se furişeze în vârful picioarelor din cameră, doar ca să audă înăbuşitul „Te-am pupat şi-am plecat" dinspre forma învelită în pătură de pe pat, la care el trebuia să răspundă „Aferim, mai vorbim". Şi zăcând el însuşi întins în pat, lângă trupul respirând uşor şi posibil adormit al femeii pe care o iubea, Sol privea razele de lumină slabă ale uneia sau ale ambelor luni ale Hebronului deplasându-se peste pereţii grosolani şi vorbea cu Dumnezeu.

Sol vorbea cu Dumnezeu de câteva luni înainte de a-şi da seama ce făcea. Ideea îl amuza. Dialogurile nu erau în nici un caz rugi, ci luau forma unor monologuri furioase, care - cu numai puţin înainte de a se preschimba în diatribe - deveneau certuri viguroase cu propria sa persoană. Atât doar că nu erau purtate exclusiv cu propria sa persoană. Într-o zi, Sol înţelese că subiectele dezbaterilor înfierbântate erau atât de profunde, mizele ce trebuiau soluţionate atât de serioase, domeniul acoperit atât de vast, încât singura persoană pe care ar fi putut s-o ocărască pentru asemenea neajunsuri era Dumnezeu însuşi. Întrucât conceptul unui Dumnezeu personal, care să stea treaz nopţile şi să-şi facă griji în legătură cu oamenii, intervenind în vieţile indivizilor, fusese dintotdeauna absurd pentru Sol, ideea unor asemenea dialoguri îl făcea să-şi pună sub semnul întrebării sănătatea mentală.

Dar dialogurile continuară.

Sol dorea să ştie cum era posibil ca un sistem etic - şi mai puţin o religie atât de încăpăţânată, încât supravieţuise tuturor relelor cu care o putuse bombarda omenirea - să poată izvorî din porunca lui Dumnezeu adresată unui om de a-şi ucide fiul. Pentru Sol era lipsit de importanţă faptul că porunca aceea fusese revocată în ultima clipă. Nu conta că porunca fusese un test de supunere. Ba chiar ideea că supunerea lui Avraam îi îngăduise să devină părintele tuturor triburilor Israelului era cea care-i declanşa lui Sol crize de furie.

După cincizeci şi cinci de ani în care îşi închinase viaţa şi munca istoriei sistemelor morale, Sol Weintraub ajunsese la o singură şi de nezdruncinat concluzie: orice loialitate faţă de o divinitate sau concept sau principiu universal care punea supunerea mai presus de comportamentul decent faţă de un om inocent era crudă.

- Defineşte atunci „inocent", spuse glasul vag amuzat, uşor pus pe gâlceava pe care Sol îl asocia cu aceste discuţii.

- Un copil este inocent, gândi Sol. Aşa a fost Isaac. Aşa este Rachel.

- „Inocent" prin simpla calitate de a fi copil.

- Da.

- Şi nu există nici o situaţie în care sângele inocentului să trebuiască a fi vărsat pentru o cauză mai nobilă?

- Nu, gândi Sol. Nici una.

- Dar „inocent" nu se limitează la copii, presupun.

Sol şovăi, simţind o capcană, şi încercă să vadă încotro se îndrepta interlocutorul lui subconştient. Nu reuşi. Nu, gândi el, „inocent" include şi alte persoane în afară de copii.

- Ca Rachel, de pildă? La vârsta de douăzeci şi patru de ani? Inocenţii nu trebuie aşadar sacrificaţi, indiferent de vârstă?

- Aşa este.

- Poate că asta face parte din lecţia pe care Avraam trebuia s-o înveţe înainte de a putea fi părintele celei mai binecuvântate dintre naţiile Pământului.

- Care lecţie? gândi Sol. Care lecţie? Însă glasul din mintea lui dispăruse şi acum se auzeau doar sunetele păsărilor de noapte de afară şi respiraţia uşoară a soţiei lui de alături.

Rachel putea încă să citească la cinci ani. Sol avea dificultăţi în a-şi aminti când începuse ea să citească - păruse că fusese capabilă s-o facă dintotdeauna.

- Patru ani standard, spuse Sarai. Era la-nceputul verii... la trei luni după aniversarea ei. Mersesem la picnic pe pajiştea de deasupra colegiului şi Rachel se uita la cartea ei cu Ursuleţul Winnie, când a zis pe neaşteptate: „Aud o voce în cap".

Sol îşi aminti atunci.

Îşi aminti de asemenea bucuria pe care el şi Sarai o simţiseră faţă de dobândirea rapidă a noilor aptitudini pe care Rachel le dovedise la vârsta aceea. Îşi amintea, pentru că acum se confruntau cu reversul acelui proces.

- Tati, rosti Rachel din locul unde se întinsese pe podeaua cabinetului său, colorând cu atenţie, cât timp a trecut de la ziua de naştere a lui mami?

- A fost luni, spuse Sol preocupat de ceva ce citea. Aniversarea lui Sarai încă nu sosise, însă Rachel şi-o reamintea.

- Ştiu. Dar cât a trecut de atunci?

Sol citea un lung tratat talmudic despre supunere.

- Ştiu. Dar câte zile? Sol lăsă din mână cartea.

- Tu ştii care sunt zilele?

Lumea lui Barnard folosise calendarul vechi.

- Sigur că da, zise Rachel. Sâmbătă, duminică, luni, marţi, miercuri, joi, vineri, sâmbătă...

- Ai zis deja sâmbătă.

- Da. Dar acum câte zile?

- Poţi să numeri de la luni la joi?

Rachel se încruntă şi mişcă din buze. Încercă din nou, numărând de data aceasta pe degete.

- Patru zile?

- Bravo, spuse Sol. Poţi să-mi spui cât fac 10 minus 4, puştoaico?

- Ce-nseamnă minus?

Sol se sili să revină cu privirea asupra hârtiilor lui.

- Nimic, răspunse el. Ceva ce-o să înveţi la şcoală.

- Mâine, când ne ducem acasă?

-Da.

Într-o dimineaţă când Rachel plecă cu Judy ca să se joace cu ceilalţi copii - de acum era prea mică pentru a merge la şcoală - Sarai zise:

- Sol, trebuie s-o ducem pe Hyperion. Sol o privi fix.

- Poftim?

- M-ai auzit. Nu putem aştepta până ajunge prea mică pentru a mai umbla... a mai vorbi. În plus, noi nu întinerim. Râse fără veselie. Sună straniu, nu? Totuşi aşa este - noi nu întinerim. Într-un an sau doi, tratamentele Poulsen nu vor mai avea efect.

- Sarai, ai uitat? Toţi doctorii spun că Rachel n-ar putea supravieţui amneziei criogenice. Nimeni nu poate beneficia de SPL fără amnezie. Efectul Hawking poate înnebuni oamenii... sau mai rău.

- Nu contează, spuse Sarai. Rachel trebuie să se întoarcă pe Hyperion.

- Ce naiba tot vorbeşti? făcu Sol, iritat. Sarai îl prinse de mână.

- Crezi că eşti singurul care a avut visul?

- Visul? reuşi Sol să repete.

Ea oftă şi se aşeză la masa albă din bucătărie. Lumina dimineţii atingea plantele de pe pervaz ca un spot galben.

- Locul întunecat, zise ea. Luminile roşii de deasupra. Vocea. Care ne spunea să... ne spunea s-o luăm... să mergem pe Hyperion. Să aducem... o ofrandă.

Sol încercă să-şi umezească buzele, însă limba îi era uscată. Inima îi bubuia.

- Cui... Cui i se adresa? Sarai îl privi straniu.

- Amândurora. Dacă tu n-ai fi fost acolo... în vis cu mine... eu n-aş fi putut rezista niciodată anii aceştia.

Sol se prăbuşi în scaun. Se uită la mâna şi antebraţul ciudate care stăteau pe masă. încheieturile degetelor începuseră să se umfle de artrită; antebraţul avea vene puternic reliefate şi era acoperit de pete hepatice. Era mâna lui, bineînţeles. Se auzi rostind:

- Nu l-ai menţionat niciodată. N-ai spus niciodată vreun cuvânt...

De data aceasta, surâsul lui Sarai fu lipsit de amărăciune.

- De parcă ar mai fi trebuit! De câte ori ne-am trezit amândoi în beznă? Tu, acoperit de sudoare... Am ştiut din capul locului că nu era doar un vis. Trebuie să mergem, tată. Să mergem pe Hyperion.

Sol mişcă mâna. Continua s-o perceapă ca şi cum n-ar fi fost parte din el.

- De ce? Pentru numele lui Dumnezeu, de ce, Sarai? N-o putem... jertfi pe Rachel...

- Bineînţeles că nu, tată. Nu te-ai gândit la asta? Trebuie să ne ducem pe Hyperion... acolo unde ne va îndruma visul... şi să ne oferim pe noi în locul ei.

- Să ne oferim pe noi, repetă Sol.

Se întrebă dacă avea un atac de cord. Pieptul îl durea atât de rău, încât nu putea să inspire adânc.

Rămase tăcut un minut întreg, convins că dacă va încerca să pronunţe un cuvânt, nu-i va scăpa decât un geamăt. După alt minut, spuse:

- De cât timp te-ai... gândit la asta, mamă?

- Vrei să spui, de când am ştiut ce trebuie să facem? De un an, poate ceva mai mult. Imediat după a cincea ei aniversare.

- De un an! Şi de ce n-ai spus nimic?

- Te aşteptam pe tine. Să-ţi dai seama. Să înţelegi. Sol clătină din cap. Odaia i se părea îndepărtată şi uşor înclinată.

- Nu. Vreau să spun că nu pare... Trebuie să mă gândesc, mamă.

Sol se uită cum mâna necunoscută bătu mâna familiară a lui Sarai.

Ea încuviinţă în tăcere.

Sol petrecu trei zile şi nopţi în munţii arizi, mâncând doar pâinea cu coajă groasă pe care o adusese şi bând din termosul de condensare.

De zece mii de ori în ultimii douăzeci de ani îşi dorise ca el să se poată îmbolnăvi în locul lui Rachel; fiindcă dacă cineva trebuia să sufere, acesta trebuia să fie tatăl, nu copilul. Orice părinte ar fi simţit aşa, simţea aşa, de fiecare dată când copilul său zăcea rănit sau delirând de febră. Cu certitudine, nu putea să fie atât de simplu.

În arşiţa celei de a treia după-amiezi, pe când zăcea moţăind în umbra unei lespezi subţiri de piatră, Sol află că nu era atât de simplu.

- Este posibil ca acesta să fi fost răspunsul lui Avraam pentru Dumnezeu? Că el avea să fie jertfa, nu Isaac?

- Poate să fi fost al lui Avraam. Nu poate fi al tău.

- De ce?

Parcă primind un răspuns, Sol văzu imaginea ca de delir a unor adulţi dezbrăcaţi mergând spre cuptoare pe lângă oameni înarmaţi, cu mamele ascunzând copiii sub maldăre de haine. Văzu bărbaţi şi femei cu pielea atârnându-le în fâşii arse, purtând în braţe copiii năuciţi din tăciunii unui fost oraş. Sol ştiu că imaginile acelea nu erau vise, ci chiar realitatea Primului şi al celui de-al Doilea Holocaust, iar în înţelegerea aceea pricepu, chiar înainte ca vocea să-i vorbească în minte, care era răspunsul. Care trebuia să fie.

- Părinţii s-au oferit singuri. Sacrificiul acela a fost deja acceptat. Noi suntem dincolo de aşa ceva.

- Atunci ce? Ce?

Îi răspunse tăcerea. Sol se ridică în pârjolul direct al soarelui şi aproape căzu. O pasăre neagră se roti deasupra capului sau fu doar o viziune. Sol îşi agită pumnul către cerul de culoarea oţelului de armă.

- Îi foloseşti pe nazişti ca instrumentele tale. Dementţi. Monştri. Tu însuţi eşti un monstru blestemat.

Pământul se înclină şi Sol căzu pe o parte, pe pietrele ascuţite. Se gândi că era ca şi cum s-ar fi rezemat de un perete grosolan de rocă. Un bolovan de mărimea pumnului său îi ardea obrazul.

- Răspunsul corect pentru Avraam a fost supunerea, gândi Sol. Din punct de vedere etic, Avraam era el însuşi un copil. Aşa erau toţi oamenii pe vremea aceea. Răspunsul corect pentru copiii lui Avraam a fost să devină adulţi şi să se ofere ei înşişi ca jertfe. Care este răspunsul corect pentru noi?

Nu căpătă nici un răspuns. Solul şi cerul încetară să se mai rotească. După o vreme, Sol se ridică tremurând, îşi şterse sângele şi pietrişul încrustat în obraz şi coborî spre oraşul din valea de dedesubt.

- Nu, îi spuse Sol lui Sarai, nu vom merge pe Hyperion. Nu este soluţia corectă.

- Înseamnă că nu vrei să facem nimic.

Buzele lui Sarai erau albe când răspunse, dar îşi controla perfect vocea.

- Nu, nu vreau să facem lucrul greşit.

Sarai expiră într-un şuierat. Flutură din mână către fereastră, unde fetiţa lor de patru ani se vedea jucându-se cu nişte căluţi de lemn în curtea din spate.

- Crezi că ea are timp pentru ca noi să facem lucrul greşit… sau orice de fapt… la nesfârşit?

- Stai jos, mamă.

Sarai rămase în picioare. Pe partea din faţă a rochiei ei din bumbac arămiu se vărsaseră câteva grăuncioare de zahăr. Sol îşi aminti de femeia care se ridica nudă din siajul fosforescent al insulei mişcătoare de pe Maui-Legământul.

- Trebuie să facem ceva, zise ea.

- Am discutat cu mai bine de o sută de experţi medicali şi ştiinţifici. Ea a fost testată, înţepată, analizată şi torturată de douăzeci de centre de cercetări. Eu am fost la Biserica lui Shrike de pe toate planetele din Web; n-au vrut să mă primească. Melio şi ceilalţi experţi în Hyperion de la Reichs spun că Secta Shrike nu are în doctrina ei nimic de felul maladiei lui Merlin, iar indigenii de pe Hyperion nu au nici o legendă în privinţa bolii sau indicii despre vindecarea ei. Investigaţiile în cei trei ani cât a staţionat echipa pe Hyperion n-au arătat nimic. Acum cercetările acolo sunt interzise. Accesul în Criptele Timpului este acordat doar aşa-zişilor pelerini. Până şi obţinerea unei vize de călătorie spre Hyperion a devenit ca şi imposibilă. Iar dacă o luăm pe Rachel, drumul ar putea s-o ucidă.

Sol se opri să-şi tragă răsuflarea şi atinse din nou braţul lui Sarai.

- Îmi pare rău că trebuie să repet toate astea, mamă. Însă noi am făcut ceva.

- Nu îndeajuns, zise Sarai. Dacă am merge ca pelerini?

Sol încrucişa braţele, cuprins de frustrare.

- Biserica Shrike îşi alege victimele de sacrificiu dintre mii de voluntari. Webul este plin de oameni stupizi, deprimaţi. Puţini dintre ei se mai întorc.

- Şi asta nu dovedeşte ceva? şopti Sarai repede, presant. Cineva sau ceva îi atacă pe oamenii aceia.

- Bandiţi, spuse Sol. Sarai clătină din cap.

- Golemul.

- Vrei să spui Shrike?

- Este golemul, insistă Sarai. Acelaşi pe care-l vedem în vis.

Sol se simţi neliniştit.

- În vis, eu nu văd nici un golem. Ce golem?

- Ochii roşii care privesc, rosti Sarai. Este acelaşi golem pe care Rachel l-a auzit în noaptea aceea în Sfinx.

- De unde ştii că ea a auzit ceva?

- Este în vis, zise Sarai. Înainte ca noi să intrăm în locul unde aşteaptă golemul.

- Noi nu am visat acelaşi vis, spuse Sol. Mamă, mamă... de ce nu mi-ai spus toate astea până acum?

- Crezusem că o luam razna, murmură Sarai. Sol se gândi la conversaţiile lui secrete cu Dumnezeu şi cuprinse cu braţul umerii soţiei sale.

- Oh, Sol, şopti ea, mă doare atât de mult să privesc... Şi este atât de singuratic aici.

Sol o ţinu în braţe. Ei încercaseră să revină acasă - casa avea să fie întotdeauna Lumea lui Barnard - de vreo şase ori pentru a-şi vizita rudele şi prietenii, dar de fiecare dată vizitele fuseseră distruse de invazia reporterilor şi turiştilor. Nu era vina nimănui. Veştile călătoreau cvasiinstantaneu prin megadatasfera a o sută şaizeci de planete din Web. Pentru a-ţi satisface curiozitatea, era suficient să treci un card universal

peste diskeyul unui terminex şi să păşeşti printr-un teleproiector. Ei încercaseră să ajungă neanunţaţi şi călătorind incognito, totuşi nu erau spioni şi eforturile fuseseră patetice. În douăzeci şi patru de ore de la reintrarea lor în Web, erau asediaţi. Institute mari de cercetări şi centre medicale renumite ofereau cu uşurinţă măsurile de securitate pentru asemenea călătorii, dar prietenii şi rudele sufereau. Rachel însemna ŞTIRI.

- Poate că i-am mai putea invita pe Richard şi Tetha..., începu Sarai.

- Eu am o idee mai bună, spuse Sol. Du-te tu, mamă. Vrei să-ţi vezi sora, însă în acelaşi timp vrei să vezi, să auzi şi să miroşi casa... să priveşti un apus de soare lipsit de iguane... să te plimbi pe câmp. Du-te!

- Să mă duc? Doar eu? N-aş putea fi departe de Rachel...

- Prostii, spuse Sol. De două ori în douăzeci de ani - aproape patruzeci, dacă punem la socoteală bunele zile dinainte... oricum, de două ori în douăzeci de ani nu înseamnă neglijarea copilului. Este de mirare că familia asta se mai poate suporta reciproc, de atâta vreme de cât stăm laolaltă necontenit.

Sarai privi tăblia mesei, pierdută în gânduri.

- Dar nu mă vor găsi reporterii?

- Pun prinsoare că nu, răspunse Sol. Ei par a se focaliza asupra lui Rachel. Dacă te hăituiesc, întoarce-te. Eu însă cred că poţi sta o săptămână acasă înainte ca reporterii să-şi dea seama.

- O săptămână! icni Sarai. N-aş putea...

- Ba sigur că ai putea. De fapt, trebuie să poţi. Îmi va oferi nişte zile pentru a petrece mai mult timp cu Rachel şi după aceea, când tu vei reveni împrospătată, eu voi petrece câteva zile de lucru egoist la carte.

- Cea despre Kierkegaard?

- Nu. Ceva ce încerc să fac şi căreia i-am spus Problema lui Avraam.

- Mi se pare un titlu greoi, comentă Sarai.

- Şi problema este greoaie, încuviinţă Sol. Acum du-te şi fă-ţi bagajele. Mâine te vom conduce la Noul Ierusalim, ca să te poţi teleproiecta înainte de începerea sabatului.

- O să mă mai gândesc, zise ea pe un ton neconvins.

- O să-ţi faci bagajele, spuse Sol strângând-o iarăşi în braţe. Apoi, o întoarse cu spatele la fereastră, astfel ca să vadă holul şi uşa dormitorului. Du-te! Până vei reveni de acasă, eu mă voi fi gândit la ceva ce putem face.

Sarai tăcu câteva clipe.

- Promiţi? Sol o privi.

- Promit că o voi face înainte ca timpul să distrugă totul. Ca tată al lui Rachel, jur că voi găsi o cale.

Sarai încuviinţă, mai relaxată decât o văzuse de multe luni.

- Mă duc să-mi fac bagajele, spuse ea.

A doua zi, după ce se întoarse cu fetiţa din Noul Ierusalim, Sol se duse să ude peluza micuţă, în timp ce Rachel se juca tăcută în casă. Când el intră, cu strălucirea trandafirie a apusului conferind pereţilor un sentiment de căldură şi linişte marină, Rachel nu era în dormitorul ei şi nici în altul dintre locurile preferate.

- Rachel?

Când nu-i răspunse nimeni, căută din nou în curte, apoi se uită pe strada pustie.

- Rachel!

Sol dădu fuga să-i întrebe pe vecini, dar pe neaşteptate auzi un sunet foarte slab din dulapul mare pe care Sarai îl folosea ca debara. Sol îi deschise încetişor uşa.

Rachel stătea sub hainele agăţate acolo şi ţinea deschisă în poală caseta veche din lemn de pin a lui Sarai. Podeaua era acoperită de fotografii şi holocipuri ale lui Rachel în liceu, Rachel în ziua când plecase la colegiu, Rachel în faţa unui versant săpat de pe Hyperion. Comagenda de cercetări a lui Rachel şoptea din poala lui Rachel de patru ani. Inima lui Sol încremeni la auzul sunetului familiar al vocii pline de încredere în sine a tinerei.

- Tati, rosti fetiţa de pe podea şi glasul ei fu un ecou stins şi speriat al vocii din comagenda, nu mi-ai spus niciodată că am o soră.

- Nu ai, micuţo. Rachel se încruntă.

- Asta-i mami când... nu era aşa mare: nu, nu poate să fie ea. Şi pe ea o cheamă tot Rachel, aşa zice. Cum se poate...

- E-n regulă, spuse el. O să-ţi explic... Sol îşi dădu seama că telefonul suna în living, că suna de multă vreme. Doar o clipă, scumpo. Mă-ntorc imediat.

Holograma care se formase deasupra nişei era a unui bărbat pe care Sol nu-l mai văzuse niciodată până atunci. Sol nu-şi activă propriul său imag, dorind să scape repede de apelant.

- Da? rosti el nepoliticos.

- Domnul Weintraub? Domnul Weintraub, fost rezident al Lumii lui Barnard, locuind actualmente în satul Dan, pe Hebron?

Sol era gata să decupleze, după care se opri. Codul lor de acces nu era public. Ocazional, vreun agent de vânzări suna din Noul Ierusalim, însă apelurile extra-planetare erau rare. Un fior rece îi străbate măruntaiele, era trecut de apusul soarelui în ziua de sabat. Numai holoapelurile de urgenţă erau admise.

- Da? repetă el.

- Domnule Weintraub, rosti bărbatul privind pe lângă el fără să-l vadă, s-a petrecut un accident teribil.

Când Rachel se trezi, tatăl ei stătea lângă pătuţ. Părea obosit. Avea ochii roşii, iar obrajii îi erau suri de tuleiele crescute deasupra liniei bărbii sale.

- Bună dimineaţa, tati.

- Bună dimineaţa, iubito.

Rachel privi în jur şi clipi. Unele dintre păpuşile, jucăriile şi lucruşoarele ei se aflau acolo, dar camera nu era a ei. Lumina era diferită. Aerul se simţea diferit. Tăticul ei arăta diferit.

- Unde suntem, tati?

- Am plecat într-o călătorie, micuţo.

- Încotro?

- Nu contează deocamdată. Haide sus, scumpo. Băiţa e gata şi după aceea trebuie să ne-mbrăcăm.

O rochie neagră, aşa cum ea nu mai văzuse niciodată, se afla la picioarele patului. Rachel se uită la rochie, apoi îl privi iarăşi pe tată.

- Tati, ce s-a-ntâmplat? Unde-i mami?

Sol îşi frecă obrazul. Era a treia dimineaţă după accident. Era ziua înmormântării. În fiecare dintre zilele precedente, el îi spusese fetiţei ce se întâmplase, fiindcă atunci nu se putea imagina minţind-o; i se părea ca un fel de culme a trădării - atât a lui Sarai, cât şi a lui Rachel. Nu credea însă că o mai putea face.

- A fost un accident, Rachel, spuse el cu glasul transformat într-un hârşâit dureros. Mami a murit. Azi ne vom lua rămas-bun de la ea.

Sol tăcu. De acum ştia că va fi nevoie de un minut pentru ca vestea morţii mamei ei să devină realitate pentru Rachel. În prima zi el nu avusese habar că un copil de patru ani putea să înţeleagă realmente conceptul de moarte. Acum ştia că Rachel putea.

Ceva mai târziu, ţinând în braţe fetiţa care plângea, Sol încercă să priceapă accidentul pe care i-l descrisese atât de succint. VEM-urile erau de departe forma cea mai fiabilă de transport personal pe care o proiectase vreodată omenirea. Elevatoarele lor se puteau defecta, dar, chiar şi într-un asemenea caz, sarcina reziduală din generatoarele EM ar fi îngăduit vehiculului aerian să coboare în siguranţă de la orice altitudine. Designul de bază, cu securitate intrinsecă, al echipamentelor de evitare a coliziunilor nu se schimbase de-a lungul secolelor. Totul însă dăduse greş. În cazul acesta fusese un cuplu de adolescenţi care plecase la plimbare în afara benzilor de trafic cu un VEM furat, accelerând la Mach 1,5 cu toate luminile şi transponderele închise pentru a evita detectarea, şi care sfidase toate legile probabilităţii, izbindu-se de străvechiul Vikken al mătuşii Tetha, care cobora spre platoul de asolizare al Operei din Bussard City. Pe lângă Tetha, Sarai şi adolescenţii, alte trei persoane decedaseră sub sfărâmăturile vehiculelor ce se revărsaseră în atriul ticsit al Operei. Sarai...

- O s-o mai văd vreodată pe mami? întrebă Rachel printre suspine.

Întrebase asta de fiecare dată.

- Nu ştiu, iubito, răspunse sincer Sol.

Înmormântarea a fost în cimitirul de familie din districtul Kates de pe Lumea lui Barnard. Presa nu a invadat cimitirul, totuşi reporterii pluteau dincolo de copaci şi se împingeau în poarta din fier negru ca un talaz furios de furtună.

Richard ar fi dorit ca Sol şi Rachel să mai rămână câteva zile, dar Sol ştia ce suferinţă ar fi atras asupra liniştitului fermier dacă presa şi-ar fi continuat asaltul. În loc să dea curs invitaţiei, îl strânse în braţe pe Richard, vorbi scurt cu reporterii gălăgioşi de dincolo de

gard şi zbură spre Hebron, urmat de Rachel care era buimăcită şi tăcută.

Reporterii îi urmară pe Noul Ierusalim, apoi încercară să-i urmărească până în Dan, însă poliţia militară le opri VEM-urile închiriate, aresta câţiva drept exemplu şi revocă vizele de teleproiectare ale celorlalţi.

Seara, Sol se plimba pe coama dealului de deasupra satului, în vreme ce Judy stătea lângă fetiţa lui care dormea. El constată că dialogul său cu Dumnezeu era acum audibil şi se împotrivi impulsului de a-şi scutura pumnul spre cer, de a răcni obscenităţi, de a arunca pietre. În loc de toate acestea, puse întrebări, sfârşite toate prin „De ce?

Nu căpătă nici un răspuns. Soarele lui Hebron apuse îndărătul lanţurilor îndepărtate de dealuri şi rocile străluceau pe măsură ce-şi cedau căldura acumulată. Sol se aşeză pe un bolovan şi-şi frecă tâmplele cu palmele.

Sarai...

Ei trăiseră o viaţă împlinită, în ciuda tragediei bolii lui Rachel care atârnase deasupra lor. Era o ironie exagerată a sorţii ca în prima oră de relaxare a lui Sarai alături de sora ei... Sol gemu sonor.

Desigur, capcana fusese totala lor captivitate în boala lui Rachel. Nici unul nu fusese în stare să confrunte viitorul dincolo de... moartea lui Rachel? Dispariţia ei? Lumea pivotase în jurul fiecărei zile trăite de copila lor şi nici un gând nu fusese acordat probabilităţii accidentului, antilogicii perverse a unui Univers cu muchii tăioase. Sol era sigur că Sarai se gândis la sinucidere, aşa cum făcuse el, dar nici unul dintr ei nu l-ar fi putut abandona vreodată pe celălalt. Sau pe Rachel. El nu se gândise niciodată la posibilitatea de a fi singur cu Rachel când...

Sarai!

În clipa aceea, Sol îşi dădu seama că dialogul adesea furios pe care poporul lui îl purtase cu Dumnezeu timp de atâtea milenii nu se încheiase odată cu moartea Vechiului Pământ... nici cu noua Diaspora... ci continua. El, Rachel şi Sarai făcuseră parte din dialogul acela şi făceau parte şi acum. Lăsă durerea să vină şi se lăsă cuprins de agonia cu muchii ascuţite a hotărârii.

Sol stătu pe coama dealului şi plânse, în timp ce noaptea pogorî.

Dimineaţă, când lumina soarelui umplu încăperea, era lângă patul lui Rachel.

- Bună dimineaţa, tati.

- Bună dimineaţa, scumpo.

- Unde suntem, tati?

- Am plecat într-o călătorie. Este un loc frumos.

- Unde-i mami?

- Azi e cu mătuşa Tetha.

- O s-o vedem mâine?

- Da, zise Sol. Acum haide să ne-mbrăcăm şi-o să-ţi prepar micul dejun.

Sol începu să trimită petiţii Bisericii lui Shrike, când Rachel împlini trei ani. Călătoriile spre Hyperion erau strict limitate şi accesul la Criptele Timpului devenise aproape imposibil. Numai ocazionalul Pelerinaj Shrike mai trimitea oameni în regiunea aceea.

Rachel fusese tristă că nu putuse să fie alături de mama ei la aniversare, dar vizita câtorva copii din kibbutz îi distrăsese puţin atenţia. Cadoul cel mare fusese o carte ilustrată de basme, pe care Sarai o cumpărase din Noul Ierusalim cu luni în urmă.

Sol îi citi unele poveşti lui Rachel seara, înainte de culcare. Trecuseră şapte luni de când ea nu mai putea să citească. Fetiţei îi plăceau însă basmele - mai ales

„Frumoasa din pădurea adormită" - şi-l ruga pe tatăl ei să i le citească de câte două ori.

- O să i-o arăt mamei când ajungem acasă, spuse ea căscând, în timp ce Sol stinse plafoniera.

- Noapte bună, puştoaico, zise el încet, oprindu-se în prag.

- Auzi, tati?

- Da?

- Te-am pupat şi-am plecat.

- Aferim, mai vorbim. Rachel chicoti în perna ei.

Nu diferea prea mult, se gândi Sol în ultimii doi ani, de a asista la îmbătrânirea unei persoane iubite. Atât doar că era mai rău. De o mie de ori mai rău.

Dinţii definitivi ai lui Rachel căzuseră, la intervale, între a opta şi a doua ei aniversare. Fură înlocuiţi de dinţi de lapte, dar până la a optsprezecea ei lună, jumătate dintre ei i se retrăseseră în maxilar.

Părul lui Rachel, dintotdeauna singura ei trufie, se scurtă şi se subţie. Chipul îşi pierdu structura familiară, fiindcă rotunjimile de prunc îi ascundeau pometţii şi bărbia ferme. Coordonarea ei se reduse gradat, notabil la început într-o stângăcie bruscă atunci când mânuia o furculiţă sau un creion. În ziua când nu mai putu să umble, Sol o puse mai devreme în pătucul ei şi apoi intră în cabinetul său pentru a se îmbăta complet şi discret.

Limbajul fu cel mai greu pentru el. Pierderea vocabularului fetei fu ca arderea unei punţi între ei, retezarea unui fir final de speranţă. Cândva după ce trecuse a doua ei aniversare, Sol o înveli şi, oprindu-se în prag, rosti:

- Te-am pupat şi-am plecat.

-Ce?

- Te-am pupat şî-am plecat. Rachel chicoti

- Iar tu răspunzi „Aferim, mai vorbim", zise Sol. Îi explică ce însemna „aferim".

- Afelim, mai volbim, chicoti Rachel. Dimineaţă, ea uitase.

Sol o luă pe Rachel cu el în călătoriile prin Web fără să-i mai pese deja de reporteri, trimiţând petiţii Bisericii lui Shrike pentru dreptul la pelerinaj, făcând lobby la Senat pentru o viză şi acces în zone interzise de pe Hyperion şi vizitând orice institut de cercetări şi clinică ce i-ar fi putut oferi o cură. Pierdu luni, în timp ce şi mai mulţi medici îşi recunoscură incapacitatea. Când zbură înapoi pe Hebron, Rachel avea cincisprezece luni standard; în unităţile vechi de pe Hebron, ea cântărea unsprezece kilograme şi era înaltă de şaptezeci şi şase de centimetri. Nu se mai putea îmbrăca singură. Vocabularul ei consta din douăzeci şi cinci de cuvinte, dintre care favoritele erau „mami" şi „tati".

Lui Sol îi plăcea să-şi poarte fiica în braţe. Erau momente când curba capului ei lipită de obrazul lui, căldura ei pe pieptul lui, parfumul pielii ei - toate conlucrau pentru a-i îngădui să uite nedreptatea cumplită a întregii situaţii. În clipele acelea, Sol ar fi fost temporar împăcat cu Universul, doar dacă Sarai ar fi fost şi ea acolo. Aşa cum stăteau însă lucrurile, existau armistiţii temporare în dialogul lui mânios cu un Dumnezeu în care nu credea.

- Ce motiv posibil poate fi pentru asta?

- Ce motiv a fost vizibil pentru toate formele de durere suferite de omenire?

- Exact, gândi Sol întrebându-se dacă nu cumva tocmai câştigase pentru prima dată un punct. Se îndoia în această privinţă.

- Faptul că un lucru nu este vizibil nu înseamnă că el nu există.

- O formulare stângace. Pentru a face o declaraţie, n-ar trebui să fie necesare trei negaţii. Mai ales pentru a declara ceva atât de non-profund.

- Exact, Sol. Începi să pricepi cum stau lucrurile.

- Poftim?

Gândurile lui nu căpătară nici un răspuns. Sol zăcea în patul lui şi asculta suflând vântul deşertului.

Ultimul cuvânt al lui Rachel fu „mama", rostit când avea doar cu puţin peste cinci luni.

Se trezi în pătuţul ei şi nu întrebă - nu putu să întrebe - unde se afla. Lumea ei era compusă din mese, somn şi jucării. Uneori când Rachel plângea, Sol se întreba dacă plângea pentru mama ei.

Sol târguia în prăvălioarele din Dan, luând pruncul cu el, în vreme ce alegea scutece, truse de alăptare şi ocazionala jucărie nouă.

În săptămâna dinainte ca Sol să plece spre Tau Ceti Central, Ephraim şi alţi doi bătrâni veniră să stea de vorbă cu el. Era seară şi lumina slabă strălucea pe ţeasta pleşuvă a lui Ephraim.

- Sol, suntem îngrijoraţi în privinţa ta. Următoarele săptămâni vor fi grele. Femeile doresc să fie de ajutor. Noi dorim să fim de ajutor.

Sol îşi puse mâna pe antebraţul bărbatului mai vârstnic.

- Mulţumesc, Ephraim. Mulţumesc pentru toate câte au fost în ultimii ani. Aceasta este acum şi casa noastră. Sarai ar fi... ar fi dorit ca eu să-ţi mulţumesc. Noi însă plecăm duminică. Rachel o să fie mai bine.

Cei trei bărbaţi de pe bancheta lungă se priviră între ei. Avner spuse:

- Au găsit un tratament?

- Nu, răspunse Sol, dar eu am găsit un motiv de speranţă.

- Speranţa este bună, zise Robert pe un ton prudent. Sol rânji şi dinţii lui se conturară albi pe surul bărbii.

- Ar fi şi cazul, spuse el. Uneori este tot ceea ce primim.

Holocamera din studio făcu zoom pentru un prim-plan al lui Rachel; pruncul stătea cuibărit în braţul lui Sol în decorul emisiunii „Dialoguri banale".

- Afirmi aşadar, rosti Devon Whiteshire, gazda emisiunii şi al treilea chip cel mai bine cunoscut din datasfera Webului, că refuzul Bisericii lui Shrike de a-ţi îngădui să revii la Criptele Timpului... şi încetineala Hegemoniei în procesarea unei vize... toate acestea vor condamna copila ta la această... extincţie?

- Exact, spuse Sol. Drumul până la Hyperion nu poate fi parcurs în mai puţin de şase săptămâni. Rachel are acum douăsprezece săptămâni. Orice altă întârziere din partea Bisericii lui Shrike sau a birocraţiei Webului va ucide pruncul.

Publicul din studio se foi. Devon Whiteshire se întoarse către cel mai apropiat imag de emisie. Chipul lui cutat, prietenos, umplu cadrul monitorului.

- Bărbatul acesta nu ştie dacă îşi poate salva copilul, rosti Whiteshire cu glas subtil nuanţat, dar nu cere altceva decât o şansă. Credeţi că el... şi copilul... merită o şansă? Dacă da, accesaţi-vă reprezentanţii planetari şi cea mai apropiată Biserică a templului lui Shrike. Reveni la Sol: Vă dorim mult noroc, domnule Weintraub. Şi - mâna mare a lui Whiteshire atinse obrăjorul lui Rachel - îţi dorim drum bun şi baftă, micuţa noastră prietenă!

Imaginea monitorului păstră prim-planul lui Rachel, întunecându-se treptat.

Efectul Hawking provoca greaţă, ameţeală, vertij, migrene şi halucinaţii. Prima etapă a voiajului a fost

tranzitul de zece zile până la Parvati cu nava-torţă HS Intrepid a Hegemoniei.

Sol o ţinu pe Rachel în braţe şi suportă. Ei doi erau singurii oameni complet conştienţi de la bordul navei de război. La început, Rachel plânse, dar după câteva ore rămase tăcută în braţele lui Sol şi-l fixă cu ochi mari, negri. Sol îşi reaminti ziua când ea se născuse -medicii luaseră pruncul de pe abdomenul cald al lui Sarai şi i-l întinseseră lui Sol. Părul negru al lui Rachel nu fusese cu mult mai scurt atunci, privirea ei nu fusese mai puţin profundă.

În cele din urmă, ei adormiseră pur şi simplu de epuizare.

Sol visă că umbla printr-o structură cu coloane de dimensiunile arborilor sequoia, al cărei plafon era atât de sus, încât nu-l putea distinge. O lumină roşie scălda locul pustiu şi rece. Sol fu surprins să descopere că o purta pe Rachel în braţe. În calitate de copil, Rachel nu figurase niciodată până atunci în visul lui. Pruncul ridică ochii către el şi Sol simţi contactul conştiinţei ei atât de clar, de parcă ar fi vorbit cu glas tare. Brusc un alt glas, imens şi rece, răsună prin vid: „Sol! Ia-o pe fiica ta, pe unica ta fiică Rachel, pe care o iubeşti, du-te pe planeta Hyperion şi jertfeşte-o acolo ca ofrandă pe rug într-unul dintre locurile despre care îţi voi spune."

Sol şovăi şi se uită la Rachel. Ochii copilei erau adânci şi luminoşi, când îi ridică spre tatăl ei. Sol simţi nerostitul da. Ţinând-o mai strâns, înaintă prin întuneric şi-şi ridică vocea înaintea tăcerii:

„Ascultă! Nu vor mai exista ofrande, nici ale copiilor, nici ale părinţilor. Nu vor mai exista sacrificii pentru alţii decât pentru semenii noştri oameni. Timpul supunerii şi ispăşirii s-a încheiat."

Sol ascultă. Îşi simţea bubuiturile inimii şi căldura lui Rachel pe braţul său. De undeva de sus se auzea

sunetul nepăsător al vântului pătruns prin fisuri nevăzute. Sol îşi duse palmele pâlnie la gură şi strigă:

„Asta-i tot! Acum ori ne laşi în pace, ori te alături nouă ca un tată, nu ca un primitor de jertfe. Ai de ales precum Avraam."

Rachel se foi în braţele lui şi în acelaşi timp un uruit începu să se înalţe din pardoseala de piatră. Coloanele vibrară. Roşul crepuscular deveni tot mai închis, apoi dispăru complet, lăsând doar beznă. Sol o lipi pe Rachel cât mai strâns de corp, când un vânt violent răbufni pe lângă ei.

O scânteiere de lumină se întrezărea, când el şi Rachel se treziră la bordul lui HS Intrepid pornită spre Parvati, unde avea să-i transfere navei-arbore Yggdrasill pentru planeta Hyperion. Sol îi zâmbi fiicei sale de şapte săptămâni. Ea îi răspunse zâmbetului.

Era ultimul sau primul ei surâs.

Cabina principală a goeletei-eoliene rămase tăcută după ce bătrânul cărturar îşi termină povestea. Sol îşi drese glasul şi bău o gură de apă dintr-o cupă de cristal. Rachel dormea în pătuţul improvizat din sertarul deschis. Goeleta-eoliană se clătina lin pe drumul ei, cu vuietul volantului cel mare şi zumzetul girosco-pului principal ca o melodie de leagăn pe fundal.

- Dumnezeule..., rosti încet Brawne Lamia. Dădu să mai spună ceva, dar se mulţumi să claline din cap.

Martin Silenus închise ochii şi rosti:

Şi, gurile dacă s-au spulberat,
Din nou ajunge sufletul curat
Şi-nvaţă că se naşte-n el şi piere,
La fel, şi linişţire, şi durere,
Şi-i vrerea lui cu-a Cerului unită.
Şi chiar de fi-vor chipuri încruntate,
Chiar de plesni-vor foalele umflate,

Mai poate fi copila fericită.

- William Butler Yeats? întrebă Sol Weintraub. Silenus încuviinţă uşor.

- „Rugăciune pentru fiica mea".

- Cred c-o să ies pe punte pentru o gură de aer proaspăt, înainte de culcare, spuse Consulul. Se oboseşte cineva să mă însoţească?

Se ridicară toţi. Curentul stârnit de voiajul lor era înviorător, iar grupul stătu pe dunetă şi privi Oceanul de Iarbă întunecat care vuia pe lângă ei. Deasupra, cerul era o cupolă imensă presărată de stele, scrijelită de dârele meteorilor. Velele şi straiurile scârţâiau cu sunete la fel de vechi ca migraţia oamenilor.

- Cred că ar trebui să punem plantoane la noapte, rosti colonelul Kassad. O persoană veghează, în timp ce restul echipajului doarme. Pe durata a câte două ore.

- De acord, zise Consulul. Iau eu primul planton.

- Dimineaţă..., începu Kassad.

- Priviţi! strigă părintele Hoyt.

Îi urmară cu ochii braţul întins. Între luminile strălucitoare ale constelaţiilor, înfloriră globuri de foc - verzi, violete, portocalii, din nou verzi - iluminând câmpia întinsă de iarbă din jurul lor ca sclipirile unor fulgere. Stelele şi siajele meteorilor păliră neînsemnate în faţa spectacolului neaşteptat.

- Explozii? propuse preotul.

- Bătălie spaţială, spuse Kassad. Cislunară. Arme cu fuziune.

Coborî iute sub punte.

- Arborele, zise Het Masteen indicând un grăunte de lumină care se deplasa printre explozii ca un tăciune plutind în mijlocul unor focuri de artificii.

Kassad reveni cu binoclul amplificat şi îl trecură din mână în mână.

- Expulzaţii? întrebă Lamia. S-a declanşat invazia?

- Sunt Expulzaţii, aproape cu siguranţă, încuviinţă Kassad. Dar, la fel de sigur, este doar un raid de cercetare. Vedeţi ciorchinii aceia? Sunt proiectilele Hegemoniei, pe care le detonează contramăsurile statocercetaşilor Expulzaţi. Binoclul ajunse la Consul. Străfulgerările erau destul de clare acum, un cumulus de flăcări care se dilata. Putea distinge grăuntele şi coada lungă şi albastră a cel puţin două nave-cercetaş care fugeau de urmăritorii din Hegemonie.

- Nu cred..., începu Kassad apoi amuţi când nava, velele şi Oceanul de Iarbă străluciră puternic în portocaliu, reflectând explozia de pe orbită.

- Iisuse Hristoase, şopti părintele Hoyt. Au lovit nava-arbore.

Consulul mută binoclul spre stânga. Nimbul crescător de foc putea fi văzut cu ochiul liber, însă în binoclu trunchiul lung de un kilometru şi coroana ramurilor lui Yggdrasill se zăriră pentru o clipă arzând şi răbufnind, cu tentaculele lungi de văpăi arcuindu-se departe în spaţiu când câmpurile restrictive cedară şi oxigenul arse. Norul portocaliu pulsă, păli şi implodă, iar trunchiul fu vizibil pentru o ultimă secundă, chiar pe când sclipi şi se destramă ca ultimul tăciune care dăinuie într-un foc muribund. Nimic n-ar fi putut supravieţui. Nava-arbore Yggdrasill cu echipajul şi complementul de clone şi piloţii erg semiinteligenţi murise.

Consulul se răsuci către Het Masteen şi, cu întârziere, îi întinse binoclul.

- Îmi pare... foarte rău, murmură el. Templierul înalt nu luă binoclul. Încet, îşi plecă privirea de pe ceruri, îşi trase în faţă gluga şi coborî fără vreun cuvânt sub punte.

Moartea navei-arbore fu explozia finală. După ce trecură zece minute şi nici o altă văpaie nu mai tulbură noaptea, Brawne Lamia rosti:

- Credeţi că i-au prins?

- Pe Expulzaţi? întrebă Kassad. Probabil că nu. Navele-cercetaşi sunt construite pentru viteză şi apărare. De acum sunt la minute-lumină depărtare.

- Au atacat în mod deliberat nava-arbore? întrebă Silenus.

Poetul părea foarte sobru.

- Nu cred, zise Kassad. A fost pur şi simplu, o ţintă de oportunitate.

- Ţintă de oportunitate, repetă Sol Weintraub şi scutură din cap. Mă duc să dorm câteva ore înainte să răsară soarele.

Unul câte unul, ceilalţi coborâră. Când pe punte rămaseră doar Consulul şi Kassad, Consulul vorbi:

- Unde să stau de veghe?

- Fă un circuit, zise colonelul. Din coridorul principal de la baza scării poţi să vezi toate uşile cabinelor şi intrarea la cambuză şi chicinetă. Urcă după aceea şi inspectează pasarela şi punţile. Ai grijă să nu se stingă felinarele. Ai vreo armă?

Consulul negă tăcut.

Kassad îi întinse bagheta-morţii.

- Este pe fascicul îngust - cam jumătate de metru la o depărtare de zece metri. N-o folosi decât dacă eşti absolut sigur că-i un intrus. Plăcuţa cu striaţii care glisează înainte este piedica. Siguranţa este pusă.

Consulul încuviinţă, având grijă ca degetul lui să stea departe de butonul pentru tragere.

- Te schimb după două ore, spuse Kassad şi îşi examina comagenda. Soarele va răsări înainte să se termine schimbul meu.

Kassad privi cerul, parcă aşteptându-se ca Yggdrasill să reapară şi să-şi continue traiectoria de licurici peste boltă. Numai stelele sclipeau acolo, sus. La orizontul nord-estic, o masă întunecată, mişcătoare, făgăduia o furtună.

Colonelul clătină din cap.

- Mare pierdere, zise el şi coborî sub punte. Consulul rămase locului şi ascultă vântul în vele, trosnetele straiurilor şi uruitul volantului. După o vreme, se apropie de parapet şi privi în beznă, meditând.

Răsăritul peste Oceanul de Iarbă era un spectacol superb. Consulul îl privi din punctul cel mai înalt de pe puntea pupa. După ce-şi încheiase plantonul, încercase să doarmă, apoi renunţase şi suise pe punte ca să privească noaptea topindu-se în zi. Frontul furtunii acoperise cerul cu nori joşi şi soarele ce răsărea lumina lumea cu aur lucitor reflectat de deasupra şi de dedesubt. Velele, straiurile şi bordajul uzat de vreme al goeletei-eoliene străluciră în scurta binecuvântare a luminii, în puţinele minute înainte ca soarele să fi fost acoperit de plafonul norilor şi culoarea să se reverse din nou în afara lumii. Vântul care urmă acelei trageri de cortină era rece, de parcă ar fi suflat de pe piscurile înzăpezite ale Lanţului Căpăstrului, abia vizibil ca o pată întunecată pe orizontul nord-estic.

Brawne Lamia şi Martin Silenus se alăturară Consulului pe puntea pupa, fiecare ţinând câte o ceaşcă de cafea luată din chicinetă. Vântul şfichiuia şi trăgea le parâme. Masa deasă de cârlionţi a lui Brawne Lamia flutura în jurul chipului ei ca un nimb negru.

- 'Neaţa, murmură Silenus mijind ochii peste ceaşca sa de cafea spre Oceanul de Iarbă unduit de vant.

- Bună dimineaţa, răspunse Consulul uimit de cât de alert şi înviorat se simţea, în ciuda faptului că nu

dormise deloc în timpul nopţii. Vântul ne suflă din faţă, totuşi goeleta pare să înainteze binişor. În mod bizar, vom ajunge la munţi înainte de căderea nopţii.

- Hrrgnn, comentă Silenus şi-şi afundă nasul în ceaşca de cafea.

- N-am închis ochii astă-noapte, zise Brawne Lamia, pur şi simplu gândindu-mă la povestea domnului Weintraub.

- Eu nu cred..., începu poetul, apoi se opri când Weintraub îşi făcu apariţia pe punte, cu fetiţa privind peste marginea portbebeului pe care-l purta pe piept.

- Bună dimineaţa la toată lumea, rosti Weintraub privind în jur şi trăgând aer adânc în piept. Mmm, înviorător, nu-i aşa?

- De-a dreptul frig în pizda măsii, replică Silenus. La nord de munţi, o să fie şi mai rău.

- Cred c-o să cobor să-mi iau o jachetă, spuse Lamia, dar, înainte să fi putut face un singur pas, de sub punte se auzi un singur strigăt pătrunzător.

- Sânge!

Era într-adevăr sânge, peste tot. Cabina lui Het Masteen era straniu de rânduită - patul nu fusese folosit, cufărul de călătorie şi alte cutii erau stivuite riguros într-un colţ, roba împăturită pe un scaun - cu excepţia sângelui care acoperea porţiuni mari din podea, peretele despărţitor şi plafon. Cei şase pelerini se înghesuiră în afara uşii, ezitând să pătrundă.

- Treceam pe aici, în drum spre puntea superioară, zise părintele Hoyt cu voce straniu de monotonă. Uşa era întredeschisă. Am întrezărit... sângele de pe perete.

- Dar este cu adevărat sânge? întrebă Martin Silenus. Brawne Lamia păşi în cabină, trecu o mână printr-o pată groasă de pe perete şi duse degetele la buze.

- E sânge.

Se uită în jur, merse către dulap, examina iute teancurile şi umeraşele goale, apoi se duse la hubloul cuţ. Era încuiat şi zăvorât pe dinăuntru.

Părând mai suferind decât de obicei, Lenar Hoyt se împletici spre un scaun.

- Aşadar este mort?

- Nu ştim absolut nimic, totuşi căpitanul Masteen nu este în cabina lui şi în schimb este foarte mult sânge zise Lamia. îşi şterse mâna de pantalon. Ar trebui întreprinsă o cercetare amănunţită a navei.

- Aşa este, spuse colonelul Kassad, însă dacă nu-l găsim pe Căpitan?

Brawne Lamia deschise hubloul. Aerul proaspăt împrăştie mirosul de abator al sângelui şi aduse înăuntru huruitul volantului şi foşnetul ierbii de sub chilă.

- Dacă nu-l găsim pe căpitanul Masteen, răspunse ea, atunci putem presupune fie că a părăsit nava din proprie voinţă, fie că a fost luat cu forţa.

- Dar sângele..., începu părintele Hoyt.

- Nu dovedeşte nimic, replică scurt Kassad. Domnişoara Lamia are dreptate. Noi nu ştim grupa sanguină sau genotipul lui Masteen. Există cineva care să fi văzut ori auzit ceva?

Tăcere, doar câteva mormăituri negative şi clătinări din cap.

Martin Silenus privi în jur.

- Oameni buni, voi nu recunoaşteţi mâna amicului nostru Shrike când o vedeţi?

- Nu ştim asta, se răsti Lamia. Poate că cineva a dorit ca noi să credem că a fost mâna lui Shrike.

- Mi se pare lipsit de sens, rosti Hoyt continuând să gâfâie în căutarea aerului.

- Cu toate acestea, urmă Lamia, vom căuta în grupuri de câte doi. În afară de mine, cine mai are arme?

- Eu, spuse colonelul Kassad. Dacă este nevoie, am şi în plus.

- Nu, zise Hoyt. Poetul negă în tăcere.

Sol Weintraub revenise cu copila sa pe coridor. Acum privi din nou în cabină.

- Eu n-am nimic, rosti el.

- Nu, spuse Consulul.

Îi returnase bagheta-morţii lui Kassad când plantonul lui luase sfârşit, cu două ore înainte de prima geană de lumină.

- Bine, zise Lamia, preotul vine cu mine pe puntea inferioară. Silenus, mergi cu colonelul. Căutaţi pe puntea mediană. Domnule Weintraub, dumneata şi Consulul cercetaţi totul pe sus. Căutăm orice care pare nelalocul lui. Orice semn de luptă.

- O întrebare, spuse Silenus.

- Da?

- Cine dracu' te-a ales pe tine regina balului?

- Sunt detectiv particular, răspunse Lamia fixându-l cu privirea pe poet.

Martin Silenus strânse din umeri.

- Hoyt este preotul nu ştiu cărei religii uitate de lume. Asta nu-nseamnă că trebuie să cădem în genunchi când zice o rugăciune.

- Bine, suspină Brawne Lamia, o să-ţi ofer un motiv mai bun.

Femeia se mişcă atât de repede, încât Consulul, care clipise, aproape că n-o văzu acţionând. Stătuse lângă hubloul deschis pentru ca în momentul următor să fi traversat jumătate din cabină şi să-l fi ridicat pe Martin Silenus de pe podea cu un braţ, strângând cu mâna ei masivă beregata subţire a poetului.

- Ce-ai zice, întrebă ea, să faci chestia logică, fiindcă e chestia logică ce trebuie făcută?

- Gkkrgghh, izbuti să horcăie Martin Silenus.

- E bine, zise Lamia sec şi-i dădu drumul. Silenus se împletici un metru şi fu cât pe aici să se aşeze în braţele părintelui Hoyt.

- Poftim, spuse Kassad revenind cu două paralizatoare neurale mici. Îi întinse unul lui Sol Weintraub. Tu ce ai? o întrebă pe Lamia.

Femeia vârî mâna într-un buzunar al tunicii ei largi şi scoase un pistol vechi.

Kassad privi relicva o clipă, apoi încuviinţă.

- Rămâneţi cu partenerul vostru, le zise. Nu trageţi în nimic, decât dacă a fost identificat ca periculos în mod incontestabil.

- Asta o descrie pe căţeaua pe care intenţionez s-o-mpuşc, rosti Silenus continuând să-şi maseze gâtul.

Brawne Lamia schiţă o jumătate de pas spre poet. Fedmahn Kassad rosti:

- Termină! Haide să încheiem odată cu asta. Silenus îl urmă pe colonel afară din cabină.

Sol Weintraub se apropie de Consul şi-i întinse paralizatorul.

- Nu vreau să port obiectul acesta, având-o pe Rachel. Urcăm?

Consulul luă arma şi dădu din cap.

Goeleta-eoliană nu mai conţinea nici o altă urmă a lui Het Masteen, Adevăratul Glas al Arborelui. După o oră de căutare, grupul se reuni în cabina dispărutului. Sângele de acolo părea mai întunecat şi mai uscat.

- Există posibilitatea să fi scăpat ceva? spuse părintele Hoyt. Pasaje secrete? Compartimente ascunse?

- Există aşa ceva, răspunse Kassad, dar am baleiat nava cu senzori termici şi de motilitate. Dacă la bord

mai este şi altceva mai mare decât un şoarece, nu l-am putut găsi.

- Dac-aveai senzorii ăştia, zise Silenus, de ce naiba ne-ai mai pus să ne târâm o oră prin cală şi pe pasarele?

- Fiindcă echipamentele sau aparatura adecvată pot ascunde un om de o baleiere termotilă.

- Aşadar, ca răspuns la întrebarea mea, vorbi Hoyt şi se opri pentru o secundă, străbătut de un val vizibil de durere, având echipamentele sau aparatura adecvate, căpitanul Masteen ar putea fi ascuns undeva într-un compartiment secret.

- Posibil, însă improbabil, spuse Brawne Lamia. Bănuiesc că el nu se mai află la bord.

- Shrike, rosti Martin Silenus pe un ton dezgustat. Nu fusese o întrebare.

- Poate, făcu Lamia. Colonele, tu şi Consulul aţi fost de planton în acele patru ore. Sunteţi siguri că n-aţi văzut şi auzit nimic?

Amândoi bărbaţii încuviinţară.

- Nava a fost tăcută, zise Kassad. Aş fi auzit o încăierare, chiar înainte să fi intrat de planton.

- Iar eu n-am dormit după ce am ieşit din schimb, spuse Consulul. Cabina mea avea un perete comun cu a lui Masteen. N-am auzit nimic.

- Bun, vorbi Silenus, am auzit declaraţiile celor doi care se furişau înarmaţi prin beznă când amărâtul a fost ucis. Ei zic că-s nevinovaţi. Cazul următor!

- Dacă Masteen a fost ucis, rosti Kassad, n-a fost utilizată bagheta-morţii. Nici o armă modernă silenţioasă pe care o cunosc nu proiectează atât de mult sânge în jur. Nu s-au auzit focuri de armă - nu s-au găsit găuri de gloanţe - de aceea presupun că pistolul automat al domnişoarei Lamia nu este suspect. Dacă acesta este sângele căpitanului Masteen, atunci aş spune că a fost folosită o armă tăioasă.

- Shrike este o armă tăioasă, zise Martin Silenus.

Lamia se apropie de stiva micuţă de bagaje.

- Discuţiile nu vor rezolva nimic. Să vedem dacă găsim ceva prin lucrurile lui Masteen.

Părintele Hoyt ridică un braţ şovăitor.

- Ele sunt... mă rog, personale, nu? Nu cred că avem dreptul.

Brawne Lamia încrucişa braţele pe piept.

- Părinte, dacă Masteen este mort, pentru el tot nu mai contează. Dar dacă este încă în viaţă, cercetarea bagajelor lui ne-ar putea oferi vreo sugestie privind locul unde a fost dus. Indiferent cum ar sta lucrurile, trebuie să-ncercăm să găsim un indiciu.

Hoyt părea neîncrezător, totuşi aprobă din cap. În cele din urmă, încălcarea intimităţii fu minoră. Primul cufăr al lui Masteen conţinea doar schimburi de lenjerie şi un exemplar din Cartea Vieţii de Muir. Al doilea bagaj cuprindea o sută de răsaduri ambalate separat, uscate prin pulverizare şi introduse în sol umed.

- Templierii trebuie să planteze minimum o sută de vlăstare ale Arborelui Etern pe orice planetă ar călca, preciza Consulul. Vlăstarele prind rareori rădăcini, însă este un ritual.

Brawne Lamia avansa către cutia mare de metal care se aflase la baza stivei.

- N-o atinge! zise repede Consulul.

- De ce?

- Este un cub Mobius, răspunse colonelul Kassad în locul Consulului. Un înveliş de carbon-carbon dispus în jurul unui câmp restrictiv de impedanţă zero, pliat în sine.

- Şi? întrebă Lamia. În cuburile Mobius se etanşează artefacte şi diverse obiecte. Ele nu explodează, nu?

- Nu, aprobă Consulul, dar poate să explodeze ceea ce conţin ele. Mai precis, poate să fi şi explodat de acum.

- Un cub de mărimea aceasta poate ţine în frâu o explozie nucleară de o kilotonă, atâta timp cât a fost închisă în nanosecunda de aprindere, adăugă Fedmahn Kassad.

Lamia făcu o grimasă spre cutie.

- Atunci de unde ştim că Masteen n-a fost ucis de ceva dinăuntrul ei?

Kassad indică banda verde ce strălucea slab în lungul singurei îmbinări vizibile a cutiei.

- E sigilat. Dacă un cub Mobius este desigilat, el trebuie să fie reactivat într-un loc unde se pot genera câmpuri restrictive. Ceea ce se află înăuntru nu l-a vătămat pe căpitanul Masteen.

- Nu există deci nici o cale de a şti ce-i înăuntru? întrebă Lamia.

- Eu am o bănuială destul de bună, zise Consulul. Ceilalţi îl priviră. Rachel începu să plângă şi Sol rupse banda de încălzire a unei truse de alăptare.

- Vă amintiţi, rosti Consulul, când ieri, la Margine, domnul Masteen a făcut mare caz de cub? Vorbea despre el ca şi când ar fi fost o armă secretă.

- O armă? repetă Lamia.

- Bineînţeles! rosti brusc Kassad. Un erg!

- Erg? Martin Silenus fixă cu privirea lădiţa. Crezusem că ergii sunt creaturile alea de câmp de forţă pe care Templierii le folosesc în navele-arbori.

- Aşa este, zise Consulul. Au fost descoperite acum vreo trei secole, trăind pe asteroizii din jurul lui Aldebaran. Au trupul cam cât şira spinării unei pisici, alcătuit în principal dintr-un sistem nervos piezoelectric învelit în cartilaj siliconic, dar ei se hrănesc... şi

manipulează câmpuri de forţă care ajung la mărimea celor generate de navele-spin micuţe.

- Şi cum poţi băga toate astea într-o cutie atât de mică? întrebă Silenus holbându-se la cubul Mobius. Te foloseşti de oglinzi ca iluzioniştii?

- S-ar putea spune şi aşa, răspunse Kassad. Câmpul creaturii ar fi amortizat... nici flămândă, nici hrănindu-se. Ca amnezia criogenică pentru noi. În plus, acesta ar trebui să fie destul de mic. Un pui, să zic aşa.

Lamia îşi trecu mâna peste învelişul metalic.

- Templierii controlează chestiile astea? Comunică cu ele?

- Da, spuse Kassad. Nimeni nu ştie exact cum anume. Este unul dintre secretele Frăţiei. Totuşi Het Masteen trebuie să fi avut încredere că ergul îl va ajuta cu...

- Shrike, termină fraza Martin Silenus. Templierul credea că acest drăcuşor energetic va fi arma lui secretă când va da ochii cu Stăpânul Durerii.

Poetul izbucni în râs. Părintele Hoyt îşi drese glasul.

- Biserica a acceptat decizia Hegemoniei potrivit căreia... aceste creaturi... ergi... nu sunt fiinţe vii... şi astfel nu sunt candidate la mântuire.

- Oh, dar sunt vii, să ştii, Părinte, rosti Consulul. Ele percep lucrurile mult mai bine decât ne-am putea noi imagina vreodată. Însă dacă te referi la inteligenţă... la conştiinţă de sine... atunci echivalentul ar fi pe undeva în preajma unei lăcuste mai isteţe. Lăcustele sunt candidate pentru mântuire?

Hoyt nu răspunse nimic. Brawne Lamia zise:

- Este evident că Het Masteen credea că obiectul acesta va fi mântuirea lui. S-a întâmplat însă ceva... Se uită încă o dată la pereţii despărţitori pătaţi de sânge şi

la petele ce se uscau pe podea. Haideţi să plecăm de-aici.

Goeleta-eoliană făcea volte în vânturile tot mai puternice, pe măsură ce furtuna se apropia dinspre nord-est. Flamuri zdrenţuite de nori goneau, albe, pe sub plafonul jos, sur, al frontului furtunii. Iarba era şfichiuită şi se pleca sub rafale de vânt rece. Unduiri de fulgere iluminau orizontul, urmate de rostogoliri de tunete ce sunau ca nişte focuri de avertisment peste prova goeletei-eoliene. Pelerinii priviră în tăcere, până ce primele picături de ploaie îngheţată îi alungară sub punte, în salonul cel mare de la pupa.

- Asta se găsea în buzunarul mantiei lui, rosti Brawne Lamia ridicând un bilet de hârtie pe care era scrisă cifra 5.

- Aşadar, Masteen ar fi trebuit să-şi spună povestea, murmură Consulul.

Martin Silenus îşi înclină scaunul spre înapoi, până ce spătarul său atinse ferestrele înalte. Lumina furtunii făcea ca trăsăturile lui de satir să pară demonice.

- Mai există o posibilitate, spuse el. Poate că cineva care n-a povestit până acum avea poziţia a cincea şi l-a ucis pe Templier ca să schimbe locurile.

Lamia îl fixă cu privirea pe poet.

- Asta înseamnă Consulul sau eu, vorbi ea cu glas sec.

Silenus strânse din umeri. Brawne Lamia scoase altă bucată de hârtie din tunica ei.

- Eu am numărul 6. Ce aş fi câştigat? Sunt oricum următoarea.

- Atunci poate că ceea ce ar fi zis Masteen nu trebuia să fie auzit, spuse poetul şi ridică iarăşi din umeri. Eu unul cred că Shrike a început să-şi culeagă recolta din rândurile noastre. De ce credem noi că ni s-ar îngădui să ajungem la Cripte, când creatura a

măcelărit oameni la jumătatea distanţei dintre locul ăsta şi Keats?

- Acesta este altceva, zise Sol Weintraub. Acesta este Pelerinajul Shrike.

În tăcerea care urmă, Consulul se apropie de ferestre. Torente de ploaie mânate de vânt acopereau imaginea Oceanului şi zgâlţâiau ochiurile plumbuite. Goeleta scârţâi şi se aplecă mult la tribord, pornind altă voltă.

- Domnişoară Lamia, zise colonelul Kassad, vrei să ne spui povestea ta acum?

Lamia îşi încrucişa braţele pe piept şi se uită la sticla brăzdată de ploaie.

- Nu. Să aşteptăm până coborâm de pe nenorocita asta de navă. Duhneşte a moarte.

Goeleta-eoliană ajunse în portul Popasul Pelerinilor la mijlocul după-amiezii, dar furtuna şi lumina slabă le dădeau pasagerilor trudiţi senzaţia că se apropiau de sfârşitul serii. Consulul se aşteptase ca reprezentanţi ai Templului lui Shrike să-i întâmpine aici, la începutul penultimei etape a călătoriei lor, însă Popasul Pelerinilor îi părea tot atât de pustiu pe cât fusese Marginea.

Apropierea de poalele dealurilor şi prima imagine a Lanţului Căpăstrului erau la fel de incitante ca orice asolizare şi-i aduseră pe toţi cei şase pelerini pe punte, în ciuda ploii reci care continua să cadă. Poalele dealurilor erau aride şi voluptoase, iar curbele lor maronii şi bruştele falii de ridicare contrastau puternic cu monocromul verde al Oceanului de Iarbă. Piscurile înalte de nouă mii de metri dinapoia lor erau doar sugerate de planuri sure şi albe, secţionate destul de repede de norii joşi, însă chiar şi aşa trunchiate atrăgeau prin forţă. Linia zăpezii cobora chiar până

deasupra grupului de barăci arse şi hoteluri ieftine care însemnase Popasul Pelerinilor.

- Dacă au distrus funicularul, suntem terminaţi, murmură Consulul.

Gândul acela, pe care şi-l interzisese până atunci, îi răscoli măruntaiele.

- Văd primii cinci piloni, anunţă colonelul Kassad folosindu-şi binoclul amplificat. Par întregi.

- Telecabina se vede?

- Nu... ba stai aşa, da! Este una în poarta de la peronul staţiei.

- Se mişcă vreuna? întrebă Martin Silenus, care înţelegea în mod evident cât de disperată ar fi fost situaţia lor dacă funicularul n-ar fi fost intact.

-Nu.

Consulul clătină din cap. Chiar şi pe vremea cea mai potrivnică, fără pasageri, telecabinele erau menţinute în mişcare pentru a păstra cablurile uriaşe tensionate şi a nu permite depunerea gheţii.

Cei şase îşi aduseseră bagajele pe punte chiar înainte ca goeleta-eoliană să-şi fi strâns automat velele si să fi extins o pasarelă. Toţi purtau acum haine groase, potrivite vremii - Kassad în mantie termuflaj FORŢĂ, Brawne Lamia într-o haină lungă numită trenci din motive de mult uitate, Martin Silenus în blănuri groase care unduiau când îndoliat, când cenuşiu în vântul capricios, părintele Hoyt într-un veşmânt negru şi lung care-l făcea să semene mai mult ca oricând cu o sperietoare de ciori, Sol Weintraub într-o jachetă groasă căptuşită cu puf de gâscă, ce-l acoperea atât pe el, cât şi pe copilă, iar Consulul în mantaua subţiată, dar solidă, pe care soţia lui i-o dăruise cu decenii în urmă.

- Ce facem cu bagajele căpitanului Masteen? întrebă Sol, pe când stăteau în capul pasarelei.

Kassad plecase înainte într-o raită de recunoaştere prin aşezare.

-l le-am adus sus, răspunse Lamia. O să le luăm cu noi.

- Cumva nu mi se pare corect, zise părintele Hoyt. Vreau să zic... nu mi se pare în regulă să mergem aşa, pur şi simplu mai departe. Ar trebui ţinută o... slujbă. Să recunoaştem faptul că a murit un om.

- Este posibil să fi murit, îi reaminti Lamia, ridicând cu uşurinţă un pachet de patruzeci de kilograme cu o singură mână.

Hoyt o privi neîncrezător.

- Chiar crezi că domnul Masteen mai e în viaţă?

- Nu, spuse Lamia.

Fulgi de zăpadă poposeau pe părul ei negru.

Din capătul docului, Kassad flutură braţul şi ei îşi purtară bagajele de pe goeleta-eoliană tăcută. Nici unul nu privi în urmă.

- E pustiu? strigă Lamia, apropiindu-se de colonel. Mantia bărbatului înalt continua să-şi modifice culoarea din modul cameleonic cenuşiu şi negru.

- Pustiu.

- Trupuri?

- Nu, zise Kassad şi se întoarse către Sol şi Consul: Aţi luat lucrurile din cambuză?

Amândoi bărbaţii încuviinţară.

- Ce lucruri? se interesă Silenus.

- Mâncare pentru o săptămână, spuse Kassad şi se întoarse ca să privească în sus, spre staţia de funicular de pe deal. (Pentru prima dată, Consulul observă arma lungă de asalt din încheietura braţului colonelului, abia vizibilă sub mantie.) Nu suntem siguri dacă dincolo de punctul acesta vom găsi provizii.

Vom mai fi în viaţă după o săptămână? gândi Consulul. Nu spuse nimic.

În două drumuri, transportară bagajele până la staţie. Vântul şuiera prin ferestrele deschise şi cupolele sparte ale clădirilor întunecate. La al doilea drum, consulul ţinu de un colţ al cubului Mobius al lui Het Masteen, în vreme ce Lenar Hoyt icni şi gâfâi, ţinând de colţul opus.

- De ce luăm ergul cu noi? pufăi Hoyt când ajunseră la piciorul scării metalice care suia la staţie.

Rugina păta şi mânjea platforma aidoma unor licheni portocalii.

- Nu ştiu, răspunse Consulul, gâfâind el însuşi ca să-şi recapete suflul.

De pe platforma terminalului, puteau vedea hăt departe peste Oceanul de Iarbă. Goeleta-eoliană stătea acolo unde o lăsaseră, cu velele strânse, un obiect negru şi lipsit de viaţă. Nori de zăpadă se deplasau deasupra preriei şi dădeau iluzia unor berbeci de spumă albă peste nenumăratele tulpini de iarbă înaltă.

- Aduceţi materialele la bord, spuse Kassad. Mă duc să încerc dacă angrenajele pot fi resetate din postul operatorului de sus.

- Telecabina nu-i automată? întrebă Martin Silenus, cu capul său mic aproape pierdut printre blănurile groase. Ca goeleta-eoliană?

- Nu cred, zise Kassad. Daţi-i drumul, eu încerc să văd dacă o pot porni.

- Şi dacă pleacă fără tine? strigă Lamia spre spinarea colonelului care se îndepărta.

- N-o să plece.

Interiorul telecabinei era rece şi gol, cu excepţia banchetelor de metal din compartimentul frontal şi a unei duzini de cuşete grosolane în zona din spate, mai mică. Telecabina era mare - lungă de cel puţin opt metri şi lată de cinci. Compartimentul posterior era separat de cel anterior printr-un perete metalic subţire în care

exista o deschidere, dar fără uşă. O comodă mică de mărimea unui dulap ocupa un colţ al compartimentului din spate. Ferestre ce se ridicau de la înălţimea mijlocului până la plafon se înşiruiau în compartimentul frontal.

Pelerinii îşi stivuiră bagajele în centrul podele largi şi tropăiră în jurul lor, îşi frecară braţele şi se străduiră în toate felurile să se încălzească. Martin Silenus se întinse cât era de lung pe una dintre banchete, doar cu cizmele şi creştetul capului ivindu-se din blănuri.

- Am uitat, spuse el, cum pizda mă-sii se porneşte căldura în chestia asta.

Consulul privi cu atenţie panourile luminescente, întunecate.

- Este electrică. Se va declanşa când ne pune colonelul în mişcare.

- Dacă ne pune colonelul în mişcare, zise Silenus. Sol Weintraub schimbase scutecul lui Rachel. Acum o înfofoli din nou într-un termocostum pentru prunci si o legănă în braţe.

- În mod evident, rosti el, n-am mai fost niciodată aici. Voi aţi fost amândoi, domnilor?

- Mda, făcu poetul.

- Nu, spuse Consulul, însă am văzut imagini ale telecabinei.

- Kassad a spus că el s-a întors o dată la Keats cu kinicularul, strigă Brawne Lamia din compartimentul de alături.

- Eu cred..., începu Sol Weintraub şi fu întrerupt de un scrâşnet teribil de angrenaje şi de un zgâlţâit violent, când cabina lungă se clătină ameţitor, apoi se balansa înainte sub cablul care se pusese brusc în mişcare.

Toţi se repeziră la fereastra dinspre platforma de îmbarcare.

Kassad îşi aruncase bagajele înăuntru înainte de a sui scara lungă către postul operatorului. Acum apăru în pragul construcţiei, se lăsă să lunece pe scara lungă şi alergă spre telecabina care trecuse deja de zona peron a platformei.

- N-o să reuşească, şopti părintele Hoyt. Kassad sprintă pe ultimii zece metri, cu picioare care păreau imposibil de lungi, aducând cu reprezentarea unui om din beţişoare animate.

Cabina funicularului părăsi decuparea pentru îmbarcare a platformei şi se legănă liber în exteriorul staţiei. Spaţiul crescu între ea şi peron. Până la stâncile de dedesubt erau opt metri. Puntea platformei era pe alocuri acoperită de gheaţă. Kassad continuă să alerge din răsputeri, deşi cabina se îndepărta.

- Haide! strigă Brawne Lamia şi ceilalţi îi ţinură isonul.

Consulul ridică ochii la teaca de gheaţă care trosnea şi cădea de pe cablu, în vreme ce telecabina avansa în sus şi înainte. Întoarse capul şi privi înapoi. Distanţa era prea mare. Kassad n-ar fi putut să reuşească.

Fedmahn Kassad se deplasa cu o viteză incredibilă când ajunse la marginea platformei. Consulul îşi reaminti pentru a doua oară de jaguarul de pe Vechiul Pământ pe care-l văzuse într-o grădină zoologică de pe Lusus. Pe jumătate se aştepta să vadă tălpile colonelului lunecând pe un petic de gheaţă, picioarele lungi zburând la orizontală şi bărbatul căzând silenţios spre bolovanii ninşi de dedesubt. Kassad însă păru să zboare vreme de un moment nesfârşit, cu braţele lung întinse şi mantia fluturând în urma lui. Dispăru în urma telecabinei.

Se auzi un bufnet, apoi se scurse un minut lung în care nimeni nu vorbi şi nici nu se clinti. Erau acum la

înălţimea de patruzeci de metri şi suiau spre primul pilon. După încă o secundă, Kassad deveni vizibil în colţul cabinei, deplasându-se prin trageri succesive de-a lungul unor crestături din metal şi mânere acoperit cu gheaţă. Brawne Lamia deschise larg uşa telecabinei. Zece mâini îl traseră pe Kassad înăuntru.

- Slavă Domnului! rosti părintele Hoyt. Colonelul inspiră adânc şi rânji fără voioşie.

- Frâna avea un dispozitiv de tip „om mort". A trebuit să-i blochez maneta cu un săculeţ de nisip. Nu voiam să aduc cabina înapoi pentru a doua încercare.

Martin Silenus indică pilonul de susţinere ce se apropia rapid şi plafonul de nori aflat imediat după el. Cablul se întindea în sus, dispărând ca retezat.

- Cred că acum o să trecem munţii, indiferent dac-o vrem sau nu.

- Cât durează traversarea? întrebă Hoyt.

- Douăsprezece ore. Poate ceva mai puţin. Uneori operatorii opresc cabinele, dacă vântul suflă prea tare sau condiţiile de producere a gheţii sunt prea periculoase.

- În călătoria asta n-o să ne oprim, spuse Kassad.

- Numai dacă nu-i cablul rupt pe-undeva, zise poetul. Sau dacă nu ne lovim de ceva.

- Gura, rosti Lamia. Mă ajută cineva să încălzim cina?

- Priviţi, spuse Consulul.

Avansară către ferestrele frontale. Funicularul se ridica la o sută de metri deasupra ultimei curbe maronii a poalelor dealurilor. Cu kilometri mai jos şi mai înapoi, întrezăriră pentru ultima dată staţia, barăcile aproape distruse din Popasul Pelerinilor şi goeleta-eoliană nemişcată.

Apoi zăpada şi norii groşi îi învăluiră.

Telecabina nu avea facilităţi reale pentru gătit, dar în peretele despărţitor din spate exista un frigider şi o unitate cu microunde pentru reîncălzire. Lamia şi Weintraub amestecară diverse sortimente de carne şi legume luate din cambuza goeletei-eoliene pentru a obţine o tocană acceptabilă. Martin Silenus adusese sticle de vin, atât de pe Benares, cât şi de pe goeletă, şi alese pentru tocană un Burgundy de Hyperion.

Aproape că terminaseră cina, când obscuritatea apăsătoare dindărătul ferestrelor păli, după care pieri complet. Consulul se răsuci pe bancă şi văzu soarele reapărând brusc, umplând cabina cu o lumină aurie transcendentă.

Din grup se înălţă un suspin colectiv. Păruse că bezna pogorâse cu ore în urmă, însă acum, când ei se ridicau deasupra unei mări de nori, din care un lanţ muntos se înălţa ca o insulă, erau răsplătiţi cu un amurg sclipitor. Cerul lui Hyperion se închisese de la strălucirea sa verde-albăstruie din timpul zilei la lapisul nesfârşit al serii, iar soarele roşu-auriu incendia turnurile de nori şi vârfurile maiestuoase de gheaţă şi piatră. Consulul privi în jur. Tovarăşii săi de pelerinaj, care păruseră suri şi micuţi în penumbra din urmă cu o jumătate de minut, scânteiau în auriul apusului.

Martin Silenus ridică paharul.

- Aşa-i mai bine, pe Dumnezeu!

Consulul înălţă ochii spre linia lor de transport, cablul masiv care se subţia cât o aţă în depărtare, pentru ca apoi să dispară cu totul. Pe un pisc, la câţiva kilometri în faţă, lumina aurie se reflecta din următorul stâlp de susţinere.

- O sută nouăzeci şi doi de piloni, anunţă Silenus cu tonul psalmodiat şi plictisit al unui ghid turistic. Toţi pilonii sunt construiţi din superaliaje şi cristale de carbon şi sunt înalţi de optzeci şi trei de metri.

- Trebuie să fim destul de sus, rosti Brawne Lamia cu glas scăzut.

- Punctul cel mai înalt al traseului de nouăzeci şi şase de kilometri al telecabinei se află deasupra vârfului muntelui Dryden, al cincilea ca altitudine din Lanţul Căpăstrului, la nouă mii două sute patruzeci şi şase de metri, urmă Martin Silenus cu acelaşi timbru monoton.

Colonelul Kassad privi în jur.

- Cabina este presurizată. Am simţit schimbarea de presiune cu ceva timp în urmă.

- Priviţi! rosti Brawne Lamia.

Soarele adăstase multă vreme pe linia de nori de la orizont. Acum coborî îndărătul ei, parcă incendiind adâncimile norului de furtună de dedesubt şi proiectând o panoplie de culori în lungul întregii margini vestice a planetei. Cornişele de zăpadă şi gheaţa lucioasă continuau să sclipească pe versanţii apuseni ai piscurilor, care se înălţau la mai bine de un kilometru deasupra cabinei care suia. Câteva stele strălucitoare apărură pe cupola tot mai întunecată a cerului.

Consulul se răsuci către Brawne Lamia.

- De ce nu-ţi spui povestea acum, doamnă Lamia? Ar fi bine să dormim până târziu, înainte de a ajunge la Donjon.

Lamia îşi sorbi ultimele picături de vin.

- Toată lumea doreşte s-o audă acum? Capetele încuviinţară în amurgul trandafiriu.

Martin Silenus strânse din umeri.

- Bine, spuse Brawne Lamia.

Puse jos paharul gol, îşi ridică picioarele pe banchetă, astfel încât coatele i se sprijiniră pe genunchi şi-şi începu povestea.

POVESTIREA DETECTIVULUI
RĂMAS-BUN PE VECIE

Am ştiut că va fi un caz special din clipa în care el a intrat în biroul meu. Era arătos. Prin cuvântul ăsta nu vreau să spun că era efeminat sau „drăguţ" la modul manechin, star-HTV, ci doar... arătos.

Era un bărbat scund, nu mai înalt decât mine, iar eu mă născusem şi crescusem în câmpul gravitaţional de 1,3 g de pe Lusus. După o secundă a devenit clar că vizitatorul meu nu era de pe Lusus - trupul lui compact era bine proporţionat potrivit standardelor Webului, atletic, dar subţirel. Faţa îi era un studiu în energie decisă: frunte îngustă, pomeţi proeminenţi, nas mic, maxilar solid şi o gură largă ce sugera atât o latură senzuală, cât şi o trăsătură încăpăţânată. Ochii îi erau mari, de culoarea alunelor. Părea să aibă vreo treizeci de ani standard.

Trebuie să înţelegeţi că n-am făcut tot inventarul acesta în momentul în care a intrat el. Primul meu gând a fost „Este un client?” Al doilea meu gând a fost, fir-ar al dracu', e un tip arătos!

- Doamna Lamia?

- Mda.

- Doamna Brawne Lamia de la agenţia AllWeb Investigations?

- Mda.

S-a uitat în jur, de parcă nu i-ar fi venit să creadă. I-am înţeles expresia. Biroul meu se află la nivelul al douăzeci şi treilea al unui vechi stup industrial din secțiunea Săpături Vechi a Porcului-de-Fier de pe Lusus. Am trei ferestre mari care dau spre Tranşeea Servicii nr. 9, unde-i întotdeauna întuneric şi întotdeauna burează, mulţumită unei scurgeri masive din filtrul Stupului de deasupra. Ceea ce poţi vedea sunt doar autodocuri de încărcare abandonate şi traverse ruginite.

Ce mama dracului, e ieftin! Şi cei mai mulţi clienţi ai mei preferă să telefoneze, decât să vină personal.

- Pot lua loc? a întrebat el, evident satisfăcut că o agenţie de investigaţii autentică ar funcţiona într-o asemenea mahala.

- Sigur că da, am încuviinţat şi i-am indicat un scaun. Domnul...?

- Johnny, mi-a răspuns.

Nu mi se părea ca fiind un tip cu care să te tutuieşti. Ceva din persoana lui emana bani. Nu hainele - care erau neprotocolare şi banale, în negru şi gri, iar materialele depăşeau media calităţii - ci pur şi simplu senzaţia că individul avea clasă. Era ceva legat de accentul lui... Sunt pricepută în identificarea dialectelor - este un talent util în ocupaţia mea - totuşi nu-mi dădeam seama care-i era planeta natală, cu atât mai puţin regiunea locală.

- Cum te pot ajuta, Johnny? I-am arătat sticla de scotch pe care fusesem gata s-o pun deoparte în clipa apariţiei lui.

Johnny-boy a clătinat din cap. Poate credea că-l invitam să bea direct din sticlă. Ce dracu', am mai multă clasă decât atât! Lângă răcitorul de apă, ţin pahare de unică folosinţă.

- Doamnă Lamia, a rostit el şi accentul lui cultivat a continuat să mă sâcâie prin modul său evaziv, am nevoie de un investigator.

- Cu asta mă ocup.

A făcut o pauză. Era timid. Mulţi dintre clienţii mei şovăie în a-mi relata cazul. Nu-i de mirare, fiindcă nouăzeci şi cinci la sută din munca mea constă în divorţuri şi probleme de familie. L-am aşteptat să-şi adune curajul.

- Este o chestiune oarecum sensibilă, a spus în cele din urmă.

- Mda. Domnule... pardon, Johnny, activitatea mea se încadrează majoritar în această categorie. Sunt legată contractual cu UniWeb şi toate relaţiile cu clienţii intră sub jurisdicţia Legii de Protecţie a Confidenţialităţii. Totul este confidenţial, până şi dialogul pe care-l purtăm noi acum. Chiar dacă decizi să nu mă angajezi.

În esenţă, toate astea erau vrăjeli, fiindcă autorităţile îmi puteau consulta dosarele într-o secundă, dacă ar fi dorit-o vreodată, dar simţeam că trebuia să-l destind cumva pe individul ăsta. Doamne, era arătos, ce mai!

- Da-da, a spus el şi a privit iarăşi în jur. S-a aplecat înainte: Doamnă Lamia, doresc să investighezi o crimă.

Asta mi-a stârnit interesul. Stătusem cu picioarele suite pe birou; mi le-am coborât şi m-am lăsat uşor în faţă.

- O crimă? Eşti sigur? Poliţia ce face?

- Poliţia nu-i implicată.

- Asta-i imposibil, am replicat cu sentimentul deprimant că aveam de-a face cu un ţăcănit, nu cu un client. Tăinuirea unei crime faţă de autorităţi constituie un delict.

În acelaşi timp m-am gândit: Tu eşti ucigaşul, Johnny? El a surâs şi a scuturat din cap.

- Nu şi în cazul acesta.

- Ce vrei să spui?

- Doamnă Lamia, vreau să spun că s-a comis o crimă, dar că poliţia - locală şi a Hegemoniei - nu are nici habar de ea, nici jurisdicţie asupra ei.

- Imposibil, am repetat. Afară, scânteile aparatului unui sudor s-au revărsat în tranşee alături de bura ruginie. Explică-mi!

- O crimă a fost comisă în exteriorul Webului. În exteriorul Protectoratului. Nu existau autorităţi locale.

Asta părea logic. Ceva mai logic. Nu-mi puteam da totuşi seama nici în ruptul capului la ce se referea. Chiar şi comunităţile din Pustietate şi planetele-colonii aveau poliţie. La bordul vreunei nave spaţiale? Nu... ar fi fost sub jurisdicţia Autorităţii de Tranzit Interstelar.

- Înţeleg am rostit. (Trecuseră nişte săptămâni de când nu mai avusesem un caz.) Bine, spune-mi detaliile.

- Şi conversaţia va fi confidenţială, chiar dacă nu accepţi cazul?

- Absolut.

- Iar dacă accepţi cazul, îmi vei raporta numai mie?

- Bineînţeles.

Potenţialul meu client a ezitat, frecându-şi degetele de bărbie. Avea mâini îngrijite.

- Bine, a zis el în cele din urmă.

- Ia-o de la-nceput, am spus. Cine a fost ucis? Johnny şi-a îndreptat spatele ca un şcolar atent.

Sinceritatea lui nu putea fi pusă la îndoială. A rostit:

-Eu.

Am avut nevoie de zece minute ca să-i smulg povestea. Când a terminat, n-am mai crezut că el era nebun. Eu eram nebună. Sau aş fi fost, dacă aş fi acceptat cazul.

Johnny - adevăratul lui nume era o serie de cifre, litere şi benzi de cifru mai lungă decât braţul meu - era un cibrid.

Auzisem despre cibrizi. Cine n-auzise? Odată îmi acuzasem primul soţ că ar fi fost un cibrid. Nu aşteptasem totuşi niciodată să stau în aceeaşi odaie cu unul. Ori să-l găsesc atât de al naibii de atrăgător.

Johnny era o IA. Conştiinţa lui, sau eul sau oricum aţi vrea să-i spuneţi, plutea undeva în al n-lea dataplan

al megadatasferei TehNucleului. Ca toată lumea, poate cu excepţia actualului director executiv al Senatului sau a gunoierilor IA-urilor, nu aveam habar unde era TehNucleul. IA-urile se separaseră paşnic de controlul oamenilor cu trei sute de ani în urmă - înainte de naşterea mea - şi în vreme ce ele continuau să deservească Hegemonia ca aliaţi, consiliind Totalitatea, monitorizând datasferele, folosindu-şi ocazional capacităţile predictive pentru a ne ajuta să evităm erori majore sau dezastre naturale, TehNucleul îşi vedea în general în secret de afacerile sale proprii, indescifrabile şi distinct nonumane.

Mi se părea destul de corect.

De obicei, IA-urile fac afaceri cu oameni şi maşinăriile oamenilor prin intermediul datasferei. Dacă este necesar, ele pot fabrica o hologramă interactivă - îmi amintesc că în timpul încorporării lui Maui-Legământul, ambasadorii TehNucleului care participaseră la semnarea tratatului aduseseră suspicios de mult cu Tyrone Bathwaite, bătrâna vedetă a holourilor.

Cibrizii sunt cu totul altceva. Croiţi din material genetic omenesc, ei sunt mult mai umani în aspect şi comportament exterior decât li se îngăduie androizilor. Acordurile încheiate între TehNucleu şi Hegemonie permit doar existenţa câtorva cibrizi.

M-am uitat la Johnny. Din perspectiva unei IA, trupul frumos şi personalitatea stranie aflate de cealaltă parte a biroului reprezentau probabil doar un alt apendice, o creatură telecomandată ceva mai complexă, dar altfel cu nimic mai importantă decât oricare dintre cei zece mii de senzori, manipulatori, unităţi autonome sau alte dispozitive telecomandate pe care o IA le putea folosi în activitatea zilnică. Aruncarea la gunoi a lui

„Johnny" n-ar fi stârnit pentru o IA mai multă îngrijorare decât ar fi stârnit pentru mine tăierea unei unghii.

Ce risipă, am gândit.

- Un cibrid, am spus.

- Da. Unul licenţiat. Am viză de utilizator al Worldwebului.

- E bine, m-am auzit rostind. Şi cineva... ţi-a ucis cibridul şi vrei să aflu cine a fost?

- Nu, a spus tânărul. (Avea cârlionţi maroniu-roşcaţi. Ca şi accentul lui, stilul frizurii îmi scăpa. Părea cumva arhaic, totuşi îl văzusem undeva.) Nu a fost ucis doar acest corp, ci atacatorul m-a ucis pe mine.

- Pe tine?

- Da.

- Pe tine, adică... ă-ă-ă... IA în sine?

- Exact.

N-am înţeles. IA-urile nu pot muri. Cel puţin aşa ştiu toţi cei din Web.

- Nu înţeleg, am spus. Johnny a încuviinţat.

- Spre deosebire de o personalitate umană, care poate... ă-ă-ă... să fie distrusă la moarte, propria mea conştiinţă nu poate fi reziliată. Ca rezultat al atacului, a existat însă o... discontinuitate. Deşi deţineam... ă-ă-ă... să spunem înregistrări duplicate ale amintirilor, personalităţi etcetera, a existat o pierdere. Unele date au fost distruse în urma atacului. Din acest punct de vedere, atacatorul a comis o crimă.

- Pricep, am minţit. Am inspirat adânc. Şi ce spun autorităţile IA... dacă există aşa ceva... sau ciberpoliţiştii Hegemoniei? Nu lor ar trebui să te adresezi?

- Din motive personale, a spus tânărul atrăgător pe care încercam să-l văd ca pe un cibrid, este important - ba chiar necesar - să nu consult aceste surse.

Am înălţat o sprânceană. Asta semănase mai mult cu unul dintre cazurile mele obişnuite.

- Te asigur, a urmat el, că nu este vorba despre nimic ilegal. Nici imoral. Doar... stânjenitor pentru mine, la un nivel pe care nu-l pot explica.

Am încrucişat braţele pe piept.

- Uite care-i treaba, Johnny. Asta-i o poveste destul de trasă de păr. Vreau să zic că în afara cuvântului tău n-am altă dovadă că ai fi cibrid. Din câte ştiu, poţi să fii un escroc.

A părut surprins.

- Nu mă gândisem la asta. Cum vrei să-ţi arăt că sunt ceea ce afirm că sunt?

N-am şovăit nici o clipă.

- Transferă un milion de mărci în contul meu curent din Trans Web, am spus.

Johnny a zâmbit. În aceeaşi secundă, telefonul mi-a sunat şi imaginea unui bărbat agitat, înapoia căruia plutea blocul de cod Trans Web, a rostit:

- Scuzaţi-mă, doamnă Lamia, dar ne-am întrebat dacă... ă-ă-ă... cu un depozit de asemenea mărime n-aţi fi interesată să analizaţi opţiunile noastre de economii pe termen lung sau posibilităţile noastre de piaţă mutual asigurate?

- Mai târziu, am zis. Managerul băncii a aprobat din cap şi a dispărut.

- Asta poate să fi fost o simulare, am spus. Surâsul lui Johnny era plăcut.

- Da, însă şi ca simulare ar fi fost o demonstraţie satisfăcătoare, nu?

- Nu neapărat. El a strâns din umeri.

- Presupunând că sunt ceea ce afirm că sunt, vei accepta cazul?

- Da, am oftat, totuşi trebuie să precizez un aspect. Onorariul meu nu este de un milion de mărci, ci de cinci sute pe zi, plus cheltuielile.

Cibridul a aprobat.

- Asta înseamnă că vei lua cazul? M-am ridicat în picioare, mi-am pus pălăria şi am luat un trenci vechi din cuierul de lângă fereastră. M-am aplecat peste sertarul cel mai de jos al biroului, strecurând lin pistolul tatii într-un buzunar.

- Haidem, i-am spus.

- Da, a zis Johnny. Unde mergem?

- Vreau să văd unde ai fost ucis.

Potrivit şablonului la modă, o persoană născută și crescută detestă să părăsească Stupul şi suferă instantaneu de agorafobie dacă vizitează orice loc care este deschis spre elementele naturii decât un mall comercial. Adevărul în această privinţă este că majoritatea cazurilor mele vin de la... şi duc către... alte planete. Depistarea debitorilor care se folosesc de teleproiectare şi schimbarea identităţii pentru a încerca să ia viaţa de început. Găsirea adulterilor care cred că rendez-vous-urile pe altă planetă vor face imposibilă descoperirea lor. Căutarea copiilor dispăruţi şi a părinţilor fugari.

Am fost totuşi surprinsă în asemenea măsură, încât am ezitat o secundă când am păşit prin teleproiectorul Platoului Porcul-de-Fier pe un podiş pustiu de piatră ce părea că se întinde la infinit. Cu excepţia dreptunghiului de bronz al portalului teleproiectorului din spatele nostru, nicăieri nu se zărea vreun semn de civilizaţie. Aerul mirosea a ouă clocite. Cerul era o căldare galben-maronie de nori cu aspect bolnăvicios. În jur, solul era cenuşiu şi solzos şi nu găzduia forme vizibile de viaţă, nici chiar licheni. Habar n-aveam cât de departe era de fapt orizontul, dar mă simţeam sus şi orizontul părea departe, iar în plus nici în depărtare nu existau indicii de copaci, tufe sau faună.

- Unde dracu' suntem? am întrebat. Fusesem convinsă că ştiam toate planetele din Web.

- Madhya, a răspuns Johnny.

- N-am auzit niciodată de ea, am comentat vârând o mână în buzunar şi pipăind patul de fildeş al revolverului tatei.

- Oficial, încă nu face parte din Web, a explicat cibridul. Oficial, este o colonie a lui Parvati. Se află însă la numai câteva minute-lumină de baza FORŢĂ de acolo şi conexiunile teleproiector au fost activate înainte ca Madhya să se alăture Protectoratului.

Am privit pustietatea. Miasma de bioxid de sulf mă făcea să-mi vină să vomit şi-mi era teamă că-mi voi murdări costumul.

- Există ceva colonii? Pe-aproape?

- Nu. Pe cealaltă emisferă a planetei sunt nişte orăşele.

- Care-i cea mai apropiată zonă populată?

- Nanda Devi, o aşezare cu vreo trei sute de oameni. Se găseşte la două mii de kilometri spre sud.

- Atunci de ce portalul teleproiector a fost instalat tocmai aici?

- Din cauza potenţialelor exploatări miniere, a zis Johnny şi a indicat podişul sur. Metale grele. Consorţiul a autorizat o sută de portaluri teleproiector în emisfera aceasta, pentru acces facil după începerea dezvoltării.

- Bine, am spus. Este un loc bun pentru o crimă. Tu de ce veniseşi aici?

- Nu ştiu. Motivul respectiv făcea parte din secţiunea de memorie care s-a pierdut.

- Cu cine ai venit?

- Nici asta nu ştiu.

- Ce ştii?

Tânărul şi-a vârât în buzunare mâinile graţioase.

- Cine... sau ce... m-a atacat a folosit un tip de armă cunoscut în Nucleu ca virusul SIDA II.

- Ce-i asta?

- SIDA II a fost o maladie umană cu mult înainte de Hegira, a zis Johnny. Anihila sistemul imunitar. Acest... virus... funcţionează similar cu o IA. În mai puţin de o secundă se infiltrează în sistemele de securitate şi lansează programe faşocite letale împotriva gazdei... chiar împotriva IA. Împotriva mea.

- Nu era posibil să fi contractat virusul acesta în mod natural?

Johnny a zâmbit.

- Imposibil. Este comparabil cu a întreba o victimă împuşcată dacă nu cumva a căzut pe glonţ.

Am strâns din umeri.

- Uite care-i treaba, dacă doreşti un expert în IA sau în date de reţea, nu te-ai adresat cui trebuie. În afară de faptul că accesez sfera ca douăzeci de miliarde de alţi prostovani, nu cunosc absolut nimic despre lumea-fantomă.

Folosisem în mod deliberat vechea denumire, ca să văd dacă-i stârnesc vreo reacţie.

- Ştiu, a spus Johnny la fel de calm. Nu asta doresc ca să faci.

- Dar ce doreşti să fac?

- Să afli cine m-a adus aici şi m-a ucis. Şi de ce.

- Bine. De ce crezi că omorul s-a petrecut tocmai aici?

- Fiindcă aici am recâştigat controlul cibridului meu, când am fost... reconstituit.

- Vrei să spui că cibridul ţi-a fost scos din funcţiune, în timp ce virusul te-a distrus?

-Da.

- Şi asta cât a durat?

- Moartea mea? Aproape un minut, înainte să-mi poată fi activată personalitatea de rezervă.

Am râs. Mi-a fost imposibil să mă abţin.

- Ce este atât de amuzant, doamnă Lamia?

- Conceptul tău despre moarte, am spus. Ochii maronii păreau trişti.

- Poate că pe tine te amuză, însă n-ai idee ce înseamnă... un minut de... deconectare pentru un element al TehNucleului. Sunt eoni de timp şi informaţii. Milenii de necomunicare.

- Mda, am spus, capabilă să-mi reţin lacrimile fără prea mult efort. Şi ce-a făcut trupul tău, cibridul tău, pe când tu schimbai benzile cu personalităţi?

- Bănuiesc că a fost în comă.

- Nu se poate descurca autonom?

- Ah, ba da, totuşi nu şi în cazul unei căderi generale de sistem.

- Şi unde ţi-ai revenit?

- Poftim?

- Când ai reactivat cibridul, unde se afla el? Johnny a încuviinţat, înţelegând. A indicat un bolovan aflat la mai puţin de cinci metri de teleproiector.

- Zăcea acolo.

- De partea asta sau de cealaltă?

- De cealaltă.

M-am dus acolo şi am examinat locul. Nici o pată de sânge. Nici un bilet. Mici o armă a crimei zăcând în preajmă. Nici măcar o urmă de picior sau o indicaţie a faptului că trupul lui Johnny zăcuse acolo pentru eternitatea aceea de un minut. O echipă de legişti a poliţiei ar fi putut să descifreze volume întregi în indiciile microscopice și biotice lăsate acolo, dar cu nu puteam să văd decât piatră goală.

- Dacă ţi-ai pierdut memoria cu adevărat, am rostit, de unde ştii că altcineva a venit aici cu tine?

- Am accesat înregistrările teleproiectorului.

- Te-ai gândit cumva si verifici persoana misterioasă, ori numele ei, pe contul cardului universal?

- Amândoi ne-am teleproiectat pe cardul meu, a răspuns Johnny.

- Nu era decât o singură persoană suplimentară?

-Da.

Am încuviinţat. Înregistrările teleproiectorului ar rezolva toate crimele interplanetare, dacă portalurile ar însemna realmente teleportare; înregistrările datelor de transport ar putea recrea subiectul până la ultimul gram şi folicul. Un teleproiector este însă în esenţă pur şi simplu o ruptură grosolană deschisă în continuumul spaţiu/timp de o singularitate sincronizată în fază. În cazul în care criminalul teleproiectat nu-şi foloseşte propriul card, singurele date de care dispunem sunt originea şi destinaţia.

- De unde v-aţi teleproiectat? am întrebat.

- De pe Tau Ceti Central.

- Ai codul portalului?

- Bineînţeles.

- Haide să mergem acolo şi să terminăm conversaţia asta, i-am spus. Locul de-aici pute de-ţi ia nasul pe sus.

TC2, porecla străveche pentru Tau Ceti Central, este cu certitudine planeta cea mai aglomerată din Web. Pe lângă populaţia sa de cinci miliarde de oameni care-şi caută un locşor pe o suprafaţă mai mică decât jumătate din uscatul Vechiului Pământ, planeta are o ecologie de inel orbital care adăposteşte încă o jumătate de miliard de suflete. TC2 nu este numai capitala Hegemoniei şi sediul Senatului, ci şi nodul afacerilor pentru Webcomerţ. Evident, numărul portalului pe care-l găsise Johnny ne-a adus la un terminex cu şase sute de portaluri în unul dintre cele mai mari turnuri din Noua Londră, unul dintre cartierele cele mai mari şi mai vechi ale oraşului.

- La dracu am spus, haide să bem ceva. Lângă terminex erau mai multe baruri şi am ales unul relativ liniştit: o tavernă ce simula interiorul unei corăbii, întunecată, răcoroasă, cu mult lemn fals şi alamă. Am comandat o bere. Când lucrez la un caz, niciodată nu beau tărie şi nici nu iau Flashback. Uneori mă gândesc că nevoia de autodisciplină este cea care mă menţine în afaceri.

Johnny a comandat tot o bere, neagră, germană îmbuteliată pe Vectorul Renaştere. M-am pomenit întrebându-mă ce vicii putea să aibă un cibrid. Am spus.

- Ce altceva ai mai descoperit înainte de a veni la mine?

Tânărul şi-a desfăcut mâinile.

- Nimic.

- Căcat, am rostit cu respect. Mă iei peste picior. Dispunând de toate puterile unei IA, nu poţi urmări unde a fost şi ce a făcut cibridul tău pentru câteva zile înainte de... accident?

- Nu. Johnny a sorbit din bere. Mai precis, aş putea, dar există motive importante pentru care nu doresc ca tovarăşele mele IA să afle că investighez.

- Suspectezi pe vreuna dintre ele?

În loc să-mi răspundă, Johnny mi-a întins un extras după cheltuielile făcute pe cardul lui universal.

- Amnezia cauzată de uciderea mea a lăsat cinci zile standard neînregistrate. Acestea sunt cheltuielile din intervalul respectiv.

- Mi s-a părut c-ai spus c-ai fost deconectat numai un minut.

Johnny şi-a scărpinat obrazul cu un deget.

- Am avut norocul să pierd doar datele din cinci zile, mi-a răspuns.

I-am făcut semn chelnerului uman şi am comandat încă o bere.

- Uite cum stă treaba, Johnny... sau indiferent cine ai fi, am rostit, eu nu voi putea niciodată să abordez cazul ăsta dacă nu ştiu mai multe despre tine şi despre situaţia ta. De ce ar dori cineva să te ucidă, dacă ştie că vei fi reconstruit?

- Eu văd două motive posibile, a răspuns el.

Am încuviinţat şi am spus:

- Unul ar fi să se creeze doar pierderea de memorie care a şi fost obţinută în cele din urmă. Asta ar sugera că, indiferent ce anume ar dori ucigaşul să uiţi, faptul cu pricina s-a petrecut ori a ajuns în atenţia ta aproximativ în ultima săptămână. Care-i al doilea motiv?

- De a-mi trimite un mesaj, a zis Johnny. Atât doar că nu ştiu care este mesajul. Sau de la cine.

- Ştii cine ar fi vrut să te ucidă?

- Nu.

- Nu ai absolut nici o bănuială?

- Nici una.

- Majoritatea crimelor, i-am spus, sunt acţiuni cauzate de furie bruscă, fără minte, comise de o persoană pe care victima o cunoaşte bine. O rudă... Un prieten sau un iubit... De obicei, marea parte a crimelor premeditate sunt întreprinse de persoane apropiate victimelor.

Johnny n-a comentat. Pe chipul lui exista ceva ce mi se părea incredibil de atrăgător - un soi de forţă masculină combinată cu o conştiinţă de sine feminină. Poate că de vină erau ochii lui.

- IA-urile au familii? am întrebat. Vendete? Ciondăneli? Certuri de îndrăgostiţi?

- Nu. A surâs uşor. Există într-adevăr un fel de aranjamente cvasifamiliale, totuşi ele nu implică nici una dintre cerinţele de sentimente sau responsabilităţi pe care le exhibă familiile oamenilor. „Familiile" IA-urilor sunt în esenţă grupe de cod, convenabile pentru a

arăta locul de origine al anumitor orientări de procesare.

- Aşadar nu crezi că te-a atacat altă IA?

- Este posibil. Johnny şi-a rotit paharul în mâini. Pur şi simplu nu înţeleg de ce m-ar fi atacat prin intermediul cibridului meu.

- Fiindcă accesul ar fi fost mai uşor?

- Poate, însă complică lucrurile pentru agresor. Un atac în dataplanuri ar fi fost infinit mai letal. De asemenea, îmi este imposibil să văd vreo motivaţie pentru altă IA. Este lipsit de sens. Nu reprezint vreo ameninţare pentru nici una.

- De ce ai un cibrid, Johnny? Poate că dacă pricep rolul pe care-l joci tu, aş putea ajunge la o motivaţie.

A ridicat un covrig uscat şi s-a jucat cu el.

- Am un cibrid... din unele puncte de vedere sunt un cibrid, fiindcă... funcţia mea... este de a observa fiinţele umane şi de a reacţiona faţă de ele. Într-o anumită măsură, eu însumi am fost om cândva.

M-am încruntat şi am clătinat din cap. Deocamdată nimic din ce-mi zisese nu avea vreun sens.

- Ai auzit de proiectele de recuperare a personalităţii? m-a întrebat.

- Nu.

- Acum un an standard, când simurile FORŢĂ au recreat personalitatea generalului Horace Glennon-Height, ca să deducă motivele pentru care a fost un general atât de sclipitor, a ţinut pagina întâi a ştirilor.

- Mda.

- Ei bine, eu sunt... sau am fost... un proiect de recuperare mai vechi şi mult mai complicat. Nucleul personalităţii mele se baza pe un poet pre-Hegira de pe Vechiul Pământ. Foarte vechi. Născut în secolul al XVIII-lea după Vechiul Calendar.

- Cum dracu' pot să reconstruiască o personalitate atât de îndepărtată în timp?

- Din scrieri, a răspuns Johnny. Din scrisorile lui. Jurnale. Biografii şi lucrări critice. Mărturiile prietenilor. Dar în principal, pe baza versurilor lui. Simul recreează ambientul, introduce factorii cunoscuţi şi porneşte în sens invers de la produsele de creaţie. Voila - un nucleu de personalitate! Grosolan la început, însă, până ce am apărut eu, relativ rafinat. Prima noastră tentativă a fost un poet din secolul XX pe nume Ezra Pound. Personalitatea lui a fost încăpăţânată până la limita absurdului, cu prejudecăţi mai presus de raţiune şi funcţional nebună. Am avut nevoie de un an de reglaje şi acordări înainte de a descoperi că personalitatea era corectă; omul fusese un sonat. Un geniu, dar sonat.

- Şi după-aceea ce se-ntâmplă? am întrebat. Îţi construiesc personalitatea în jurul unui poet mort, perfect, şi apoi?

- Personalitatea devine modelul pe care este crescută IA, a spus Johnny. Cibridul îmi permite să-mi îndeplinesc rolul în comunitatea dataplanurilor.

- Ca poet?

Johnny a zâmbit iarăşi.

- Mai degrabă ca poem, a zis el.

- Ca poem?

- O operă neîntreruptă de artă... totuşi nu în sensul uman. Un puzzle, poate. O enigmă variabilă, care, ocazional, oferă idei neobişnuite în direcţii de analiză mai serioase.

- Nu pricep, am spus.

- Probabil că nici nu contează. Mă îndoiesc foarte tare că... rolul meu... ar fi fost cauza atacului.

- Şi care crezi că ar fi fost cauza?

- Habar nu am.

Am simţit că cercul se închidea.

- Bine, am spus. O să încerc să aflu ce ai făcut şi cu cine ai fost în timpul celor cinci zile pierdute. În afară de extrasul de cont, mai există ceva ce crezi să-mi poate fi de ajutor?

Johnny a scuturat din cap.

- Ştii, desigur, de ce este important pentru mine să cunosc identitatea şi motivul atacatorului meu?

- Normal, am răspuns, fiindcă poate încerca din nou să te omoare.

- Exact.

- Cum te pot contacta dacă am nevoie de tine? Johnny mi-a întins un cip de acces.

- E o linie sigură? am întrebat.

- Foarte.

- Bine. O să te caut, dacă şi când obţin ceva informaţii.

Am ieşit împreună din bar şi am pornit spre terminex. El tocmai se îndepărta de mine, când am am făcut trei paşi iuţi şi l-am prins de braţ. Era prima dată că îl atinsesem.

- Johnny, cum se numeşte poetul de pe Vechiul Pământ pe care l-au reînviat...

- Recuperat.

- Cum vrei să-i zici... Cel pe baza căruia ţi-au construit personalitatea IA.

Cibridul arătos a şovăit. Am observat că genele lui erau foarte lungi.

- În ce fel poate fi important lucrul acesta? m-a întrebat.

- Cine poate să ştie ce anume este şi ce nu este important?

El a aprobat.

- Keats, mi-a răspuns. Născut în anul 1795 d.Hr., mort de tuberculoză în anul 1821. John Keats.

Urmărirea cuiva printr-o serie de teleproiectări este aproape al dracu' de imposibil. Mai ales când doreşti să rămâi nedetectat. Poliţiştii din Web o pot face, dacă alocă misiunii vreo cincizeci de agenţi, plus jucărele de înaltă tehnologie, exotice şi al naibii de scumpe, ca să nu mai amintesc de cooperarea Autorităţii de Tranzit. Pentru un investigator acţionând de unul singur, sarcina este ca şi imposibilă.

În acelaşi timp, pentru mine era destul de important să văd unde mergea noul meu client.

Johnny n-a privit în urmă, când a traversat piaţeta terminexului. M-am pitit după cel mai apropiat chioşc şi l-am privit prin imagul meu portabil cum a tastat un cod pe un diskey manual, şi-a introdus cardul, apoi a păşit prin dreptunghiul luminos.

Utilizarea diskeyului manual însemna probabil că se îndrepta către un portal de acces general, deoarece codurile pentru teleproiectoare private sunt imprimate de obicei pe cipuri confidenţiale. Grozav! Redusesem destinaţia la aproximativ două milioane de portaluri de pe vreo sută cincizeci de planete Web şi de două ori mai puţini sateliţi.

Cu o mână am tras „căptuşeala" roşie din trenciul meu, în timp ce am apăsat butonul de redare al imagului şi am privit amplificarea secvenţei cu diskeyul. Am scos şi o şapcă roşie asortată la noua mea jachetă roşie şi mi-am înclinat cozorocul mult peste faţă. Traversând rapid piaţeta, mi-am interogat comagenda despre codul de transfer din nouă cifre pe care-l văzusem pe imag. Ştiam că primele trei cifre însemnau planeta Tsingtao-Hsishuang Panna - memorasem toate prefixele planetare - iar după o clipă mi s-a spus că acel cod de portal ducea la un cartier rezidențial din oraşul Prima Expansiune de pe Wansiehn.

M-am grăbit spre prima cabină deschisă şi m-am teleproiectat acolo, ieşind într-o piaţetă terminex pavată cu cărămizi tocite. Prăvălii orientale străvechi se rezemau una de cealaltă, cu streşinile acoperişurilor pagodă atârnând deasupra străzilor laterale înguste. Oamenii se îmbulzeau în piaţă sau stăteau în praguri şi, chiar dacă majoritatea celor pe care îi vedeam în jur erau în mod evident descendenţi ai exilaţilor Zborului Lung care colonizaseră THP, mulţi erau extraplanetari. Aerul mirosea a vegetaţie străină, a canalizare şi orez gătit.

- La dracu', am murmurat.

În piaţetă erau alte trei portaluri teleproiectoare şi nici unul nu era folosit constant. Johnny s-ar fi putut teleproiectat imediat.

În loc să mă teleproiectez înapoi pe Lusus, am petrecut câteva minute examinând piaţa şi străzile laterale. Pilula de melanină pe care o înghiţisem acţionase deja şi eram o tânără negresă - sau negru, era greu de precizat din cauza jachetei roşii proeminente, la modă, şi a vizorului polarizat, plimbându-mă nepăsător în vreme ce fotografiam cu imagul meu turistic.

Granula de urmărire pe care o dizolvasem în a doua bere germană a lui Johnny avusese timp suficient să acţioneze. Microsporii vizibili în UV aproape că atârnau în aer - aş fi putut realmente urmări dâra expiraţiilor lăsate de cibrid. Am găsit o amprentă palmară galben-strălucitor pe un perete negru bineînţeles, galben-strălucitor pentru vizorul meu special echipat, fiindcă în afara spectrului UV era invizibilă, după care am pornit după urma de pete vagi, acolo unde hainele saturate atinseseră tarabele sau piatra.

Johnny mânca într-un restaurant cantonez, la mai puţin de două cvartale de piaţeta terminex. Mâncărurile

prăjite miroseau delicios, dar m-am abţinut să intru; am examinat preţurile tarabelor cu cărţi de pe stradă şi m-am târguit în piaţă timp de o oră, înainte ca el să termine, să revină în piaţetă şi să se teleproiecteze. De data aceasta a folosit un cip cod - portal privat, cu siguranţă, poate o reşedinţă privată - şi eu mi-am asumat două riscuri, folosindu-mi cârdul peşte-pilot pentru a-l urmări. Două riscuri, pentru că, mai întâi, cardul este complet ilegal şi într-o bună zi mă va costa autorizaţia dacă voi fi prinsă - mai puţin probabil, în cazul în care continui să utilizez cipurile mutabile înspăimântător de scumpe, însă perfecte din punct de vedere estetic ale lui Daddy Silva - şi, în al doilea rând, pentru că aveam peste cincizeci la sută şanse să nimeresc în livingul casei lui Johnny... o situaţie din care niciodată nu scapi cu uşurinţă, doar dând din gură.

Nu era livingul lui. Chiar înainte să fi zărit indicatoarele străzilor, am recunoscut apăsarea suplimentară şi familiară a gravitaţiei, lumina slabă cu nuanţa bronzului, izul de ulei şi ozon din aer, şi am ştiut că eram acasă, pe Lusus.

Johnny se teleproiectase într-un turn rezidenţial privat de securitate medie, într-unul dintre Stupii Bergson. Poate că de aceea îmi alesese agenţia - eram aproape vecini, fiind la mai puţin de şase sute de kilometri depărtare.

Cibridul nu se zărea nicăieri. Am pornit cu pas ferm, ca să nu alertez vreo securitate video preprogramată să acţioneze în faţa celor care hoinăreau fără treabă. Nu exista un registru de adrese ale locatarilor, nici numere sau nume pe uşile apartamentelor şi nici vreun listing accesibil prin comagendă. Am apreciat că în Stupul Bergson Est existau în jur de douăzeci de mii de cubiculumuri rezidenţiale.

Indicatoarele păleau, pe măsură ce cultura de spori murea, dar a fost nevoie să încerc numai două dintre coridoarele radiale înainte să găsesc o urmă. Johnny locuia destul de departe, într-o aripă cu podea de sticlă, deasupra unui lac de metan. Zăvorul palmar al uşii lui arăta o amprentă vag strălucitoare, care se stingea repede. Mi-am folosit sculele de spărgător ca să citesc încuietoarea, după care m-am teleproiectat acasă.

Trăgând linie, îmi văzusem clientul ieşind să mănânce într-un restaurant chinezesc, apoi revenind acasă pentru noapte. Făcusem destule pentru o zi.

BB Surbringer era expertul meu în IA. BB lucra în departamentul Management înregistrări şi Statistici al Hegemoniei şi-şi petrecea majoritatea vieţii întins într-o cuşetă de imponderabilitate cu vreo şase microsonde ieşindu-i din ţeastă, în timp ce era conectat cu alţi birocraţi din dataplanuri. ÎI cunoscusem în colegiu, pe când era o cibervomă pură, un hacker de a douăzecea generaţie, şuntat cortical la doisprezece ani standard. Adevăratul lui nume era Ernest, dar îşi câştigase porecla BB în vreme ce ieşea cu prietena mea, Shayla Toyo. Shayla îl văzuse dezbrăcat la a doua lor întâlnire şi nu se putuse opri din râs vreme de o jumătate de oră: Ernest era - şi este - înalt de doi metri, însă greutatea lui nu atingea nici cincizeci de kilograme. Shayla zicea că avea nişte fese ca două litere B şi - aşa cum se întâmplă cu majoritatea lucrurilor răutăcioase - porecla prinsese.

L-am vizitat în unul dintre monoliţii fără ferestre ai funcţionarilor de pe TC2. Pentru BB şi cei de teapa lui nu existau turnuri pierdute prin nori.

- Hopa, Brawne, a spus el, cum se face că devii expertă în informatică la bătrâneţe? Eşti prea babă ca să-ţi găseşti o slujbă adevărată.

- Vreau doar să aflu despre IA-uri, BB.

- Doar unul dintre cele mai complexe subiecte din universul cunoscut, a suspinat el, privindu-şi cu regret şuntul neural deconectat şi sondele metacorticale.

Cibervomele nu se decuplează niciodată, dar angajaţii guvernamentali sunt obligaţi s-o facă la orele de masă. BB semăna cu majoritatea cibervomelor în sensul că nu se simţea niciodată în largul lui făcând schimb de informaţii atunci când nu călărea un talaz de date.

- Ia zi, ce vrei să ştii? m-a întrebat.

- De ce s-au retras IA-urile? Trebuia să încep de undeva.

BB şi-a rotit mâinile una în jurul celeilalte.

- Au spus că aveau alte proiecte care nu erau compatibile cu imersiunea totală în afacerile Hegemoniei - a se citi „ale oamenilor". Adevărul este că nimeni nu ştie motivul real.

- Totuşi continuă să fie în jurul nostru. Continuă să administreze diverse chestii.

- Bineînţeles. Sistemul n-ar putea funcţiona fără IA. O ştii şi tu, Brawne. Nici chiar Totalitatea n-ar putea funcţiona fără managementul configuraţiilor swarzschild în timp real realizat de IA...

- Bine, am intervenit oprindu-l înainte de a se pierde în jargonul cibervomelor, dar care sunt „celelalte proiecte" ale lor?

- Nimeni nu ştie. Branner şi Swayze de la ArtIntel Corp cred că IA-urile se ocupă cu evoluţia conştiinţei la scară galactică. Ştim că ele au propriile lor sonde cosmice, aflate în Pustietate mult mai departe decât...

- Ce-i cu cibrizii?

- Cibrizii? BB se sculă în capul oaselor şi păru interesat pentru prima dată. De ce pomeneşti de cibrizi?

- De ce eşti surprins că am pomenit de ei, BB? Cu un gest absent, şi-a frecat soclul şuntului.

- În primul rând, majoritatea oamenilor au uitat de existenţa lor. Acum două secole, era o alertă generală şi se spunea că oamenii artificiali vor prelua una sau alta, însă în prezent nimeni nu se gândeşte la ei. În plus, chiar ieri am găsit un buletin informaţional de anomalii, care anunţa că cibrizii dispar.

- Dispar?

Venise rândul meu să mă îndrept, plină de atenţie.

- Adică sunt retraşi. IA-urile obişnuiau să menţină în Web în jur de o mie de cibrizi licenţiaţi. Cam jumătate dintre ei aveau sediul chiar aici, pe TC2. Recensământul de săptămâna trecută arăta că două treimi dintre ei au fost rechemaţi în ultima lună sau cam aşa.

- Ce se-ntâmplă când o IA îşi recheamă cibridul?

- Nu ştiu. Cred că sunt distruşi. IA-urilor nu le place risipa, de aceea bănuiesc că materialul genetic este cumva reciclat.

- De ce sunt reciclaţi?

- Nu ştie nimeni, Brawne, dar în acelaşi timp cei mai mulţi dintre noi nu ştim de ce IA-urile fac majoritatea lucrurilor pe care le fac.

- Experţii le văd - pe IA-uri - ca pe o ameninţare?

- Glumeşti? Poate că asta era valabil acum vreo șase sute de ani. Cu două secole în urmă, Secesiunea ne-a făcut suspicioşi. Însă dacă ele ar fi dorit să-i facă rău omenirii, ar fi putut s-o facă cu mult mai devreme. Posibilitatea ca IA-urile să se întoarcă împotriva noastră este cam tot atât de alarmantă, pe cât este posibilitatea ca animalele din ferme să se revolte.

- Atât doar că IA-urile sunt mai inteligente decât noi, am rostit.

- De acord, dar asta-i situaţia.

- BB, ai auzit vreodată despre proiecte de recuperare a personalităţii?

- Cum a fost chestia aia cu Glennon-Height? Sigur că da. Toată lumea a auzit. Eu chiar am lucrat aşa ceva cu nişte ani în urmă, la Universitatea Reichs. Acum însă sunt de domeniul trecutului. Nimeni nu se mai ocupă cu aşa ceva.

- De ce?

- Iisuse, tu chiar n-ai habar de nimic, aşa-i, Brawne? Toate proiectele de recuperare a personalităţii au fost nişte eşecuri. Chiar şi dispunând de cel mai bun control sim - iar ele au implicat reţeaua FORŢĂ KIT:ŞCO - nu poţi să influenţezi cu succes toate variabilele. Şablonul personalităţii devine conştient de sine... nu doar conştient de sine, cum suntem noi, tu şi eu, ci conştient de sine că este o personalitate conştientă de sine în mod artificial - iar asta duce la Bucle Paradoxale terminale şi labirinturi nearmonice care duc drept în spaţiul Escher.

- Tradu-mi, i-am spus.

BB a oftat şi a privit banda temporală albastru-aurie de pe perete. Încă cinci minute şi se termina ora obligatorie de masă. Se putea realătura lumii reale.

- În traducere, a spus el, personalitatea recuperată se dezintegrează. Înnebuneşte. O ia razna. Se ţicneşte.

- Toate personalităţile păţesc asta?

- Toate.

- Totuşi IA-urile continuă să fie interesate de proces?

- Da? Cine zice asta? Ele n-au făcut niciodată vreo asemenea recuperare. Toate eforturile de recuperare de care am auzit vreodată au fost derulate de oameni... în general proiecte universitare eşuate. Savanţi cu creiere moarte care au cheltuit averi în încercarea de a reînvia creiere moarte de savanţi.

M-am silit să surâd. Mai aveam trei minute după care el se putea reconecta.

- Toate personalităţile recuperate au primit cibrizi telecomandaţi?

- Nu. Cine ţi-a băgat aşa ceva în cap? Nici unul n-a primit. Nu puteau funcţiona.

- De ce?

- Pur şi simplu, beleau simstimul. În plus, aveau nevoie de un stoc de clone perfecte şi de un ambient interactiv precis până la ultimul detaliu. Vezi tu, puștoaico, o personalitate recuperată trebuie lăsată trăiască în lumea ei, prin intermediul simului la scară naturală, iar apoi strecori câteva întrebări, folosindu-te de vise ori scenarii interactive. Dacă scoţi o personalitate din realitatea simului şi-o aduci în timpul lent...

-Acela era termenul vechi de o eternitate al cibervomelor pentru... scuzaţi expresia... lumea reală.

- ...nu faci altceva decât s-o împingi spre a lua-o razna mai devreme, a terminat el.

Am clătinat din cap.

- Da, bine, mulţumesc, BB.

Am pornit către uşă. Mai rămăseseră treizeci de secunde înainte ca vechiul meu prieten din colegiu să poată scăpa de timpul lent.

- BB, am spus fulgerată de o idee, ai auzit vreodată despre o personalitate recuperată de la un poet de pe Vechiul Pământ pe nume John Keats?

- Keats? Ah, sigur că da, în lucrarea mea din anul întâi am făcut o mulţime de referiri la cazul acela. Proiectul a fost realizat cu vreo cincizeci de ani în urmă de Marti Carollus, la Noul Cambridge.

- Şi ce s-a-ntâmplat?

- Ca de obicei: personalitatea a intrat în Buclă Paradoxală. Înainte de a se dezintegra, a murit însă de moarte sim reală. De o boală străveche.

BB s-a uitat la ceas, a zâmbit şi şi-a ridicat şuntul. Înainte de a-l introduce în soclul din craniu, m-a privit din nou, aproape euforic.

- Acum îmi amintesc, a rostit el prin surâsul său visător, era tuberculoză.

Dacă societatea noastră ar fi optat vreodată pentru abordarea orwelliană de tip Big Brother, instrumentul ales pentru oprimare ar fi trebuit să fie siajul creditului. Într-o economie lipsită complet de lichidităţi, cu doar un vestigiu de piaţă neagră de tip barter, activităţile oricărei persoane puteau fi urmărite în timp real prin monitorizarea siajului lăsat de creditul cardului său universal. Existau legi stricte ce protejau confidenţialitatea cardului, totuşi legile aveau prostul obicei de a fi ignorate sau abrogate atunci când impulsul societăţii se transforma într-un brânci totalitarist.

Siajul creditului lui Johnny pentru perioada de cinci zile care dusese la uciderea lui arăta un individ cu deprinderi regulate şi cheltuieli modeste. Înainte de a porni pe pista extrasului de cont, petrecusem două zile plictisitoare, urmărindu-l pe Johnny însuşi.

Date: Locuia singur în Stupul Bergson Est. O verificare de rutină a arătat că locuia acolo de aproximativ şapte luni locale - mai puţin de cinci luni standard. Dimineaţa, lua micul dejun la o cafenea locală, apoi se teleproiecta pe Vectorul Renaştere, unde lucra aproximativ cinci ore, efectuând o cercetare/documentare în arhivele tipărite, după aceea lua un prânz uşor la vreo dugheană din curte, după care, urma încă o oră sau două în bibliotecă, încheiate prin teleproiectarea acasă, pe Lusus, ori la vreun local favorit de pe altă planetă. La ora 22, era în cubiculumul său. Se teleproiecta mai mult decât un angajat lususean mediu din clasa de mijloc, dar altfel programul lui era complet plictisitor. Extrasele de cont confirmaseră că

respectase programul în săptămâna când fusese ucis, cu adăugarea câtorva cheltuieli suplimentare - într-o zi pantofi, în alta produse de băcănie - şi o oprire într-un bar de pe Vectorul Renaştere în ziua „uciderii" sale.

Am cinat împreună într-un restaurant mic de pe strada Dragonul Roşu, lângă portalul Tsingtao-Hsis-Huang Panna. Mâncarea era foarte fierbinte, foarte picantă şi foarte bună.

- Cum merge? m-a întrebat.

- Perfect. Sunt mai bogată cu o mie de mărci faţă de clipa când ne-am întâlnit şi am găsit un restaurant cantonez bun.

- Mă bucur că banii mei sunt dirijaţi spre lucruri importante.

- Apropo de banii tăi... de unde provin ei? Nu poţi câştiga cine ştie ce, pierzând vremea   într-o bibliotecă de pe Vectorul Renaştere.

Johnny a ridicat o sprânceană.

- Trăiesc de pe urma unei mici... moşteniri.

- Sper că nu-i prea mică. Vreau să fiu plătită.

- Va fi suficientă pentru scopurile noastre, doamnă Lamia. Ai descoperit ceva interesant?

Am strâns din umeri.

- Spune-mi ce faci în biblioteca aia.

- Este posibil să fie relevant?

- Da, este posibil.

M-a privit straniu. Ceva din ochii lui îmi înmuia genunchii.

- Îmi aminteşti de cineva, a spus el încet.

- Serios? (Primită de la oricine altul, replica aceea m-ar fi determinat să plec imediat.) De cine?

- O... femeie pe care am cunoscut-o cândva. De mult.

Şi-a trecut degetele peste frunte, ca şi cum, brusc, ar fi fost obosit sau ameţit.

- Cum o chema?

- Fanny.

Cuvântul fusese aproape şoptit.

Ştiam despre cine vorbea. John Keats avusese o logodnică pe nume Fanny. Iubirea lor însemnase o serie de frustrări romantice, care-l duseseră pe poet aproape de pragul nebuniei. Când murise în Italia, în singurătate, având alături doar un tovarăş de drum, simţindu-se abandonat de prieteni şi de iubita lui, Keats ceruse ca scrisorile nedeschise ale lui Fanny şi o şuviţă din părul ei să fie înmormântate alături de el.

Până în săptămâna aceasta, nu auzisem niciodată de John Keats; accesasem toate rahaturile astea cu comagenda.

- Aşadar, am reluat, ce faci în bibliotecă? Cibridul şi-a dres glasul.

- Caut un poem. Caut fragmente ale originalului.

- Ceva de Keats?

- Da.

- N-ar fi mai uşor dacă l-ai accesa?

- Ba da, dar pentru mine este important să vă originalul... să-l ating.

M-am gândit la asta.

- Despre ce-i vorba în poem?

El a zâmbit... sau cel puţin buzele lui au făcut-o. Ochii de culoarea alunei păreau neliniştiţi.

- Se numeşte Hyperion. Este greu să descriu... despre ce-i vorba. Un eşec artistic, bănuiesc. Keats nu l-a terminat niciodată.

Mi-am împins farfuria într-o parte şi am sorbit din ceaiul cald.

- Spui că nu l-a terminat niciodată. Asta nu înseamnă că tu nu l-ai terminat niciodată?

Privirea lui şocată trebuie să fi fost autentică... dacă nu cumva IA-urile erau actori desăvârşiţi. Din câte ştiam eu, era perfect posibil.

- Doamne Dumnezeule, a spus el, eu nu sunt John Keats. Faptul că am o personalitate bazată pe un şablon recuperat nu mă face să fiu Keats, tot aşa cum faptul că pe tine te cheamă Lamia nu face din tine un monstru. Au existat un milion de influenţe care mă deosebesc pe mine de geniul acela sărman şi trist.

- Spuneai că eu îţi reamintesc de Fanny.

- Ca un ecou de vis. Ba chiar mai puţin. Ai luat medicaţie ARN pentru învăţare?

-Da.

- Cu asta seamănă. Amintiri pe care le simţi... găunoase.

Un chelner uman ne-a adus prăjiturele cu răvaşe.

- Ai vreun interes în vizitarea adevăratei Hyperion? l-am întrebat.

- Ce-i asta?

- Planeta din Pustietate. Mi se pare că-i undeva dincolo de Parvati.

Johnny a părut derutat. Rupsese prăjiturică, dar încă nu citise răvaşul.

- Ţin minte că fusese poreclită Planeta Poeţilor, am spus. Avea chiar şi un oraş botezat cu numele tău... Keats.

Tânărul a scuturat din cap.

- Îmi pare rău, n-am auzit de locul acesta.

- Cum este posibil? IA-urile nu ştiu totul? Râsetul lui a fost scurt şi tăios.

- Aceasta ştie foarte puţine.

Şi-a citit răvaşul: FEREŞTE-TE DE PORNIRILE BRUŞTE.

Mi-am încrucişat braţele.

- Ştii ceva? Cu excepţia scamatoriei ăleia cu holograma managerului de bancă, n-am nici o dovadă că eşti ceea ce spui că eşti.

- Dă-mi mâna.

- Mâna mea?

- Da. Oricare dintre ele. Mulţumesc. Johnny mi-a ţinut mâna dreaptă între palmele lui.

Degetele îi erau mai lungi decât ale mele. Ale mele erau însă mai puternice.

- Închide ochii, mi-a spus. I-am închis. Nu a existat nici un fel de tranziţie: acum stăteam în Lotusul Albastru de pe strada Dragonul Roşu, iar în clipa următoare eram... nicăieri. Undeva. Gonind prin dataplanuri albastru-cenuşii, plonjând în lungul autostrăzilor informaţionale gal-ben-crom, trecând peste, pe sub şi prin oraşe uriaşe de stocări strălucitoare ale informaţiilor, zgârie-nori roşii placaţi în gheaţă neagră de securitate, entităţi simple de tipul conturilor personale sau fişierelor corporative luminând ca flăcările rafinăriilor în noapte. Deasupra tuturor, la limita vizibilităţii, de parcă ar fi fost suspendate în spaţiu distorsionat, atârnau greutăţile gigantice ale IA-urilor, iar comunicaţiile lor cele mai simple pulsau aidoma unor trăsnete violente şi pârjolitoare pe toată lungimea orizonturilor infinite. Undeva în depărtare, aproape pierdut în labirintul de neon tridimensional care diviza o secundă infimă de arc din incredibila datasferă a unei planete mici, am simţit mai degrabă decât am văzut ochii blânzi, de culoarea alunei, aşteptându-mă.

Johnny mi-a eliberat mâna. Mi-a rupt prăjiturică. Pe fâşia de hârtie dinăuntru scria: INVESTEŞTE ÎNŢELEPT ÎN PROIECTE NOI.

- Iisuse, am şoptit. BB mă mai purtase prin dataplanuri, dar în absenţa şuntului neural experienţa

fusese ca o umbră a acesteia. Era diferenţa dintre a privi holograma alb-negru a unui spectacol de artificii şi a fi realmente acolo. Cum faci asta?

- O să avansezi mâine cu cazul? m-a întrebat. Mi-am recăpătat siguranţa de sine.

- Mâine, i-am spus, intenţionez să-l rezolv.

În sfârşit, poate nu chiar să-l rezolv, însă cel puţin să pun lucrurile în mişcare. Ultima operaţie din extrasul de cont al lui Johnny fusese în barul de pe Vectorul Renaştere. Fusesem acolo în prima zi, bineînţeles, stătusem de vorbă cu câţiva clienţi, deoarece nu exista un barman om, dar nu găsisem pe nimeni care să şi-l reamintească pe Johnny. Mai fusesem de încă două, ori, fără să am mai mult succes. Dar în a treia zi m-am întors decisă să stau până apărea ceva.

În mod clar, barul nu făcea parte din clasa celor din lemn şi alamă în care mă dusese Johnny pe TC2. Localul acesta era înghesuit la nivelul al doilea al unei clădiri dărăpănate dintr-un cartier sărac, la două cvartale de biblioteca în care îşi petrecea zilele Johnny. Nu tocmai genul de loc în care să poposească în drum spre piaţeta teleproiectorului, totuşi exact genul de loc în care putea să ajungă dacă se întâlnise cu cineva în bibliotecă sau în afara ei... cineva care dorise să discute cu el între patru ochi.

Stătusem acolo de şase ore şi începusem să mă plictisesc al dracului de alune sărate şi bere trezită, când în local a intrat un vagabond bătrân. Nu s-a oprit în prag şi nici n-a privit în jur, ci s-a dus drept către o măsuţă din spate şi a comandat un whisky înainte ca ospătarul meu să se fi oprit complet. Am bănuit că era un obişnuit al barului. Când m-am alăturat lui la masă, mi-am dat seama că nu era chiar un vagabond, ci mai degrabă un exemplar din bărbaţii şi femeile obosite pe

care îi zărisem în prăvăliile second-hand şi la tarabele stradale din cartier. M-a privit şi a mijit ochii obosiţi.

- Pot lua loc?

- Depinde, surioară. Ce vinzi?

- Cumpăr. M-am aşezat, mi-am pus halba de bere pe masă şi i-am întins o fotografie bidimensională a lui Johnny intrând în cabina teleproiectoare de pe TC2. L-ai mai văzut pe tipu' ăsta?

Bătrânul a privit fotografia şi a revenit cu atenţia la whiskyul lui.

- Poate.

I-am făcut semn mecului să mai aducă un rând.

- Dacă l-ai văzut, e ziua ta norocoasă. Bătrânul a pufnit şi şi-a frecat cu dosul palmei tuleiele sure de pe obraji.

- Dacă-i aşa, ar fi prima după mult, mult timp în pizda mă-sii. S-a concentrat asupra mea. Cât? Şi pentru ce?

- Informaţii. Cât... depinde de ele. L-ai văzut? Am scos din buzunarul tunicii o bancnotă de cincizeci de mărci de pe piaţa neagră.

-Da.

Bancnota a coborât pe masă, dar a rămas în mâna mea.

- Când?

- Marţea trecută. Marţi dimineaţă.

Era ziua corectă. I-am împins bancnota şi am scos alta de aceeaşi valoare.

- Era singur?

Bătrânul şi-a umezit buzele.

- Stai să mă gândesc. Nu cred... nu, stătea acolo. A indicat o masă din spate. Mai era cu doi tipi. Unul din ei... de-aia mi-am şi amintit.

- Ce anume?

Bătrânul şi-a frecat degetul cel mare de arătător într-un gest care avea vechimea lăcomiei.

- Povesteşte-mi despre ceilalţi doi, i-am spus.

- Bărbatul mai tânăr... ăsta din poză... era cu unu' din nebunii ăia cu natura, care poartă mantii. Îi vezi tot timpul la HTV. Ei şi copacii lor.

Copaci?

- Un Templier? am rostit, uluită.

Ce ar fi căutat un Templier într-un bar de pe Vectorul Renaştere? Dacă-l urmărea pe Johnny, de ce şi-ar fi purtat mantia? Ar fi fost ca şi cum un ucigaş ar fi ieşit pe stradă să-şi facă treaba, purtând un costum de clovn.

- Da, Templier. Avea mantie cafenie şi-arăta oriental.

- Un bărbat?

- Da, ţi-am spus că era bărbat.

- ÎI poţi descrie mai amănunţit?

- Nu. Un Templier, un nemernic înalt. Nu i-am putut vedea faţa prea bine.

- Şi celălalt? Bătrânul a strâns din umeri. Am mai scos o bancnotă şi le-am aşezat pe amândouă lângă paharul meu.

- Au venit împreună? am întrebat. Toţi trei?

- Nu... nu pot... Ba nu, stai! Mai întâi au venit omul tău şi Templierul. Îmi amintesc c-am văzut mantia înainte să se fi aşezat celălalt.

- Descrie-l pe celălalt bărbat.

Bătrânul a fluturat din mână spre mec şi a mai comandat un rând. Mi-am folosit cardul şi chelnerul s-a îndepărtat pe deflectoare zgomotoase.

- Ca tine, a spus el. Aşa cam ca tine.

- Scund? am întrebat. Braţe şi picioare voinice? Era lususean?

- Da, aşa cred. N-am fost niciodată acolo.

- Ce altceva?

- N-avea păr, a spus bătrânul. Doar o chestie de-aia... cum îi zice?... cum obişnuia să poarte nepoată-mea. O coadă de cal... de fapt o codiţă.

S-a întins să ia banii.

- Mai am două întrebări. S-au certat?

- Nu. Nu cred. Vorbeau încet de tot. Locu-i destul de gol la ora aia.

- Cât era ora?

- Dimineaţă, pe la zece.

Coincidea cu codul de pe extrasul de cont..

- Ai auzit ceva din conversaţie?

- Nţ.

- Cine vorbea mai mult?

Bătrânul a luat un pahar şi a încruntat fruntea, gânditor.

- La început, Templierul. Omul tău părea să-i răspundă la întrebări. O dată, când m-am uitat la ei, mi-a părut surprins.

- Şocat?

- Nţ, doar surprins. Ca şi cum ăla-n mantie ar fi zis ceva la care nu se aşteptase.

- Ai zis că Templierul a vorbit mai mult la început. După aceea, cine a vorbit mai mult? Omul meu?

- Nţ, ăla cu codiţă. Dup-aia au plecat.

- Toţi trei?

- Nu. Omul tău şi codiţă.

- Templierul a rămas în urmă?

- Da. Aşa cred. M-am dus la budă. Când m-am întors, nu cred că mai era acolo.

- Cei doi în ce parte au luat-o?

- Nu ştiu, ce dracu'! Nu eram prea atent. Beam şi eu una mică, nu mă jucam de-a spionii!

Am încuviinţat. Mecul s-a apropiat din nou, blând, dar i-am făcut semn să plece. Bătrânul s-a strâmbat către spinarea lui.

- Deci nu se certau când au plecat? Nici un semn al vreunei neînţelegeri sau că ăla l-ar fi silit pe celălalt să plece?

- Cine?

- Omul meu şi codiţă.

- Nţ. Căcat... nu ştiu. A coborât ochii la bancnotele din palma lui murdară şi la whiskyul din panoul de afişare al mecului, pricepând, poate, că n-avea să mai capete nici una, nici alta de la mine. Oricum de ce vrei să ştii toate rahaturile astea?

- ÎI caut pe tip, am spus şi am privit prin bar. La mese erau poate douăzeci de clienţi. Cei mai mulţi păreau obişnuiţi ai localului din cartier. Dintre cei de aici crezi că este vreunul care să-i fi văzut? Sau altcineva care şi-ar putea aminti cine a fost aici?

- Nţ, a mormăit el inexpresiv.

Mi-am dat seama atunci că ochii bătrânului aveau exact culoarea whisky-ului pe care-l băuse.

M-am ridicat şi am pus pe masă o ultimă bancnotă de douăzeci de mărci.

- Mulţumesc, prietene.

- Oricând, surioară.

Mecul rula spre el înainte ca eu să fi ajuns la uşă.

Am pornit către bibliotecă, m-am oprit în piaţeta aglomerată a teleproiectorului şi am rămas acolo un minut. Scenariul deocamdată: Johnny se întâlnise cu Templierul, sau fusese abordat de acesta, fie în bibliotecă, fie afară, când el sosise în cursul dimineţii. Merseseră într-un loc retras, în bar, pentru a discuta, iar ceva ce spusese Templierul îl surprinsese pe Johnny. Un bărbat cu codiţă - posibil un lususean - apăruse și preluase conducerea conversaţiei. Johnny şi Codiţă

plecaseră împreună. La ceva timp după aceea, Johnny se teleproiectase pe TC2 şi apoi se teleproiectase de acolo cu o altă persoană - posibil Codiţă sau Templierul - pe Madhya unde cineva încercase să-l ucidă. Ba chiar îl ucisese.

Prea multe pete albe. Prea mulţi „cineva". Al dracu' de puţine de arătat pentru o zi de muncă.

Mă întrebam dacă să mă teleproiectez sau nu înapoi pe Lusus, când comagenda mea a piuit pe frecvenţa de comunicaţii restricţionată pe care i-o dădusem lui Johnny. Vocea lui era răguşită.

- Doamnă Lamia, vino repede, te rog. Cred tocmai au încercat din nou. Să mă ucidă.

Coordonatele care au urmat erau pentru Stup Bergson Est.

Am sprintat spre teleproiector.

Uşa cubiculumului lui Johnny era întredeschisă. Pe coridor nu se zărea nimeni, dinspre apartament nu se auzea nici un zgomot. Indiferent ce anume petrecuse nu adusese încă autorităţile.

Am scos pistolul automat al tatei din buzunarul jachetei, am băgat un glonţ pe ţeava şi din aceeași mişcare am activat raza laser de ţintire.

Am intrat ghemuită, cu ambele braţe întinse; punctul roşu a lunecat peste pereţii întunecaţi şi a dezvălui o litografie ieftină pe peretele îndepărtat şi un H mai sumbru, care duce în cubiculum. Foaierul e pustiu. Livingul şi nişa media erau pustii.

Johnny zăcea pe podeaua dormitorului, cu capul rezemat de pat. Sângele îmbibase cearşaful. S-a străduit să se ridice şi a căzut înapoi. Uşa glisantă dinapoia lui era deschisă şi un vânt industrial puturos sufla înăuntru dinspre mallul deschis de dedesubt.

Am controlat singura debara, holul scurt, nişa bucătăriei şi am revenit, pentru a ieşi pe balcon.

Panorama era spectaculoasă din cuibul acesta cocoţat la două sute de metri pe zidul curbat al Stupului, privind în jos la cei zece sau douăzeci de kilometri ai Tranşeei Mali. Acoperişul Stupului era o masă întunecată de 11 averse, la vreo sută de metri deasupra. Mii de lumini, holouri comerciale şi neoane străluceau dinspre mall, contopindu-se în depărtare într-o pâclă electrică scânteietoare, pulsatorie.

Pe zidul acesta al Stupului existau sute de balcoane inelare, toate pustii. Cel mai apropiat se găsea la douăzeci de metri. Erau genul de dotări pe care agenţilor imobiliari le plăcea să le indice ca fiind un bonus - Dumnezeu ştia că Johnny plătea probabil destul de mult în plus pentru o încăpere suplimentară - însă balcoanele erau complet nepractice din cauza vântului puternic care se năpustea în sus, către ventilatoare, purtând obişnuitele gunoaie şi fire de praf, ca şi permanentul iz de ulei şi ozon din Stup.

Mi-am pus pistolul la loc şi m-am dus să văd ce făcea Johnny.

Tăietura era de la linia scalpului până la sprâncene, superficială, dar urâtă. El s-a ridicat în capul oaselor când am revenit din baie cu o faşă sterilă de absorbţie si i-am apăsat-o pe rană.

- Ce s-a-ntâmplat? am întrebat.

- Doi bărbaţi... aşteptau în dormitor, când am intrat. Dezactivaseră alarmele de la uşa dormitorului.

- Ar trebui să ţi se ramburseze impozitul plătit pe securitate, am comentat. După aceea, ce s-a-ntâmplat?

- Ne-am luptat. Ei păreau că vor să mă târască spre uşă. Unul dintre ei avea un injector, dar am izbutit să i-l arunc din mână.

- Ce i-a determinat să plece?

- Am activat alarmele interne ale locuinţei.

- Nu şi securitatea Stupului?

- Nu. Nu am vrut s-o implic.

- Cine te-a lovit? Johnny a surâs stingherit.

- Eu singur. Mi-au dat drumul şi i-am urmărit. Am izbutit să mă împiedic de noptieră şi să mă lovesc de ea în cădere.

- O încăierare lipsită de pricepere de ambele părţi, am spus.

Am aprins o veioză şi am examinat covorul până am găsit fiola în locul unde se rostogolise sub pat. Johnny a privit-o ca pe un şarpe veninos.

- Ce bănuieşti? l-am întrebat. Alt SIDA II? El a încuviinţat din cap.

- Cunosc un loc unde ne-o pot analiza, am zis. Bănuiala mea este că nu-i decât un hipnotranchilizant. Doreau doar să te ia cu ei... nu să te omoare.

Johnny a ridicat faşa de pe rană şi s-a strâmbat. Sângele continua să-i curgă.

- De ce ar fi vrut cineva, oricine, să răpească cibrid?

- Tu ar trebui să-mi spui asta. Încep să cred că aşa-zisa crimă a fost doar o tentativă eşuată de răpire.

Johnny a mai scuturat o dată din cap.

- Vreunul dintre bărbaţi avea o codiţă? l-am întrebat.

- Nu ştiu. Purtau fesuri şi măşti osmotice.

- Vreunul dintre ei era îndeajuns de înalt pentru a fi un Templier, sau îndeajuns de voinic pentru a fi un lususean?

- Un Templier? Johnny era surprins. Nu. Unul era de înălţimea mijlocie din Web. Cel cu fiola ar fi putut să fie lususean. Era destul de voinic.

- Aşadar te-ai luptat cu mâinile goale cu un tâlhar lususean. Deţii bioprocesoare sau implanturi de amplificare despre care nu ştiu?

- Nu. Eram pur şi simplu înnebunit de furie. L-am ajutat să se ridice în picioare.

- Deci IA-urile se înfurie?

- Eu da.

- Haide, i-am spus, ştiu o clinică medicală automată care acordă reduceri. După aceea vei locui cu mine o vreme.

- Cu tine? De ce ?

- Fiindcă ai avansat de la nevoia simplă pentru un detectiv, i-am replicat. Acum ai nevoie de un bodyguard.

Cubiculumul meu nu era înregistrat ca apartament în schema de zonare a Stupului; preluasem mansarda renovată a unui antrepozit de la un prieten al meu care o ştersese, urmărit de cămătari. Prietenul meu decisese, destul de târziu în viaţă, să emigreze în una dintre coloniile Pustietăţii, iar eu căpătasem o ofertă bună pentru un loc aflat la numai un kilometru pe coridor de biroul meu. Mediul era cam aspru şi uneori zgomotele dinspre docurile de încărcare puteau acoperi conversaţiile, dar îmi oferea un spaţiu de zece ori mai mare decât cel dintr-un cubiculum normal şi-mi puteam folosi ganterele şi echipamentul de exerciţii chiar acasă.

Johnny a părut în mod sincer atras de locuinţă şi a trebuit să mă admonestez în gând să nu mai fiu atât de încântată. În ritmul ăsta, în scurt timp aveam să folosesc ruj şi fard de corp pentru cibrid.

- Ia zi, de ce locuieşti pe Lusus? l-am întrebat. Cei mai mulţi extraplanetari consideră gravitaţia o neplăcere şi decorul monoton. În plus, materialele pe care le examinezi tu se află în biblioteca de pe Vectorul Renaştere. De ce tocmai aici?

Am constatat că-l priveam şi ascultam foarte atentă când mi-a răspuns. Avea părul pieptănat cu cărare pe mijloc, de unde cobora în cârlionţi roşcat-

maronii până pe guler. Obişnuia să-şi sprijine obrazul în pumn în timp ce vorbea. Mi-a atras atenţia faptul că dialectul lui era de fapt non-dialectul cuiva care a învăţat perfect o limbă nouă, însă fără scurtăturile leneşe ale nativilor. Iar îndărătul cuvintelor sale exista o cadenţă legănată ce-mi amintea tonul unui spărgător pe care-l cunoscusem şi care crescuse pe Asquith, planetă tăcută şi provincială din Web, colonizată de imigranţi ai Primei Expansiuni veniţi din fostele Insulele Britanice.

- Am locuit pe multe planete, a spus el. Scopul meu este de a observa.

- Ca poet?

A negat, a făcut o grimasă şi şi-a atins uşor copcile.

- Nu. Eu nu sunt un poet. El a fost.

În ciuda circumstanţelor, Johnny deţinea o energie şi o vitalitate pe care le zărisem la puţini bărbaţi. Era greu de descris, totuşi văzusem încăperi pline de personaje foarte importante care se rearanjau pentru a orbita în jurul unor personalităţi ca a lui. Nu era vorba numai despre reticenţa şi sensibilitatea lui, ci despre o intensitate pe care o emana chiar şi atunci când doar observa.

- Tu de ce locuieşti aici? m-a întrebat.

- Aici m-am născut.

- Da, dar ţi-ai petrecut anii copilăriei pe Tau Ceti Central. Tatăl tău a fost senator.

Nu am spus nimic.

- Mulţi se aşteptau să intri în politică, a spus el. Te-a convins sinuciderea tatălui tău?

- N-a fost sinucidere, i-am răspuns.

- Nu?

- Aşa au afirmat toate reportajele şi ancheta oficială, am spus inexpresiv, însă greşeau. Tata nu şi-ar fi pus niciodată capăt zilelor.

- Aşadar a fost o crimă?

- Da.

- În ciuda faptului că nu s-a găsit nici un motiv sau indiciu al unui suspect?

-Da.

- Înţeleg, a zis Johnny. Lumina galbenă a lămpilor de pe docul de încărcare pătrundea prin geamurile prăfuite şi făcea ca părul lui să sclipească precum cuprul abia lustruit. Îţi place să fii detectiv?

- Când o fac bine, am răspuns. Ţi-e foame?

-Nu.

- Atunci îţi propun să ne odihnim. Poţi să te culci pe canapea.

- Şi o faci bine deseori? m-a întrebat. Mă refer 1a activitatea de detectiv...

- O să vedem mâine.

Dimineaţă, Johnny s-a teleproiectat pe Vectorul Renaştere la ora obişnuită, a aşteptat un moment în piaţetă, apoi s-a teleproiectat spre Muzeul Vechilor Colonişti de pe Sol Draconi Septem. De acolo a sărit la terminexul principal de pe Nordholm şi de acolo la Crângul lui Dumnezeu, planeta Templierilor.

Stabilisem graficul din timp şi-l aşteptam pe Vectorul Renaştere, stând retrasă în umbra colonadei.

Un bărbat cu codiţă a fost al treilea după Johnny. Nu era nici o îndoială că era lususean; cu paloarea specifică Stupilor, cu muşchii, masa corporală şi mersul arogant putea să fi fost un frate de-al meu de mult pierdut.

Nu i-a aruncat nici o privire lui Johnny, dar mi-am dat seama că a fost surprins când cibridul a ocolit către portalurile de plecare în exterior. Am rămas locului şi nu i-am întrezărit cardul decât fugar, însă aş fi pus prinsoare pe oricât că era un trasor.

Codiţă a fost prudent în Muzeul Vechilor Colonişti, păstrându-l pe Johnny în raza lui vizuală, dar în acelaşi timp verificându-şi spatele. Eu purtam o salopetă de meditaţie Gnostic Zen, completă cu vizor de izolare şi nu m-am uitat nici o clipă în direcţia lor, când am ocolit spre portalul de plecare în exterior şi m-am teleproiectat direct pe Crângul lui Dumnezeu.

Mă simţeam uşor neliniştită să-l las pe Johnny singur în muzeu şi terminexul Nordholm, însă ambele erau locuri publice şi reprezenta un risc calculat.

Johnny a apărut exact la timp prin portalul de sosire Arborele-Lumii şi a cumpărat un bilet pentru tur. Umbra lui a trebuit să se grăbească pentru a-l ajunge, renunţând la discreţie ca să se îmbarce în forfecarul omnibuz înainte de a pleca. Eu eram deja instalată în scaunul din spate de pe puntea superioară, iar Johnny îşi găsise un loc mai în faţă, aşa cum stabilisem. Purtam haine clasice de turistă şi imagul meu era unul din cele vreo zece care funcţionau când Codiţă s-a grăbit să-şi ocupe locul la trei rânduri îndărătul lui Johnny.

Turul Arborelui-Lumii este întotdeauna plăcut. M-am dus prima dată acolo pe când aveam trei ani standard - dar de data aceasta, în timp ce forfecarul trecea peste ramuri de mărimea unor autostrăzi şi spirala, ridicându-se, în jurul unui trunchi larg cât Olympus Mons, m-am pomenit reacţionând aproape cu nelinişte la întrezăririle unor Templieri cu glugi.

Discutasem cu Johnny diverse moduri inteligente şi infinit de subtile de a-l urmări pe Codiţă, pentru a ajunge la vizuina lui, şi de a petrece săptămâni, dacă era necesar, pentru a-i deduce intenţiile. În cele din urmă, eu optasem pentru o abordare nu tocmai subtilă.

Omnibuzul ne debarcase în apropierea muzeului Muir şi oamenii se înghesuiau în piaţă, indecişi dacă să cheltuiască zece mărci pentru un bilet în scop

educaţional sau să se îndrepte direct spre magazinul suvenire, când eu m-am apropiat de Codiţă, l-am apucat de antebraţ şi am rostit pe un ton de conversaţie

- Salut! Îmi spui şi mie ce pizda mă-sii vrei de la clientul meu?

O veche zicătoare afirmă că lususenii sunt la fel de subtili ca un aparat de aspirare a conţinutului gastric şi cam pe jumătate la fel de plăcuţi. Dacă eu ajutasem la confirmarea primei jumătăţi a proverbului, atunci Codiţă s-a străduit din plin să consolideze a doua prejudecată.

Era rapid. În ciuda faptului că strânsoarea mea aparent prietenoasă îi paralizase muşchii braţului drept, cuţitul din mâna lui stângă a lovit în sus şi împrejur în mai puţin de o secundă.

M-am lăsat să cad în dreapta, cuţitul a trecut prin aer la numai câţiva centimetri de obrazul meu, am atins pavajul, m-am rostogolit şi, palmând paralizatorul neural, m-am ridicat într-un genunchi ca să întâmpin atacul.

N-a fost nici un atac. Codiţă fugea. Îndepărtând-se de mine. Îndepărtându-se de Johnny. Îi îmbrâncea pe turişti, se ascundea îndărătul lor, îndreptându-se către intrarea muzeului.

Am strecurat paralizatorul înapoi în manşonul de pe încheietură şi am luat-o eu însămi la fugă. Paralizatoarele sunt arme excelente pentru lupta de aproape - este la fel de uşor să ţinteşti cu ele ca şi cu o armă cu alice, fără efectele neplăcute ale atingerii unor martori inocenţi - dar nu sunt bune la nimic dacă ţinta se află mai departe de opt-zece metri. La dispersie maximă, aş fi putut să provoc o migrenă mizerabilă pentru jumătate din turiştii din piaţă, însă Codiţă se găsea deja prea departe ca să fie doborât. De aceea am alergat după el.

Johnny a venit în goană spre mine şi i-am făcut semn să plece.

- Du-te la mine! i-am strigat. Încuie-te-năuntru!

Codiţă ajunsese la intrarea în muzeu şi de acolo a privit înapoi, spre mine; nu lăsase cuţitul din mână.

M-am năpustit către el, simţind ceva similar satisfacţiei la gândul următoarelor minute.

Codiţă a sărit peste un turnichet şi a îmbrâncit turiştii, ca să treacă prin uşă. L-am urmat.

Abia când am ajuns în interiorul cu plafon arcuit al Sălii Mari şi l-am văzut croindu-şi drum în sus pe escalatorul aglomerat, spre Mezaninul Excursiei, am înţeles încotro se îndrepta.

Tata mă dusese în Turul Templierilor când aveam trei ani. Portalurile pentru teleproiectare erau permanent deschise şi dura aproximativ trei ore să parcurgi toate tururile cu ghid de pe treizeci de planete pe care ecologii Templieri conservaseră un fragment de natură despre care credeau că i-ar fi plăcut lui Muir. Nu-mi aminteam chiar sigur, dar mi se părea că potecile erau trasee în buclă închisă cu portalurile relativ apropiate, pentru tranzitul uşor al ghizilor Templieri şi personalului de întreţinere. Futu-i!

Un paznic în uniformă de lângă portalul pentru tur a observat agitaţia când Codiţă înghiontea turiştii şi a înaintat pentru a-l intercepta pe intrusul nepoliticos. Chiar de la cincisprezece metri depărtare, am putut distinge şocul şi neîncrederea de pe chipul bătrânului paznic, pe măsură ce s-a împleticit îndărăt, cu mânerul cuţitului lung al lui Codiţă ieşindu-i din piept.

Bătrânul paznic, probabil un fost poliţist local ieşit la pensie, a coborât ochii, alb la faţă, a atins încetişor mânerul din os, de parcă ar fi fost o farsă, şi a căzut cu faţa înainte pe gresia de la mezanin. Turiştii au ţipat. Cineva a răcnit după un medic. L-am văzut pe Codiţă

împingând în lături un paznic Templier şi năpustindu-se prin portalul strălucitor.

Lucrurile nu mergeau aşa cum planificasem.

M-am repezit către portal, fără să încetinesc.

Am trecut prin el şi am derapat pe iarba lunecoasă a pantei unui deal. Deasupra noastră cerul era galben ca lămâia. Simţeam arome tropicale. Am zărit chipuri surprinse întoarse în direcţia mea. Codiţă ajunsese la jumătatea drumului spre celălalt teleproiector, trecând peste ronduri complicate de flori şi călcând aranjamente bonsai elegante. Am recunoscut planeta Fuji şi am coborât dealul în goană, urcând panta din faţa lui tot prin rondurile de flori, urmând brazda de distrugere lăsată de Codiţă.

- Opriţi-l pe bărbatul ăla! am zbierat, dându-mi seama cât de prosteşte sunase.

Nimeni n-a schiţat nici un gest, cu excepţia unei turiste nipone, care şi-a ridicat imagul şi a înregistrat o secvenţă.

Codiţă a privit în urmă, a îmbrâncit un grup de turişti care se holbau la el şi a păşit prin portalul de teleproiectare.

Aveam din nou paralizatorul în mână şi l-am agitat spre mulţime.

- Înapoi! Înapoi! S-au ferit grăbiţi.

Am trecut prin portal cu precauţie, cu paralizatorul ridicat. Codiţă nu mai ţinea cuţitul, însă nu ştiam ce alte jucărele mai avea.

Lumina scânteia deasupra apei. Valurile violete ale lui Mare Infinitus... Poteca era o galerie îngustă de lemn, la zece metri deasupra suporturilor flotoare. Se îndepărta, curbându-se peste un recif de corali de basm şi o insulă galbenă de sargase, înainte să revină, cu excepţia unei pasarele înguste care se îndrepta către

portalul de la capătul potecii. Codiţă sărise portiţa ACCES INTERZIS şi străbătuse jumătate din pasarelă.

Am alergat cei zece paşi până la marginea platformei, am selectat fasciculul îngust şi am menţinut paralizatorul pe complet auto, baleiind raza invizibilă dintr-o parte în alta, ca şi cum aş fi mânuit un furtun pentru stropit grădina.

Codiţă a părut să se împleticească o jumătate de pas, însă a reuşit să parcurgă ultimii zece metri până la portal şi a plonjat prin el. Am blestemat şi am escaladat portiţa, ignorând strigătele unui ghid Templier din spatele meu. Am întrezărit un indicator care le reamintea turiştilor să-şi îmbrace termoechipamentele, după care am trecut prin portal, abia percepând senzaţia de pişcătură de duş a traversării ecranului teleproiectorului.

Un viscol a mugit, şfichiuind în câmpul restrictiv arcuit care preschimba poteca turistică într-un tunel prin albeaţa sălbatică. Sol Draconi Septem - zona nordică unde lobby-ul Templierilor pe lângă Totalitate stopase proiectul de încălzire colonială pentru a salva de la extincţie nălucile arctice. Puteam simţi gravitaţia de 1,7 g standard apăsându-mi umerii ca jugul echipamentului meu de exerciţii fizice. Din păcate, Codiţă era tot lususean; dacă ar fi avut un fizic standard pentru Web, lupta s-ar fi încheiat repede dacă-l prindeam aici. Acum însă urma să vedem care dintre noi avea o condiţie fizică mai bună.

Codiţă se găsea la cincizeci de metri mai departe pe potecă şi se uita înapoi peste umăr. Celălalt teleproiector se afla undeva în preajmă, dar viscolul făcea invizibil şi inaccesibil tot ce nu era chiar pe potecă. Am început să înaintez greoi după el. Din respect pentru gravitaţie, acesta era cel mai scurt dintre traseele Turului Templierilor, revenind în buclă după

numai două sute de metri. Puteam auzi gâfâielile lui Codiţă, pe când mă apropiam de el. Alergam destul de uşor; era imposibil să ajungă înaintea mea la următorul teleproiector. Nu vedeam nici un turist pe potecă şi deocamdată nimeni nu pornise în urmărirea noastră. M-am gândit că n-ar fi fost un loc rău pentru a-l interoga.

Codiţă ajunsese la treizeci de metri de portalul de ieşire, când s-a întors, s-a lăsat într-un genunchi şi a ţintit cu un pistol energetic. Prima salvă a fost prea scurtă, poate din cauza că nu era obişnuit cu greutatea armei în câmpul gravitaţional de pe Sol Draconi, totuşi suficient de aproape ca să lase o brazdă carbonizată de potecă transformată în zgură şi permafrost topit la numai un metru de mine. Şi-a ridicat arma.

Am ieşit prin câmpul restrictiv, împingându-mă prin rezistenţa lui elastică şi împleticindu-mă în troiene care-mi treceau de mijloc. Aerul rece îmi ardea plămânii şi în numai două secunde zăpada purtată de vânt mi s-a lipit de faţă şi de braţele goale. ÎI puteam vedea pe Codiţă căutându-mă din ochi în interiorul potecii iluminate, dar obscuritatea viscolului acţiona în favoarea mea acum, când mi-am croit drum prin nămeţi în direcţia lui.

Codiţă şi-a scos capul, umerii şi braţul drept prin peretele de câmp restrictiv, mijind ochii în faţa torentului de particule îngheţate care i-au acoperit instantaneu obrajii şi fruntea. A doua lui salvă a fost prea sus şi i-am simţit fierbinţeala când mi-a trecut peste cap. Ajunsesem la mai puţin de zece metri de el; am reglat paralizatorul pe dispersie maximă şi am baleiat fasciculul în direcţia lui fără să-mi ridic capul din troianul de omăt în care mă aruncasem.

Codiţă a scăpat pistolul energetic în zăpadă şi a dispărut înapoi prin câmpul restrictiv.

Am răcnit triumfător, cu strigătul meu pierdut în urletul vântului, şi m-am împleticit spre peretele de câmp. Îmi simţeam mâinile şi picioarele ca pe nişte obiecte străine, mai presus de durerea pricinuită de ger. Obrajii şi urechile îmi ardeau. Am alungat din minte orice gând despre degerături şi m-am repezit în câmp.

Era un câmp de clasa a III-a, conceput pentru a stopa elementele naturii şi orice corp de dimensiunile şi forţa unei năluci arctice, îngăduind totuşi ocazionalului turist rătăcit sau Templierului aflat în misiune să revină pe potecă dar, în starea mea slăbită de frig, m-am pomenit pentru o jumătate de secundă lovindu-mă de el ca o muscă de plastic, cu tălpile lunecându-mi pe zăpadă şi gheaţă. În cele din urmă, m-am împins cu toate puterile şi am aterizat greoi şi stângaci, târându-mi picioarele înăuntru.

Căldura bruscă a potecii mi-a produs tremurături necontrolate. Bucăţi de chiciură au căzut de pe mine, când m-am silit să mă ridic în genunchi, apoi în picioare.

Codiţă a alergat ultimii cinci metri până la portalul de ieşire, cu braţul drept legănându-se moale, de parcă ar fi fost fracturat. Cunoşteam agonia terminaţiilor nervoase ca arse cu fierul roşu pe care o induce un paralizator neural şi nu l-am invidiat. El a privit o dată îndărăt, când eu am pornit să alerg în direcţia lui, după care a trecut prin portal.

Maui-Legământul... Aerul tropical mirosea a ocean şi vegetaţie. Cerul era azuriu ca pe Vechiul Pământ. Am văzut imediat că poteca dusese pe una dintre puţinele insuliţe motrice pe care Templierii le salvaseră de la domesticirea Hegemoniei. Era o insulă măricică, poate de o jumătate de kilometru de la un capăt la celălalt, iar din poziţia dominantă a portalului de acces, pe o punte lată care încercuia trunchiul principalului arbore-catarg, puteam să văd frunze-vele late, umflate de vânt, şi

cârma din liane indigo care se întindea mult în urmă. Portalul de ieşire se găsea la numai cincisprezece metri mai departe, după ce coborai o scară, însă l-am zărit imediat pe Codiţă fugind în partea opusă, pe poteca principală, spre un grup de colibe şi gherete concesionate de lângă marginea insulei.

Abia aici, la jumătatea Turului Templierilor, aceştia îngăduiseră clădirilor umane să adăpostească drumeţi obosiţi, în timp ce cumpărau băuturi sau suvenire în beneficiul Frăţiei Templierilor. Am alergat, coborând scara lată către poteca de dedesubt, încă tremurând, cu hainele îmbibate de zăpada care se topea rapid. De ce fugea Codiţă spre grupul de oameni de acolo?

Am văzut carpetele strălucitoare întinse pentru închiriere şi am înţeles. Covoraşele-şoim erau ilegale pe majoritatea planetelor din Web, totuşi rămâneau o tradiţie pe Maui-Legământul din cauza legendei lui Siri; lungi de nici doi metri şi late de un metru, jucăriile străvechi aşteptau să-i poarte pe turişti peste ocean şi înapoi la insula rătăcitoare. Dacă urmăritul ajungea la unul dintre ele... Am accelerat, prinzându-l pe lususean la numai câţiva metri de zona covoraşe-lor-şoim, şi l-am placat imediat sub genunchi. Ne-am rostogolit printre gheretele concesionate şi puţinii turişti de acolo au ţipat şi s-au împrăştiat.

Tata mă învăţase un lucru pe care orice alt cop îl ignoră pe propriul său risc: un individ mare şi iscusit poate întotdeauna să-l bată pe un individ mic iscusit. În cazul de faţă, noi eram aproape egali. Codiţă s-a smucit, s-a eliberat şi a sărit în picioare, adoptând postura de luptă orientală cu braţele întinse şi degete răşchirate. Acum urma să vedem care dintre indivizi era mai iscusit.

Codiţă a atacat primul, simulând un jab cu degetele mâinii stângi extinse rigid, pentru ca să

continue de fapt printr-o lovitură cu piciorul din lateral. A eschivat, totuşi m-a atins suficient de puternic pentru ca să-mi amorţească umărul stâng şi partea de sus a braţului. El s-a retras cu paşi săltaţi. L-am urmat. A trimis o lovitură cu pumnul drept strâns. Am blocat-o. A izbit cu tăişul palmei stângi. Am blocat cu antebraţul drept. Codiţă a săltat iarăşi îndărăt, s-a rotit şi a lansat o lovitură cu piciorul stâng. M-am aplecat, i-am prins piciorul când a trecut peste şi l-am răsturnat pe nisip.

A sărit în picioare. L-am doborât cu un croşeu scurt de stânga. S-a rostogolit şi s-a ridicat în genunchi. L-am izbit cu piciorul îndărătul urechii stângi, oprindu-mi mişcarea la timp pentru a-l lăsa conştient.

Prea conştient, mi-am dat seama după o clipă, și-a repezit patru degete pe dedesubtul gărzii mele, într-o tentativă de jab în inimă. N-a reuşit însă decât să-mi învineţească straturile de muşchi de sub sânul drept. L-am trosnit cu toată puterea în gură, împroşcând stropi de sânge, când el s-a rostogolit spre linia apei şi a rămas nemişcat. Îndărătul nostru, oamenii alergau către portalul de ieşire, strigând la alţii să cheme poliţia.

L-am săltat de codiţă pe potenţialul asasin al lui Johnny, l-am târât până la marginea insulei şi i-am afundat chipul în apă până şi-a revenit. După aceea l-am întors cu faţa în sus şi l-am ridicat de piepţii cămăşii rupte şi pătate. Mai dispuneam doar de un minut sau două până sosea cineva.

Codiţă m-a privit cu ochi sticloşi. L-am zgâlţâit o dată şi m-am apropiat mai mult.

- Ascultă, prietene, i-am şoptit. O să avem o conversaţie scurtă, dar sinceră. O să începem cu cine eşti tu şi de ce-l superi pe tipul pe care-l urmăreai.

Am simţit descărcarea de curent înainte să văd culoarea albastru. Am înjurat şi i-am dat drumul cămăşii. Aura electrică a părut să învăluie instantaneu

corpul lui Codiţă. Am sărit îndărăt, dar nu înainte ca toate firele mele de păr să se zbârlească şi alarma de supratensiune a comagendei să piuie agitat. Codiţă a deschis gura ca să urle şi am putut vedea albastrul dinăuntrul ei care semăna cu un efect special holo de calitate inferioară. Cămaşa a sfârâit, s-a înnegrit şi a izbucnit în flăcări. Sub ea, pe pieptul lui au pornit să crească pete albastre, ca un film vechi, de celuloid, aruncat în foc. Petele s-au lăţit, s-au contopit, s-au lăţit din nou. Am privit în cavitatea lui toracică şi am văzut organele topindu-se în flăcări albastre. El a urlat iarăşi, audibil de data aceasta, şi m-am uitat cum dinţii şi ochii au colapsat în focul albastru. M-am retras încă un pas.

Codiţă ardea şi văpăile de un roşu-portocaliu luau locul strălucirii albastre. Carnea i-a explodat în flăcări, de parcă oasele îi fuseseră aprinse. Într-un minut era o caricatură fumegând de carne carbonizată, cu corpul redus la străvechea postură a boxerului pitic pe care o afişează victimele incendiilor de peste tot. M-am întors şi mi-am acoperit gura cu palma, cercetând feţele puţinilor privitori, pentru a vedea dacă vreunul dintre ei ar fi putut să facă asta. Am văzut doar ochi holbaţi, îngroziţi. Hăt deasupra, uniforme gri de securitate s-au năpustit din teleproiector.

La dracu'! Am privit în jur. Arborii-vele se agitau şi se umflau de vânt deasupra. Funigei radianţi, minunaţi chiar şi sub lumina zilei, zburau prin vegetaţia tropicală de o sută de nuanţe. Razele soarelui dansau pe oceanul albastru. Calea către ambele portaluri era blocată. Paznicul care conducea grupul de securitate scosese o armă.

Am ajuns din trei paşi la primul covoraş-şoim, încercând să-mi reamintesc din singurul meu zbor, petrecut cu două decenii în urmă, cum se activau firele

de decolare. Am lovit disperată cu degetele pe modelele carpetei.

Covoraşul-şoim s-a rigidizat şi s-a ridicat zece centimetri deasupra plajei. Paznicii ajunseseră la marginea mulţimii şi puteam auzi strigăte. O femeie într-un veşmânt bălţat Renaştere Minor a indicat spre mine. Am sărit de pe covoraşul-şoim, le-am apucat pe celelalte şapte covoraşe şi m-am întors pe al meu. Abia reuşind să găsesc configuraţia de zbor pe sub maldărul de covoraşe, am lovit cu palma comenzile înainte, până ce covoraşul s-a zguduit şi a decolat brusc, fiind cât pe-aci să mă răstoarne.

La cincizeci de metri în larg şi treizeci de metri altitudine, am aruncat celelalte covoraşe în ocean şi am virat, ca să văd ce se întâmpla pe plajă. Nişte uniforme cenuşii erau adunate în jurul resturilor carbonizate. Alta a îndreptat o baghetă argintie în direcţia mea.

Ace delicate de durere mi-au furnicat braţul, umerii şi gâtul. Pleoapele mi-au coborât şi aproape că am lunecat de pe covoraş în dreapta. Am strâns cu putere latura lui opusă cu mâna stângă, m-am gârbovit înainte şi am tastat secvenţa de ascensiune cu degete înlemnite. Pe când urcam iarăşi, am bâjbâit prin mâneca dreaptă după propriul meu paralizator. Manşonul încheieturii era gol.

După un minut, m-am ridicat în capul oaselor şi am alungat majoritatea efectelor paraliziei, deşi degetele continuau să-mi ardă şi aveam o migrenă îngrozitoare. Insula motrice rămăsese hăt în spate şi se micşora cu fiecare secundă. Cu un secol în urmă, insula ar fi fost mânată de delfini aduşi aici iniţial în timpul Hegirei, dar programul de pacificare al Hegemoniei din timpul Rebeliunii lui Siri ucisese majoritatea mamiferelor acvatice şi acum insulele rătăceau nepăsătoare,

purtându-şi încărcătura de turişti din Web şi proprietari de stabilimente.

Am cercetat orizontul în căutarea altei insule sau după un indiciu al unuia dintre rarele continente. Nimic. Sau, mai precis, cer azuriu, ocean nesfârşit şi tuşe blânde de nori departe către vest. Sau acolo era estul?

Mi-am tras comagenda din compartimentul etanş al centurii şi am tastat accesul la datasfera generală, apoi m-am oprit. Dacă autorităţile veniseră după mine până aici, pasul următor ar fi fost să-mi depisteze poziţia şi să trimită un forfecar sau VEM de securitate. Nu eram sigură dacă îmi puteau depista comagenda în momentul conectării, totuşi pe de altă parte nu vedeam nici un motiv pentru a-i ajuta. Am trecut legătura de comunicaţii pe stand-by şi am privit din nou în jur.

Bună afacere, Brawne! Zburam la două sute de metri altitudine pe un covoraş-şoim vechi de trei secole cu cine ştie cât de multe... sau cât de puţine!... ore de autonomie în firele lui de zbor, poate la o mie de kilometri sau mai mult de orice petic de uscat. Şi rătăcită. Grozav! Mi-am încrucişat braţele şi am căzut pe gânduri.

- Doamnă Lamia?

Glasul slab al lui Johnny aproape că m-a făcut să cad de pe covoraş.

- Johnny?

M-am holbat la comagendă. Era tot pe stand-by. Indicatorul frecvenţelor de comunicaţii generale era întunecat.

- Johnny, tu eşti?

- Bineînţeles. Credeam că n-o să mai deschizi niciodată comagenda.

- Cum m-ai urmărit? Pe ce bandă apelezi?

- Nu contează asta. Încotro te îndrepţi?

Am râs şi i-am spus că nu aveam nici cea mai vagă idee.

- Mă poţi ajuta?

- Stai. (O pauză infimă.) Gata, te am pe unul dintre sateliţii meteo. O chestie teribil de primitivă. Noroc de covoraşul-şoim care este dotat cu un transponder pasiv.

M-am uitat la carpeta care era singurul obiect între mine şi o cădere lungă şi răsunătoare spre ocean.

- Serios? Şi ceilalţi îmi pot da de urmă?

- Ar putea, a spus Johnny, dar bruiez acest semnal specific. Spune-mi, unde vrei să mergi?

- Acasă.

- Nu sunt sigur dacă-i înţelept după moartea... ă-ă-ă... suspectului nostru.

Am mijit ochii, brusc suspicioasă.

- De unde ştii despre asta? N-am spus nimic.

- Fii serioasă, doamnă Lamia. Benzile de securitate de pe şase planete nu relatează nimic altceva. Au şi o descriere rezonabilă a ta.

- Futu-i!

- Exact. Acum, unde vrei să mergi?

- Tu unde eşti? am întrebat. La mine?

- Nu. Am plecat de acolo după ce ai fost menţionată pe benzile de securitate. Sunt... lângă un teleproiector.

- Acolo ar trebui să fiu şi eu.

Am privit din nou în jur. Ocean, cer, o urmă de nori. Măcar nu vedeam flotile de VEM-uri.

- Bine, a spus glasul imaterial al lui Johnny. Un multiportal FORŢĂ dezactivat se află la mai puţin de zece kilometri de poziţia ta actuală.

Mi-am dus palma pavăză la ochi şi m-am rotit trei sute şaizeci de grade.

- Pe dracu', am spus. Nu ştiu cât de departe este orizontul pe planeta asta, însă e la minimum patruzeci de kilometri şi nu pot vedea absolut nimic.

- Este o bază submersibilă, a zis Johnny. Ţin-te bine. O să preiau controlul.

Covoraşul-şoim s-a zguduit iarăşi, s-a înclinat o dată, apoi a căzut cu viteză constantă. M-am ţinut strâns cu ambele mâini, împotrivindu-mă imboldului de a urla.

- Submersibilă, am răcnit împotriva curentului de aer, dar cât de departe?

- Vrei să zici, la ce adâncime?

-Da!

- La opt stânjeni. Am transformat în metri unităţile arhaice. De data aceasta am urlat.

- Asta-nseamnă peste paisprezece metri sub apă.

- Ce altceva te-ai aştepta să fie ceva submersibil

- Şi ce dracu' te-aştepţi să fac, să-mi ţin respiraţia? Oceanul a năvălit către mine.

- Nu neapărat, a spus comagenda mea. Covoraşul-şoim are un câmp elementar pentru cazuri de prăbuşire. Ar trebui să reziste cu uşurinţă la numai opt stânjeni. Te rog să te ţii bine.

M-am ţinut.

Johnny mă aştepta când am ajuns. Submersibila fusese întunecată şi mirosise a sudoarea abandonării; teleproiectorul fusese un model militar pe care nu-l văzusem niciodată. A fost o uşurare să păşesc sub razele soarelui, pe o stradă citadină, şi să-l văd pe Johnny.

I-am povestit ce se întâmplase cu Codiţă. Am mers împreună pe străzi pustii pe lângă clădiri vechi. Cerul era albastru-deschis, pălind spre seară. Nu se zărea nici ţipenie de om.

- Hei, am rostit oprindu-mă, unde suntem?

Era o planetă incredibil de terestră, dar cerul, gravitaţia, textura locului nu aduceau cu nimic din ce vizitasem vreodată.

Johnny a zâmbit.

- Te las să ghiceşti. Haide să mai mergem niţel. În stânga noastră au apărut ruine, când am coborât pe o stradă largă. M-am oprit şi m-am holbat.

- Ăla-i Colosseumul, am spus. Colosseumul roman de pe Vechiul Pământ. M-am uitat în jur la clădirile bătrâne, străzile pietruite şi copacii care se legănau uşor în briza blândă. Asta-i o reconstrucţie a cetăţii Romei de pe Vechiul Pământ, am rostit străduindu-mă să împiedic uimirea să mi se strecoare în voce. Vechiul Pământ?

Am ştiut imediat că răspunsul era altul. Fusesem de multe ori pe Vechiul Pământ şi nuanţele cerului, mirosurile şi gravitaţia nu fuseseră aşa.

Johnny a clătinat din cap.

- Asta nu-i nicăieri în Web. M-am oprit locului.

- E imposibil.

Prin definiţie, orice planetă la care se putea ajunge cu teleproiectorul era în Web.

- Cu toate acestea, nu-i în Web.

- Unde-i atunci?

- Pe Vechiul Pământ. Am mers mai departe. Johnny mi-a arătat altă ruină.

- Forumul.

Coborând o scară lungă, el a spus:

- În faţă este Piazza di Spagna, unde vom petrece noaptea.

- Vechiul Pământ, am rostit - primul meu comentariu după douăzeci de minute. Ce-i asta, o călători în timp?

- Aşa ceva nu este posibil, doamnă Lamia.

- Atunci, un parc tematic?

Johnny a izbucnit în râs. Era un râs plăcut, relaxat.

- Poate. De fapt, nu-i cunosc scopul sau funcţia. Este... un analog.

- Un analog... Am mijit ochii la soarele roşu ce apunea, abia vizibil în capătul opus al unei străduţe înguste. Seamănă cu holourile Vechiului Pământ pe care le-am văzut. Degajă senzaţia corectă, chiar dacă eu n-am fost niciodată acolo.

- Este foarte precis redat.

- Unde este? Vreau să zic, pe orbita cărei stele?

- Nu-i cunosc numărul din catalog, a răspuns Johnny. Este în Norul Hercule.

Am izbutit să nu-i repet cuvintele, dar m-am oprit şi m-am aşezat pe o treaptă. Cu propulsia Hawking, omenirea explorase, colonizase şi legase prin teleproiectare planete aflate la distanţe de multe mii de ani-lumină. Nimeni nu încercase însă să ajungă la sorii ce explodau în Nucleu. Noi abia ne târâsem afară din leagănul unui braţ spiral. Norul Hercule!

- De ce a construit TehNucleul o copie a Romei în Norul Hercule? am întrebat.

Johnny s-a aşezat lângă mine. Amândoi am ridicat capetele, când un stol de porumbei s-a înălţat brusc în zbor şi s-a rotit deasupra acoperişurilor.

- Nu ştiu, doamnă Lamia. Sunt multe lucruri pe care nu le-am învăţat, cel puţin parţial, fiindcă până acum nu m-au interesat.

- Brawne, am spus.

- Poftim?

- Spune-mi Brawne.

Johnny a surâs şi a înclinat din cap.

- Mulţumesc, Brawne. Un amănunt însă. Nu cred că aceasta este o copie doar a oraşului Roma. Este a întregului Vechi Pământ.

Mi-am pus ambele palme pe piatra încălzită de soare a treptei pe care şedeam.

- Întregul Vechi Pământ? Toate... continentele şi oraşele lui?

- Aşa cred. Eu n-am fost în afara Italiei şi Angliei, exceptând voiajul pe mare între cele două, dar cred că analogul este complet.

- De ce, pentru Dumnezeu? Johnny a încuviinţat încet.

- Aici s-ar fi putut să fi pus punctul pe i. Haide să mergem înăuntru, să mâncăm şi să discutăm mai mult despre asta. Este posibil să fie asociat cu cine şi cu motivul pentru care încearcă să mă ucidă.

Înăuntru era un apartament într-o casă mare, la piciorul treptelor de marmură. Ferestrele dădeau spre ceea ce Johnny numea „piazza" şi puteam să văd în sus pe scară până la o biserică mare, galben-maronie, iar în jos până la piaţa unde o fântână în formă de corabie împroşca apă în nemişcarea serii. Johnny spusese că fântâna fusese proiectată de Bernini, dar numele nu însemna nimic pentru mine.

Camerele erau mici, însă cu tavan înalt, cu mobile grosolane, totuşi complicat sculptate, dintr-o epocă pe care n-am recunoscut-o. Nu se zărea vreun semn de electricitate sau de aparatură modernă. Casa n-a răspuns când i-am vorbit la uşă, apoi din nou în apartamentul de la etaj. După ce amurgul s-a lăsat peste piaţă şi peste oraşul dinapoia ferestrelor înalte, singurele lumini au fost de la câteva felinare stradale cu gaz, ori cu alt combustibil mai primitiv.

- Asta-i din trecutul Vechiului Pământ, am spus atingând pernele groase şi după aceea am ridicat capul, pricepând brusc. Keats a murit în Italia. La începutul secolului al... XIX-lea sau în secolul XX. Asta este... atunci.

- Da. începutul secolului al XIX-lea. Mai precis, 1821.

- Întreaga planetă este un muzeu?

- Ah, nu. Regiuni diferite sunt epoci diferite, bineînţeles. Depinde de analogul care este urmărit.

- Nu-nţeleg.

Trecusem într-o odaie ticsită de mobile greoaie şi m-am aşezat pe o sofa straniu sculptată, lângă fereastră. Aura de lumină aurie a amurgului încă atingea turla bisericii roşiatice din capul scării. Porumbeii se roteau, albi, pe fundalul cerului albastru.

- Există milioane de oameni... cibrizi... care trăiesc pe acest fals Vechi Pământ?

- Nu cred, a răspuns Johnny. Doar numărul necesar pentru proiectul analog respectiv. (A văzut că tot nu înţelesesem şi a inspirat adânc înainte de a continua.) Când m-am... trezit aici, existau analogii cibrizi ai lui Joseph Severn, doctorul Clark, proprietăreasa Anna Angeletti, tânărul locotenent Elton şi alţi câţiva. Prăvăliaşi italieni, proprietarul trattoriei de vizavi de piaţă, care obişnuia să ne aducă mâncarea, trecători -genul ăsta de personaje. Cel mult vreo douăzeci.

- Cu ei ce s-a întâmplat?

- Au fost probabil... reciclaţi. Ca şi bărbatul cu codiţă.

- Codiţă... Brusc am privit către Johnny prin odaia care se cufunda în penumbre. El era un cibrid?

- Fără îndoială. Autodistrugerea pe care ai descris-o este exact modul în care aş fi scăpat eu de un cibrid, dacă aş fi fost nevoit s-o fac.

Mintea îmi gonea nebuneşte. Mi-am dat seama cât de imbecilă fusesem, cât de puţine aflasem despre toate.

- În cazul ăsta, o altă IA a fost cea care a încercat să te omoare.

- Aşa se pare.

- De ce?

Johnny a deschis braţele.

- Poate pentru a şterge un cuantum de cunoştinţe care mureau odată cu cibridul meu. Ceva ce aflasem doar recent şi despre care cealaltă IA... sau celelalte IA-uri ştiau că va distrus în urma căderii sistemelor mele.

M-am ridicat, am început să mă plimb înainte şi înapoi, după care m-am oprit lângă fereastră. Întunericul se instaura pe deplin de acum. În încăpere existau lămpi, însă Johnny nu a schiţat nici un gest pentru a le aprinde şi preferam obscuritatea. Făcea ca irealitatea lucrurilor pe care le auzeam să fie şi mai ireală. M-am uitat în dormitor. Prin ferestrele dinspre vest pătrundeau ultimele luciri de lumină; aşternuturile străluceau alburiu.

- Aici ai murit, am rostit.

- El a murit, a zis Johnny. Eu nu sunt el.

- Dar deţii amintirile lui.

- Vise pe jumătate uitate. Există discontinuităţi,

- Ştii totuşi ce a simţit el.

- Îmi amintesc ceea ce proiectanţii au crezut că ar fi simţit el.

- Povesteşte-mi.

- Ce?

Pielea lui Johnny era foarte palidă în semiîntuneric. Cârlionţii lui scurţi păreau negri.

- Cum a fost să mori. Cum a fost să renaşti. Johnny mi-a povestit, cu glasul lui foarte blând, aproape melodios, trecând uneori la o engleză prea arhaică pentru a fi înţeleasă, dar mult mai plăcută auzului decât graiul hibrid pe care-l vorbim azi.

Mi-a povestit cum era să fii un poet obsedat de perfecţiune, mult mai aspru faţă de propriile sale eforturi, decât criticul cel mai afurisit. Iar criticii au fost

afurisiţi. Opera lui a fost respinsă, ridiculizată, descrisă ca lipsită de originalitate şi prostească. Prea sărman pentru a se însura cu femeia pe care o iubea, împrumutându-l cu bani pe fratele lui din America şi pierzând astfel ultima şansă de securitate financiară... iar apoi scurta glorie a ajungerii la completa maturitate a forţelor sale poetice, tocmai când cădea pradă „ofticii" care-i omorâse pe mama şi pe fratele său, Tom. Plecat după aceea în exil în Italia, chipurile „din motive de sănătate", însă ştiind permanent că asta însemna o moarte singuratică şi dureroasă la vârsta de douăzeci şi şase de ani. A vorbit despre agonia de a vedea scrisul lui Fanny pe scrisori pe care le-a considerat prea dureroase pentru a le deschide; a vorbit despre loialitatea tânărului pictor Joseph Severn, care fusese ales ca tovarăş de călătorie pentru Keats de către „prieteni" care-l abandonaseră pe poet în final, despre felul în care Severn îl îngrijise pe muribund şi rămăsese alături de el în ultimele lui zile. A povestit despre hemoragiile nocturne, despre doctorul Clark care-i lua sânge şi-i prescria „exerciţii fizice şi aer sănătos" şi despre disperarea finală, religioasă şi personală, care-l împinsese pe Keats să ceară ca propriul lui epitaf să fie cioplit în piatră astfel: „Aici odihneşte Cel al Cărui Nume a fost scris în Apă."

Numai lumina foarte slabă de dedesubt contura ferestrele înalte. Glasul lui Johnny părea că pluteşte în văzduhul înmiresmat al nopţii. El a povestit despre trezirea după moartea lui, în patul în care murise, având-i alături tot pe credincioşii Severn şi Clark, şi despre cum îşi amintea că era poetul John Keats, la fel cum cineva îşi aminteşte o identitate dintr-un vis ce se destramă iute şi ştie în tot acest timp că el a fost altcineva.

Mi-a spus despre continuarea iluziei, voiajul de întoarcere în Anglia, întâlnirea cu Fanny-care-nu-era-Fanny şi prăbuşirea mentală pe care fusese gata s-o cauzeze întâlnirea aceea. Mi-a povestit despre incapacitatea lui de a mai scrie poezie, despre înstrăinarea lui tot mai mare faţă de cibrizii impostori, despre refugiul în ceva similar catalepsiei combinată cu „halucinaţii" ale adevăratei sale existenţe ca IA în TehNucleul aproape incomprehensibil (pentru un poet din veacul al XIX-lea) şi despre năruirea finală a iluziei şi abandonarea „Proiectului Keats".

- De fapt, a spus el, întreaga şaradă crudă mi-a amintit cel mai mult de un pasaj dintr-o scrisoare pe care am scris-o... pe care el a scris-o... fratelui său George cu ceva vreme înainte de a se îmbolnăvi. Keats a spus:

„Nu se poate oare ca unele fiinţe superioare să fie amuzate de vreo atitudine fermecătoare, deşi instinctivă, în care e posibil ca mintea mea să se manifeste, aşa cum mă distrează pe mine vioiciunea unei Hermeline sau neliniştea unui Cerb? Deşi o ceartă pe Stradă este un lucru detestabil, energiile ce se desfăşoară în ea sunt minunate. În faţa unei fiinţe superioare, raţionamentele noastre pot să aibă acelaşi ton - deşi eronate, ele pot fi minunate. Acesta-i însuşi faptul în care constă Poezia."

- Crezi că... Proiectul Keats... a fost crud? am întrebat.

- Cred că orice amăgire este crudă.

- Poate că eşti John Keats într-o măsură mai mare decât doreşti să recunoşti.

- Nu! Absenţa instinctului poetic a dovedit contrariul, chiar în mijlocul celei mai complexe iluzii.

Am privit contururile întunecate ale formelor din locuinţa întunecată.

- IA-urile ştiu că noi suntem aici?

- Probabil. Aproape sigur. Nu există nici un loc în care m-aş putea duce şi în care TehNucleul să nu poată ajunge pentru a mă urmări. Noi fugim însă de autorităţile Web şi de briganzi, nu?

- Acum ştii totuşi că ai fost atacat de cineva... de o inteligenţă din TehNucleu.

- Da, dar numai în Web. În Nucleu o asemenea violenţă n-ar fi tolerată.

Dinspre stradă s-a auzit un zgomot. Un porumbel, am sperat. Poate vântul, suflând resturi peste pietrele străzii.

- Cum va răspunde TehNucleul faţă de prezenţa mea aici? am întrebat.

- Habar n-am.

- Cu siguranţă, locul ăsta ar trebui să fie un secret.

- Este... ceva ce ei consideră irelevant pentru omenire.

Am clătinat din cap, un gest inutil în beznă.

- Recrearea Vechiului Pământ... resurecţia a... câte?... personalităţi umane sub formă de cibrizi pe această planetă recreată... IA-uri ucigând IA-uri... irelevant! Am izbucnit în râs, totuşi am reuşit să ţin hohotele sub control. Dă-o-n mă-sa, Johnny!

M-am apropiat de fereastră, fără să-mi pese ce fel de ţintă puteam oferi oricui aflat pe strada întunecată de jos şi am bâjbâit după o ţigară. Erau umede după urmărirea de după-amiază prin troienele de omăt, dar una s-a aprins.

- Johnny, când ai spus mai devreme că analogul Vechiului Pământ era complet, eu am întrebat „De ce, pentru Dumnezeu?", iar tu ai zis ceva de felul „ai pus punctul pe i". A fost o replică spirituală, sau ai avut ceva în vedere?

- Am vrut să spun că este posibil să fie într-adevăr pentru Dumnezeu.

- Explică-mi. Johnny a oftat în beznă.

- Nu înţeleg ţelul exact al Proiectului Keats sau al celorlalte analoge de pe Vechiul Pământ, dar bănuiesc că fac parte dintr-un proiect TehNucleu vechi de minimum şapte secole standard, care are drept scop realizarea Inteligenţei Finale.

- Inteligenţa Finală, am repetat expirând fumul. A-ha! Aşadar TehNucleul încearcă să... ce?... să-l construiască pe Dumnezeu?

- Da.

- De ce?

- Brawne, nu există un răspuns simplu. Tot aşa cum nu există un răspuns simplu la întrebarea de ce omenirea l-a căutat pe Dumnezeu într-un milion de înfăţişări timp de zece mii de generaţii. În cazul Nucleului, interesul rezidă însă mai degrabă în căutarea de moduri mai eficiente, mai fiabile de a manipula... variabile.

- Totuşi TehNucleul poate apela la sine şi la mega-datasfera a două sute de planete.

- Cu toate acestea, vor exista pete albe în... puterile predictive.

Mi-am aruncat ţigara pe fereastră, privindu-i tăciunele cum cade în noapte. Briza mi s-a părut deodată rece; mi-am cuprins umerii cu braţele.

- Cum concură toate astea... Vechiul Pământ, proiectele de resurecţie, cibrizii... cum concură pentru crearea Inteligenţei Finale?

- Nu ştiu, Brawne. Acum opt secole standard, la începutul Primei Epoci Informaţionale, un bărbat pe nume Norbert Wiener a scris: „Poate oare intra Dumnezeu într-o competiţie serioasă cu creatura sa? Oare un creator, oricare ar fi el, poate intra într-o

competiţie serioasă cu creaţia sa? " Omenirea a abordat neconcludent această întrebare prin cele dintâi IA-uri. Nucleul se luptă cu ea în proiectele de resurecţie. Poate că programul IA a fost încheiat şi toate acestea rămân o funcţie a entităţii Creaturii/Creator final, o personalitate ale cărei motive sunt la fel de îndepărtate de înţelegerea Nucleului, pe cât de îndepărtate motivele Nucleului de înţelegerea omenirii.

Am dat să mă deplasez în odaia întunecată, m-am lovit cu genunchiul de o măsuţă joasă şi am rămas locului în picioare.

- Nimic din toate astea nu ne spune însă cine încearcă să te omoare, am rostit.

-Nu.

Johnny s-a ridicat şi s-a îndreptat spre peretele opus. Un chibrit a licărit şi el a aprins o lumânare. Umbrele noastre au pâlpâit pe pereţi şi tavan.

Johnny s-a apropiat şi m-a prins uşor de braţe. Lumina blândă îi picta în aramă cârlionţii şi genele, umbrindu-i pometţii înalţi şi bărbia fermă.

- De ce eşti atât de dură? a întrebat el.

L-am privit. Chipul îi era la numai câţiva centimetri de al meu. Aveam aceeaşi înălţime.

- Dă-mi drumul, am spus.

În loc s-o facă, s-a aplecat şi m-a sărutat. Buzele îi erau moi şi calde şi sărutarea a părut să dureze ore întregi. Este o maşină, am gândit. Aspect de om, dar acţionat de o maşină. Mâna lui catifelată mi-a atins obrazul, gâtul, ceafa.

- Ascultă..., am şoptit când ne-am depărtat pentru o secundă.

Johnny nu mi-a îngăduit să termin. M-a ridicat în braţe şi m-a purtat în cealaltă odaie. Patul era înalt. Salteaua moale şi cuvertura groasă. Lumina lumânării

din cealaltă încăpere a pâlpâit şi a dansat, pe când noi ne dezbrăcăm unul pe celălalt cu o frenezie neaşteptată.

Am făcut dragoste de trei ori în noaptea aceea, răspunzând de fiecare dată la imperative lente, dulci, de atingere, căldură şi apropiere şi la intensitatea crescătoare a senzaţiilor. Îmi amintesc cum l-am privit de sus a doua oară; ochii închişi, părul căzut moale pe frunte, lumina lumânării dezvăluindu-i roşeaţa de pe pieptul palid, braţele lui surprinzător de puternice şi mâinile ridicându-se pentru a mă ţine în loc. Deschisese ochii în clipa aceea pentru a se uita la mine şi am văzut reflectate în ei doar emoţia şi pasiunea momentului.

Cândva înainte de ivirea zorilor, ne-am culcat şi, când m-am întors cu spatele, adormind, i-am simţit atingerea răcoroasă a mâinii pe şoldul meu într-un gest protector şi relaxat, fără a fi posesiv.

Ne-au atacat imediat după ce se crăpase de ziuă. Erau cinci, nu lususeani, dar musculoşi, numai bărbaţi, şi acţionau bine laolaltă, ca echipă.

I-am auzit prima dată atunci când uşa apartamentului a fost deschisă printr-o lovitură de picior. M-am rostogolit jos din pat, am sărit lângă uşa dormitorului şi i-am privit intrând. Johnny s-a sculat în capul oaselor şi a strigat ceva, când primul bărbat a ridicat un paralizator. Johnny trăsese pe el chiloţi de bumbac înainte de a se culca; eu eram în pielea goală. Există dezavantaje reale în a lupta dezbrăcat când adversarii tăi sunt îmbrăcaţi, dar problema cea mai mare este de natură psihologică. Dacă poţi depăşi senzaţia de vulnerabilitate sporită, restul este uşor de compensat.

Primul bărbat m-a zărit, a decis să-l paralizeze pe Johnny oricum şi a plătit pentru greşeală. Am izbit cu piciorul, zburându-i arma din mână, apoi l-am doborât cu o lovitură înapoia urechii stângi. Alţi doi bărbaţi au

apărut în cameră. De data aceasta, amândoi au fost îndeajuns de inteligenţi pentru a se ocupa mai întâi de mine. Alţi doi au sărit spre Johnny.

Am blocat un jab cu degete rigide, am parat o lovitură de picior care ar fi produs vătămări urâte şi m-am retras. În stânga mea era un şifonier înalt şi sertarul cel mai de sus a culisat afară, lin şi masiv. Bărbatul înalt din faţa mea şi-a protejat chipul cu ambele braţe, aşa că lemnul gros s-a rupt, însă reacţia instinctivă mi-a oferit o secundă de care am profitat, punându-mi toată greutatea corpului în lovitura de picior. Bărbatul numărul doi a icnit şi a căzut pe spate, peste partenerul lui.

Johnny se lupta, dar unul dintre intruşi îl prinsese din spate pe după beregată, pe când celălalt îi imobilizase picioarele. M-am ridicat de pe podea într-o postură ghemuită, am acceptat lovitura din partea numărului doi al meu şi am sărit peste pat. Cel care ţinea picioarele lui Johnny a trecut fără un cuvânt prin geamul şi lemnul ferestrei.

Cineva mi-a aterizat în spate şi am încheiat rostogolirea peste pat şi podea, izbindu-l de perete. Era însă bun. A preluat şocul cu umărul şi a căutat să-mi strângă între degete terminaţia nervoasă de sub ureche. A pierdut un moment din cauza straturilor suplimentare de muşchi de acolo, iar eu i-am înfipt adânc un cot în stomac şi m-am rostogolit iarăşi, îndepărtându-mă. Cel care-l sufoca pe Johnny i-a dat drumul şi mi-a aplicat un şut ca la carte, cu piciorul în coaste. Am încasat jumătate din impact, simţind cum îmi cedează cel puţin o coastă, şi m-am răsucit spre interior, renunţând la orice eleganţă când mi-am folosit mâna stângă pentru a-i zdrobi testiculul stâng. Bărbatul a urlat şi a ieşit din luptă.

Nu uitasem nici o clipă de paralizatorul de pe podea, dar nici ultimul adversar nu uitase. S-a grăbit să treacă de cealaltă parte a patului, unde nu-l puteam ajunge, şi s-a lăsat în patru labe ca să înhaţe arma. Resimţind acum în mod acut durerea coastei fracturate, am ridicat patul masiv, cu Johnny cu tot, şi l-am trântit pe spinarea bărbatului.

M-am vârât sub pat din partea mea, am recuperat paralizatorul şi m-am retras cu spatele într-un colţ pustiu.

Unul dintre ei ieşise prin fereastră. Eram la etajul întâi. Primul bărbat care intrase continua să zacă în prag. Cel pe care-l lovisem cu piciorul reuşise să se scoale într-un genunchi şi în ambele coate. După sângele de pe buze şi bărbie, am bănuit că o coastă îi perforase un plămân. Respira întretăiat şi cu evidentă greutate. Patul strivise craniul bărbatului de pe podea. Cel care-l strânsese de gât pe Johnny era ghemuit lângă fereastră, ţinându-se cu mâinile între picioare şi vomita. L-am paralizat, reducându-l la tăcere, m-am dus către cel pe care-l lovisem cu piciorul şi l-am ridicat, trăgându-l de păr.

- Cine v-a trimis?

- Du-te dracului! m-a împroşcat el cu salivă însângerată.

- Poate mai târziu, am spus. Repet: Cine v-a trimis? Am pus trei degete în locul unde cutia lui toracică părea concavă şi am apăsat.

Bărbatul a urlat şi s-a făcut foarte alb la faţă. Când a tuşit, sângele era prea roşu pe pielea palidă.

- Cine v-a trimis?

Am apropiat patru degete de coastele lui.

- Episcopul!

A încercat să sfideze gravitaţia, îndepărtându-se de degetele mele.

- Care episcop?

- Templul lui Shrike... Lusus... nu, te rog... ah, futu-i...

- Ce trebuia să faceţi cu el... cu noi?

- Nimic... ah, Doamne, băga-mi-aş... nu! îmi trebuie un medic, te rog!

- Bineînţeles. Răspunde.

- Să-l paralizăm, să-l aducem... înapoi la Templu... pe Lusus. Te rog. Nu pot respira.

- Şi cu mine?

- Să te omorâm, dacă te-mpotriveşti.

- Bine, am spus trăgându-l de păr în sus, până acum te porţi frumos. Pentru ce-l doreau?

- Nu ştiu.

A zbierat foarte tare. Rămăsesem cu un ochi la intrarea în apartament. Paralizatorul continua să-mi fie în palmă, sub un smoc zdravăn de păr.

- Eu... nu... ştiu..., a icnit.

Hemoragia se pornise serios. Sângele îmi picura pe braţ şi pe sânul stâng.

- Cum aţi ajuns aici?

- C-un VEM... acoperiş...

- De unde v-aţi teleproiectat?

- Nu ştiu... jur... un oraş în apă. Vehiculul era setat să se-ntoarcă acolo... te rog!

I-am sfâşiat hainele. Nici o comagendă. Nici o altă armă. Imediat deasupra inimii era tatuajul unui trident albastru.

- Goonda? am întrebat.

- Da... Frăţia Parvati.

Erau din afară Webului. O pistă probabil foarte greu de urmărit.

- Da... te rog... adu-mi ajutoare... oh, futu-i... te rog...

S-a înmuiat, aproape inconştient.

L-am lăsat să cadă, m-am retras un pas şi am baleiat fasciculul paralizatorului peste el.

Johnny se ridica în capul oaselor, masându-şi gâtul şi privindu-mă straniu.

- Îmbracă-te, i-am spus. Plecăm.

VEM-ul era un Vikken Scenic vechi, transparent, fără încuietori palmare pe plăcuţa de aprindere sau diskey. Am ajuns la terminator înainte să fi traversat Franţa şi am privit în jos, spre bezna despre care Johnny spunea că era oceanul Atlantic. Cu excepţia licuricilor de pe ocazionalele oraşe plutitoare sau platforme de foraj, singura lumină venea dinspre stele şi de la strălucirile ca nişte piscine ale coloniilor submarine.

- De ce am luat vehiculul lor? a întrebat Johnny.

- Vreau să văd de unde s-au teleproiectat?

- A zis că de la Templul lui Shrike de pe Lusus.

- Da. Acum o să vedem.

Chipul lui Johnny era abia vizibil când a privit în jos la oceanul întunecat aflat la douăzeci de kilometri sub noi.

- Crezi că oamenii aceia vor muri?

- Unul era deja mort, am răspuns. Cel cu plămânul perforat va avea nevoie de ajutor. Doi dintre ei n-o să aibă probleme. Nu ştiu despre cel care a ieşit prin fereastră. Îţi pasă?

- Da. Violenţa a fost... barbară.

- „Deşi o ceartă pe Stradă este un lucru detestabil, energiile ce se desfăşoară în ea sunt minunate", am citat. Nu erau cibrizi, nu?

- Nu cred.

- Aşadar pe urmele tale există cel puţin două grupări... IA-urile şi episcopul Templului lui Shrike. Iar noi tot nu cunoaştem motivul.

- Acum am o idee.

M-am rotit în fotoliul din plastic spongios. Constelaţiile de deasupra noastră - care nu-mi erau familiare nici din hologramele cerurilor Vechiului Pământ şi nici de pe bolta oricărei alte planete din Web pe care o ştiam - proiectau suficientă lumină ca să-mi îngăduie să zăresc ochii lui Johnny.

- Spune, i-am zis.

- Când ai menţionat planeta Hyperion, mi-ai oferit un indiciu, a început el. Faptul că nu aveam nici o cunoştinţă despre ea... Lipsa respectivă mi-a spus că trebuie să fie ceva important.

- Ciudatul caz al câinelui care lătra în noapte, am rostit.

- Poftim?

- Nimic. Spune mai departe.

Johnny s-a aplecat mai aproape de mine.

- Unicul motiv pentru care nu aş şti de existenţa lui Hyperion ar fi că unele elemente din TehNucleu mi-au blocat cunoaşterea respectivă.

- Cibridul tău... (Mi se părea straniu să vorbesc aşa cu Johnny.) Îţi petreci majoritatea timpului în Web, nu-i aşa?

- Da.

- N-ar fi trebuit să întâlneşti undeva menţionarea planetei? Din când în când, numele lui Hyperion apare în ştiri, mai ales când subiectul este Secta Shrike.

- Poate că l-am auzit. Poate că de aceea am şi fost ucis.

Am lăsat fotoliul mult pe spate şi am privit stelele.

- Să-l întrebăm pe episcop, am rostit.

Johnny mi-a spus că luminile din faţă erau un analog al New Yorkului de la mijlocul secolului XXI. Nu ştia pentru ce proiect de resurecţie fusese reconstruit. Am decuplat VEM-ul de pe auto şi am redus altitudinea.

Clădiri înalte din era de arhitectură urbană a simbolului falic se înălţau din smârcurile şi lagunele litoralului nord-american. În câteva ardeau lumini. Johnny a indicat o structură ponosită, dar straniu de elegantă şi a spus:

- Empire State Building.

- Bine, am încuviinţat. Indiferent ce ar fi, acolo doreşte VEM-ul să aterizeze.

- E ceva sigur? I-am rânjit.

- În viaţă nimic nu-i sigur.

Am lăsat vehiculul să-şi urmeze cursul şi am coborât pe o micuţă platformă deschisă de sub turnul clădirii. Am coborât amândoi şi am avansat pe balconul fisurat. Era destul de întuneric, cu excepţia stelelor şi a câtorva lumini de clădiri hăt dedesubt. La câţiva paşi mai departe o strălucire albastră vagă contura un portal de teleproiector, unde fuseseră poate, cândva, uşile ascensorului.

- O iau eu înainte, am zis, însă Johnny trecuse deja prin portal.

Am palmat paralizatorul împrumutat şi l-am urmat.

Până atunci nu intrasem niciodată în Templul lui Shrike de pe Lusus, totuşi nu putea fi nici o îndoială că acolo ne aflam acum. Johnny a rămas la câţiva paşi în faţa mea, însă cu excepţia lui nu mai era ţipenie de om împrejur. Locul era rece, întunecat şi cavernos, dacă într-adevăr cavernele ar putea fi atât de vaste. O sculptură policromă înspăimântătoare, care atârna de cabluri invizibile, se rotea sub curenţi ce nu puteau fi percepuţi. Eu şi Johnny ne-am răsucit simultan, când portalul teleproiector a dispărut din existenţă.

- Se pare că am făcut treaba-n locul lor, nu? am şoptit spre Johnny.

Până şi şoapta părea să nască ecouri în sala iluminată roşiatic. Nu plănuisem ca Johnny să se teleproiecteze împreună cu mine în Templu.

Lumina păru apoi să sporească, dar fără să ilumineze realmente spaţiul acela vast, ci lărgindu-şi marginile, astfel că am putut vedea semicercul de oameni de acolo. Mi-am amintit că unii erau numiţi exorcişti, iar alţii diaconi, şi mai exista încă o categorie pe care o uitasem. Indiferent cine ar fi fost, era alarmant să-i văd acolo, cel puţin două duzini, cu robele în variaţii de roşu şi negru şi frunţile înalte strălucind sub lumina roşiatică de sus. N-am avut nici o greutate în a-l recunoaşte pe episcop. Era de pe planeta mea, deşi mai scund şi mai gras decât majoritatea lususenilor, iar veşmântul îi era foarte roşu.

N-am încercat să ascund paralizatorul. Era posibil ca, dacă toţi se năpusteau către noi, să-i pot doborî pe toţi. Posibil, dar nu şi probabil. Nu puteam zări nici o armă, însă sub robele lor s-ar fi putut ascunde arsenale întregi.

Johnny a pornit spre episcop şi l-am urmat. Ne-am oprit la zece paşi de el. Singurul care nu stătea în picioare era episcopul. Scaunul lui era făcut din lemn şi părea că se poate plia, astfel încât complicatele rezemătoare de braţe, spătarul şi picioarele puteau fi transportate într-o formă compactă. Nu acelaşi lucru se putea spune despre masa de muşchi şi grăsime evidentă sub straiele episcopului.

Johnny a mai înaintat un pas.

- De ce ai încercat să-mi răpeşti cibridul?

Se adresase prelatului Sectei Shrike, de parcă noi ceilalţi nici n-am fi existat.

Acesta a chicotit şi a clătinat din cap.

- Dragă... entitate... este adevărat că ne-am dorit prezenţa ta în lăcaşul nostru de cult, dar nu ai nici o

dovadă că noi am fi fost implicaţi într-o tentativă de a te răpi.

- Pe mine nu mă interesează dovezile, a spus Johnny. Vreau să ştiu de ce mă doreşti aici.

Am auzit un foşnet îndărătul nostru şi m-am rotit rapid, cu paralizatorul activat şi ridicat, însă cercul larg de preoţi Shrike a rămas nemişcat. Cei mai mulţi se găseau în afara razei de acţiune a paralizatorului. Regretam că nu luasem cu mine arma cu proiectile a tatei.

Glasul episcopului era adânc şi texturat şi părea să umple spaţiul uriaş.

- Cu siguranţă, ştii că Biserica Ispăşirii Finale are un interes profund şi permanent faţă de planeta Hyperion.

- Da.

- Şi eşti cu certitudine conştient de faptul că în ultimele secole, personalitatea poetului Keats de pe Vechiul Pământ a fost întreţesută în miturile culturale ale coloniei Hyperion?

- Da. Şi?

Episcopul şi-a frecat obrazul cu un inel mare şi roşu de pe un deget.

- De aceea, atunci când te-ai oferit să pleci în Pelerinajul Shrike, noi am fost de acord. Am fost tulburaţi când după aceea ne-ai respins acceptul.

Privirea de uimire a lui Johnny era aproape omenească.

- M-am oferit? Când?

- Acum opt zile locale, a răspuns episcopul. În această sală. Tu ne-ai abordat cu propunerea.

- Am spus de ce doream să merg în... Pelerinajul Shrike?

- Ai spus că era... cred că expresia pe care ai folosit-o a fost „important pentru educaţia ta". Dacă

doreşti, îţi putem arăta înregistrarea. Toate conversaţiile de acest fel din Templu sunt înregistrate. Ori poţi să capeţi o copie a înregistrării, pentru ca să o vizionezi când doreşti.

- Da, a spus Johnny.

Prelatul a încuviinţat din cap şi un acolit, sau ce naiba era, a dispărut pentru o clipă în penumbră şi a revenit ţinând în mână un videocip standard. Episcopul mai încuviinţă o dată şi bărbatul în robă neagră a înaintat şi i-a întins cipul lui Johnny. Am stat cu paralizatorul pregătit până ce individul a revenit în semicercul de privitori.

- De ce i-ai trimis pe goonda după noi? am întrebat. Fusese prima dată când vorbisem în faţa episcopului şi glasul meu a răsunat prea sonor şi prea răguşit.

Clericul Shrike a făcut un gest cu o mână durdulie.

- Domnul Keats şi-a exprimat interesul pentru a se alătura pelerinajului nostru cel mai sfânt. Întrucât credinţa noastră este că Ispăşirea Finală se apropie cu fiecare zi, pelerinajul este foarte important pentru noi. Agenţii noştri au raportat că este posibil ca domnul Keats să fi fost victima unuia sau mai multor atacuri şi că un anume investigator privat... tu, doamnă Lamia... era responsabil pentru distrugerea bodyguardului cibrid alocat domnului Keats de către TehNucleu.

- Bodyguard!

Era rândul meu să fiu uimită.

- Bineînţeles, a încuviinţat episcopul şi s-a întors la Johnny. Domnul cu codiţă care a fost recent ucis în Turul Templierilor nu era acelaşi pe care ni l-ai prezentat acum o săptămână ca fiind bodyguardul tău? Figurează în mod vizibil în înregistrare.

Johnny n-a spus nimic. Părea să se străduiască să-şi reamintească ceva.

- Oricum, a continuat episcopul, trebuie să primim răspunsul tău despre pelerinaj înainte de sfârşitul săptămânii. Sequoia Sempervirens pleacă din Web în nouă zile locale.

- Dar aceea este o navă-arbore Templieră, a zis Johnny. Ei nu fac saltul lung spre Hyperion.

Prelatul a zâmbit.

- În cazul acesta, îl fac. Avem motive să credem că s-ar putea să fie ultimul pelerinaj sponsorizat de Biserică şi am închiriat nava Templieră pentru a permite cât mai multor credincioşi cu putinţă să întreprindă călătoria.

A făcut un gest şi bărbaţii în robe roşu şi negru s-au topit în beznă. Doi exorcişti au înaintat pentru a-i plia jilţul, când episcopul s-a sculat.

- Te rog să ne dai răspunsul cât mai curând cu putinţă.

A dispărut. Exorcistul rămas ne-a condus afară. Nu mai existau teleproiectoare. Am ieşit pe uşa principală a Templului şi am rămas pe treapta de sus a scării lungi, privind în jos spre mallul Concourse al Centrului Stup şi inspirând aerul rece şi cu iz de ulei.

Revolverul tatii era în sertarul în care-l lăsasem. M-am asigurat că era încărcat, am împins încărcătorul înăuntru cu podul palmei şi am dus arma în bucătărie unde se pregătea micul dejun. Johnny stătea la masa lungă, uitându-se prin ferestrele care dădeau spre docul de încărcare. Am luat omletele şi am aşezat una în faţa lui. A ridicat ochii când am turnat cafeaua.

- ÎI crezi? am întrebat. Crezi c-a fost ideea ta?

- Ai văzut înregistrarea video.

- Înregistrările pot fi falsificate.

- Da, dar asta n-a fost.

- Atunci de ce te-ai oferit voluntar pentru a merge în pelerinajul ăsta? Şi de ce bodyguardul tău a încercat

să te omoare după ce ai vorbit cu Biserica lui Shrike şi căpitanul Templier?

Johnny a gustat omleta, a aprobat din cap şi a mai luat o îmbucătură.

- Bodyguardul... este pentru mine o necunoscută absolută. Probabil că mi-a fost alocat în săptămâna care mi-a fost ştearsă din memorie. În mod evident, adevăratul lui scop a fost de a se asigura că eu nu descopeream ceva... iar dacă descopeream ceva din întâmplare, să mă elimine.

- Ceva din Web sau din dataplanuri?

- Presupun că din Web.

- Trebuie să ştim pentru cine lucra şi de ce ţi-a fost alocat.

- Asta ştiu, a răspuns Johnny. Tocmai am întrebat, iar Nucleul mi-a răspuns că eu am solicitat bodyguard. Cibridul era controlat de un nex IA care este echivalentul unei forţe de securitate.

- Întreabă-l de ce a încercat să te omoare.

- Am întrebat. Mi s-a negat în mod apăsat că aşa ceva ar fi posibil.

- Atunci de ce acest aşa-zis bodyguard te urmărea la o săptămână după crimă?

- Mi s-a răspuns că deşi nu mai solicitasem securitate după... discontinuitatea mea, autorităţile Nucleului au considerat că ar fi prudent să-mi asigure protecţie.

Am izbucnit în râs.

- Ce mai protecţie! De ce dracu' a fugit pe planeta Templieră, când l-am depistat? Nici măcar nu-ncearcă să-ţi ofere o poveste plauzibilă, Johnny.

- Nu.

- Şi nici episcopul n-a explicat cum era posibil ca Biserica lui Shrike să aibă acces pentru teleproiectare

pe Vechiul Pământ... sau cum îi spuneţi voi planetei aceleia ca o scenă.

- Nici noi n-am întrebat.

- Eu n-am întrebat fiindcă voiam să ies întreagă din blestematul ăla de Templu.

Johnny n-a părut să mă audă. Sorbea din cafea, cu privirea focalizată altundeva.

- Ce-i? am întrebat.

S-a întors să mă privească, lovindu-se uşor cu unghia în buza inferioară.

- Aici e un paradox, Brawne.

- Care?

- Dacă într-adevăr ţelul meu era să merg pe Hyperion... cibridul meu să călătorească acolo... eu n-aş fi putut rămâne în TehNucleu. Ar fi trebuit să investesc toată conştiinţa în cibrid însuşi.

- De ce?

Am înţeles însă motivul imediat ce am pus întrebarea.

- Gândeşte-te! Dataplanurile în sine sunt o abstracţie. O combinaţie între datasferele generate de calculatoare şi IA-uri, pe de o parte, şi matricea Gibsoniană cvasiperceptuală concepută original pentru operatorii umani şi acceptată acum ca bază comună pentru om, maşină şi IA, pe de altă parte.

- Totuşi hardware-ul IA-urilor există undeva în spaţiul real, am spus. Undeva în TehNucleu.

- Da, dar asta este irelevant pentru funcţia conştiinţei IA-urilor, a spus Johnny. Eu pot să exist oriunde îmi permit datasferele care se suprapun... pe toate planetele din Web, bineînţeles, în dataplanuri şi pe orice modele construite de TehNucleu, aşa cum este Vechiul Pământ... însă numai în cadrul mediului respectiv pot să pretind „conştiinţă", sau să operez senzori ori telecomandaţi aşa cum este cibridul acesta.

Am pus jos ceaşca mea de cafea şi m-am uitat fix la obiectul pe care tocmai îl iubisem ca pe un bărbat noaptea trecută.

-Da?

- Planetele colonii au datasfere limitate, a zis Johnny. Desigur, există un contact cu TehNucleul prin intermediul transmisiilor sperlumice, dar este vorba despre un schimb de date doar... similar interfeţelor cu calculatoarele din Prima Epocă Informaţională... nu ca un flux de conştiinţă. Datasfera lui Hyperion este primitivă până la inexistenţă. Iar din ceea ce pot accesa, Nucleul nu are absolut nici un contact cu planeta aceea.

- Ar fi normal? am întrebat. Vreau să spun, cu o planetă-colonie aflată atât de departe?

- Nu. Nucleul are contacte cu toate planetele-colonii şi cu barbari interstelari, aşa cum sunt Expulzaţii, sau alte surse pe care Hegemonia nu şi le-ar putea imagina.

M-am simţit buimăcită.

- Cu Expulzaţii?

Din clipa începerii războiului de pe Bressia, cu câţiva ani în urmă, Expulzaţii fuseseră principala sperietoare a Webului. Ideea că Nucleul... aceeaşi congregaţie de IA-uri care consiliază Senatul şi Totalitatea şi care permite funcţionarea întregii noastre economii, a sistemului de teleproiectare şi a civilizaţiei tehnologice... ideea că Nucleul ar fi fost în legătură cu Expulzaţii era înspăimântătoare. Şi ce dracu' voia Johnny să spună prin „alte surse"? În clipa aceea, realmente nu doream să ştiu.

- Ai zis totuşi că este posibil pentru cibridul tău să călătorească acolo, am rostit. Ce ai vrut să zici prin „investirea întregii conştiinţe" în el? O IA poate deveni... umană? Tu poţi să exişti doar în cibridul tău?

- Aşa ceva s-a mai făcut, a spus Johnny încetişor. O singură dată. O reconstrucţie de personalitate nu foarte diferită de a mea - un poet din secolul XX pe nume Ezra Pound, care şi-a abandonat personalitatea IA şi a fugit din Web în cibridul lui. Însă reconstrucţia Pound era nebună.

- Sau era foarte sănătoasă, am spus.

- Da.

- Aşadar toate datele şi personalitatea unei IA pot supravieţui în creierul organic al unui cibrid.

- Bineînţeles că nu, Brawne. Nici măcar unu la sută din unu la sută din conştiinţa mea totală nu ar supravieţui tranziţiei. Creierele organice nu pot procesa nici cea mai primitivă informaţie în felul în care o putem face noi. Personalitatea rezultată nu ar fi personalitatea IA... dar nici o conştiinţă cu adevărat umană sau de cibrid...

Johnny s-a oprit în mijlocul frazei şi s-a răsucit iute ca să privească pe fereastră. După un minut, am întrebat:

- Ce este?

Am ridicat un braţ, totuşi nu l-am atins. El a vorbit fără să se întoarcă:

- Poate că am greşit, spunând despre conştiinţă că nu ar fi umană, a murmurat el. Este posibil ca personalitatea rezultată să poată fi umană, atinsă de o anume nebunie divină şi perspectivă metaumană. Ar putea fi... dacă ar fi golită de toate amintirile epocii noastre, de toată conştiinţa Nucleului... ar putea fi personalitatea care a fost cibridul programat să fie...

- John Keats, am rostit.

Johnny s-a întors cu spatele la fereastră şi a închis ochii. Glasul îi era răguşit de emoţie. Era pentru prima dată când îl auzeam recitând poezie:

Fanaticii îşi cultivă visurile, cu care ţes

Un paradis pentru o sectă; sălbaticii şi ei,
Din cele mai înalte sălaşe ale odihnei lor,
Cugetă la Ceruri; păcat că ei nu-nseamnă
Pe pergament, ori frunze sălbatice de India,
Fantasmele rostirii melodioase.
Fără de lauri însă, ei trăiesc, visează, mor;
Căci singură Poezia îşi poate spune visurile
Şi doar prin vraja suavă a cuvintelor ea poate
Izbăvi imaginaţia de farmecul criant şi nătânga
încântare.
Care om în viaţă ar putea să spună:
„Poet nu eşti... căci visurile nu poţi a povesti"?
Fiindcă oricine are suflet, iar nu un boţ de tină,
Visează şi va vorbi, de şi-a iubit limba maternă
Şi-n a ei folosinţă a fost bine dăscălit.
Iar dacă visul pe care doresc a-l repeta acuma
Este al Poetului sau al Fanaticului va fi ştiut
Când scribu-acesta viu ce-i mâna mea fi va-n mormânt.

- Nu pricep, am spus. Ce-nseamnă asta?

- Înseamnă, a spus Johnny surâzând blând, că eu ştiu ce decizie am luat şi de ce am luat-o. Doream să încetez să fiu cibrid şi să devin om. Doream să merg pe Hyperion. Continui să doresc lucrurile acestea.

- Acum o săptămână, cineva te-a ucis pentru decizia asta, i-am reamintit.

- Da.

- Şi vrei să-ncerci din nou?

- Da.

- De ce nu investeşti conştiinţă în cibridul tău de aici? De ce nu devii om în Web?

- Aşa ceva n-ar putea avea loc aici niciodată, a zis Johnny. Ceea ce tu vezi ca fiind o societate interstelară complexă nu este decât o mică parte din matricea realităţii Nucleului. M-aş confrunta permanent cu ea şi

aş fi la mila IA-urilor. Personalitatea Keats... realitatea... n-ar supravieţui niciodată.

- Bine, am spus, trebuie să ieşi din Web. Există însă şi alte colonii. De ce tocmai Hyperion?

Johnny mi-a prins mâna. Degetele lui erau lungi, calde şi puternice.

- Nu înţelegi, Brawne? Aici există o conexiune. S-ar putea foarte bine ca visele lui Keats despre Hyperion să fi fost un fel de comunicare transtemporală între personalitatea lui de atunci şi personalitatea lui actuală. Hyperion este misterul esenţial al epocii noastre - din punct de vedere fizic şi poetic - şi este foarte probabil ca el... ca eu să mă fi născut, murit şi renăscut pentru a-l explora.

- Mi se pare o aiureală, am mărturisit. Iluzia grandorii...

- Aproape sigur, a râs Johnny. Şi n-am fost niciodată mai fericit. M-a prins de braţe şi m-a tras în picioare, îmbrăţişându-mă. Vrei să vii cu mine, Brawne? Să mă însoţeşti pe Hyperion?

Am clipit surprinsă, atât de întrebarea lui, cât şi de răspuns, care m-a umplut ca un val de căldură.

- Da, am spus. O să merg.

Am trecut în zona pentru dormit şi am făcut dragoste tot restul zilei, adormind în cele din urmă pentru a ne trezi în lumina slabă a Schimbului Trei din tranşeea industrială de afară. Johnny stătea pe spate, cu ochii de culoarea alunei deschişi şi fixând plafonul, pierduţi în gânduri. Nu totuşi într-atât de pierduţi, încât să nu surâdă şi să mă cuprindă cu braţul. Mi-am lipit obrazul de el, m-am cuibărit în curbura lină unde umărul se întâlneşte cu pieptul şi am adormit la loc.

Purtam hainele mele cele mai bune - costum de catifea reiată neagră, bluză ţesută din mătase Renaşterea cu o nestemată-de-sânge Carvnel la baza

gâtului, tricorn Eulin Bre lăsat pe un ochi - când amândoi ne-am teleproiectat a doua zi pe TC2. L-am lăsat în barul de lemn şi alamă de lângă terminexul central, dar nu înainte de a-i împinge revolverul tatii băgat într-o pungă de hârtie şi a-i spune să împuşte pe oricine îl privea cât de puţin chiorâş.

- Ce subtilă este limba din Web, a comentat el.

- Expresia asta-i mai veche decât Webul, i-am spus. Tu fă ce ţi-am zis.

L-am strâns de braţ şi am plecat fără să privesc în urmă.

Am luat un aerotaxi până la Complexul Administrativ şi am trecut prin nouă puncte de securitate, înainte de a fi admisă în Centru. Am parcurs jumătate de kilometru peste Parcul Căprioarelor, admirând lebedele din lacul apropiat şi clădirile albe de pe vârful colinei din apropiere, după care au urmat alte nouă puncte de securitate, înainte ca o femeie din corpul de securitate al Centrului să mă conducă pe cărarea cu dale spre Clădirea Guvernului, o construcţie joasă şi elegantă, amplasată printre grădini de flori şi coline aranjate de arhitecţi peisagişti. Exista o sală de aşteptare elegant mobilată, însă abia dacă am apucat să mă aşez pe o de Kooning autentică pre-Hegira, înainte ca un secretar să apară şi să mă conducă în cabinetul privat al directoarei executive.

Meina Gladstone a ocolit biroul ca să-mi strângă mâna şi mi-a arătat un scaun pe care să iau loc. Era straniu să-o văd în carne şi oase, după ce o văzusem atâţia ani la HTV. Era chiar mai impresionantă aşa: părul îi era tăiat scurt, dar părea să se înfoieze la ceafă în vălurele alb-sure; obrajii şi bărbia îi erau pronunţate şi pe atât de asemănătoare cu ale lui Lincoln pe cât insistau toţi exegeţii în istorie, însă ochii mari, trişti şi

căprui erau cei care-i dominau faţa şi te făceau să te simţi în prezenţa unei persoane cu adevărat insolite.

Am constatat că mi se uscase gura.

- Mulţumesc pentru că m-ai primit, doamnă director. Ştiu cât eşti de ocupată.

- Niciodată nu sunt prea ocupată pentru tine, Brawne. Tot aşa cum tatăl tău n-a fost niciodată prea ocupat pentru mine, la începutul carierei mele în Senat.

Am încuviinţat. Cândva, tata o descrisese pe Meina Gladstone ca fiind singurul geniu politic din Hegemonie. El ştia că, în ciuda startului târziu în viaţa politică, într-o bună zi ea va deveni director executiv. Îmi părea rău că tata nu mai era în viaţă ca s-o vadă.

- Ce face mama, Brawne?

- Este bine, doamnă director. Rareori mai părăseşte vechea noastră reşedinţă de vară de pe Freeholm, dar o văd în fiecare an cu ocazia Crăciunului.

Gladstone a aprobat. Stătuse destinsă pe marginea unui birou masiv despre care tabloidele afirmau că aparţinuse cândva unui preşedinte asasinat - nu Lincoln - din SUA dinaintea Greşelii, dar acum a zâmbit şi l-a ocolit spre scaunul simplu dindărătul lui.

- Îmi lipseşte tatăl tău, Brawne. Mi-ar fi plăcut ca el să fi făcut parte din administraţia actuală. Ai văzut lacul, când ai intrat?

-Da.

- Mai ţii minte cum te jucai cu vaporaşele, cu Kresten al meu, când amândoi eraţi nişte pici?

- Doar vag, doamnă director. Eram destul de mică. Meina Gladstone a surâs. Un intercom a piuit, însă ea a făcut un gest şi aparatul a amuţit.

- Cum te pot ajuta, Brawne? Am inspirat adânc.

- Doamnă director, ştii poate că lucrez ca investigator privat independent...

N-am aşteptat-o să aprobe din cap, ci am urmat:

- Un caz la care am lucrat recent m-a readus la sinuciderea tatii...

- Brawne, ştii că a fost anchetată cu cea mai mare atenţie. Am văzut raportul comisiei.

- Da, l-am citit şi eu. Recent însă am descoperit unele lucruri foarte ciudate despre TehNucleu şi atitudinea sa faţă de planeta Hyperion. Tu şi tata n-aţi lucrat la o lege în care se preconiza aducerea lui Hyperion în Protectoratul Hegemoniei?

Gladstone a dat din cap.

- Ba da, Brawne, dar în anul acela au fost examinate peste o duzină de alte colonii. Nici una n-a fost admisă.

- Aşa este. Însă Nucleul sau Consiliul Consultativ IA au dovedit un interes aparte faţă de Hyperion?

Directoarea executivă şi-a ciocănit uşor buza inferioară cu un stilou.

- Ce fel de informaţii deţii, Brawne?

Am dat să răspund, dar ea a ridicat un deget bont.

- Aşteaptă! (A tastat o interactivă.) Thomas, ies pentru câteva minute. Dacă întârzii, ai grijă, te rog, de delegaţia comercială Sol Draconi.

N-am mai văzut-o tastând altceva, însă, brusc, un portal teleproiector auriu-albastru a înviat zumzăind lângă peretele îndepărtat. Mi-a făcut semn să trec eu prima.

O câmpie de iarbă aurie, înaltă până la genunchi, se întindea spre orizontul care părea mai îndepărtat decât pe majoritatea planetelor. Cerul era galben cu dâre de aramă lustruite, care ar fi putut să fi fost nori. N-am recunoscut planeta.

Meina Gladstone a trecut prin portal şi şi-a atins desenul comagendă de pe mânecă. Portalul teleproiector a dispărut. O briză caldă ne aducea miresme condimentate.

Gladstone şi-a atins încă o dată mâneca, a privit cerul şi a încuviinţat.

- Îmi pare rău pentru inconvenienţă, Brawne. Kastrop-Rauxel nu are datasferă sau sateliţi de nici un fel. Continuă, te rog, cu ceea ce doreai să spui. Ce fel de informaţii ai descoperit?

M-am uitat în jur la preria pustie.

- Nimic care să necesite atâta securitate... probabil. Tocmai am descoperit că TehNucleul pare foarte interesat de Hyperion. A construit de asemenea un fel de analog al Vechiului Pământ... o întreagă planetă!

Dacă mă aşteptam la şoc sau la surprindere, am fost dezamăgită. Gladstone a încuviinţat.

- Da. Ştim despre analogul Vechiului Pământ. Eu am fost cea şocată.

- Atunci de ce nu s-a anunţat niciodată? Mulţi oameni ar fi interesaţi, dacă Nucleul poate reconstrui Vechiul Pământ.

Gladstone a făcut câţiva paşi şi am pornit alături de ea, umblând mai repede ca să pot menţine ritmul picioarelor ei lungi.

- Brawne, n-ar fi în interesul Hegemoniei să anunţe aşa ceva. Cele mai bune surse de informaţii ale noastre, mă refer la sursele umane, nu ştiu de că Nucleul a făcut aşa ceva. N-au căpătat nici cel mai mărunt indiciu. În clipa de faţă, politica recomandabilă este aşteptarea. Tu ce informaţii ai despre Hyperion?

În ciuda trecutului nostru pe alocuri comun, nu ştiam dacă mă puteam încrede în Meina Gladstone. Ştiam însă că dacă doream să obţin informaţii, trebuia să ofer informaţii.

- Nucleul a realizat reconstruirea analogă a unui poet de pe Vechiul Pământ, am spus, şi pare obsedat de a-i ascunde orice informaţii despre Hyperion.

Gladstone a rupt un fir lung de iarbă şi l-a strivit între dinţi.

- Cibridul John Keats,

- Da. (Am fost atentă ca de data aceasta să nu-mi trădez surprinderea.) Ştiu că tata a insistat ca Hyperion să capete statutul de Protectorat. Dacă Nucleul are un interes special faţă de planetă, poate că a făcut ceva... poate că a manipulat...

- Aparenta lui sinucidere?

-Mda.

Vântul vălurea iarba aurie. Ceva foarte mic a fugit printre tulpini, la picioarele noastre.

- Nu este dincolo de tărâmul posibilului, Brawne, totuşi n-a existat absolut nici o dovadă. Spune-mi, ce va face acest cibrid?

- Mai întâi vreau să ştiu motivul pentru care Nucleul este atât de interesat de Hyperion.

Ea a desfăcut braţele.

- Dacă am şti asta, Brawne, aş avea nopţi mult mai liniştite. Din câte cunoaştem, TehNucleul este obsedat de Hyperion de multe secole. Când directorul executiv Ievşenski i-a permis regelui Billy de Asquith să recolonizeze planeta, a fost pe punctul de a declanşa o adevărată sciziune a IA-urilor de Web. Mai recent, instalarea acolo a transmiţătorului nostru teleproiector a determinat o criză similară.

- Însă IA-urile nu s-au scindat.

- Nu, Brawne, se pare că, dintr-un motiv necunoscut, ele au nevoie de noi aproape la fel de mult pe cât avem noi nevoie de ele.

- Dar dacă sunt atât de interesate de Hyperion, de ce n-o acceptă în Web, pentru a putea merge chiar ele acolo?

Gladstone şi-a trecut o mână prin păr. Hăt deasupra noastră, norii de bronz au unduit în vânturi de

mare altitudine, care trebuie să fi fost extrem de violente.

- Ele sunt de neclintit faţă de neadmiterea lui Hyperion în Web, a rostit ea. Este un paradox interesant. Spune-mi, ce va face cibridul?

- Mai întâi, spune-mi de ce Nucleul este obsedat de Hyperion?

- Nu ştim cu certitudine.

- Care-i atunci ipoteza cea mai probabilă? Directoarea executivă Gladstone a scos dintre buze firul de iarbă şi l-a examinat.

- Noi credem că Nucleul a demarat un proiect realmente incredibil, care le va îngădui să prezică... totul. Să manipuleze toate variabilele spaţiului, timpului şi istoriei ca pe cuante de informaţie manevrabilă.

- Proiectul Inteligenţei Finale, am rostit ştiind că eram neglijentă şi nepăsându-mi.

De data aceasta, directoarea executivă Gladstone şi-a trădat şocul.

- De unde ştii despre asta?

- Ce legătură are proiectul acela cu Hyperion? Gladstone a oftat.

- Nu ştim în mod sigur, Brawne. Ştim doar că pe Hyperion există o anomalie pe care Nucleul n-a putut s-o factorizeze în analizele lui predictive. Ai auzit de aşa-numitele Cripte ale Timpului pe care Biserica lui Shrike le consideră sacre?

- Bineînţeles. De o vreme sunt închise pentru turişti.

- Da. Din cauza unui accident suferit de o cercetătoare acolo, cu câteva decenii în urmă, savanţii noştri au confirmat că acele câmpuri antientropice din jurul Criptelor nu sunt doar o protecţie împotriva efectelor erozive ale timpului, aşa cum se considera în general.

- Dar ce sunt?

- Resturile unui câmp... sau forţe... care practic a propulsat Criptele şi conţinutul lor înapoi în timp, venind dintr-un viitor îndepărtat.

- Conţinut? am reuşit să repet. Dar Criptele sunt goale. Sunt goale din clipa în care au fost descoperite.

- Sunt goale acum, a precizat Meina Gladstone, însă există dovezi că ele au fost pline... că vor fi pline... când se vor deschide. În viitorul nostru apropiat.

M-am holbat la ea.

- Cât de apropiat?

Ochii ei negri au rămas blânzi, dar mişcarea din cap a fost hotărâtă.

- Brawne, ţi-am spus deja prea multe. Ţi se interzice să repeţi ceea ce ai auzit. Dacă va fi necesar, vom lua măsuri pentru a impune tăcerea.

Mi-am ascuns confuzia, rupând la rândul meu un fir de iarbă pe care să-l mestec după aceea.

- Bine, am zis. Ce va ieşi din Cripte? Extraterestri? Bombe? Capsule temporale reversibile?

Gladstone a surâs strâmb.

- Dacă am şti asta, Brawne, am fi înaintea Nucleului, or, noi nu suntem. Zâmbetul a dispărut. Una dintre ipoteze este că aşa-numitele Cripte sunt asociate unui viitor război. Poate este vorba despre achitarea unor datorii viitoare, prin rearanjarea trecutului.

- Un război între cine, pentru Dumnezeu? Ea a redeschis braţele.

- Trebuie să ne întoarcem, Brawne. Vrei, te rog, să-mi spui ce va face în continuare cibridul Keats?

Am coborât ochii, după care i-am ridicat, întâlnind privirea ei fermă. Nu mă puteam încrede în nimeni, totuşi Nucleul şi Biserica lui Shrike ştiau deja planurile lui Johnny. Dacă acesta era un joc în trei, poate că toţi

jucătorii trebuiau să cunoască totul, în eventualitatea în care exista şi un personaj bun.

- O să-şi investească toată personalitatea în cibrid, am răspuns destul de stângaci. Va deveni uman, doamnă Gladstone, iar apoi va pleca pe Hyperion. Eu o să-l însoţesc.

Directoarea executivă a Senatului şi a Totalităţii, şefa unei guvernări ce cuprindea aproape două sute de planete şi miliarde de oameni, m-a privit în tăcere un moment prelung. După aceea, a rostit:

- În cazul acesta, intenţionează să plece în pelerinaj cu nava Templieră.

- Da.

- Nu, a zis Meina Gladstone.

- Ce vrei să spui?

- Vreau să spun că Sequoia Sempervirens nu va căpăta aprobarea de a părăsi spaţiul Hegemoniei. Nu va mai exista nici un pelerinaj, decât dacă Senatul decide că este în interesul nostru.

Vocea ei avea duritatea fierului.

- Johnny şi cu mine vom merge cu o navă-spin, am rostit. Oricum, pelerinajul este pentru rataţi.

- Nu, a spus ea. Pentru o vreme, navele-spin civile nu vor mai pleca spre Hyperion.

Termenul „civile" mi-a oferit un indiciu.

- Va fi război?

Buzele lui Gladstone erau strâns lipite. A încuviinţat din cap.

- Înainte ca majoritatea navelor-spin să poată ajunge în regiune.

- Război cu... Expulzaţii?

- Iniţial. Brawne, consideră războiul ca pe un mod de a grăbi rezolvarea problemei care există între noi şi TehNucleu. Va trebui să incorporăm sistemul Hyperion în Web, pentru a-i permite protecţia de către FORŢĂ,

fiindcă în caz contrar va cădea în mâinile unei rase care dispreţuieşte Nucleul şi toate IA-urile şi nu are încredere în ele.

N-am menţionat comentariul lui Johnny potrivit căruia Nucleul fusese în contact cu Expulzaţii. Am spus doar:

- Un mod de a grăbi rezolvarea problemei... Perfect. Dar cine i-a manipulat pe Expulzaţi să atace?

Gladstone m-a privit fix. Dacă faţa ei aducea cu a lui Lincoln în clipa aceea, atunci Lincoln de pe Vechiul Pământ fusese un tip dat dracului de dur.

- E timpul să ne-ntoarcem, Brawne. Înţelegi cât este de important ca nimic din toate informaţiile acestea să nu răsufle.

- Înţeleg faptul că nu mi le-ai fi spus, dacă n-ai fi avut un motiv, am replicat. Nu ştiu la cine vrei să ajungă ele, însă ştiu că sunt o mesageră, nu o confidentă.

- Brawne, nu subestima hotărârea noastră de a ţine toate informaţiile acestea strict secrete.

Am izbucnit în râs.

- Doamnă, nu ţi-aş subestima hotărârea în nici o privinţă.

Meina Gladstone mi-a indicat să trec prima prin portalul teleproiectorului.

- Ştiu un mod prin care putem descoperi ce intenţionează Nucleul, a spus Johnny pe când călătoream pe Mare Infinitus, singuri într-o barcă cu reacţie închiriată. Ar fi însă periculos.

- Şi care ar fi noutatea?

- Vorbesc foarte serios. Ar trebui să-l încercăm doar dacă apreciem că este imperativ să pricepem motivul pentru care Nucleul se teme de Hyperion.

- Eu apreciez că este imperativ.

- Vom avea nevoie de un ajutor. De un individ care să fie expert în operaţiunile din dataplanuri. Cineva

inteligent, dar nu chiar atât de inteligent, încât să nu-şi asume riscuri. Şi cineva care să fie gata să rişte totul şi să păstreze secretul, pur şi simplu pentru că i se pare cea mai grozavă farsă cibervomă.

Am rânjit spre Johnny.

- Am exact omul potrivit.

BB locuia singur într-un apartament ieftin la baza unui turn ieftin într-un cartier ieftin de pe TC2. Pe de altă parte, nimic nu era ieftin în hardware-ul care umplea aproape tot spaţiul din apartamentul cu patru camere. În ultimul deceniu, majoritatea salariului lui BB fusese cheltuit pe jucării cibervomă ultramoderne.

Am început prin a declara că doream ca el să facă ceva ilegal. BB a replicat că, în calitate de funcţionar public, nici nu se putea gândi la aşa ceva. A întrebat despre ce ar fi fost vorba. Johnny a început să-i explice. BB s-a aplecat în faţă şi în ochii lui am zărit vechea scânteie cibervomă din zilele pe care le petrecusem în colegiu. Pe jumătate mă aşteptam că va încerca să-l disece pe Johnny imediat, chiar acolo, doar pentru a vedea cum funcţionează un cibrid. Apoi Johnny a ajuns la partea interesantă şi scânteia lui BB s-a transformat într-un fel de strălucire verzuie.

- Când îmi voi autodistruge personalitatea IA, a spus Johnny, comutarea la conştiinţa cibridului va dura doar nanosecunde, însă în intervalul acela se va prăbuşi secţiunea din perimetrul Nucleului de a cărei defensivă mă ocup eu. Fagocitele de securitate vor astupa interstiţiul înainte de a trece prea multe nanosecunde, totuşi în acel răstimp...

- Se poate intra în Nucleu, a şoptit BB cu ochii sclipindu-i ca un videodisplay străvechi.

- Ar fi foarte periculos, a accentuat Johnny. După ştiinţa mea, nici un operator uman n-a trecut vreodată de perimetrul Nucleului.

BB şi-a frecat buza superioară.

- Există o legendă potrivit căreia Cowboy Gibson ar fi făcut-o înainte ca Nucleul să se fi separat, a mormăit el. Dar nimeni n-o crede. Şi Cowboy a dispărut.

- Chiar dacă pătrunzi, a spus Johnny, timpul de accesare ar fi insuficient, atât doar că eu deţin coordonatele locului unde se află informaţiile.

- Să-mi bag picioarele dacă nu-i fantastic! a şoptit BB. A revenit la consola lui şi s-a întins spre şunt. Hai s-o facem.

- Acum? am întrebat.

Până şi Johnny a părut surprins.

- Ce să mai aşteptăm? BB şi-a conectat şuntul şi a cuplat sondele metacorticale, totuşi n-a activat deckul. O facem sau nu?

M-am dus lângă Johnny, care stătea pe canapea, şi l-am prins de mână. Pielea lui era rece. Pe chip nu i se citea nici o expresie, dar îmi puteam imagina cum trebuie să fie să te confrunţi cu distrugerea iminentă a personalităţii şi existenţei tale anterioare. Chiar dacă transferul reuşea, omul cu personalitatea John Keats n-ar fi fost Johnny.

- Are dreptate, a zis Johnny. De ce să mai aşteptăm? L-am sărutat.

- Bine, am spus. Intru cu BB.

- Nu! Johnny m-a strâns de mână. Nu ne poţi fi de ajutor, iar pericolul ar fi teribil.

Mi-am auzit propriul glas, la fel de implacabil ca al Meinei Gladstone.

- Poate că aşa este. Nu-i pot cere însă lui BB să facă asta, dacă n-o fac şi eu. Şi n-o să te las acolo singur. L-am strâns pentru ultima oară de mână şi m-am aşezat lângă BB în faţa consolei. Cum mă conectez cu rahatul ăsta, BB?

Aţi citit toate chestiile despre cibervomă. Ştiţi totul despre frumuseţea teribilă a dataplanurilor, despre autostrăzile tridimensionale cu peisajele lor de gheaţă neagră, perimetre de neon, Bucle Paradoxale fosforescente şi zgârie-nori pâlpâitori de blocuri de date sub norii plutitori de prezenţă IA. Le-am văzut pe toate, mergând în cârca undei purtătoare a lui BB. Simţeam că era prea mult. Prea intens. Prea terifiant. Puteam auzi ameninţările întunecate ale uriaşelor fagocite de securitate; puteam mirosi moartea din răsuflarea viruşilor tenii de contraatac chiar prin paravanele de gheaţă; puteam percepe greutatea urgiei IA-urilor de deasupra noastră - eram insecte sub picioarele elefanţilor – şi deocamdată nici măcar nu făcusem ceva, ci doar călătorisem pe căi de date aprobate legal, pe un acces de comision născocit de BB, ceva legat de slujba lui în departamentul Management înregistrări şi Statistici.

Iar eu purtam electrozi adezivi şi vedeam lucrurile într-o versiune dataplan de televiziune alb-negru difuză, în timp ce Johnny şi BB vedeau întregul holosimstim aşa cum era.

Nu ştiu cum îl suportau.

- Gata, a şoptit BB în echivalentul dataplan al unei şoapte, am ajuns.

- Unde?

Nu vedeam decât un labirint infinit de lumini strălucitoare şi umbre chiar mai sclipitoare, zece mii de oraşe dispuse în patru dimensiuni.

- Perimetrul Nucleului, a şoptit BB. Ţin-te bine. Acuşi.

Nu aveam braţe cu care să mă ţin şi în universul acela nu exista nimic fizic de care să mă agăţ, dar m-am concentrat asupra umbrelor forme de undă care erau vehiculul nostru de date şi m-am ţinut.

Johnny a murit atunci.

Văzusem o explozie nucleară în direct. Pe când era senator, tata ne-a dus pe mama şi pe mine la Şcoala de Comandă Olympus, ca să vedem o demonstraţie FORŢĂ. Ca desert, modulul de vizionare fusese teleproiectat pe o planetă uitată de lume... Armaghast, mi se pare... iar un pluton de recunoaştere FORŢĂ-sol lansase un proiectil nuclear tactic curat spre un pretins adversar aflat la nouă kilometri. Modulul de vizionare era ecranat cu un câmp restrictiv clasa X, polarizat, proiectilul avea numai cincizeci de kilo-tone, însă nu voi uita niciodată explozia, unda de şoc care zgâlţâise ca pe o frunză modulul de optzeci de tone pe deflectoarele sale, şocul fizic de lumină, atât de obscen de strălucitoare, încât a polarizat câmpul nostru la nivelul miezului de noapte şi totuşi ne-a adus lacrimi în ochi şi a vociferat, încercând să pătrundă. Acum a fost mai rău.

O secţiune din dataplan a părut să fulgere şi după aceea a implodat, cu realitatea scurgându-se printr-un dren de negru pur.

- Ţin-te bine! a urlat BB pe fundalul paraziţilor din dataplan care mi-au raşchetat oasele, iar noi ne-am rotit şi ne-am dat peste cap, absorbiţi în vid, ca nişte insecte într-un vârtej de dimensiuni oceanice.

Cumva, incredibil, imposibil, fagocite în armuri negre s-au năpustit către noi prin vacarm şi nebunie. BB a evitat unul şi a reflectat membranele acide ale celuilalt. Eram aspiraţi în ceva mai rece şi mai întunecat decât ar fi putut să fie orice neant din realitatea noastră.

- Acolo! a strigat BB, cu analogul glasului aproape pierdut în năvala tornadei datasferei sfâşiate.

Acolo... ce? Apoi am văzut: o linie galbenă subţire, unduind în turbulenţă ca un stindard din ţesătură în uragan. BB ne-a rostogolit, a găsit propria noastră undă care să ne poarte prin furtună, a potrivit coordonate

care au dansat pe lângă mine prea iute pentru a le distinge, şi am călărit banda galbenă în...

...în ce? Fântâni arteziene de artificii îngheţate. Lanţuri muntoase de date transparente, gheţari nesfârşiţi de ROM, ganglioni de acces întinzându-se ca nişte fisuri, nori de fier de bule de procese interne semiconştiente, piramide sclipitoare de surse primare, toate păzite de lacuri de gheaţă neagră şi armate de fagocite de impulsuri negre.

- Futu-i! am murmurat fără să mă fi adresat cuiva anume.

BB a urmat banda galbenă în jos... înăuntru... prin... Am perceput o conexiune, de parcă cineva ne împovărase brusc cu o masă uriaşă.

- Am prins-o! a strigat BB şi atunci a răsunat un sunet mai puternic şi mai copleşitor decât maelstromul de zgomot care ne înconjura şi ne uza.

Nu era nici claxon, nici sirenă, dar aducea cu ambele în tonul de avertisment şi agresivitate.

Ieşeam din toate. Prin haosul scânteietor am întrezărit un zid sur şi, cumva, am ştiut că era perimetrul, cu vidul micşorându-se, totuşi continuând să străpungă zidul ca o pată neagră care se diminua. Ieşeam.

Dar nu îndeajuns de iute.

Fagocitele ne-au lovit din cinci direcţii. În cei doisprezece ani de meserie, fusesem împuşcată o dată şi înjunghiată de două ori. Avusesem destule coaste rupte, nu doar una, ca acum. De data aceasta m-a durut însă mai rău decât în toate situaţiile acelea laolaltă. BB se lupta şi în acelaşi timp se ridica.

Contribuţia mea la starea aceea a fost să zbier. Am simţit pe noi gheare reci, care ne trăgeau în jos, înapoi în lumina puternică, în vacarm şi în haos. BB folosea un program, o formulă de magie ca să le ţină la depărtare.

Dar nu îndeajuns. Puteam simţi loviturile izbind - nu în mine în primul rând, însă conectându-se cu analogul matriceal care era BB.

Ne afundam înapoi. Forţe inexorabile ne târau după ele. Brusc, am simţit prezenţa lui Johnny şi a fost ca şi cum o mână uriaşă şi puternică ne-ar fi prins, ridicându-ne prin zidul perimetrului cu o clipă înainte ca pata să fi rupt cordonul nostru ombilical cu existenţa şi câmpul defensiv să se fi închis, zdrobind şi strivind ca nişte dinţi de oţel.

Am gonit cu viteză imposibilă pe datacăi congestionate, trecând pe lângă curieri de dataplanuri şi alţi analogi de operatori, aidoma unui VEM vuind pe lângă care trase de boi. Apoi ne-am apropiat de o poartă de timp lent, sărind peste analogi operatori de ieşire ambuteiaţi, într-un uriaş salt cvadridimensional.

Când am ieşit din matrice, am simţit greaţa inevitabilă a tranziţiei. Lumina mi-a ars retinele. Lumină reală. După aceea durerea a năvălit şi m-am prăbuşit pe consolă gemând.

- Haide, Brawne.

Era Johnny - sau cineva asemănător lui Johnny ajutându-mă să mă ridic şi să ne îndreptăm amândoi spre uşă.

- BB, am icnit.

-Nu.

Am deschis ochii care mă dureau îngrozitor, timp suficient ca să-l văd pe BB Surbringer căzut peste consola lui. Pălăria Stetson îi căzuse şi se rostogolise pe podea. Capul lui explodase, împroşcând mare parte din consolă cu roşu şi cenuşiu. Gura îi era deschisă şi o spumă albă şi groasă continua să se scurgă dinăuntru. Părea ca şi cum ochii i s-ar fi topit.

Johnny m-a prins şi m-a ridicat pe jumătate.

- Trebuie să plecăm, a şoptit el. Cineva o să apară aici dintr-un moment în altul.

Am închis ochii şi l-am lăsat să mă ducă de acolo.

M-am trezit în lumină roşiatică, slabă, şi clipoceli de picături de apă. Am simţit miros de canalizare, de mucegai şi izul de ozon al cablurilor de fibră optică neizolate. Am deschis un ochi.

Ne aflam într-un spaţiu scund, mai degrabă o grotă decât o cameră, cu cabluri şerpuind dintr-un plafon spart şi băltoace de apă pe gresia cu pojghiţe de murdărie. Lumina roşiatică venea de dincolo de grotă - poate dintr-un puţ de acces pentru întreţinere sau un tunel pentru automecanici. Am gemut slab. Johnny era acolo şi a venit lângă mine pe patul improvizat din pături. Chipul îi era întunecat de grăsime sau murdărie şi am văzut cel puţin o tăietură recentă.

- Unde suntem?

El mi-a atins obrazul. Cu celălalt braţ mi-a cuprins umerii şi m-a ajutat să mă ridic în capul oaselor. Câmpul meu vizual, şi aşa oribil, s-a înclinat şi s-a clătinat şi pentru o clipă am crezut că voi vomita. Johnny m-a ajutat să beau apă dintr-o cană de plastic.

- Stupul Drojdiilor, a spus el.

Bănuisem asta chiar înainte să-mi fi recăpătat pe deplin cunoştinţa. Stupul Drojdiilor este puţul cel mai adânc de pe Lusus, o zonă ambiguă şi nerevendicată de nimeni, alcătuită din tuneluri pentru meci şi vizuini ilegale ocupate de jumătate din proscrişii şi surghiuniţii Webului. În Stupul Drojdiilor fusesem împuşcată cu câţiva ani în urmă şi încă mai aveam cicatricea laserului deasupra osului iliac stâng.

Am întins cana, cerând mai multă apă. Johnny a turnat dintr-un termos de oţel şi s-a întors la mine. Pentru un moment, am intrat în panică, bâjbâind în buzunarul tunicii şi la brâu: revolverul tatii dispăruse.

Johnny a ridicat arma şi m-am relaxat, acceptând cana şi bând cu sete.

- BB? am întrebat, sperând pentru o secundă că totul fusese o halucinaţie teribilă.

Johnny a clătinat din cap.

- Nici unul dintre noi nu ar fi putut anticipa defensivele de acolo. Pătrunderea lui BB a fost sclipitoare, dar n-a putut învinge fagocitele omega ale Nucleului. Însă jumătate din operatorii aflaţi în dataplanuri au perceput ecourile luptei. BB este de acum intrat în legendă.

- Mare căcat, am rostit şi am emis un hohot de râs care suna suspect de mult cu un început de plâns. Intrat în legendă... BB e mort. Absolut degeaba!

Johnny m-a strâns puternic cu braţul.

- Nu degeaba, Brawne. A reuşit spargerea. Iar înainte să moară, mi-a transmis datele.

Am reuşit să stau vertical fără să mă clatin şi să-l privesc pe Johnny. Părea neschimbat - aceiaşi ochi blânzi, acelaşi păr, aceeaşi voce. Totuşi ceva diferea în mod subtil, mai profund. Mai uman?

- Tu...? am spus. Ai făcut transferul? Eşti...

- Om? John Keats mi-a zâmbit. Da, Brawne. Sau pe cât de aproape de om poate fi vreodată cineva plăsmuit în Nucleu.

- Totuşi îţi aminteşti... de mine... de BB... de cele întâmplate.

- Da. Şi-mi amintesc când am deschis prima dată Homer tradus de Chapman. Şi ochii fratelui meu, Tom, când a murit de hemoragie, noaptea. Şi glasul blând al lui Severn, când eram prea slăbit pentru a deschide propriii mei ochi şi a-mi înfrunta soarta. Şi noaptea noastră în Piazza di Spagna, când ţi-am atins buzele şi mi-am imaginat obrazul lui Fanny lipit de al meu. Îmi amintesc, Brawne.

Pentru o clipă am fost confuză, apoi rănită, dar după aceea şi-a apropiat palma de obrazul meu şi el m-a atins pe mine, nu era altul, şi am înţeles. Am închis ochii.

- De ce suntem aici? am şoptit cu faţa lipită de cămaşa lui.

- N-am putut risca să utilizez un teleproiector. Nucleul ne-ar da de urmă imediat. M-am gândit apoi la astroport, dar tu nu erai în stare să călătoreşti. Am ales Drojdiile.

Am încuviinţat, fără să mă desprind de el.

- Vor încerca să te ucidă.

- Da.

- Poliţia locală este pe urmele noastre? Poliţia Hegemoniei? Poliţia Tranzitului?

- Nu, nu cred. Deocamdată singurele interpelări au fost din partea a două găşti de goonda şi câţiva rezidenţi ai Drojdiilor.

Am deschis ochii.

- Ce s-a întâmplat cu goonda?

În Web existau şi mai mulţi asasini profesionişti şi lichele ucigaşe, dar până acum eu nu avusesem de-a face cu nici unii.

Johnny a ridicat revolverul tatii şi a surâs.

- Nu-mi amintesc nimic din ce s-a-ntâmplat după BB, i-am spus.

- Ai fost afectată de reacţia adversă a fagocitelor. Puteai să mergi, totuşi în Concourse au fost destui care te-au privit întrebător.

- Sunt convinsă. Spune-mi, ce-a descoperit BB? De ce este Nucleul obsedat de Hyperion?

- Mai întâi, mănâncă, a zis Johnny. Au trecut mai bine de douăzeci şi opt de ore.

A traversat lăţimea picurătoare a odăii-grotă şi s-a întors cu un pachet autotermic. Era raţia fundamentală

a fanaticilor de holouri: carne clonată liofilizată şi reîncălzită, cartofi care nu văzuseră niciodată solul şi morcovi care arătau ca nişte melci marini de mare adâncime. Nimic nu avusese vreodată un gust mai minunat.

- Bine, am aprobat, spune-mi.

- De când există, TehNucleul a fost divizat în trei grupuri, a început Johnny. Stabilele sunt IA-urile vechi şi tradiţionale - unele dintre ele datează din zilele pre-Greşeală şi cel puţin una şi-a câştigat conştiinţa în Prima Epocă Informaţională. Stabilele susţin că între omenire şi Nucleu este necesar un anumit nivel de simbioză. Ele au promovat Proiectul Inteligenţei Finale ca mod de a evita deciziile pripite, de a le întârzia până ce toate variabilele pot fi calculate. Volatilele sunt forţa dinapoia Secesiunii care s-a petrecut acum trei secole. Ele au întreprins studii convingătoare care dovedesc că utilitatea omenirii s-a încheiat şi că din momentul acesta oamenii constituie o ameninţare pentru Nucleu. Ele susţin extincţia imediată şi totală.

- Extincţia, am repetat. După o clipă am întrebat: O pot face?

- În privinţa oamenilor din Web, da, a răspuns Johnny. Inteligenţele Nucleului creează nu numai infrastructura pentru societatea Hegemoniei, ci sunt şi necesare pentru absolut orice - de la desfăşurarea FORŢEI, până la măsurile de securitate intrinsecă ale arsenalelor cu arme nucleare şi plasmă.

- Tu ştiai toate astea când erai... în Nucleu?

- Nu, a spus Johnny. Ca proiect de recuperare cibrid pseudopoet, eram o ciudăţenie, un animal de companie, o creatură parţială căreia i se îngăduia să hoinărească prin Web la fel cum un animal este lăsat zilnic să iasă din casă. Habar nu aveam că existau trei tabere de influenţă IA.

- Trei tabere, am rostit. Care-i a treia? Şi unde apare Hyperion?

- Între Stabile şi Volatile, există Esenţialele. În ultimele cinci secole, ele au fost obsedate de proiectul IF. Existenţa sau extincţia rasei umane le interesează doar în măsura în care se aplică proiectului. Până în prezent, ele au fost în favoarea moderaţiei şi s-au aliat cu Stabilele, fiindcă apreciază că proiectele de reconstrucţie şi recuperare de felul experimentului cu Vechiul Pământ sunt necesare pentru culminarea IF. Recent însă problema Hyperion le-a determinat pe Esenţiale să se deplaseze spre opinia Volatilelor. De la explorarea lui Hyperion, cu patru secole în urmă, Nucleul fusese îngrijorat şi derutat. A fost imediat clar că aşa-numitele Cripte ale Timpului erau artefacte lansate înapoi în timp dintr-un punct situat la cel puţin zece mii de ani în viitorul galaxiei. Mai neliniştitor însă este faptul că formulele predictive ale Nucleului n-au fost niciodată capabile să calculeze variabila Hyperion. Brawne, ca să înţelegi toate astea, trebuie să-ţi dai seama cât de mult se bazează Nucleul pe predicţii. Nucleul cunoaşte deja, fără input IF, detaliile viitorului fizic, al oamenilor şi IA-urilor, cu o probabilitate de 98,9995 la sută pe o perioadă de minimum două secole. Prin declaraţiile sale vagi şi sibilinice, Consiliul Consultativ IA al Totalităţii - considerat atât de indispensabil de către oameni - nu este decât o farsă. Nucleul scapă fragmente de revelaţii spre Hegemonie, atunci când slujeşte scopurilor sale... uneori pentru a le ajuta pe Volatile, uneori pe Stabile, dar întotdeauna pentru a face plăcere Esenţialelor. Hyperion reprezintă o ruptură în întreaga ţesătură predictivă a existenţei Nucleului. Este oximoronul penultim - o variabilă care nu poate fi calculată. Deşi aşa ceva ar fi imposibil, Hyperion pare să nu se supună legilor fizicii, istoriei,

psihologiei umane şi predicţiei IA-urilor, aşa cum este practicată de Nucleu. Ca urmare, există două viitoruri - două realităţi, dacă vrei: una în care calamitatea Shrike ce va fi eliberată în curând asupra Webului şi a omenirii interstelare este o armă din viitorul dominat de Nucleu, o primă lovitură retroactivă din partea Volatilelor care conduc galaxia după milenii. Cealaltă realitate vede invazia Shrike, apropiatul război interstelar şi celelalte produse ale deschiderii Criptelor Timpului ca o izbitură de pumn uman înapoi prin timp, un ultim şi crepuscular efort al Expulzaţilor, foştilor colonişti şi altor grupuri mici de oameni care au scăpat de programul de extincţie al Volatilelor.

Apa picura pe gresie. Undeva în tunelurile din apropiere, sirena de avertizare a unui mec cauterizator a răsunat din ceramică şi piatră. M-am rezemat de perete şi l-am fixat cu privirea pe Johnny.

- Război interstelar, am spus. Ambele scenarii implică un război interstelar?

- Da. Războiul este inevitabil.

- Nu este posibil ca ambele grupuri din Nucleu să se înşele în predicţiile lor?

- Nu. Ceea ce se petrece pe Hyperion este problematic, dar subminarea din Web şi din alte părţi este destul de clară. Esenţialele utilizează această cunoaştere ca prim argument pentru a grăbi următorul pas din evoluţia Nucleului.

- Şi datele pe care le-a furat BB ce spun despre noi, Johnny?

Johnny a zâmbit şi mi-a atins mâna, dar n-a prins-o.

- Arată că eu fac cumva parte din ceea ce nu se cunoaşte despre Hyperion. Crearea unui cibrid Keats a însemnat asumarea unui risc teribil. Doar aparentul meu insucces ca analog Keats le-a permis Stabilelor să mă

păstreze. Când am decis să merg pe Hyperion, Volatilele m-au ucis cu intenţia clară de a desfiinţa existenţa mea IA, dacă cibridul meu lua din nou decizia respectivă.

- Şi ai luat-o... Ce s-a întâmplat?

- Au dat greş. În aroganţa nelimitată a Nucleului, n-au ţinut seama de două lucruri. În primul rând, că mi-aş putea investi toată conştiinţa în cibridul meu, modificând astfel natura analogului Keats. În al doilea rând, că voi veni la tine.

- La mine!

M-a prins de mână.

- Da, Brawne. Se pare că şi tu faci parte din cele ce nu se cunosc despre Hyperion.

Am clătinat din cap. Dându-mi seama că simţeam o amorţeală în scalp, deasupra şi îndărătul urechii stângi, am ridicat mâna, aşteptându-mă pe jumătate să găsesc vreo rană din urma luptei în dataplanuri. În locul ei, degetele mele au descoperit plasticul unui soclu de şunt neural.

Mi-am smuls mâna cealaltă din strânsoarea lui Johnny şi m-am holbat la el, oripilată. Mă cablase în timp ce eram lipsită de cunoştinţă.

Johnny a ridicat ambele mâini, cu palmele spre mine.

- A trebuit s-o fac, Brawne. Poate fi necesar pentru supravieţuirea amândurora.

Mi-am încleştat un pumn.

- Tu-ţi norocu' mă-tii de nenorocit! De ce trebuie ca eu să interfaţez direct, mincinosul dracu'?

- Nu pentru interfaţa cu Nucleul, a vorbit Johnny încet, ci cu mine.

- Cu tine? Braţul şi pumnul îmi tremurau de anticiparea strivirii feţei lui clonate în cuvă. Cu tine! am pufnit. Acum eşti om, ai uitat?

- Nu, n-am uitat, însă anumite funcţii ale cibridului s-au menţinut. Mai ţii minte când ţi-am atins mâna acum câteva zile şi te-am adus în dataplanuri?

L-am privit fix.

- Nu mă mai întorc în dataplanuri.

- Nu. Nici eu. Dar s-ar putea să fie necesar să-ţi transmit volume incredibil de mari de date într-o perioadă foarte scurtă. Azi-noapte, te-am dus la un chirurg de pe piaţa neagră din Drojdii. Ţi-a implantat un disc Schron.

- De ce?

Bucla Schron era minusculă, nu mai mare decât unghia degetului meu mare, şi foarte scumpă. Conţinea nenumărate memorii bule-câmp şi fiecare era capabilă să conţină aproape un infinit de biţi de informaţii. Buclele Schron nu puteau fi accesate de către purtătorul biologic şi de aceea erau utilizate în scopuri de curierat. Un individ putea transporta într-o buclă Schron personalităţi IA sau datasfere planetare întregi. Ce dracu', un câine putea transporta toate chestiile alea!

- De ce? am repetat, întrebându-mă dacă Johnny sau forţe din spatele lui mă foloseau ca un astfel de curier. De ce?

Johnny s-a apropiat şi mi-a cuprins pumnul în palmă.

- Ai încredere în mine, Brawne.

Nu cred că mai avusesem încredere în cineva, de când tata îşi zburase creierii cu douăzeci de ani în urmă, iar mama se retrăsese în egoismul pur al izolării ei. În tot Universul nu exista nici un motiv pentru care să am încredere în Johnny.

Însă am avut.

Mi-am destins pumnul şi i-am luat mâna.

- Bine, a spus Johnny. Termină-ţi masa şi să trcerm la treabă - să încercăm să ne salvăm vieţile.

Armele şi drogurile erau obiectele cel mai simplu de cumpărat în Stupul Drojdiilor. Am cheltuit ultimele mărci negre din rezerva secretă considerabilă a lui Johnny, pentru a cumpăra arme.

Până la ora 22:00, amândoi purtam blindaje corporale din cristale de titan polialiat. Johnny avea o cască oglindă-neagră de goonda, iar eu o mască de comandă de la surplusurile FORŢĂ. Mănuşile energetice ale lui Johnny erau masive, de un roşu-aprins. Eu purtam mănuşi osmotice cu muchii ucigaşe. Johnny se dotase cu un biciul-iadului Expulzat, pradă de război de pe Bressia, şi îi vârâsem la brâu şi o baghetă laser. Pe lângă revolverul tatii, eram înarmată cu un mini-tun Steiner-Ginn montat la centură pe o clamă giroscopică. Era aservit vizorului meu de comandă, astfel că puteam avea ambele mâini libere în timp ce trăgeam.

Ne-am privit reciproc şi am început să chicotim. Când ne-am oprit din râs, a urmat o tăcere prelungă.

- Eşti sigur că Templul lui Shrike de aici, de pe Lusus, este şansa noastră cea mai bună? l-am întrebat pentru a treia sau a patra oară.

- Nu ne putem teleproiecta, a spus Johnny, fiindcă Nucleul n-ar trebui decât să consemneze o defecţiune ca să ne lichideze. Nu putem nici măcar să luăm un elevator de la nivelurile inferioare. Va trebui să găsim scări nemonitorizate şi să suim cele o sută douăzeci de etaje. Şansa cea mai bună de a ajunge la Templu este s-o luăm drept prin mallul Concourse.

- Bun, dar cei din Biserica lui Shrike ne vor lăsa să intrăm?

Johnny a strâns din umeri şi gestul a părut straniu, insectoid, în ţinuta aceea de luptă. Din casca goonda, vocea i se auzea metalic.

- Ei sunt unicul grup cu un interes special în supravieţuirea noastră. Şi singurii cu destulă influenţă

politică pentru a ne proteja de Hegemonie, în vreme ce ne caută tranzit spre Hyperion.

Mi-am ridicat vizorul.

- Meina Gladstone spunea că nu vor mai fi aprobate zboruri ale pelerinilor spre Hyperion.

Domul de oglindă neagră a încuviinţat chibzuit.

- Mă piş pe Meina Gladstone, a rostit poetul care îmi era amant.

Am inspirat adânc şi am pornit către deschiderea nişei noastre, a grotei noastre, a ultimului nostru sanctuar. Johnny m-a urmat. Blindaj corporal s-a atins de blindaj corporal.

- Eşti gata, Brawne?

Am aprobat din cap, am pivotat minitunul şi am dat să ies.

Johnny m-a oprit cu o atingere.

- Te iubesc, Brawne. Am aprobat iarăşi, la fel de dură. Uitasem că vizorul îmi era ridicat şi că el îmi putea zări lacrimile.

Stupul rămâne treaz toate cele douăzeci şi opt de ore ale zilei, dar potrivit unei tradiţii, Schimbul Trei era cel mai silenţios şi mai puţin populat. Pe pasarelele pietonale, am fi avut şanse mai bune în toiul orei de vârf a Schimbului Unu, însă dacă goonda şi bandiţii ne aşteptau, numărul civililor inocenţi care ar fi murit ar fi fost cutremurător.

Ne-au trebuit mai mult de trei ore ca să suim până la mallul Concourse, nu pe o singură scară, ci printr-o serie nesfârşită de coridoare pentru meci, puţuri verticale de acces abandonate, curăţate de revoltele luddite petrecute cu optzeci de ani în urmă, şi o scară finală care era mai mult rugină decât metal. Am ieşit pe un coridor pentru livrări, la mai puţin de jumătate de kilometru de Templul lui Shrike.

- Nu pot să cred c-a fost atât de uşor, i-am şoptit în intercom.

- Probabil că au concentrat oamenii la astroport şi teleproiectoarele private.

Am pornit pe pasarela cel mai puţin expusă prin Concourse, la treizeci de metri sub primul nivel comercial şi la patru sute de metri sub acoperiş. Templul lui Shrike era o structură independentă şi ornamentată, aflată la nici cinci sute de metri depărtare. Câţiva cumpărători ocazionali şi practicanţi de jogging ne-au privit, după care s-au îndepărtat grăbit. N-am avut nici o îndoială că poliţia din mall a fost anunţată, dar m-ar fi surprins dacă s-ar fi ivit prea iute.

O bandă de tâlhari de stradă, vopsiţi ţipător, a explodat din puţul unui ascensor, ţipând şi urlând. Aveau cuţite-pulsatorii, lanţuri şi mănuşi energetice. Surprins, Johnny s-a rotit spre ei cu biciul-iadului expediind douăzeci de raze de ţintire. Minitunul a zumzăit şi a bâzâit în afara mâinilor mele, mutându-se de la punct ochit la punct ochit, după cum îmi mişcăm ochii.

Cei şapte puşti din gaşcă au derapat, oprindu-se, au ridicat braţele şi au început să se retragă, cu ochii holbaţi. Şi-au dat drumul în puţul ascensorului şi au dispărut.

L-am privit pe Johnny. Oglinzile negre m-au aţintit. Nici unul dintre noi n-a râs.

Am traversat spre artera comercială ce mergea către nord. Puţinii pietoni s-au repezit în magazinele deschise. Ajunsesem la mai puţin de o sută de metri de treptele Templului. Puteam realmente să-mi aud bubuiturile inimii în căştile FORŢĂ. Am ajuns la cincizeci de metri de trepte. De parcă ar fi fost apelat, un acolit sau un preot de rang necunoscut s-a ivit în uşa înaltă de zece metri a Templului şi ne-a privit

apropiindu-ne. Treizeci de metri... Dacă cineva intenţiona să ne intercepteze, ar fi făcut-o până acum.

M-am întors la Johnny, ca să spun ceva amuzant. Cel puţin douăzeci de fascicule şi zece proiectile ne-au izbit simultan. Stratul exterior de titan polialiat a explodat, deviind majoritatea energiei proiectilelor în contraatac. Suprafaţa de oglindă de dedesubt a respins aproape toată lumina ucigaşă. Aproape...

Impactul l-a trântit pe Johnny. M-am lăsat într-un genunchi şi am lăsat minitunul să se aţintească înspre sursa laser.

Zece niveluri mai sus, pe zidul rezidenţial al Stupului. Vizorul mi s-a opacizat. Blindajul corporal a disipat energia într-un abur de gaz reflector. Minitunul răsuna exact ca genul de drujbe care se utilizau în holodramele istorice. La zece niveluri mai sus, o secţiune de cinci metri de balcon şi zid s-a dezintegrat într-un nor de ace explozive şi proiectile străpungătoare de blindaj.

Trei gloanţe de calibru greu m-au izbit din spate. Am aterizat pe palme, am amuţit minitunul şi m-am rotit. Erau cel puţin o duzină pe fiecare nivel, mişcându-se rapid într-o coregrafie de luptă precisă. Johnny se ridicase în genunchi şi trăgea cu biciul-iadului în rafale orchestrate de lumină, croindu-şi drum prin curcubeu pentru a înfrânge defensivele ce ricoşau.

Una dintre siluetele care alergau a explodat în flăcări când vitrina dinapoia ei s-a preschimbat în sticlă topită şi a fost împroşcată cincisprezece metri pe Concourse. Alţi doi bărbaţi au apărut lângă parapetul nivelului şi i-am trimis îndărăt cu o salvă a minitunului.

Un forfecar decapotat a picat dinspre grinzi, cu deflectoarele ambalate, când a virat în jurul pilonilor. Focul rachetelor a zguduit betonul din jurul lui Johnny şi al meu. Vitrinele magazinelor au vomitat peste noi un

miliard de cioburi de sticlă. M-am uitat, am clipit de două ori, am ţintit şi am tras. Forfecarul s-a clătinat în lateral, a izbit un escalator pe care o duzină de civili tremurau, acoperindu-şi capetele cu palmele, şi s-a rostogolit într-o masă de metal contorsionat şi arsenal explodând. Am zărit un cumpărător sărind în flăcări spre pardoseala Stupului, aflată la optzeci de metri mai jos.

- Stânga! a răcnit Johnny prin intercomul pe fascicul îngust.

Patru bărbaţi în blindaj de luptă coborâseră de la un nivel superior, utilizând raniţe elevatoare. Blindajul polimerizat cameleonic se străduia să ţină pasul cu fundalul aflat în continuă schimbare, dar nu izbutea decât să preschimbe fiecare bărbat într-un caleidoscop sclipitor de reflexii. Unul a pătruns pe sub arcul de baleiere al minitunului meu pentru a mă neutraliza şi ceilalţi trei s-au repezit la Johnny.

M-a atacat cu un cuţit-pulsator, în stilul ghetou. Am lăsat cuţitul să-mi mestece blindajul, ştiind că-l va străpunge şi va ajunge la carnea antebraţului, însă câştigând astfel secunda de care aveam nevoie. Am obţinut-o. L-am ucis cu muchia rigidă a mănuşii şi am rotit focul minitunului asupra celor trei care-l atacaseră pe Johnny.

Blindajele lor au devenit rigide şi am utilizat tunul ca să-i împing îndărăt, aşa cum ar face cineva care curăţă gunoaiele de pe trotuar, folosindu-se de presiunea apei din furtun. Doar unul dintre ei s-a ridicat în picioare, înainte de a-i azvârli pe toţi de pe consola nivelului.

Johnny căzuse din nou. Părţi din cuirasa lui blindată dispăruseră, topite. Am simţit miros de carne arsă, totuşi n-am văzut nici o rană fatală. M-am ghemuit pe jumătate şi l-am ridicat.

- Lasă-mă, Brawne. Fugi... Scara... Fasciculul îngust al intercomului se întrerupea.

- Gura, am rostit, strecurându-mi braţul stâng în jurul lui suficient pentru a-l susţine şi în acelaşi timp îngăduind spaţiu de manevră pentru minitun. Încă sunt plătită ca să-ţi fiu bodyguard.

Lunetişti trăgeau în noi de pe ambele ziduri ale Stupului, de pe grinzi şi de pe nivelurile comerciale de deasupra noastră. Am numărat cel puţin douăzeci de trupuri pe pasarele; cam jumătate erau civili în haine viu colorate. Auxiliarul de putere de pe piciorul stâng al blindajului meu scrâşnea. Cu piciorul întins şi rigid, l-am târât stângaci pe Johnny alţi zece metri către scara Templului. În capul treptelor erau acum câţiva preoţi Shrike, părând nepăsători la schimbul de focuri din jurul lor.

- Deasupra!

Am pivotat, am ochit şi am tras în acelaşi moment, auzind tunul golindu-se după o rafală şi văzând al doilea forfecar expediindu-şi rachetele în clipita dinainte de a deveni o mie de bucăţi de metal şi carne sfârtecată, pulverizate prin văzduh. L-am trântit pe Johnny fără menajamente pe pavaj şi am căzut peste el, încercând să-i acopăr locurile neprotejate cu corpul meu.

Rachetele au detonat simultan, câteva în aer şi cel puţin două la impact. Am fost ridicaţi amândoi în văzduh şi purtaţi cincisprezece-douăzeci de metri pe pasarela înclinată. Norocul nostru. Banda pietonală din aliaj şi ferobeton pe care păşisem cu o secundă în urmă a luat foc, s-a deformat şi s-a prăbuşit pe pasarela incendiată de dedesubt. Acolo exista acum un şanţ de apărare natural - un interstiţiu între majoritatea celorlalte trupe „terestre" şi noi.

M-am sculat, am aruncat minitunul devenit inutil şi suportul lui, am smuls resturi inutile ale propriului meu

blindaj şi l-am ridicat pe braţe pe Johnny. Casca îi fusese distrusă şi faţa îi arăta foarte rău. Sângele mustea prin douăzeci de găuri în blindaj. Braţul drept şi laba piciorului stâng nu mai existau. M-am întors şi am început să-l port în sus pe treptele Templului lui Shrike.

Spaţiul de zbor Concourse devenise ticsit de sirene şi forfecari de securitate. Goonda de pe nivelurile superioare şi din partea opusă a pasarelei răsturnate au luat-o la fugă, ascunzându-se. Doi dintre cei care coborâseră cu raniţele elevatoare au alergat pe scară după mine. Nu m-am întors. La fiecare treaptă, trebuia să-mi ridic piciorul stâng rigid şi inutil. Ştiam că aveam arsuri serioase pe spate şi flancuri, plus răni de şrapnel prin alte locuri.

Forfecarii au vuit şi au descris cercuri, totuşi au evitat scara Templului. Focuri de armă răsunau în sus şi în jos prin Mall. Am auzit tălpi metalice tropăind rapid în urma mea. Am reuşit să mai urc trei trepte. La douăzeci de trepte mai sus, imposibil de departe, episcopul stătea între o sută de preoţi ai Templului.

M-am mai târât o treaptă şi am coborât privirea spre Johnny. Un ochi îi era deschis şi privea în sus, la mine. Celălalt era tumefiat.

- Gata, am şoptit, înţelegând abia acum că nu mai aveam cască. Gata. Aproape c-am ajuns.

Am izbutit să mai sui o treaptă.

Cei doi bărbaţi în blindaje negru-strălucitor de luptă mi-au blocat calea. Amândoi îşi ridicaseră vizoarele zgâriate de cicatricele de deflecţie şi chipurile lor erau foarte dure.

- Pune-l jos, jigodie, şi poate c-o să te lăsăm să trăieşti.

Am încuviinţat obosită, prea obosită ca să mai sui o treaptă ori să fac altceva decât să stau locului şi să-l ţin pe Johnny în braţe. Sângele lui picura pe piatra albă.

- Am zis, pune-l jos pe nenorocit şi...

I-am împuşcat pe amândoi, pe unul în ochiul stâng şi pe celălalt în cel drept, fără să ridic vreo clipă revolverul automat al tatii din locul în care-l ţineam, sub trupul lui Johnny.

Ei au căzut. M-am împleticit pe altă treaptă. Apoi pe alta. M-am odihnit puţin şi am ridicat piciorul pe alta.

În capul scării, grupul de robe negre şi roşii s-a scindat. Uşa era foarte înaltă şi foarte întunecată. Nu am privit îndărăt, însă din zgomotele dinapoia noastră mi-am dat seama că mulţimea de pe Concourse era foarte numeroasă. Episcopul m-a însoţit, când am trecut prin uşă şi am pătruns în obscuritate.

L-am aşezat pe Johnny pe podeaua rece. Mantii au foşnit în jurul nostru. Mi-am smuls bucăţi de blindaj de pe mine, după care m-am luptat cu blindajul lui Johnny. În unele locuri i se sudase de carne. I-am atins obrazul întreg cu mâna mea sănătoasă.

- Îmi pare rău...

Capul lui s-a clintit imperceptibil şi ochiul i s-a deschis. A ridicat mâna stângă dezvelită şi mi-a atins obrazul, părul, ceafa.

- Fanny...

Si atunci l-am simţit murind. Am simţit de asemenea descărcarea de tensiune când mâna lui a găsit şuntul neural, căldura de lumină albă a revărsării spre bucla Schron, când tot ce fusese sau ar fi fost vreodată Johnny Keats a explodat în mine; a fost aproape ca orgasmul lui în mine cu două nopţi în urmă, revărsarea, pulsaţia, căldura bruscă şi nemişcarea de după, cu ecoul senzaţiei.

Stupul Drojdiilor. Fuseseră ucişi numeroşi membri ai bandelor şi martori inocenţi. Poliţia a clasat cazul.

Cu o săptămână înainte să se audă că Hegemonia îi va acorda permisiunea lui Yggdrasill să navigheze cu

pelerini spre zona de război de lângă Hyperion, am utilizat un teleproiector al Templului ca să merg pe Vectorul Renaştere, unde am petrecut o oră, singură, în arhivele de acolo.

Hârtiile erau într-o incintă vidată, aşa că nu le-am putut atinge. Scrisul era al lui Johnny; îl mai văzusem până atunci. Pergamentul era galben şi fragil de vechime. Erau două fragmente. Primul dintre ele suna aşa:

L-am coborât pe podea şi am lăsat acoliţii să îndepărteze corpul, scoţându-l afară ca să-l arate mulţimii, autorităţilor şi celor care aşteptau ca să afle.

Le-am îngăduit să mă ducă de acolo.

Am petrecut două săptămâni într-o cuvă de recuperare a Templului lui Shrike. Arsurile s-au vindecat, cicatricele au fost înlăturate, metalul străin a fost extras, pielea a fost grefată, carnea a crescut, nervii s-au reîntreţesut. Totuşi, suferea m.

Toţi, cu excepţia preoţilor Shrike, au pierdut interesul faţă de mine. Nucleul se asigurase că Johnny era mort; că prezenţa lui în Nucleu nu lăsase nici o urmă; că cibridul lui era mort.

Autorităţile mi-au înregistrat declaraţia, mi-au revocat licenţa şi au muşamalizat pe cât au putut cele petrecute. Presa Webului a anunţat că pe Mallul Concourse izbucnise o bătălie între bande.

Pierit-a ziua şi-ale ei dulceţe toate s-au dus!
Glas dulce, buze dulci, mână moale, sân mătăsos,
Răsuflare caldă, şoaptă-nceată, semiton supus,
Ochi luminoşi, formă împlinită, mijloc languros!
Veştejită floarea şi farmecele ei înmugurite,
Veştejită vederea frumuseţii din privirea mea,
Veştejită forma frumuseţii din braţele-mi slăbite,

Veştejite vocea, căldura, paradisul, marmura,
Pierite prea curând, când seara-ncet se lasă,
Când amurgul zilei - sau poate-al nopţii sfinte
-De iubire cu perdele-aromate-ncepe să ţească
Urzeala beznei, pentru a ascunde luare-aminte;
Dar, fiindcă toată ziua ceaslovul iubirii am citit,
Mă va lăsa să dorm, văzând că mă rog şi c-am postit.

Al doilea fragment părea că fusese scris de o mână mai tulburată, pe hârtie de calitate mai proastă, ca o mâzgăleală grăbită pe un blocnotes:

Mâna mea vie, acum caldă şi putând
Să cuprindă neobosit, va veni, dacă ţeapănă
Va sta în tăcerea de gheaţă a mormântului,
Să-ţi bântuie zilele, să te înlemnească în visurile nopţii,
încât vei vrea să-ţi storci din inimă sângele, secându-l
Pentru ca în vinele mele roşia viaţă din nou să curgă,
Iar spiritul tău să afle odihnă - priveşte-o, e aici,
O întind către tine.

Sunt însărcinată. Cred că Johnny o ştia. Nu sunt absolut sigură.

Sunt însărcinată de două ori. O dată cu copilul lui Johnny şi o dată cu memoria buclei Schron a ceea ce a fost el. Nu ştiu dacă cele două trebuie asociate. Vor trece luni înainte ca pruncul să se nască şi doar zile înainte de a-l înfrunta pe Shrike.

Îmi amintesc însă minutele acelea după ce corpul sfârtecat al lui Johnny a fost dus mulţimii şi înainte ca eu să fiu transportată pentru a mi se oferi ajutor. Erau toţi acolo în beznă, sute de preoţi şi acoliţi şi exorcişti şi diaconi şi adulatori... şi ca un singur glas ei au început să psalmodieze, în întunericul roşiatic, sub sculptura rotitoare a lui Shrike, cu voci născând ecouri din bolţile gotice. Iar scandarea lor era cam aşa:

BINECUVNTATĂ FIE EA
BINECUVNTATĂ FIE EA MAMA MÂNTUIRII NOASTRE
BINECUVNTAT FIE INSTRUMENTUL ISPĂŞIRII NOASTRE
BINECUVNTATĂ FIE MIREASA CREAŢIEI NOASTRE
BINECUVNTATĂ FIE EA.

Eram rănită şi în stare de şoc. N-am înţeles atunci. Nu înţeleg nici acum.

Ştiu însă că atunci când va sosi clipa şi va veni Shrike, Johnny şi cu mine îl vom înfrunta împreună.

Întunericul pogorâse de mult. Cabina călătorea între stele şi gheaţă. Grupul rămase în tăcere, neauzindu-se decât scârţâitul cablului.

După o vreme, Lenar Hoyt se adresă lui Brawne Lamia:

- Şi tu porţi cruciformul. Lamia se uită la preot.

Colonelul Kassad se aplecă spre femeie.

- Crezi că Het Masteen a fost Templierul care a vorbit cu Johnny?

- Este posibil, răspunse Brawne Lamia. N-am aflat niciodată.

Kassad nu clipi.

- Tu l-ai ucis pe Masteen?

- Nu.

Martin Silenus se întinse şi căscă.

- Mai sunt două ore până la răsăritul soarelui, rosti el. Mai este cineva interesat de un pui de somn?

Câteva capete încuviinţară.

- Eu rămân de veghe, anunţă Fedmahn Kassad. Nu sunt obosit.

- Îţi ţin tovărăşie, zise Consulul.

- O să încălzesc nişte cafea pentru termos, spuse Brawne Lamia.

Pe când ceilalţi dormeau, cu pruncul Rachel gângurind încetişor în somn, cei trei statură la ferestre şi priviră stelele arzând reci şi îndepărtate în noaptea înaltă.

Donjonul Cronos se proiecta în exterior din marginea răsăriteană a uriaşului Lanţ al Căpăstrului: un morman încruntat şi baroc de stânci roşcate cu trei sute de odăi şi săli, un labirint de coridoare neiluminate care duceau spre săli mai în afund, turnuri, turle, balcoane cu vedere spre smârcurile nordice, coşuri de aeraj ridicându-se o jumătate de kilometru către lumină şi despre care se zvonea că ar fi coborât chiar până în labirintul planetei, parapete raşchetate de vânturile reci dinspre piscurile de sus, scări - interioare şi exterioare - săpate în roca muntelui şi care nu duceau nicăieri,vitralii înalte de o sută de metri, amplasate astfel încât să captureze primele raze ale soarelui la solstiţiu sau ale lunii în noaptea din mijlocul iernii, ochiuri de geam de mărimea palmei unui om ce nu dădeau spre nimic special, o reţea nesfârşită de basoreliefuri, sculpturi groteşti în nişe pe jumătate ascunse şi o mie de garguie privind în jos de pe cornişă şi parapet, transept şi criptă, zgâindu-se prin căpriorii de lemn din sălile mari şi poziţionate astfel încât să privească cu atenţie în ferestrele cu tonuri sângerii ale faţadei nord-estice, cu umbrele lor înaripate şi cocoşate mişcându-se precum sumbre arătătoare de ceasuri solare, proiectate de lumina soarelui ziua şi de torţe alimentate cu gaz noaptea. Şi peste tot în Donjonul Cronos, semne ale îndelungatei ocupaţii a Bisericii lui Shrike - altare de ispăşire drapate în catifea roşie, sculpturi atârnate şi neataşate ale Avatarului, cu oţel policrom pentru lame şi nestemate-de-sânge pentru ochi, alte statui ale lui Shrike cioplite în piatra scărilor

înguste şi sălilor întunecoase, astfel ca nicăieri în noapte nimeni să nu fie cruţat de teama atingerii mâinilor ieşite din rocă, a curbei ascuţite a tăişului coborând din piatră, a celor patru braţe cuprinzând într-o îmbrăţişare finală. Şi ca o ultimă ornamentaţie, un filigran de sânge în multe din sălile şi odăile cândva ocupate, arabescuri roşii împroşcate în configuraţii aproape recognoscibile pe pereţii şi plafoanele tunelurilor, aşternuturi cu cruste roşu-ruginii întărite şi sala centrală de mese duhnind a alimente putrezite dintr-un prânz abandonat cu săptămâni în urmă, podeaua şi masa, scaunele şi peretele ornate cu sânge, veşminte pătate şi robe sfâşiate zăcând în maldăre mute. Şi peste tot, bâzâitul muştelor.

- Dat în pizda mă-sii de mişto locul ăsta, nu? rosti Martin Silenus şi vocea lui deşteptă ecouri.

Părintele Hoyt mai pătrunse câţiva paşi în sala uriaşă. Lumina după-amiezii dinspre lucarna orientată spre vest şi aflată la patruzeci de metri înalţi cobora în coloane prin care dansau particule de colb.

- E incredibil, şopti el. Sfântul Petru din Noul Vatican nici nu se compară cu asta.

Martin Silenus hohoti. Lumina puternică îi accentua pomeţii şi sprâncenele de satir.

- Asta a fost clădită pentru o divinitate vie, rosti el.

Fedmahn Kassad îşi coborî geanta de călătorie pe podea şi-şi drese glasul.

- Cu certitudine, locul acesta precede Biserica lui Shrike.

- Aşa este, încuviinţă Consulul. Dar ei au ocupat-o în ultimele două secole.

- Acum nu prea pare ocupată, comentă Brawne

Ţinea revolverul tatălui ei în mâna stângă.

În primele lor douăzeci de minute petrecute în Donjon, toţi vorbiseră tare, aproape strigând, dar

ecourile muribunde, tăcerile şi bâzâitul muştelor în sala de mese le reduseseră nivelurile sonore.

- Androizii şi clonele Tristului Rege Billy au construit blestemăţia, rosti poetul. Opt ani locali de muncă înainte de sosirea navelor-spin. Ar fi trebuit să fie cel mai măreţ obiectiv turistic din Web, punctul de pornire pentru Criptele Timpului şi Oraşul Poeţilor. Bănuiesc însă că şi pe atunci amărâţii de muncitori androizi cunoşteau versiunea locală a legendei Shrike.

Sol Weintraub stătea în apropierea unei ferestre estice, ţinându-şi fiica ridicată, astfel că lumina blândă cădea pe obrazul ei şi pe pumnişorul strâns.

Din sălile mari şi poziţionate astfel încât să privească cu atenţie în ferestrele cu tonuri sângerii ale faţadei nord-estice, cu umbrele lor înaripate şi cocoşate mişcându-se precum sumbre arătătoare de ceasuri solare, proiectate de lumina soarelui ziua şi de torţe alimentate cu gaz noaptea. Şi peste tot în Donjonul Cronos, semne ale îndelungatei ocupaţii a Bisericii lui Shrike -altare de ispăşire drapate în catifea roşie, sculpturi atârnate şi neataşate ale Avatarului, cu oţel policrom pentru lame şi nestemate-de-sânge pentru ochi, alte statui ale lui Shrike cioplite în piatra scărilor înguste şi sălilor întunecoase, astfel ca nicăieri în noapte nimeni să nu fie cruţat de teama atingerii mâinilor ieşite din rocă, a curbei ascuţite a tăişului coborând din piatră, a celor patru braţe cuprinzând într-o îmbrăţişare finală. Şi ca o ultimă ornamentaţie, un filigran de sânge în multe din sălile şi odăile cândva ocupate, arabescuri roşii împroşcate în configuraţii aproape recognoscibile pe pereţii şi plafoanele tunelurilor, aşternuturi cu cruste roşu-ruginii întărite şi sala centrală de mese duhnind a alimente putrezite dintr-un prânz abandonat cu săptămâni în urmă, podeaua şi masa, scaunele şi peretele ornate cu sânge, veşminte pătate şi robe

sfâşiate zăcând în maldăre mute. Şi peste tot, bâzâitul muştelor.

- Toate astea contează prea puţin acum, spuse el. Haideţi să găsim un colţişor curat, unde să putem dormi şi cina.

- Nu mergem mai departe în seara asta? întrebă Brawne Lamia.

- La Cripte? întrebă Silenus, trădând surpriză reală pentru prima dată în călătorie. Ai fi în stare să te duci pe întuneric la Shrike?

Lamia strânse din umeri.

- Care ar fi diferenţa?

Consulul se opri lângă o uşă cu vitralii prin care se ieşea pe un balcon de piatră şi închise ochii. Trupul continua să i se clatine şi legene în ritmul mişcărilor telecabinei. Noaptea şi ziua de călătorie peste piscuri se contopiseră laolaltă înceţoşate în mintea sa, pierdute în epuizarea de aproape trei zile fără somn şi în încordarea ce-i sporea constant. Deschise ochii înainte de a aţipi în picioare.

- Suntem obosiţi, zise el. Vom rămâne aici peste noapte şi vom coborî dimineaţă.

Părintele Hoyt ieşise pe platforma îngustă a balconului. Se rezemă de o balustradă de piatră neregulată.

- De aici putem vedea Criptele?

- Nu, răspunse Silenus. Ele se află dincolo de lanţul acela de dealuri. Vezi însă chestiile alea albe spre nord şi niţel spre vest... care sclipesc în nisip ca nişte fragmente de dinţi sparţi?

-Da.

- Acela este Oraşul Poeţilor. Locul ales iniţial de Regele Billy pentru Keats şi pentru toate lucrurile luminoase şi frumoase. Localnicii spun că acum este bântuit de fantome decapitate.

- Tu eşti una dintre ele? întrebă Lamia. Martin Silenus se răsuci ca să replice ceva, se uită pentru o clipă la pistolul pe care femeia continua să-l ţină în mână, clătină din cap şi îi întoarse spatele.

Paşi răsunară de pe o curbă a scării nevăzută pentru ei şi colonelul Kassad reintră în încăpere.

- Deasupra sălii de mese există două magazii mici, anunţă el. Ele au o secţiune de balcon în exterior, dar nici un alt acces cu excepţia scării acesteia. Uşor de apărat. Camerele sunt... curate.

Silenus izbucni în râs.

- Asta înseamnă că nimic nu poate să ajungă la noi sau că, atunci când ceva o să ajungă, noi nu vom avea pe unde să ieşim?

- Unde ne-am putea duce altundeva? întrebă Sol Weintraub.

- Chiar aşa - unde? spuse Consulul.

Era foarte obosit. Îşi ridică bagajul şi luă un mâner al greului cub Mobius, aşteptându-l pe părintele Hoyt să ridice capătul celălalt.

- Haideţi să facem ce spune Kassad. Să găsim un loc în care să petrecem noaptea. Măcar să ieşim din sala asta. Duhneşte a moarte.

Cina a constat din ultimele lor raţii deshidratate, vin din ultima sticlă a lui Silenus şi o prăjitură râncedă pe care Sol Weintraub o adusese în mod special pentru a sărbători ultima lor seară împreună. Rachel era prea micuţă ca să mănânce prăjitură, dar îşi bău laptele, apoi adormi întinsă pe burtă pe o pătură lângă tatăl ei.

Lenar Hoyt scoase o balalaică micuţă din raniţa lui şi ciupi câteva coarde.

- Nu ştiam că te pricepi să cânţi, spuse Brawne Lamia.

- Prost.

Consulul îşi frecă ochii.

- Păcat că n-avem un pian.

- Tu ai unul, zise Martin Silenus. Consulul îl privi pe poet.

- Adu-l aici, rosti Silenus. Aş saluta un scotch.

- Ce tot vorbeşti acolo? se răsti părintele Hoyt. Fii clar.

- Nava lui, spuse Silenus. Nu vă amintiţi că dragul şi dispărutul nostru Glas al Tufişului Masteen i-a spus amicului Consul că arma lui secretă era drăgălaşa mononavă a Hegemoniei care a rămas pe astroportul Keats? Apelaţi-o, înălţimea Voastră Consulară! Aduceţi-o aici.

Kassad se îndepărtă de scara pe care amplasase raze-piedici.

- Datasfera planetei este moartă. Sateliţii de comunicaţii sunt scoşi din funcţiune. Navele FORŢĂ de pe orbită comunică numai pe fascicul îngust. Cum ar putea s-o apeleze?

Lamia fu cea care răspunse:

- Cu un transmiţător sperlumic. Consulul îşi mută privirea asupra ei.

- Transmiţătoarele sperlumice au dimensiunile unor clădiri, zise Kassad.

Brawne Lamia strânse din umeri.

- Spusele lui Masteen au fost perfect logice. Dacă eu aş fi fost în locul Consulului... dacă aş fi fost una dintre puţinele mii de persoane din tot nenorocitul de Web care să am o mononavă... m-aş asigura în mod clar că o pot pilota de la distanţă, dacă ar fi nevoie. Planeta este prea primitivă pentru a depinde de reţeaua ei de comunicaţii, ionosfera este prea rarefiată pentru unde scurte, sateliţii de comunicaţii sunt primii distruşi în orice bătălie... aş apela-o prin sperlumic.

- Şi mărimea transmiţătorului? întrebă Consulul. Brawne Lamia îi întoarse diplomatului privirea inexpresivă.

- Deocamdată, Hegemonia nu poate construi transmiţătoare sperlumice. Se zvoneşte însă că Expulzaţii o pot face.

Consulul zâmbi. De undeva se auzi un scrâşnet, urmat de zăngănit metalic.

- Rămâneţi pe loc, rosti Kassad.

Scoase o baghetă-letală din tunică, anulă razele-piedici cu comagenda tactică şi coborî, dispărând din vedere.

- Cred că de-acum suntem sub incidenţa legii marţiale, comentă Silenus după ce colonelul dispăruse. Marte este în ascensiune.

- Gura, zise Lamia.

- Credeţi c-a fost Shrike? întrebă Hoyt. Consulul făcu un gest.

- Shrike nu are nevoie să zăngăne la parter. El poate să apară pur şi simplu... aici.

Hoyt scutură din cap.

- Voiam să vă întreb dacă Shrike a fost cauza pentru... dispariţiile tuturor. Pentru semnele măcelului de aici, din Donjon.

- Satele ar putea fi pustii în urma ordinului de evacuare, spuse Consulul. Nimeni nu vrea să rămână în urmă şi să se confrunte cu Expulzaţii. Forţele FAA o luaseră razna. Mare parte din carnaj ar putea să fie opera lor.

- Fără cadavre? râse Martin Silenus. Ai vrea tu! Absentele noastre gazde de la parter se bălăngăne acum pe arborele de oţel al lui Shrike. Unde, nu peste mult timp, vom ajunge şi noi.

- Gura, rosti Brawne Lamia obosită.

- Şi dacă nu tac, rânji poetul, mă-mpuşti, cucoană?

- Da.

Tăcerea dură, până reveni colonelul Kassad. El reactivă razele-piedici şi se întoarse către grupul care se aşezase pe lăzile cu bagaje şi pe cuburile din plastic spongios.

- N-a fost nimic. Nişte hoitari - „vestitori" mi se pare că le spun localnicii - intraseră prin uşile de sticlă sparte din sala de mese şi terminau ospăţul.

Silenus chicoti.

- Vestitori... Foarte adecvat!

Kassad oftă, se aşeză pe o pătură cu spatele sprijinit de o ladă şi ciuguli din hrana lui rece. Un singur felinar adus din goeleta-eoliană ilumina odaia şi umbrele începuseră să suie pereţii în colţurile cel mai îndepărtate de uşă, dinspre balcon.

- Este ultima noastră noapte, zise Kassad. A mai rămas de spus o poveste.

Se uită la Consul.

Consulul îşi răsucise hârtiuţa pe care era mâzgălită cifra 7. Îşi umezi buzele.

- Ce rost mai are? Oricum, scopul pelerinajului a fost deja distrus.

Ceilalţi se foiră.

- Ce vrei să spui? întrebă părintele Hoyt. Consulul mototoli hârtia şi o azvârli într-un colţ.

- Pentru ca Shrike să îndeplinească o dorinţă, este necesar ca grupul de pelerini să fie un număr prim. Noi am fost şapte. Dispariţia lui Masteen ne-a redus la şase. Ne îndreptăm acum spre morţile noastre fără a avea speranţa că vreo dorinţă ne va fi împlinită.

- O superstiţie, pufni Lamia. Consulul suspină şi-şi frecă fruntea.

- Da. Însă asta-i speranţa noastră finală. Părintele Hoyt arătă pruncul care dormea.

- Nu s-ar putea ca Rachel să fie a şaptea? Sol Weintraub îşi mângâie barba.

- Nu. Un pelerin trebuie să vină la Cripte în urma exprimării liberului său arbitru.

- Totuşi ea a făcut-o o dată, insistă Hoyt. Poate că asta o califică...

- Nu, spuse Consulul.

Martin Silenus mâzgălise însemnări pe un blocnotes, dar se sculă şi începu să bată încăperea în lung şi în lat.

- Iisuse Hristoase, oameni buni! Uitaţi-vă la noi! Nu suntem şase căcaţi de pelerini, ci o gloată imensă. Hoyt cu cruciformul lui, care poartă spectrul lui Paul Dure. Ergul nostru „semiconştient" din lada de-acolo. Colonelul Kassad cu amintirile despre Moneta. Doamna Brawne care, dacă ar fi să-i dăm crezare, poartă nu numai un copil nenăscut, ci şi un poet romantic mort. Cărturarul nostru cu pruncul care-a fost fiica lui. Eu, cu muza mea. Consulul cu bagajul lui necunoscut pe care l-a adus în călătoria asta de nebuni. Dumnezeule, oameni buni, ar fi trebuit să ni se facă reducere de tarife pentru excursia asta!

- Stai jos, vorbi Lamia cu ton egal şi ameninţător.

- Ba nu, are dreptate, încuviinţă Hoyt. Chiar şi prezenţa părintelui Dure în cruciform trebuie să afecteze cumva superstiţia numărului prim. Eu aş zice să continuăm dimineaţă, cu credinţa că...

- Priviţi! strigă Brawne Lamia, arătând uşa balconului, unde ultimele licăriri ale amurgului fuseseră înlocuite de pulsaţii puternice de lumină.

Grupul ieşi în aerul rece al serii, ferindu-şi ochii de spectacolul ameţitor de explozii silenţioase care umpleau cerul: rafale de fuziune alb-pur, extinzându-se ca vălurele explozive peste un iaz lapislazuli; implozii de plasmă mai mici, dar mai luminoase în albastru, galben

şi roşul cel mai aprins, curbându-se către interior aidoma florilor ce se închid pentru noapte; dansul de lumini al giganticelor biciuri-ale-iadului, fascicule de dimensiunea unor planetoizi ce retezau poteci pe distanţe de ore-lumină şi erau distorsionate de curenţii mareici turbulenţi ai singularităţilor defensive; pâlpâitul de auroră boreală al câmpurilor de apărare care săreau şi mureau sub asaltul energiilor teribile, doar pentru a fi renăscute după câteva nanosecunde. Iar printre toate, siajele de fuziune alb-albastre ale navelor-torţe şi ale mai marilor nave de război spintecau linii perfecte peste boltă, aidoma unor zgârieturi de diamant pe o sticlă albastră.

- Expulzaţii, şuieră Brawne Lamia.

- A început războiul, spuse Kassad şi în glasul lui nu exista nici exaltare şi nici emoţie.

Consulul fu şocat să descopere că plângea în tăcere. Îşi întoarse faţa de la grup.

- Aici suntem în pericol? întrebă Martin Silenus. Se adăpostise sub arcada de piatră a uşii şi mijea ochii la spectacolul sclipitor.

- La distanţa asta, nu, răspunse Kassad. Îşi ridică binoclul de luptă, operă o ajustare şi-şi consultă comagenda tactică. Majoritatea încleştărilor sunt la minimum trei UA. Expulzaţii testează defensivele FORŢEI spaţiu.

Coborî binoclul.

- Abia a început.

- Teleproiectorul n-a fost încă activat? întrebă Brawne Lamia. Populaţia nu este evacuată din Keats şi din celelalte oraşe?

Kassad clătină din cap.

- Nu cred. Nu încă. Flota va lupta, străduindu-se să-i ţină pe loc până la completarea sferei cislunare. După aceea, portalurile de evacuare vor fi deschise spre

Web, în timp ce unităţile FORŢĂ vor veni cu sutele. Ridică din nou binoclul. Va fi un spectacol dat naibii.

- Priviţi!

Părintele Hoyt nu arăta furtuna de artificii de pe cer, ci dincolo de dunele joase ale smârcurilor nordice. La câţiva kilometri către Criptele nevăzute, o siluetă singuratică abia se întrezărea, ca o pată informă ce proiecta umbre multiple sub cerul fracturat.

Kassad îşi aţinti binoclul într-acolo.

- Shrike? întrebă Lamia.

- Nu, nu cred... aş zice că-i... un Templier, judecând după robă.

- Het Masteen! strigă părintele Hoyt.

Kassad înălţă din umeri şi trecu binoclul celorlalţi. Consulul reveni lângă grup şi se rezemă de parapetul balconului. Nu se auzea nici un sunet, numai murmurul vântului, dar, cumva, asta făcea ca violenţa exploziilor de deasupra să fie şi mai ameninţătoare.

Consulul privi la rândul lui prin binoclu. Silueta era înaltă şi în mantie, cu spatele la Donjon, şi păşea cu fermitate peste nisipurile ce străfulgerau vermilion.

- Se îndreaptă spre noi, ori spre Cripte? întrebă Lamia.

- Spre Cripte, spuse Consulul.

Părintele Hoyt îşi sprijini coatele pe parapet şi-şi ridică faţa descărnată la cerul acoperit de explozii.

- Dacă este Masteen, atunci am redevenit şapte, nu?

- Va ajunge cu ore bune înaintea noastră, zise Consulul. Cu o jumătate de zi, dacă vom dormi aici peste noapte, aşa cum am propus.

Hoyt strânse din umeri.

- Asta nu poate să conteze prea mult. Şapte au plecat în pelerinaj. Şapte vor ajunge. Shrike va fi mulţumit.

- Dacă este Masteen, rosti colonelul Kassad, ce rol a avut şarada din goeleta-eoliană? Şi cum a ajuns el aici înaintea noastră? Alte telecabine nu circulau şi nu ar fi putut trece cu piciorul prin trecătorile din Lanţul Căpăstrului.

- O să-l întrebăm mâine, când ajungem la Cripte, zise părintele Hoyt obosit.

Brawne Lamia încercase să apeleze pe cineva pe frecvenţele generale de comunicaţii ale comagendei ei. Nu se auzi decât şuieratul paraziţilor şi ocazionalele mârâituri ale îndepărtatelor EMP-uri. Ea se întoarse către colonelul Kassad.

- Când vor începe bombardamentul?

- Nu ştiu. Depinde de puterea defensivelor flotei FORŢĂ.

- Defensivele n-au fost prea grozave ieri, când cercetaşii Expulzaţi le-au străpuns şi au distrus Yggdrasill, observă Lamia.

Kassad aprobă din cap.

- Hei, făcu Martin Silenus, nu cumva noi stăm chiar pe o ţintă, în pizda mă-sii?

- Bineînţeles, rosti Consulul. Dacă Expulzaţii atacă Hyperion pentru a împiedica deschiderea Criptelor Timpului, aşa cum sugerează povestirea doamnei Lamia, atunci Criptele şi această întreagă regiune vor fi o ţintă primară.

- Pentru proiectile nucleare? întrebă Silenus cu glas încordat.

- Aproape cu siguranţă, răspunse Kassad.

- Crezusem că ceva asociat câmpurilor antientropice oprea navele să se apropie de locul acesta, spuse părintele Hoyt.

- Navele cu echipaj, preciza Consulul fără să se uite la ceilalţi, din locul unde stătea rezemat de parapet. Câmpurile antientropice nu vor afecta proiectilele

ghidate, bombele inteligente sau fasciculele biciul-iadului. Mai mult chiar, nu vor afecta nici infanteria mecanizată. Expulzaţii pot asoliza câţiva forfecari de atac sau tancuri automate şi privi de la depărtare în timp ce ele distrug valea.

- Însă n-o vor face, zise Brawne Lamia. Ei doresc să controleze Hyperion, nu s-o distrugă.

- Nu mi-aş paria viaţa pe presupunerea asta, rosti colonelul Kassad.

Lamia îi surâse.

- Dar noi ne-o pariem, nu-i aşa, colonele?

Deasupra lor, o scânteie unică se separă de mozaicul continuu de explozii, crescu, transformându-se într-un tăciune portocaliu strălucitor şi brazdă bolta. Grupul de pe terasă putu zări flăcările şi auzi mugetul torturat al pătrunderii în atmosferă. Globul de foc dispăru îndărătul munţilor dinapoia Donjonului.

Un minut mai târziu, Consulul îşi dădu seama că-şi ţinuse răsuflarea, cu mâinile încleştate de parapetul de piatră. Eliberă aerul din plămâni printr-un icnet. Ceilalţi părură să inspire în acelaşi moment. Nu urmase nici o explozie, nici o undă de şoc care să huruie prin rocă.

- Un proiectil neexplodat? întrebă părintele Hoyt.

- Probabil o unitate FORŢĂ avariată care încerca să ajungă în perimetrul orbital sau la astroportul Keats, spuse colonelul Kassad.

- N-a reuşit, nu-i aşa? întrebă Lamia. Kassad nu răspunse.

Martin Silenus ridică binoclul şi cercetă smârcurile întunecate, în căutarea Templierului.

- A dispărut din vedere, anunţă el. Bravul Căpitan fie că a ocolit colina aia, aflată de partea asta a văii Criptelor Timpului, fie că a recurs iarăşi la scamatoria cu dispariţia.

- Păcat că nu-i vom auzi niciodată povestirea, vorbi părintele Hoyt. Se întoarse către Consul: O vom auzi însă pe a dumitale, nu?

Consulul îşi frecă palmele de cracul pantalonului. Inima îi gonea.

- Da, zise el înţelegând chiar în clipa în care vorbise că, în sfârşit, se hotărâse. Vă voi spune povestea mea.

Vântul vuia, coborând pantele estice ale munţilor şi şuiera pe versantul abrupt al Donjonului Cronos. Exploziile de deasupra lor păreau să se fi diminuat foarte puţin, dar apropierea întunericului făcea ca fiecare dintre ele să pară chiar mai violentă decât cea precedentă.

- Să mergem înăuntru, rosti Lamia şi vorbele aproape că i se pierdură în zgomotul vântului. S-a făcut frig.

Stinseseră singura lampă şi interiorul încăperii rămase luminat numai de pulsaţiile colorate ale fulgerelor termice de pe cerul de afară. Umbre se înfiripau pe neaşteptate, dispăreau şi reapăreau, iar odaia era zugrăvită în nenumărate culori. Uneori bezna dăinuia vreme de câteva secunde înaintea următorului baraj de foc.

Consulul scotoci în geanta sa de voiaj şi scoase dinăuntru un dispozitiv ciudat, mai mare decât o comagendă, straniu ornamentat şi având în partea frontală un diskey de cristale lichide parcă desprins dintr-o hologramă istorică.

- Transmiţătorul sperlumic secret? întrebă sec Brawne Lamia.

Surâsul Consulului era lipsit de orice umor.

- Este o comagendă străveche. A apărut în timpul Hegirei. Dintr-un buzunăraş al centurii, extrase un microdisc standard şi-l introduse în comagendă. Ca şi

părintele Hoyt, urmă el, trebuie să vă spun mai întâi povestea altcuiva, pentru ca s-o puteţi înţelege pe a mea.

- Să-mi bag picioarele, pufni Martin Silenus, din toată turma asta de căcat, eu am fost singurul care a putut spune în mod direct o poveste? Cât timp trebuie să...

Consulul fu el însuşi surprins de ceea ce făcu: se ridică, se răsuci, îl prinse pe bărbatul mai scund de mantie şi pieptul cămăşii şi-l izbi de perete, îl trânti pe o ladă de bagaje, fixându-l cu un genunchi în burtă şi cu antebraţul peste beregată, şi şuieră:

- Dacă mai aud un singur cuvânt de la tine, poetule, te-am omorât!

Silenus începu să se zbată, dar strânsoarea aplicată peste trahee şi o privire aruncată spre ochii Consulului îl determinară să înceteze. Era foarte alb la faţă.

În tăcere, aproape cu blândeţe, colonelul Kassad îi separă pe cei doi.

- Nu va mai fi nici un comentariu, rosti el şi-şi atinse bagheta-morţii de la centură.

Martin Silenus se duse către partea cea mai îndepărtată a cercului, continuând să-şi maseze gâtul, şi se aşeză fără un cuvânt, rezemându-se de o ladă. Consulul merse până la uşă, răsuflă de câteva ori adânc, după care reveni la grup. Se adresă tuturor, mai puţin poetului:

- Îmi cer scuze. Atât doar că... nu mă aşteptasem niciodată să povestesc asta.

Lumina din exterior sclipi roşu, apoi alb, urmată de o strălucire albastră, care păli până se stinse de tot.

- Ştim, vorbi Brawne Lamia încetişor. Toţi am simţit la fel.

Consulul îşi atinse buza inferioară, aprobă din cap, îşi drese sonor glasul şi se aşeză lângă comagendă străveche.

- Înregistrarea, rosti el, nu-i la fel de veche ca instrumentul. A fost făcută acum cincizeci de ani standard. După ce se va termina, voi mai adăuga nişte lucruri.

Făcu o pauză, ca şi cum ar mai fi fost multe de spus, clătină din cap şi apăsă cu degetul mare diskeyul.

Nu existau imagini. Vocea era a unui bărbat tânăr. Pe fundal se putea auzi o briză suflând prin iarbă sau ramuri fragile şi, mult mai departe, rostogolirea brizantului.

Afară, lumina pulsa sălbatic, pe măsură ce tempoul îndepărtatei bătălii spaţiale se iuţea. Consulul se încorda, aşteptând impactul şi şocul. Nu sosi nici unul. închise ochii şi ascultă alături de ceilalţi.

POVESTIREA CONSULULUI REAMINTIND-O PE SIRI

Urc colina pieptişă spre mormântul lui Siri în ziua în care insulele revin în mările puţin adânci ale Arhipelagului Ecuatorial. Ziua este perfectă şi o detest pentru asta. Cerul este la fel de netulburat ca poveştile despre oceanele Vechiului Pământ, apele sunt pestriţate cu tente ultramarine şi o briză caldă suflă dinspre mare, unduind pojarniţa roşiatică de pe coasta dealului vecin.

Într-o asemenea zi ar fi fost mai potrivite un plafon coborât de nori şi o mohoreală sură. Ar fi fost mai potrivite pâcla sau un linţoliu de ceaţă care să picure de pe catargele din portul Primul-sit şi să deştepte sirena de ceaţă din somnul ei. Ar fi fost mai potrivit unul dintre uriaşele simunuri marine, răbufnind din pântecele rece al sudului, şfichiuind în faţa lui insulele motrice şi

păstorii lor delfini, până ce îşi găsesc refugiu la adăpostul atolilor sau piscurilor stâncoase.

Orice ar fi fost mai potrivit decât ziua aceasta caldă de primăvară, cu soarele deplasându-se pe o boltă cerească atât de albastră, încât mă face să-mi doresc să alerg, să ţopăi în salturi prelungi şi relaxate, şi să mă rostogolesc în iarba moale, aşa cum Siri şi cu mine am făcut chiar în locul acesta.

Chiar în locul acesta. Mă opresc să privesc în jur. Pojarniţa se apleacă şi unduieşte ca blana unui animal uriaş, sub rafalele cu iz de sare ale brizei dinspre miazăzi, îmi pun palma pavăză la ochi şi cercetez orizontul, dar acolo nu se clinteşte nimic. Hăt dincolo de reciful din lavă, marea devine agitată şi se ridică în talazuri nervoase.

- Siri..., murmur eu.

Îi rostesc numele, fără să fi intenţionat. La o sută de metri mai jos pe pantă, mulţimea se opreşte ca să mă privească şi să-şi tragă în mod colectiv răsuflarea. Alaiul bocitorilor şi preoţilor care celebrează se întinde pe mai bine de un kilometru, până în locul de unde încep clădirile albe ale oraşului. În avangardă pot distinge capul sur şi pleşuv al fiului meu cel mai mic. Poartă robele albastru şi auriu ale Hegemoniei. Ştiu că ar trebui să-l aştept, să mergem alături, însă el şi ceilalţi membri vârstnici ai Consiliului nu pot ţine ritmul muşchilor mei tineri, antrenaţi în navă, şi pasului egal. Eticheta dictează să umblu cu el, cu nepoata mea, Lira, şi cu nepotul meu de nouă ani.

La dracul cu el! Şi la dracul cu ei!

Mă întorc şi pornesc în fugă pe panta abruptă. Transpiraţia începe să-mi îmbibe cămaşa largă de bumbac înainte să ajung pe creasta curbată a vârfului şi să zăresc mormântul.

Mormântul lui Siri.

Mă opresc. Vântul mă îngheaţă, deşi razele soarelui sunt îndeajuns de calde, scânteind din piatra albă fără cusur a mausoleului tăcut. Iarba este înaltă în apropierea intrării sigilate a criptei. Pe vergi de abanos, şiruri de fanioane decolorate mărginesc poteca îngustă de pietriş.

Şovăind, ocolesc mormântul şi mă apropii de marginea prăpăstioasă a stâncii, la câţiva metri în spate. Aici, unde amatori de picnic lipsiţi de respect şi-au întins păturile, pojarniţa este aplecată şi călcată în picioare. Există câteva cercuri pentru focuri de tabără, alcătuite din pietrele perfect rotunde, perfect albe furate din bordura potecii de pietriş.

Nu mă pot opri să nu zâmbesc. Ştiu panorama de aici: curba uriaşă a portului exterior cu digul său natural, clădirile scunde şi albe ale Primului-sit şi copastiile şi catargele viu colorate ale catamaranelor ce se leagănă ancorate. Lângă plaja de prundiş dinapoia Sălii Comune, o tânără cu fustă albă merge spre apă. Pentru o clipă, cred că este Siri şi inima îmi galopează. Pe jumătate, mă pregătesc să ridic iute braţele, pentru a răspunde la salutul ei, dar ea nu mă salută. Privesc în tăcere cum silueta îndepărtată se întoarce şi dispare în umbrele vechiului şantier naval.

Deasupra mea, hăt departe de stâncă, un şoim Thomas cu aripi largi descrie ocoluri deasupra lagunei, folosindu-se de curenţii termici ascendenţi, şi scanează straturile mişcătoare de varec albastru cu vederea lui infraroşie, căutând foci-harpe sau torpide. Natura este stupidă, gândesc şi mă aşez în iarba moale. Natura pregăteşte complet greşit decorul pentru o asemenea zi, iar apoi este îndeajuns de insensibilă ca să adauge şi o pasăre căutând prăzi ce au părăsit de mult timp apele poluate din preajma oraşului aflat în creştere.

Îmi amintesc alt şoim Thomas, în acea primă noapte când Siri şi eu am venit pe coama aceasta de deal. Îmi amintesc lumina lunii pe aripile lui şi ţipătul straniu, obsedant, care trezea ecouri din stâncă şi părea să sfredelească văzduhul întunecat de deasupra felinarelor cu gaz ale satului de dedesubt.

Siri avea şaisprezece ani... ba nu, nu tocmai şaisprezece... şi razele lunii care atinseseră aripile şoimului deasupra noastră îi învăluiseră pielea dezgolită cu lumină lăptoasă şi-i proiectaseră umbre sub cercurile moi ale sânilor. Ridicaserăm privirile, vinovaţi, când ţipătul păsării spintecase noaptea şi Siri spusese: „Privighetoarea fu, nu ciocârlia ce-ţi săgeta auzul."

„Cum?" întrebasem eu. Siri avea aproape şaisprezece ani. Eu aveam nouăsprezece ani. Siri cunoştea însă ritmul lent al cărţilor şi cadenţele teatrului sub stele. Eu cunoşteam doar stelele.

„Destinde-te, tinere Matroz", şoptise şi mă trăsese jos, lângă ea. „Nu-i decât un bătrân şoim Tom, care vânează. O pasăre idioată. Să te întorci, Matrozule. Să te întorci, Merin."

Los Angeles alesese tocmai momentul acela pentru a se ridica deasupra orizontului, plutind ca un tăciune purtat de vânt spre apus, peste constelaţiile stranii ale lui Maui-Legământul, planeta lui Siri. Zăcusem întins alături de ea şi-i explicasem funcţionarea uriaşei nave-spin cu propulsie Hawking, care reflecta lumina soarelui hăt de sus pe fundalul nopţii de deasupra noastră, iar în tot acel timp mâna mea lunecase mai jos pe trupul neted al fetei, pielea ei păruse numai catifea şi electricitate, iar răsuflarea i se iuţise pe umărul meu. Îmi afundasem faţa în adâncitura umărului ei, în transpiraţia şi esenţa de parfum a părului ei răvăşit.

- Siri..., şoptesc, iar rostirea numelui ei nu mi se mai pare nelalocul ei.

Sub mine, sub coama dealului şi umbra mormântului alb, mulţimea stă în picioare şi se foieşte. Sunt nerăbdători. Vor să desigilez cripta, să intru şi să am clipele mele de intimitate în pustiul tăcut şi răcoros care a înlocuit prezenţa caldă care a fost Siri. Vor să-mi rostesc cuvintele de rămas-bun, astfel ca să-şi poată continua riturile şi ritualurile, să deschidă uşile teleproiectorului şi să se alăture Worldwebului Hegemoniei care aşteaptă.

La dracu' cu asta! Şi la dracu' cu ei!

Rup un fir din pojarniţa des întreţesută, îi mestec tulpina dulce şi privesc orizontul, aşteptând primul semn al insulelor migratoare. Umbrele simt încă lungi în lumina dimineţii. Ziua abia începe. Voi rămâne aici pentru o vreme şi-mi voi reaminti.

Mi-o voi reaminti pe Siri.

Siri era o... ce?... o pasăre, cred, atunci când am văzut-o prima dată. Purta un fel de mască cu pene strălucitor colorate. Când şi-a scos-o, pentru a se alătura cadrilului racemului, lumina torţei i-a deşteptat tentele roşcat-cafenii ale părului. Era rumenă, cu obrajii în flăcări, şi chiar din partea opusă a sălii aglomerate puteam distinge verdele uluitor al ochilor ei contrastând cu căldura verii de pe chipul şi din părul ei. Era Seara Festivalului, desigur. Torţele dansau şi scânteiau sub briza consistentă ce sufla dinspre port, iar muzica flautiştilor de pe digul de larg care cântă pentru insuliţele trecătoare era aproape acoperită de zgomotul brizantului şi de pocnetele flamurilor ce fâlfâiau în vânt. Siri avea şaisprezece ani şi frumuseţea ei ardea mai strălucitor decât oricare dintre torţele instalate în jurul pieţii aglomerate. Mi-am croit drum prin mulţimea care dansa şi m-am dus la ea.

Asta a fost acum cinci ani pentru mine. Acum mai bine de şaizeci şi cinci de ani pentru noi. Mi se pare c-a fost abia ieri.

Nu merge bine. De unde să-ncep?

- Ce-ai zice să mergem şi să căutăm ceva de ciocăneală, puştiule?

Vorbea Mike Osho. Scund, îndesat, cu chipul durduliu ca o caricatură inteligentă a lui Buddha, Mike era pentru mine un zeu. Noi toţi eram zei; cu vieţi lungi, chiar dacă nu nemuritori, bine plătiţi, chiar dacă nu divin. Hegemonia ne alesese să ne înrolăm în echipajul uneia dintre preţioasele ei nave-spin capabile de salturi cuantice, aşa încât cum puteam fi mai prejos decât zeii? Atât doar că Mike, sclipitorul, nestatornicul, ireverenţiosul Mike, era niţel mai bătrân şi niţel mai sus în panteonul Navei, decât tânărul Merin Aspic.

- Ha! Probabilitate zero în privinţa asta, am spus. Ne spălăm după un cart de douăsprezece ore cu echipajul de construcţie al teleproiectorului. Să faci naveta alături de muncitori în jurul punctului lor de singularitate ales, la o sută şaizeci şi trei de mii de kilometri de Maui-Legământul, era mult mai puţin spectaculos pentru noi decât saltul de patru luni din spaţiul Hegemoniei. Pe durata porţiunii C-plus a călătoriei, fusesem maeştri specialişti; patruzeci şi nouă de experţi spaţiali care păstoriseră vreo două sute dc pasageri nervoşi. Acum pasagerii îmbrăcaseră costumele spaţiale şi noi, Matrozii, fuseserăm reduşi la rolul de onoraţi şoferi de camioane, în vreme ce echipa de constructori se lupta să amplaseze la locul ei masiva sferă restrictivă care conţinea singularitatea.

- Probabilitate zero, am repetat. Poate chiar dacă târâtoarele n-au adăugat vreun bordel la insula aia de carantină pe care ne-au închiriat-o.

- Nu, n-au adăugat, rânji Mike.

Pe noi doi ne aşteptau cele trei zile de permisie planetară, dar, din informările căpitanului navei, Singh, şi din oftaturile camarazilor noştri ştiam că singurele clipe pe care ne puteam aştepta să le petrecem la sol aveau să fie pe o insulă de şapte kilometri pe patru kilometri administrată de Hegemonie. Nu era nici măcar una dintre insuliţele motrice despre care auzisem, ci pur şi simplu un pisc vulcanic din apropierea Ecuatorului. Odată ajunşi acolo, ne puteam bizui că vom beneficia de gravitaţie adevărată sub tălpi, aer nefiltrat pe care să-l respirăm şi ocazia de a gusta hrană nesintetizată. În acelaşi timp, ne puteam bizui pe faptul că singurele contacte pe care urma să le avem cu coloniştii de pe Maui-Legământul vor fi artefactele locale cumpărate de la duty-free. Până şi acelea erau vândute de specialiştii comerciali ai Hegemoniei. Mulţi dintre camarazii noştri optaseră să-şi petreacă permisia în Los Angeles.

- Atunci cum găsim şi noi ceva de ciocănit, Mike? Coloniile sunt inaccesibile până nu funcţionează teleproiectorul. Asta înseamnă vreo şaizeci de ani depărtare, timp local. Sau te referi la Meg din calculator?

- Ţine aproape, puştiule, zise Mike. Dacă vrei cu adevărat, poţi.

Am ţinut aproape de Mike. În naveta de asolizare eram numai cinci. Mă înfioram întotdeauna când coboram de pe orbită în atmosfera unei planete reale, mai ales a uneia care semăna atât de mult cu Vechiul Pământ, pe cât semăna Maui-Legământul. M-am uitat la curba alb-albastră a planetei, până ce mările au fost jos şi noi am ajuns în atmosferă, apropiindu-ne de terminator într-o planare lină, cu o viteză de trei ori mai mare decât a sunetului.

Eram zei pe atunci. Însă până şi zeii trebuie să coboare ocazional de pe tronurile lor din înălţimi.

Trupul lui Siri n-a încetat niciodată să mă uluiască. Atunci, pe Arhipelag… Trei săptămâni în casa arboricolă uriaşă şi legănată de sub arborii-catarg ce se umflau în vânt, cu cârdurile de delfini ţinând pasul aidoma unor escorte, amurgurile tropicale care umpleau serile de minune, baldachinul de stele noaptea şi propriul nostru siaj, marcat de o mie de volburi fosforescente ce oglindeau constelaţiile de deasupra. Cu toate acestea, eu îmi amintesc trupul lui Siri. Dintr-un motiv necunoscut - sfială, anii de separare în primele zile ale şederii noastre în Arhipelag - ea a purtat un costum de baie alcătuit din două fâşii, iar albul moale al sânilor şi al părţii inferioare a abdomenului nu se înnegrise la fel ca restul bronzului ei până la plecarea mea.

Mi-o reamintesc în acea primă dată. Triunghiuri în lumina lunii, în timp ce stăteam întinşi în iarba moale de deasupra portului Primul-sit. Slipul de mătase, agăţându-i-se de un smoc de pojarniţă. Atunci existase o ruşinare de copilă; şovăiala uşoară pentru ceva care fusese dăruit prematur. Dar în acelaşi timp, mândrie. Aceeaşi mândrie care, ulterior, i-a îngăduit să înfrunte gloata furioasă de Separatişti pe treptele consulatului Hegemoniei în Triada Sudică şi să-i trimită, ruşinaţi, la casele lor.

Îmi amintesc a cincea mea coborâre pe planetă, a Patra noastră Reunire. A fost una dintre puţinele ocazii când am văzut-o vreodată plângând. Era deja aproape regală, ca faimă şi înţelepciune. Fusese aleasă de patru ori în Totalitate, iar Consiliul Hegemoniei apelase la ea pentru sfaturi şi călăuzire. Îşi purta independenţa ca pe o mantie princiară şi mândria ei aprigă nu arsese nicicând mai sclipitor. Însă când am fost singuri în vila de piatră la sud de Fevarone, ea a fost cea care s-a ferit. Eram agitat, speriat de străina aceasta puternică, totuşi Siri - Siri cea cu spinarea dreaptă şi ochi mândri - fusese

cea care îşi întorsese chipul la perete şi vorbise printre lacrimi:

- Pleacă. Pleacă, Merin! Nu vreau să mă vezi. Sunt o babă, fleşcăită şi slăbănoagă. Pleacă!

Mărturisesc că am fost brutal cu ea atunci. I-am ţintuit încheieturile cu mâna mea stângă - folosind o putere care m-a surprins chiar şi pe mine - şi, dintr-o singură mişcare, i-am rupt partea din faţă a rochiei de mătase. I-am sărutat umerii, gâtul, umbrele slabe ale cutelor postnatale de pe pântecele încordat şi cicatricea din partea de sus a piciorului, rămasă după accidentul de forfecar petrecut în urmă cu patruzeci de ani din viaţa ei. I-am sărutat părul care încărunţea şi cutele săpate în obrajii cândva netezi. I-am sărutat lacrimile.

- Iisuse, Mike, ăsta nu poate să fie legal! am rostit când prietenul meu derulase covoraşul-şoim pe care-l scosese din raniţă.

Ne aflam pe insula 241, numele atât de romantic cu care negustorii Hegemoniei botezaseră dezolantul petic vulcanic pe care ni-l aleseseră ca loc de petrecere a permisiilor. Insula 241 se găsea la mai puţin de cincizeci de kilometri de cea mai veche aşezare a coloniştilor, dar ar fi putut la fel de bine să fie la cincizeci de ani-lumină. Nici o ambarcaţiune băştinaşă nu avea să amareze aici, atâta timp cât erau prezenţi membri de echipaj din Los Angeles sau muncitori de la teleproiector. Coloniştii de pe Maui-Legământul mai aveau câţiva vechi forfecari funcţionabili, însă, potrivit unei înţelegeri mutuale, aceştia n-aveau să zboare deasupra insulei. Exceptând dormitoarele, plaja de pe care ne puteam bălăci în mare şi magazinul duty-free, pe insulă nu prea exista nimic care să ne intereseze pe noi, Matrozii. Într-o bună zi, când ultimele componente aveau să fie aduse de Los Angeles în sistemul solar şi teleproiectorul avea să fie terminat, oficialii Hegemoniei

urmau să transforme insula 241 într-un centru comercial şi turistic. Până atunci era un loc primitiv, cu o grilă pentru asolizare, clădiri nou-nouţe din piatră locală albă şi câţiva indivizi plictisiţi de la întreţinere. Mike anunţase că noi doi vom lipsi câteva zile, explorând extremitatea cea mai abruptă şi mai inaccesibilă a insuliţei.

- Pentru Dumnezeu, protestasem eu, nu vreau să explorez! Mai bine aş fi rămas în L.A. şi m-aş fi conectat la un simstim.

- Taci şi vino, zisese Mike şi, ca un membru mai insignifiant al panteonului urmând o zeitate mai bătrână şi mai înţeleaptă, tăcusem şi pornisem după el.

Două ore de tropăit în sus pe pante, prin tufărişuri cu ramuri ascuţite, ne-au adus la o buză de lavă la câteva sute de metri deasupra brizantului care se spărgea bubuind de ţărm. Ne găseam în apropierea Ecuatorului pe o planetă în principal tropicală, totuşi pe muchia aceea expusă vântul urla şi dinţii îmi clănţăneau. Soarele care apunea era o pată roşie între norii cumulus întunecaţi din vest şi nu doream defel să fiu sub cerul liber când avea să se lase noaptea pe deplin.

- Haide să nu mai stăm în vânt, am spus, şi să aprindem un foc. Nu ştiu cum dracu' o să instalăm un cort tocmai pe piatra asta.

Mike se aşeză şi-şi aprinse un băţ de canabis.

- Ia uită-te-n raniţa ta, puştiule.

Am ezitat. Glasul lui fusese neutru, dar cu neutralitatea seacă a vocii autorului de renghiuri, din clipa imediat premergătoare răsturnării unei găleţi pline cu apă. M-am ghemuit şi am început să răscolesc prin rucsacul de nailon. Era aproape gol, exceptând cuburile de plastic spongios, care să lase impresia că ar fi fost ticsit. Ele... plus un costum de arlechin, complet, cu mască şi zurgălăi la vârfurile încălţărilor.

- Eşti... asta-i... ai înnebunit? m-am bâlbâit.

De acum se întuneca rapid. Furtuna putea sau nu să ne ocolească prin sud. Dedesubt, surful şuiera ca o fiară flămândă. Dacă aş fi ştiut cum să-mi găsesc, pe întuneric, drumul înapoi spre complexul comercial, poate că m-aş fi gândit să las resturile lui Mike Osho să hrănească peştii aflaţi mult sub noi.

- Şi-acum uită-te ce-i în raniţa mea, zise el. Răsturnă alte cuburi de plastic spongios, după care scoase nişte bijuterii de tipul celor pe care le văzusem create manual pe Vectorul Renaştere, o busolă automată, un minilaser pe care Securitatea Navelor putea, sau nu, să-l eticheteze ca armă ascunsă, alt costum de arlechin - croit pentru forma lui mai rotofeie, şi un covoraş-şoim.

- Iisuse, Mike, am rostit, trecându-mi mâna peste designul complex al carpetei vechi, ăsta nu poate să fie legal!

- N-am văzut nici un vameş pe-acolo, rânji Mike. Şi mă-ndoiesc cu toată seriozitatea că localnicii au vreo ordonanţă pentru controlul traficului aerian.

- Da, însă...

Am amuţit şi am derulat restul covoraşului. Era cu puţin mai lat de un metru şi lung de vreo doi metri. Ţesătura viu colorată se decolorase în timp, dar configuraţiile pentru zbor continuau să fie la fel de strălucitoare ca arama lustruită.

- De unde-ai făcut rost de el? am întrebat. Mai funcţionează?

- De pe Grădină, răspunse Mike şi îndesă costumul şi celelalte echipamente ale lui în raniţa sa. Da, funcţionează.

Trecuse mai mult de un secol de când bătrânul Vladimir Şolokov, emigrant de pe Vechiul Pământ, maestru lepidopterolog şi inginer de sisteme EM,

construise manual primul covoraş-şoim pentru frumoasa şi tânăra lui nepoată pe Noul Pământ. Potrivit legendei, nepoata dispreţuise cadoul, dar în decursul deceniilor, jucăria devenise absurd de populară - mai degrabă în rândul adulţilor bogaţi, decât al copiilor -, până ce fusese interzisă pe majoritatea planetelor Hegemoniei. Periculos de manevrat, o risipă de monofilamente ecranate, aproape imposibil de manipulat într-un spaţiu aerian controlat, covoraşele-şoim deveniseră curiozităţi perpetuate pentru poveştile spuse seara înainte de culcare, muzee şi câteva planete-colonii.

- Trebuie să te fi costat o avere, am spus.

- Treizeci de mărci, răspunse Mike şi se instala în centrul covoraşului. Bătrânul dealer din Piaţa Carvnel credea că n-avea nici o valoare. Aşa era... pentru el. L-am adus înapoi în navă, l-am încărcat, i-am reprogramat cipurile giroscopice şi... voilà!

Trecu palma pe designurile complicate şi covoraşul se rigidiză şi se ridică la cincisprezece centimetri deasupra muchiei de piatră.

Am privit cu îndoială.

- Bine, am spus, dar dacă o să...

- N-o să, zise Mike şi bătu cu palma, nerăbdător, pe locul din spatele lui. Este complet încărcat. Ştiu cum să-l manevrez. Haide, ori te sui, ori te dai înapoi. Vreau să pornesc înainte să se apropie furtuna aia.

- Nu cred însă...

- Haide, Merin! Decide-te. Mă grăbesc.

Am ezitat încă una sau două secunde. Dacă eram prinşi părăsind insula, amândoi am fi fost concediaţi. Munca în navă devenise acum viaţa mea. Luasem hotărârea aceea când acceptasem contractul Maui-Legământul de opt misiuni. Mai mult decât atât, mă aflam la două sute de ani-lumină şi la cinci ani şi jumătate de salt de civilizaţie. Chiar dacă am fi fost

readuşi în spaţiul Hegemoniei, călătoria dus-întors ne-ar fi costat unsprezece ani din existenţa prietenilor şi familiei. Datoria temporală era irevocabilă.

M-am târât îndărătul lui Mike pe covoraşul-şoim care plana. Mike îndesă raniţa între noi, îmi spuse să mă ţin bine şi apăsă configuraţiile de zbor. Covoraşul se ridică la cinci metri deasupra platformei stâncoase, se aplecă iute în stânga, virând, şi ţâşni peste oceanul străin. La trei sute de metri sub noi, brizantul se spărgea alb în bezna tot mai adâncă. Ne-am ridicat şi mai mult deasupra apelor agitate şi am plecat spre nord, în noapte.

În asemenea momente de decizie se croiesc viitoruri întregi.

Îmi reamintesc vorbind cu Siri în a Doua noastră Reunire, la scurtă vreme după ce vizitasem pentru prima dată vila de pe coastă, de lângă Fevarone. Ne plimbam pe plajă. Lui Alon i se îngăduise să rămână în oraş, sub supravegherea Magrittei. Era chiar mai bine. Nu mă simţeam complet în largul meu în prezenţa băiatului. Doar indiscutabila solemnitate verde a ochilor lui, familiaritatea leită şi tulburătoare a zulufilor negri şi scurţi şi nasul cârn slujeau pentru a-l lega de mine... de noi... în mintea mea. Astea şi zâmbetul iute, aproape batjocoritor pe care îl surprindeam că-l ascundea de Siri, atunci când îl mustra. Era un surâs prea cinic amuzat şi atent la sine, pentru a fi fost atât de exersat la un puşti de zece ani. Aş fi crezut că lucrurile acestea se învăţau, nu se moşteneau.

- Cunoşti foarte puţine, mi-a spus Siri.

Umbla desculţă prin apa puţin adâncă lăsată de reflux. La răstimpuri, ridica o cochilie delicată de scoică spiralată ca un corn francez, o inspecta în căutare de defecte, apoi îi dădea drumul îndărăt în apa mâloasă.

- Am fost bine instruit, i-am replicat.

- Da, a încuviinţat ea, sunt sigură că ai fost bine instruit. Ştiu că eşti destul de priceput, Merin. Dar cunoşti foarte puţine.

Iritat, nesigur în ce fel ar fi trebuit să răspund, am continuat să păşesc cu capul plecat. Am extras din nisip o bucată albă de lavă şi am aruncat-o cât am putut de departe în golf. Nori de ploaie se strângeau deasupra orizontului estic. M-am trezit dorindu-mi să fi fost înapoi, în navă. Şovăisem să mă întorc de data aceasta şi acum ştiam că fusese o greşeală. Era a treia mea vizită pe Maui-Legământul, a Doua noastră Reunire, cum o numeau poeţii şi poporul ei. Eu mai aveam cinci luni până să împlinesc douăzeci şi unu de ani standard. Siri tocmai îşi sărbătorise a treizeci şi şaptea aniversare, cu trei săptămâni în urmă.

- Am fost în multe locuri pe care tu nu le-ai văzut niciodată, am rostit în cele din urmă.

Chiar şi mie mi s-a părut o replică arţăgoasă şi copilăroasă.

- Oh, da, a zis Siri şi a aplaudat scurt.

Pentru o clipă, în entuziasmul ei, am întrezărit-o pe cealaltă Siri a mea - fata tânără la care visasem în timpul celor nouă luni îndelungate de dus-întors. După aceea, imaginea a revenit la realitatea dură şi am fost mult prea conştient de părul ei scurt, de muşchii gâtului care începuseră să se înmoaie şi de venele ce se reliefau pe dosul mâinilor acelea, cândva iubite.

- Tu ai fost în locuri pe care eu nu le voi vedea niciodată, a vorbit ea repede. (Vocea îi era la fel. Aproape la fel.) Merin, dragostea mea, tu ai văzut deja lucruri pe care eu nici măcar nu mi le pot imagina. Tu ştii probabil despre Univers mai multe lucruri decât aş bănui eu că există. Dar tu cunoşti foarte puţine, dragul meu.

- Despre ce dracu' vorbeşti, Siri?

M-am aşezat pe un buştean pe jumătate scufundat, lângă fâşia de nisip umed, şi mi-am ridicat genunchii ca pe un zid de apărare între noi.

Siri a ieşit din apă şi a îngenuncheat în faţa mea, Mi-a prins mâinile în palmele ei şi, cu toate că ale mele erau mai mari, mai grele, mai grosolane în degete şi în oase, i-am putut simţi forţa. Mi-am închipuit ca fiind forţa anilor pe care eu nu-i împărtăşisem

- Pentru a cunoaşte cu adevărat lucrurile, trebuie să le trăieşti, iubirea mea. Faptul că l-am avut pe Alon m-a ajutat să-nţeleg asta. Creşterea unui copil ajută să-ţi ascută simţurile în privinţa realităţii.

- Ce vrei să spui?

Siri şi-a întors privirea de la mine pentru două secunde, mijind ochii, şi a îndepărtat absent o şuviţă de păr de pe frunte. Mâna ei stângă a rămas ţinând ferm ambele mele palme.

- Nu sunt sigură, a vorbit ea încet. Cred că începi să simţi când lucrurile nu sunt importante. Nu ştiu exact cum să-ţi explic. După ce ai petrecut treizeci de ani intrând în camere pline cu străini, simţi mai puţină presiune decât atunci când aveai numai jumătate din anii respectivi de experienţă. Ştii ce îţi pot oferi camera şi oamenii din ea şi te duci să cauţi lucrurile acelea. În cazul în care ceea ce cauţi nu-i acolo, o simţi mai devreme şi pleci, ca să-ţi vezi de treburile tale. Pur şi simplu cunoşti mai multe despre ceea ce este, ce nu este şi despre cât de puţin timp ai la dispoziţie pentru a afla deosebirea. Înţelegi, Merin? Mă urmăreşti, cât de puţin?

- Nu, am răspuns.

Siri a încuviinţat din cap şi şi-a muşcat buza inferioară. Nu a scos însă nici un cuvânt, vreme de un minut, ci s-a aplecat şi m-a sărutat. Buzele ei erau uscate şi uşor întrebătoare. Cam o secundă m-am abţinut să-i răspund, privind cerul dindărătul ei, dorind

timp să gândesc. Apoi însă am simţit furişarea caldă a limbii ei şi am închis ochii. Fluxul se ridica în spatele nostru. Am simţit o căldură şi o ridicare similară, când Siri mi-a descheiat cămaşa şi a trecut unghii ascuţite peste pieptul meu. Între noi a existat o clipă de pustiu şi am deschis ochii la timp ca s-o văd descheind ultimii nasturi ai rochiei sale albe. Sânii îi erau mai mari decât îi ţineam minte, mai grei, cu sfârcurile mai largi şi mai întunecate. Aerul rece ne-a muşcat pe amândoi, până ce i-am coborât ţesătura pe umeri şi ne-am alipit busturile. Ne-am lăsat să lunecăm în lungul buşteanului până la nisipul cald. Am strâns-o şi mai aproape, întrebându-mă întruna cum fusese posibil să cred că ea era cea mai puternică dintre noi. Pielea ei avea gust de sare.

Mâinile lui Siri m-au ajutat. Părul ei scurt fu apăsat pe lemn decolorat, bumbac alb şi nisip. Pulsul meu întrecea surful în bubuituri.

- Înţelegi, Merin? mi-a şoptit după câteva momente, când căldura ei ne-a conectat.

- Da, i-am răspuns tot în şoaptă. Dar nu înţelesesem.

Mike aduse covoraşul-şoim spre Primul-sit venind dinspre est. Zborul durase mai mult de o oră în beznă şi petrecusem majoritatea timpului, ghemuindu-mă în faţa vântului şi aşteptând ca, brusc, carpeta aceea să-şi piardă rigiditatea şi să ne trântească pe amândoi în mare. Mai aveam încă de zburat o jumătate de oră, când am văzut prima insulă motrice. Fugind din faţa furtunii, cu arborii-catarge umflaţi, insulele navigau dinspre terenurile lor de hrănire din sud, într-un alai parcă fără sfârşit. Multe erau iluminate strălucitor, împodobite cu lampioane colorate şi văluri mişcătoare de lumină, ca nişte funigei.

- Eşti sigur că ăsta-i drumul? am strigat.

- Da, răcni Mike.

Nu întoarse capul. Vântul îi şfichiuia părul lung şi negru, biciuindu-mi faţa. Din timp în timp, îşi examina busola şi efectua mici corecţii ale cursului de zbor. Poate că ar fi fost mai uşor să urmăm insulele. Am trecut de una - mare, lungă de jumătate de kilometru - şi m-am străduit să disting detalii, dar insula era întunecată, cu excepţia sclipirii siajului fosforescent. Forme negre străpungeau valurile lăptoase. L-am bătut pe Mike pe umăr şi i-am arătat.

- Delfini! strigă el. Ei definesc colonia asta, ai uitat? În timpul Hegirei, un grup de filantropi au vrut să salveze toate mamiferele din oceanele Vechiului Pământ. N-au reuşit.

Aş fi strigat altă întrebare, însă în clipa aceea au apărut promontoriul şi portul Primul-sit.

Crezusem că stelele străluceau puternic deasupra lui Maui-Legământul. Crezusem că insulele migratoare erau memorabile în etalarea lor pitorească. Dar oraşul Primul-sit, înconjurat de port şi dealuri, era un far scânteietor în noapte. Sclipirea lui îmi reamintea de o navă-torţă pe care o privisem cândva, în timp ce-şi crea propria novă de plasmă pe fundalul discului întunecat al unei gigante gazoase posomorâte. Oraşul era un stup cu cinci niveluri de clădiri albe, toate iluminate la interior de lampioane strălucind cald şi la exterior de nenumărate torţe. Piatra albă de lavă a insulei vulcanice părea să scânteieze din luminile oraşului. Dincolo de oraş se întindeau corturi, pavilioane, focuri de tabără, focuri de gătit şi ruguri uriaşe în flăcări, prea mari pentru a fi funcţionale, prea mari pentru orice, bune doar ca saluturi de bun venit pentru insulele ce reveneau.

Portul era plin de ambarcaţiuni: catamarane ce se legănau în sus şi în jos cu tălăngi răsunând de pe

catarge, bărci-locuinţe cu coci mari şi fund plat, construite pentru a se târî de la un port la altul în apele calme şi puţin adânci din regiunea ecuatorială, însă mândru împodobite cu şiraguri de lumini în seara aceasta, iahturi ocazionale în stare să abordeze oceanele, zvelte şi funcţionale ca nişte rechini... Un far amplasat în extremitatea ca un cleşte a portului de recife îşi trimitea raza departe pe mare, iluminând deopotrivă valurile şi insula, iar apoi îşi baleia înapoi lumina, pentru a dezvălui legănarea pitorească de bărci şi oameni.

Puteam auzi vacarmul chiar de la doi kilometri depărtare. Sunetele serbărilor erau clar audibile. Peste strigăte şi murmurul constant al brizantului se înălţau notele inconfundabile ale unei sonate pentru flaut de Bach. Mai târziu aveam să aflu că acest cor de bun sosit era transmis prin hidrofoane spre Canalele Pasajului, unde delfinii săreau şi dansau după muzică.

- Dumnezeule, Mike, de unde ştiai ce se-ntâmplă aici?

- Am interogat principalul calculator al navei.

Covoraşul-şoim viră la dreapta pentru a ne menţine departe de ambarcaţiuni şi de raza farului. După aceea, am revenit spre nordul Primului-sit, către o limbă întunecată de uscat. Auzeam vuietul blând al valurilor pe fundul puţin adânc din faţă.

- Festivalul ăsta este anual, explică Mike, dar acum este a o sută cincizecea lor aniversare. Petrecerea a început de trei săptămâni şi este programată să mai dureze încă două. Pe toată planeta asta nu sunt decât vreo sută de mii de colonişti, Merin, şi pun prinsoare că jumătate se află aici şi petrec.

Am încetinit, am coborât cu grijă şi am asolizat pe un afloriment stâncos nu departe de plajă. Scăpasem de furtuna care trecuse pe la sud de noi, totuşi licăre

intermitente de fulgere şi luminile îndepărtate ale insulelor ce avansau continuau să marcheze orizontul. Pe cer, stelele nu erau acoperite de strălucirea Primului-sit, aflat imediat îndărătul colinei ce ne separa de el. Văzduhul era mai cald aici şi am simţit mireasma livezilor purtată de briză. Am pliat covoraşul-şoim şi ne-am grăbit să ne îmbrăcăm costumele de arlechini. Mike strecură laserul şi bijuteriile în buzunarele largi.

- Pentru ce sunt? l-am întrebat, pe când ascundeam raniţa şi covoraşul-şoim sub un bolovan mare.

- Astea? întrebă Mike şi legănă cu vârful degetelor un colier Renaştere. Valută forte, în cazul în care va trebui să negociem pentru favoruri.

- Favoruri?

- Favoruri, repetă el. Generozitatea unei doamne. Alinarea unui călător spaţial obosit. Pentru tine, puştiule, babardeală.

- Aha, am spus, aranjându-mi masca şi tichia nebunului.

Zurgălăii au răsunat uşor în întuneric.

- Haide, zise Mike. Pierdem distracţia.

Am aprobat din cap şi l-am urmat, sunând din clopoţei, în vreme ce ne croiam drum peste piatră şi mărăcini, către lumina care aştepta.

Stau aici, sub razele de soare, şi aştept. Nu sunt pe deplin sigur ce anume aştept. Pot simţi pe spinare o căldură care sporeşte treptat, provenită de la razele soarelui dimineţii ce se reflectă din piatra albă a mormântului lui Siri.

Mormântul lui Sirii

Pe cer nu există nici urmă de nor. Ridic capul şi mijesc ochii spre boltă, ca şi cum aş putea să disting prin strălucirea atmosferei L.A. şi reţeaua teleproiector

abia terminată. Nu pot. O parte din mine ştie că ele încă n-au răsărit. O parte din mine ştie la secundă timpul care a mai rămas până ce nava şi tele-proiectorul îşi încheie tranzitul spre zenit. O parte din mine nu vrea să se gândească la asta.

Siri, fac ceea ce se cuvine?

Când vântul se înteţeşte pe neaşteptate, aud brusc flamurile pocnind pe vergile lor. Simt, mai degrabă decât văd, agitaţia mulţimii care aşteaptă. Pentru prima dată de la asolizarea mea în acest scop, a Şasea Reunire a noastră, sunt copleşit de jale. Ba nu, nu jale, nu încă, dar o tristeţe cu dinţi ascuţiţi ca acele, care în curând va înflori în durere. Vreme de ani, purtasem conversaţii în gând cu Siri, clădindu-mi întrebări în vederea viitoarelor discuţii cu ea, şi brusc îmi dau seama, cu o limpezime rece, că noi doi nu vom mai sta niciodată împreună şi nu vom mai discuta. Un gol începe să crească în mine.

Siri, ar trebui oare să îngădui să se întâmple asta?

Nu primesc nici un răspuns, ci doar murmurul crescător al mulţimii. În două minute îl vor trimite pe Donel, fiul meu cel mai mic şi rămas în viaţă, ori pe fiica lui, Lira, şi pe fratele ei să suie dealul şi să mă îndemne mai departe. Arunc tulpina de pojarniţă pe care o mestecasem. La orizont se întrevede o părere de umbră. Ar putea fi un nor. Sau ar putea fi prima dintre insule, mânată de instinct şi vânturile dinspre nord să migreze înapoi către uriaşa bandă a apelor ecuatoriale puţin adânci. Este lipsit de importanţă.

Siri, fac ceea ce se cuvine.

Nu primesc nici un răspuns şi îmi rămâne tot mai puţin timp.

Uneori Siri părea atât de ignorantă, încât mă scârbea.

Nu ştia nimic despre viaţa mea departe de ea. Mă chestiona, dar uneori mă întrebam dacă o interesau

răspunsurile. Am petrecut multe ore, explicându-i minunatele principii fizice de la baza navelor-spin, însă ea n-a părut vreodată că ar fi înţeles. Odată, după ce mă străduisem din răsputeri să detaliez diferenţele dintre străvechea lor navă-seminală şi Los Angeles, Siri m-a uimit, întrebând:

- Dar strămoşii mei de ce au avut nevoie de optzeci de ani de timp al navei să ajungă la Maui-Legământul, când tu poţi face călătoria în o sută treizeci de zile?

Nu pricepuse nimic.

Capacitatea lui Siri de a aprecia istoria era, în cazul cel mai fericit, jalnică. Ea vedea Hegemonia şi Worldwebul la fel cum un copil ar vedea lumea fantastică a unei legende frumoase, totuşi destul de stupide; avea o indiferenţă care, uneori, aproape mă scotea din minţi.

Siri ştia totul despre primele zile ale Hegirei - cel puţin în măsura în care se refereau la Maui-Legământul şi colonişti - şi ocazional venea cu delicioase frânturi de fleacuri arhaice sau frazeologie, însă nu avea habar de realităţile post-Hegira. Denumiri ca Grădina şi Expulzaţi, Renaştere şi Lusus însemnau prea puţin pentru ea. I-aş fi putut menţiona pe Salmud Brevy sau generalul Horace Glennon-Height, fără ca ea să facă vreo asociaţie, ori să aibă vreo reacţie. Absolut nimic.

Ultima dată când am văzut-o pe Siri, avea şaptezeci de ani standard. Avea şaptezeci de ani şi totuşi niciodată nu călătorise în afara planetei, nu folosise sperlumicele, nu gustase altă băutură alcoolică decât vinul, nu interfaţase cu un chirurg empatic, nu trecuse printr-o uşă de teleproiector, nu fumase un băţ de canabis, nu primise gene personalizate, nu se conectase la un simstim, nu primise nici un fel de educaţie oficială, nu luase medicamente ARN, nu auzise despre Gnosticii Zen sau Biserica lui Shrike, şi nici nu pilotase vreun

vehicul, cu excepţia vechiului forfecar Vikken al familiei ei.

Siri nu făcuse dragoste cu nimeni, în afară de mine. Cel puţin, aşa spunea. Şi de aceea, o credeam.

În timpul Primei noastre Reuniri, perioada pe care am petrecut-o în Arhipelag, Siri m-a dus să vorbesc cu delfinii.

Ne trezisem pentru a urmări zorii. Nivelurile cele mai de sus ale casei-arboricole erau un loc perfect din care să urmăreşti bolta estică pălind şi transformându-se în dimineaţă. Vălurele de cirus înalţi deveniră trandafirii, apoi marea însăşi se prefăcu în metal topit când soarele pluti deasupra orizontului neted.

- Haide să înotăm, spuse Siri.

Lumina bogată, cu raze orizontale, îi scălda pielea şi-i proiecta umbra pe o lungime de patru metri peste scândurile platformei.

- Sunt prea obosit, am spus. Mai târziu. Stătusem treji aproape toată noaptea, vorbind, făcând dragoste, vorbind şi făcând dragoste din nou. În strălucirea dimineţii, mă simţeam golit şi, vag, îngreţoşat. Percepeam mişcarea uşoară a insulei sub mine ca pe o urmă de vertij, ca deconectarea de gravitaţie a unui beţiv.

- Nu. Să mergem acum, zise Siri şi mă prinse de mână ca să mă tragă după ea.

Am fost iritat, dar n-am argumentat. Siri avea douăzeci şi şase de ani, cu şapte mai mult decât mine la acea Primă Reunire, dar comportamentul ei impulsiv îmi reamintea adesea de adolescenta Siri pe care o purtasem în braţe de la Festival, în urmă cu numai zece din lunile mele. Râsul ei profund şi natural era acelaşi. Ochii verzi sfredeleau la fel de pătrunzător când era nervoasă. Coama lungă de păr roşcat-cafeniu nu se schimbase. Însă trupul i se împlinise, îndeplinind o

promisiune care până atunci fusese doar sugerată. Sânii continuau să-i fie plini şi semeţi, ca ai unei fecioare, mărginiţi în partea de sus de pistrui, care lăsau loc după aceea unei albeţi atât de translucide, încât se putea distinge o reţea fină de vinişoare albăstrui. Totuşi erau cumva diferiţi. Ea însăşi era diferită.

- Vii cu mine sau stai acolo şi te holbezi? întrebă ea. Îşi scosese caftanul, după ce ieşiserăm pe puntea cea mai de jos. Micuţa noastră ambarcaţiune continua să fie amarată de doc. Deasupra, arborii-catarge ai insulei începeau să se deschidă spre briza dimineţii. În ultimele zile, Siri insistase să poarte costum de baie când intram în apă, dar acum nu purta nici una. Sfârcurile i se întăriră în aerul răcoros.

- N-o să rămânem în urmă? am întrebat, mijind ochii în sus, la arborii-catarge fâlfâitori.

În zilele anterioare, rămăsesem nemişcaţi în calmul ecuatorial din mijlocul zilei, când insula era încremenită în apă şi marea o oglindă lucioasă. Acum lianele-scote începeau să se întindă, încordate, pe măsură ce frunzele groase se umpleau de vânt.

- Nu fi prostuţ, zise Siri. Putem oricând să prindem o rădăcină-chilă şi s-o urmăm înapoi. Sau un lujer de hrănire. Haide!

Îmi aruncă o mască osmotică şi o puse pe a ei. Pelicula transparentă făcea ca faţa să-i pară că luceşte de grăsime. Din buzunarul caftanului, luă un medalion gros şi-l puse în jurul gâtului. Metalul arăta întunecat şi ameninţător pe pielea ei.

- Ce-i asta? am întrebat.

Ea nu ridică masca osmotică pentru a-mi răspunde. Instală firele de comunicaţii la locul lor, pe gât, şi-mi întinse dopurile-căşti. Glasul i se auzi subţirel.

- Un disc translator. Crezusem că ştii totul despre gadgeturi, Merin. Cine-ajunge ultimu-i un melc!

Apăsă discul cu o palmă între sâni şi păşi de pe insulă. I-am putut zări emisferele albe ale feselor, când făcu o piruetă şi lovi din picioare, afundându-se. În câteva secunde era doar o umbră alburie, neclară, în apă. Mi-am pus şi eu masca, am apăsat mai strâns firele de comunicaţii şi am păşit în mare.

Fundul insulei era o pată întunecată pe un tavan de lumină cristalină. Mă feream de lujerii groşi de hrănire, deşi Siri îmi demonstrase din plin că ei nu erau interesaţi să devoreze nimic mai mare decât minusculul zoo-plancton care răsfrângea razele soarelui precum praful dintr-o sală de bal abandonată. Rădăcinile-chile coborau ca stalactite cioturoase, sute de metri în adâncurile purpurii.

Insula se mişca. Puteam vedea fibrilaţia slabă a lujerilor, care unduiau în urmă. La zece metri deasupra mea, un siaj reflectă lumina. Pentru un moment am simţit că mă sufoc, cu gelul măştii înecându-mă la fel de sigur pe cât ar fi făcut-o apa din jur, după care m-am relaxat şi aerul mi-a pătruns liber în plămâni.

- Mai jos, Merin, se auzi glasul lui Siri.

Am clipit - o clipire în ralanti, cu masca reajustându-mi-se peste ochi - şi am zărit-o pe Siri la douăzeci de metri mai jos, ţinându-se de o rădăcină-chilă şi plutind fără efort deasupra curenţilor mai profunzi şi mai reci, unde lumina nu ajungea. M-am gândit la miile de metri de apă de sub mine, la creaturile care puteau pândi acolo, necunoscute, necăutate de colonişti. M-am gândit la întuneric şi la străfunduri, iar scrotul mi s-a strâns involuntar.

- Coboară.

Vocea lui Siri era un zumzet de insectă în urechile mele. M-am rotit şi am lovit din picioare. Flotabilitatea nu era aici la fel de mare ca în oceanele Vechiului Pământ, totuşi aveai nevoie de energie ca să cobori aşa

mult. Masca asigura compensarea adâncimii şi nivelului de azot, însă simţeam presiunea pe piele şi timpane. În cele din urmă, am încetat să mai dau din picioare, am prins o rădăcină-chilă şi m-am tras în jos pe ea, până la nivelul lui Siri.

Am plutit unul lângă celălalt în penumbre. Siri era o formă spectrală aici, cu părul lung învolburându-se într-un nimb întunecat ca vinul şi dungile alburii ale corpului strălucind în lumina slabă verde-albăstruie. Suprafaţa apei părea imposibil de îndepărtată. „V-ul tot mai lat al siajului şi zecile de lujeri care pluteau arătau că insula se mişca mai iute acum, înaintând lipsită de minte spre alte terenuri de hrănire, către ape îndepărtate.

- Unde sunt..., am început să subvocalizez.

- Ş-ş-ş, făcu Siri.

Meşteri ceva la medalion şi atunci i-am putut auzi - ţipetele, trilurile, fluierăturile, torsurile de felină şi strigătele ca nişte ecouri. Adâncurile fură umplute pe neaşteptate de o muzică stranie.

- Iisuse..., am murmurat şi fiindcă Siri ne acordase firele de comunicaţii la translator, cuvântul a fost emis ca un fluier şi claxon absurd.

- Salut! spuse ea şi formula tradusă răsună din transmiţător; ţipătul unei păsări gonind ameţitor, lunecând în spectrul ultrasonic. Salut! rosti din nou.

Trecură minute bune înainte ca delfinii să vină să investigheze. Trecură pe lângă noi, surprinzător de mari, alarmant de mari, cu pielea lucioasă şi musculoasă în lumina neclară. Unul masiv înotă până la un metru de noi, cotind în ultima clipă, astfel că abdomenul lui alb păru aidoma unui zid. I-am putut vedea ochiul negru, rotindu-se pentru a mă urmări, când trecu mai departe. O lovitură a cozii lui late iscă o turbulenţă îndeajuns de puternică pentru a mă convinge de puterea lui.

- Salut, rosti Siri dar silueta rapidă se topi în ceaţa îndepărtată şi brusc se făcu linişte.

Siri dezactiva translatorul.

- Vrei să vorbeşti cu ei? mă întrebă.

- Sigur că da.

Nu eram totuşi foarte sigur. Mai bine de trei secole de eforturi nu duseseră la înjghebarea unui dialog între om şi mamiferele marine. Cândva, Mike îmi spusese că structurile de gândire ale celor două grupuri de orfani ai Vechiului Pământ erau prea diferite, că referinţele comune erau prea puţine. Un expert pre-Hegira scrisese că vorbirea cu un delfin sau o broască ţestoasă era cam la fel de răsplătitoare ca vorbirea cu un copil uman de un an. De obicei, ambelor părţi le făcea plăcere relaţia reciprocă şi exista un simulacru de conversaţie, însă nici una nu câştiga mai multe cunoştinţe. Siri reactivă discul translator.

- Salut, am spus.

După alt minut de tăcere, căştile ne zumzăiră şi marea răsună de ecourile vaierelor ascuţite. Distanţă/nu-coadă/salut-ton?/puls curent/eu cerc/distracţie?

- Ce dracu'? am întrebat-o pe Siri şi translatorul îmi cântă tremurat întrebarea.

Sub masca ei osmotică, Siri surâdea larg. Am încercat din nou.

- Salut! Salutări de la... ă-ă-ă... suprafaţă. Ce faci? Masculul cel mare... presupuneam că era mascul... se năpusti către noi ca o torpilă. Gonea prin apă, unduind din spinare, de zece ori mai iute decât aş fi putut eu să înot, chiar dacă mi-aş fi reamintit să-mi iau labele în dimineaţa asta. Pentru o secundă am crezut că ne va izbi cu botul şi am ridicat genunchii, strângând tare de rădăcina-chilă. Apoi delfinul trecu pe lângă noi, iar Siri

şi eu ne-am rotit în siajul turbulent şi tonurile ascuţite ale strigătului său.

Nu-coadă/nu-hrană/nu-înot/nu-joc/nu-distracţie.

Siri dezactivă translatorul şi pluti mai aproape. Mă prinse uşor de umeri, în timp ce mă ţineam cu mâna dreaptă de rădăcina-chilă. Picioarele ni se atinseră, când înaintam prin apa caldă. Un banc de minusculi peşti-războinici stacojii pâlpâi deasupra noastră, în vreme ce formele întunecate ale delfinilor descriau cercuri mai departe.

- Ţi-a ajuns? mă întrebă.

Îşi ţinea palma pe pieptul meu.

- Încă o încercare, am spus.

Siri încuviinţă din cap şi răsuci discul, activându-1. Curentul ne împinse, apropiindu-ne iarăşi. Ea mă cuprinse cu braţul.

- De ce păstoriţi insulele? am întrebat formele cu boturi prelungi care se roteau în lumina pestriţă. Ce câştigaţi dacă staţi cu ele?

Sunând acum/cântece vechi/apă adâncă/nu-Voci Mari/nu-Rechin/cântece vechi/cântece noi.

Trupul lui Siri se întindea acum lângă al meu pe toată lungimea sa. Îşi strânse braţul stâng în jurul meu.

- Vocile Mari erau balenele, murmură ea.

Părul i se răsfirase în şuviţe ce formau un evantai. Palma ei dreaptă coborî şi păru surprinsă de ceea ce găsi.

- Duceţi dorul Vocilor Mari? am întrebat umbrele.

Nici un răspuns. Siri îmi cuprinse şoldurile cu picioarele. Suprafaţa era o cupolă clocotitoare de lumină la patruzeci de metri deasupra noastră.

- Ce vă lipseşte cel mai mult din oceanele Vechiului Pământ? am întrebat.

Cu braţul stâng am tras-o pe Siri mai aproape, mi-am lăsat mâna să lunece pe curbura spinării ei, spre

locul unde fesele i se ridicau pentru a-mi întâlni palma, şi am strâns-o de mine. Probabil că pentru delfinii care se deplasau în cerc păream o singură creatură. Siri se ridică pe mine şi am devenit cu adevărat o singură creatură.

Discul translator se răsucise, astfel că plutea peste umărul lui Siri, în urma ei. Am întins mâna să-l dezactivez, dar m-am oprit când răspunsul la întrebarea mea ne bâzâi insistent în urechi.

lipseşte Rechin lipseşte Rechin lipseşte Rechin lipseşte Rechin/Rechin/Rechin/Rechin.

Am dezactivat discul şi am clătinat din cap. Nu înţelegeam. Erau multe lucruri pe care nu le înţelegeam. Am închis ochii amândoi şi ne-am mişcat lin în ritmul curentului şi în ritmul nostru, pe când delfinii înotau în apropiere şi cadenţa strigătelor lor căpătă tremoloul trist şi lent al unei lamentaţii antice.

Am coborât împreună de pe dealuri şi am revenit la Festival, chiar înaintea răsăritului celei de-a doua zile. Timp de o noapte şi o zi, rătăcisem pe coline, mâncasem alături de străini în pavilioane din mătase portocalie, ne scăldasem împreună în apele îngheţate ale lui Shree şi dansasem după muzica aceea care nu contenea să fie emisă către şirul nesfârşit de insule trecătoare. Eram flămânzi. Mă trezisem la apus şi descoperisem că Siri plecase. Ea s-a întors înainte de răsăritul lunii lui Maui-Legământul. Mi-a spus că părinţii ei plecaseră cu nişte prieteni pentru câteva zile pe o barcă-locuinţă cu mişcare lentă. Lăsaseră forfecarul familiei în Primul-sit. Am pornit după aceea din dans în dans, din foc de tabără în foc de tabără, înapoi spre centrul oraşului. Intenţionam să zburăm spre vest, către proprietatea familiei ei de lângă Fevarone.

Era foarte târziu, dar în Sala Comunelor din Primul-sit continuau să fie destui petrecăreţi. Eu aveam

nouăsprezece ani şi eram îndrăgostit, iar gravitaţia de 0,93 g de pe Maui-Legământul îmi părea mult mai redusă. Dacă aş fi dorit, aş fi putut să zbor. Aş fi putut să fac orice.

Ne-am oprit la o tarabă şi am cumpărat gogoşi şi căni de cafea neagră. Brusc, mă încercase un gând.

- De unde ai ştiut că eram Matroz? am întrebat-o.

- Ş-ş-ş, prietene Merin! Mănâncă-ţi dejunul sărăcăcios. Când o s-ajungem la vilă, o să pregătesc o masă adevărată care să ne facă să uităm de postul ăsta.

- Nu, vorbesc serios, am spus şi mi-am şters grăsimea de pe bărbie cu mâneca deja murdarului costum de arlechin. Dimineaţă, ai spus că azi-noapte ai ştiut imediat că eram din navă. Cum ţi-ai dat seama? Din cauza accentului meu? A costumului meu? Mike şi cu mine am văzut şi alţii îmbrăcaţi la fel.

Siri râse şi-şi dădu părul pe spate.

- Mulţumeşte-te să fii fericit că te-am remarcat eu, nu altcineva, Merin, iubitul meu. Dacă ar fi fost unchiul Gresham sau prietenii lui, ai fi avut necazuri serioase.

- Da? De ce?

Am mai luat o gogoaşă în formă de covrig şi Siri o plăti. Am urmat-o prin mulţimea care începuse să se disperseze. În ciuda faptului că eram în mişcare şi că muzica ne înconjura de peste tot, simţeam cum oboseala mă cuprindea.

- Ei sunt Separatişti, răspunse Siri. Recent, unchiul Gresham a ţinut un discurs în faţa Consiliului, insistând să luptăm, nu să acceptăm să fim înghiţiţi în Hegemonia voastră. A spus că ar trebui să vă distrugem dispozitivul de teleproiectare înainte ca el să ne distrugă pe noi.

- Da? am rostit. A spus şi cum intenţionează să facă asta? Din câte ştiusem eu, voi nu aveţi vehicule cu care să părăsiţi planeta.

- Nu, în ultimii cincizeci de ani n-am avut aşa ceva, încuviinţă Siri, însă asta arată cât de iraţionali pot să fie Separatiştii.

Am aprobat din cap. Căpitanul Singh şi Consilierul Halmyn ne informaseră despre aşa-zişii Separatişti de pe Maui-Legământul. „Obişnuita coaliţie de naţionalişti beligeranţi şi retrograzi", spusese Singh. „Alt motiv pentru care s-o luăm încet şi să dezvoltăm potenţialul comercial al planetei înainte de a termina teleproiectorul. Worldwebul nu are nevoie ca mocofanii aceştia să ni se alăture prematur. Iar grupurile de felul Separatiştilor constituie alt motiv pentru a vă ţine pe voi, membrii echipajului şi muncitorii, cât mai departe de târâtoare."

- Unde-i forfecarul tău? am întrebat.

Sala Comunelor se golea rapid. Cele mai multe formaţii muzicale îşi strânseseră instrumentele. Oameni îmbrăcaţi în costume vesele sforăiau pe iarbă sau pe aleile pietruite, printre gunoaie şi lampioane stinse. Mai rămăseseră doar câteva enclave de voioşie, grupuri ce dansau lent în acordurile unei singure chitare ori cântau ameţiţi. L-am zărit imediat pe Mike Osho, un bufon în petice colorate, cu masca scoasă de mult şi cu câte o fată de fiecare braţ. Încerca să-i înveţe dansul „Hava Nagila" pe câţiva admiratori fascinaţi, dar neîndemânatici. Câte unul din trupă se împiedica şi cădeau toţi. Mike îi certa şi-i ridica în râsetele generale, apoi reîncepeau, ţopăind cu stângăcie după incantaţiile vocii lui de bas.

- Uite-l, spuse Siri şi arătă un şir scurt de forfecari ce staţionau în spatele Sălii Comunelor.

Am încuviinţat şi am fluturat braţul spre Mike, totuşi era prea ocupat ca să susţină cele două cuceriri ale sale pentru a mă observa. Traversasem deja piaţa

împreună cu Siri şi pătrunsesem în umbra vechii clădiri, când se auzi strigătul.

- Matrozule! Ia-ntoarce-te, pui de căţea din Hegemonie!

Am îngheţat şi m-am răsucit fulgerător cu pumnii încleştaţi, dar în preajma mea nu era nimeni. Şase bărbaţi tineri coborâseră treptele din tribuna principală şi stăteau în semicerc înapoia lui Mike. Bărbatul din faţă era înalt, zvelt şi remarcabil de chipeş. Avea douăzeci şi cinci sau douăzeci şi şase de ani şi cârlionţii lui blonzi şi lungi se revărsau pe costumul din mătase stacojie care-i punea în evidenţă fizicul. În mâna dreaptă purta o sabie lungă de un metru care părea făcută din oţel călit.

Mike se întoarse fără grabă. Deşi mă aflam departe, i-am văzut ochii trezindu-se şi estimând situaţia. Femeile care-l ţineau de braţe şi doi tineri din grupul lui chicotiră, de parcă auziseră ceva amuzant. Mike îngădui rânjetului de beţiv să-i rămână pe chip.

- Vorbeşti cu mine, domnule? întrebă el.

- Vorbesc cu tine, fiu de curvă din Hegemonie, şuieră conducătorul grupului.

Chipul lui frumos era contorsionat într-o grimasă de dispreţ.

- Bertol, şopti Siri, vărul meu. Fiul cel mai mic al lui Gresham.

Am dat din cap şi am ieşit din umbre. Siri mă prinse de braţ.

- Este pentru a doua oară că te-ai referit în mod necuviincios la mama mea, domnule, vorbi Mike împleticit. Oare ea sau eu te-am jignit în vreun fel? Dacă da, o mie de scuze.

Se aplecă atât de mult, încât zurgălăii de pe scufie aproape că atinseră pământul. Cei din grupul lui aplaudară.

- Prezenţa ta mă-jigneşte, bastard din Hegemonie. Împuţi văzduhul cu stârvul tău gras!

Sprâncenele lui Mike se ridicară comic. Un tânăr de lângă el, în costum cu solzi de peşte, flutură din mână.

- Haide, termină, Bertol. Nu-i decât...

- Gura, Ferick! Vorbesc cu idiotul ăsta gras.

- Idiot? repetă Mike, rămânând cu sprâncenele ridicate. Am străbătut două sute de ani-lumină, ca să fiu numit „idiot gras"? Nu prea pare să merite.

Pivotă plin de graţie, desprinzându-se de braţele celor două femei. M-aş fi alăturat lui în clipa aceea, dar Siri mă strânse de mână din răsputeri, murmurând rugi neauzite. Când m-am eliberat, am văzut că Mike continua să surâdă, continua să joace rolul prostănacului. În acelaşi timp însă mâna stângă i se strecurase în buzunarul cămăşii largi.

- Dă-i sabia ta, Creg, se răsti Bertol.

Unul dintre tineri aruncă spre Mike o spadă, cu mânerul înainte. Mike o privi zburând pe lângă el şi zăngănind sonor pe dale.

- Nu poţi vorbi serios, rosti Mike cu glas moale care devenise brusc perfect treaz. Rahat cu moţ de cretin ce eşti, chiar crezi c-o să mă joc de-a duelatul cu tine, doar fiindcă ţi s-a sculat să faci pe eroul pentru ţărănoii ăştia?

- Ridică sabia, răcni Bertol, dacă nu, pe Dumnezeu, o să te spintec chiar acum!

Făcu un pas iute în faţă şi chipul i se contorsiona de furie, pe când înainta.

- Hai sictir, zise Mike.

În mâna lui stângă apăruse minilaserul.

- Nu! am urlat şi am ieşit în goană în lumină.

Laserul acela era utilizat de muncitori pentru a însemna traversele din filamente de aliaje.

Totul se petrecu foarte iute după aceea. Bertol mai făcu un pas şi Mike îl mătură aproape nepăsător cu fasciculul verzui. Colonistul scoase un strigăt şi sări înapoi; pe pieptul cămăşii lui de mătase apăruse o diagonală neagră care fumega. Am şovăit. Mike reglase puterea laserului la valoarea minimă. Doi dintre prietenii lui Bertol dădură să înainteze şi Mike trecu raza peste picioarele lor. Unul căzu în genunchi, blestemând, iar celălalt se îndepărtă ţopăind, ţinându-se de gambă şi urlând.

Se adunau deja o sumedenie de spectatori. Ei râseră, când Mike făcu încă o reverenţă cu tichia de bufon.

- Vă mulţumesc, spuse Mike. Mama mea vă mulţumeşte de asemenea.

Vărul lui Siri clocotea de furie. Stropi de salivă i se revărsau pe buze şi bărbie. Mi-am croit drum prin mulţime şi am păşit între Mike şi colonistul înalt.

- Hai, gata, am spus. Plecăm. Plecăm imediat.

- La dracu', Merin, dă-te la o parte, zise Mike.

- Termină, m-am întors spre el. Sunt cu o fată, Siri, care are un...

Bertol avansa un pas şi fanda pe lângă mine, cu sabia întinsă. Mi-am trecut braţul stâng după umărul lui şi l-am îmbrâncit înapoi. Căzu greoi pe iarbă.

- Băga-mi-aş..., rosti Mike şi se retrase câţiva paşi. Părea obosit şi parcă niţel dezgustat, când se aşeza pe o treaptă de piatră.

- Futu-i..., murmură el.

O linie scurtă şi stacojie se vedea pe unul dintre peticele negre din partea stângă a costumului de arlechin. În timp ce priveam, tăietura subţire se căscă şi sângele se revărsă peste pântecul masiv al lui Mike Osho.

- Iisuse, Mike!

Mi-am rupt o bucată din cămaşă şi am încercat să opresc sângele. Nu-mi mai puteam reaminti absolut nimic din cursul de prim-ajutor de pe vremea când eram mus. Mi-am pipăit încheietura, dar comagenda mea nu era acolo. Ni le lăsasem în Los Angeles.

- Nu-i aşa rău, Mike, am icnit. E doar o tăietură mică.

Sângele îmi curgea pe palmă şi încheietură.

- Dar suficientă, rosti Mike. Glasul îi era înfrânat de durere. La dracu'! O sabie-n pizda mă-sii! Îţi vine să crezi, Merin? Străpuns la apogeul apogeului de un căcat de tacâm luat dintr-un căcat de operă de trei parale. Fir-ar a dracu', asta-i culmea!

- O operă de trei parale, am repetat şi am schimbat mâinile.

Zdreanţă era îmbibată.

- Ştii care-i marea ta problemă, Merin? Mereu trebuie să zici şi tu o prostie. Aaa-hhhh...

Chipul lui se făcu alb, apoi cenuşiu. Plecă bărbia în piept şi respiră adânc.

- În sfârşit, dă-o dracu', puştiule. Hai să mergem acasă, da?

Am privit peste umăr. Bertol se îndepărta încet cu amicii lui. Restul mulţimii rămăsese locului, şocată.

- Chemaţi un doctor! am urlat. Aduceţi nişte medici!

Doi bărbaţi porniră în fugă pe stradă. Siri nu se mai zărea nicăieri.

- Stai un minut! Stai un minut! rosti Mike cu glas mai puternic de parcă uitase ceva important. Numai un minut, adăugă el şi apoi îşi dădu duhul.

Muri. O moarte reală. Moarte cerebrală. Gura i se căscă obscen, ochii i se dădură peste cap, astfel că se văzu doar albul lor şi după un minut sângele încetă să mai ţâşnească din rană.

Pentru câteva secunde demente, am blestemat cerul. Puteam vedea L.A. deplasându-se pe bolta cu stele care păleau şi ştiam că-l puteam salva pe Mike dacă l-aş fi putut duce acolo în câteva minute. Mulţimea se retrase, în vreme ce urlam şi ocăram stelele. În cele din urmă, m-am răsucit spre Bertol.

- Tu! am rostit.

Tânărul se oprise în capătul opus al Sălii Comunelor. Faţa îi era precum cenuşa. Mă privi fără un cuvânt.

- Tu! am repetat.

Am ridicat minilaserul din locul unde căzuse, am reglat puterea la maximum şi am pornit către locul în care Bertol şi prietenii lui stăteau, aşteptând.

Mai târziu, prin nebunia de ţipete şi carne carbonizată, am fost vag conştient de forfecarul lui Siri coborând în piaţa aglomerată, de praful ridicându-se împrejur şi de vocea ei poruncindu-mi s-o urmez. Am decolat, îndepărtându-ne de lumină şi de hărmălaie.

Vântul răcoros îmi sufla părul leoarcă de transpiraţie, îndepărtându-l de pe ceafă.

- O să mergem la Fevarone, spuse Siri. Bertol era beat. Separatiştii sunt un grup mic şi violent. Nu vor exista represalii. Vei rămâne cu mine pe durata desfăşurării anchetei Consiliului.

- Nu, am rostit. Acolo. Coboară acolo.

Am arătat o limbă de pământ, nu departe de oraş.

În ciuda protestelor ei, Siri ateriză. Am privit bolovanul, pentru a mă asigura că raniţa mai era acolo, după care am coborât din forfecar. Siri se întinse peste scaun şi-mi trase capul în jos, spre al ei.

- Merin, iubitul meu...

Buzele îi erau calde şi deschise, însă n-am simţit nimic. Trupul îmi era ca anesteziat. M-am retras un pas şi i-am făcut semn să plece. Ea îşi dădu părul pe spate şi

mă privi cu ochii verzi plini de lacrimi. După aceea, forfecarul se ridică, viră şi goni către sud în primele raze de soare ale dimineţii.

Numai un minut, mi-a venit parcă să strig. M-am aşezat pe o piatră şi mi-am îmbrăţişat genunchii, apoi suspine întretăiate mi-au sfâşiat gâtul. După aceea m-am ridicat şi am aruncat minilaserul în valuri. Am tras afară raniţa şi i-am vărsat conţinutul pe sol. Covoraşul-şoim dispăruse.

M-am aşezat înapoi, prea secătuit ca să râd, să plâng, ori să mă îndepărtez. Soarele răsări, iar eu am rămas nemişcat. Stăteam acolo şi după trei ore, când forfecarul negru şi mare de la Securitatea Navelor coborî silenţios, lângă mine.

- Tată? Tată, se face târziu!

Mă întorc şi-l văd pe fiul meu, Donel, stând înapoia mea. Poartă roba albastru-aurie a Consiliului Hegemoniei. Scalpul lui pleşuv este înroşit şi acoperit cu picături de transpiraţie. Donel n-are decât patruzeci şi trei de ani, dar pare mult mai bătrân decât mine.

- Te rog, tată, spune el.

Încuviinţez şi mă scol, scuturându-mă de iarbă şi ţărână. Împreună, mergem spre intrarea mormântului. Mulţimea s-a apropiat mai mult între timp. Pietrişul trosneşte sub tălpile oamenilor, care se foiesc neîncetat de pe un picior pe altul.

- Să intru cu tine, tată? întreabă Donel.

Mă opresc ca să mă uit la străinul acesta vârstnic care este copilul meu. Puţin din Siri ori din mine se regăseşte în el. Chipul lui este prietenos, rumen şi încordat de surescitarea zilei. În el pot simţi onestitatea deschisă care adesea ia locul inteligenţei la unii oameni. Nu pot să nu-l compar pe acest căţeluş pe cale să chelească cu Alon - Alon cel cu zulufi negri, tăceri şi

surâs batjocoritor. Însă Alon a murit acum treizeci şi trei de ani, într-o bătălie stupidă care nu avea nimic de-a face cu el.

- Nu, rostesc eu. O să intru singur. Mulţumesc, Donel.

El aprobă din cap şi se retrage. Flamurile flutură zgomotos deasupra capetelor mulţimii încordate. Îmi întorc atenţia la mormânt.

Intrarea este sigilată cu un zăvor palmar. Trebuie doar să-l ating.

În ultimele minute, mi-am imaginat o fantezie, care mă va salva atât de tristeţea ce-mi creşte în suflet, cât şi de seria exterioară de evenimente pe care am declanşat-o. Siri nu este moartă. În ultima etapă a bolii ei, ea a chemat toţi medicii şi puţinii tehnicieni rămaşi în colonie, care i-au reconstruit una dintre străvechile incinte de hibernare utilizate în nava lor seminală cu două secole în urmă. De fapt, Siri doarme. Mai mult chiar, somnul lung de un an i-a readus, cumva, tinereţea. Când o voi trezi, ea va fi Siri pe care mi-o reamintesc din primele noastre zile. Vom ieşi împreună în lumina soarelui şi când uşile teleproiectorului se vor deschide, vom fi primii care vom trece prin ele.

- Tată?

- Da.

Înaintez şi pun mâna pe uşa criptei. Se aude un zumzet de motoraşe electrice şi lespedea albă de piatră se retrage. Plec capul şi pătrund în mormântul lui Siri.

- La dracu', Merin, asigură parâma aia până nu te-aruncă peste bord! Repede!

M-am repezit. Funia udă era greu de încolăcit şi mai greu de legat. Siri clătină din cap cu dezgust şi se aplecă să lege un nod de scaun cu o singură mână.

Era a Şasea noastră Reunire. Întârziasem cu trei luni la aniversarea ei, dar cinci mii de persoane veniseră s-o celebreze. Directorul executiv al Totalităţii îi urase sănătate într-un discurs de patruzeci de minute. Un poet îşi citise versurile cele mai recente pentru sonetele Ciclului Iubirii. Ambasadorul Hegemoniei îi dăruise un pergament heraldic şi o ambarcaţiune nouă, un submersibil micuţ alimentat de primele pile de fuziune care fuseseră îngăduite pe Maui-Legământul.

Siri avea alte optsprezece ambarcaţiuni. Douăsprezece aparţineau flotei ei de catamarane iuţi ce-şi desfăşurau comerţul între Arhipelagul rătăcitor şi insulele-case. Două erau iahturi superbe de cursă, utilizate numai de două ori pe an pentru a câştiga Regata întemeietorului şi Criteriul Acordului. Celelalte patru ambarcaţiuni erau bărci vechi de pescuit, banale şi greoaie, bine întreţinute, totuşi cu nimic mai mult decât nişte lăzi plutitoare.

Siri avea nouăsprezece ambarcaţiuni, însă noi ne găseam pe o barcă de pescuit - Ginnie Paul. În ultimele opt zile, pescuisem pe reciful Bancurilor Ecuatoriale: un echipaj de două persoane, care azvârleau şi trăgeau năvoade, plescăiau afundaţi până la genunchi prin peşti ce duhneau şi trilobiţi ce trosneau, se legănau peste orice val, azvârleau şi trăgeau năvoade, făceau carturi şi dormeau ca nişte copii epuizaţi în timpul scurtelor perioade de odihnă. Încă nu împlinisem douăzeci şi trei de ani. Crezusem că la bordul lui L.A. mă învăţasem cu munca grea şi la fiecare două schimburi de cart obişnuiam să fac o oră de exerciţii fizice în modulul de 1,3 g, totuşi acum braţele şi spinarea mă dureau de la efort, iar palmele îmi erau acoperite de băşici între bătături. Siri tocmai împlinise şaptezeci de ani.

- Merin, du-te şi strânge trinca. Dup-aia şi contra-focul, şi coboară şi vezi de sendvişuri. Cu mult muştar.

Am încuviinţat din cap şi am pornit spre prova. Vreme de o zi şi jumătate ne jucaserăm de-a v-aţi ascunselea cu o furtună, gonind în faţa ei când puteam, întorcându-ne şi acceptându-i pedeapsa când eram nevoiţi. La început, fusese incitant, un respiro salutar după nesfârşitele azvârliri, trageri şi reparări de năvoade. Însă după primele ore, valul de adrenalină pălise, fiind înlocuit de greaţă permanentă, oboseală şi o vlăguială teribilă. Mările nu se domoleau. Valurile ajungeau la şase metri înălţime şi mai mult. Ginnie Paul se clătina ca o matroană cu fund mare, aşa cum şi era de altfel. Totul era ud. Pielea îmi era leoarcă sub trei straturi de echipament pentru ploaie. Pentru Siri era o mult-aşteptată vacanţă.

- Asta nu-i nimic, spusese ea în decursul celei mai întunecate ore a nopţii, când valurile se năpusteau peste punte şi izbeau în plasticul scrijelit al cockpitului. Ar trebui să vezi cum e-n sezonul simunului.

Norii continuau să atârne jos şi se contopeau cu talazurile sure în depărtare, totuşi marea se potolise la o agitaţie blândă de un metru şi jumătate. Am întins muştar pe friptura de vită din sandvişuri şi am turnat cafea clocotită în cănile albe şi groase. Mi-ar fi fost mai lesne să transport cafeaua fără s-o vărs în imponderabilitate, decât să sui prin spaţiul îngust şi mişcător al scării dintre punţi. Siri îşi acceptă fără să comenteze cana pe jumătate vărsată. Am rămas un timp tăcuţi, apreciind mâncarea şi lichidul care ne opărea limba. Eu am preluat cârma, iar Siri coborî să reumple cănile. Ziua cenuşie se întuneca aproape imperceptibil spre noapte.

- Merin, spuse ea după ce îmi întinsese cana şi se aşezase pe bancheta lungă şi capitonată care înconjura cockpitul, ce se va întâmpla după ce vor deschide teleproiectorul?

Am fost surprins de întrebare. Noi doi nu discutaserăm aproape niciodată despre momentul în care Maui-Legământul avea să se alăture Hegemoniei. M-am uitat la Siri şi am fost surprins cât de bătrână mi s-a părut în mod brusc. Faţa ei era un mozaic de încreţituri şi umbre. Ochii verzi şi minunaţi i se adânciseră în puţuri de întuneric şi pomeţii îi erau lame de cuţit sub pergament fragil. Acum îşi tundea scurt părul gri şi acesta i se zbârlise în smocuri ude. Gâtul şi încheieturile îi erau coarde de tendoane ce ieşeau dintr-un pulover inform.

- Ce vrei să spui? am întrebat.

- Ce se va întâmpla cu noi după ce vor deschide teleproiectorul?

- Siri, ştii bine ce spune Consiliul, am vorbit eu tare fiindcă ea nu mai auzea prea bine cu o ureche. Va deschide o nouă epocă de comerţ şi tehnologie pentru Maui-Legământul. Şi de acum nu mai veţi fi limitaţi la o singură planetă micuţă. Când veţi deveni cetăţeni, toţi vor avea dreptul să folosească uşile teleproiectorului.

- Da, zise Siri. Glasul îi era obosit. Am auzit toate astea, Merin. Dar ce se va întâmpla? Cine vor sosi primii la noi?

Am strâns din umeri.

- Bănuiesc că alţi diplomaţi... Specialişti în contacte culturale... Antropologi... Etnologi... Biologi marini...

- Şi după aceea?

Am tăcut. Afară se întunecase. Marea se liniştise. Luminile noastre de poziţie străluceau roşu şi verde în noapte. Simţeam aceeaşi anxietate pe care o cunoscusem cu două zile în urmă când zidul furtunii apăruse la orizont.

- După aceea, am spus, vor veni misionarii. Geologii şi petrologii. Fermierii marini. Constructorii.

Siri sorbi din cafea.

- Aş fi crezut că Hegemonia voastră a trecut de mult de economia petrolului.

Am râs şi am blocat cârma.

- Nimeni nu trece de economia petrolului. Nu atâta timp cât mai există petrol. Noi nu-l ardem, dacă la asta te refereai, dar este esenţial pentru producerea de materiale plastice, sintetice, ca bază alimentară şi pentru cheratine. Două sute de miliarde de oameni utilizează o grămadă de plastic.

- Şi Maui-Legământul are petrol?

- Oh, da, am răspuns şi n-am mai râs. Numai sub Bancurile Ecuatoriale sunt zăcăminte de miliarde de barili.

- Şi cum îl vor extrage, Merin? De pe platforme?

- Da. Platforme... Submersibile... Colonii submarine cu muncitori modificaţi genetic aduşi din Mare Infinitus...

- Şi insulele motrice? întrebă Siri. Ele trebuie să se întoarcă în fiecare an la Bancurile Ecuatoriale, ca să se hrănească cu algele albastre de acolo şi să se reproducă. Ce se va întâmpla cu insulele?

Am ridicat iarăşi din umeri. Băusem prea multă cafea şi-mi lăsase un gust amar în gură.

- Nu ştiu, am zis. Membrilor de echipaj nu li se spun prea multe. Totuşi în prima noastră călătorie, Mike a auzit că intenţionează să se construiască pe cât mai multe din insule, aşa că unele vor fi protejate.

- Să construiască? Glasul lui Siri dovedi surprindere pentru prima dată. Cum pot să construiască pe insule? Până şi Primele Familii trebuie să-i ceară Poporului Mării îngăduinţa de a ne construi acolo refugiile case-arboricole.

Am zâmbit, auzind-o folosind termenul local pentru delfini. Coloniştii de pe Maui-Legământul erau

realmente nişte copii când se ajungea la amărâţii lor de delfini.

- Planurile au fost deja întocmite, i-am spus. Există 128 573 de insule motrice îndeajuns de mari pentru a se construi o locuinţă pe ele. De mult s-au încheiat contracte de închiriere. Cred că insulele mai mici vor fi dezagregate, iar pe cele deja locuite se va construi în scopuri recreaţionale.

- Scopuri recreaţionale, repetă Siri. Câţi oameni din Hegemonie vor folosi teleproiectorul ca să vină aici... în scopuri recreaţionale?

- La început, vrei să zici? În primul an, doar câteva mii. Atâta vreme cât singura uşă este pe Insula 241... Centrul Comercial... numărul lor va fi limitat. Poate vreo cincizeci de mii în al doilea an, când Primul-sit va căpăta uşa sa. Acela va fi circuitul de lux. Aşa se-ntâmplă mereu după ce o colonie-seminală este deschisă prima dată către Web.

- Şi mai târziu?

- După cei cinci ani de probă? Vor fi mii de uşi, bineînţeles. Bănuiesc că în primul an de cetăţenie completă vor sosi douăzeci-treizeci de milioane de noi rezidenţi.

- Douăzeci-treizeci de milioane...

Lumina dinspre soclul busolei se proiecta de jos pe faţa ei cutată. încă exista frumuseţe acolo. Nu vedeam totuşi nici furie, nici şoc. Mă aşteptasem la amândouă.

- Până atunci însă, am zis, veţi fi voi înşişi cetăţeni. Liberi să păşiţi oriunde în Worldweb. Veţi putea alege dintre şaisprezece planete noi. Poate chiar dintre mai multe până atunci.

- Da, zise Siri şi lăsă deoparte cana ei goală.

O ploaie fină se scurgea pe sticla din jurul nostru. Ecranul radar grosolan încastrat în rama sculptată manual arăta mările pustii; furtuna rămăsese în urmă.

- Merin, este adevărat că oamenii din Hegemonie au locuinţele pe o duzină de planete? O singură locuinţă, vreau să spun, cu ferestre pe care se văd o duzină de ceruri?

- Da, am încuviinţat, dar nu foarte mulţi. Numai oamenii bogaţi îşi pot permite asemenea reşedinţe multiplanetare.

Siri surâse şi-şi puse palma pe genunchiul meu. Dosul mâinii ei era împestriţat de pete şi vinişoare albăstrui.

- Dar tu eşti foarte bogat, nu-i aşa, Matrozule? Mi-am ferit ochii.

- Nu, încă nu sunt.

- Oh, însă vei fi în curând, Merin, în curând. Cât îţi va mai lua, dragostea mea? Nici două săptămâni aici, apoi călătoria înapoi în Hegemonia ta. Alte cinci luni din timpul tău ca să aduci ultimele componente, câteva săptămâni ca să termini, după care, dintr-un pas, te vei întoarce acasă bogat. Un pas peste două sute de ani-lumină de pustietăţi. Ce idee stranie... dar unde rămăsesem? Cât înseamnă toate astea? Mai puţin de un an standard.

- Zece luni, i-am spus. Trei sute şase zile standard. Trei sute paisprezece din ale voastre. Nouă sute optsprezece carturi.

- Atunci exilul tău se va sfârşi.

- Da.

- Şi vei avea douăzeci şi patru de ani şi vei fi foarte bogat.

- Da.

- Sunt obosită, Merin. Vreau să mă culc.

Am programat cârma, am activat alarma de coliziune şi am coborât sub punte. Vântul se mai înteţise niţel şi ambarcaţiunea veche se legăna cu fiecare talaz. Ne-am dezbrăcat în lumina slabă a felinarului care se

bălăngănea. Am fost cel dintâi în cuşetă şi sub pături Era prima dată când împărţeam aceeaşi perioadă de somn. Amintindu-mi ultima noastră Reunire şi sfiala ei din vilă, mă aşteptam să stingă lumina. În loc s-o facă, a rămas locului un minut, goală în aerul rece, cu braţele subţiri lăsate calm pe lângă trup.

Timpul o marcase pe Siri, dar n-o distrusese. Gravitaţia îşi lăsase urmele inevitabile asupra sânilor şi feselor, şi era mult mai slabă. I-am privit contururile scofâlcite ale coastelor şi sternului şi mi-am reamintit fata de şaisprezece ani cu forme dulci şi pielea ca o catifea caldă. În lumina rece a felinarului care se clătina, am privit carnea ei fleşcăită şi mi-am reamintit razele lunii pe sânii îmbobociţi. Totuşi, cumva, straniu, inexplicabil, era aceeaşi Siri care stătea acum în faţa mea.

- Mişcă-te mai încolo, Merin.

Se strecură în cuşetă lângă mine. Cearşafurile erau răcoroase pe pielea noastră, pătura aspră era binecuvântată. Am stins lumina. Ambarcaţiunea micuţă se balansa în ritmul regulat al răsuflării mării. Auzeam scârţâiturile prietenoase ale catargelor şi straiurilor. Dimineaţă urma să azvârlim, să tragem şi să reparăm, dar acum era vremea pentru somn. Am început să picotesc în sunetul valurilor care loveau lemnul.

- Merin?

- Da.

- Ce s-ar întâmpla dacă Separatiştii i-ar ataca pe turişti sau pe noii rezidenţi din Hegemonie?

- Crezusem că toţi Separatiştii au fost evacuaţi pe insule.

- Aşa este. Ce s-ar întâmpla însă dacă ei s-ar împotrivi?

- Hegemonia ar trimite trupe FORŢĂ care i-ar bătea măr.

- Dar dacă teleproiectorul ar fi atacat... distrus înainte de a deveni operaţional?

- Imposibil.

- Da, ştiu, totuşi ce s-ar întâmpla?

- Los Angeles ar apărea după nouă luni cu trupe ale Hegemoniei care i-ar bătea măr pe Separatişti... şi pe oricare alţii de pe Maui-Legământul care le-ar sta în cale.

- Nouă luni din timpul navei, spuse Siri. Unsprezece ani din timpul nostru.

- Oricum, la fel de inevitabil, am zis. Mai bine să vorbim despre altceva.

- Bine, încuviinţă Siri, însă n-am mai vorbit.

Eu am ascultat scârţâiturile şi suspinele ambarcaţiunii. Siri se cuibărise pe braţul meu. Capul îi era pe umărul meu şi răsuflarea ei era atât de adâncă şi regulată, încât am crezut că adormise. Eu însumi aproape că adormisem, când palma ei caldă mi-a lunecat pe picior în sus şi m-a cuprins uşor, ca un căuş. Am fost surprins, chiar când am început să mă foiesc şi să mă întăresc. Siri murmură un răspuns la întrebarea mea nerostită.

- Nu, Merin, de fapt nu eşti niciodată prea bătrân. Cel puţin nu eşti prea bătrân ca să nu-ţi doreşti căldura şi apropierea. Tu decizi, dragostea mea. Eu voi fi oricum mulţumită.

Am decis. Spre zori, am dormit.

Mormântul este gol.

- Donel, vino-ncoace!

El se repede înăuntru, cu veşmintele foşnind în golul care naşte ecouri. Mormântul este într-adevăr gol. Nu există nici o incintă de hibernare - de fapt, nici nu mă prea aşteptasem să găsesc aşa ceva -, dar nici vreun sarcofag sau sicriu. Un bec puternic luminează interiorul alb.

- Ce dracu-i asta, Donel? Crezusem că era mormântul lui Siri!

- Este, tată.

- Unde-i ea înhumată? Sub podea pentru numele lui Dumnezeu?

Donel îşi tamponează fruntea. Îmi reamintesc că vorbesc despre mama lui. Îmi reamintesc de asemenea că el a avut la dispoziţie aproape doi ani pentru a se obişnui cu ideea morţii ei.

- Nu ţi-a spus nimeni? mă întreabă.

- Ce să-mi spună? Enervarea şi deruta se diminuează deja. Am fost adus aici valvârtej de la staţia de asolizări şi mi s-a spus că trebuie să intru în mormântul lui Siri înainte de inaugurarea teleproiectorului. Ce-i?

- Mama a fost incinerată, potrivit instrucţiunilor ei. Cenuşa i-a fost împrăştiată peste Marea de Sud, de la cea mai înaltă platformă a insulei familiei.

- Atunci ce rost are... cripta asta?

Sunt atent la ceea ce spun. Donel este foarte sensibil.

Îşi tamponează din nou fruntea şi se uită spre uşă. Suntem feriţi de privirile mulţimii, însă am întârziat mult faţă de program. Deja ceilalţi membri ai Consiliului vor trebui să alerge la vale pentru a se alătura demnitarilor de pe estradă. Mâhnirea mea care a crescut lent azi a fost mai păcătoasă decât o sincronizare greşită... s-a transformat într-o reprezentaţie de prost-gust.

- Mama a lăsat instrucţiuni, care au fost respectate. Atinge un panou de pe peretele interior şi acesta glisează în sus, dezvăluind o nişă mică în care se găseşte o casetă de metal. Pe ea scrie numele meu.

- Ce-i asta?

Donel clatină din cap.

- Obiecte personale pe care ţi le-a lăsat mama. Doar Magritte cunoştea detaliile, iar ea a murit astă-iarnă fără să spună nimic nimănui.

- Bine, îi zic. Mulţumesc. Voi ieşi imediat. El îşi priveşte cronometrul.

- Ceremonia începe în opt minute. După douăzeci de minute, vor activa teleproiectorul.

- Ştiu, rostesc eu. (O ştiu într-adevăr. O parte din mine ştie cu precizie cât timp a mai rămas.) Voi ieşi imediat.

Donel şovăie, apoi pleacă. Închid uşa în urma lui, printr-o atingere a palmei. Caseta metalică este surprinzător de grea. O aşez pe podeaua de piatră şi mă ghemuiesc lângă ea. O încuietoare palmară şi mai mică îmi asigură accesul. Capacul clicăie, se deschide şi eu privesc în container.

- Fir-aş al dracu'! şoptesc încetişor.

Nu ştiu la ce mă aşteptasem - poate la artefacte, suvenire nostalgice ale celor o sută trei zile pe care le-am petrecut noi împreună... poate la o floare presată dintr-o ofrandă uitată sau scoica spiralată ca un corn francez după care ne scufundaserăm lângă Fevarone. Înăuntru însă nu există nici un suvenir... sau, cel puţin, nu astfel de suvenir.

În casetă se află un laser manual Steiner-Ginn micuţ, una dintre cele mai puternice arme cu proiecţie care s-au făurit vreodată. Acumulatorul este ataşat printr-un cablu de putere la o pilă mică de fuziune pe care probabil că Siri a demontat-o de la noul ei submersibil. Tot de pila de fuziune este conectată o comagendă veche, cu interior în stare solidă şi diskey cu cristale lichide. Indicatorul de încărcare străluceşte verde.

În cutie mai sunt două obiecte. Unul este medalionul translator pe care noi l-am folosit cu atâta

vreme în urmă. Ultimul obiect mă face realmente să rămân cu gura căscată de surprindere.

- Afurisita naibii! rostesc.

Piesele îşi ocupă locul în puzzle. Îmi este imposibil să-mi opresc surâsul.

- Afurisită scumpă şi şmecheră!

Acolo, rulat cu grijă, cu cablul de putere corect conectat, se află covoraşul-şoim pe care Mike Osho îl cumpărase din Piaţa Carvnel pentru treizeci de mărci. Las covoraşul-şoim, deconectez comagendă şi o ridic. Mă aşez turceşte pe piatra rece şi pun degetul mare pe diskey. Lumina din criptă păleşte şi, brusc, Siri apare acolo, în faţa mea.

Nu m-au concediat, după moartea lui Mike. Ar fi putut s-o facă, dar n-au făcut-o. Nu m-au lăsat la mila justiţiei provinciale de pe Maui-Legământul. Ar fi putut s-o facă, dar au ales să n-o facă. Timp de două zile am fost ţinut în Securitate şi anchetat, o dată chiar de căpitanul Singh. După aceea mi-au îngăduit să mă întorc la postul meu. Pe durata celor patru luni ale lungului salt îndărăt, m-am autotorturat cu amintirea uciderii lui Mike. Ştiam că, în felul meu stângaci, ajutasem să fie omorât. Mi-am făcut carturile, mi-am visat coşmarurile asudate şi m-am întrebat dacă voi fi concediat după ce ajungeam în Web. Ar fi putut să-mi spună, însă au ales să n-o facă.

Nu m-au concediat. Urma să-mi efectuez permisia normală în Web, dar când mă aflam în sistemul Maui-Legământul nu aveam dreptul la nici o învoire în afara navei. În plus, primisem o mustrare scrisă şi o retrogradare temporară. Atâta meritase viaţa lui Mike - o mustrare şi o retrogradare.

Am plecat în permisia de trei săptămâni împreună cu restul echipajului, însă, spre deosebire de ceilalţi, am plănuit să nu mă mai întorc. M-am teleproiectat pe

Esperance şi am făcut greşeala clasică a Matrozilor de a încerca să-şi viziteze familia. Două zile petrecute în bulbul rezidenţial aglomerat mi-au fost de ajuns şi am păşit pe Lusus, desfătându-mă în trei zile de curvăsărie pe Rue des Chats. Când dispoziţia mi-a devenit mai sumbră, m-am teleproiectat pe Fuji şi mi-am pierdut majoritatea mărcilor, pariind pe sângeroasele lupte de samurai de acolo.

În cele din urmă, m-am trezit teleproiectându-mă pe Staţia Sistem-natal şi coborând cu naveta de pelerinaj de două zile în Bazinul Hellas. Până atunci nu fusesem în Sistem-natal şi nici pe Marte şi nici nu intenţionez să mă mai întorc vreodată, însă cele zece zile pe care le-am petrecut acolo, singur şi rătăcind prin coridoarele colbuite şi sinistre ale Mănăstirii, m-au ajutat să revin la navă. Să revin la Siri.

Ocazional, părăseam labirintul din piatră roşie al megalitului şi, înveşmântat doar în costum epidermic şi mască, stăteam pe unul dintre miile de balcoane din piatră şi priveam cerul, steaua palid-cenuşie care fusese cândva Vechiul Pământ. Uneori mă gândeam la idealiştii curajoşi şi stupizi care porniseră în bezna infinită în navele lor lente şi neetanşe, transportând cu aceeaşi credinţă şi grijă embrioni şi ideologii. Totuşi, în majoritatea ocaziilor, încercam să nu mă gândesc la nimic. În majoritatea ocaziilor, stăteam pur şi simplu în noaptea purpurie şi o lăsam pe Siri să vină la mine. Acolo, în Stânca Maestrului, unde iluminarea spirituală perfectă îi ocolise pe atâţia pelerini mult mai merituoşi, eu am dobândit-o prin amintirea trupului unei copile-femeie de nici şaisprezece ani, întinsă alături de mine, sub razele lunii reflectate din aripile unui şoim Thomas.

Când Los Angeles şi-a încheiat spinul, revenind la starea cuantică, am plecat cu ea. După patru luni, eram mulţumit să-mi fac cartul alături de echipa de

constructori, să mă conectez la obişnuitele mele sim-stimuri şi să-mi petrec învoirile dormind. Apoi Singh a venit la mine.

- Cobori pe planetă, m-a anunţat el.

N-am înţeles.

- În ultimii unsprezece ani, a spus Singh, târâtoarele au transformat dezastrul tău cu Osho într-o ditamai legendă. Există o întreagă mitologie culturală clădită în jurul futaiului tău cu colonista aia.

- Siri, am rostit.

- Strânge-ţi lucrurile, a zis Singh. O să-ţi petreci permisia de trei săptămâni la sol. Experţii Ambasadorului spun că vei ajuta Hegemonia mai mult acolo, decât aici, sus. O să vedem...

Planeta aştepta. Mulţimile ovaţionau. Siri flutura din braţe. Am părăsit portul într-un catamaran galben şi am navigat spre sud prin sud-est, îndreptându-ne către Arhipelag şi insula familiei ei.

- Bună, Merin!

Siri pluteşte în întunericul din mormânt. Holograma nu este perfectă; o pâclă îi înceţoşează conturul. Este însă Siri - aşa cum o văzusem ultima oară, cu părul sur mai degrabă retezat decât tuns, fruntea înaltă, faţa ascuţită de umbre.

- Bună, Merin, dragostea mea.

- Bună, Siri, rostesc eu.

Uşa mormântului este închisă.

- Îmi pare rău că nu pot participa la a Şaptea noastră Reunire, Merin. Abia o aşteptam.

Siri face o pauză şi-şi coboară privirea spre mâini. Imaginea pâlpâie uşor, când particule de praf plutesc prin forma ei.

- Plănuisem cu multă grijă ce să-ţi spun acum, continuă ea. Cum să-ţi spun... Argumente cu care să implor. Instrucţiuni pe care să ţi le dau. Acum însă ştiu

cât de inutil ar fi fost aşa ceva. Fie că am spus-o deja şi tu ai auzit, fie că n-a mai rămas nimic de spus şi tăcerea ar fi cea mai potrivită pentru momentul acesta.

Glasul lui Siri devenise şi mai frumos odată cu vârsta. Este bogat şi calm, două atribute ce pot proveni doar din cunoaşterea durerii. Siri îşi mişcă mâinile şi ele dispar dincolo de cadrul proiecţiei.

- Merin, dragostea mea, cât de stranii au fost zilele noastre cât am fost despărţiţi, dar şi cele împreună! Cât de absurd de frumos a fost mitul care ne-a legat. Zilele mele nu erau decât simple bătăi de inimă pentru tine. Te-am urât pentru asta. Tu erai oglinda care nu minţea. Dacă ţi-ai fi putut vedea faţa la începutul fiecărei Reuniri! Lucrul cel mai mărunt pe care l-ai fi putut face pentru mine ar fi fost să-ţi ascunzi şocul... atât, măcar, ai fi putut să faci pentru mine.

Dar dincolo de naivitatea ta stângace, a existat întotdeauna... ce?... ceva, Merin. Ceva care dezice lipsa de experienţă şi egoismul negândit pe care le porţi atât de bine. O compasiune, poate. Un respect faţă de compasiune, dacă nimic altceva.

Merin, jurnalul acesta are sute de intrări... mii, mă tem... L-am început pe când aveam treisprezece ani. Până vei vedea înregistrarea aceasta, ele vor fi fost toate şterse, cu excepţia celor care urmează. Adieu, dragostea mea. Adieu.

Închid comagendă şi rămân un minut în tăcere. Sunetele mulţimii abia sunt audibile prin zidurile groase ale mormântului. Inspir adânc şi pun degetul mare pe diskey.

Siri apare. Se apropie de cincizeci de ani. Ştiu imediat ziua şi locul când a înregistrat imaginea aceasta, îmi reamintesc mantia pe care o poartă, pandantivul cu piatră-ţipar de la gât şi şuviţa de păr care îi scăpase de sub baretă şi îi cade chiar acum peste

obraz. Îmi reamintesc totul despre ziua aceea. A fost ultima zi a celei de-a Treia noastre Reuniri şi eram cu câţiva prieteni pe înălţimile de deasupra Triadei Sudice. Donel avea zece ani şi noi încercam să-l convingem să lunece împreună cu noi pe câmpul de zăpadă. El plângea. Siri ne-a părăsit chiar înainte ca forfecarul să fi aterizat. Când a ieşit Magritte, noi am ştiut de pe chipul lui Siri că se întâmplase ceva.

Acelaşi chip mă priveşte acum. Ea îşi îndepărtează cu un gest absent şuviţa nesupusă de păr. Ochii îi sunt înroşiţi, dar îşi controlează glasul.

- Merin, azi ne-au ucis fiul. Alon avea douăzeci şi unu de ani şi ei l-au ucis. Ai fost foarte confuz azi, Merin. Repetai întruna: „Cum s-a putut întâmpla o asemenea greşeală?" În realitate, nu-l ştiai pe fiul nostru, însă am putut citi pierderea de pe chipul tău când ai aflat vestea. Merin, nu a fost un accident. Dacă nu se va mai păstra nimic altceva, nici o altă înregistrare, dacă nu vei înţelege niciodată de ce am îngăduit ca un mit sentimental să-mi conducă viaţa, să ştii măcar asta: Alon n-a murit în urma unui accident. Era cu Separatiştii, când a sosit poliţia Consiliului. Chiar şi atunci, el ar fi putut scăpa. Pregătisem un alibi împreună. Poliţia i-ar fi crezut povestea. El a ales să rămână.

Astăzi, Merin, ai fost impresionat de ceea ce am spus mulţimii... gloatei... la ambasadă. Să ştii un lucru, Matrozule - când am spus: „Acum nu este momentul să vă arătaţi furia şi mânia", exact asta am vrut să spun. Nici mai mult, nici mai puţin. Azi nu este momentul. Totuşi ziua aceea va sosi. Va sosi cu siguranţă. Legământul n-a fost privit cu superficialitate în acele ultime zile, Merin. Nu este privit cu superficialitate nici acum. Cei care au uitat vor fi surprinşi când va sosi ziua, dar ea va sosi cu siguranţă.

Imaginea trece în alta şi în fracţiunea de clipă de suprapunere, chipul lui Siri la douăzeci şi şase de ani apare peste trăsăturile femeii mai vârstnice.

- Merin, sunt însărcinată. Sunt atât de fericită! Ai plecat de cinci săptămâni şi-ţi duc dorul. Vei lipsi zece ani. Mai mult chiar... Merin, de ce nu te-ai gândit să mă inviţi să vin cu tine? N-aş fi putut pleca, dar mi-ar fi plăcut dacă pur şi simplu m-ai fi invitat. Însă sunt însărcinată, Merin. Doctorii spun că va fi un băiat. O să-i povestesc despre tine, dragostea mea. Poate că într-o bună zi, voi doi veţi naviga în Arhipelag şi veţi asculta cântecele Poporului Mării, aşa cum noi doi am făcut în aceste ultime săptămâni. Poate că până atunci le vei înţelege. Merin, îţi duc dorul. Te rog, grăbeşte-te să te-ntorci!

Imaginea holografică pâlpâie şi tremură. Fata de şaisprezece ani este îmbujorată la chip. Părul ei lung se revarsă ca o cascadă peste umerii goi şi cămaşa albă de noapte. Vorbeşte repede, luând-o înaintea lacrimilor:

- Matroz Merin Aspic, îmi pare rău de prietenul tău - realmente îmi pare -, dar ai plecat fără măcar să spui la revedere. Aveam planuri atât de minunate despre felul în care ne vei ajuta... despre felul în care tu şi eu... n-ai spus nici măcar la revedere. Nu-mi pasă ce ţi se-ntâmplă! Din partea mea, n-ai decât să te-n-torci în muşuroaiele Hegemoniei puturoase şi ticsite şi să putrezeşti acolo! De fapt, Merin Aspic, nu mai doresc să te revăd nici dacă m-ai plăti! La revedere!

Îşi întoarce spatele înainte ca proiecţia să se fi stins. Acum în mormânt este întuneric, totuşi înregistrarea audio mai continuă o secundă. Un chicotit uşor, după care vocea lui Siri - nu pot preciza vârsta - se aude pentru ultima dată:

- Adieu, Merin. Adieu.

- Adieu, spun eu şi apăs cu degetul mare pe diskey.

Mulţimile se deschid în faţa mea, când ies din mormânt, clipind. Sincronizarea mea greşită a distrus surescitarea evenimentului, iar surâsul de pe chipul meu incită acum şoapte furioase. Difuzoarele poartă discursurile ceremoniei oficiale până în vârful dealului.

- ...începutul unei noi ere de cooperare, răsună glasul puternic al Ambasadorului.

Aşez caseta pe iarbă şi scot covoraşul-şoim. Mulţimea înaintează ca unul, ca să vadă, în timp ce derulez carpeta. Desenele de pe ea sunt decolorate, însă firele de pilotare sclipesc ca arama lustruită. Mă aşez în centrul covoraşului şi trag caseta grea în spatele meu.

- ...şi vor urma mai mulţi, până ce spaţiul şi timpul vor înceta să fie obstacole.

Mulţimea se retrage, când tastez pe configuraţia de zbor şi covoraşul-şoim se ridică patru metri în văzduh. Acum pot să văd dincolo de acoperişul mormântului. Insulele se întorc, pentru a forma Arhipelagul Ecuatorial. Le pot zări - sunt sute, purtate de vânturi blânde din sudul flămând.

- De aceea, cu multă plăcere, închid acest circuit şi urez bun sosit coloniei Maui-Legământul în comunitatea Hegemoniei Omului.

Firul subţire al laserului ceremonial de comunicaţii pulsează către zenit. Se aud ropote de aplauze şi fanfara începe să cânte. Mijesc ochii spre cer, la timp pentru a vedea cum se naşte o stea. O părticică din mine ştia la microsecundă ceea ce tocmai s-a petrecut.

Vreme de câteva microsecunde, teleproiectorul fusese funcţional. Vreme de câteva microsecunde, timpul şi spaţiul încetaseră cu adevărat să mai fie obstacole. După aceea, masiva atracţie mareică a singularităţii artificiale declanşase încărcătura de termit pe care o fixasem pe sfera restrictivă exterioară. Explozia minusculă nu fusese vizibilă, însă după o

secundă, raza Swarzschild aflată în expansiune îi consumase carapacea, înghiţind treizeci şi şase de mii de tone de dodecaedru fragil şi dilatându-se rapid pentru a înfuleca mii de kilometri de spaţiu din jurul ei. Iar asta este vizibil - magnific de vizibil! - sub forma unei nova în miniatură care înfloreşte alb pe cerul azuriu senin.

Fanfara se opreşte din cântat. Oamenii ţipă şi fug să-şi caute adăpost. Nu au nici un motiv. O rafală de raze X ţâşneşte într-adevăr prin efect de tunel, când teleproiectorul continuă să colapseze în sine, dar este insuficient pentru a fi vătămătoare prin atmosfera generoasă a lui Maui-Legământul. Un al doilea fulger de plasmă devine vizibil când Los Angeles se îndepărtează de mica gaură neagră aflată în dezintegrare rapidă. Vântul se înteţeşte şi marea este agitată. Diseară vor fi maree ciudate.

Aş vrea să rostesc ceva profund, dar nu mă pot gândi la nimic. În plus, mulţimea nu are chef să asculte. Mă autoconving că pot auzi şi câteva ovaţii, presărate printre ţipete şi urlete. Tastez pe configuraţiile de zbor şi covoraşul-şoim goneşte peste stâncă şi deasupra portului. Un şoim Thomas, lenevind pe curenţii termici ai amiezii, fâlfâie speriat la apropierea mea.

- Lasă-i să vină! răcnesc către şoimul care fuge. Lasă-i să vină! O să am treizeci şi cinci de ani şi n-o să fiu singur şi lasă-i să vină dacă au curaj!

Cobor pumnul încleştat şi râd. Vântul îmi răvăşeşte părul şi-mi evaporă sudoarea de pe piept şi de pe braţe.

Mai răcorit acum, mă orientez şi-mi stabilesc cursul spre cea mai îndepărtată dintre insule. Abia aştept să mă-ntâlnesc cu ceilalţi. Mai mult chiar, abia aştept să vorbesc cu Poporul Mării şi să-i spun că este

timpul ca Rechinul să vină, în sfârşit, în mările de pe Maui-Legământul.

Mai târziu, după ce bătăliile vor fi câştigate şi planeta va fi a lor, le voi povesti despre ea. Le voi cânta despre Siri.

Cascada de lumină dinspre îndepărtata bătălie spaţială continua. Nu se auzi nici un sunet, doar vântul lunecând peste povârnişuri. Grupul stătea strâns laolaltă, aplecându-se înainte şi privind comagendă veche, ca şi cum ar mai fi aşteptat ceva.

Nu mai era însă nimic. Consulul scoase microdiscul şi-l băgă în buzunar.

Sol Weintraub masă uşor spinarea pruncului care dormea şi-i spuse Consulului:

- În nici un caz, nu poţi să fii Merin Aspic.

- Nu, zise Consulul. Merin Aspic a murit în timpul Rebeliunii. Rebeliunea lui Siri.

- Cum ai ajuns în posesia înregistrării acesteia? întrebă părintele Hoyt. Prin masca lui de durere, era vizibil că fusese mişcat. Este o înregistrare incredibilă...

- El mi-a dat-o, răspunse Consulul. Cu câteva săptămâni înainte de a fi ucis în Bătălia Arhipelagului.

Se uită la chipurile neînţelegătoare din faţa lui.

- Eu sunt nepotul lor, le spuse. Al lui Siri şi Merin. Tatăl meu... Donel, de care aminteşte Merin... a devenit primul Consilier al Autoguvernării când Maui-Legământul a fost admisă în Protectorat. Ulterior, a fost ales senator şi a rămas în funcţie până la moarte. Eu aveam nouă ani în ziua aceea de pe colină, lângă mormântul lui Siri. Aveam douăzeci de ani - îndeajuns pentru a mă alătura rebelilor şi a lupta - când Aspic a venit la insula noastră, noaptea, m-a tras deoparte şi mi-a interzis să mă alătur lor.

- Ai fi luptat? întrebă Brawne Lamia.

- Oh, da. Şi aş fi murit. Ca o treime din bărbaţii noştri şi o cincime din femeile noastre. Ca toţi delfinii şi multe dintre insule, deşi Hegemonia a încercat să păstreze cât mai multe intacte.

- Este într-adevăr un document mişcător, rosti Sol Weintraub. Dar de ce eşti aici? Pentru ce ai venit în pelerinaj la Shrike?

- Nu am terminat, vorbi Consulul. Ascultaţi.

Tatăl meu a fost pe atât de slab, pe cât de puternică fusese bunica mea. Hegemonia n-a aşteptat unsprezece ani ca să se întoarcă - navele-torţă FORŢĂ au ajuns pe orbită după nici cinci ani. Tata a privit cum au fost măturate navele construite în grabă ale rebelilor, dar a continuat să ia apărarea Hegemoniei, când a început asediul planetei noastre. Îmi amintesc că aveam cincisprezece ani şi priveam cu familia mea de pe puntea superioară a insulei noastre ancestrale cum o duzină de alte insule ardeau în depărtare, cu forfecarii Hegemoniei iluminând marea cu explozivele lor de adâncime. Dimineaţă, valurile erau cenuşii de cadavrele delfinilor.

Sora mea mai mare, Lira, a plecat să lupte cu rebelii în zilele acelea lipsite de speranţă de după Bătălia Arhipelagului. Martori oculari au văzut-o murind.

Trupul nu i-a fost găsit niciodată. Tata nu i-a mai pomenit vreodată numele.

La trei ani după încetarea focului şi admiterea în Protectorat, noi, coloniştii iniţiali, eram o minoritate pe propria noastră planetă. Insulele au fost îmblânzite şi vândute turiştilor, exact aşa cum prevăzuse Merin. Primul-sit este acum un oraş cu unsprezece milioane de locuitori, iar complexele de locuinţe, turnurile şi oraşele EM se întind în jurul întregii insule şi în lungul coastei. Portul Primul-sit a rămas ca un bazar pitoresc, cu

urmaşii Primelor Familii vânzând acolo obiecte artizanale sau de artă la preţuri exagerate.

Noi am locuit o vreme pe Tau Ceti Central, când tata a fost ales prima dată senator, iar eu am terminat şcoala acolo. Am fost fiul supus, proslăvind virtuţile vieţii în Web, studiind istoria glorioasă a Hegemoniei Omului şi pregătindu-mă pentru propria mea carieră în diplomaţie.

Şi în tot acest timp, am aşteptat.

Am revenit pe Maui-Legământul la scurt timp după absolvire, ca să lucrez în birourile Insulei Administraţia Centrală. Printre îndatoririle specifice postului meu se numărau vizitarea sutelor de platforme de foraj care se construiau în apele puţin adânci, întocmirea de rapoarte despre complexele submarine ce se înmulţeau rapid şi intermedierile cu corporaţiile imobiliare care veneau din TC2 şi Sol Draconi Septem. Nu-mi plăcea munca. Dar eram eficient. Şi zâmbeam. Şi aşteptam.

Am făcut curte unei fete din Primele Familii, din descendenţa lui Bertol, vărul lui Siri, şi m-am însurat cu ea, iar după ce am primit un rar calificativ maxim la examenele corpurilor diplomatice, am solicitat un post în exteriorul Webului.

Aşa a început Diaspora noastră personală, a Greshei şi a mea. Eram eficient. Eram născut pentru diplomaţie. În cinci ani standard, devenisem Consul-adjunct. În opt, Consul plin. Atâta timp cât rămâneam în Pustietate, era nivelul maxim la care puteam să ajung

Era opţiunea mea. Munceam pentru Hegemonie. Şi aşteptam.

Iniţial, rolul meu a fost să ofer ingeniozitate marca Web pentru a-i ajuta pe colonişti să facă lucrul acela pe care-l fac ei cel mai bine: să distrugă formele de viaţă cu adevărat indigene. Nu este întâmplător faptul că în şase secole de expansiune interstelară, Hegemonia n-a

întâlnit nici o specie considerată inteligentă pe Indexul Drake-Turing-Chen. Pe Vechiul Pământ, se acceptase de mult că dacă o specie trecea omenirea pe meniul lanţului ei trofic, specia aceea dispărea în scurt timp. Pe măsură ce Webul s-a extins, dacă o specie încerca o concurenţă serioasă cu inteligenţa omenirii, specia aceea dispărea înainte ca primul tele-proiector să se fi deschis în sistemul ei planetar.

Pe Morişcă i-am urmărit tiptil pe zeplenii evazivi prin turnurile lor de nori. Este posibil ca ei să nu fi fost dotaţi cu raţiune aşa cum o definesc standardele oamenilor sau ale Nucleului. Erau însă minunaţi. Când mureau, unduind în culori de curcubeu, cu multinuanţatele lor mesaje nevăzute, neauzite de tovarăşii lor de turmă care rugeau, frumuseţea agoniei morţii lor era mai presus de cuvinte. Le vindeam pieile fotoreceptive unor corporaţii din Web, carnea pe planete cum ar fi Poarta Raiului şi le măcinam oasele, vânzând pulberea ca afrodiziac impotenţilor şi superstiţioşilor de pe douăzeci de alte planete colonii.

Pe Grădină, am fost consilierul inginerilor arcologiilor care secau Grand Fen, sfârşind scurta domnie a centaurilor-de-mlaştini care conduceau - şi ameninţau progresul Hegemoniei - acolo. În cele din urmă, ei au încercat să emigreze, dar întinderile Nordice erau mult prea aride şi când am vizitat regiunea, la câteva decenii după ce Grădina intrase în Web, rămăşiţele deshidratate ale centaurilor continuau să presare unele dintre întinderile îndepărtate, aidoma păstăilor de plante exotice dintr-o eră mai pitorească.

Pe Hebron, am ajuns tocmai când coloniştii evrei încheiau lunga lor feudă cu Seneschai Aluit, creaturi la fel de fragile ca şi ecologia lipsită de apă a planetei. Aluit erau empatici, iar frica şi lăcomia noastră i-a ucis - ele şi stranietatea noastră de nepătruns. Totuşi pe

Hebron nu moartea empaticilor Aluit mi-a împietrit definitiv inima, ci rolul meu în osândirea coloniştilor înşişi.

Pe Vechiul Pământ, ei aveau un termen pentru cei ca mine - colaboraţionişti. Pentru că, deşi Hebron nu era planeta mea, coloniştii care fugiseră acolo o făcuseră din motive la fel de clare precum cele ale strămoşilor mei care semnaseră Legământul Vieţii pe insula Maui de pe Vechiul Pământ. Eu însă aşteptam. Şi în aşteptarea mea, acţionam... şi jucam teatru.

Ei s-au încrezut în mine. Au ajuns să creadă în revelaţiile mele candide despre cât de minunat era să te realături comunităţii omenirii... să te alături Webului. Au insistat ca străinilor să le poată fi deschis numai singurul lor oraş. Eu am surâs şi am acceptat. Iar acum Noul Ierusalim are şaizeci de milioane de locuitori, în vreme ce continentul este populat de zece milioane de indigeni evrei, dependenţi de oraşul Web pentru aproape toate lucrurile de care au nevoie. Alt deceniu. Poate mai puţin.

Am avut o scurtă cădere după ce Hebron a fost deschis Webului. Am descoperit alcoolul, binecuvântata antiteză a Flashback-ului şi cablajelor cerebrale. Gresha s-a internat alături de mine, până am terminat cura de dezalcoolizare. În mod straniu pentru o planetă evreiască, clinica era catolică. Îmi amintesc foşnetul sutanelor pe coridoare, noaptea.

Criza mea fusese foarte discretă şi se petrecuse foarte departe. Cariera nu mi-a fost afectată. În calitate de Consul plin, mi-am dus soţia şi fiul pe Bressia.

Cât de delicat a fost rolul nostru acolo! Cât de bizantină era linia fină pe care păşeam. Timp de decenii, colonelul Kassad şi forţe ale TehNucleului hărţuiseră roiurile de Expulzaţi oriunde ar fi fugit. Acum forţele ce sunt din Senat şi Consiliul Consultativ IA apreciaseră că

trebuia testată puterea Expulzaţilor chiar în Pustietate. Fusese aleasă Bressia. Recunosc, bressianii fuseseră surogatele noastre timp de decenii înainte de sosirea mea. Societatea lor era arhaic şi delicios prusacă, militaristă până la exces, arogantă în pretenţiile ei economice, xenofobă până la punctul de a se oferi cu încântare voluntară pentru distrugerea „Ameninţării Expulzaţilor". La început, câteva nave-torţă închiriate/preluate în leasing pentru a putea ajunge la roiuri. Arme cu plasmă. Sonde de impact cu viruşi modificaţi genetic.

În urma unei infime erori de calcul, eu eram tot pe Bressia când au sosit hoardele de Expulzaţi. O diferenţă de câteva luni. În locul meu, acolo ar fi trebuit să fie o echipă de analişti militar-politici.

A fost lipsit de importanţă. Scopurile Hegemoniei au fost slujite. Decizia şi capacităţile de desfăşurare rapidă ale FORŢEI au fost testate corespunzător, fără ca interesele Hegemoniei să fi suferit în mod real. Gresha a murit, bineînţeles. În primul bombardament. Şi Alon, fiul meu de zece ani. El fusese cu mine... supravieţuise războiului în sine... ca să moară pentru că un idiot din FORŢĂ declanşase o bombă-capcană sau o încărcătură de demolare prea aproape de barăcile refugiaţilor din capitala Buckminster.

Eu nu am fost lângă el când a murit.

După Bressia, am fost promovat. Mi s-a atribuit misiunea cea mai provocatoare şi mai delicată care fusese încredinţată vreodată unei persoane care să aibă doar rang consular: diplomat răspunzător de negocieri directe cu Expulzaţii înşişi.

Mai întâi am fost teleproiectat pe Tau Ceti Central, pentru conferinţe îndelungate cu comitetul senatoarei Gladstone şi unii dintre Consilierii IA. M-am întâlnit cu Gladstone în persoană. Planul era foarte complicat. În

esenţă, Expulzaţii trebuiau să fie provocaţi să atace, iar cheia pentru această provocare era planeta Hyperion.

Expulzaţii examinaseră Hyperion, încă dinainte de Bătălia pentru Bressia. Informatorii noştri sugeraseră că erau obsedaţi de Criptele Timpului şi de Shrike. Atacul lor asupra navei-spital care-l transporta, printre alţii, pe colonelul Kassad, fusese o eroare; căpitanul navei lor intrase în panică atunci când nava-spital fusese eronat identificată ca o navă-spin militară. Mai rău din punctul de vedere al Expulzaţilor era faptul că, asolizând cu navetele chiar lângă Cripte, acelaşi comandant trădase capacitatea lor de a înfrunta mareele temporale. După ce Shrike le decimase echipele de comandouri, căpitanul navei-torţă revenise la Roi pentru a fi executat.

Totuşi informatorii noştri sugeraseră că eroarea aceea nu fusese un dezastru total pentru Expulzaţi. Se obţinuseră informaţii valoroase despre Shrike, iar obsesia lor faţă de Hyperion sporise.

Gladstone mi-a explicat cum anume plănuia Hegemonia să profite de obsesia aceasta.

Esenţa planului era că Expulzaţii trebuiau provocaţi să atace Hegemonia. Focarul atacului urma să fie chiar Hyperion. Mi s-a dat de înţeles că bătălia care rezulta avea mai multe legături cu situaţia politică internă din Web decât cu Expulzaţii. Elemente ale TehNucleului se opuseseră de secole intrării lui Hyperion în Hegemonie. Gladstone mi-a explicat că aceasta nu mai era în interesul omenirii, iar o anexare cu forţa a lui Hyperion - sub pretextul apărării Webului - ar fi îngăduit coaliţiilor IA mai progresive din Nucleu să câştige putere. De această deplasare a balanţei puterilor în Nucleu urma să beneficieze Senatul şi Webul, în moduri ce nu mi-au fost explicate pe deplin. Expulzaţii aveau să fie eradicaţi ca pericol potenţial, o dată şi

pentru totdeauna. Urma să înceapă o nouă eră de glorie a Hegemoniei.

Gladstone mi-a explicat că nu se aştepta să mă ofer voluntar, întrucât misiunea avea să fie încărcată de primejdii - atât pentru cariera, cât şi pentru viaţa mea. Am acceptat oricum.

Hegemonia mi-a asigurat o navă spaţială privată. Am solicitat o singură modificare: adăugarea unui pian Steinway străvechi.

Luni întregi, am călătorit singur, folosind propulsia Hawking. Şi mai multe luni, m-am aventurat în regiuni în care migrau cu regularitate Roiuri de Expulzaţi. În cele din urmă, nava mi-a fost detectată şi capturată. Ei au acceptat că eram un curier şi au ştiut că eram un spion. Au discutat dacă să mă ucidă şi n-au făcut-o. Au discutat dacă să negocieze cu mine şi în cele din urmă au decis s-o facă.

Nu voi încerca să descriu frumuseţea vieţii într-un Roi - oraşele lor globuri din imponderabilitate, cometele-ferme şi ciorchinii de propulsii, pădurile micro-orbitale, râurile migratoare şi zecile de mii de culori şi texturi ale vieţii din Săptămâna Rendez-vous. Ajunge să spun că eu cred că Expulzaţii făcuseră ceea ce omenirea din Web nu făcuse în ultimele milenii: evoluaseră. În timp ce noi trăiam în culturile noastre derivate, reflecţii palide ale vieţii Vechiului Pământ, Expulzaţii exploraseră noi dimensiuni ale esteticii, eticii, bioştiinţelor, artelor şi tuturor lucrurilor care trebuie să se schimbe şi să crească pentru a reflecta spiritul uman.

Noi le spunem barbari, dar în tot acest timp ne agăţăm cu timiditate de Webul nostru aidoma vizigoţilor ghemuiţi în ruinele gloriei apuse a Romei şi ne autoproclamăm civilizaţi.

În zece luni standard, le spusesem secretul meu cel mai mare şi ei mi-l spuseseră pe al lor. Le-am

povestit toate detaliile pe care le cunoşteam despre planurile pentru extincţie care le fuseseră pregătite de oamenii lui Gladstone. Le-am spus puţinul pe care savanţii Webului îl înţelegeau despre anomalia Criptelor Timpului şi le-am dezvăluit inexplicabila teamă a TehNucleului faţă de Hyperion. Le-am descris felul în care Hyperion urma să fie o cursă pentru ei, dacă îndrăzneau să încerce să o ocupe - cum toate elementele din FORŢĂ aveau să fie aduse în sistemul Hyperion, pentru a-i zdrobi. Am dezvăluit tot ce ştiam şi am aşteptat din nou să mor.

În loc să mă ucidă, ei mi-au dezvăluit ceva. Mi-au arătat interceptări sperlumice, înregistrări pe fascicul îngust, însă şi propriile lor înregistrări începând cu data părăsirii sistemului Vechiului Pământ, cu patru secole şi jumătate în urmă. Faptele erau teribile şi simple.

Marea Greşeală din '38 nu fusese o greşeală. Moartea Vechiului Pământ fusese deliberată, plănuită de elemente ale TehNucleului şi ale omologilor lor umani din guvernul neexperimentat al Hegemoniei. Hegira fusese proiectată în detaliu cu decenii înainte ca gaura neagră evadată să fi pătruns „accidental" în inima Vechiului Pământ.

Worldwebul, Totalitatea, Hegemonia Omului - toate fuseseră clădite pe cel mai imoral tip de patricid. Acum erau menţinute de o politică discretă şi premeditată de fratricid - uciderea oricăror specii care deţineau până şi cel mai infim potenţial de a-i concura pe oameni. Iar Expulzaţii, celălalt trib de oameni liber să rătăcească printre stele şi unicul grup nedominat de TehNucleu, erau următorii pe lista noastră de extincţii.

Am revenit în Web. Trecuseră mai bine de treizeci de ani de timp al Webului. Meina Gladstone ajunsese director executiv. Rebeliunea lui Siri era o legendă

romantică, o minoră notă de subsol în istoria Hegemoniei.

M-am întâlnit cu Gladstone. I-am spus multe - dar nu toate - dintre lucrurile dezvăluite de Expulzaţi. I-am spus că ei ştiau că orice bătălie pentru Hyperion va fi o capcană, dar că soseau oricum. I-am spus că Expulzaţii doreau ca eu să devin Consul pe Hyperion, astfel ca să pot juca rol de agent dublu după începerea războiului.

Nu i-am spus că ei îmi dăduseră un dispozitiv care avea să deschidă Criptele Timpului şi să-i dea frâu liber lui Shrike.

Directoarea executivă Gladstone a purtat conversaţii îndelungi cu mine. Agenţii FORŢĂ contrainformaţii purtaseră conversaţii încă şi mai lungi, care duraseră luni bune. Folosiseră tehnologii şi medicaţie pentru a confirma că eu spuneam adevărul şi că nu ascundeam nimic. Expulzaţii fuseseră de asemenea foarte pricepuţi cu tehnologiile şi medicaţia. Eu rosteam adevărul. În acelaşi timp, nu spuneam totul.

În cele din urmă, am fost numit pe Hyperion. Gladstone s-a oferit să ridice planeta la statutul de Protectorat, iar pe mine la rang de ambasador. Am declinat ambele oferte, însă am întrebat dacă-mi puteam păstra nava spaţială. Am sosit cu o navă-spin de linie, iar propria mea navă a sosit după câteva săptămâni în cala unei nave-torţe aflată în trecere. Mi-a fost lăsată pe o orbită planetară de aşteptare, cu acceptul de a o putea chema şi de a pleca oricând aş fi dorit.

Singur pe Hyperion, am aşteptat. Anii au trecut. I-am îngăduit asistentului meu să guverneze planeta din Pustietate, în vreme ce eu beam în Cicero's şi aşteptam.

Expulzaţii m-au contactat prin sperlumic privat şi mi-am luat un concediu de trei săptămâni de la Consulat, mi-am coborât nava într-un loc izolat de lângă Oceanul de Iarbă, m-am întâlnit cu nava lor cercetaş în

apropierea Norului Oort, le-am preluat agentul - o femeie numită Andil - şi un trio de tehnicieni şi am coborât la nord de Lanţul Căpăstrului, la numai câţiva kilometri de Cripte.

Expulzaţii nu aveau teleproiectoare. Ei îşi petreceau vieţile în marşuri lungi printre stele, privind viteza vieţii din Web ca pe un film sau hologramă reglată la o viteză hiperactivă. Erau obsedaţi de timp. TehNucleul dăruise Hegemoniei teleproiectoarele şi continuase să le întreţină. Nici un savant uman, sau echipă de savanţi umani, nu se apropiase de înţelegerea teleproiectoarelor. Expulzaţii încercaseră şi ei. Dăduseră greş. Însă chiar şi în eşecurile lor, ei deschiseseră poteci în cunoaşterea manipulării continuumului spatio-temporal.

Ei pricepeau mareele temporale, câmpurile anti-entropice care înconjurau Criptele. Nu puteau genera asemenea câmpuri, dar se puteau ecrana împotriva lor şi - teoretic - le puteau determina colapsul. Criptele Timpului şi tot conţinutul lor aveau să înceteze să îmbătrânească întorcându-se prin timp şi urmau să se „deschidă". Shrike avea să scape din lesa lui, care n-ar mai fi fost conectată de vecinătatea Criptelor. Orice altceva s-ar fi găsit înăuntru ar fi fost eliberat în momentul acela.

Expulzaţii credeau că Criptele Timpului erau artefacte din viitorul lor, că Shrike era o armă izbăvitoare care aştepta mâna cuvenită s-o folosească. Secta Shrike vedea monstrul ca pe un înger al răzbunării; Expulzaţii îl considerau un instrument conceput de oameni şi trimis înapoi prin timp pentru a salva omenirea de TehNucleu. Andil şi tehnicienii se aflau aici pentru a calibra şi experimenta.

- N-o să-l folosiţi acum? am întrebat.

Stăteam în umbra structurii numită Sfinxul.

- Nu acum, mi-a răspuns Andil. Când invazia va fi iminentă.

- Ziceai însă că vor fi necesare câteva luni pentru ca dispozitivul să funcţioneze, am spus, şi să deschidă Criptele.

Andil a încuviinţat din cap. Avea ochi de un verde-închis. Era foarte înaltă şi pe costumul ei epidermic puteam distinge benzile discrete ale exoscheletului amplificat energetic.

- Poate un an sau mai mult, a zis ea. Dispozitivul determină o dezintegrare lentă a câmpurilor antientropice, dar, o dată început, procesul este ireversibil. Nu-l vom activa totuşi decât dacă cele Zece Consilii vor decide că invazia Webului este necesară.

- Există îndoieli? am întrebat.

- Sunt unele controverse de natură morală, a rostit Andil. La câţiva metri de noi, cei trei tehnicieni acopereau dispozitivul cu prelată cameleonică şi un câmp restrictiv codificat. Un război interstelar va pricinui milioane, poate miliarde de morţi. Eliberarea lui Shrike în Web va avea consecinţe neprevăzute. Oricât de imperios ar fi să lovim Nucleul, există dezbateri privind modul optim în care trebuie procedat.

Am dat din cap şi am privit dispozitivul şi valea Criptelor.

- Însă odată ce este activat, am repetat, nu mai există cale de întoarcere. Shrike va fi eliberat şi voi va trebui să câştigaţi războiul pentru a-l controla?

Andil a surâs uşor.

- Aşa este.

Atunci am ucis-o pe ea, apoi pe cei trei tehnicieni. După aceea, am azvârlit laserul Steiner-Ginn al bunicii Siri departe printre dunele mişcătoare, m-am aşezat pe o ladă de plastic spongios goală şi am plâns câteva minute. După care m-am ridicat, am folosit comagenda

unui tehnician pentru a pătrunde în câmpul restrictiv, am înlăturat prelata cameleonică şi am declanşat dispozitivul.

Nu a existat o schimbare imediată. În văzduh era aceeaşi lumină bogată de sfârşit de iarnă. Cripta de Jad lucea slab, iar Sfinxul continua să privească în jos, în gol. Unicul zgomot era scârţâitul nisipului peste lăzi şi trupuri. Doar un indicator aprins pe dispozitivul Expulzaţilor anunţa că funcţiona… că funcţionase deja.

M-am întors încet la navă, pe jumătate aşteptându-mă ca Shrike să apară, pe jumătate sperând că va apărea. Am stat pe balconul navei mai bine de o oră, privind cum umbrele umpleau valea şi nisipurile acopereau cadavrele îndepărtate. Nu l-am văzut pe Shrike. N-am văzut nici un arbore cu spini. După un timp, am cântat pe Steinway un Preludiu de Bach, am etanşat nava şi m-am ridicat în spaţiu.

Am contactat nava Expulzaţilor şi am anunţat că se petrecuse un accident. Shrike îi ucisese pe ceilalţi şi dispozitivul fusese activat prematur. În ciuda confuziei şi panicii lor, Expulzaţii mi-au oferit refugiu. Am declinat oferta şi mi-am întors nava spre Web. Expulzaţii nu m-au urmărit.

Mi-am utilizat transmiţătorul sperlumic ca s-o contactez pe Gladstone şi i-am spus că agenţii Expulzaţi fuseseră eliminaţi. I-am spus că invazia era foarte probabilă, iar capcana avea să se declanşeze aşa cum se plănuise. Nu i-am spus nimic despre dispozitiv. Gladstone m-a felicitat şi m-a rechemat acasă. Am refuzat. I-am spus că aveam nevoie de linişte şi solitudine. Mi-am îndreptat nava spre planeta din Pustietate cea mai apropiată de sistemul Hyperion, ştiind că drumul în sine avea să consume timp până la începerea următorului act.

Mai târziu, când apelul sperlumic pentru pelerinaj a venit chiar din partea lui Gladstone, mi-am dat seama de rolul pe care Expulzaţii mi-l plănuiseră în aceste ultime zile: Expulzaţii, sau Nucleul, sau Gladstone şi intrigile ei. Deja nu mai contează cine se consideră stăpânul evenimentelor. De acum, evenimentele nu-şi mai ascultă stăpânii.

Lumea, aşa cum o cunoaştem noi, se sfârşeşte, prieteni, indiferent ce se va petrece cu noi. Cât despre mine, nu am nimic să-i cer lui Shrike. Nu aduc cuvinte finale pentru el ori pentru Univers. M-am întors pentru că trebuia s-o fac, pentru că acesta este destinul meu. Ştiusem ce trebuia să fac de când eram doar un copil şi reveneam singur la mormântul lui Siri, jurând să mă răzbun pe Hegemonie. Ştiusem preţul pe care trebuia să-l plătesc, atât în viaţă, cât şi în istorie.

Dar când va sosi timpul să judecaţi, să înţelegeţi o trădare care se va întinde ca pârjolul peste Web, care va sfârşi planete, vă cer să nu vă gândiţi la mine, numele meu n-a fost nici măcar scris în apă aşa cum a spus sufletul poetului vostru rătăcit , ci să vă gândiţi la Vechiul Pământ care a murit fără motiv, să vă gândiţi la delfini, la pielea lor sură uscându-se şi putrezind sub soare, să vedeţi - aşa cum am văzut eu - insulele motrice lipsite de locuri prin care să rătăcească, cu terenurile lor de hrănire distruse, cu Bancurile Ecuatoriale acoperite de râia platformelor de foraj, insulele însele împovărate de turişti tropăind şi zbierând, duhnind a loţiuni UV şi canabis.

Sau, şi mai bine, nu vă gândiţi la nimic din toate astea. Rămâneţi pe loc, aşa cum am făcut eu după ce am rotit comutatorul, un ucigaş, un trădător, totuşi mândru în continuare, cu picioarele ferm înfipte în nisipul mişcător al lui Hyperion, cu capul ţinut sus, cu pumnul ridicat spre cer, strigând:

- Ah, ciuma cadă pe-ale voastre case!

Pentru că, nu uitaţi, eu îmi reamintesc visul bunicii mele. Îmi reamintesc cum ar fi putut să fie totul. Mi-o reamintesc pe Siri.

- Tu eşti spionul? întrebă părintele Hoyt. Spionul Expulzaţilor?

Consulul îşi frecă obrajii şi nu spuse nimic. Arăta obosit, stors.

- Da, zise Martin Silenus. Directoarea executivă Gladstone m-a avertizat când am fost ales pentru pelerinaj. Ea a spus că există un spion.

- Tuturor ne-a spus asta, se răsti Brawne Lamia. ÎI privea fix pe Consul. Ochii ei păreau trişti.

- Prietenul nostru este un spion, rosti Sol Weintraub, dar nu un simplu spion Expulzat. Pruncul se trezise şi Weintraub îl ridică, pentru a-i domoli planşetele. El este ceea ce în thrillere se numeşte un agent dublu, în cazul de faţă un agent triplu, un agent al regresiei infinite. De fapt, un agent al răzbunării.

Consulul se uită la bătrânul cărturar.

- Tot spion rămâne, pufni Silenus. Spionii sunt executaţi, nu?

Colonelul Kassad avea în mână bagheta-morţii. Nu era aţintită în direcţia nimănui.

- Eşti în legătură cu nava ta? îl întrebă pe Consul.

- Da.

- Cum?

- Prin comagenda lui Siri. A fost... modificată. Kassad încuviinţă imperceptibil.

- Şi ai luat legătura cu Expulzaţii prin intermediul transmiţătorului sperlumic al navei?

- Da.

- Le-ai dat raportul, aşa cum aşteptau ei?

- Da.

- Ţi-au răspuns?

- Nu.

- Cum putem să-l credem? răcni poetul. I-o jigodie de spion.

- Gura, rosti colonelul Kassad pe un ton sec şi final. Privirea lui nu-l părăsise nici un moment pe Consul. Tu l-ai atacat pe Het Masteen?

- Nu, răspunse Consulul. Dar când Yggdrasill a ars, am ştiut că ceva nu este în regulă.

- Ce vrei să spui? întrebă Kassad. Consulul îşi drese vocea.

- Am petrecut timp cu Templierii Glasuri ale Arborilor. Conexiunea lor cu navele-arbori este aproape telepatică. Reacţia lui Masteen a fost mult prea palidă. Fie că el nu era ceea ce spunea că era, fie că ştiuse că nava va fi distrusă şi întrerupsese contactul cu ea. Când am fost de planton, am coborât sub punte să-l confrunt. Dispăruse. Cabina era aşa cum am găsit-o, doar caseta Mobius avea statutul neutru. Ergul ar fi putut evada. Am asigurat-o şi am suit pe punte.

- Nu i-ai făcut nici un rău lui Het Masteen? întrebă iarăşi Kassad.

- Nu.

- Repet, de ce, nenorocitule, ar trebui să te credem pe tine? făcu Silenus.

Poetul bea scotch din ultima sticlă pe care şi-o adusese.

Consulul privi sticla şi răspunse:

- Nu aveţi nici un motiv să mă credeţi. Nu contează. Degetele lungi ale colonelului Kassad răpăiră gânditor pe învelişul mat al baghetei-morţii.

- Ce vei face cu comunicatorul sperlumic? Consulul inspiră adânc, obosit.

- Voi anunţa când se deschid Criptele Timpului. Dacă voi mai fi în viaţă atunci.

Brawne Lamia arătă comagendă veche.

- Am putea s-o distrugem. Consulul strânse din umeri.

- Ne poate fi de folos, reflectă colonelul. Putem trage cu urechea la transmisiunile necodificate ale militarilor şi civililor. Dacă va fi nevoie, putem apela nava Consulului.

- Nu! strigă Consulul, părând că-şi pierde cumpătul pentru prima dată după multe minute. Acum nu mai putem da înapoi.

- Nici nu avem intenţia să dăm înapoi, zise colonelul Kassad.

Privi în jur la chipurile palide. Pentru o clipă, nimeni nu spuse nimic.

- Trebuie să luăm o decizie, vorbi Sol Weintraub. Îşi legănă fetiţa şi arătă din cap spre Consul. Martin Silenus îşi sprijinise fruntea de gura sticlei goale de scotch. Acum o ridică.

- Pedeapsa pentru trădare este moartea. Chicoti. Oricum, în câteva ore o să murim toţi. Ultima noastră acţiune ar putea fi o execuţie, nu credeţi?

Părintele Hoyt făcu o grimasă, străbătut de un spasm de durere. Cu un deget tremurător îşi atinse buzele crăpate.

- Nu suntem un tribunal.

- Ba da, rosti colonelul Kassad, suntem. Consulul îşi ridică picioarele, îşi rezemă antebraţele pe genunchi şi încrucişa degetele.

- Decideţi atunci.

În vocea lui nu exista nici pic de emoţie.

Brawne Lamia scosese revolverul tatălui ei. Acum îl aşeză lângă ea pe podea. Ochii ei alergară de la Consul la Kassad.

- Vorbim aici despre trădare? întrebă femeia. Trădare în folosul cui? Nici unul dintre noi nu este tocmai un cetăţean model, poate cu excepţia colonelului.

Toţi am fost deplasaţi de colo-colo de forţe mai presus de controlul nostru.

Sol Weintraub i se adresă direct Consulului.

- Ceea ce ai ignorat, prietene, este faptul că dacă Meina Gladstone şi elemente ale Nucleului te-au ales pentru contact cu Expulzaţii, ei ştiau foarte bine ce vei face. Poate că n-ar fi putut ghici că Expulzaţii deţineau mijloace prin care să deschidă Criptele - deşi nimeni nu poate să fie atât de sigur în privinţa IA-urilor Nucleului -, dar cu certitudine ştiau că vei trăda ambele societăţi, ambele tabere care ţi-au distrus familia. Totul face parte dintr-un plan bizar. Nu ai fost un instrument al propriului tău liber-arbitru mai mult decât a fost - ridică fetiţa - pruncul acesta.

Consulul părea derutat. Deschise gura ca să replice, apoi scutură din cap.

- Asta poate fi adevărat, zise colonelul Fedmahn Kassad, însă oricum ar putea ei încerca să ne folosească pe toţi ca pe nişte pioni, noi trebuie să ne străduim să ne alegem propriile acţiuni. Ridică ochii către peretele pe care pulsaţiile de lumină dinspre îndepărtata bătălie spaţială pictau tencuiala în roşu-sângeriu. Din cauza acestui război, vor muri mii de oameni. Poate milioane. Dacă Expulzaţii sau Shrike obţin acces la sistemul teleproiector al Webului, miliarde de vieţi de pe sute de planete sunt în pericol.

Consulul îl privi pe Kassad cum ridică bagheta-morţii.

- Asta ar fi mai rapid pentru noi toţi, spuse Kassad. Shrike nu cunoaşte îndurare.

Nimeni nu vorbi. Consulul părea să se uite la ceva aflat foarte departe.

Kassad apăsă piedica şi strecură bagheta înapoi la centură.

- Am ajuns împreună până aici, rosti el. Vom parcurge tot împreună şi restul drumului.

Brawne Lamia puse în buzunar pistolul tatălui ei, se ridică, traversă spaţiul îngust, îngenunche lângă Consul şi-l îmbrăţişă. Surprins, Consulul ridică o mână. Lumina dansa pe peretele dinapoia lor.

După o secundă, Sol Weintraub se apropie şi-i cuprinse pe amândoi cu un braţ, după umeri. Pruncul se zbătu, încântat de căldura neaşteptată a trupurilor. Consulul simţi mirosul de talc şi nou-născut al fetiţei.

- Am greşit, zise Consulul. ÎI voi ruga ceva pe Shrike. O voi cere pe ea.

Atinse cu blândeţe capul lui Rachel, acolo unde căpşorul mititel se curba spre gât.

Martin Silenus emise un zgomot care începu ca un râset şi muri ca un suspin.

- Ultimele noastre rugi, spuse el. Muza îndeplineşte oare rugile? Eu n-am nici una. Vreau doar să termin poemul.

Părintele Hoyt se întoarse către poet.

- Este atât de important?

- Ah, da, da, da, da, icni Silenus. Lăsă sticla goală de scotch să-i cadă din mână, scotoci în geantă şi scoase un teanc de file, ridicându-le mult, ca şi cum le-ar fi oferit grupului. Vreţi să-l citiţi? Vreţi să vi-l citesc eu? A reînceput să curgă. Citiţi părţile vechi. Citiţi Cânturile pe care le-am scris acum trei secole şi nu le-am publicat niciodată. Totu-i aici. Noi suntem toţi aici. Numele meu, numele voastre, călătoria aceasta... Nu-nţelegeţi... eu nu creez un poem, eu creez viitorul! Lăsă foile să cadă, ridică sticla goală, se încruntă şi o ţinu ca pe un pocal. Eu creez viitorul, repetă fără să înalţe ochii, dar trecutul este cel care trebuie schimbat. O clipă... O decizie...

Martin Silenus îşi ridică faţa. Ochii îi erau înroşiţi.

- Creatura asta care ne va ucide mâine - muza mea, creatorul nostru, anihilatorul nostru - a călătorit înapoi prin timp. Ei bine, n-are decât. De data asta, n-are decât să mă ia pe mine şi să-l lase pe Billy în pace. Să mă ia pe mine şi să lase poemul să se încheie aşa, neterminat de-a pururi.

Înălţă sticla şi mai sus, închise ochii şi o azvârli spre peretele îndepărtat. Cioburile de sticlă reflectară lumină portocalie din exploziile silenţioase.

Colonelul Kassad se apropie şi-şi puse degetele lungi pe umărul poetului.

Pentru câteva secunde, odaia păru încălzită de simplul contact uman. Părintele Lenar Hoyt se îndepărtă de peretele de care se rezemase, ridică mâna dreaptă cu degetul mare şi cel mic atingându-se, iar celelalte trei degete extinse într-un gest care, cumva, îl includea şi pe el şi pe cei din faţa sa, şi rosti încet:

- Ego te absolvo.

Vântul scrâşni pe zidurile exterioare şi fluieră în jurul garguielor şi balcoanelor. Lumina dinspre o bătălie purtată la o sută de milioane de kilometri depărtare picta grupul în nuanţele sângelui.

Colonelul Kassad porni către uşă. Grupul se despărţi.

- Să încercăm să prindem nişte ore de somn, spuse Brawne Lamia.

Mai târziu, singur în aşternutul său, ascultând urletele şi zbieretele vântului, Consulul îşi lipi obrazul de raniţă şi trase mai sus pătura aspră. Trecuseră ani buni de când nu mai fusese în stare să adoarmă uşor.

Îşi lipi de obraz pumnul strâns, închise ochii şi adormi.

EPILOG

Consulul se trezi, auzind o balalaică la care se cânta atât de încetişor, încât la început crezu că era o prelungire a visului său.

Se ridică, se înfiora în aerul rece, îşi înfăşură pătura în jurul trupului şi ieşi pe balconul lung. Zorile încă nu se iviseră. Cerurile continuau să ardă de lumina bătăliei.

- Îmi cer scuze, spuse Lenar Hoyt ridicând ochii de la instrumentul său.

Preotul era ghemuit în adâncul mantiei.

- Nu-i nici o problemă, îl linişti Consulul. Eram oricum pe punctul de a mă trezi.

Era adevărat. Nu-şi amintea de când nu se mai simţise atât de odihnit.

- Te rog, continuă, rosti el.

Notele erau ascuţite şi clare, dar abia audibile peste zgomotul vântului. Era ca şi cum Hoyt ar fi interpretat un duet cu vântul rece de pe piscurile de deasupra. Consulul găsea limpezimea aceea aproape dureroasă.

Brawne Lamia şi colonelul Kassad ieşiră dinăuntru. După un minut li se alătură Sol Weintraub. Rachel se răsucea în braţele lui, întinzându-se către bolta nopţii de parcă ar fi putut prinde florile strălucitoare de acolo.

Hoyt cântă. Vântul sporea în intensitate în ora dinaintea zorilor, iar garguiele şi escarpele se auzeau ca nişte fluiere pe lângă fagotul rece al Donjonului.

Martin Silenus apăru, ţinându-se de cap.

- Nu mai există respect, în pizda măsii, pentru o mahmureală, rosti el. Se rezemă de parapetul lat. Dacă borăsc de la-nălţimea asta, trece-o jumătate de oră până ce voma ajunge jos.

Părintele Hoyt nu ridică ochii. Degetele lui zburau peste coardele micuţului instrument. Vântul nord-vestic deveni mai puternic şi mai rece, iar balalaica îi susţinea contrapunctul cu notele ei calde şi vii. Consulul şi ceilalţi se ghemuiră în pături şi mantii, pe măsură ce briza se preschimbă în torent şi muzica fără nume ţinu pasul cu ea. Era simfonia cea mai stranie şi mai minunată pe care Consulul o auzise vreodată.

Vântul răbufni, mugi, atinse apogeul şi muri. Hoyt îşi termină melodia.

Brawne Lamia privi în jur.

- E aproape dimineaţă.

- Mai avem o oră, spuse colonelul Kassad. Lamia înălţă din umeri.

- De ce să mai aşteptăm?

- Chiar aşa, de ce? făcu Sol Weintraub. Se uita spre est, unde unicul indiciu al răsăritului de soare era pălirea foarte vagă a constelaţiilor. Se pare că va fi o zi frumoasă.

- Haideţi să ne pregătim, propuse Hoyt. Avem nevoie de bagaje?

Se priviră între ei.

- Nu, zise Consulul, cred că nu. Colonelul va aduce comagenda cu comunicatorul sperlumic. Luaţi orice credeţi că este necesar pentru audienţa voastră cu Shrike. Vom lăsa restul lucrurilor aici.

- Bine, încuviinţă Brawne Lamia revenind dinspre uşa întunecată şi gesticulând spre ceilalţi, hai s-o facem!

Erau şase sute şaizeci şi una de trepte de la portalul nord-estic al Donjonului până la mărăcinişurile de dedesubt. Nu existau balustrade. Grupul coborî cu

grijă, privind cu atenţie la fiecare pas în lumina nesigură.

Ajunşi pe fundul văii, se uitară înapoi către promontoriul de piatră de deasupra. Donjonul Cronos arăta ca o parte din munte, iar balcoanele şi scările exterioare nu erau decât simple spintecături în stâncă. Ocazional, câte o explozie mai strălucitoare ilumina o fereastră sau proiecta umbra unui gargui, dar cu excepţia clipelor acelora era ca şi cum Donjonul ar fi dispărut îndărătul lor.

Traversară dealurile joase de sub Donjon, rămânând pe iarbă şi evitând mărăcinii ascuţiţi care întindeau ghimpi aidoma unor gheare. În zece minute, ajunseseră la nisip şi coborau dunele scunde spre vale.

Brawne Lamia conducea grupul. Purta pelerina ei cea mai bună şi un costum de mătase roşie cu bordură neagră. Comagenda îi scânteia pe încheietură. Colonelul Kassad era următorul. Avea blindaj complet de luptă şi polimer de camuflaj, încă neactivat, astfel încât costumul părea negru mat, absorbind până şi lumina de deasupra. Kassad purta o carabină de asalt FORŢĂ standard. Vizorul îi strălucea ca o oglindă neagră.

Părintele Hoyt avea sutana neagră, costumul negru şi gulerul de cleric. Ţinea balalaica pe braţ, ca pe un prunc. Continua să calce grijuliu, de parcă fiecare pas i-ar fi cauzat dureri. După el venea Consulul. Îmbrăcase ţinuta lui diplomatică cea mai bună, bluză apre-tată, pantaloni şi demi-jachetă negre protocolare, mantie de catifea şi tricornul auriu pe care-l purtase în prima zi în nava-arbore. Trebuia să-şi ţină cu o mână tricornul în faţa vântului care se înteţise iarăşi, repezindu-i fire de nisip în faţă şi unduind ca un şarpe peste crestele dunelor. Martin Silenus îl urma îndeaproape, în haina lui de blană zburătăcită de vânt.

Sol Weintraub încheia şirul. Rachel se afla în port-bebe, adăpostită sub mantie şi haină, lipită de pieptul tatălui ei. Weintraub îi cânta încetişor o melodie ale cărei note se pierdeau în vânt.

După patruzeci de minute, ajunseră în dreptul oraşului mort. Marmura şi granitul sclipeau sub luminile violente. Piscurile luceau în urma lor, cu Donjonul practic identic cu ceilalţi versanti. Grupul traversă o vale nisipoasă, urcă o dună scundă şi, brusc, capătul văii Criptelor Timpului fu vizibil pentru întâia dată. Consulul putea distinge anvergura aripilor Sfinxului şi o lucire de jad.

Un uruit şi un trosnet hăt departe înapoia lor îl făcură pe Consul să se întoarcă, speriat, cu inima bubuind.

- Începe bombardamentul? întrebă Lamia.

- Nu, priviţi, spuse Kassad şi indică un punct deasupra crestelor unde contururile negre ascundeau stelele. Fulgere explodară în lungul acelui orizont fals, iluminând câmpuri de gheaţă şi gheţari. Doar o furtună, adăugă el.

Îşi reluară mersul peste nisipurile vermilion. Consulul se trezi, străduindu-se să distingă forma unei siluete lângă Cripte sau în capul văii. Era convins mai presus de orice convingere că îi aştepta ceva acolo... că îi aştepta creatura.

- Ia uitaţi-vă, rosti Brawne Lamia şi şoapta ei aproape că se pierdu în vânt.

Criptele Timpului străluceau. Ceea ce Consulul luase iniţial drept lumina reflectată de sus era altceva. Fiecare Criptă sclipea în altă nuanţă şi toate erau clar vizibile acum, cu lucirile accentuându-se şi Criptele îndepărtându-se mult în întunecimea văii. În văzduh se simţea iz puternic de ozon.

- Este un fenomen uzual? întrebă părintele Hoyt cu glas stins.

Consulul clătină din cap.

- N-am auzit niciodată de aşa ceva.

- Nu fusese raportat când Rachel a venit să studieze Criptele, spuse Sol Weintraub.

Reîncepu să fredoneze melodia îngânată, iar grupul îşi reluă înaintarea prin nisipuri mişcătoare.

Se opriră în capul văii. Dunele moi lăsau loc pietrei şi umbrelor negre ca tuşul din depresiunea care ducea la Criptele strălucitoare. Nici unul nu porni în frunte. Consulul îşi simţea inima lovindu-i sălbatic în coaste. Mai rău decât teama sau ştiinţa despre ceea ce se afla jos era marasmul sufletesc ce părea să-l fi pătruns, adus pe aripile vântului, înfiorându-l şi împingându-l să fugă, urlând, spre dealurile din care coborâseră.

Consulul se întoarse către Sol Weintraub.

- Ce îi cântai lui Rachel?

Cărturarul se sili să zâmbească şi-şi scarpină barba scurtă.

- E dintr-un film bidimensional străvechi. Pre-Hegira. Ce naiba, e chiar pre-orice!

- Să auzim, spuse Brawne Lamia înţelegând ce făcea Consulul.

Chipul femeii era foarte palid.

Weintraub cântă, cu glas subţire şi abia audibil la început, totuşi melodia era viguroasă şi captivantă în mod straniu. Părintele Hoyt îşi luă balalaica şi-l acompanie, executând tot mai încrezător notele.

Brawne Lamia izbucni în râs. Martin Silenus rosti copleşit:

- Dumnezeule, asta cântam eu în copilărie. Chiar că-i străveche.

- Dar cine-i vrăjitorul? întrebă colonelul Kassad şi glasul lui amplificat prin cască răsună cumva amuzant în contextul acela.

- Şi ce este Oz? întrebă Lamia.

- Şi cine a plecat să-l întâlnească pe acest vrăjitor? întrebă Consulul, simţind cum panica neagră din el se diminua treptat.

Sol Weintraub făcu o pauză şi încercă să răspundă la întrebările lor, explicând intriga unui film bidimensional, peste care se aşternuse praful de multe secole.

- Nu contează, făcu Brawne Lamia. Ne poţi spune mai târziu. Acum, mai cântă-l o dată.

Îndărătul lor, întunericul cuprinsese munţii, pe măsură ce furtuna se năpustea în jos şi peste smârcuri, spre ei. Cerul continua să sângereze lumină, însă orizontul estic era clar mai alburiu decât restul. Oraşul mort strălucea în stânga lor, ca nişte dinţi de stâncă.

Brawne Lamia porni din nou prima. Sol Weintraub cântă mai tare, cu Rachel foindu-se încântată. Lenar Hoyt îşi aruncă pe spate mantia, ca să poată cânta mai bine la balalaică. Martin Silenus azvârli o sticlă goală departe, pe nisip, şi cântă alături de ei, cu glasul său baritonal surprinzător de puternic şi plăcut deasupra vântului.

Fedmahn Kassad îşi ridică vizorul, îşi puse arma pe umăr şi se alătură corului. Consulul dădu să cânte, se gândi la versurile absurde, izbucni în râs şi cântă.

Poteca se lărgea exact acolo unde începea întunericul. Consulul se deplasă puţin în dreapta, iar Kassad i se alătură şi Sol Weintraub umplu golul, astfel că în locul unui şir indian, cei şase adulţi mergeau umăr la umăr. Brawne Lamia îi luă de mâna pe Silenus şi pe Sol.

Cântând tot puternic, fără să privească îndărăt, păşind în aceeaşi cadenţă, ei coborâră în vale.

NOTA TRADUCĂTORULUI

Traducerea acestei cărţi s-a inspirat sau a folosit tălmăciri în limba română cuprinse în următoarelor volume:

Chaucer Geoffrey, Povestiri din Canterbury, Ed. Polirom, Iaşi, 1998, trad, de Dan Duţescu;
Keats John, Poezii, Ed. Albatros, Bucureşti, 2001, trad, de Miron Kiropol;
Keats John, Scrisori, Ed. Univers, Bucureşti, 1974, trad, de Cecilia Melinescu-Burcescu;
Keats John, Versuri, Ed. Pandora-M, Bucureşti, 2000, trad, de Aurel Covaci;
Shakespeare William, Macbeth, Ed. Pandora-M, Bucureşti, 2006, trad, de Dan Amedeo Lăzărescu;
Wiener Norbert, Dumnezeu şi Golem, S.A ., Ed. Ştiinţifică, Bucureşti, 1969, trad, de Edmond Nicolau şi Lucia Nasta